

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

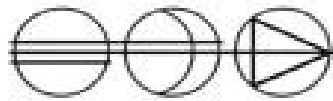
AN HEIR COMES TO RISE NOVEL

THRONE FROM THE ASHES

C.C. PEÑARANDA

THRONE FROM THE ASHES

THRONE FROM THE ASHES

C.C. PEÑARANDA

III

LUMARIAS
PRESS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DEDİKASYON

Senin için, cesur okuyucum, bir adım atmaya cesaret et.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Küllerden Bir Taht
Copyright © 2022 by C.C. Peñaranda
Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Lumarias Press tarafından yayınlandı
www.lumariaspress.com

İlk Baskı Şubat 2022'de yayınlandı Harita

tasarımı © 2022 Chloe C. Peñaranda

tarafından yapılmıştır
Kapak illüstrasyonu © 2022 Alice Maria Power
www.alicemariapower.com

Kapak tasarımı © 2022 by Lumarias Press
Yayına hazırlayan Bryony Leah
www.bryonyleah.com

Tanımlayıcılar
ISBN: 978-1-8382480-8-6 (e-Kitap)
ISBN: 978-1-8382480-6-2 (ciltlessiz)
ISBN: 978-1-8382480-7-9 (ciltli)

www.ccpenaranda.com

İÇERİK UYARISI

Küçük izleyiciler için uygun olmayan bazı sahneler içerir. Açık cinsel içerikli sahneler, ölüm ve şiddet sahneleri dahildir.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>

[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Sonsöz](#)

[Ya sevmek kınamak olsaydı? Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)

Oceanof [PDF.com](https://pdf.com)

PROLOGUE

Lilianna

LILIANNA dizlerinin üzerine ne zaman ç ö k t ü ğ ü n ü ya da üzüntüsünden ne kadar süre eğildiğini BİLMİYORDU. Kemiklerindeki ağrıyı hissedemiyordu. Kütüphanenin soğuk taşları artık. O kadar kopuk bir hissizliğin kucağında hiçbir şey hissedemiyordu ki, başka bir âlemde, başka bir zamanda da olabilirdi. Belki de öyle olsaydı, hayatı, hayalleri hala ulaşabileceği bir gerçekliğin parlak umudunu taşıyor olurdu. Bunun yerine, bir zamanlar müreffeh olan geleceği, önsezi ve belirsizlikten başka bir şeye indirgenmemişti.

Yine de kalbi kendisi için kırılmamıştı.

Elini hâlâ düz olan karnının üzerinde gezdirdi, içindeki hayatı, taşıdığı güzel kızı hayal ederken boş boş okşamaya başladı. Bu sır bile elinden alınmıştı: tahmin etmenin, bir oğul mu yoksa kız mı doğuracağını görmeyi beklemenin heyecanı. Ne olursa olsun, çocuğu hayatın kendisinden daha çok sevecekti. Onları koruyacaktı.

Şimdi, iki hafta önce hamileliğini doğruladığı anda zihnini dolduran her plan ve neşeli düşünce ani, dünyayı değiştiren bir yeniden değerlendirme gerektiriyordu. Bunu bilemezdi.

Agalhor Ashfyre bir kızı olduğunu bilemezdi.

Bu affedilemez, karanlık bir düşünceydi ve acıyla boğulan boğazından hıçkırıklarla kaçtı. Onun kalbini ya da kendi kalbini düşünmeyi göze alamazdı. Şu anda önemli olan tek şey *kendisiydi*.

Agalhor'la birlikte gebe kaldıkları mucize, Lilianna'nın bu hayatta asla sahip olamayacağını düşündüğü bir nimetti. Ama bu çocuk bir

Onu sonsuza dek sevecek olan iki şefkatli ebeveynin hediyesi; daha ilk nefesini almadan çarpık, uğursuz bir kaderin pençesine düşmüş bir ölüm çanıydı.

Lilianna'nın yukarıdaki dağınık metinlerde keşfettiği şey doğruysa, çocuğunu her şeyden korumak için hiç bu kadar yakıcı bir kararlılık hissetmemişti.

Gerekirse dünyadan bile. Kızını korumak için her şeyini feda edebilirdi.

Masanın üzerinde duran Büyük Ruhlar hakkındaki metne bakmaya dayanamıyordu. O kadar umut ve merak doluydu ki, kaderini sevdiği kişiye bağlayacak bir çözüm arıyordu, böylece sonsuzluğu ya da sıradan bir zamanı birlikte geçirebileceklerdi. Yine de müreffeh dünyasını tamamen paramparça etmek için tek gereken bir saniyeydi.

Kanbağı Kutsanmış ve Marvellas'ın soyundan gelen birinden çocuk sahibi olmanın sonuçlarını daha önce keşfetmiş olsaydı, çocuğu mahkûm edeceği lanet olası kaderi bilseydi... belki daha dikkatli olabilirdi. Endişelenmeye değmeyecek kadar nadir bir ihtimal olduğuna inanmasına rağmen Agalhor'dan gebe kalmamak için tüm önlemleri alabilirdi.

Lilianna'nın eli düz karnında dolaştı. Başını öne eğdi. Zihnini dolduran alaycı ama harikulade görüntülerle yanaklarında ıslaklık oluşmuştu. Kızları. Agalhor çok sevecen bir baba olacaktı ve kız tıpkı ona benzeyecek, tamamen ona çekecekti. Aralarındaki bağı izlemek Lilianna'nın hayatının neşesi olacaktı. Ama çocuğunu koruma planıyla, ikisini de bu yeri doldurulamaz bağdan mahrum bırakmış olacaktı. İçini kaplayan mide bulantısı ve suçluluk duygusuyla yüzünü kapatmak zorunda kaldı.

Şimdi yapması gereken bir seçim vardı. Düşünmesi bile ruhunu karartan korkunç, yürek burkan bir seçim. Bencil olmayı göze alamazdı, kalpten düşünmeyi göze alamazdı. Çocuğunu korumak zorundaydı.

"Aşkım mı?"

Agalhor'un sesi endişeyle çınladı ve Lilianna'nın dikkatini yukarı doğru çekti. Lilianna ayağa fırladı, her iki bacağındaki şiddetli ağrı, kalp kırıklığı ve inançsızlık yüzünden yere yığılmalı uzun zaman olduğunu doğruluyordu. Hızla birkaç gevşek parşömen kaptı ve onları okumakta olduğu kitabın sayfaları üzerinde karıştırdı.

Bacakları gücünü ve kan akışını yeniden kazanırken destek için masayı kullanırken, Agalhor boşluğu geçti. Elini çenesine götürdüğünde ona bakmak zorunda kaldı. Alnı endişeyle kırışmıştı ve onun karşısında yıkılmamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

Bilemezdi. Anlayamazdı.

"Ağlıyordun." Kolunu ona doladı ve onu göğsüne çektiğinde engel olamadı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle, Lili."

Lilianna hıçkırmadı ama sessiz gözyaşları döktü. Ona söyleyemezdi - onu durdurma riski olmadan olmazdı. Taşıdığı çocuğu kimse bilmemeliydi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, ona biraz daha sıkı sarıldı ve ayrılmak zorunda olduğuna inanmak istemediği bu duygunun tadını çıkardı.

Agalhor'un eli ensesindeki saçları yumuşattı. "Ve seni seviyorum. Her zaman." Onu göğsünden sıyırdı, sert avucu çenesi boyunca kayıyordu. "Bugünkü okumalarında bir şey bulamadın mı?" Zamanın lanetini kırmanın bir yolunu bulmayı kastediyordu.

Lilianna'nın kaşları çatıldı ve onu bir kez daha yıkmakla tehdit eden duygu patlamasına karşı dişlerini sıktı. Başını güçsüzce salladı ve daha önce pek çok kez olduğu gibi üzüntüsünün tek nedeninin bu olduğuna inanmasına izin verdi.

"İnanmaya devam etmeliyiz, Lili," diye yatıştırdı. Çok nazik ve kibardı. Umutlu. Ona binlerce kez söylediği, her zaman zamanı fethedeceklerine dair büyük bir kararlılıkla söylediği sözler.

Ve yapmak zorunda olduğu şeyle her şeyi ondan koparmak üzereydi.

"Bunu bir daha söyle," diye mırıldandı.

Elleri yüzünü kavradı, ela bakışlarında gurur ve aşk dalgalanıyordu; kız ellerini tuttu, her vurgunun ve tonun tadını çıkardı ve ezberledi. Eğilip dudaklarını dudaklarına değdirdi; çok yumuşak ve zar zor bir öpücüktü bu. Geri çekildiğinde, sıcak gülümsemesi yürek parçalayıcıydı.

"Bir yolunu bulacağımıza inan canım."

Kalbi, patlayacağını düşündüğü noktaya kadar şişti. Önemli değildi. -Onunla birlikte geride kalacaktı. Ama bu kelime bir şarkı gibiydi, sonsuza kadar yanında taşıyacağı bir nota. Lilianna bunu bir söz olarak yankıladı arkasından, giderken çocuklarına verdiğini asla bilemeyeceği bir hediye.

"Sahip olmaya devam et... *Faythe*."

Oceanof [PDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

BÖLÜM 1

Zaiana

T Bir kalp atışının nazik, melodik güm bür t ü s ü kendi göğsünden yankılanmadı.

Zaiana Silverfair oturduğu yerden org sesini duyabiliyordu.

Odanın karşısındaki sandalyede onun bir hamle yapmasını bekliyordu. Ona doğru kasten attığı her yavaş adımda temposu artıyordu.

Aşağıdaki berbat handaki zavallı adamlardan herhangi biri bu geceki kurbanı olabilirdi ama o bütün gün bunun izini sürmüştü. Avın heyecanı takipte başlıyordu. Onu evine kadar takip etmiş, görünüşte sevgi dolu bir eş tarafından pişirilen sıcak bir yemeğe otururken gölgelerden izlemişti, iki yanında iki çocuk vardı. Bu manzara onu hasta etmişti: aldatıcı mutluluk. Zaiana böylesine korkunç bir duygudan kurtulduğu için memnundu. Adam o gece buradan ayrılmış, tam da bu yere gitmiş, Zaiana onun ailesine sürdürülebilir bir yemek sağlayacak kadar bile parası yokken, gece vakti kumar ve biraya olan pervasız, aptalca bağımlılığını finanse etmek şöyle dursun, kâğıt oyununa oturuşunu izlemişti. Evde bıraktıklarını unutup onu buraya kadar takip etmesi için zamanlaması ayarlanmış bir dizi baştan çıkarıcı bakış ve boğucu gülümseme yetmişti. Bu oyunu birçok kez oynamıştı ve hiç kaybetmemişti.

Şehvetin bir erkek üzerindeki etkisi Zaiana'yı her zaman büyülemiştir. Tüm insan kurbanları şehvete boyun eğmiş, onun tarafından kontrol edilmişti. O kadar ki, güzel bir kadın kılığında ölüm tarafından yönlendirilmelerine izin vermişlerdi.

Zaiana insan kasabasında dolaşmak için kendini büyüyle süslemiş, korkulmak değil kabul edilmek için kulaklarını yuvarlamıştı. Eğer hedefleri durup düşünseler, penisleriyle değil gözleriyle baksalar, onun kendi türlerine uymadığını fark edeceklerdi. Güzelliği onun en büyük silahıydı. Yüz hatları fazla mükemmeldi, yüzündeki deri fazla porselendi ve hayat tarafından lekelenmemişti. Saçları dökülmüş siyah bir mürekkep hokkasıydı ve gözleri, belki de onun dış görünüşünü sorgulamalarına neden olması gereken en ayırt edici özelliği idi. Obsidyen irislerine karşı göz bebeklerinin e t r a f ı n d a k i canlı morun çekirdeği neredeyse parmak uçlarından çıkarabildiği şimşek kadar parlaktı.

Zaiana görünüşe önem vermezdi. Hiçbir şey umurunda değildi. Ama görünüşü kurbanlarını hiçbir çaba göstermeden doğrudan kendisine çekiyordu. Bir kovalamacadan, bir kavgadan, bir *meşdan okumadan* ne kadar hoşlansa da, bu gece sadece suçlu zevkini beslemek içindi: bir kalbin atışına hayret etmek, çünkü kendi kalbi taş gibi hareketsiz ve buz gibi soğuktu.

Eğer akrabalarından herhangi biri nerede olduğunu, ne yaptığını bilirse acımasız bir cezaya çarptırılırdı. İnsanlar bir uyuşturucuydu, kanları onun türünün çevikliğini güçlendirmek için bir araçtı, başka bir şey değil. Yine de Zaiana onlardan beslenmeyi uzun zaman önce bırakmıştı.

Empatiden dolayı değildi. Hayır, böyle bir duyguya sahip değildi. Onların yaşam formunun tatlılığından faydalanmaktan kaçındı çünkü onu güçlü kılacak bir beslenmeye bağımlı olmak istemiyordu. Bir performans arttırıcı olmadan kendisini en güçlü karanlık fae'lerden biri haline getirmiş olmanın sessiz memnuniyetini yaşıyordu.

Zaiana yeterince yaklaştığında, insan adam ona dokunmak için iğrenç ellerini kaldırdı. O dokunamadan Zaiana adamın bileklerini kavradı, oturduğu sandalyenin kollarına çarptırarak yerinde sabitledi ve başını eğerek bir nefesle adamın boynunu okşadı. Adam acı içinde tısladı ama kadının hâkimiyetinden zevk aldı. Zihni onun bedenine duyduğu arzuyla tamamen bulanıklaşırken, Zaiana kalbinin nabzını ayarladı. Adam oyununa kayıtsız kalırken onun ritmini hareketleriyle değiştirebilme yeteneği onun sonsuz zevkiydi. Geriye doğru eğilerek bir elini göğsüne götürdü, demir uçlu orta ve işaret parmaklarını jilet gibi keskin kenarlarını gömleğinin üstündeki çıplak tende gezdirdi. Her iki elinin parmaklarındaki metal korumalar, artık düşünmesine izin vermediği birinin hediyesiydi. Onlar sadece dekoratif bir takı ya da duygusal bir özellik değildi;

Amaçlıydılar, şimşeklerinin iletkeni olarak çok daha hassas bir şekilde vurmasını sağlıyorlardı.

Zaiana oklarının hafif bir titreşimini çağırdı. Bu titreşim damarlarında keyifle dalgalanarak adamın kalbinin üzerine bastırdığı sivri uçların ucuna ulaştı. Adam bu küçük şok karşısında gerildi, dişleri kenetlendi ve yumrukları koltuğun etrafında sıkıca kıvrıldı. Kadının yanaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. Organın ritmini bozmuştu ama daha fazlasını istiyordu. Onun hızının, şehvetinin gönderdiğinden daha hızlı olduğunu duymak istiyordu.

Korku nihai tetikleyiciydi. Ön sevişmeden çoktan bıkmış olan Zaiana, mirasının üzerindeki büyüü serbest bıraktı ve adamın gözleri hemen kulaklarının ucuna takıldı. Dehşet içinde geri çekildi, onunla yatma arzusu bir anda söndü. Zalim gülümsemesi genişledi ve neredeyse hiç gösterme ihtiyacı hissetmediği keskin, uzun köpek dişlerini ortaya çıkardı. Oturduğu yerden kalkmaya çalıştı ama Zaiana hâlâ derisinin yüzeyini sıkan demir kaplı parmak uçlarından daha güçlü bir elektrik dalgası yaydı. Zaiana durduğunda vücudu kasıldı ve gevşedi.

Başını arkaya eğdi, gözlerini kapattı ve adamın göğsündeki, çaresiz, acınası yakarışlarını bastıran dehşet tamtamına kulak verdi. Bu yeterli değildi. Yeterince *hızlıydı* ve bir kalbi en son sınırına kadar zorlamaktan her zaman zevk almıştı - vücudu hayatta tutan organın onu kapatmasına neden olabilecek bir hız. Derin bir nefes alarak omuzlarını geriye attı ve son cazibesini serbest bırakmanın keyfini çıkardı. Kanatlarını. Omurgasının her iki yanından görkemli bir şekilde genişlediklerini hissetti ve esnedi, onları tam uzunluklarına kadar açarak hayalet gibi solgunlaşan, gözleri yuvalarından fırlayan adamın üzerine koyu bir gölge düşürdü.

Kirlenmiş pantolonunun kokusu ona çarptı ve *t i k s i n t i y l e* burnunu kırıstırarak kasıklarının etrafındaki kararmış lekeye baktı. Hayal kırıklığı içinde inledi. "İşte şimdi havayı bozdun," diye yakındı, sesi senfonik bir büyü gibiydi.

Adam kıpırdamadı, üzerinde yükselen yabancı türün korkusundan felç olmuştu.

Kimse onun türünün hâlâ var olduğunu bilmiyordu. Soylarının çoktan tükendiğine, Karanlık Çağ sırasında kendilerinden daha aşağı olan kardeş ırkları tarafından yok edildiklerine inanılıyordu. Zaiana'ya göre, dünyaya büyük açılışı yeterince çabuk olamazdı ve yüzyıllardır hapishanesi olan Mortus Dağları'nın altındaki dayanılmaz sınırlardan kaçmak için her fırsatı değerlendirmişti. O

doğru zaman geldiğinde Ungardia ve ötesinde serbestçe dolaşabileceklerdi. Ustalarının onlara her zaman öğrettiği gibi.

Kendini cisimleştirdiği skandal elbisesi de ortadan kaybolmuştu ve kanının tonuna u y g u n gümüş aksanlı siyah deriler içinde duruyordu. Bu süslemeler onu Gümüş Çiftler'in yetkilendirilmiş lideri olarak öne çıkarıyordu; bir asır önce Kan Duruşmaları'nda güç ve fetihle haklı olarak kazandığı bir pozisyondu bu. Onun türünde hiçbir şey verilmezdi; her şey kazanılırdı.

Zaiana pençeli kanatlarını sıkıca kavradı ve ellerini sandalyenin kollarına dayayarak tekrar adama doğru eğildi. "Senin eğlenmen bitmiş olabilir ama benimki daha yeni başladı."

Kalp atışları son derece düzensizdi, kadın izlemek için başını eğdiğinde boynundaki damarlarda kan büyüleyici bir şekilde zonkluyordu. Nefes alış veriş kısıydı ve bunu hayati organının hızına uydurmazsa bilincini kaybedeceğini biliyordu. Zaiana bunu istemiyordu. İşaret parmağını kaldırarak demir pençesiyle boynunu boydan boya yardı ve hemen kan kaybından ölmemesi için en önemli atardamarı ıskaladı. Kıpırmızı parıltının kırmızı teninin üzerinde yuvarlanışını izlerken, yılanmış şarap gibi tatlı kokuyu içine çekti ve diğer eliyle göğsüne bir elektrik akımı daha gönderdi. Boğazındaki çığlığı bastırdı ama en azından şimdi nefes nefese kalmıştı.

"Bu daha iyi," diye mırıldandı.

"Lütfen... Benim bir ailem var."

Zaiana geri çekildi, artık bu kelimelerle oynayacak havada değildi. Gözleri bembeyaz bir öfkeyle parlarken, eli göğsüne doğru uzandı ve kalbini söküp çıkarmaya hazırlandı. "Ne kadar acınası," diye homurdandı, demir pençeleri önce derisine battı ve adam boğuk bir nefes verdi. "Onları kendi sefil hayatını kurtarmak için kullanıyorsun." Daha fazla baskıyla diğer parmak uçları yüzeyi kırdı ve onun kanının sıcaklığını hissettiğinde karanlık arzusunu yuttu.

Adam sıçradı ama bağırmadı.

Daha fazla kendini tutamadığında, parmakları titreyen kalbinin etrafında kıvrılana kadar tüm eli göğsüne uzandı. Nefes nefese bir ses çıkardı, en karanlık, en sadist yanı avucunun içindeki son atışların hissinden zevk alıyordu.

"Güven bana, sensiz çok daha iyi olacaklar." Zaiana kolunu geri çekti ve onunla birlikte adamın kopan kolunun son hareketini izledi.

kalbi elinde.

Adamın bedeni gevşedi ama kadın, tenini kaplayan ve melodik bir şekilde ahşap zemine damlayan yapışkan koyu kırmızı sıvıya hayret ederken cesede hiç dikkat etmedi. Sonra, eğlencesi ve arzusuyla tükenmiş bir halde, artık sıkıcı olan iç organın yuvarlanmasına ve kendi kanının havuzuna düşmesine izin vererek tutuşunu tembelce gevşetti. Kanın çekici kokusu idrar kokusunu bastırdı ve uzun bir nefes aldı.

Ne zaman insan kanına maruz kalsa, geçmişteki isteklerine karşı savaşmak zorunda kalıyordu; içmek için çağıran karanlığa karşı. Gençken bu asla bir seçim olmamıştı: Karanlıklardan bile en güçlü savaşçıları yaratmak için onlara kan verilirdi. Eğer efendileri kansız ne kadar zaman geçirdiğini bilselerdi, öldürülebilirdi bile. İtaatsizlik ya da zayıflık yüzünden - hangisinin onları daha çok öfkeli edeceğinden emin değildi. Belki de Kan Denemeleri'ni kazandığına, Gümüş Çiftler'i eğitimden geçirdiğine ve dağın altındaki birliklerinin düzenini ve disiplinini sağladığına inanmayacaklardı bile, üstelik tüm bunları vücudunda bir damla insan kanı olmadan yapmıştı. Bu sonsuza dek onun sırrı olarak kalacaktı. Hiçbir şeye ya da hiç kimseye bağımlı olmak istemiyordu. Bir daha asla.

Zaiana ölü adama baktı, göğsündeki boşlukla herkes için dehşet verici **b i r** manzaraydı. Hiçbir şey hissetmedi. Hiç hissetmedi. Her öldürdüğünde, belki bir gün *bir şeylerin* titreşimini hissedebileceğine dair küçük, saçma bir düşünceye kapılıyordu. Ama kalpsiz doğmuş bir yaratıkken bu imkânsızdı; pişmanlık ya da empati duyma yeteneği olmadan. Bunun için minnettar olmalıydı. İnsanlık türü zayıf ve savunmasız hale getirmişti ve gelecek savaşı onlara kaybettirecek olan da aptalca sevgileriydi.

Adamın yanından geçti, ellerini gömleğine silmek için kısa bir süre durdu. Pencere camını yukarı kaydırarak panjurları açtı. Zaiana pervaza tünedi ve birkaç saniyelik sessiz bir düşünce için parıldayan yıldızlı gökyüzüne baktı. Sonra ayın peşinden gökyüzüne doğru fırlamadan önce kendini aşağı bıraktı.

Oceanof [PDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

Faythe

FAYTHE ASHFYRE duyularını sadece iki şeyi takip edecek şekilde ustaca ayarlamıştı: safir ve çelik. Usturanın darbesinden kaçınmak için dönerek eğildi.

ona doğru savrulan kenar. Elini arkasına götürdü ve Rey lan'la kılıçlarını çarpıştırırken, Rey lan ona yönünü değiştirmesi için hiç zaman bırakmadı. Omzunun üzerinden bir anlığına Rey lan'la göz göze geldi ve onun şaşkınlığını görmek küçük bir zaferdi. Yumruğunu kabzaya kenetleyen Faythe, çeliğin çeliğe karşı şarkı söylediği yumuşak bir dönüş yaptı. Onları kilitli kılıçların arasında yüz yüze getirdiğinde dudaklarında sinsî bir gülümseme kıvrıldı.

"Yavaşlıyorsunuz General." Faythe onu itti ve o da Faythe'nin bir dizi hücum saldırısına öncülük etmesine izin verdi.

"Belki de sana karşı yumuşak davranıyorumdur, *Prenses*."

Başlık, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmesi için onu zorlayan bir alaydı. Onun odaklandığı ve adımlarını hesapladığı yerde Rey lan o kadar zarif bir şekilde savuşturuyordu ki hareket edişine ve kaslarının esnemesine hayran olmamak elde değildi. Ona karşı savuştursa da gözlerinde Faythe'yi takip eden bir değerlendirme vardı, Rhyenelle'de geçirdiği iki ay boyunca ona birçok kez öğrettiği savaş hareketlerini inceliyordu.

Kendini savaşta kaybetmek, Faythe'nin High Farrow'daki arkadaşlarının hasretini dindirmek için bildiği en iyi şeydi. Ve korkaklığıyla aktif olarak kaçındığı babasıyla yüzleşmekten.

"Eğer bu geceleri uyumana yardımcı olacaksa." Onu başından savdı, sola, sağa, sola adım atarak çeliği her seferinde yeni bir açıyla çarpıttı.

Etraflarındaki dünya yok olurken onlar ringin etrafında tehlike ve tutkunun heyecan verici dansıyla dans ediyorlardı.

"Bu bir teklif mi?"

Döndüler ve döndüler. Faythe nefes nefese kalmıştı ve onun sözleri karşısında bir anlığına inanamayarak dikkatini kaybetti. Reylan'ın bıçağı aniden durdu, kalçasına sadece birkaç santim kalmıştı.

"Sol tarafını yine açıkta bırakıyorsun."

"Taktiklerin omurgasızca," diye homurdandı, kılıcını tekmeledi ve bir kez daha saldırıya geçti.

Derin kıkırdaması da aynı derecede dikkat dağıtıcıydı. "Sağ dirseğin düşüyor."

Faythe dişlerini sıkarak hatasını düzeltmeye çalıştı.

"Ağırlığını çok dikkatsizce kaydırıyorsun. Odaklan Faythe."

"Odaklandım." Alnında boncuk boncuk ter vardı. Ölümcül sakinliğine o kadar dalmıştı ki, vücudunun fiziksel sınırlarını zorlaması uzun sürmeyecekti.

"Sen değilsin." Reylan'ın sesi, onun her saldırısını kolayca tahmin edip engellerken tereddütsüzdü. *"Kimin izlediğini düşünüyorsun ve yargılanma korkusunun dengeni bozmasına izin veriyorsun."*

Son cümlesi zihninde özel olarak yankılandı. Faythe ile general arasında garip bir bağ vardı; bu bağ ona sık sık Reylan'ın duygularına dair bir fikir veriyor ve aralarına zahmetsizce kelimeler gönderiyordu. Bu onun yeteneğinden daha fazlasıydı; Reylan ona yüksek sesle düşünce yansıtmaktan çok daha kolay bir şekilde geri dönebiliyor gibiydi. Faythe'nin bunun High Farrow'daki taht odasında paylaştıkları gücün bir sonucu olduğunu varsaymaktan b a ş k a bir açıklaması yoktu. Bundan hiç bahsetmemişti ama devam eden bağın onu bir *memnuniyet* duygusuyla sardığını inkâr edemezdi. Onun da bunu hissettiği ama henüz bir şey söylemediği düşüncesi onu tedirgin ediyordu. Belki de bunu istemiyordu.

Faythe'nin gözleri onun bu gözlemi karşısında sadece bir anlığına yukarı doğru parladı. Bu kadarı yeterliydi. Reylan zaferi ilan etme fırsatını yakalamıştı. Açık olan sol tarafına hızlı bir darbe indirdi ve düşmeye başladı. Aynı hızla güçlü bir kol sırtına dolandı ve onu yere yuvarlanmaktan kurtardı. Faythe'nin elleri içgüdüsel bir hareketle Reylan'ın gömleğini sıkıca kavrayarak onu yakaladı.

Manevra tamamlandığında Faythe sert bir nefes vererek kendine geldi. Şaşkınlıkla ona bakarken safir gözler onu tamamen ele geçirdi, yüzleri o kadar yakındı ki nefeslerini paylaşıyorlardı. Adam onunla birlikte hızla doğrulmasına rağmen o birkaç saniye yavaşladı. Kolu hemen yere düşmedi. Avuç içi sırtına yaslandı, parmakları omurgasını sıyırdı, elinin yavaş izi, dokunuşu onu terk etmeden ve yumruklarını açmadan önce belinde sona erdi. Göz temasını hiç kesmediler.

Faythe kalbinin azalan savaştan mı yoksa onun yakınlığı karşısında teninde gezinen karıncalanma hissinden mi çarptığından emin olamıyordu.

"Daha işin bitmedi," derken Reyhan'ın sesinde alçak bir değişim vardı. Bakışları yana kaydı ve Faythe'nin bulanık zihni tamamen açıldı.

Bir iniltiyi bastırdı ve her zaman seansları bitmeden önce tamamlaması için eğitildiği etkileyici saldırı parkuruna baktı. İlk başta, çevikliğini elinden geldiğince ilerletmek istediği için ısrar etmişti. Şimdi, bu aptalca kararlılık nöbeti için kendine lanet ediyordu. Kasları protesto etti; nefesi boğazına kaçtı.

Reyhan onun tereddütü karşısında, "Çok yorgun değilseniz, *Majesteleri*," dedi.

Faythe ona ters ters baktıktan sonra doğruldu ve omuzlarını silkti. Kaşlarını çatarak sırttı, generalin gözlerinde bir zevk pırıltısı parlatan bir meydan okuma parıltısı, sonra da yola koyuldu. Dürtüsünü, tutkusunu ve gücünü, bir tehdit ya da meydan okumayla karşı karşıya kaldığı andan daha fazla ateşleyen hiçbir şey yoktu. Adrenalin tehlikeli bir uyuşturucuydu, ona olan arzusu hiç dinmemişti.

Vücudunu düşecek şekilde eğen Faythe, cilalı zemine doğru kayarak alçak bir çubuğun kancasından kıl payı kurtuldu. Sonra döndü ve bir sonraki nefesini almadan önce tekrar ayağa kalktı. Zihni uzun zamandır bedenini, odaklandığı durumdaki fiziksel eforla bağlantısını kesmesi için eğitmişti.

Yeni kıyafetindeki hareket özgürlüğü muhteşemdi - önceki Rhyenelle dövüş kıyafetine göre bir yükseltmeydi. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemişti ama bir öncekinden bile daha ağırlıksız hissettiriyordu ve silahlar için çeşitli gizli yuvalara sahipti. Bileğinin bir hareketiyle bir hançer serbest kaldı ve onu kendisine doğru fırlayan hareketli hedefe doğru fırlattı. Hançer iç çembere isabet etti ve hedef başarısını işaret etmek için geriye doğru düştü. Zafer için duraklama olmadı; yoluna devam etti.

Faythe dengesini sağlamak için kollarını açarak, düşerse kemiklerini kıracağı kesin olan derin bir çukurun üzerindeki ince kirişte gizlice yürüdü. Aşağıya bakmadı. Ayakları tereddüt etmeden birbirinin üzerinden geçti. Hafızasına kazınmış olan bu parkura yabancı değildi ve gözleri bağlı olarak tamamlayabileceğinden neredeyse emindi. *Neredeyse*- çünkü Reyhan tam bir baş belasıydı ve her oynadığında oyunun bir parçasını değiştiriyordu. Gözlem yeteneği ve hızlı uyum sağlama kabiliyetinin sınırdığı bu oyunda çok bariz bir şey yoktu.

Sırada sabır ve hesaplama denemesi vardı. Faythe bir an durdu ve o anda Reyhan'ın değişimini fark etti. Yatay olarak dönen beş bölmeden birinin diğerlerinden biraz daha hızlı olduğunu fark ettiğinde dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi.

Faythe, generalin parkurun tüm gerçek tehlikeleri ortadan kaldıracak şekilde ayarlanması önerisini hemen geri çevirmiş ve onun bu endişesine alınmamaya çalışmıştı. Onu hareket ettiren, öğrenmesini sağlayan şey tehlikeydi. Bunu ortadan kaldırmak çocuk oyuncağı olurdu.

Faythe tuzığa yaklaştı, uzun bir nefes aldı ve pervanelere doğru sürüklenirken ağırlığının bir hiç olmasına izin verdi. Ayaklarının üzerinde hafifti, rüzgâr gibi süzülüyor, bir hayalet gibi dönüyordu. Sanki altıncı bölmeymiş gibi pervanelerden kaçmadı; onlarla *birlikte* hareket etti, elleri hareketlerini daha iyi kontrol edebilmek için göğsünün yanında duruyordu. Sonuna kadar dans etti ve sonuncu bölmeye geldiğinde, daha hızlı dönen bölmenin çentiğini kıl payı kaçırmak için adımlarını hızlandırdı. Reyhan'ın kendisini gafil avlama girişimini geçerken zafer kazanmasına izin vermedi. Devam etti.

Hızını artırarak çıkıntıya baktı, önündeki büyük boşluğu aşmak için ne kadar ivme kazanması gerektiğini tam olarak biliyordu. Aşağıdaki karanlık boşluğa düşmesi onu sonsuza dek utandıracaktı. Ayakları sessizdi ama çıkıntıya yaklaştıkça taş daha fazla bastırıyordu. Son saniyeye kadar bekledi, sonra dizlerini büktü, ayak parmakları sert yüzeye acıyla bastırdı ve ağırlığını havaya attı. Kolları gökyüzüne doğru bir parça uzandı ve parmakları paralel taş saçaklara garip bir şekilde kıvrılırken dişlerini sıktı, tuttuğu demir kavrama korkunç bir şekilde acıyordu. Terden sırlıklam olmuş avuç içleri kavrayışının kaymasına neden olduğunda Faythe'nin kalbi göğsünde yerinden fırladı. Ayaklarını duvarın düzlüğüne dayayarak yüzünü ve vücudunu taşı öpmekten kurtardı. Ellerine fırsat vermeden

gevşediğinde, hiç vakit kaybetmeden tüm gücünü toplayarak kendini yukarı ve çıkıntının üzerine kaldırdı.

Dayanıklılık zayıflığı olmaktan çıkıyordu ama yine de çeviklik konusundaki dezavantajından nefret ediyordu. Etrafını saran fae'lerle asla boy ölçüşemeyecekti.

Faythe son mücadelesine gelmeden önce parkurun geri kalanını hassasiyetle geçti. Bu, coşkulu bir enerji ya da ayakları üzerinde gizlilik gerektirmiyordu ama yine de her zaman en ürkütücü engeldi. Bu parkuru sayısız kez koşmuş ama son saniyedeki lanet olası korkaklığı yüzünden asla tamamlayamamıştı. Faythe uzun yaya yaklaştı ve hızlıca bir oku yerine yerleştirdi. İp inledi ve kolu titredi -güçten değil, sinirden. Demir uçlu oku görüş hizasına getirdikten sonra nefes alış verişini düzeltti ve kulaklarında yüksek sesle çarpan kalbini yavaşlattı. Her biri giderek uzaklaşan beş hedef vardı. Tek görevi ilkinin vurmaktı -fani görüşüyle zar zor seçebildiği beşinciye vurma şansının sıfır olduğunu biliyordu- ama ne zaman bu pozisyonda durup okunu fırlatmaya hazırlansa duraksıyordu.

"Neden durdun?"

Reylan'ın zihnindeki sorusu, cevap olarak gözlerini yukarıya dikmesine neden oldu: Rhyenelle Kralı Agalhor Ashfyre, her zaman yaptığı gibi seyir alanından onu dikkatle izliyordu. General eğitim salonunda onun arkasında konumlanmış olsa da Faythe'yi her seferinde tereddüde düşüren şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Kralın varlığının onu en çok neyin rahatsız ettiğinden emin olamıyordu: Hedefini ıskalarsa duyacağı utanç mı yoksa beceriksizliğiyle onu hayal kırıklığına uğratmak mı? Belki ikisi de değildi. Neden ona -hâlâ bir yabancından biraz daha fazlası olan babasına- kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi hissettiğini bilmiyordu.

Tekrar yukarı bakmaya cesaret ettiğinde, adam gitmişti.

Faythe'nin yüzü hayal kırıklığı ve öfkeyle seğirdi. Kendisine ve kendi inançsızlığına karşı. Kolunu daha da gerdi, kasları dengede durmak için harcadığı güçle ağrıyordu ve gevşemeyi hedefledi.

Bir ok açık alanda o kadar hızlı süzüldü ki bir hareket bulanıklığı oldu, sessizliği kesen hızlı bir ısıklık ve ardından hedefine ulaştığında hafif bir gümbürtü. Faythe'nin oku yayında gevşedi ve onu indirdi,

Beşinci ve en uzaktaki hedefin uzaktaki kırmızı saçmalarına şaşkınlıkla baktı. İnsan gözüyle görebildiği kadarıyla tam ortadaydı. Reylan'a suçlayıcı bir şekilde bakmak için başını çevirdi ama onu kollarını kavuşturmuş, yanında yay olmadan dururken buldu. Sonra arkasındaki hareketi fark etti.

"Özür dilerim, belki de bir gösteri yapmanın yerinde olacağını düşündüm."

Reylan'a doğru yürüyen, Kyleer olarak tanıdığı bir fae, elinde uzun bir yay sallanırken bir eğlence sırtışını bastırdı. Faythe, kardeşi Izaiah da hızla ona katılırken ikinci bir istilacı formun görüntüsünü yakaladı. Onlarla Rhyenelle'deki ilk gününde tanışmıştı ve krallıkta geçirdiği iki ay boyunca onların yanında kendini zahmetsizce rahatlamış bulmuştu. Faythe bu yabancı topraklardaki tek tanıdık yüz olarak generale yakın durmuştu ama yeni dostluklarını memnuniyetle karşılamıştı. Etkileşimlerinden anladığı kadarıyla onlar Reylan'a bağlı yoldaşlardı. Her iki kardeş de hoş bir görüntüye sahipti ve koyu kahverengi saçları ve yosun yeşili gözleriyle birbirlerine çok benziyorlardı. Ancak benzerliklerine rağmen Faythe daha farklı görünebileceklerini düşünmüyordu. Kyleer, ensesine kadar uzanan uzun saçlarıyla çapkınca baştan çıkarıcıydı ve taş gibi iri yapıydı; Izaiah ise güzelce ince ama güçlüydü, saçları kısa kesilmiş ve *kusursuz* bir şekilde şekillendirilmişti. Aynı anda hem birbirine bu kadar benzeyen hem de bu kadar zıt görünen iki insanla daha önce hiç karşılaşmamıştı. İki farklı mevsimde parlayan güneş gibi.

"Bu bir kapalı oturum," diye homurdandı Reylan.

Faythe, sert yüzlü generali arkadaşlarının arasında izlemeyi eğlenceli buluyordu. Ara sıra maskesinin düşmesine izin veriyordu ve onun ara sıra gevşediğini görmek Faythe'nin yüreğini hoplatıyordu. Bu durum Faythe'yi, hayatı boyunca bildiği evi olan High Farrow'dan bu kadar uzakta olmanın verdiği düşüncelerden ve duygulardan uzaklaştırıyordu.

Kyleer cevap olarak Reylan'a küçümseyici bir el salladı, bu da generali daha da sinirlendirdi. Faythe sırtıtmamak için dudağını ısırırdı.

"Ortasından bile vurmadın," diye atıldı Izaiah, kardeşinin yayına elini uzattı ve kırmızı tüylü bir oka uzandı.

Kyleer alay etti ama mecbur kaldı.

Izaiah oku ustalıkla yerine yerleşti, hesaplanmış tek bir nefesle kaldırıp bıraktı. Faythe başını tekrar hedeflere çevirdi ve uzaktaki kırmızı noktanın öncekinden biraz daha büyük olduğunu gördü.

Ağız hayretle açıldı. Anlayabildiği kadarıyla ikisi de tam ortadan vurmuştu ama görünüşe göre fae görüşleri onları isabet konusunda farklı kılıyordu.

Izaiah zaferle gülümsedi ama Kyleer'ın gözleri hedefe dikilmişti. Etrafında gölgeler oluştuğunda ve yuvarlanan karanlık onu tamamen yuttuğunda hiçbir uyarı yoktu. Karanlık birkaç saniye sonra dağıldığında Kyleer gitmişti.

Reylan Faythe'ye yeteneğinden daha önce bahsetmişti. O bir Gölge Taşıyıcıydı ve gölgelerinin iradesiyle kendini farklı bir yere taşıyabiliyordu. Faythe bunu ilk kez kendi gözleriyle görüyordu ve tamamen şaşkına dönmüştü.

Izaiah aniden zıt beyaz bir ışık parıltısı içinde kaybolup bir şahine dönüşerek uçmaya ve başının üzerinde süzölmeye başladığında bunu daha fazla sorgulama fırsatı bulamadı. O bir Şekil Değiştiren'di. Faythe, hedeflerin yanından uçup giderken gözleri kuşu takip ederek sadece bakakaldı. Bir başka ışık patlamasıyla gözleri kuşun konduğu yere kaydı ve uzakta hedeflerini inceleyen -daha doğrusu karşılaştıran- kardeşleri belli belirsiz seçebildi. Sözlerini çözemiyordu ama kimin hedefi tam ortasından vurmaya en yakın olduğu konusunda tartıştıklarını anlamak için fae görüşüne ya da işitme duyusuna ihtiyacı yoktu.

Faythe o zaman gülümsedi, hatta yetişkin savaşçı fae'lerin çocukça didişmeleri karşısında büyük bir eğlenceyle hafifçe kıkırdadı. Kyleer Reylan'ın ikinci, Izaiah ise üçüncü komutanıydı. Kardeşinden ve generalden neredeyse bir asır daha gençti. Bir fae için belirsiz olan zaman kavramı Faythe'yi hâlâ şaşırtıyordu.

Ancak atışlarını uzun süre tartışamadılar, başka bir ok kulağının yanından öyle hızlı geçti ki, gözlerini kırpsa hızlı hareketin bulanıklığını kaçırabilirdi. Kardeşler bir an için sessizliğe gömüldü. Siyah duman bulutlarının aksine iki beyaz ışık parlaması ve yayı bir kenara bırakmış ve şimdi her zamanki gibi ciddi duran Reylan'ın yanında durmaya geri döndüler.

"Gösteriş," diye mırıldandı Izaiah.

Reylan herhangi bir espri yapmadı.

"Sen hiç neşelenmez misin?" Faythe kendini durduramadan alay etti.

Izaiah başparmağını generale doğru salladı. "O mu? Şey, bir keresinde... Oh, hayır, o zaman bile-"

"Peki ya Yulemas ne zaman-ahh, hayır," diye araya girdi Kyleer, kardeşi gibi derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

Faythe bir kahkaha attı. Reyhan'ın gözleri hoşnutsuz bir uyarıyla ona kaydı ve kıkırdamasını geniş bir gülümsemeye dönüştürdü. Sonra da kendisiyle şakacı bir şekilde alay eden arkadaşlarına ters ters bakmaya başladı.

"İkiniz de dışarı çıkın, yoksa bütün hafta size antrenman yaptırırım."

Izaiah gözlerini devirdi. "Evet, *General*," diye cevap verdi küstah bir alaycılıkla.

Aslanın sabrını her sınavlarında Faythe geriliyordu, Reyhan'la bu şekilde konuşarak paçayı kurtarabilen çok az insan olduğunu biliyordu. Ama Fae'den hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Kyleer ona dönmeden önce gitmeye hazırlandılar.

"Bu etkileyiciydi, Faythe." "Bir insan için mi?" diye meydan okudu.

Kyleer'ın alnı ağzıyla birlikte kıvrıldı. "Herhangi biri için."

Faythe bu iltifat karşısında alçakgönüllü bir gururla doğruldu ve başıyla kısa bir teşekkür işareti yaptı.

"Karanlık ve kara kara düşünmeye ara vermek istersen, okçuluk konusunda sana her zaman yardımcı olabilirim."

"Bunu aklımda tutacağım. Teşekkür ederim."

Rhyenelle'e ilk geldiğinde uzun süre kendini bir yabancı gibi hissedeceğini düşünmüştü ama şu ana kadar tanıştığı insanlar ve fae'ler ona hiç de öyle hissettirmedeği için rahatlamış ve çok sevinmişti. Onu sanki her zaman buraya aitmiş gibi karşılamışlardı ve kimse ona babasının kim olduğu konusunda özel bir muamelede bulunmamıştı. Bu kısımla henüz yüzleşmemişti ve güçlü krallığa geldiğinden beri kralla yalnız bile kalmamıştı. Bu, onun akşamları Cam Bahçe dedikleri yerde kendisine katılmasını rutin olarak istemesini engellemedi. Bir noktada onunla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu ama mutlu cehaletini biraz daha sürdürmek istiyordu.

İki kardeş gittikten sonra Faythe'nin gülümsemesi Reyhan'ın ciddi gözleriyle karşılaşınca düştü.

"O yayı eline aldığı anda neden korkuyorsun?"

Faythe aniden parkurdaki performansına geri dönünce ayaklarının üzerinde kaydı. Korkularını nasıl kelimelere dökeceğini bilemediği için sadece omuz silkmekle yetindi. Doğrusu, o atışı neden hiç denemediğini de bilmiyordu.

"Başarısızlık ya da yargılanma korkunuzun sizi denemekten alıkoymasına izin veremezsiniz. Savaş alanı size göre ayarlanmamıştır; bir anlık tereddüt sizin ya da bir başkasının hayatına mal olabilir."

Faythe, onun sözlerinin genellikle yaptığı gibi güç ve kararlılık aşılacak yerine, kendi içinde bir hayal kırıklığı hissetti -çünkü haklıydı ve korkaklığı yüzünden birinin hayatının tehlikede olduğu düşüncesi karanlık, çaresiz bir duyguydu.

Bakışları yumuşadığı için onun umutsuzluğa kapıldığını hissetmiş olmalıydı. "Kılıcınla tekrar pratik yapmak ister misin? Ya da belki şu yakın savunma becerileri üzerinde çalışmalıyız."

Faythe bir kahkaha attı. Onun tarafından zahmetsizce alt edildiği ilk andan beri zor durumlardan kurtulmak için manevra yapma konusunda daha iyi hale gelmişti. Bu her zaman onu en çok pratik yapmaya teşvik ettiği şeydi ve her zaman kavramakta en çok zorlandığı şeydi. Bunun beceri eksikliğinden değil, adamın vücudunu uzun süreler boyunca tekrar tekrar kendi vücuduna bastırmasının, söylediği rehberlik sözlerini dağıttığından kaynaklandığını kabul etmemeye çalıştı. Onun elinden kurtulmak aklındaki son şeydi ve çelik tehdidi önemsizdi.

Faythe'nin yanakları bu anıyla ısındı. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter."

Hiç ikna olmamıştı ama başıyla onayladı ve onun yolu göstermesini bekledi.

Şatodaki eğitim salonu Faythe'yi içeri ilk adım attığında tamamen şaşkına çevirmişti. Etkileyici büyüklükteki alan her beceriyi ve her uygulamayı barındıracak şekilde inşa edilmişti. Rhyenelle'in ordularının Ungardia'da ünlü olması şaşırtıcı değildi, çünkü her savaşçı rutin olarak kümeler halinde talim yapmak yerine kendi yeteneklerine göre eğitiliyordu. Rhyenelle herkesi ağırlamak için ne zaman ne de masraftan kaçınırdı, bu da en iyi ve en çeşitli askerlerden oluşan lejyonlarla sonuçlanırdı. Bu, güney hakkında en çok takdir ettiği ikinci şeydi.

İlki eşitlikleriydi. Rhyenelle'in başkenti Ellium'da kraliyet şatosu ve fae'ler için tek bir kale yoktu; iki tane vardı ve insanlar dış halkanın yüksek duvarları içinde korunaklı bir şekilde yaşıyordu. Onlar da yoksulluk içinde yaşamaya mahkûm edilmemişlerdi. İyi yaşadılar ve iç duvarların içindeki fae'lerden korkmadılar ya da nefret etmediler. Aslında, iki türün kaynaşması ve bir arada yaşaması daha yaygındı, hatta bazıları dostluk içindeydi.

Şatonun geniş koridorlarında gezinirken ikisi de konuşmadı. Faythe amaçsızca kıpkırmızı duvar halılarına hayranlıkla bakıyor, her zaman olduğu gibi alev alev yanan Ateş Kuşu amblemine takılıp kalıyordu. Bu elementin, bu efsanevi hayvanın içinde kor ateşi yakan şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Koridorun sonunda, başka bir fae erkeği köşeyi döndü ve onlara doğru yürümeye başladı. Adı Malin'di. Rey lan Faythe'nin gerildiğini fark etmiş olmalı ki, Malin bir adım daha yaklaştı.

Faythe'nin Rhyenelle'e geldiğinden beri öğrendiği ve onu hâlâ hayrete düşüren en büyük şey, babasının yaşayan tek akrabası olmadığıydı. Önlerindeki fae Faythe'nin kuzeniydi, Agalhor'un yüzyıllar önce savaşta hayatını kaybeden kardeşinin oğluydu.

"Ah, Prenses," diye sahte bir nezaketle konuştu. Kibirli, kötü kalpli, bencil biriydi ve Faythe daha o tek kelime etmeden tüm bunları anlamıştı. Faythe genellikle birini tanımadan yargılayan biri değildi ama Malin bir istisnaydı. Onun unvan almak istemediğini biliyordu -herkes buna karşı uyarılmıştı- yine de onunla her karşılaştığında bu terimi ekliyordu. Bunun bu kadar sık olmasının tesadüf olmadığını biliyordu.

"Malin," diye aynı derecede zorlama bir gülümsemeyle selamladı.

Kralın bir kızı olduğu bilinmeden önce, Malin tahtın sıradaki varisiydi. Faythe'ye göre hâlâ da öyleydi. Bunu istemiyordu, herhangi bir unvan ya da mevki talep etmek gibi bir planı yoktu ve bunun nedeni sadece yarı ölümlü ömrünün buna izin vermemesi değildi. Basitçe taç ya da güç için hiçbir arzusu yoktu. Ancak Malin ikna olmamıştı ve ona aksini anlatmaya çalışmak boşa nefes tüketmek demekti.

"Bu öğleden sonra dış şehre gideceğim. Bana katılmak isteyebileceğini düşündüm, uzun zaman sonra kendi türünün arasında olmak istersin," dedi korkunç derecede tatlı bir şekilde. Kabul etmek istediğini inkâr edemezdi. Çok merak ediyordu

Rhyenelle'in geldiğinden beri insan yerleşimleri. Yalnızca onun sunduğu arkadaşlıktan pek memnun değildi.

"Hazır değil," diye araya girdi Rey lan ve prensi sevmediği, belki de ondan daha çok sevdiği belliydi.

Faythe'nin yüz ifadesi gerildi. "Gitmek istiyorum," dedi hızlıca ve savunmaya geçti.

Rey lan'ın gözleri ona döndüğünde yumuşadı ve gözlerinin ardında bir parça endişe gördüğünü düşündü. Yüksek bir duvarla korunduğu için şehrin insan kısmında endişelenecek bir şey olabileceğini düşünmüyordu.

Faythe bunu Reyhan'ın tipik aşırı korumacı saçmalığı olarak geçiştirmekte gecikmedi ki bu, hepsine aşılanmış olan aşırı korumacı fae erkek saçmalığından bir adım daha ileri idi. Endişesi ne olursa olsun, itiraz etme fırsatı bulamadı.

"Mükemmel!" Malin ışınlandı. "Seninle öğlen resepsiyon salonunda buluşuruz."

Faythe onun yüzündeki muzaffer sırıtışı silmek istedi ama bunun yerine isteksizce gülümsedi ve adam başka bir şey söylemeden yanlarından geçip gitmeden önce başını sallayarak cevap verdi. O geçip gittiğı anda yüzü kaşlarını çattı. Reyhan'a baktığında, onun bakışı korkutucu derecede hesaplayıcıydı.

"Sakin ol, olur mu? Uzağı gitmiyorum ve korunmaya ihtiyacım yok," diye ekledi, onun gitmesine karşı çıkmasına sinirlenmişti.

Reyhan kollarını kavuşturdu ve Faythe de onu küçüklükle taklit etti. Reyhan gözlerini devirip uzun bir iç çekişle kabul edene kadar birkaç inatçı saniye boyunca birbirlerine baktılar.

"Ben de seninle geliyorum."

Faythe bu duruma aldırmadı. Zaten Malin'le yalnız kalmak için çok az isteğı vardı.

Dudakları kıpırdadı ve onu şakacı bir şekilde dürttü, ama bu onu bir parça bile kıpırdatmadı. "Görevde değılsin ama. Bir kez olsun eğlenmeye çalış."

Kendi ağız hafif bir eğlenceyle doldu ve yürüyüşlerine devam ederken duruşunu gevşetti. Faythe bunu küçük bir zafer olarak gördü.

"Sen ve Malin birbirinize eşlik ederken, görev dışında kalabileceğimi sanmıyorum."

"O aptal değıl, beni incitmek ona her şeyden çok zarar verir." Reyhan sırıttı.

"Endişelendiğim kişi sen değılsin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Nikalias

I Kendisinden beklentilerini yerine getirmesini bekleyen bu kadar çok gözün üzerinde olması garip bir duyguydu. O kadar değer verdiği pozisyonda oturmak

Yan gözle bakmaya alışkındı, şimdi ona bakanlar kadar boş fikirli ama dikkatliydi. Kral Nikalias Silvergriff, konsey toplantısının başında otururken babasının hayaleti tarafından sarılmış gibi hissetmekten kendini alamadı, sanki babasını izliyor ve yönetmeye uygunluğunu tartıyordu. Nik'in başında hiçbir şey yoktu ama taşıdığı taç sert bir çelik gibi aşağıya doğru iniyordu.

Lordların toplantısı yaklaşık bir saattir tüm hızıyla devam ediyordu. Nik'in kafası krallığın pek çok çatışmasıyla dolup taşıyordu. Konuşan her yeni kişi, derisini kemiren kaşıntıyı daha da artırıyordu. Kaçmak için can atıyordu. Yine de bu artık onun göreviydi. Bu yüzden dinledi, zihnini önemsiz meseleleri bir kenara bırakmaya ve gerçekten zekâ veya entrika içeren her şeyi daha sonra ele almak üzere saklamaya alıştırdı.

Tauria onun sağında oturuyordu, masanın aşağısındaki yüksek fae'ye karşı dengeli ve dikkatliydi. Her ne kadar burada olmaya itiraz etse de, Orlon'un toplantılarına hiç katılmadığı için, onun yanında olması doğru geliyordu ve belki de bencilce, sadece onun kendinden emin varlığı her zaman sinirlerini yatıştırdığı için istemişti. Tauria'nın yanı sıra, yüksek fae topluluğunun hoşnutsuz bakışlarının, solunda onlara katılan gelenekten gelen daha büyük salınımla daha fazla ilgisi olduğunu varsaydı.

Nik, Jakon'a sempati duyuyordu. Bu kadar çok incelemenin başında kendi türünden tek kişi olmak kolay olamazdı ve öyle olduğuna da inanmıyordu.

Burada olmak tamamen Jakon'un isteğiydi. Faythe'nin önerdiği gibi insan elçiliği görevi teklif edildiğinde Jakon ilk başta bu fikri hemen reddetti. Ancak birkaç hafta önce denemeye değer olduğuna karar verdi; kasabada insanlar için bir fark yaratıp yaratamayacağını görmek istiyordu. Nik'in, Jakon'un nişanlısının onun fikrini değiştirmesinde büyük etkisi olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Son mesele de halledilince Nik ona döndü. "Kasabanın dışından rapor edecek bir şey var mı?"

Jakon oturduğu yerde bir santim doğruldu, ilgiden duyduğu rahatsızlık Nik'i neredeyse sorduğuna pişman edecekti. Ama masadaki bir düzine diğer fae isteksiz bakışlarını onun üzerinde toplayınca, insan kendinden emin ve metanetli bir yüz ifadesi takınmakta gecikmedi. Nik'in hayranlığını kazanacak şekilde, konuşurken sesi hiç değişmiyordu. "Galmire'in kuvvetlerinin eski haline getirilmesine ihtiyacı var. Hâlâ kaybolan insanlar var. Farrowhold'dakiler Valgard'ın daha fazla görüldüğünü rapor etmediler ama aç kalan aileler var. Dışarıda onlar için yeterli yiyecek yok."

Jakon bu sorunları Nik'e çok önceden sunmuştu ama Nik'in bunları soyluların da duymasına ihtiyacı vardı ve hak ettiği saygıyı görebilmesi için Jakon'a bu toplantılarda olabildiğince fazla söz hakkı ve yetki vermesi gerekiyordu. Nik insan kasabası için çözümlerini çizmişti ve düşünmek ya da muhakeme etmek için zamana ihtiyacı yoktu. Yorucu toplantı boyunca ilk kez, mahkemeye hitap etmeye başlarken omurgası dikleşti; bu, söyleyeceklerine karşı çıkmanın büyük bir hata olacağını önceden haber veren bir hareketti.

"Galmire'da konuşlandırılmak üzere bir lejyon göndermeyi öneriyorum. Eğer o kasabayı ele geçirmeyi başarırlarsa, tüm krallığı ele geçirmeye bir adım daha yaklaşmış olurlar. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Masanın etrafındaki diğer fae'ler de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar; insanların hayatlarını düşündüklerinden değil, hiçbir şey yapmazlarsa Valgard'ın kendi kapılarına doğru ilerleyebileceğinden korktuklarından.

"Farrowhold'daki insanlara gelince, bugün Caius Şehri'nin kapılarının açık kalacağını duyuruyorum. Süresiz olarak. İnsanlar ve Fae'ler istedikleri gibi geçebilecekler. Mallar eşit olarak dağıtılacaktır. Yüksek Farrow, duvarın dışındaki insanlar olmadan bugün olduğu yerde olamaz, faaliyet gösteremez ve ayakta duramazdı. Bunu kabul etmemizin ve hepinize bahsedilen lüks yaşamı sağlayanları övmemizin zamanı geldi."

Yeni bir ses duyuldu. "Tüm saygımla, Majesteleri, babanız
-"

Nik ellerini masaya dayadı ve büyük koltuğundan dikkatlice kalktı.
süslü koltuk. Yüce Fae bu hareket karşısında sustu. "Babam
artık kral değil. Ben kralım."

Nik bakışlarıyla onu sıkıca kısıtırken fae'nin boğazı düğümlendi.
Gerginlik bedenlere yayıldı. Diğerlerinin yüzünde protesto seğirmeleri
görülürken, konuşan fae kabul etti ve koltuğuna geri çekildi.

Nik devam etti. "İnsan ya da Fae, soylu ya da halktan biri, bunların
hiçbirinin mezarda önemi yok. Ortada çok daha büyük bir tehdit var;
ölümsüzlüğünüzü ya da zenginliğinizi umursamayan bir tehdit. *Zayıf* olduğuna
inandığınız kişinin hayatınızı kurtaracak kişi olabileceği bir gün
gelebilecekken, kulaklarının şekli yüzünden bizim tarafımızdakileri düşman
ilan etmeyin."

Nik, son beyanatına kişisel duygularının karıştığını inkâr edemezdi.
Faythe'nin yokluğunda hissetmesine izin vereceği kadar büyük bir üzüntü
göğsüne çarptı. Belli belirsiz birkaç mektuplaşmış olsalar da, Gece Yürüyüşü
aracılığıyla onu henüz ziyaret etmemişti. Uzun süredir kayıp olan babasıyla bir
bağ kurmaya çalışan Faythe'nin Rhyenelle'de karşılaştığı şeylere alışmak için
zamana ihtiyacı olduğunu anlıyordu. Nik, onun kendisini ziyaret etmesine
duyduğu bencilce özleme rağmen sabırlı olması gerektiğini biliyordu. Onu bir
anlığına bile olsa görmek için.

Nik, oluşan sessizlik üzerine tam toparlanıp toplantıyı bitirmek üzereyken,
masadan aşağıya kin dolu bir ses yükseldi.

"Son bir endişemi dile getirmeme izin vererseniz, Majesteleri..."

Nik'in gözleri anında Lord Zarrius'a kaydı. Onun dikkatinin Tauria'ya
kaydığını fark edince kasları kilitlendi ama öfkesini yüzünden uzak tuttu. Çok
yakından tanıdığı bu lorda karşı zerre kadar nezaket beslemiyordu. Zarrius
babasına en yakın lordlardan biriydi; zalim ve kötü niyetli düşüncelerin bir
araya gelmesiyle oluşmuş bir bağdı bu.

Nik ayakta kaldı, "Konuş," derken ses tonu uyarıcı bir sertlikteydi.

Lorddan yayılan kibir elle tutulur bir şeydi ve Nik yumruklarını sıkmamak
için kendini zor tuttu, ortaya atılacak konuyu tahmin ediyor ve Tauria'yı
bundan korumak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

"Bunu söylerken saygısızlık etmek istemem elbette, ama babanız krallık
meselelerinin yabancıların huzurunda gösterilmemesi ve tartışılmaması
gerektiğini biliyordu."

Yanı başındaki Nik, Tauria'nın bu dolaylı söz karşısında geri çekilme isteğini, lordun kurnazca söylediği dikkatli dışlamayı neredeyse hissedebiliyordu. Gerçi Zarrius'un sözleri sadece ona yönelik değildi; Nik'in, Jakon'un sadece insan olduğu için bir *yabancı* olarak görüldüğünden hiç şüphesi yoktu.

Nik sesini sabit tutmak için çaba sarf etti. "Sadakatsiz olduğuna inandığım birini buraya davet ederek krallığı tehlikeye atmak istemem."

"Daha açık sözlü olmama izin verin." Zarrius ayağa kalktı ve bu cesur hareket Nik'in hâkimiyetini neredeyse pervasızlığa kadar alevlendirdi. Sabit bir şekilde nefes aldı. Liderlik değişimiyle birlikte çatışmaların ortaya çıkması kaçınılmazdı. Bunu biliyordu ama yine de buna hazırlıksızdı. "Yüce Farrow'un iç meselelerini başka bir krallıktan biriyle tartışmaktan rahatsızlık duyan pek çoğumuz var."

Nik toplantıya katılan diğer fae'lere bir bakış attı. Kimse konuşmasa ya da fazla hareket etmese de, masadaki pek çok kişinin sert yüzünde anlaşmaya varıldığı yazılıydı. İtiraf etmeliydi ki sinirleri gerilmişti. Barışı nasıl koruyabilir ve zaten kendisine karşı olan bu kadar çok kişiyi nasıl etkileyebilirdi? İçinde aniden bir belirsizlik hissi doğdu ama onu sıkıştıran ve gözden düşürmek için en ufak bir neden arayan akbabalara bunun bir zerresinin bile yüzeye çıkmasına izin vermedi. Şu anda Nik'in hükümdarlığı test ediliyordu ve Yüksek Farrow'da tacı giymeye uygun olduğuna şüphe duymadan inanmalarını sağlamak için çok zaman ve çok dikkatli seçimler gerekecekti.

Tamamen doğrudu. "Bu masadaki herhangi birine güvenmemek için bir nedeniniz var mı Lord Zarrius?"

Paylaştıkları bakış bir meydan okumaydı. "Tam olarak değil. Ama prenses-"

"Kraliçe," diye düzeltti Nik soğukkanlı ve sakin bir ses tonuyla. "Eğer ona hitap ederseniz, bunu uygun isim ve unvanla yapacaksınız."

"Ve şunu da ekleyebilir miyim?" -Tauria'nın sesi duyuldu ve Nik ayağa kalkarken gözleri ona kaydı- "Ben buradayken benden bahsederseniz, *benimle* konuşma nezaketini gösterir misiniz?"

Göğsüne bir gurur dalgası çarptı ve yüzleşmede kendine olan güvenini artırdı.

Tauria sert bakışlarını Zarrius'a sabitlerken onun gözleriyle karşılaşmadı. "Biz müttefik değil miyiz, Lord Zarrius?" Adam karşı çıkmak için ağzını açtı ama kadın devam etti. "Orlon'un yanında bir asır geçirmedim mi, onun tarafından

onun koğuğu mu? Burada bulunarak High Farrow vatandaşlarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyalarımdan üstün tutmuş olmuyor muyum?"

Zarrius onun tutkulu konuşmasına anında itibar etmedi. "Burada geçirdiğın zamanın Fenstead'i geri almak için ihtiyacın olan şeyi yavaş yavaş elde etmene yardımcı olduğuna inananlar var."

"Kendi adınıza mı konuşuyorsunuz?" "Evet, ve diğerleri."

Nik tehlikeli bir durumda olduğunu fark etti. Tauria'dan bir kez bile şüphe etmemişti ve onun gerçek ve samimi olduğunu, Yüce Farrow'u kendi çıkarları için kullanmak gibi kurnazca bir planı olmadığını tüm kalbiyle biliyordu. Ama bu duyguyu kişisel olarak değil, siyasi olarak nasıl ifade edeceğini bilemiyordu.

"Kralın muhafızıyla konuşurken dikkatli olmanı tavsiye ederim, Zarrius. Haksız yere suçlamalarda bulunma," diye uyardı Nik.

"Suçlamıyorum," dedi Zarrius kayıtsızca, ama sesindeki şarkı alaycıydı. "Ama o High Farrow'un Kral Koğuşu ve Fenstead'in Kraliçesi olamaz."

Nik bu konuda nereye varacağından emin olamıyordu. "O halde ne öneriyorsun?"

Aptalca sözlerinin hemen farkına varmış, Zarrius'a Tauria'nın kaderini kendi lehine çevirmek için bolca fırsat vermişti. Ağzının kıvrımında bir kurnazlık notası vardı, sanki Nik tam da umduğu şeyi sunmuştu. Lord usulca yerine oturdu, gözlerinde bastırılmış bir zafer ışıltısı vardı ve Nik'in çenesinin şiddetle kilitlenmesine neden oldu. Nik de isteksizce Tauria ile birlikte yerine oturdu.

Zarrius fırsatı değerlendirdi. "Fenstead hâlâ Valgard tarafından istila edilmiş durumda. Onu geri almak için Yüce Farrow'un ordularından çok daha fazlası gerekir. Tauria Stagknight hiçbir şeyin kraliçesi değil."

Nik'in içinde parlayan öfke sıcak ve her şeyi tüketiyordu, Tauria'nın utancının dalgalanmalarını hissedince daha da kötüleşti. "Dikkatli ol, Zarrius."

Lord üstünlüğün kendisinde olduğunu biliyordu. Nik kraldı ama meclis üyelerini sebepsiz yere ve olumlu oy almadan görevden alma hakkına sahip değildi. Lord Zarrius High Farrow'da nüfuz sahibiydi, en zengin ve en saygın kişilerden biriydi. Nik akıllıca davranmazsa, lord da kolaylıkla yönetimini devirmekle tehdit edebilecek bir muhalefeti bir araya getirebilirdi.

"Saygısızlık etmek istemedim elbette. Aslında tam tersi." Sesi parlak vizyonunu terennüm ediyordu. "Tauria Stagknight'ı kalıcı olarak Yüksek Farrow'un Kral Koşu olarak atamamızı öneriyorum. Onun krallığı yok ama konumunu avantajımıza kullanırsak belki iki kale kazanabiliriz."

Nik kalbinin hızlanmasından, öfkesinin dalgalanmasından ve zihnini bulandıran korkudan nefret ediyordu.

"Yüce Farrow'un vasisi olarak Tauria'ya Tarly Wolverlon ile evlenmesini teklif edebiliriz. Karşılığında Olmstone'da bir yer edinmek için pazarlık yaparız ve doğru zaman geldiğinde, iki büyük ordunun birleşmesiyle Fenstead'i geri almayı başarırız orada nüfuz sahibi oluruz. Belki Rhyenelle de yeni insan prensesleriyle birlikte davaya katılmaya ikna edilebilir, ki hepimiz kralın önceki casus şefi olarak High Farrow'la bağları olduğunu biliyoruz. Babanın bu merhametine karşılık bir iyilik yapmanın zamanı gelmiş olabilir."

Nik'in nutku tutulmuştu. Zarrius'un teklifinin tek bir unsuru bile en ufak bir çekiciliğe sahip değildi ama yine de tüm gözler, çok mantıklı görünen bu kurnazca fikir hakkındaki düşüncelerini tartmak için ona dikilmişti. Bu sevdiklerine tam bir ihanet olacaktı ve Tauria'nın şaşkın bakışlarını en yüksek sesle hissetti, sanki içinde yatan savunmayı görebilmesi için onunla tanışması için yalvarıyordu. Yapamazdı, yoksa kırılacağından emindi. Nik, yoğun bir yargılama altında otururken düşüncelere dalmış gibi yüzünü boş tuttu. Akıllı olmak zorundaydı, kalbiyle ve göreviyle eziyet verici bir çekişme içindeydi. Söylemesi gereken şeyden nefret ediyordu ama konseyin dikkati onun üzerindeyken başka seçeneği yoktu.

"Önerdiğiniz şey avantajlı olabilir."

Tauria'nın sessiz öfkesi karnına inen bir yumruk gibiydi. Sertçe yutkundu, tepki vermemeye çalıştı. Ona bakıp anlaması için yalvarmamaya ya da özel olarak açıklamasını beklememeye.

"Müttefik olarak kalsak da Rhyenelle'i devirme girişiminden sonra Varlas'a hâlâ güvenmiyorum. Belki de bu bağlayıcı ittifak, onun hareketleri üzerinde nüfuz ve içgörü sağlamak için ihtiyacımız olan şey olabilir. Şimdiye kadar kaynaklarımız Olmstone'da sessizlik olduğunu ortaya çıkardı, ancak intikam yolunun bittiğini varsaymak aptallık olur."

Lordlar başlarıyla onayladılar. Zarrius'la göz göze geldiğinde, lanet olası sonuçların üstesinden gelmemek ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmemek için bilinçli bir çaba sarf etti.

"İleri sürdüklerinizi değerlendireceğim, Lord Zarrius. Şimdilik, bugünlük burada işimizin bittiğine inanıyorum."

Karşılıklı bakışmalar oldu ama ancak Zarrius başıyla onayladığında diğerleri de onu takip etti ve dışarı çıktıklarında oda sohbetle doldu. Nik'in bakışları Zarrius'un sırtında oyalandı. Lord'a zerre kadar güvenmiyordu ve onu yakından izlemek için bir not aldı.

Herkes gittikten sonra ancak bir saniye sessizlik oldu ve Tauria öfkeyle ayağa fırladı. "Buna hakkınız yok!"

Yalnız değillerdi; muhafızlar hâlâ konsey odasının çevresinde oyalanıyordu. Nik, muhafızlarından hiçbirinin bölünmüş bir bağlılık beslemediğinden emin olamıyordu. Serbestçe konuşursa sözlerinin doğrudan Zarrius'a gitme riskini göze alamazdı, bu yüzden ses tonunu sakın ve tarafsız tuttu.

"High Farrow'da benim korumam altında kalmak istediğiniz sürece, evet."

Tauria'nın incinmiş öfke dolu bakışı göğsüne saplanmış bir hançer gibi hissettirdi. "Eğer krallığınızın menfaati için beni satmanız *korumanızın* şartıysa, buradan başka bir yerde olmak istediğimi düşünün." Arkasına bile bakmadan hışımla odadan çıktı, öfkesi zümrüt rengi elbisesinin dalgaları arasında dalgalanıyordu.

Nik ayağa kalkmak için bir elini masaya dayadı ve vücudunda onu kadının peşinden gitmeye iten her sinire direndi.

"Aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum..." Jakon'un kısık sesi Nik'in dikkatini tekrar toplamasına neden oldu. Nik suçluluk duygusuyla insanın hâlâ oturduğunu unutmuştu. "Ama o haklı. Olmstone'da güç kazanmak gerçekten onun kalbini kazanmaya değer mi?"

Hayır. Hiçbir şey buna değmezdi. Kalbiyle görevinin çatışmasına yakalanan Nik, her ikisini de kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğundan her şeyden çok korkuyordu.

Oceanof [PDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

Faythe

FAYTHE, Rhyenelle'in kıyafetlerinin büyük bir hayranı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Elbisesi arkasından akarken, asimetrik tasarımı bacaklarının deri pantolonun ön kısmında tam bir özgürlük. Zarif ama pratik: Zümrüdüanka Krallığı'nda süregelen tema bu gibi görünüyordu.

Koridorlarda refakatsiz bir şekilde süzülürken Reylan'ın onu bir evcil hayvan gibi almasını beklemedi. Odasını o kadar çok arşınladıktan sonra terk etmişti ki, vahşi düşüncelerin yükselen baskısına daha fazla dayanamamıştı. Yeni çevresine uyum sağladığı aylar boyunca kendini sakin ve tarafsız tutarak onları uzun süre geri çekmeye zorlamıştı ama her yeni yüzleşmede taşkınlıkların zayıfladığını biliyordu ve düşünce karmaşasında boğulmasına bir adım daha kalmıştı. Kötü Ruhlar, tapınak görevleri ve babasıyla yüzleşmek şimdilik kaçınma listesinin üst sıralarında yer alıyordu.

Faythe, hoş Malin'in kendisini bekleyeceği kabul salonuna yöneldi. Onu Malin'in arkadaşlığına katlanmaya iten tek şey, kendi türünün arasında yürümenin ve buradaki yaşam tarzlarını örneklemenin moralini düzelteceği umuduydu. Reylan'ın uzun boyuyla yanına gelmeden önce arkasından yaklaşan dehşetini hissetti.

"Senden beni beklemeni istemiştim."

Faythe ona bakmadı ama eğlendiğini yüzüne yansıtmamak için de mücadele etti. "Çok uzun sürdü."

Sadece hoşnutsuz bir sesle karşılık verdi.

Sonra gözlerini ona çevirdi ve generalin giydiği gülünç çelik kıyafet karşısında neredeyse gözlerini devirecekti. "Ellium'un Ungardia'daki en güvenli şehir olduğunu söylediğinizi sanıyordum," dedi.

"Öyle. Ancak bazen tehlike, savunmayı aşmak için dostane bir şekle bürünür."

Aynı fikirde olmasına rağmen, onun endişesinin biraz aşırı görüldüğünü belirtmek istemedi. Aslında, *çok* aşırı. Bu yetmezmiş gibi, koridorun sonunda Reylan'ın güvenlik ekibine iki kişinin daha eklendiğini gördü.

Kyleer ve Izaiah da tepeden tırnağa silahlı bir şekilde durmuş, birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Faythe ve Reylan'ın yaklaştığını fark ettiklerinde doğruldular, Izaiah'ın gözleri ısıltı ısıltı. Tehlikeli zarafetiyle birleşen gülümsemesi nefes kesiciydi. Buna rağmen Faythe kızgınlığını bastıramadı.

Yürüyüşüne ara verip Reylan'a döndü ve sesini alçaltarak suçladı. "Bu gerçekten gerekli mi?" Bu onu bu kadar rahatsız etmemeliydi ama bu yüce krallığa sürekli gözetim altında olmak için gelmemiştir.

Yüzü anlayışla yumuşadı. "Uzaktan takip ediyor olacaklar, onları görmeyeceksin bile." Gözlerinde belli belirsiz bir yalvarış vardı ve kadın bunun *kendisini* kötü hissettirmesine lanet etti. Boş verdi.

Kardeşlere yetiştiklerinde Izaiah elini kalbine götürdü. "Arkadaşlığımızı bu kadar korkunç bulduğun için alınmamaya çalışıyorum Faythe."

Onun şakacı alaycılığı ruh halini düzeltti ve soluk soluğa bir kahkaha atarak bastırılmış tüm öfkesinin onunla birlikte dağılmasına izin verdi. Reylan'ın yakın çevresinde, Rhyenelle'deki en yüksek rütbeli ve en ölümcül fae'lerin arasında olmak Faythe'nin kendisini güçsüz ve yersiz hissedeceğini düşünmesine neden olmuştu. Bunun yerine, bu onu keyifli bir güçle doldurdu ve onu karşıladıkları ve ona camdan yapılmış gibi davranmadıkları için alçakgönüllüydü.

Faythe kabul salonuna girdiklerinde başını dik tuttu ve Malin'i büyük ana kapının yanında tek başına beklerken buldu. Fae'yi yanında görünce gözlerinin hafifçe seğirmesi sıkıntısını ele verdi ama her zamanki gibi hoş bir gülümseme takındı. Malin'in bastırılmış dehşetini görmek için bile olsa, şimdi yoldaşları için mutluydu.

Faythe selamlarken, "Dış şehrin tüm bu fae erkeklerini bu kadar heyecanlandıracak neler sunabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Malin arkadaşına bir bakış attı. Onu hayal kırıklığına uğratabilecek şekilde, insan yerleşimini tek başlarına gezemeyecek olmalarından duyduğu rahatsızlığı yüzünden saklamayı başarmıştı. Şüphesiz bu sayede ona karşı pek de ince olmayan hoşnutsuzluğunu dile getirme şansı bulacaktı.

"Herkes adına konuşamam ama Ellium her iki türün de en güzel ve çekici olanlarına ev sahipliği yapıyor." Malin konuşurken onu tepeden tırnağa süzdü ve ne demek istediği açıktı: kız onun ideallerine uymuyordu.

Faythe'nin öfkesi alevlendi. Hakarete değil, gözlerindeki kendini beğenmiş parıltıya... Umutsuzca kendi elleriyle pençelemek istiyordu. Şiddet dolu düşünceleri içinden gelen nazik bir okşayışla yatıştı. Faythe Reyhan'a bakmadı ama sözlü ya da başka bir şekilde saldırmasını engellediği için ona sessizce teşekkür etti.

Kyleer cevap verdi. "Belki de sensiz gitmeliyiz Malin, böylece onları korkutmak yerine kendimize çekme şansımız olabilir."

Faythe kıkırdamasını yuttu, Malin'in ela gözlerindeki öfke parıltısı karşısında dudaklarının çekilmesine karşı mücadele etti. Kayıtsız bir kahkaha attı ama dönüp büyük, süslü ana kapılara doğru yürümeye başlarken başka bir şey söylemedi. Faythe Kyleer'a teşekkür eder gibi bir bakış fırlattı, o da eğlenerek yan yan sırttı.

Faythe büyük kapılardan içeri adımını atar atmaz, sanki devasa avluyu ilk kez görüyormuş gibi nefessiz ve şaşkın kaldı. Rhyenelle'in kraliyet kalesi daha önce gördüğü ya da hayal ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Basit bir taş kale değildi; kale, ortasındaki geniş açık alan için muhteşem bir çevre binasıydı. Sütunların yanından geçmek açık bir kolezyumda olmak gibiydi. Şimdiye kadar Rhyenelle'deki zamanının çoğunu kapalı mekânlarda geçirmiş, yaşam tarzlarına alışmaya çalışmış, sinirlerini ve vatan hasretini dindirmek için her an antrenman yapmıştı, bu yüzden bu harika bir şekilde özgürleştirici hissettirdi.

Birkaç uzun merdiveni indiler ve uçsuz bucaksız avluda yürümeye başladılar. Faythe boynunu bükerek etraflarındaki etkileyici yükseklikteki kale yapısına hayranlıkla baktı. Arkasına dönüp seyir balkonuna baktı ve orada duran kralı görünce ateş basmış gibi irkildi. Korkaklığından hızla arkasını döndü ve her adımında derisini bir yargı kapladı.

Reyhan sessizce, "Senden hiçbir şey beklemiyor," dedi.

"Ona ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf etti bir damla hayal kırıklığıyla.

"Buradasın ve çabalıyorsun. O bunu görüyor. Bu onun için kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyor." Adamın safir ışıkları onu cesaretlendirerek yatıştırdı ve Faythe bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu anladı: Rhyenelle'deki varlığının bir hayal kırıklığı olmadığına dair güvence. Başkalarıyla birlikte olmasalardı ona sarılabilirdi.

Orta avluya altın ve kızıl renklerle damgalanmış dev Anka armasının üzerinden geçerken Faythe daha kararlı bir şekilde çenesini tuttu. Korkusunu yenecek ve sonunda Agalhor'la konuşacaktı ve Rey lan'ın onu güçlendirmek ve sonrasında teselli etmek için yanında olacağını bilmek bu düşünceyi daha da katlanılabilir kılıyordu.

Kapılarda onları bir araba bekliyordu. Ellium etkileyici derecede büyük bir şehirdi; yürüyerek dış halkanın kenarına ulaşmaları saatler sürerdi. Gerçi yaklaştıkça Faythe arabanın oldukça küçük olduğunu fark etti; üç devasa savaşçının yanı sıra Faythe ve Malin'i alacak kadar büyük olmadığı kesindi.

Arabanın yanında duran Malin onun düşüncelerine cevap verdi. "Sadece sen ve ben olacağımızı sanıyordum Prenses." Daha büyük bir taşıma aracı önermeyi ihmal etti.

"Ben zaten gökyüzünü tercih ederim," diye araya girdi Izaiah.

Faythe tam zamanında dönerek en küçük kardeşin bir kartala dönüşüp daha da yükseğe süzülmesinden önceki hızlı ışık parıltısını yakaladı. Bakışları Rey lan'inkilerle buluştuğunda, onun endişesi ve kızgınlığı hiç de belli belirsiz değildi. Malin çoktan arabaya yerleşmiş, fae'lerin gidişinden ya da dış halkaya nasıl ulaşmayı planladıklarından hiçbir şekilde rahatsız olmamıştı. Rey lan'a zayıf bir yan gülümseme sundu, durumdan pek memnun değildi ama endişesini azaltmaya ihtiyacı vardı.

"İyi olacağım," dedi Faythe, *sevgili* kuzeniyle yalnız kalmamak için oraya başka bir yol bulmayı tartıştığı belli olduğunda.

Rey lan'ın gözleri kalçasının üst kısmına, özellikle de oraya bağlanmış hançere kaydı.

Faythe sırtıttı. "Onun güvenliği için kullanabileceğimden mi daha çok endişeleniyorsun, yoksa bana sebep olabileceğinden mi?"

Rey lan'ın ağzının köşesi biraz yukarı kıvrıldı ama bu onu rahatlatmaya yetti. "*O piçin güvenliği umurunda bile değil ama seninki...*"

Faythe kendini durduramadı: kolunu tutmak için elini uzattı. Avucu onu sardı ve temasla birlikte göğsünden bir çarpıntı geçti. "*Dış şehirde görüşürüz,*" dedi. Uzun bir bakışla elini bıraktı ve sınırları onu durdurmak için toplanmadan önce arabaya girmek için ondan uzaklaştı.

Malin'in karşısındaki bankın üzerine kayan Faythe yana doğru baktı. Reyhan çoktan gitmişti. Kyleer'ın Gölge Geçiş yeteneğini mi yoksa Izaiah'nın Şekil Değiştirme yeteneğini mi aldığını merak ederek yana kayd ve açık pencereden dışarı eğildi. İçgüdüsel olarak, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi gözleri gökyüzüne doğru gitti. Faythe hemen yukarıda daireler çizen beyaz bir kuş gördü ve kıkırdamasını bastırarak genişçe sıırttı.

"Rhyenelle'in en üst düzey savaş komutanlarını kendi iradene boyun eğdirmeyi nasıl başardın... İtiraf etmeliyim ki etkilendim. Hızlı çalışıyorsun." Malin'in sesi, özel hayatında saklamaya zahmet etmediği hoşnutsuzlukla doluydu.

Faythe, ileri doğru sarsılan arabaya geri döndü. Kibirli bir gülümseme takınmış olan kuzenine baktı. Malin'in ela saçlarının tonunu paylaşıyordu ve gözleri de neredeyse aynı tondaydı. Zarif bir güzelliğe sahipti ama sinsisi, çıkarıcı bir görünüşü vardı ve Malin onu gördüğü anda ona güvenmemesine neden olmuştu. Kendisine söylenenlere göre Malin de Agalhor gibi güçlü bir Gecegezen'di ve yetenekleriyle efsaneleşmişti. Onunla ilk kez yalnız kalma şerefine nail oluyordu ve Malin de aralarındaki bağın tadını çıkarıyor gibiydi. Bunun sadece onu taht iddiasına karşı olası bir tehdit olarak ölçmek için olduğunu biliyordu. Bu fikir saçma görünse de oldukça eğlenceli olduğu da bir gerçektir.

Faythe rahatça arkasına yaslandı. "Kıskandın mı Malin?"

Alay etti. "Bir insan sokak faresini kıskanmak mı? Pek sayılmaz."

Bu yorumun canını yakmasından nefret ediyordu. Onu incitmek istiyordu - onunla ilgili her şey bunu hak ettiğini söylüyordu - ama akıllı olmalıydı. "Tehdit edildin o zaman. Tacını sıradan bir *sokak faresine* kaptırabilirsin."

Malin gibi güçlü birini kızdırmak onun için akıllıca değildi ama fiziksel şiddetten başka çaresi yoktu, elindeki tek şey kelimelerdi. Gözlerindeki meydan okuyan öfke parıltısı, sözlerinin bir kılıçtan çok daha derine indiğine inanmasını sağladı. Hakkını vermek gerekirse, öfkesinin su yüzüne çıkmasına izin vermedi ve soğukkanlılığını korudu.

"İsmin bir Ashfyre olabilirsin ama bu ismin temsil ettiği şeylere hakaret ediyorsun." Malin nefretini soğukkanlı ve hesaplanmış bir sakinlikle

Sanki fikir değil de gerçekmiş gibi. Faythe'nin elleri daha da sıkılaştığında, onun sıkılı yumruklarına bakarak sırttı.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi acınası bir şekilde.

"Öyle değil mi?" Malin'in ağzı çarpık, kışkırtıcı bir gülümsemeye dönüşürken, bir avcının parıltısıyla ona doğru eğildi. "Faythe Ashfyre- Yüksek Farrow'un trajik bir şekilde yoksullaşmış sokak kızı, umutsuzca bu dünyadaki yerini bulmaya alışıyor. Kendi babanla yüzleşemeyecek kadar korkak olduğun için hâlâ bir yetim de olabilirsin. Zayıfsın Faythe ve asla yönetmeye uygun olmayacaksın; asla herhangi bir şey üzerinde etki yaratacak kadar uzun yaşayamayacaksın. Önemsiz hayatın kısa ve yetenek israfı olacak." Adına ve varlığına yönelik iftirasını bitiren Malin, zafer kazanmışasına tekrar arkasına yaslandı.

Faythe'nin gözleri yandı, öfkesi bir anlığına aşağılanma ve değersizlikle gölgelendi. Bir parçası -büyük, iğrenç bir parçası- onunla aynı fikirdeydi. Zihninde lanetleyici düşünceler uyandırdı ve o anda dünyaya yanmasını ve pes etmesini söylemek istedi. Gözlerini arabanın kırmızı kadife tavanına dikti, sanki onun yerine uçup giden parlak yaz bulutlarını, onların üzerinde süzülen gümüş kuşu görecekmiş gibi. Reyran en karanlık anlarında onun yanında olmuş, ondan asla vazgeçmemiş ya da onun zayıflıklarını görmemişti. Faythe onun kendisine olan inancına tutunmuş, Malin'in hayat vermeye çalıştığı belirsizliğin gölgesini kovalamasına izin vermişti. Zayıf olmayacaktı. Sinmeyecekti.

Gözlerini tekrar aşağı indirdiğinde, onları sertçe prene sabitledi. Buz, korkularını yatıştırdı ve utancın hızlı sıcaklığını soğuttu. Onun kazanmasına izin vermeyecekti. "Sana baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misin, Malin?"

Prens onun karşı çıkışını eğlenceli bularak kaşlarını çattı. "Korku. Sahte güvenin ardına ustalıkla gizlenmiş. Bir isim sadece bir kelime, başka bir maske. Bir ta olmadan, Ashfyre ismi üzerinde hak iddia etmeden, sen kimsin?" Cevap için yer bırakmadı. "Seninle benim aramdaki fark, bana kim ya da ne olduğumu söyleyecek bir isme, unvana ya da lanet olası bir şeye ihtiyacım olmaması. Buraya sadece ismimle bir tahtta hak iddia etmeye gelmedim, ama bunca yolu mirasımı inkâr etmek için de gelmedim. Hiçlikten gelmiş olabilirim ama her şeye yükseleceğim. En büyük zafer, benim gibi sizin de şahitlik etmeniz olacaktır."

Faythe arkasına yaslandı ama Malin'in yüzünde beliren nefret ifadesinden hoşlanmadı. Kötü biriydi ama aptal değildi ve silahlı olmasına rağmen

bir kılıç ve hançerle kralın kızına saldırarak kadar dengesiz ya da küstah olmadığından emindi. Yine de kuzeniyle bir idman ringinde, adil ve eşit bir dövüşte karşı karşıya gelmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti. Kalbine bir hançer saplama düşüncesi karanlık bir şekilde hoşla gidiyordu. Eğitim ringlerinde her zaman kazalar olurdu...

"Kendine dikkat et," dedi Malin, o kadar alçak sesle ki neredeyse duymayacaktı.

Faythe bu uyarı üzerine bakışlarını ona çevirdi ama adam masumca pencereden dışarı bakıyordu, yüzündeki ifade silinmişti. Üzerini kaplayan ürpertiye bastırmak için omurgası kaskatı kesildi. Bu tehdidi önemsemeyebilirdi ama Malin kurnaz ve hilekârdı ve soğukkanlı tavrındaki bir şey onun yanında her zaman diken üstünde olmasına neden oluyordu. Onu hafife almak aptallık olurdu.

Faythe düşmanca konuşmanın ardından onu zihninden tamamen sildi. Onunla baş başa çıkacağı yolculuğun keyifli geçmesini beklemiyordu ama bu kadar cesur olduğunu da tahmin edemezdi. Malin'in kale içinde büyük bir nüfuzu vardı ve Faythe'nin saraydaki soylularla ters düşmemek için dikkatli olması gerekiyordu. Elinden geldiğince geri adım atmaktan ve kendini Malin'in radarından uzak tutmaktan başka çaresi yoktu.

Pencereye yaklaşan Faythe, yüzüne bir gülümseme getiren şehir sokaklarına hayranlıkla baktı. Ellium, bozulmamış Caius Şehri ile Farrowhold'un dış kasabasının görkemli bir birleşimiydi. Sokaklar harika ve bakımlıydı ama içinde yaşanamayacak kadar mükemmel görünen, pırıl pırıl beyaz taştan yapılmış göz korkutucu yükseklikte binalar yoktu. Ellium güzel bir çeşitliliğe sahipti ve hayatın her kesimine hitap ediyordu. Hâlâ iç çemberin içindeydiler ama Faythe şimdiden birkaç insan görmüştü, bazıları fae'lerle dostça sohbet ediyordu. Sokaklar neşeli sohbetlerle cıvılda ve sokakları neşe ve canlılıkla kutsayan çeşitli enstrümanların sesini yakaladı.

Bir k e m e r i n altından geçtiler ve Faythe yuvarlak kulakların çok daha sık görülmeye başlaması ve sivri kulakların neredeyse tamamen yok olmasıyla dış halkaya girdiklerini anladı. Binalar kahverenginin hüznü tonlarına bürünürken, zenginlik ve statü bakımından düştükleri açıkltı, bu da Farrowhold'daki eski kulübesini hatırlatıyordu. Buna karşın, en azından atmosfer olumluydu ve eski evinin kasvetli havasının aksine kahkahalar hâlâ duyulabiliyordu.

Sonunda durduklarında Faythe rahat bir nefes aldı. Arabanın içindeki hava, onunla prens arasında yoğunlaşan gerilimle boğucu hale gelmişti.

Kapı hemen açıldı ve Faythe ilk o çıkmak isterken nezaketen duraksamadı. Tanıdık sakinleştirici safirlerle karşılaştığı anda tüm öfkesi dağıldı.

Reylan'ın sert gözlerinde sıcaklık ya da rahatlama yoktu; onu bırakıp arkasında beliren prensi hedef aldılar. Faythe generalin yanında durmak için hareket etti, gökyüzündeki pozisyonundan konuşmalarını yakalayıp yakalamadığını merak ediyordu. Malin her zamanki kendini beğenmiş görüntüsünü takındı ve hatta sırtıttı, beyaz aslanın gözdağı vermesinden en ufak bir rahatsızlık duymamıştı. Statüsü onu astlarından gelebilecek herhangi bir misillemeden koruyordu ve bu kez buna Reylan da dâhildi.

Faythe gözlerini ona dikti, belki de Reylan'ın iftirasını duymasını istemiş olabileceğini düşündü, sadece onu savunmak için hiçbir şey yapamayacağını bildiği için dizginlenmiş öfkesinin tadını çıkarmak için. Böyle bir tepkiyi uyandırmak için kullanılabileceğini bilmek korkunç bir suçluluk duygusuydu.

"Yapmam gereken bir iş var," dedi Malin, sinir bozucu sesiyle onu şimdiki zamana geri döndürerek. "Şehrin tadını çıkarın Prenses. Sizinle burada buluşacağım. Bir saat yeterli olacaktır." Onun kabul etmesini beklemeden topuğunun üzerinde dönerek insan yığınlarının arasına karıştı.

Faythe onun ardından bakakaldı. Boş zamanlarında neler yaptığı ya da Malin'in bir insan yerleşiminde tam olarak ne iş yaptığı onu ilgilendirmiyordu. Adam ceset kalabalığı arasında kaybolana kadar arkasından bakarken duyduğu şüpheyi küçümsedi.

"Onun yanında dikkatli olmalısın," dedi Reylan keskin bir ses tonuyla.

Faythe ortamı yumuşatmak için bir kahkaha attı. "Beni onun hakkında uyarmalıydın. Rhyenelle'e kadar gelme kararımı değiştirebilirdi."

"Tam da bu yüzden yapmadım," diye mırıldandı.

Döndüler ve sokaklarda gezinmeye başladılar.

"Tahtta her zaman gözü vardı ama Rhyenelle taht ona kalırsa lanetlenirdi."

Faythe onun sözlerindeki dolaylı mesajın ve belki de Reylan'ın hâlâ onun yerini almasını umduğunun ağırlığını hissetti. "Lanet olsun, öyle olmalı," diye cevap verdi sessizce. Reylan'ın gözlerini üzerinde hissetti ama

Onu hayal kırıklığına uğratmaya dayanamadığı için onlarla tanışmaktan utanıyordu. Sessizliğin uzun süre devam etmesine izin vermedi. Verandayla kaplı bir müttefiki gözüne kestirdiğinde, tabelayı okuduğunda heyecandan havaya uçtu:

Sloan Market.

"Hiç para getirdin mi?" Faythe çocuksu bir sırtışıla sordu. Reylan onun coşkusu karşısında rahatladı ve kısa bir süre başını salladı.

Faythe hiç vakit kaybetmeden ev yapımı ürünlerin ve el yapımı eşyaların satıldığı, mis gibi kokan tezgâhlardan oluşan labirente doğru ilerledi. Etrafı bu kadar şıklık ve prestijle çevrili olduktan sonra tam **d a** ihtiyacı olan mütevazı ortamdı. Pazar hareketliydi, ancak **f a e** arkadaşının doğal **c a y d ı r ı c ı l ı ğ ı** sayesinde, çoğu insan sert yüzlü savaşıyı görünce yollarından çekildi. Ancak bu, Farrowhold'daki gibi ondan korktuğu için değildi ve bu da kendisini onların neşeli ortamında daha az heybetli hissetmesini sağlıyordu.

"Gülümsemeyi becerebilirsin, biliyorsun," diye takıldı Faythe, onun etrafı tarayışını izlerken, olası en ufak bir cinayete karşı tetikteydi. Masanın üzerinden küçük bir cep hançeri aldı ve güzel mücevherli sapına hayran kaldı.

Reylan memnun görünmeye bile çalışmadı.

Öfkeyle küçük bıçağı yerine bıraktı, satın almadığında satıcının hoşnutsuz bakışını görmezden geldi. Ama sonra durakladı ve onun gergin, ruh halini bozan varlığının üzerine çıkmaya karar verdi.

"Aslında, ben alacağım." Tezgâhın arkasındaki adama gülümseyerek baktı ve koleksiyonundan çaldı. Faythe beklentiyle Reylan'a döndü ve başını salladı. O tatlı bir gülümsemeyle bakarken, Reylan gözlerini devirdi ve elini cebine atarak gümüş bir para çıkardı.

Faythe tezgâhlar arasında neredeyse sekerek ilerledi, birkaç alışveriş yaptı ve alışverişin sıradan aktivitesinden büyük keyif aldı. Reylan onun arkasından geliyordu ve özellikle skandal yaratan bir kıyafet gördüğünde Faythe kendi kendine sinsice gülümsedi.

Reylan'ın artık o kadar da yakınında olmadığını fark ettiğinde parmaklarını lüks, karmaşık dantellerin üzerinde gezdiriyordu. Döndüğünde, bakışlarını tezgâhtaki eşyalardan bilerek birkaç metre uzağa kaçırarak **f a e** savaşçısına kıkırdamamak için **d u d a ğ ı n ı** ısırmak zorunda kaldı.

"Sahte masumiyetin çok sevimli," diye alay etti.

İç konuşması başını ona doğru çevirmesine neden oldu ve kadın ona el salladı. Reylan itiraz etmeye meyilli görünüyordu, ama onun yalvaran bakışları karşısında

Hafifçe inledi ve birkaç adım attı. Faythe bir kolunu kavuşturarak çenesini bir eliyle destekledi.

"Ben beyaz düşünüyorum," diye düşündü dikkatle. Adam cevap vermeyince gözlerini ona kaydırды ve gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Yüzünüz kızarıyor General! Daha önce hiç bir kadının dantelli giysisini görmediniz mi?"

Reylan kaşlarını çatarak ona baktı, bu da onun giderek artan eğlencesini daha da artırdı. Faythe şakacı bir şekilde gözlerini devirdi ve gitmek için döndü. "Erkekler asla umursamaz..."

Neden zahmet ettiğimizi bilmiyorum." "Kırmızı."

Durdu, dudaklarında yavaş, muzaffer bir gülümseme belirdi. Geri dönüp kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken gülümsemesini bastırdı. Faythe koyu kırmızı ve altın aksanlı dantel takıma bir göz attı ama ilk başta gözüne çarpanın bu olduğunu kabul etmedi.

"Tüm kadın *arkadaşlarınızı* bu *renkte* mi görmek istiyorsunuz?"

Gözlerinde bir kayma vardı, safirlerin rengi koyulaşmıştı. Sanki bakışlarını düşürüp onun vücuduna bakmaktan fiziksel olarak kaçınıyormuş gibi hafifçe esnedi. Faythe ürperdi, sonra midesinde oluşan düğümün yanaklarına doğru süzüldüğünü ve daha da *aşağılara* indiğini hissetti. Kamusal alanda katlanılamayacak kadar yoğun hale gelen bakışları kırmak için tüm esprili sözleriyle birlikte kollarını indirdi.

"Kendi adıma, beyazlar içinde mükemmel görüneceğini düşünüyorum Faythe."

Faythe, Izaiah'nın sesinin kesilmesine minnettar olabilirdi, ancak onun sözlerini kaydederken sıcak yanakları alev almıştı. Reylan ona uyarıcı bir bakış fırlattı ve bu, Izaiah'nın şakacı sırtışını hemen düzeltmesine neden olacak kadar korkutucuydu.

Kyleer hızlı siyah duman bulutlarının arasından generalin arkasında belirdi. "Malin arabanın arkasında bekliyor," diye onları bilgilendirdi. Prensini adını söylediğinde Faythe onun hoşnutsuzluğunu fark etmekte gecikmedi.

Yere yığıldı, kasabada geçirdiği zamandan o kadar keyif alıyordu ki saray sınırlarına geri dönmek istemiyordu. Malin'i tekrar görme isteği ise daha da azalmıştı.

İsteksizce, hepsi gitmek için dönerken Fae'nin peşinden gitti. Faythe bir adım geriden takip ederek bakışlarını kalan tezgâhların üzerinde gezdirdi. Hızlı bir ışık parıltısı dikkatini yakındaki bir mücevher standına çekti. Faythe durdu. Verandanın örtüsünü aralayan basit bir güneş ışığı da olabilirdi ama onu herhangi bir mücevhere çağırmıyordu. Ayakları düz yolundan saparken bakışlarını sessizce onu çağırان eşyaya sabitledi

Araştırması için. Çoğu kişinin ikinci kez bakmaya tenezzül etmeyeceği pirinç iğnelerden oluşan bir sepetti bu ama Faythe yaklaştıkça nefes alış veriş hızlanırken onlara doğru sürüklendi. Diğerlerinin arasında duran ama yine de müthiş bir şekilde göze çarpan, ustalıklarla işlenmiş tek metal iğneyi gördü. Tereddütlü parmakları onu almak için uzandı. İğneyi havaya kaldırdı, kanı donmuştu.

Ters dönmüş bir hilal tarafından bölünmüş içi boş bir daire, çevresini saran iki çizgi. Faythe bunu daha önce görmüştü. Yüce Farrow'un kütüphanesinde, kuzgun saçlı güzel bir Ruh'un üzerinde işaretlenmiş olan sembolü hatırladığında, zihninde bir anlık anı nihayet birleşmişti.

Dakodas. Ölüm Ruh'u ve Ay Tanrıçası.

"Sorun nedir?" Reyhan'ın sesi endişeyle doluydu, gözlerini dikmiş pirinç iğneye bakarken parmakları soğuk metalin altında titriyordu. Cevap veremedi.

Faythe masaya dönüp baktı, pirinç sepetini karıştırırken yüzü buruştu. Bir tane daha çıkardı: içi boş bir daire, çevresinde üst üste binmiş üç çizgi. Bunun Aurialis'in işareti olduğuna şüphe yoktu. Çılgına dönmüş bir halde, sonunda ilgisini çeken diğerini de buldu ve üçlüyü tamamladı: İçi boş bir dairenin içinde aşağı doğru bakan bir üçgen, çevresine tek bir çizgi çizilmişti. Faythe iğneleri yerleştirdi ve önündeki kadim Ruh sembolleri setine aval aval baktı.

Aurialis tarafından Dakodas'ın tapınağını aramak ve Ölüm Ruh'u'nun dünyalarına geçişi engellenmezse ortaya çıkabilecek tehlikeli olayları durdurmakla görevlendirilmişken, şimdi onları görmesi tesadüf olamazdı. Hayır, bu bir şans değildi; bu bir hatırlatmaydı. Zaman geri sayıyordu ve bundan daha fazla kaçamazdı. Faythe henüz kimseye bahsetmediği bu tehlikeli görevi düşündükçe midesinin bulandığını hissediyordu. Anka Krallığı'ndaki boş zamanı sona ermek üzereydi ve hâlâ yapması gereken çok şey vardı. Yüzleşmesi gereken çok şey.

"Kan, düşmanı kovalamanın anahtarıdır."

Faythe gözlerini tezgâhtara dikti, söyledikleri karşısında hayaletimsi bir ürpertiyle sarsıldı. Kulağa son derece tanıdık gelen sözler. "Ne?" diye nefes aldı, kadını net bir şekilde duymuş olmasına rağmen.

"İki bakır eder." Kadın gülümsedi, yüzü ıslıl ıslıl oldu. Faythe sarsılmıştı.

Tezgâhtar kaşlarını çattı ve şaşkın bir ifadeyle başını eğdi. "Lilianna mı?"

Bu söz üzerine Faythe'nin kalbi küt küt atmaya başladı ve bir adım geri çekildi. "Hayır, ben
-"

"N e saçmalıyorsun sen? O henüz-"

Daha önce tezgâhın arkasında ona arkasını dönmüş olan gözleri birkaç saniye sonra Faythe'ye dikilince irileşti. "Tanrılar adına," diye fısıldadı. Sonra sesi yükseldi ve "Kraliçe geri döndü!" diye bağırdı.

Faythe başını salladı ama onun tamamen yanıldığını söyleyecek bir kelime bulamadı. Sloan Pazarı boyunca dikkatler dağıldı, kafalar aval aval ona bakmaya başladı ve Faythe'i dehşete düşüren bedenler durduğu yere doğru akın etmeye başladı. Sesler yükselmeye başladı. Bu ayırt edilemez bir uğultuydu ve Faythe insan kalabalığının içinde baş döndürücü bir sıcaklıkla kızardı. Hepsi onunla konuşurken gözleri bir o yana bir bu yana kaydı ama ne dediklerini anlayamadı. Bazıları övgü, bazıları rahatlama, bazıları da hayranlık içeriyordu ama hiçbirisi ona yönelik değildi. İnsanlar uzun zamandır kayıp olan kraliçelerini, yani annesini karşılamak için toplanmıştı. Ama annesi asla geri gelmeyecekti ve Faythe onun annesi değildi. Bu insanların sevdiği kişi o değildi.

Gözlerini sertçe kırıştıtararak içten içe çığlık attı ve kendi içine kıvrılıp kaybolma ihtiyacına karşı savaştı. Boğazı sıkıştı. Biri ona dokunmak için uzandı ve o da şiddetle sarsıldı. Etrafında dönen Faythe'nin tüm içgüdüsü koşmaya başlamak ve klostrofobik kütleden olabildiğince uzaklaşmaktı. Ama hemen yolunu kesen bir duvarla karşılaştı. Hayır, duvar değil. Sıcak ve güvenliydi. Reylan.

"Seni yakaladım."

Faythe vücudunu onunkine bastırdı ve dağılmadan önce nabzını sabitlemek için onun sesine kulak verdi. Bir dakika çok yavaş ilerledi ama paniğini bastırdı ve soğukkanlılığını yeniden kazandı. Reylan onu bırakmadı - bacaklarının artık bükülme riski olmadığını hissedene ve geri adım atana kadar bırakmadı.

Kalabalık artık o kadar yakın değildi. Döndüğünde, Kyleer ve Izaiah'nın mesafelerini korumaları için onları uyaran göz korkutucu duruşları sayesinde kendisine doğru ilerlemediklerini görmek büyük bir rahatlamaydı. Annesinin adının tekrarı, seslerin karmaşasında çınlayan tek şeydi ve Faythe'yi keder ve suçluluk dalgalarıyla çarptı.

Reylan'ın sırtındaki eli onu bir kez daha umutsuzluk sarmalından kurtardı. Onun dokunuşu ayaklarının hareket etmesini sağladı ve pazarın kapalı taş labirentinden aceleyle çıkarken seslerin uğultusunun kaybolmasına izin verdi.

Faythe açık meydana çıktıklarında temiz havayı derin derin içine çekti. O ciğerleri kadar zihnini de temizlemeye çalışarak volta atarken Reyhan kıpırdamadan durdu, yüzü endişe ve sıkıntılı düşüncelerle buruşmuştu. Konuşmak için ağzını açtı ama alçak bir ısıklıkla kesildi. Faythe durdu ve başını çevirdi. Malin'i görünce öfkesi bir an için alevlenerek çılgınca duygularını bastırdı.

"Onu hâlâ hatırlayıp hatırlamayacaklarını merak ediyordum," dedi hafif bir şaşkınlıkla. "Gerçi bir kraliçe değildi. Sadece başka bir *insan sokak faresiydi*."

Malin başını eğdi, ellerini ceplerine soktu. Yavaşça, sinsi bir gülümseme ağzının kenarını kıvırdı. Faythe kırmızıyı gördü. Ona doğru sıçradı ama Reyhan'ın kolu onu durdurmak için omuzlarına dolanmadan önce bir adım bile yaklaşmadı. Lanet olası sonuçların canı cehenneme deyip yeni aldığı cep hançerini onun boğazına dayamak istedi. Zafer dolu bakışları onu insan kasabasına davet etmesinin gerçek sebebini açıklıyordu. Sadece kendi türünün arasında olmak ve hoş karşılandığını hissetmek için değildi. Hayır, elbette değildi. Annesi -Reyhan'ın bir zamanlar ona dediği gibi halkın kraliçesi- olarak tanınması halinde vereceği tepkiyi ölçmek, belki de kendine olan güvenini sarsmak ve bir tacın ağırlığını taşımaya asla uygun olmadığını kanıtlamak için bir manevraydı.

Faythe'nin boyun eğme arzusuna, yükselme ve onun yanıldığını kanıtlama ihtiyacı baskın geldi. Hâlâ kendisini tutan Reyhan'a bir bakış attı ve ne kadar hoş olsa da misilleme yapmayacağına dair güvence verince Reyhan'ın kolu gevşedi. Reyhan'ın elinden kurtuldu ve kötü kalpli prene doğru birkaç adım attı.

Malin'in önünde durduğunda, üç fae arkadaşı da ona doğru yaklaştı. Malin irkilmedi; onun yerine gülümsemesi karanlık bir yırtıcılığa dönüştü. Faythe hiçbir şey söylemedi. Saçlarının zarif dallarından çizmelerinin cılasına kadar ona baktı. Yavaşça, kasıtlı olarak. Değerlendirmesi ona istediği tepkiyi kazandırdı. Gözlerindeki hızlı irkilmede ve çenesinin hafifçe kilitlenmesindeydi, o kadar inceydi ki bunu fark etmeyebilirdi. Sessiz değerlendirmesi onu öfkelenenmiş olsa da bunu gizlemeye çalıştı.

Düşünceler genellikle yüz ifadesiyle ele verilirdi. Faythe bir insanın zihninin derinliklerine inme gücüne sahipti, ancak çoğu zaman gerçek hikâyeyi bir insanın yüzünde görece kadar gözlemci olarak tam da ihtiyacı olan şeyi elde ederdi.

Gözleri tekrar onun sert bakışlarını yakalamak için yukarıya kaydığında, kendi ifadesinde meydan okuma vardı. Adamın bunu kendisinden önce görüp görmemesi umurunda değildi.

yanından geçip gitti. Çatışmaya girmeden hızla uzaklaşmak için büyük bir itidal ve muazzam bir irade testi gerekiyordu. Faythe, Malin'e olan öfkelerini bastırdı ve attığı her ağır adımla kalabalığın panik hayaletinin dağılmasına izin verdi. Reylan, Kyleer ve Izaiah yakındaydı ama Faythe arabanın yanından geçerken onu sakinleşmeye bıraktılar. Kindar kuzeniyle birlikte geri dönüş yolculuğunda acı çekmesine imkân yoktu.

Bir dakika sonra Reylan onun yanına geldi.

"Bazen öfkemle gurur duymuyorum," diye mırıldandı, az kalsın patlayacağı için hafif bir utanç duyuyordu.

"Haklı olduğunda ve doğru kaynağa yöneltildiğinde, öyle olmalısınız."

Faythe ona baktı ve çarpık gülümsemesi karşısında soluk soluğa bir kahkaha attı.

"Seni ele geçirmesine izin veremezsin. Tahta ciddi bir aday olmaman için elinden geleni yapmakla tehdit ediyor ve yapacak da," diye devam etti. "Senin hakkında ne isterse düşünebilir ama görebilen bizler seni bu kadar çabuk gözden çıkaracak kadar aptal değiliz."

Izaiah avuçlarını birleştirerek, "Bir gün onun kendini beğenmiş kafasını ezmek istiyorum," diye ekledi.

Faythe bu manzara karşısında kıkırdadı. Izaiah kardeşinden ve saygıdeğer generalden çok daha şakacı ve rahattı. Onun bulaşıcı mizahı Faythe'nin hoşuna gidiyordu, bu da her türlü huysuz ruh hali için doğal bir caydırıcıydı. Kyleer kendi tarzında sıcak ve misafirperverdi, aynı yaşta görünmelerine rağmen Izaiah için son derece koruyucu bir ağabeydi. Faythe onunla Rhyenelle'de tanıştığı andan itibaren kardeş sevgisini hissetmişti.

"Malin hak ettiğini bulacak. Cehennem, kızgın bir Faythe Ashfyre kadar öfkeli değildir." Kyleer ona göz kırptı ama gözlerindeki gurur ifadesi kadının göğsünü kabarttı.

Faythe Anka Krallığı'nda sadece birkaç aydır bulunuyor olabilirdi ama garip bir şekilde, kendini hiç bu kadar evinde hissetmemişti. Bunun annesiyle olan bağlantısından mı, şaşırtıcı derecede misafirperver fae'lerden mi yoksa Reylan'dan mı kaynaklandığından emin olamıyordu - belki de hepsinden. Her neyse, krallığın ona sunabileceği her şeyi kucaklamaya hazırdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Zaiana

ZAIANA, dağın altındaki labirentin karanlık geçitlerinde sarsılmaz bir güvenle süzülüyordu. Onun eviydi, yine de her zaman daha fazla hissetmişti onun hapishanesi gibi. Parmaklıkları olmayan ama aynı seyrek konforu sunan bir kafes. Neredeyse sürekli değiştiğinden emin olduğu çarpık, sivri duvarlar. Hava, işkence gören ruhların sessiz feryatlarıyla kirlenmişti; umutsuzluk ve ölüm kokuyordu. Oyulmuş geçitlerde yürümek çoğu zaman bir toplu mezarda dolaşmak gibi geliyordu.

Tüm karanlık fae'ler bir arada yaşamaya zorlanırken, Silverfair ve Blackfair soyları arasındaki katlanarak artan uçurum her zaman gerginlik yaratmış ve hakimiyeti sınıyor. Doğanlar Dönüşenlerle yarışıyor. Onun gözünde kıyas kabul etmezdi. Karanlık fae'ler vahşi, acımasız ve güçlüydü ama Blackfair soyu özellikle vahşi, dengesiz ve tartışmasız bir şekilde itaat için evcilleştirilmeye uygun değildi. Bu Zaiana'nın kendisini ilgilendiren bir konu değildi - Silverfair'in t e m s i l c i s i olarak onun yetki alanında değillerdi.

Zaiana birkaç saniyelik sessizlikten sonra arkasından bir varlığın yaklaştığını hissetti, kasıtlı olarak duyularından kaçmaya çalışıyordu. Ağzının bir köşesi sinsice seğirdi. Adam elini omzuna koyamadan, bileğini kavrayıp avucundan bir elektrik şimşegi göndererek döndü. Adam gerildi ve önünde tek dizinin üzerine çöktü.

Kız şok dalgalarını durdurduğunda Tynan hınzırca sıırttı ve sert bir nefes verdi. "Kirli oynamana bayılıyorum." Sesi bir

okşamak.

Zaiana gözlerini devirdi ve sert bir itişle bileğini bıraktı. Tynan Silverfair onun ikinci adamıydı... ve kışındaki ilk ağrıydı. "Bundan biraz daha fazla çaba göstermen gerekecek, Tynan."

"Belki de beni duymanı istedim."

Adam yanına geldiğinde ona ölü bir bakış fırlattı. Uzun boylu, çarpıcı ve kirli sarı saçları olan bir adamdı. Gözlerinde, yakından bakıldığında insanı büyüleyen soluk bir ela vardı. Zaiana ara sıra duyduğu şehveti tatmin etmesi için onu seçmiş olabilirdi, eğer kadınları arzuluyorsa bunu memnuniyetle yapacağını biliyordu.

"Bu gece çok meşguldün," dedi ve derin derin içine çekerek kadının yaralı ellerinin çatlaklarına sinmiş insan kanı kokusunun tadını çıkardı.

Onu görmezden geldi. "Diğerleri nerede?" diye sordu, Galmire'a yaptığı hayal kırıklığı dolu ziyaretin etkisiyle, onun şakacı karşılamasından daha sert bir tavırla. Kasaba onu akılsızca sıkmaya başlamıştı. Potansiyel hedeflerin cesetleri, sık sık dağdan ayrılma emirlerine karşı gelen ve özensizce beslenen Blackfairs'in pervasız açgözlülüğüyle her gün azalıyordu. Buna cüret edenlerin başına gelen acımasız cezalara ve çoğu zaman ölüme rağmen bu durum onu son derece öfkeliyordu.

Gümüşfairler doğuştan karanlık fae'lerdi; Karafairler ise sıradan fae'ler karanlık kardeş türlerine dönüştükten sonra *Geçiş geçirmişlerdi*. Bu onlara sayıca avantaj sağladı ama disiplin ve kısıtlamadan yoksundular.

Yakalanan tüm fae'ler aylık dolunay sırasında denenen geçiş sürecinden sağ çıkamamıştır. Kurtulanlar ya eğitilebilecek kadar akli başında kabul edilen bir Blackfair olarak saflara katıldı ya da amaç için fazla vahşi olduğuna karar verilerek köpekler gibi öldürüldü veya çok daha acımasız yöntemlerle kullanıldı.

"Acelin ve Kellias çukurda önderlik ediyorlar. Drya ve Selain'in en iyi yaptıkları şeyi yaptıklarına ve gölgelerde gözcülük yaptıklarına inanıyorum," diye bilgi verdi Tynan.

Tam olarak her birinin olmasını beklediği yerdeydi, bu da onu çok memnun etti.

Bu beş kişi Zaiana tarafından en yüksek rütbeli ve en güçlü Gümüşçiftlerden oluşan iç çemberini oluşturmak üzere özenle seçilmişti. Boyutları ya da fiziksel güçleri nedeniyle değil, her biri onları hesaba katılması gereken sarsılmaz bir güç haline getiren benzersiz özelliklere sahip oldukları için. Zaiana'nın gideceği yer zaten çukurdu -istekten değil, gözetmenlik görevinden dolayı. Genç Gümüşfairler ve Karafairlerin akşam saatlerinde

Eğitim. Her ne kadar izlemesi son derece sıkıcı ve sinir bozucu olsa da, Zaiana'nın delege olarak varlığı onları hizada tutmak için gerekliydi.

Geniş, açık alana adım atmak en azından derin bir temiz hava almasını sağladı. Çukurun çatısı muhteşem bir şekilde açıktı ve dağın sivri dişlerden oluşan ağzından gece gökyüzünün harika bir görüntüsünü veriyordu. Çukur, eğitim yaptıkları ve her türlü sosyalleşme ve dövüşün gerçekleştiği yerdi. Birini neredeyse her zaman diğeri takip ediyordu, ancak bu olayların belirsiz sırası işleri biraz ilginç kılıyordu.

Çeliğin çınlaması ve seslerin gürültüsü Zaiana'nın içten içe orada olmak istemeyerek geri çekilmesine yetiyordu. Siyah bir gökyüzüne karşı yıldızların sessizliğini ve arkadaşlığını tercih ediyordu. İstekleri ne olursa olsun, baskın bir duruşla süzülerek alana girdi. Gülen ya da kaytaranlar onu gördüklerinde korkudan hemen doğruldular ve onun fark etmeyeceğini umarak yeni bir odaklanmayla işlerine geri döndüler. Yine de Zaiana hiç uğraşmadan her şeyi gözlemledi. Neyi cezalandırılabilir bir mesele haline getirmeyi seçeceği ruh haline bağlıydı ve şu anda sadece geceyi bitirmek ve küçük derslerle nefesini boşa harcamamak istiyordu.

Ancak salonun yan tarafına, Acelin ve Kellias'ın kılıç oyunlarını izlemekle meşgul oldukları yerden uzağa baktığında bir şey dikkatini çekti. Üç genç erkek Blackfair, çukurların gölge örtüsünde genç bir dişi Silverfair'in etrafını sarmıştı. Biri hınzır parmaklarını kanadının üzerinde gezdirdi ve diğerleri gülerken o irkilerek geri çekildi, içine kapandı.

Zaiana parladı, parmak uçları gördüğü manzara karşısında titremeye başlamıştı bile. Kendisine el kaldırmaya cüret edecek kadar cesur oldukları için Blackfair'lere öfkesini kusmakla, eğitimlerini yarıda bırakan kendi öğrencilerini azarlamak arasında sıkışıp kalmıştı. Öfkesi zaten diken üstündeydi; bir kısmını serbest bırakmak zihnindeki fırtınayı dindirebilirdi.

Genç karanlık fae yaklaşırken ona doğru baktı, alaycı sırıtişları onu gördükleri anda kayboldu. Geri çekilmeye başladılar ama Zaiana önlerindeydi, gözlerindeki meydan okuma buna karşı uyarıyordu.

"Ona bir daha dokunursanız," dedi ölümcül bir sakinlikle, "hepiniz kendinizi elsiz bulursunuz." Yıldırımını çağırdı, mor şimşeklerin parmaklarının üzerinde çatlamasına izin verdi ve gözleri korkuyla açıldı. Tam onları kovmak üzereydi ki, hınzır bir ses içeri süzüldü ve onun şiddetine şarkı söyledi.

"Şimdi, şimdi, Zaiana, onlar sadece merak edip gelen biriyle biraz eğleniyorlardı. Eğer içlerinden birine hizada durması gerektiği hatırlatılacaksa, o kişi sizsiniz."

Zaiana, Blackfairs delegesi Maverick'in sesini duyunca dişlerini sıktı. Adam, dayanılmaz bir kibirle derisinin paçalarını amaçsızca karıştırarak yanına geldi. Kaç kez onun boğazını çıplak elleriyle parçalamayı hayal etmişti? Hep bir gün bunu yapacağına söz verirdi. Belki de Mortus Dağları'nın iğrenç sınırları altında birlikte yaşamaya mahkûm olmadıkları zaman.

Zaiana karartılardan dönüp kötücül güzellikteki erkekle yüzleşti. Dönüşenleri Doğanlar'dan ayırmanın en hızlı yolu oniks gözlerindeydi; bu karanlık, bir fae olarak barındırmış olabilecekleri her türlü insanlığı tüketiyordu. Maverick bir asır önce Dalrune Krallığı'ndan yakalandıktan sonra karanlık bir fae'ye dönüştürülmüştü. Tarihlerindeki en başarılı geçişlerden biriydi, pek çokları akıl sağlığını kaybederken o doğuştan sahip olduğu ateş yeteneğini korudu.

Maverick ve Zaiana, karanlık fae'ler arasında herhangi bir büyüye sahip olan çok az kişiden ikisiydi. Yan yana ama her zaman rekabet içinde büyümüşlerdi. Zaiana pek çok konuda Maverick'ten üstündü ama Maverick de istediğini elde etmek için hile yapmaktan ya da yalan söylemekten geri durmazdı - ki Zaiana'nın buna ne vakti ne de saygısı vardı.

Bir hâkimiyet savaşında göz göze geldiler ve kadın ona duyduğu nefretin her zerresini bakışlarına yansıttı. Umutsuzca onun yüzündeki çarpık gülümsemeyi silmek istiyordu. Ya da bir bıçakla kalıcı hale getirmek.

"Haydutlarını hizada tut, Maverick, yoksa ben tutarım," diye uyardı.

Dağın altında barış görüntüsünü korumak ve birbirlerini yok etmelerini önlemek için, her iki soyun da uyması gereken ustalar tarafından belirlenmiş kuralları vardı. Kötü niyetle savaşmaları ve kesinlikle sebepsiz yere öldürmeleri yasaktı.

"Bu bir tehdit mi?"

Zaiana başını öne eğdi. "Öyle olsaydı, bunu sormazdın." Tynan'ın arkasından yaklaştığını hissetti, emir vermesi halinde müdahale etmeye hazırdı. Bunu hiç yapmamıştı ama ikinci komutanı olarak ne pahasına olursa olsun onun güvenliğini sağlamak onun göreviydi. Gerekirse onun hayatını kendi hayatıyla korumak. "Bu sadece bir delegeden diğerine bir tavsiye. Küçük rouge'larınızın kılıç kullanacak elleri ya da uçacak kanatları olmadan pek de kullanışlı olmadıklarını göreceksiniz."

Maverick'in gözleri karanlık bir zevkle parıldarken, aralarındaki mesafeyi daha da kapatmak için cesur bir adım attı. Çukur sessiz bir mırıltıya büründü ve delegeler arasında yükselen çatışma karşısında silahlar susmuş olsa da herkes akıllıca mesafesini korudu. Yanlarındaki genç kara fae de birkaç adım geri çekildi ama kendilerine izin verilmediği için ortalıkta görünmediler.

"Bu gece her zamankinden daha alıngan görünüyorsun. Eğer serbest bırakılmaya ihtiyacın varsa bunu yapmaktan mutluluk duyarım," diye alay etti.

Zaiana onun kendisini aşağılama girişimine tepki vermedi. Gözleri aşağıya kayd, sonra tekrar yukarıya, onunkilerle buluştu. Alay etti. "*Bu* hayal kırıklığını yatağını ısıtmak için rüşvet verdiklerine saklayabilirsin." Hışımınla uzaklaşmak için döndü, adam ona seslenmeden önce birkaç adım atabilmişti.

"Finnian'a yaptığın gibi mi?"

Sözleri öfkesini serbest bıraktı. Uzun zamandır cesediyle birlikte gömdüğü bir isim ve bir geçmiş. Maverick tam olarak nereye saldıracağını biliyordu. Tynan da biliyordu. Gözleri onunla, kendisini öfkesinin hedefi haline getirmiş olan karanlık fae arasında gidip geliyordu.

Zaiana kalçasındaki kılıcının kabzasını kavradı. Çeliğin çılgınlığı şiddet ihtiyacını okşadı ve binlerce fırtınanın ehlileştirilmiş öfkesiyle Maverick'e döndü. "O ismi bir daha söyle," diye cüret etti, sesi alçaktan geliyordu.

Maverick'in cevap veren bakışı hiç şaşırmamıştı. "Bunca zaman sonra bile seni zayıf düşürmesine izin veriyorsun." Başını sallayarak alay etti. "Yeniden bir araya gelmenizi sağlayabilirim."

Zaiana'nın damarları uğuldadı, parmaklarından çıkan şimşekler kılıcının süslü çapraz muhafazası üzerinde pürüzlü elektrik çizgileri oluşturdu. Koyu renkli çeliğin cilalı uzunluğuna çarparak kıvılcım çıkardı ve onu canlı morun ölümcül voltalarıyla aydınlattı.

"Küçük yıldırım numaraların çok şirin." Dans eden yıldırımını izledi ve başını eğerek eğlendi. "Finnian ne yapardı-?"

Bitirmeye fırsat bulamadı. Zaiana sonuçlarına katlanarak kılıcını doğrudan ona doğrulttu ve çeliğinin iletimiyle ona doğru güçlü bir şarj ateşledi. Dövüşmek için kılıca ihtiyacı yoktu ama karanlık iblisle kılıçları çaprazlamak ve kemiklerindeki öfkeyi serbest bırakmak için can atıyordu. Maverick dönerek onun saldırısından kıl payı kurtuldu. Çukurun üzerinde patlayan şimşek, kulakları yırtan bir *gürültü*yle siyah zemine çarptı.

taş duvar. K  m  r enkazı par  alandı ve titreşimler zeminde hissedildi. Ses dağı sarstı.

Maverick kaşlarını kaldırarak kadının duvarda yarattığı kratere baktı. Sonra kendi kılıcına uzandı ve onu kışkırtmayı başardığı için yırtıcı bir zafer edasıyla dikkatini ona yöneltti. İlk saldırıyı yaptığı için, yüzleşmesi gereken ceza bu olacaktı. Bunu biliyordu ama umurunda değıldi. Ona meydan okuma, onu susturma ihtiya ı, en   st d  zey yasayı   ğnediğı için yiyeceğı acımasız dayakla ilgili t  m d  ş  nceleri g  lgede bıraktı.

Zaiana bıçağı bileğinde d  nd  rd  , bir kez daha saldırdı ve onun ilerlemesini bekledi. Bu onunla ilk karşılaşması değıldi, sadece genellikle   l  mc  l bir saldırıyı   nlemek için katı kurallarla planlanmış ve izin verilmişti. Y  zeyeye   ıkan   fkesiyle bu sefer kendini tutabileceğinden emin değıldi. Onu rakip olarak   l  p biçmek için zamana ihtiya ı yoktu; tarzını biliyordu - her seğıirmesini, her alışkanlığını, her kusurunu. Zaiana g  zlemci ve zekiydi.

Maverick'in omzu gerildi ve Zaiana ona doğru uzun bir adım atarken beklenen mavi alev okundan zahmetsizce sıyrıldı. Sonra Maverick'in ayağı bir par  a kaydđ ve Zaiana buna karşılık olarak eğıldi, tam o sırada yatay ateş tabakası başının   zerinden geçti. Aralarındaki boşluk bir kez daha kısaldı. Adamın acınası numaralarıyla onu vurmak için yaptığı son girişimin etrafından dolaşmak kolaydı ve yeterince yaklaştığında,   fkesinin ağırlığıyla   elik   eliğe   arparak yankılandı. Darbe v  cudundaki her siniri titreştirdi, uyandırdı ve sonra t  ketti.

   g  d  sel olarak hareket etti, y  kselen ve al  alan, b  k  len ve d  nen, sarsılmayan, yılmayan bir bıçak haline geldi. Maverick saptırdı ama kadın   nden gitmeye devam etti ve Maverick'in birkaç adım geri   ekilmesini sağladı. Aptalca bir b  b  rlenme anında bıçaklarının kilitlenmesine izin verdi.

  apraz kılıçların arasından ona uğursuz bir k  t  l  kle baktı. "G  zelce evcilleşmemiş. Aptalca duygusal," dedi onu daha da kızdırmak için.

İşe yaradı, dikkatini o kadar uzun s  re dağıttı ki Maverick'in alevsiz ateşin sıcaklığını yaratarak bağlı bıçağıyla avuçlarını kavurduğunu fark etmedi.

Zaiana zehirli bir şekilde tısladı, parmakları kılıcın kabzasını sıkıca kavradığı yerden   z  ld  . Kılıcı yere   arptı. Uzun bir adım geri   ekildi, duruşunu değiştirdi ve ellerini sadece demir kaplı orta ve işaret parmaklarını uzatarak yukarı kaldırdı. Onun yeteneğı bir disiplindi. Bu bir disiplin gerektiriyordu.

hareket, akışkanlık ve yıldırımları yönetmek için kontrol. Ama o uzun zamandır fırtınaların dansında ustalaşmıştı.

Maverick sırttı ama kız bunu bir alay işareti olarak algılamadı çünkü Maverick'in duruşundaki sertlikte kabadayılığının bocaladığını fark etti. Kılıcını kınına soktu ve yumruklarını sıkarak özensiz bir karşı duruş aldı. Parmak eklemlerini kaplaması için alevi çağırdı.

Şimdi sırtıma sırası Zaiana'daydı. Sonra da saldırdı. Ona pürüzlü şimşek darbeleri atarken hazırlanmak için bir saniye bile vermedi. Öfkesini dizginledi, gücünü kontrol etti ve her bir şimşeği hassas ve amaçlı bir şekilde yönlendirdi. Maverick tüm odağını saptırmak ve kaçmak için kullandı ve Zaik'in şimşeklerine karşı büyüünün güzel, ölümcül havai fişeklerinde patlayan kendi tembel saldırılarından birkaçını gönderdi. Yavaşlıyordu ve Zaiana sinsi bir zafer gülümsemesinin ağzının bir tarafını kıvrmasına izin verdi. Tam da bu işi bitirecek darbeyi gönderebileceğinden emin olduğu anda, adam etkileyici kanatlarını açarak yukarı doğru fırladı ve karşı duvarda patlayan şimşeği kıl payı kaçırdı. Zaiana hızla döndü, yukarıdan gönderdiği patlamanın kanatlarını parçalamasına ramak kalmıştı. Kızgınlıkla alçak sesle homurdandı.

Böyle geri çekilecek kadar omurgasız, aptal bir korkak.

Bir an için ona havada karşılık verip vermemeyi tartıştıktan sonra bunun yerine aşağıdan takip etmeye karar verdi. Zaiana onun ateş okları saldırısının etrafında dans etti ama karşılık vermedi. Henüz değil. Gözleri dayanılmaz kara yarasaya sabitlenmişti, elleri hazırды, son darbesini vurmak için avuçlarındaki yeteneğini sessizce şarj ediyordu. Elektrik parmak uçlarında keyifle uğulduyor, basınç artıyor, beklentiyle ısıniyordu. İçindeki fırtına kuyusunun derinliklerine uzandı, yeteneğinin doruklarını çağırdı ve ciddi yaralanmalara yol açacak kadar yüzeye çıktı, ama öldürmek için değil.

Her ne kadar onu sonsuza dek öldürmek hayatının en büyük zevki olsa da, kendisi idam edilmeden onu öldüremezdi. En azından, efendilerin yasaları altında dağa hapsedilmiş haldeyken. Bir gün özgür olacaktı ve o gün, kendisine haksızlık eden herkesten yüzyıllar boyu sürecektik intikamını alacaktı.

Elektrik darbesi avucunun içinde titrediğinde, Zaiana vuruşunun geri tepmesini emmek için bacaklarını destekledi. Ellerini yanında birleştirerek akımları birleştirdi, ölümcül kıvılcımları kolu boyunca göğsünün üzerine yönlendirdi ve ardından tüm gücüyle demir uçlara doğru fırlattı

parmaklarının arasından. Manevrası hızlıydı ve Maverick havadaki pozisyonundan onun ne hazırladığını fark edemeyecek kadar kibirliydi. Aklına geldi.

Maverick haykırdı ve anında düşmeye başladı, ancak umduğu gibi kaba, sıçrayan bir şekilde değil. Asalet ve soğukkanlılıkla yere indi. Zaiana böyle bir darbeye dayanacak kadar güçlü olduğu için onu takdir etmek zorundaydı. Adam tek dizinin üzerine çökmüş, gergin ve titrerken, yıldırımın kalıntıları içinde titreşiyordu. Zaiana bir kez daha saldırdı, parmak uçları tekrar vurmak için mırıldanıyor ve şarkı söylüyordu.

"Yeter!"

Çukurun içinden gelen tiz kadın sesi her şeyi susturdu ve onu dehşete düşürdü. Cezalandırılacağını b i l m e s i n e rağmen Zaiana dövüşü bitirmeyi ve haber efendilere ulaşmadan önce kendini toparlamak için biraz zaman bulmayı ummuştu. Gözlerini taş saçaklı izleme platformuna çevirdiğinde, onlara tepeden bakarı görünce yaptığı büyük hataya anında lanet okudu.

Zaiana nadiren en ufak bir korku hissedirdi, sesi gürleyen Üstat Nephra'dan bile - ondan yediğı acımasız dayakla başa çıkabilirdi. Ancak Yüce Lordlarının önünde en önemli kanunlardan birini çiğnediğı için, haklı bir korku soğuk kalbini kapladı.

BÖLÜM 6

Faythe

“S Benimle birlikte Gölge'ye gelebileceğini ve beni Malin'le olan o yorucu yolculuktan kurtarabileceğini mi söylüyorsun?” Faythe, Kyleer'a düz bir bakış attı.

yeteneğiyle onu şatoya geri götürmeyi teklif etti. Söz konusu kötü kalpli prens bir süre önce görkemli arabasıyla yanlarından geçmişti, oysa onlar yaya olarak iç çembere yeni girmişlerdi.

Kyleer'ın teklifini reddetti. Öncelikle, onun etkisiyle başka bir yere gitmek üzere Ruhların Bildiği Yer'de kaybolma düşüncesi onu solgunlaştırdı. Ayrıca Ellium'un canlı, hareketli sokaklarını ve çeşitlilik arz eden vatandaşlarını seyretmek de hoşuna gitmişti.

"Ne kadar uzak olduğuna bağlı olarak bir seferde bir ya da iki kişiyi daha taşıyabilirim. Bundan daha önce bahsetmedim çünkü Malin boş laflarını doldurulmuş göğsünden çıkarmazsa seni yalnız yakalamaya çalışmaktan vazgeçmezdi," diye açıkladı.

Faythe bir kahkaha attı.

"Ayrıca, onunla başa çıkabileceğini biliyordum."

Diğer tarafına bakarken sapkın gülümsemesi düştü. Kyleer ve Izaiah rahatça gezinirken, Reylan'ın gergin olduğunu ve yüzü bir kalıp kadar düz bir şekilde önüne baktığını fark etti.

"İnsanların annemi hâlâ tanıyabileceği konusunda beni neden uyarmadın?" Faythe ona sessizce sordu; suçlayıcı bir tavırla değil, çünkü uzun zaman önce vefat eden annesinin adının hayranlıkla anılması genelin de dikkatini çekmiş gibiydi.

Reylan'ın bakışı parçalanmıştı. "Bundan korkuyordum ama yapmayacaklarını umuyordum. Özür dilerim Faythe. Gelmemek için ısrar etmeliydim-"

Faythe onun sözünü kesmek için başını salladı. "Gelmek istedim ve geldiğimiz için memnunum." Adamın bariz suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletmek için sıcak bir gülümseme sundu. "Bu sadece... bir şoktu. Onun ne kadar sevildiğini fark etmemiştim." İnsanların neşeli yüzlerini ve gördüğü şeyi hatırlamak karanlık bir keder sarmalını bükse de... bu umut ve sevgiydi. Annesinin Rhyenelle'de bu kadar hayranlık uyandıracak kadar büyük bir etki yarattığını bilmek Faythe'nin göğsünü gururla kabarttı. Bu ona annesinin kızı olmaya layık olduğunu kanıtlamak için bir kararlılık kıvılcımı verdi.

"O bu krallıkta parlak bir alevdi. Dik başlı, vahşi, sadık. Tamamen insandı ama bunun bir önemi yoktu," dedi Kyleer ciddiyetle. "Seni korumak için Yüce Farrow'a kaçmış olabilir ama inanıyorum ki o bile Anka'nın bir korunun her zaman bize dönmeye mahkûm olduğunu biliyordu." Kyleer ona gurur ve merak dolu bir parıltıyla baktı.

Adamın tutkulu sözleri ve annesinden bahsederken kullandığı sevgi dolu üslup karşısında Faythe'nin gözleri ham duygularla yandı. Kendine olan güvensizliğine yenik düşmek yerine gülümsedi ve inançlarına sahip çıkmak isteyecekleri biri olmak için yeni bir ihtiyaç duydu. Düşünceleri ve hatta belki de duyguları, yüzü sert açılarından kurtulan ve ağzının köşeleri bir parça yukarı kalkan Reylan tarafından duyuluyor ve hissediliyor gibiydi.

"Yeni ve güzel şeyler aldım. Bu arada teşekkür ederim," dedi Faythe ona.

"Gerçi son durakta bir şeyi unuttunuz-"

Izaiah'nın sözünü bitirmesi Kyleer'ın dirseğiyle böğrüne indirdiği hızlı bir yumrukla engellendi. Şaşkınlıkla kardeşine baktı.

"Ne! Ben de tam Faythe beyazlar içinde diyecektim-" Gözleri Reylan'a kayınca bu kez kendi cümlesini yarıda kesti ve yüzü anında düştü. "Beyaz inci kolye enfes görünürdü," diye homurdandı isteksizce. Böyle giysilerin yanından bile geçmemişlerdi.

Faythe bu konu karşısında derin bir eğlence ve utanç arasında kaldı. Dikkatini dağıtmak için aralarından geçtikleri yaya trafiğini izledi. Aklında, buradaki insanlar ve fae'ler arasındaki harika çeşitliliği gördüğünden beri doğrulamak istediği bir düşünce vardı. "Fenstead'den birçok kişi

Rhyenelle savařlardan sonra mı?" diye dūřündū, altın ve zengin koyu kahverengi ten tonlarının gūzellięine hayranlıkla bakıyordu.

Reylan başını salladı. "Agalhor buraya **g e l e b i l e n** herkese güvenli bir sığınak sundu. Fenstead yerlilerinin çoğu Esmire ve Fenher arasında kalmayı tercih etti - bu kasabalar sınırdaki krallıklarına en yakın olanlar. Çoğu şehir yerine yamaçlarda ve ormanlık alanlarda ikamet etmeyi tercih etti. Ellium daha fazla güvenlik sunsa da, dış mahallelerdeki kasabalarda Rhyenelle güçleri tarafından hala oldukça iyi korunuyorlar."

Faythe bu hareketli ilerleme karşısında büyülenmişti. Burada hiçbir bölünme yoktu. Agalhor için bir gurur dalgası hissetti ve bunun sadece müttefiklerinin ihtiyacı olduğunda gösterdiği özverili, cömert davranıştan kaynaklanmadığını fark etmek onu korkuttuğu kadar heyecanlandırdı da; Faythe yavaş yavaş kendisi için de umutla doldu - çünkü onun kıızıydı ve bir kez olsun bu gerçeğten kaçmak istemiyordu. Aksine, onun hakkında keşfettiği her yeni onurlu özellikle birlikte yükselmek istiyordu.

Tauria'nın halkından kaç kişinin hâlâ hayatta olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Faythe, Fenstead prensesinden kùltürleri ve anavatanları hakkında pek çok hikâye dinlediği için, yanından geçtiği insanların arasında kendini çok rahat hissediyordu. Ellium, Tauria'nın Geyik Krallığı'ndan ve halkından özveriyle bahsederken Faythe'nin zihninde canlandırdığı canlı imgelerle kıyaslanamazdı. Acımasızca fethedilmeden önce Faythe'nin kendi gözleriyle görmeyi ancak hayal edebileceği bir yerdi. şimdi, savaşlardan beri Yüksek Farrow'da olan arkadaşının, en büyük müttefikleri olan Anka Krallığı'na sığınan ve kraliçelerinin bir gün partiyi eve götürmesini bekleyenler hakkında hiçbir bilgisi olmadığını düşünmek içini acıtıyordu. Tauria'nın gelişen halkına dair gördüklerini paylaşmak ve içinde bir parça umut yeşertmekten başka bir şey istemediği için duygu ve düşüncelerini bir kenara sakladı.

Yürüdükleri yol genişledi ve Faythe'nin artık ceset kümelerinden kaçmasına gerek kalmadı. Rahatça yürüyorlardı, Faythe'nin gözleri şehrin her yerinde geziniyor, bir sonraki ziyaretinin ne zaman olacağından emin olmadığı için olabildiğince çok şey almaya çalışıyordu.

Kavşağın dibinde, tökezleyen bir insana eşlik eden iki fae ortaya çıktı. İki yanındaki muhafızlardan korktuğu her halinden belli olan adam kendi içine doğru kıvrılırken sarı bukleleri sallanıyordu. Faythe'nin kaşları çatıldı. Gözlerini ondan alamadı ve arkasını izledi. Nefes alış verişi kesildi,

Kalp atışları hızlanıyordu. Adamın yürüyüşü, saçlarının bal rengi, sıkıca kavradığı sırt çantası gibi tanıdık geliyordu...

Faythe, "Bekle," diye seslenmek istedi ama şaşkınlıktan dudaklarından ancak bir fısıltı olarak çıkabildi.

"Sorun nedir?" Reylan'ın sesi telaşla keskinleşti, eli yanındaki hançere gitti.

Faythe onu görmezden gelerek adımlarını hızlandırdı ve insanın arkasına baktı; adam arkasını dönene kadar zihninin, duruşu ve dağınık saçlarıyla eşleştirdiği yüze tam olarak inanamadı. "Bekle!" Bu kez seslendi ve fae muhafızlar bunu duyunca durdu.

İnsan döndü. Faythe'nin kalbi adımlarıyla birlikte durdu. Geri çekildi ve bir illüzyona kapılmadığından emin olmak için gözlerini kırıştırdı. Onun gözleri de şokla fincan tabağı gibi açıldı ve sonra rahatladı.

"Reuben?" diye boğuk bir ses çıkardı.

Yabancı bir krallıkta dost bir yüz tarafından bulunmuş olmanın verdiği duygusallıkla önce yavaşça sonra kuvvetle başını salladı. Reuben'in omuzları çöktü, gözleri yaşlarla parlıyordu. İkisi de birkaç adım koştu ve birbirlerinin kollarında çarpıştı. Reuben hıçkırıklarla sarsıldı; Faythe ağlayamayacak kadar sersemlemişti. Geri çekildi, adamın pürüzsüz, çocuksu yüzünün her santimini taradı, çok tanıdık ama aynı zamanda yabancı görünüyordu, sanki hayal ettiğinden çok daha fazla yaşlanmış gibiydi. Adam kirliydi ve denizde geçirdiği günlerin kokusunu taşıyordu, tuz ve bira gibi. Ama zarar görmemişti.

"Lanet olası Ruhlar adına burada ne işin var?" diye nefes aldı, inanamayarak. Çocukluk arkadaşını en son gördüğünde, onu High Farrow'dan Lakelaria'ya giden bir sonraki gemiye kargo olarak yüklüyordu. İnandırıldıkları gibi Valgard'ın casusu olarak hareket ettikten sonra onu güvende tutmak için varış noktasını seçtiklerinde Rhyenelle'de olması hiç mantıklı değildi. Bu sahte bir paravandı; Kral Orlon'un ustaca bir şaşırtmacası. Agalhor sınırı geçmeye çalışan her yabancıyı vatana ihanetten kontrol ederdi ve Reuben'in şu anda götürüldüğü yerin sınır olduğundan hiç şüphesi yoktu. Reuben'in ondan haberi bile yoktu. Ne olduğunu ya da kim olduğunu.

Aman Tanrım. Ona açıklaması gereken her şeyi düşündükçe neredeyse sarsılıyordu. Yine de bundan iyi bir şey çıkacaktı: burada güvende olacaktı. Bundan kesinlikle emin olacaktı.

Reuben hızla yüzünü sildi ve arkasındaki üç korkutucu fae savaşçısını görünce geri çekildi. Faythe onlar hakkında her şeyi unutmuştu. Elleri hâlâ kılıcının üzerinde duran Reyran'a bir bakış fırlattı, gözleri korkutucu bir yoğunlukla Reuben'in zayıf tehdidine sabitlenmişti. Faythe gözlerini devirmek için duyduğu dürtüye direndi.

"High Farrow'dan bir arkadaşım. Daha sonra açıklayacağım."

Reyran'ın bakışları iç konuşmada onunkilere kaydı. Hafifçe başını salladı ama rahatlamadı.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim," diye mırıldandı Reuben. "Ama *Tanrılar* seni gördüğüme çok sevindim Faythe."

İki fae muhafız eskortu arkasından geldi. Reuben korkudan kaskatı kesilmişti, gözleri çaresizce Faythe'ye bakarken sessiz bir yardım çağrısında bulunuyordu. Kollarından tuttular ve Faythe sarsıldı.

"Bırak gitsin."

İkisi de onun emrinden etkilenmiş görünmüyordu. Parmakları bir öfke patlamasıyla büküldü.

"Onu sorgulamak için içeri almalıyız. Bir geceyi hücrede geçirecek," dedi içlerinden biri, görevlerini bir an önce bitirmek için sabırsızlanıyordu ve kızın araya girmesinin görevi geciktirmesinden rahatsız olduğu belliydi.

"Gitmesine izin vereceksin," diye tekrarladı, yüzüzce doğrulurken.

"Kimin emriyle, kızım?" Diğer alay etti, sonra ikisi de alaycı bir kahkaha.

Faythe'nin gözleri bu küçümseme karşısında parladı. Eli, yanında olmadığını bildiği kılıcına uzanmak için kaşındı. Kendisine eşlik eden yürüyen cephanelik sayesinde şehre girerken kılıca ihtiyaç duymamıştı. Bunun yerine, Reyran yanına yaklaştığında parmak uçları kalçasındaki kısa hançerin sapını sıyırdı.

"Benim emrimle." Sert sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Faythe Ashfyre'inkilerden sonra ikinci sırada."

Başını ona doğru çeviren Faythe'nin göğsü gururla kabardı. Reyran onu alt etmemişti; rütbesini eşitlemişti. Dahası, kendi otorite gücünü onunkinin altında göstermişti. Faythe büyük bir minnettarlık ve suçluluk duygusu arasında bocaladı; muhafızların anında kollarını indirip başlarını eğmelerine neden olan bu isme sahip olmaya hakkı olmadığını düşünüyordu. Her fırsatta temsil ettiği şeylere karşı savaşırken olmazdı. Kullanması için kendisine bahşedilen yetkiyi kötüye kullanamazdı,

sadece kendi durumuna uygun olduğunda başvurmazdı. Seçim yapma zamanıydı.

Yükselmek ya da boyun eğmek.

Adını benimseyin, mirasına sahip çıkın ve onun olabilecek şey için savaşın...

Ya da boyun eğecek ve Rhyenelle'e Agalhor'dan sonra diğerk tek Ashfyre'nin eline düşmekten başka seçenek bırakmayacaktı. Malin kurnazca bencil ve kendini beğenmiş bir kibirliydi. Onun içinde hükmetme arzusu olduğundan hiç şüphesi yoktu -bunun için yetiştirilmişti- oysa kendisi yerleşik fae kraliyetinden çok uzaktaydı. Ama Malin halkın kralı değildi, Agalhor gibi sevilen biri değildi. Annesi gibi de değildi. Böylesi bir zihinsel karmaşanın karşısında dururken Faythe, cevabının her zaman orada olduğunu, çirkin şüphe ve güvensizliklerin gölgesinde kaldığını fark etti. Muhafızlarla yüzleşirken çenesini kaldırdı ve özürlerini kabul etmek için başıyla kısa bir selam verdi.

Faythe bir taçla doğmadı; politika ve kur yapma diyetiyle büyümedi. Ondan önceki tüm hükümdarlara doğdukları andan itibaren yollarını bilmeleri öğretilmiş, geçmiş ataları tarafından işlenmiş ve şekillendirilmişlerdi. Ama belki de bu kalıbı kırmanın ve tamamen kendi çamurundan şekillenen bir hükümdarın neler yapabileceğini öğrenmenin zamanı gelmişti. Kalbinden, beklentilerinden değil.

Faythe gözlerini Rhyenelle kalesinin uzaktan görülebildiğı yere dikti. Taştan oyulmuş Ateş Kuşu ambleminin tepesinde yer aldığı binanın görkemli sütunları, krallığın gururlu bir feneri olarak görülebiliyordu. Bu manzara onun kim olduğunu sorgusuz sualsiz açıklıyordu. Rhyenelle tacının iki varisi vardı ama Faythe hak iddiasını ortaya koymak için önündeki savaştan korkmuyordu. Malin Ashfyre'ın nefret dolu sözleri ona en değer verdiği şeyi kaybettirecekti çünkü her kindar hakaret ve küçümseyici söz onun ateşini körüklemek için küçük bir çıra ikramıydı. Ancak çok geç olduğunda kendi çöküşüne ilham verdiğini anlayacaktı.

Şehirde Fae muhafızlarıyla karşılaştıktan sonra Faythe kendini... farklı hissetti. Koridorlarda yeni bir amaçla yürüyor, kıpkırmızı duvar halılarının onu *evinde* karşıladığını hissediyor, Ateş Kuşu amblemi sanki kale bile onun kim olduğunu kabul etmesini bekliyormuş gibi ardında parlıyordu; kim olduğunu

olabilirdi. Kendini ağırlıksız ve özgür hissetti ve kararının ağır yükü üzerine çökmeden önce bunu kucakladı. Ashfyre ismine layık olduğunu hâlâ kanıtlaması gerekiyordu.

Reuben ona ve fae arkadaşlarına yetişmek için acele etti. Reylan konuşmadı. Şehirde yaptığı açıklamadan beri tek kelime etmemişti. Faythe'nin ona ihtiyacı yoktu. Sanki onun bu noktaya geleceğini başından beri biliyormuş ve sabırla onu bekliyormuş gibi gurur dalgaları Faythe'nin içine işlemişti.

Faythe'nin odasında Kyleer ve Izaiah vedalaştılar ama Reylan oyalandı, gözleri Reuben ve Faythe arasında gidip geliyordu. Dudakları eğlenerek kıvrıldı.

"Sana gerçekten bir tehdit gibi görünüyor mu?"

"Lakelaria'dan geldi. Hiç kimse öyle değildir. Onunla biraz zaman geçirmenize yardımcı oldum ama yine de sorgulanması gerekecek."

Faythe'nin gülümsemesi düştü, onun yerine kaşları birbirine kenetlendi. *"Hayır, bilmiyor. Onun neler yaşadığını bilmiyorsun. O benim arkadaşım ve ona güveniyorum,"* dedi sertçe, tartışmaya yer bırakmadan. Ama Reylan meydan okuması gerektiğini düşündüğünde asla geri adım atmıyordu. Bu Faythe'nin ona büyük hayranlık duyduğu bir şeydi ve aynı zamanda onu tam bir baş belası haline getiriyordu.

Reylan karşı koyamadan Reuben garip bir şekilde ayaklarını sürüyerek onların dikkatini çekti. Gözleri Faythe ve Reylan arasında gidip gelirken, iç tartışmalarında birbirlerine tuhaf bir yoğunlukla bakıyorlardı. Faythe'nin yanakları alev alev yanıyordu. Reuben'in hâlâ onun yeteneği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece hareketli bakışlarla konuşurken ne kadar vahşi görünmüş olabileceklerini hayal edebiliyordu.

Faythe odasının kapısını açtı ve Reuben'e içeri girmesini işaret ettikten sonra sert yüzlü generale döndü. "Eminim bir şey yapmaya kalkışırsa tepki verecek bolca vaktiniz olacaktır," dedi gevşekçe, zaten Reuben'in yakınlarda dolaşmaya tenezzül edeceğini tahmin ediyordu.

Kadını şaşırtacak şekilde, adamın sert kaşları gevşedi ama yüz hatları keskinliğini korudu. "Aslında yapmam gereken bir şey var. Koridor boyunca nöbetçiler olacak. Faythe-" Reylan kendini durdurdu ve çaresizce söyleyeceklerinin sonunu öğrenmek istedi. Uzun bir nefes verdi ve "Bir haftalığına gidiyorum," diye bitirdi.

Faythe doğruldu. "Nereye gitti?" diye sordu, midesindeki batma hissinden nefret ederek.

"Ellium'un dışındaki savaş kamplarından birinde görevim var," diye cevap verirken çenesi çatallaştı. Safir gözlerindeki temkinli bakış bunun doğru olmadığını söylüyordu.

Göğsü gerildi, sonra da ona yalan söyleyeceğini bildiği i ç i n tamamen boşaldı. "Benim yüzümden geri dönmek için acele etme." Ses tonundaki soğukluk onu da en az onun kadar incitmişti. Adamın kendisine verdiği acıyı başka yöne çektiğini fark ettiğinde bir an suçluluk duydu: Belki de ona sandığı kadar güvenmiyordu. Döndü, onu koridorda terk etmek üzereydi ama adamın eli dirseğini yakaladı. "Ky ve Izaiah ihtiyacın olan her şey için yanında olacaklar.

İstemiyorsanız odalarınızdan çıkmanıza bile gerek yok." Sesi sessizdi, sözlerinde bir yalvarış vardı.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok." Faythe son bir kucaklaşma ve sert sözlerini geri alma dürtüsüne boyun eğmeden odasına girdi ve kapıyı hızla kapattı. Bir an için gözlerini kapadı, kapının diğer tarafından henüz kıpırdamamış olan Reylan'ın mı yoksa kendi üzüntüsünün mü içinden geçtiğinden emin olamadı.

Adam çekip gittiğinde Faythe büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Girişimleri için ona bir açıklama borçlu değildi. Yeni yabancı gelenekler ve bilgilerle dolu bu acımasız denizde onu ayakta tutan tek şey oydu. Onun rehberiydi.

"İyi bir arkadaşın mı?"

Reuben'in sesiyle Faythe gözlerini açtı, onun varlığını bir an için unutmuştu. Reuben'in sözlerindeki ima yanaklarını ısıttı. "Evet. Sadece bir arkadaş," diye vurgulayarak ahşap kapıyı itti.

Reuben'e doğru ilerleyen Faythe onu tepeden tırnağa taradı, çocuksu sırtışını ve zıplayan sarı buklelerini bir daha asla göremeyeceğini düşünürken onun gerçekten burada olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. İnançsızlıkla başını salladı, dudaklarında şaşkın bir gülümseme belirdi. "Ruhlar adına, Reuben, konuşacak çok şeyimiz var."

Sonraki bir saat boyunca Faythe hikâyesini anlattı. Ateşin sıcaklığıyla sohbete dalmış bir halde otururken, Lakelaria'ya giden gemide onları terk ettiği andan itibaren neler olduğunu ayrıntılarıyla anlattı. İmkânsız olanı, akıl almaz olanı ve henüz bitmemiş olan tehlikeyi anlattı. Şaşırtıcı bir şekilde, Reuben her şeyi beklediğinden çok daha iyi özümsemi. Hiçbir şey onu şaşırtmamış gibiydi ve hatta birkaç kez duraklamak zorunda kaldı,

Yeteneği, Rhyenelle'deki statüsü ve ortak arkadaşları, yeni fae arkadaşları ve High Farrow'un yeni Kralı da dahil olmak üzere arada geçen tüm tehlikeli ve çarpık olaylar hakkında.

"Aslında bu yüzden geri döndüm," diye araya girdi Nik'den bahsederken. Faythe soru sorarcasına kaşlarını çatı ve o da hafifçe kıkırdadı. "Güncel olaylardan **k o p u k** değiller, biliyorsun. Lakelaria'da yani. Yeni bir kral olduğunu duyduğumda, geri dönmenin güvenli olabileceğini düşündüm. Yine de yanlış gemiye binmiş olmalıyım... *Tanrılar aşkına* Faythe, seni burada bulmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlatamam. Aksi takdirde idamıma doğru gidiyor olabilirdim." Sesi samimi olsa da, Reuben ateşin ızgaradaki dansını izlerken sıkıntılı görünüyordu. Oturduğu yerde öne doğru eğildi ve Faythe de beklentiyle bu hareketi taklit etti.

"Orası nasıl bir yer?" diye merakla sordu.

Çatışma yüzünü buruşturdu. Bir an sessiz kaldı ve Faythe onu dikkatle izledi. Gözlerinde daha önce onda hiç görmediği bir karanlığın titreştiğini fark ettiğine yemin etti. Onu son gördüğünden beri keskin bir şekilde yaşlanmış olan yüzünü inceledi ve sanki bu kadar açık bir şekilde taşınmasına alışkın olduğu savunmasız duyguları nasıl koruyacağını öğrenmiş gibi korunuyordu. Tanıdığı çocuk gitmiş, yerine henüz tanımadığı bir adam gelmişti. Onun nelere katlandığını merak etmekten duyduğu suçluluk ve üzüntü, o konuştuğunda kök salmaya fırsat bulamadı.

"Bu harika bir şey. İnsanlar, topraklar, su, ama-" Durakladı ve karanlık ve ıssız bir şeyin parıltısı gözlerini kırıştırdı.

Faythe'nin sırtı ürpertici bir tedirginlikle doğruldu. Sanki gözünü kırpmadan ateş çukuruna bakarken unutulmaz bir anıya yolculuk etmiş gibiydi. "Sen iyi misin?"

Reuben ruh halinin değişmesine neden olan her neyse ondan kurtulmuş gibiydi. Başını ona çevirdiğinde, ifadesindeki karanlık o kadar hızlı kayboldu ki, Reuben bunu hayal edip etmediğini merak etti. Yüz hatları her z a m a n k i yumuşaklığına geri döndü ve parlak bir şekilde gülümsedi. Bu ani zıtlık onun endişesini daha da artırdı.

"Evimi özlemiştim. Hepinizi ve annemi özledim. O nasıl?"

Faythe kalbinin durduğunu, kanının donduğunu hissetti ve korku dolu bir nefesle geri çekildi. Reuben bilmiyordu. Annesinin kaçırıldığını ve Reuben'in yerine öldürüldüğünü denizin ötesinden öğrenmiş olamazdı.

kayıp olduğu anlaşıldı. Ayağa kalktı, zor nefes alıyordu, boğazı düğümlemişti ve ondan uzaklaştı, birkaç adım uzaklaşırken bir elini ağzına götürdü, dünyayı sarsan haberi nasıl vereceğini bulmaya çalışıyordu. Ona bakamıyordu. Sevdığı birinin ölümünü açıklamak için doğru kelime dizisinin var olup olmadığını bile bilmiyordu.

"O gitti, değil mi?"

Faythe arkasına döndü ve gözlerini ona dikti. Reuben oturmaya devam etti. Yüz ifadesi asıktı ama tepkisi Faythe'nin beklediği gibi değildi. Gözleri yanarak ciddi bir şekilde başını salladı.

"Çok üzgünüm-" Boğazındaki keder yumruğunun içinde boğuldu. Göğsüne saplanan hançer, trajediyi keşfettiği zamana benziyordu.

Reuben ayağa kalktı ve yeterince yaklaştığında Faythe'yi rahatlatıcı bir kucaklamanın içine çekti. Faythe de ona sıkıca sarıldı, vücudu kederli hıçkırıklarla titriyordu. Arkadaşı ağlamıyordu ve Faythe onun duygularını dışa vurmasını tuhaf buldu. Geri çekildiğinde, sert kahverengi gözlerinde tek bir damla yaş bile parıldamıyordu. Faythe bunu sorgulamayı doğru bulmadı. Herkes kederle kendi yöntemleriyle baş ederdi ve belki de haberin şokuyla duygularıyla özel olarak yüzleşmeyi bekliyordu.

Faythe, Reuben'in Farrow Limanı'nda ayrıldığı o korkmuş genç çocuk olmadığını çabucak kabullenmeye başlamıştı. Keşif gezisinden önce korunaklı bir hayat yaşamıştı ve bir yıldan kısa bir süre onu değiştirmişti. Gördüklerinin, yaşadıklarının dehşetten tamamen arınmış olduğuna inanmıyordu. Dostça yüzün ardındaki yeni insana ancak zamanla alışacaktı, tıpkı kendisi de değiştiği için onun da alışmak zorunda kalacağını bildiği gibi. İyi ya da kötü, bunu zaman gösterecekti.

BÖLÜM 7

Tauria

S Tozlu Arnavut kaldırımli sokaklarda ilerleyen Tauria, insanların bariz bakışlarının üzerinde herhangi bir etkisi olduğu gerçeğini örtbas etmek için çenesini dik tuttu.

onu. Duvarın dışında bir dişi fae görmenin onlar için alışılmadık bir şey olduğunu düşünüyordu -belki de bazıları için ilk kez oluyordu- ama bir yüzyılını geçirdiği krallıkta kendini yeniden yabancı gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Fenstead'deki evlerinde duvarlar yoktu, bölünme yoktu ve insanlar ile fae'ler mükemmel bir uyum içinde yaşıyorlardı. High Farrow'a kaçmak büyük bir tezat oluşturmıştı; aynı topraklarda yaşaması gereken insanlar arasında çok fazla taş sur görevi görüyordu. Nik kapıların süresiz olarak serbest girişime açık olacağını açıkladığından beri, kasabayı kendi başına ziyaret etme fırsatını yakalamıştı.

Arkasında onu takip eden iki fae muhafızı unutmaya çalışırken olabildiğince yalnızdı.

Bir refakatçiye ihtiyaç duyma konusunda Nik'le tartışmadı. Bu yeni özgürlüğe insanların alışması ve kabullenmesi biraz zaman alacaktı ve insan kasabalarında onun türüne hâlâ kızgın olanlar olabilirdi. Onları suçlamıyordu ve insanların, Orlon'un onları güç düşkününü, bencil canavarlar olarak göstermek yerine, fae'leri dost ve müttefik olarak görmelerinin biraz zaman alacağını biliyordu.

Nik'i düşününce öfkesi yüzeye çıktı. Lord'un korkunç planında kendisini bir pazarlık kozu olarak kullanma niyetini hâlâ anlayamıyordu. Onun bu ihtimali düşünmesinin acı verici olduğunu hissediyordu.

İçini bir sıkıntı kapladı. Tauria birkaç gün önceki toplantıdan beri kalede bulunmaya bile katlanamıyor, sakinleşmek ve bir sonraki hamlesini düşünmek için zamana ihtiyaç duyuyordu. Hiçbir şey onu bu kadar kaybolmuş ve korkmuş hissettiremezdi, herkesin doğru olduğunu bildiği bir şeyi kabul etmek kadar: ismen bir hükümdar olduğunu, ama krallığı, ordusu ve halkına liderlik edecek bir tacı olmadığını.

Tauria üzüntüsünden uzaklaşmak için, son bir çabayla solmakta olan ruhunu canlandıracak bir arkadaş aradı. Bir yanı, Faythe'den özlediği kadınsı arkadaşlığın mütevazı bir dozu olsa bile, Marlowe'un biraz teselli verebileceğini umuyordu. Son köşeyi dönüp demirciler ortaya çıkmadan çok önce çekiç seslerinin metronomik tınısını duymaya başlamıştı. Tauria dışarıdan bakıldığında Marlowe'un bu gürültü patırtı arasında onun sesini duymayacağını biliyordu, bu yüzden içeri girmeyi kendine görev bildi ve ön tarafla demirhaneyi ayıran perdeyi geri çekti. Sarışın bir kafa göründü ve Marlowe da Tauria'yı hemen fark ederek çekicini bir sonraki sallayışını havada durdurdu. Genişçe sırttı ve aleti bir kenara koydu.

Marlowe kollarını kavuşturup banka yaslanarak, "Şehrin sınırlarından çıkmanın ne kadar süreceğini merak ediyordum," diye alay etti.

Tauria alay ederek parmaklarını yakındaki karmaşık aletlerin üzerinde gezdirdi. "İçerisi oldukça havasız oluyor." Marlowe'un sempatik bakışları karşısında hiçbir şey açıklamak zorunda kalmayacağını anladı, Jakon'un ona korkunç toplantıyla ilgili her şeyi zaten anlattığını düşündü.

Marlowe dikkatle, "Bunu kastettiğini sanmıyorum," dedi.

Tauria alay etti. "Kulağa kesinlikle öyle geliyordu. Aşağılanmıştım."

Marlowe yüzünü buruşturdu. "Zor bir pozisyonda. Onunla birlikte suları test eden, herhangi bir zayıflık belirtisi arayan pek çok kişi olacaktır."

Tauria başını salladı, öfke patlamasıyla Marlowe'a bakamadı. Buraya Nik'in yanında dost olarak gördüğü tek kişinin olması için gelmemiştir. "Siyasi kazanç için kullanılmayacağım."

"Senin olmana izin vereceğini sanmıyorum."

"O zaman Jakon toplantıyı çok doğru aktarmamış olmalı."

Marlowe uzun bir iç çekti, küçük gülümsemesi acınasıydı. "O anda söylemesi gerekeni söylediğine inanıyorum."

Tauria, "Bu, soylularını susturmak için beni yere sermesine gerekçe olmamalı," diye parladı.

"Tabii ki hayır," diye hemen kabul etti Marlowe. "Ama alışmaya çalışırken, sevdiklerine karşı bile hata yapması kaçınılmaz."

Marlowe haklıydı ama bu durum Tauria'nın bu konudaki kötü hislerini gidermeye yardımcı olmamıştı. Nik'in bir kral olarak krallığına karşı görevlerinin her zaman önce geleceğini bildiği için morali daha da bozulmuştu. Farklı bir şey bekleyemezdi ve düşününce, Nik'in yaptıklarını anlayamıyorsa belki de kendi halkını yönetmeye uygun olmadığını düşündü.

Marlowe bu ağır havayı dağıtmak için aniden gülümsedi. "Senin için bir şeyim var." Demirci aniden tezgâhtan kalktı. Dönerek birkaç adım yürüdükten sonra tökezledi ve keskin bir nefes alarak bir elini tezgâha dayadı. Tauria irkildi ama Marlowe omzunun üzerinden zayıf bir gülümseme attı.

"İyi misin?" Tauria endişeyle sordu, kızın henüz doğrulmadığını fark etmişti.

Marlowe hemen cevap vermedi. Gözleri boş gözlerle önündeki boşluğu taradı ve Tauria o anda gördüğünün yerleşkesindeki tahta ve aletler olmadığını anladı. Marlowe şaşkın yüzünü başka yöne çevirdi ama Tauria tam onun yanına gitmek üzereyken Marlowe kendini toparladı ve bir kez daha sabit durdu. Boğazını temizledi ve durakladığı atölyenin arka tarafına doğru ilerledi.

"Bazen imgelemler birdenbire ortaya çıkar." Marlowe gülüp geçiştirmeye çalıştı ama teni bir ton solmuştu.

Tauria "Ne hakkında bunlar?" diye sormaya cesaret etti.

Marlowe onun almak için gittiği şeye uzandı. "Her şey ve her şey," diye cevap verdi nefes nefese. Eşyayı tutarak Tauria'nın yanına döndü. "Gerçi gittikçe sıklaşıyorlar, her zaman ilk başta pek bir anlam ifade etmeyen kırık parçalar. Yorucu olmaya başladı."

Tauria böyle bir yükün bir insana neler yapabileceğini hayal bile edemiyordu. Marlowe cesur ve dirençliydi ve hediyesinin ağırlığından bir kez bile şikâyet etmemişti. Tauria başka bir şey sormadan Marlowe iki eliyle tuttuğu eşyayı kaldırdı. Gülümsemesi parlaktı ve gözlerine yansyarak Tauria'nın endişesini kibarca yatıştırdı. Hediye isteksizce yere bıraktı.

Gözleri Marlowe'un tuttuğu şeye takıldı: ahşap bir asa ama garip çelik halkalarla süslenmişti ve savaşmak için çok kısaydı.

"Tercih ettiğin silahın bu olduğunu söylediğin için bunu senin için yaptım," diye açıkladı.

Tauria şaşkın bakışını sürdürünce Marlowe'un ağzı sinsice kıvrıldı. Parmaklarını iki ucundan kıvrarak çekti ve tahta keskin bir *şaklamayla* yakın dövüş için yeterli bir uzunluğa uzandı. Tutuşunu ayarladı, tekrar çekerken bileklerini bükte ve tam boyutuna geldiğinde Tauria'nın ağzı huşu içinde açıldı.

Marlowe sırttı. "En iyi kısmı bu bile değil." Parmağını asanın uzunluğunda gezdiren demirci, ahşabın yarısına kadar inen küçük, gizli bir kola hafifçe vurarak her iki uçtaki iki jilet keskinliğindeki bıçağın serbest kalmasını sağladı. Asayı Tauria'nın alması için uzattı.

Tauria yavaşça elini kaldırdı ve silahı kavradığında Marlowe onu serbest bıraktı. Hafifliği hoş bir şekilde şaşırtıcıydı. Silahı iki elinin arasında dengeledi ve eşsiz tasarımına hayran kaldı.

"Bunu nasıl buldun?" diye inanamayarak nefes aldı.

Marlowe sadece omuz silkti. "Uzatma kolaydı. Yine de iç tetiğin mekanizmasını anlamak birkaç deneme gerektirdi."

Tauria'nın karşısındaki insan görüldüğünden çok daha fazlasıydı. İmkânsız yeteneğinin ötesinde, Marlowe'un ölümlü zihni zekâdan başka bir şey değildi.

"Krallığını geri aldığında işe yarayabileceğini düşündüm." Tauria,

Marlowe'un okyanus mavisini gözleriyle karşılaştı ve duygulandı.

Krallığını geri alıp almayacağını değil, *ne zaman* alacağını *merak* ediyordu. Bunu yaptığında demircinin -ve Faythe'nin- hayatta olmasını umutsuzca istiyordu. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin, Marlowe. Teşekkür ederim," dedi duygu kabarması içinde sessizce.

"Zarif bir kraliçe olacaksın Tauria Stagknight, tarihin bin yıl boyunca hatırlayacağı bir kraliçe." Marlowe'un gülümsemesi sıcak ama hüzünlüydü.

Tauria bakışlarını tuttu, bir bilgi ve merak denizi barındıran o gözleri *aradı*. Gerçekler ve sırlar. Kaderler ve başarısızlıklar. Gözlerinde cesaret ve inanç vardı, içinde bir şeyleri harekete geçiren sessiz bir telkin. Sözleri sadık bir dostun sözlerinden daha fazlası mıydı? Belki de bir kahinin öngörüleriydi...

Tauria'nın muhafızlarından biri yerleşkenin arka perdesinin önünden geçerken ikisi de alarmla başlarını kaldırdı.

"Kral Nikalias huzurunuza çıkmak istiyor l e y d i m ." Aralarına baktı.
"İkiniz de."

Oceanof PDF.com

BÖLÜM 8

Faythe

FAYTHE kale koridorlarında bir amaçla ama yönsüzce ilerliyordu. Özellikle bir fae arıyordu ama aramaya nereden başlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kyleer için.

Reylan'la sarsıntılı ayrılığının üzerinden iki gün geçmişti ve saatler şimdiden çok yavaş geçiyor, her biri onun yokluğunda büyüyen bir ağrının tomurcuklarını suluyordu. Faythe o sabah Reuben'e dinlenmesi ve uyum sağlaması için zaman tanımişti, saatler süren bitmek bilmez sohbetlerin ve hatta kahkahaların ardından ama yine de Reuben onu midesindeki rahatsız edici boşluktan uzaklaştıramamıştı. Generalin tam olarak ne zaman döneceğini bilmiyordu. Sadece birkaç gün olmuştu ama onu *özlemişti*.

Kendini odasının sınırları içinde çılgına çevirmeden önce, Kyleer'ı aramak için ayrıldı, kafasını dağıtmak için okçuluk dersleri teklifini kabul etmek niyetindeydi. Bu düşünce adımlarına *hevesli* bir sıçrayış katarken, Kyleer'ın izini sürmek için çeşitli koridorları taradı ve birkaç odaya göz attı. Heyecanı hoş bir aydınlıktı, lanet olası silahı kullanmaktan duyduğu mantıksız korkuyu nihayet yenebileceğine dair küçük bir umuttu. Ama şu ana kadar Galentithe kardeşlerden hiçbirini bulamamıştı.

"Kyleer ve Izaiah buralarda olacak." lafı buraya kadarmış.

Tam tersiydiler ama yine de döndüğünde onları generallerine ve arkadaşlarına ispiyonlamayacaktı. Aslında, Reylan'ın ima ettiğinde korktuğu gibi sürekli kapısının önünde nöbet tutmadıkları ya da odasından çıktığında peşine takılmadıkları için memnundu.

Bir sonraki köşeyi döndüğünde Faythe koridorun sonunda, içeriye bakabileceği kadar açık bir çift kapı gördü. Tahtanın arkasından gelen belli belirsiz ayak seslerini duyunca daha dikkatli bir şekilde kapılara doğru yürüdü. Kapıyı çalmadan kendini içeri davet etmenin uygunsuz olup olmadığını bilmiyordu ama kapıların zaten açık olduğunu düşünen Faythe, gelen kişinin Kyleer ya da en azından nerede olduğunu sorabileceği biri olması umuduyla şansını denemeye karar verdi. Bir elini kapılardan birine dayayarak yavaşça ve sessizce boynunu büküp aralıktan içeri baktı.

Gördüğü manzara karşısında gözleri büyüdü, yanakları alev alev yandı ve içgüdüsel olarak geri çekildi. Aradığı kardeş olmasa da bir kardeş bulmuştu. Izaiah ve arkadaşının onun davetsiz misafirliğini fark etmemiş olmalarını umarak ölüm kadar hareketsiz kaldı. Erkek arkadaşı, uzaktaki duvara yaslanmış, oldukça uzlaşmacı bir pozisyondaydı. Paylaştıkları tutkulu öpücük o kadar hararetiydi ki Faythe kazara yaptığı izinsiz giriş yüzünden terden sırlıklam olduğunu hissetti.

Faythe ayak parmaklarının ucunda, bir suikastçi kadar sinsi bir şekilde geldiği yöne doğru geri çekiliyordu. Izaiah'nın varlığını fark edemeyeceği kadar uzaklaştığında uzun bir nefes aldı ve sadece Izaiah'nın onu fark edemeyecek kadar o anın içinde kaybolmuş olmasını umdu. Bundan neredeyse emindi.

Izaiah'nın kardeşinin nerede olabileceğini sorma anını bölmeyi reddettiği için Faythe'nin elinde sadece hayal kırıklığı kalmıştı ve aramaktan vazgeçti. Yine de eğitim odasına yöneldi, çünkü orası refakatsiz girebildiği birkaç yerden biriydi. Büyük bir rahatlama ile boş olduğunu gördü. Burada başarısızlığına tanıklık edecek kimse yoktu ve belki de oklarının uçmasına izin verebilir ve kısa düşüp sadece havayı kesmelerini umursamayabilirdi. Faythe büyük salonda attığı her adımda kendine olan güvenini tazeledi, ta ki çeşitli yaylar ve kırmızı yivli oklarla dolu sadakların sıralandığı rafa ulaşana kadar. Derin bir nefes alarak bir uzun yay ve oklar aldı ve hedef menziline doğru ilerledi. Sadağı kuşanmaya zahmet etmedi, onun yerine önüne koydu. Derin bir nefes alarak bir tane aldı, ipe yerleştirdi ama henüz çekip nişan almadı.

Faythe en yakın hedefe baktı ve okunun hedeften çıktığını hayal etti. Dairesel plakanın üzerindeki üç özel halkadan herhangi birini vurmaya çalışmayacaktı. Eğer vurabilirse bu bir zafer olacaktı. Yine de ona ne kadar çok bakarsa, o kadar uzağa

mesafe uzak görünüyordu ve avuç içleri sıkışmaya başladı. Kendi acınası sinirlerine karşı başını salladı. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Faythe kararlılıkla kollarını yukarı kaldırdı, oku yerine çekmek ve demir ucunu görüş alanı içinde tutmak için zorladı. Hedefi biraz tereddüt etse de elinden geldiğince sabit hedefe odaklandı.

Sonra parmaklarını çözerek ipin gerginliğini serbest bıraktı.

Faythe nişan almasının özensiz olduğunu zaten biliyordu ve oku titreyerek bırakması isabet oranına daha da zarar verecekti. Ok sadece bir saniye havada kaldı ve taş çarpma sesi yerine hafif bir *gümbürtü* duyunca gergin omuzlarını gevşetti. Ok dış dairenin tam kenarına isabet etmiş ve hedeften eğri bir açıyla çıkmıştı... ama en azından isabet ettirmişti.

Bir kahkaha attı ve hiçbir şey hakkında bu kadar endişeli olduğu için inanamayarak başını salladı. Elbette, yetkinleşmek için *çok fazla* pratiğe ihtiyacı vardı ama doğru eğitimle silahı öğrenebileceğine dair yeni bir güven hissetti.

Yavaş ve yüksek sesli bir alkışla irkildi ve davetsiz misafire doğru döndü.

Kyleer memnuniyet dolu bir gülümseme

takındı. "Demek nasıl çalıştığını biliyorsun."

Adam yanına doğru yürürken Faythe ona bakakaldı. "Ne zamandır oradasın?"

Omuz silkti ve uzun yayı almak için elini uzattı. Faythe gözlerini ondan ayırmadan yayı ona uzattı.

"Beni aradığını biliyordum," dedi ve kızın kuşkulu bakışları karşısında sırtıttı. "Ama kimsenin izlemediğini düşündüğün bir anda atışı deneyip denemeyeceğini görmek istedim." Kyleer bir oka uzandı ve hızlıca yerine yerleştirdi. Uçmasına izin verdi ve ok onunkinin hemen yanına isabet etti. "Bu bir düşmanın omzu olabilir." Bir diğerine yönelirken ona bakmadı. Yerine yerleştirdikten sonra bıraktı ve aşağıdaki iç çembere isabet ettirdi. "Bu onların bacağı olabilir." Hızlı bir hareketle son bir ok daha attı ve hedefin tam ortasına isabet etmesine izin verdi. "Bu onun ölümü olabilir." Kyleer yayı indirdi ve ona döndü. "Bu her zaman isabetle ilgili değildir. Belirli bir şeyi vurmaya çok fazla odaklanırsan, savaşta fırsatı tamamen kaybedebilirsin. Tereddüt etmeyin. Herhangi bir atış sahadaki en değerli parayı satın almaya yetebilir." Onu değerlendirdiği bakış

küçümseyici değildi ve onun savaşta kişileştirdiği büyük komutanı görebiliyordu. "Zaman."

Faythe onun sözlerini ve konuşurken kullandığı tutkulu tonu özümsemi. Anladığını belirten bir baş hareketiyle gözlerini işaretlere dikti ve onları düşman olarak hayal etti. Durağan olmayacaklarını, eğer gerçek bir savaşla karşı karşıya kalırsa kırmızı-beyaz hedefin onun için yarışacağını bilmek adrenalini yükseltti. Kanı yeni bir kararlılıkla canlandı - savaşmak, hayatta kalmak, aklının ön planındaki herkesi korumak.

"Sanırım okçulukta neden zorlandığını biliyorum," diye düşündü Kyleer kısa bir duraksamadan sonra, sanki kafasını kurcalayan bir soruya cevap vermiş gibi. "Bu ince ayarlanmış bir beceri ve özenli bir sabır ve odaklanma gerektiriyor."

"Sabrım ya da odaklanmam olmadığını mı düşünüyorsun?" diyerek sözünü kesti.

Savunmacı ses tonu karşısında sırtarak başını salladı. "Seni antrenman yaparken gördüm Faythe. Kendini kaptırabildiğin sükûnet duygusu nadir bir özellik ve savaşta çok değerli olacak ama okçuluk fiziksel varlığını ortaya koyabileceğin bir şey değil. Öfke ve hüsrânını bir kılıç sallayarak boşaltamazsın. Ancak bu duyguları hareketsizken bir okun uçuşuna yönlendirecek odağı bulabilirseniz... okçuluk yeteneklerinizin önündeki engeli kaldırmış olacağımıza inanıyorum."

Faythe gözlerini kırptırdı. Söylediği her şey çok mantıklıydı ve Reyhan'ın sessizce onun eğitimini izlemesinden biraz utanmış olsa da hayranlık içindeydi. Reyhan'ın akıl hocalığı için her zaman minnettar kalacaktı. Ona o kadar çok şey öğretmişti ki

-Ama dışarıdan birinin fikrini almak, kılıç ve çeviklikten öteye geçmeden önce düzeltmesi gereken alışkanlıklarına gözlerini açtı. Kyleer haklıydı: Öfkesi belki de en büyük zayıflığıydı ama bunu kılıcını sallayarak nasıl bir güce dönüştürebileceğini öğrenmişti.

"Neden bu kadar sıkı çalışıyorsunuz? Sanki hiçbirimizin bilmediği bir savaşa hazırlanıyormuşsunuz gibi." Kyleer'ın sesi dikkatini çekti.

Derin çatık kaşları gevşedi. Dikkatini dağıtmak için sessizce yayı geri istedi. Kyleer bunu yerine getirdi ve o da bir ok daha yerleştirdi. Titremesinin bu kez sinirleriyle bir ilgisi yoktu.

"Bundan sadece ilgi ve zevk alamaz mıyım?" diye olabildiğince rahat bir şekilde cevap verdi ve bir oku tuttuğu yerden kurtardı. Ok bir kez daha dış halkaya çarpık bir şekilde indi. Ofladı.

"Sanırım yapabilirsin, ama tek neden bu değil, değil mi?" Kyleer gerçekten sormuyordu.

"Savaş henüz bitmedi," diye belirtti.

"Hayır, değil. Ama bir asırdır uykuda. Sizin zamanınızda yeniden alevleneceğinden neden bu kadar korkuyorsunuz?"

Hayatın boyunca.

Ölümlülüğüne dair aydınlanması hayal kırıklığıyla irkilmesine neden oldu. Bundan bir zayıflık olarak bahsetmemişti ama onunkine kıyasla sayılı yıllarının acımasız bir hatırlatıcısıydı. Buradaki ve Yüksek Farrow'daki tüm fae arkadaşlarına kıyasla. Zamanın kötü lanetine duyduğu öfkeyle Faythe küstahça bir ok kaptı, nişan aldı ve bir nefeste fırlattı. Ok bu kez düz ve neredeyse ikinci dairenin içine isabet ettiğinde kolları düştü ve kaşları kalktı.

Kyleer bir kahkaha patlattı. "Gördün mü? Tereddüt etme içgüdüsünü bir kenara bırakıp öfkeni serbest bırakmaya odakladığında ihtimaller senin lehine dönüyor."

Faythe bir süre daha oka baktıktan sonra gözlerinde eğlenen bir güvensizlik gülümsemesi belirdi.

Kyleer'ın buyurgan sesi onun zafer anını yarıda kesti. "Duruşun hâlâ tamamen yanlış. Tekrar dene." Ona bir ok uzatmaya başlamıştı bile.

Kaşlarını çattı, elinden kaptı.

Faythe bir kez daha yayından kurtulmak için kendini hazırladı. Kyleer onun etrafından dolandı, elleri beline giderek açısını hafifçe büktü. Dokunuşu bir saniye bile sürmedi. Sonra dirseklerini hizaladı, kaşları hareket ederken derin bir şekilde kırıştı ve başını eğerek onu değerlendirdi. Adamın eli kızın elinin üzerinden geçerek nişan almasını sağladı ve Faythe, adamın ellerinden birini çepeçevre saran, üç sivri şimşek darbesine benzeyen kabarık yara izlerini fark ettiğinde hafifçe nefesini tuttu. Hafifçe çarpık parmakları, eğer Faythe onun zarar görmemiş eline de bakmasaydı fark edilmeyebilirdi.

Kyleer onun şaşkın bakışlarını yakaladı ve elleri hemen onu terk etti. "Ne oldu?" diye sordu dikkatlice, yayın ipini gevşeterek ve kollarını indiriyor.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı ama Faythe bunu görebiliyordu. Kyleer'ın yeşil gözlerinde sık sık bir boşluk, gerçek mutluluğunun bile silemediği bir ıstırap vardı. Herhangi bir yaradan değil, belki de anılardan bile değil.

Kalıcı bir yalnızlığın trajedisi, iyileştirilebileceğini ummaktan vazgeçtiklerinde sahip olunan daha derin bir tür.

Kyleer onun elindeki yaya beklentiyle baktı ve Faythe bunun işaretini okudu: Kyleer ona açılmaya hazır değildi. Izaiah'nın sürekli neşeli ve şakacı doğasını düşünen Faythe, Kyleer'ın yüzyıllardır yaşadıkları hayat boyunca onun için bir kalkan olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Oku bir kez daha geri çekmek için kolunu zorladı ve Kyleer geri adım atmadan önce hızla duruşunu yeniden ayarladı. Kyleer oku bıraktı ve dartın doğrudan iç çemberin içine isabet etmesini şaşkınlıkla izledi.

"Eğer konuşmak istersen..." Faythe bunun zayıf bir teklif olduğunu düşünerek ama kendisinden saklanmasına gerek olmadığını ona başka nasıl ifade edeceğini bilemediği i ç i n sözünü kesti.

Anlayış dolu bir ifadeyle başını hafifçe eğdi. "Aynı şekilde."

Bunun üzerine yüzü düştü. Faythe hâlâ peşini bırakmayan dehşetleri bastırmakta iyi bir iş çıkardığını düşünmüştü. Yüksek Farrow'dan beri peşini bırakmayan kâbuslar onu huzursuz düşünceler ve uykusuz gecelerle boğuyordu. Kimseye, Reylan'a bile anlatmamıştı ama artık anlatmak zorunda olmadığı açıktı.

Kyleer sessizce, "Belki de önce senin ona açılıp açılmayacağını görmek için seni rahat bırakıyordu," diye itiraf etti. Generalden bahsettiğini bilmek için sormasına gerek yoktu.

Faythe gözlerini kaçırdı, zayıflığının fark edilmemiş olmasından duyduğu utanç ile bunca zamandır bu konunun etrafından dolanmalarına duyduğu öfke arasında sıkışıp kalmıştı. Aşağılanmışlığı onu savunmak için alevlendi. "Hepiniz neyi bekliyorsunuz? Kabul edip eve kaçıp kaçmayacağımı görmek için mi?"

Kyleer başını salladı, gözleri yumuşayarak, "Evindesin," dedi.

Faythe'nin yavaş yavaş artan öfkesi tamamen yatıştı. Bunun yerine, adamın sözleri onu düşündüğünden daha güçlü bir şekilde etkilediğinden kaşları çatıldı.

Kyleer silahların sıralandığı duvara doğru yürüdü ve geri dönüp sadaktan bir ok çalmadan önce başka bir yay aldı. Bunun herhangi bir pratik yapmaktan ziyade kasvetli gerilimi azaltmak için olduğunu düşündü. Oku serbest kaldı ve en uzaktaki hedefin ortasına isabet etti.

"Gösteriş," diye mırıldandı hafif bir mizahla, kendi okunu kaparak.

Kyleer onu izlerken bir kahkaha attı.

Faythe nereye gittiğini pek umursamadan okun süzülmesine izin verdi. Kollarını indirdiğinde, "Onun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Adamın bakışı sempatiyle karıştı ve Faythe bundan nefret etti. Faythe, Reylan'ın günler önce neden gittiğini, daha da önemlisi nereye gittiği konusunda neden yalan söylediğini bilmemeye katlanabileceğini düşündü. Burnunu sokmamalıydı ve bir yanı da başkasına onun özel işlerini sorduğu için kendini yanlış hissediyordu.

Başını iki yana salladı. "Boş ver," diye mırıldandı adam cevap vermeye fırsat bulamadan. Suçluluk ve üzüntü onu ele geçirdi. Artık silahlarla pratik yapacak havada değildi.

Faythe selamına karşılık vermeye gitti ama Kyleer'ın sessiz sesi adımlarını durdurdu. "Ziyarete geldi..." Tereddüt ederek sözünü kesti. Faythe arkasını döndüğünde Kyleer'ın gözleri kederle kırışmıştı. Midesi düğümlendi. "Bir mezarı ziyaret ediyor. Fenher'de," diye açıkladı dikkatlice, onunla ne kadar çok şey paylaştığına dikkat ederek. Bunu söylemenin ona düşmeyeceğini biliyordu.

Faythe'nin Reylan gitmeden önce onunla nasıl konuştuğuna dair pişmanlığı daha da sıkılaştı. Sesi düştü. "Neden bana söylemedi ki?"

"Eminim yapacaktır. Bu onun için çok zor. Reylan çok uzun zamandır geçmişini kimseye açmadı."

"Kim...?" Faythe cümlesini yarıda kesti, Reylan'ın kimi kaybettiğini öğrenmeyi kaldırabileceğinden emin değildi. Ailesinin olmadığını zaten biliyordu ama bu çok daha yeni bir olay gibi görünüyordu.

Kyleer gözlerini ondan kaçırdı ama ondan önce Kyleer onun gözlerindeki buz gibi parıltıyı yakaladı. "Fenher Savaşı'nda pek çok insan kaybettik. Gerçi neden böyle adlandırdıklarını bilmiyorum - daha çok pek çok masumun katledilmesi idi." Yay ıade etmek için uzaklaşırken parmakları yayının etrafında daha sıkı bir şekilde büküldü.

Faythe yavaşça onu takip etti, adamın sesindeki notalarda hissettiği trajediyi duyunca kalbi hızlandı. Bahsettiği kasabayla ilgili bir şey anımsamasına yol açtı. Sonra hatırlayınca adımlarını durdurdu.

"Fenher..." dedi sessizce. "Burası Varlas'ın eşini kaybettiği yer."

Yayı yerine yerleştirdikten sonra Kyleer'ın elleri rafı sıkıca kavradı. Faythe sertçe yutkundu, bir akor yakalamış gibi görünüyordu.

Sesi tanınmaz haldeydi, çok sert ve kopuktu. "O tek değildi." Hata yaptığını biliyor gibiydi. Reylan'ın geçmişiyile ilgili değil, kendi geçmişiyile ilgili. Sözleri sert, kırık dökük ve buz gibiydi. Büyük kollarındaki kaslar esnedi ve kürek kemikleri sertleşti.

Faythe dikkatlice, ancak fısıltıdan daha yüksek bir sesle, "Senin... senin bir eşin mi vardı?" dedi. Geçmiş zamanda konuşurken, kalbi onun için parçalandı.

Kyleer doğruldu ama onunla yüzleşmek için dönmedi. Onun yüz ifadesini okuyamıyordu ama çektiği acıyı hissetmek için kendini açtı. Belki de bu duygunun gardını aşıp hissedilir bir ıstırap örtüsüyle üzerine çökmesine izin verdiğinin farkında değildi. O kadar çığ, kederli ve yıpratıcıydı ki... Faythe onun dipsiz kederinin altında boğulduğunu hissetti. Bir eşi kaybetmek, ruhunun yarısını sonsuza dek kaybetmek demekti.

"Evet," diye onayladı, sesi her türlü duygudan yoksundu. Kadının içini bir titreme kapladı. "Adı Greia'ydı ve benim eşimdi ama biz... *çiftleşmemiştik.*" Sonra yüzünü ona döndü, temkinliydi ama tepkisini merak ediyordu.

"Bir fark var mı?"

Kyleer daha küçük olan başka bir yaya uzandı. Ona doğru yürüdü ve uzun yayını onunla değiştirdi. Faythe daha hafif olan yayı tarttı.

"Eşimizi tanıdığımızda, bu genellikle anlık bir aşk değildir. Aslında, nadiren de olsa, gerçek bir çift asla böyle bir duyguya kapılmayabilir," diye açıkladı Greia onu atış alanına kadar takip ederken. "Onunla tanıştığımda Greia zaten bir başkasıyla birlikteydi. Büyük Savaşlar sırasındaydı ve yaralılara yardım etmek için lejyonuma katılan şifacılardan biriydi." Ona bir ok uzattı ve Faythe oku temkinli bir şekilde alıp ipe yerleştirdi.

Onu dikkatle süzdükten sonra, yüzündeki boş ifade pek bir şey anlatmayınca devam etmeye karar verdi. "Ne oldu?"

Kyleer beklenti içinde gevşemiş yayına baktı. Ok atma havasında değildi ama Kyleer atışı denemeden devam etmeye niyetli görünmediği için yayı gerdi ve nişan almak için kollarını kaldırdı. Yeni yay dengesini korumasını biraz daha kolaylaştırmıştı. Kyleer duruşunu tekrar ayarlamak için onun etrafında dolaştı.

"Greia nazik ve özveriliydi ve bu kadar nazik birinin kaderinde nasıl benim gibi biriyle birlikte olmak olduğunu asla anlayamadım. Ama onun kalbi benimle tanışmadan çok önce başkasına aitti. Onun için kafa karıştırıcı bir **d ö n e m d i** ve düşüncelerini sıralamak için zamana ihtiyacı olduğunda ısrar etti." Kyleer durakladı ve Faythe ona yan gözle bakarak hikâyesini döndüren karanlık çarkları hissetti. "Sonra Fenher'e gittik."

Göğsünde sıkışan acının şokuyla okunu serbest bıraktı. Hedefin dibine çarpık bir şekilde isabet etti, kıl payı ıskaladı. Faythe

ve çaresiz gözlerle ona döndü.

Gülümsemesi yüzünü buruşturdu. "Bu bizim açımızdan ölümcül bir hataydı. Komutanlar olarak kuvvetlerimizi Olmstone ve Rhyenelle'den kaçan pek çok masumun sığındığı kasabadan uzaklaştırdık. O gün sahada pek çok komutan olsa da, lider general olarak Reylan, askerlerin trajediyle sonuçlanan hareketinin yükünü her zaman omuzladı. Üstelik kendisi için çok değerli birini de kaybetti."

Faythe sertçe yutkundu, geçmişlerinin darbesiyle sarsılmıştı. "Bir eşi mi vardı?" Bunu söylerken bile Reylan'ın acısı için göğsünde hissettiği ezici hüznle savaştı.

Ona bakarken Kyleer'ın gözlerinden çelişkili bir şey geçti, *onu inceledi*, sonra bakışları o anda düşündüğü her neyse onunla birlikte düştü. Bunu tuhaf bir şekilde sinir bozucu bulsa da zorlamadı. Faythe sabırla onun kendisiyle paylaşmaya istekli olduğu her türlü bilgiyi bekledi.

"Hayır. Ama muhtemelen eşini hiç bulamayan birinin umabileceği kadar yakın bir eştı. Yetiştirilme tarzından sonra onu pervasız bir yola soktu. Onu evcilleştirdi ama hiçbir şey Reylan'ın yaptığı her şeyde kendini kötü adam olarak görmesini engelleyemedi. Kendini cezalandırmak istemesini ve ne kadar *iyilik* yaparsa yapsın asla kurtuluş bulamamasını. Farrah bile ona eziyet eden şeytanları susturamadı. Ta ki-" Kyleer kendini durdurdu ama o daha sorgulamadan konuyu değiştirdi. "Her yıl keder ve suçluluk duygusuyla Fenher'i ziyaret ediyor. Eskiden ben de onunla giderdim ama Greia'nın yasını hak ettiği gibi tutan erkekle yolum hep kesişirdi. Onu yakından tanıma ayrıcalığına sahip olamadım ama şansım olsaydı... sanırım ona derinden aşık olurdum. Öldüğünde onu *hissettim* ve bunun olmasına izin verdiğim için cezam, bu şansı asla elde edemeyeceğimi bilerek yaşamak. Beni seçseydi nasıl olurdu bilmek."

"Ky." Faythe ne diyeceğini bilemiyordu. Hiçbir teselli sözcüğü onun katlandıkları için yeterli görünmüyordu. Kaybettikleri için.

"Uzun zaman önceydi," dedi kasvetli bir sesle. Faythe bu dikkat dağıtıcı ifadenin onunkinden çok kendi iyiliği için olduğunu düşündü.

"Sen sevilmeyi hak ediyorsun, Kyleer," diye söyleme ihtiyacına engel olamadı, oysa Kyleer'la ilgili her şey onun bunun tam tersine inandığını söylüyordu.

Takdir etmek için sıcak bir gülümseme verdi ama Faythe bunu ona *hissettirmenin* kelimelerden çok daha fazlasını gerektireceğini biliyordu. Dostlukta, kendini

Onu buna inandırmak.

Faythe merakını cezbeden bir şeye geri döndü. "Nasıl... nasıl *çiftleşiyorsunuz?*"

Havada asılı duran kasvetli bulutu yavaşça dağıtmaya çalıştı. Kyleer eğlenerek kaşlarını çatı. "Bu... samimi." Sanki onu aydınlatmanın kendi alanı olup olmadığını düşünüyormuş gibi durakladı. "Bağ, *eylemi* tamamlamadan da hissedilebilir ve güçlenebilir. Bir insandan daha ilkel, daha sahiplenici içgüdülerimiz var. Delip geçebilen dişlerimiz var ve tam bağ kan alışverişiyle kurulur. Bu bağ sadece ölümle kopabilir."

Faythe ilk başta bunun samimi olmaktan ziyade acı verici olduğunu düşündü ama bunu düşündükçe, Reylan'ın tehditkâr da olsa kendisine doğru uzattığı o tehlikeli, çekici dişleri gördüğü High Farrow'daki anısı gözünün önüne geldi ve kalbinin nabızı vücudunun derinliklerine doğru atmaya başladı. Kyleer sanki onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi yüzündeki eğlenceyle savaşıyor gibiydi. Eğer Faythe'nin o anda *kimi* düşündüğünü bilseydi, bunu belli etmezdi. Faythe yüzünü soğutmak için çaba sarf etti.

Kyleer devam etti. "Bağ *çiftleşmeden* önce de reddedilebilir, ancak taraflardan biri reddederse, bu da geri alınamaz. Ruh, eşi ölmüş gibi aradaki bağı koparacaktır. Bu acı vericidir ve kalıcı bir boşluk bırakabilir, ancak romantik ya da dostça bir his olmasa bile diğer yarısına karşı her zaman bir çekim hissetmek için kalıcı bir bağ yoktur. Bağ olmadan, kişi istediği kişiyle birlikte olmakta özgürdür."

Faythe bilgiyi topladı ve sakladı. Her ne kadar kendisi için geçerli olmasa da, bu gerçek karşısında içinde oluşan batma hissini düşünmemeye çalışsa da. "Kan değişimi kulağa pek samimi gelmiyor."

Başka bir ses cevap vermek için koridoru aştı. "Isırmak, özellikle de eşler arasında, en çılgın hayal gücünün ötesinde bir zevktir, sevgili Faythe. Ve neredeyse her zaman... diğer eylemlerle birlikte gerçekleştirilir." Izaiah onlara doğru yaklaştı, ağzının bir tarafını sinsi bir sırıtış kaplamıştı. "Kaçıp gideceğin yerin burası olduğunu bilmeliydim."

Faythe onun *çiftleşmeyle* ilgili cesur açıklaması karşısında kızardı. Sonra ifadesinin ikinci yarısı aklına geldi ve ne demek istediğini anladığında zaten sıcak olan yanakları alev aldı.

"Sen de katılabilirdin, biliyorsun. İşin içinde bir kadının olması fikrine karşı değilim," diye dalga geçerek elleriyle ona doğru yürüdü

özel dikim pantolonunun ceplerine rahatça doldurulmuş.

Tanrılar merhamet etsin. Her türlü karşılık, onun mahrem anına kazara izinsiz girdiğini bildiği için duyduğu sonsuz utanç tarafından öldürüldü. Yine de kendini savunmak gerekirse, onları tesadüfen bulduğu yer halka açık bir yer kadar iyiydi.

"Özür dilerim, arıyordum-"

"Ky, biliyorum. Ve bu acıtıyor." Bir elini sahte bir surat ifadesiyle göğsüne götürdü ama gözleri kızın telaşlı tedirginliği karşısında vahşi bir eğlenceyle dans ediyordu.

Ağzı kapandı ve onun yerine adama ters ters baktı. Kollarını kavuşturdu. "Madem orada olduğumu biliyordun, neden bir şey söylemedin?"

Sırıtişısı muzipçe genişledi. "Biraz meşguldüm."

Faythe'nin tüm yüzü alev alev yanıyordu ve Izaiah bu tepkiden büyük keyif aldı.

Bir ok daha kapıp ona nişan almaktan kaçındı.

"Şimdi, biraz gerçek ders almak ister misiniz? Okçulukta... ya da belki de bugün şahit olduğunuz ve kendinizi eksik hissettiğiniz başka bir beceride?"

Faythe şaşkınlıktan ağzı açık kalmış, söyleyecek söz bulamıyordu.

"Bugünlük işi bitti," diye araya girdi Kyleer. Kendi tepkisi onu hayal kırıklığına uğrattığında bunun için ona sarılabilirdi.

Izaiah bir kahkaha attı. "Masummuş gibi davranman çok sevimli Faythe." Adam ona doğru eğildi ama kadın, adam saçını okşamadan önce elini savuşturdu.

"Bir dahaki sefere bir oda tut," diye karşılık verdi.

Kadın çıkışa doğru ilerlerken kıkırdamaları onu takip etti. "Yaptık. Sadece, izinsiz girildi-"

"Bu kadar yeter," diye uyardı Kyleer.

Izaiah onun yanına doğru yürürken neşeli tavrını bozmadı. "Faythe sadece takıldığımı biliyor." Kardeşine el salladı.

Bir çocuk gibi aşağılanmasına neden olduğu için yüzünün kıpkırmızı olduğundan emin olsa da Faythe onun neşeli varlığından memnundu. Ona baktığında gülümsemesi samimiydi ve gerginliğini azaltmak için hızlıca göz kırptı. **A d a m ı n** eğitim odasına girmeden önce ne kadar şey duyduğunu bilmiyordu ama onun anlayışlı bakışındaki bir şey, alay ve sataşmalarının aslında onu ağır kalbinden uzaklaştırmak için bir yol olduğunu anlamasını sağladı. Reylan konusundan ve onun yokluğunun nedeninden.

Burnunu sokmuyordu ve onun ketumluğu karşısında duyduğu hayal kırıklığı tamamen yok olmuştu. Reylan geçmişiyile ilgili ne paylaşmak isterse istesin

dinlerdi. Ama talep etmeye hakkı olmayan cevaplar için baskı yapmayacaktı. Şimdi tek umudu onun Fenher'de güvende olmasıydı. Ve sessizce onun dönüşünü arzuluyordu.

Oceanof PDF.com

BÖLÜM 9

Nikalias

EVEN SESSİZLİK yargıyla ağırlaştırılmıştı. Nik, özel konsey odasının yüksek noktasından şehre bakıyor ve merak ediyordu Babasının tam da bu noktada durup ne kadar sık müzakere ettiğini. *Onun krallığı*. Şimdi yaptığı her şeyde, attığı her adımda, tahta çok daha layık hükümdarların gölgesinde olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Onlar Marlowe ve Tauria'yı beklerken Jakon onun arkasında oyalandı. Nik, Fenstead kraliçesinin gelip gelmeyeceğini bile merak ediyordu. Onun hakkında konseyde söyledikleri için kendine kızdı ve şehrine bakarken, böyle bir insana dönüşmek zorunda olup olmadığını merak etti... tacı gerçekten istiyor muydu?

Tauria'nın koridorda yaklaştığını hisseden Nik'in omurgası kilitlendi. Geldiği için duyduğu rahatlama, onun ihanete uğramış gözlerine bakmanın verdiği dehşetle bastırıldı. Kapıyı kısa bir süre çaldıktan sonra içeri girmeleri için seslendi.

Tam zamanında dönüp kadının zümrüt rengi elbisesinin kapıdan içeri süzüldüğünü gördü. Marlowe nişanlısına doğru ilerlerken gözleri ıslı ıslıydı. Jakon'un kolu ona dolandı ve şakağına şefkatli bir öpücük kondurdu. Nik gözlerini kaçırmak zorunda kaldı -rahatsızlıktan değil, onların kaygısız ilişkilerine tanıklık etmekten kaynaklanan karanlık kıskançlık tohumlarından. Bir başkasının mutluluğundan hınç çıkarmak yanılttı ama Nik göğsünde bunun asla deneyimleyeceğine inanmadığı bir lütf olduğuna dair bir hüznün döndüğünü hissetti. Kaderin onun için başka planları vardı.

"Neden buradayız?" diye sorarken gözleri Tauria'nınkilerle buluştu. Ses tonu da sertleşmiş bakışları kadar soğuktu.

Nik soğukkanlılığını korumalı, onun önünde bir köpek yavrusu gibi yıkılmamalı ve insanların önünde ondan anlayış ve af dilememeliydi. Dikkatini başka yöne çevirmek zorundaydı yoksa tam da bunu yapma riskiyle karşı karşıya kalacaktı. "Konseye Olmstone'un sessiz olduğunu söylediğimde dürüst değildim," diye başladı ve Jakon'un Marlowe'un şaşkınlığıyla eşleşen endişeli kaşlarına odaklandı. "Yani, sanırım yarı doğrudu. Kamuoyunda fazla bir hareket olmadı ama sessizliklerinin nedeni belki de çok daha kötü niyetli bir şey için çalışıyor olmalarıdır."

Jakon oturup Marlowe'u da yanına çekerek, "Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı.

Nik masasına rahatça yaslandı. *Babasının masası*, pek çok önemli şeyin ortaya çıkışını izlediği ve öğrendiği yerdi. Nik kendisine eziyet eden düşünceden çabucak sıyrıldı. "Bunu yapacağını sanmıyorum. Casuslarım henüz ayrıntıları bilmiyor ama Varlas tek başına çalışmıyor."

"Ne için çalışıyorsun?" Tauria bastırdı.

"Sanırım hepimiz bunun cevabını biliyoruz," diye sessizce araya girdi Marlowe. "Varlas intikamını alana kadar durmayacak. Bu onun yolu ve uzun zamandır da öyle."

Nik, Marlowe ince bir öngörude bulunurken dikkatini ona verdi. Olmstone kralıyla ilgili her ne gördüyse, Varlas'ın mantığın ötesinde olduğunu anlaması için gereken tüm onay buydu. Öfkeyle ellerini yüzünde gezdirdi.

"Rhyenelle'i devirmek için Yüksek Farrow güçleriyle ittifak kurmaya yönelik son girişiminden sonra ona ulaştığımızı sanıyordum." Nik hayal kırıklığına uğramıştı, belki de daha fazlasını söyleyebileceğini düşünüyordu. Ya da en azından Varlas'la mantık yürütmenin mümkün olmadığını görebilirdi. İşaretler oradaydı ve güçlerini geri çekmeyi ve ittifakı sürdürmeyi kabul etmesine rağmen, Agalhor'a duyduğu nefret yüzünden hiç silinmemişti.

"Agalhor'u uyarmalı mıyız? Eğer Varlas bir kez daha Rhyenelle'e saldırmayı planlıyorsa Faythe oradadır." Jakon'un gözlerini dolduran korku, Varlas'ın hareketleri hakkında toplayabildiği kadar çok bilgi toplamaya çalışan Nik'i haftalardır delik deşik etmişti.

"Şu ana kadar herhangi bir saldırı planı olduğunu sanmıyorum. Agalhor'la konuşmak istiyorum ki eğer saldırırsa savunmasını güçlendirebilsin.

Denedim ama Varlas aptal değil. Rhyenelle'i tek başına, hatta babamla müttefik olarak bile deviremeyeceğini biliyordu. Marvellas'la kurdukları ve Riscillius Faythe'nin sahip olmasını gerektiren planlara güveniyorlardı." Nik başını salladı. "Anladığım kadarıyla yeni güçlerin Rhyenelle'e doğru hareket ettiği görölmüş.

-Olmstone yerlisi olduğuna inanılmayanlar."

"Valgard mı?" Tauria inanamayarak söyledi.

Nik sonunda ona baktı ve içinde hâlâ dönüp durduğunu bildiği hızlı dehşet anını teselli etmeyi her şeyden çok istedi. Sorusunu doğrulamasına gerek yoktu; tek olası sonuç buydu.

"Çıldırılmış," diye mırıldandı Jakon.

"Haklı olabileceğinize inanıyorum. Bir karısı ve çocukları olabilir ama bence onun rotası, eşinin ölümüyle ruhunun koptuğu gün belirlenmişti."

"Eğer Olmstone Valgard ile birleşirse..." Tauria hayaletli ifadesini bitirmedi.

"Olanların bu olduğundan emin olamıyorum. Olmstone savunmasını sadece Varlas'ın kaynaklarıyla mümkün olabileceğine inandığımdan daha yüksek bir ölçekte güçlendirdi. Casuslarımdan bazıları asla geri dönemedi." Bu gerçek onun içini burktı. "Daha fazlasını gönderme riskini göze alamam. Varlas planları hakkında bilgi edindiğimden şüphelenirse, bu ciddi şekilde aleyhimize işleyebilir. Savaş için bir nedeni olur."

Jakon, "Zaten bir neden için beklemeye niyeti varmış gibi görünmüyor," diye tersledi.

Nik, insanın da savaş düşüncesinden en az kendisi kadar korktuğunu bildiği için tepki vermedi; ortak sevgili dostlarının ne kadar uzakta olduğunu ve krallığın kalbinde intikamcı bir kralın gazabıyla nasıl sıkışıp kaldığını biliyordu. "Elimden geleni yapmaya çalışıyorum ama bu zaman alacak. Agalhor'a söyleyeceklerimin güvende olacağından emin değilim çünkü karadan gidecek her ulaşın Olmstone'dan geçmesi gerekecek. Yollarının kesilmesi riskini göze alamam."

"Peki, ne yapacağız?" Tauria sordu.

Nik bakışlarını indirdi. Utançtan, yenilgiden. Ne yapacağını bilemeyecek kadar çaresiz bir noktaya geldiği için sadece Tauria'ya ve iki insana güveniyordu. Acınacak bir kraldı.

"Test ediliyorum. Her eylemim, her hareketim. Henüz kime güvenebileceğimden emin olamıyorum, çünkü babama yakın olanlar sadece kötü niyetli düşüncelerinde hizalanmış durumdalar. İnşa etmeye çalıştığım şey bu değil." Nik bakışlarını Tauria'ya dikti ve onun özrünü anlayacağını umuyordu.

"Onlar akbabalar ve benden şüphe etmek için herhangi bir neden arayarak etrafımda dönüyorlar. Konumumun güvende olduğuna inanacak kadar kibirli bir aptal değilim. Zarrius'un gücü ve etkisi var ve bunu biliyor."

"Bizden ne istiyorsunuz?" Marlowe'un sesi nazikti.

Nik nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Agalhor'a haber ulaştırması gerekiyordu. Eğer o da Olmstone'da neler toplanabileceğinin farkındaysa, ittifaklarının devam etmesine ve bir sorun çıkması halinde bir araya geleceklerini bilmelerine ihtiyaçları vardı. Nik gerekirse ilk saldırıyı yapmaya hazırlıklı olmak istiyordu ve bunu güneydeki müttefikleriyle yapamazdı. Stratejik planlar yaparlarsa Olmstone, High Farrow ve Rhyenelle'i n kudreti arasında kaldığı için her iki taraftan da saldırıya uğrayabilirdi.

"Rhyenelle ile kolayca iletişim kurmanın bir yolunu bulmalıyım," dedi sonunda. Aklına gelen düşüncelerden nefret ediyor ve Faythe'nin sevgili dostları için önermek üzere olduğu şey yüzünden onu affedip affetmeyeceğini merak ediyordu. "Karadan seyahat etmek çok büyük bir risk. Deniz yoluyla gitmek en güvenli yol. Ama güvenilebileceğim birine de ihtiyacım var."

Uzun süren önerisi hemen anlaşıldı. Jakon hayranlık uyandıran bir özgüvenle doğrulurken Tauria insanlara baktı.

"Gideceğim," diye cevap verdi. Hiç tereddüt etmeden, riskleri düşünmeden. Nik onun bu hevesinin sadece Faythe ile yeniden bir araya gelme ihtimalinden kaynaklandığına inanmak zorundaydı.

"Biz gideriz," diye düzeltmekte gecikmedi Marlowe, elini Jakon'un elinin üzerine koyarak birbirlerine anlayışla baktılar.

"Tehlikeli olacak. Karadeniz korsanları ve sert havasıyla ünlüdür. Arkadaşın olarak ve Faythe için senden bunu asla istemezdim." Nik doğruldu, acı dolu yüzü tüm duygulardan arınmıştı. "Ama kralın olarak sana güveniyorum Jakon. Elçim olarak bağlılığını ve sadakatini şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtladın. Burada bağların var ve Rhyenelle'in Varisi'yle de bağların var. Sen Yüce Farrow'un en iyi siyasi adayısın."

Jakon ayağa kalktı. "Rhyenelle'e gideceğiz. Ama deniz yoluyla bu kadar uzun sürecekse mesajları size nasıl ulaştıracağım?"

"Gece Yürüyüşü ile," diye yanıtladı basitçe. "Daha önce denemedim ama Rhyenelle'de sana ulaşmak için yeterli güce sahip olduğuma inanıyorum. Tek ihtiyacım olan bana duygu yüklü bir şey hediye etmen."

"Neden Faythe'ye Nightwalk yapamıyorsun?" Tauria sordu.

Nik elini yüzünde gezdirerek kendi ihmalkârlığına lanet okudu. "Faythe'ye kendime ait değerli bir şey hediye ettim. Bunu bir izin belgesi gibi düşün. Yeterince güçlüyse bana çok daha uzak mesafelerden erişmesine izin veriyor." İma ettiği şey odanın her yerinde hissediliyordu: Bunca zaman ondan haber alamadıktan sonra, belki de Faythe yetenekleri konusunda yeterince güçlü *değildi*. "Ona kolyeyi hediye ettiğimde, buna ihtiyacı olacağına gerçekten inanmamıştım. Gidişi o kadar hızlı oldu ki karşılığında bir şey istemeyi düşünmedim, böylece onun yerine ona Gece Yürüyüşü yapmayı deneyebilirdim. Büyünün sınırları vardır. Bu izin belgesi olmadan ona ulaşmam için çok uzakta."

Jakon neyi teslim edeceğini şaşırmış gibi düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Sonra elini yanına götürüp kısa bir hançer çıkarırken yüzü yumuşadı. "Bu uzun zaman önce Faythe'den bir hediyeydi."

Nik başını salladı. "Başka bir şey olmalı."

"Başka bir şeyim yok." Ona uzatırken Jakon'un yüzü acı doluydu. "Bunu sana vermemi isterdi, bundan eminim."

Nik isteksizdi ama kabul etti ve arkasındaki masanın üzerine koydu. "Bunun için riske attığınız şey için teşekkür ederim."

Jakon başını salladı ve kısa bir gülümseme verdi. Faythe'nin arkadaşlarını tehlikeli riskler içeren bir yolculuğa çıkardığı için midesindeki burkulmayı dindirmek için hiçbir şey yapmadı. Onları koruyacağına dair ona yemin etmişti ve başka bir seçeneği olmadığı için Faythe'nin onu affedeceğini umuyordu.

"Varlas'ın hareketlerini nasıl takip edeceğiz?" Tauria sordu.

Nik elini tekrar yüzüne götürdü çünkü bu çözemediği kilit bir meseleydi. Kendisi ve Agalhor uyanık olsalar bile, neyle karşı karşıya olduklarını bilmeden önce içeriden bilgi almanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu. Karanlık, önsezili bir düşünce sık sık düşüncelerini ürpertiyordu: Babasıyla yaptığı son konuşmanın akıldan çıkmayan anısına geri dönüşler, sık sık dinlenme yeteneğini bastırıyordu.

"Olmstone'u da görmenin bir yolunu bulmalıyım. Eğer Valgard'ın tarafını tutuyorlarsa, karşımızda fae ve çelikten çok daha fazlası olabilir." Ortam tedirginleşmeye başladı. "Sanırım tarih gerçekten de tekerrür ediyor ve karanlık fae'ler yeniden yükselişe geçti."

Marlowe Jakon'un elini daha sıkı tutuyor gibi görünürken Tauria'nın nefesi kesildi.

Yüzü daha hafif bir solgunluğa büründü ama başka türlü şaşırmamıştı.

"Haklısın," diye onayladı ve bütün gözler ona çevrildi. "Aurialis bize Mordecai'nın yaşadığını söyledi. Ne kadar zaman içinde biriktirdiğini bilmiyoruz."

karanlık bir Fae ordusu."

"Çok fazla olamaz. Tam yetişkin savaşçıları yetiştirmek ve eğitmek için yüzyılları olsa bile, sayıca herhangi bir güce sahip olmak çok daha fazla zaman alacaktır," dedi Nik, ama demircinin yüzündeki ürpertici bakış, sözlerindeki tüm teselliği çaldı.

"Tabii onları o yaratmıyorsa," diye açıkladı.

Nik omurgasından aşağı vuran ürpertiyle dimdik durdu. "Bu mümkün mü?"

Marlowe'un başını sallayışı acımasızdı. "Buna Geçiş Büyüsü diyorlar. Karanlık ve yasak Kan Büyüsü. Bazı şeyler gördüm. *Kabus* gibi şeyler." Sesi dehşetle kısıılırken Jakon onu kendine çekti. "Şimdi her şey anlam kazanıyor. Karanlık yükseliyor, tarihin unutulmaz hikâyelerini bile geride bırakacak bir güçle."

Herkes odayı saran soğukluğa dayanmış, Marlowe'un anlattıklarını anlamaya çalışırken sessiz kalmıştı.

"Eğer Varlas'ın tarafını tuttuğu şey buysa..." Tauria'nın hayalet sesi Nik'i harekete geçirdi. "Öğrenmek zorundayız."

Nik başını salladı. "Bir çözüm bulmaya çalışıyorum." "Olmstone'daki casuslarına Nightwalk yapabilir misin?"

Masasına yaslanırken yüzü düştü. "Deneyebilirim ama bu büyük bir risk. Casuslarım çok kolay yok ediliyor ve onlar için merhamet yok. Gece Yürüyüşü yaptığımda, tüm zihinsel varlığım bir başkasınıninkine yansıtılır. Eğer yakalandıklarında ve infaz edildiklerinde orada olursam-"

"Sen de ölürsün." Tauria'nın çatlak sesi şaşırtıcıydı. Onun dehşetine dayanamayarak başıyla onayladı. "O zaman risk almaya değmez."

"Anlaştık. Başka bir yol bulacağız," diye ekledi Jakon.

Nik hepsine baktı, onların sert ve koruyucu bakışları karşısında göğsü gururla kabardı. Her birinin içinde sadece bir arkadaş değil, bir savaşçı vardı. Birbirleri için, krallıkları için, dünyada *doğru* olan şey için, her şeyi riske atmaya hazırdılar.

Nik nedenini bilmese de, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bize teşekkür etmene gerek yok," diye cevap verdi Jakon. "Tacı hepimiz için giyiyor olabilirsin ama hiçbir krallık tek bir kişi tarafından yönetilmemiştir."

Yüzleri asıldı ve Jakon'un kahkahası, hepsi katılana kadar kasvetli durgunluğu bozan ilk kahkaha oldu. Gülüyorlardı çünkü o haklıydı;

Gölüyorlardı çünkü birbirlerinden ne kadar mutluluk verici bir ses
duyacaklarından emin değillerdi.

Gölmek... çünkü bu, çökmeye başlayan karanlığın içinde parlak bir ışıktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Zaiana

ZAIANA, gözetmeninin ve Yüce Lord'unun arkasında asalet ve güvenle yürüdü.

Korku alışık olduğu bir şey değildi ama

İtiraf etmek gerekirse, sert omurgasını kötücül bir duygu kaplamıştı. Kendini sakinleştirmek için, Maverick'i öldürebileceği tüm dayanılmaz, yavaş ve korkunç yolları hayal etti. Bu, üstleriyle yaklaşan yüzleşme hakkındaki duygularını yatıştırmaktan daha fazlasını yaptı; aslında onun kendi elleriyle ölümünü hayal etmek ona bir parça neşe getirdi.

Maverick'in alaylarının maksatlı olduğunu şimdi anlıyordu; onu bir kavgaya kışkırtarak kontrolden çıkmış öfkesini ve nadir görülen disiplinsizliğini Yüce Lord'un önünde sergilemesini sağlamıştı. Maverick her zaman hınzırdı ve uzun zamandır kendini bağışık hale getirdiği küçük sözlerden zevk alıyordu. Bu onun eğlencesiydi. Ama bugün, onu çileden çıkarmak için hangi ipi çekeceğini biliyordu ve bunun ona her zamankinden çok daha ölümcül bir ceza vermesini sağlayacağını umuyordu.

Yüce Lord Mordecai onları dağın altında nadiren ziyaret ederdi. Ungardia anakarasının kıyısında, diğer krallıklar tarafından tespit edilme ihtimalinden uzakta bir şehir olan Valgard'da ikamet etmeyi tercih ediyordu. Ne de olsa ölmüş olması gerekiyordu.

Hepsi öyle değil miydi?

Zaiana, Mordecai'yi bu kadar korkulan ve üstün kılan şeyin ne olduğunu anlamıyordu. Hiçbir yeteneği yoktu ve göz korkutucu kaba cüssesi ve gücü dışında diğerlerinden daha özel bir özelliği olduğuna inanmıyordu. Hiyerarşi aptalcaydı, yönetmeye uygunluk yerine doğuştan gelen haklara göre belirleniyordu.

Zaiana Dalrune'un fethi sırasında orada değildi ama bunun kolay bir hırsızlık olduğunu duymuştu. Hükümdarları acınacak haldeydi, omurgasızdı ve katliam için kendilerini teslim etmişlerdi. Bu arada, Fenstead'e saldırmak için bir lejyon yönetmişti ve en azından cesur bir mücadele vermişlerdi. Barış ve refah değerleri onların en büyük zayıflığıydı ve onun vahşeti karşısında hiçbir şansları yoktu.

Zaiana her büyük savaşta savaşmıştı. Karanlık fae miraslarını büyüleyebilenler Valgard'ın fae'leri arasında ön saflara katıldı. Sadece özgürlüğü tattığı tek zaman olduğu için bile muhteşemdi. Bağları onu her zaman lanet olası dağa geri çekse de, Büyük Savaşlar üç yüz yılı içinde öldürmesine, hareket etmesine ve komuta eden generallerden biri olarak her eylemine kendisinin karar vermesine izin verilen tek birkaç yıldır. O özgürlüğü bir kez daha tatmak için yanıp tutuşuyordu, yakın olduğunu biliyordu ve Ungardia'yı nihayet fethettiklerinde özgürlüğünün kalıcı olacağını biliyordu. Sadece dağdan değil, hor gördüğü tüm çekilmez karanlık fae efendilerinden ve lordlarından da.

Sonunda son köşeyi de dönerek açık, kavernöz konsey odasına giren Zaiana, karar için uzun masanın önünde durdu. Diğer üç efendi çoktan oturmuş, Nephra'yı her zamanki pozisyonunu alması için yalnız bırakmıştı. Zaiana'nın boş görmeye alışık olduğu ortadaki büyük koltukta Yüce Lord Mordecai oturacaktı.

Zaiana kendini düzeltti ve ifadesini boş tuttu. Taştan kalbi atabilseydi, korkunun kendi kurbanları üzerindeki etkisi gibi temposunun artacağını hayal etti. Neredeyse onun hayali gümbürtüsünü hissedebiliyordu.

Mordehay tahtı andıran sandalyesinde cahil ve rahat bir şekilde eğilmiş, bir eliyle güçlü, köşeli çenesini tutabilmek için dirseğini taş kola dayamışken herkes sessizdi. Siyah, derinliksiz gözleri ona sabitlenmişti. Kadın hiç tereddüt etmeden, dümdüz baktı.

"Eğilmeyecek misin?" Çakıllı sesindeki şakacı alay, kadının derisinin yüzeyinde şimşekler çakmasına neden oldu.

Zaiana isteksizce tek dizinin üzerine çöktü, başı zoraki bir saygıyla eğildi. Bunu hak etmemişti. Onun için hiçbir şey yapmamıştı ve onu kralı ya da Yüce Lordu olarak görmüyordu. Yine de hayatına değer veriyordu ve bu haince düşünceleri dile getirmek onun acı dolu, sersemlemiş sonunu hazırlayacaktı.

"Daha iyi," diye mırıldandı.

Zaiana dişlerini sıktı.

"Ününüz sizden önce geliyor." Bu bir iltifat değildi ama ses tonu bir hakaret olarak da algılanmadı. Bir insandan diğerine itibarının nasıl algılandığından emin olamazdı ama eğer bu itibar büyüklükten başka bir şey olsaydı, kendini tamamen aşağılanmış hissedirdi. "Liderliğiniz ve disiplininiz hakkında çok şey duydum. Gerçi birkaç dakika önce tanık olduğum şey bu değildi. Sık sık tahriklere kapılır mısınız?"

"Hayır," diye bağırdı.

Meraklı bir ses çıkardı. "Çok güzel evcilleşmemiş," dedi. Zaiana bu sözleri pek çok kez duymuştu; düşmanlarından, sevgililerinden, gölgelerdeki fısıltılardan. "Başka bir delegeye vurmanın sonuçlarını biliyor musun?"

Acı. Yöntemler değişken olsa da. "Evet, Yüce Lordum." "Yine de savaşmayı seçiyorsun. Neden?"

Zaiana onun anlamsız soruları karşısında gözlerini kısmaktan kaçındı. Ona neyi itiraf ettirmeye çalışıyordu?

"Kendimi savunmak için."

"Önce sen saldırdın."

Zaiana omuzlarını dikleştirdi. "Sadece bedenlerimizi değil, onurumuzu da savunma hakkımız olması gerekmez mi?"

Yüce Lord'un ağzı hınzır bir eğlenceyle kıvrıldı. Zaiana onun çapkın, baskın ve uğursuz bir şekilde güzel olduğunu düşündü. Ölümden geri getirilen karanlık bir fae için, bu kadar pürüzsüz ve bozulmamış bir tene sahip olduğu için şanslıydı. Onu yetiştirmek için ne gerektiğini bilmiyordu ama Zaiana işin içine girmiş olması gereken kadim ve yasak Kan Büyüsü'nü düşününce ürperdi. Eğer herhangi bir sonuç taşıyorsa, bu yüzeyin altında yaşıyordu.

Zaiana onun kanının renginden de emin olamıyordu. Bir zamanlar Doğuştan Kara Fae'ydi ama kanının artık Geçişliler gibi siyah olup olmadığını merak ediyordu.

Dolunay ayını Zaiana'nın korktuğu bir olaydı. Dönüştürülmek üzere yakalanan bir düzine fae arasından birkaçını Blackfair saflarına başarıyla geçirebildikleri için şanslıydılar. Diğerleri... Bazıları Kan Ayını yüzünden o kadar çirkinleşmişlerdi ki, savaş alanında hızlı bir vahşiliğin faydalı olabileceği zamanlar için saklanıyorlardı. Geri kalanlar ise değişime dayanamayacak kadar zayıf düşerek öldü.

Zaiana bakışlarını Mordehay'ınkilerden kaçırmaya cesaret edemedi ama buna gerek de duymadı çünkü onun karşılık verme cüretine karşı ustalardan yayılan öfke havada dolaşıyordu. Mordecai'nin gözleri ise karanlık bir neşe içinde parılıyordu.

"Evet, sanırım yapmalıyız," diye yanıtladı sonunda.

Zaiana onun azarlamaması karşısında bir rahatlama hissetmedi. Hiçbir şey hissetmedi. Dağın altında ceza ve övgü çoğu zaman bir ve aynıydı. İkisi de onu ne korkutuyor ne de motive ediyordu. Zaiana'nın başarılarının hepsi kendi hedefine ve sahip olduğu tek gerçek arzuya doğru hesaplanmış adımlardı. Özgürlük.

Mordecai ayağa kalktı, uzun boyu hâlâ oturmakta olan dört ustayı gölgede bırakıyordu. Zaiana o yükseldikçe duruşunu düzeltti, sanki yüksek boyuna rağmen onunla aynı seviyeye gelebilirmiş gibi. Kanatlarını daha önce hiç görmemişti ve üzerlerindeki büyü'nün etrafındakilere güvenmediğinin bir işareti olup olmadığını merak ediyordu.

"Dağa, açıklanmayan çok önemli bir görev için bir aday seçmeye geldim," diye söze başladı, "ve bana getirilen ilk isim sizsiniz."

Farklı bir şey beklemeydi. "Ama *tek* isim sen değildin."

Zaiana'nın demir pençeleri, arkasında kenetlenmiş olan avuçlarını ısırdı. "Sizin adınıza her türlü görevi kabul ediyorum Yüce Lordum. Bunun için hayatımı ortaya koyacağıma yemin ederim," dedi sesindeki çaresizliği bastırarak. Mortus Dağları'ndan ve yakınlardaki kasabadan uzakta havayı tatmak için her türlü şans. Kıtanın en kötü yaratıkları tarafından hayalet bir tasma ile zincirlenmişken olabildiğince özgür olma şansı.

Mordehay'ın acımasız, alaycı gülümsemesi midesini dehşetle doldurdu. "Bu özel görevde hataya yer yok. Disiplinsiz, kolayca kışkırtılan ya da kontrol edemediği bir güce sahip evcilleşmemiş bir karanlık fae için değil."

Bu hakaret içinde derin bir öfkeyi alevlendirdi ve o da kendini kaybedebilirdi. Ama bu bir testti.

Zaiana nefes alış verişine odaklandı. Her sabit nefesi saydı. Ötesindeki uçsuz bucaksız gökyüzü gibi zihnini boşaltan yıldızları hayal etti. Gece yarısı kobaltının karanlığının, umursamazlık düşüncelerinin etrafını sardığını ve onları düzene soktuğunu hissetti. Üçüncü tam nefesinden sonra Zaiana'nın öfkesi sesini titretmeyecek ya da ellerini titretmeyecek kadar dağılmıştı.

"Tam kontrole sahibim. Bu olmadan delege olamam, binlerce kişilik ordulara komuta edemem ve Gümüş Çiftler arasında düzeni sağlayamam," dedi kendinden emin bir şekilde. "Size getirilen ilk ve *tek* isim ben olmalıydım."

Mordehay'ın gözleri parıldadı, ona sabitlenmişti. Zaiana bu iftiranın cezasını çekecekti. Umurunda değildi. Gerçeği söyleme arzusu için ceza katlanılabilir bir şeydi.

Yüce Lord bir an sessiz kaldı. Zaiana onun ne düşündüğünü okumak için ifadesindeki hafif titreşimleri değerlendirmeye çalıştı ama hiçbir şey söylemedi. Bakışlarındaki yoğunluk onun boyun eğmesine neden olmalıydı ama Zaiana dimdik, gözünü kırpmadan durdu. Sonunda, içten içe düşündükten sonra uzun bir nefes aldı.

"Ne kadar takdire şayan olsalar da sözlerine inanamayacağım Zaiana," diyerek alaycı bir tavırla reddetti. "Bir duruşmaya ne dersin?" Gözleri ona kilitlendiğinde kendi parlaklığıyla parladı.

Zaiana'nın kazanma arzusu bu sözle tetiklendi.

"Maverick'e karşısın ama yalnız değilsin. Hayır, bunu daha eğlenceli hale getirelim, olur mu? Deneme alanında sizin seçeceğiniz bir savaş oyunu. Her biriniz diğer altı kişiyle bir takım oluşturacaksınız."

Zaiana bu topraklarda en son ne zaman durduğunu, Kan Denemelerini ne zaman kazandığını hatırlarken uzak bir anıdan gelen geri dönüşler eski bir yarayı deşti. Kendine olan güvenini sarsmadan önce karanlık görüntüleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Mordecai gözlerini ondan ayırıp, pasif itaat maskelerinin altında sessiz bir öfkeyle oturan diğer efendilere baktı. Hiçbiri ondan özellikle hoşlanmıyordu ama en azından bu duygu karşılıklıydı. Büyük dehşetleri ve sonsuz nefretlerine rağmen, Zaiana aralarındaki en güçlü kişiydi ve muhtemelen bu yüzden onu kaç kez çizgiyi aştığı için henüz öldürmemişlerdi.

Dört ustanın dördü de Silverfairs'ti, bin yıl önce tamamen yok olmaktan kurtulmuş küçük bir karanlık fae grubunun birinci ya da ikinci neslinden geliyorlardı. Kendilerini avlayan fae'lerden kaçmayı ve gizlenmeyi tam da bu dağda bulmuşlardı. O zamandan beri, yaşamlarını yeraltında kurmayı öğrenmişlerdi. Büyü yapabilenler hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları şeyleri yakınlardaki kasabalarda aramaya başladı ve bir zamanların güçlü ve baskın türü yavaş yavaş tarihten silindi. Mortus Dağları büyük bir

Ruh Dakodalar türün son üyelerini korumak için bir araç olarak kullanıldı. Burada dolaşan hiç kimse onları bulamazdı ve buna cesaret edenler ya kanları için öldürülür ya da geçiş için yakalanırdı.

Zaiana'nın kendine güveni sarsılmamıştı. "Başarısız olmayacağım, Yüce Lordum." "Sanmıyorum." Onaylarcasına sırttı.

Zaiana rahatlamadı. Henüz değil.

"İki hafta sonra, aranızdan biri zafer kazanacak ve görevin onuruna erişecek. Böyle bir oyun için geçerli olan kuralları çok iyi bildiğinize inanıyorum. Kasıtlı öldürme yok, yasadışı silah yok. Ancak yöntemleriniz, taktikleriniz ve yetenek kullanıminız sınırsızdır." "Kasıtlı" kelimesi harika bir şekilde söylendi.

Yüce Lord'un dudaklarının köşesini kıvrıran karanlık, çarpık gülümsemeyi gören Zaiana, onun sözlerindeki boşluğu görmesini isteyip istemediğini merak etti. Birdenbire, Maverick'i öldürme fikri, onu buna iten başka biri varken o kadar da çekici gelmemeye başladı. Sebebi her ne olursa olsun -kan tutkusu belki de- Mordecai'nin neden Maverick'i öldürmesine tanık olmak istediğini umursamıyordu. O piçin canını aldığı anda, bu sadece ve sadece k e n d i iradesiyle olacaktı.

Zaiana cevap olarak sadece saygıyla başını salladı ve burada Yüce Lord'la ölümcül bir yüzleşmeden kaçındığı için Karanlık Ruhlara teşekkür etti. Yine de, ustalarla birlikte ateş çukurlarının dışında olduğunu düşünmekten daha iyisini biliyordu. Özellikle de üç yüz yıl boyunca baş gözetmenliğini yapmış olan Nephra'nın.

Mordecai masanın etrafından dolaşarak kadının yanında durdu ve neredeyse kolunu sıyıırıyordu. Başını çevirip bu devasa güce bakmadı. "Seni savaşırken görmek için sabırsızlanıyorum, Zaiana." Sözleri hafif, kişiseldi ve ustaların kulakları için tasarlanmamıştı.

Buna karşılık sıkılı yumruklarını sıkarak avuçlarında yüzeye çıkma tehdidi oluşturan elektrik şimşeklerini bastırdı. Eğer adam ona dokunmak için elini kaldırırsa... kendi lanet olası fevri tepkisini düşünmek bile istemiyordu.

Neyse ki bundan vazgeçti.

Onun ayaklarına kapanmadığı, Yüce Lordları kadar güçlü biri onunla ilgilendiği için kendini şanslı saymadığı için aptal olduğunu düşünecek pek çok kişi olabilirdi. Ama onun gözlerinde gördüğü şey şehvet ya da arzu değildi; yarıştan önce ödüllü tazılarına bakan bir efendinin hınzır parıltısıydı.

Mordecai derin bir nefes alarak onu geçti ve başka bir şey söylemeden konsey odasını terk etti.

Ustalar da uzun masanın etrafından dolandılar ve her biri ona doğru nefret dolu bir bakış fırlattıktan sonra dışarı ıktılar. Nephra onun önünde durdu ve Zaiana onun yüzündeki öfkeyi okuyunca kendini tuttu.

Üstat Nephra elini kaldırdı ve öfkesini vuruşunun gücüne kattı. Avucu Zaiana'nın yanağına değdiğinde gürültülü bir tokat yankılandı, g Zaiana'nın başını acı verici bir şekilde yana savurdu. Zaiana sıkılmış dışleriyle darbeyi emdi, Nephra'nın keskin tırnaklarının elmacık kemiğinin altını kestiği yerde gümüş kanının sıcak izini hissetti.

"Bu utanç verici gsterinden sonra onun merhametini hak etmiyorsun." Nephra'nın yüzünde kıskançlığın karanlık duyguları okunuyordu. Zaiana'ya duyduğu bariz kızgınlığı açığa vurarak Yüce Lord'un ilgisini cezadan kurtulacak kadar çektiği için aptalın tekiydi.

Zaiana, Nephra'nın iğrenç nefesini bu kadar yakınında hissedince irkilmekten ya da karşılık vermekten kaçındı. Nephra çok güzeldi. Yüzü bin yıl boyunca yaşlanmıştı ama gençliğin narinliği sertlik ve acımasızlığın altında kalmıştı. Zaiana hareketsiz ve sessiz kaldı. Bir tepki verememesinin Nephra'yı fkelendirip fkelendirmediğinden ya da Zaiana'nın itaatkâr teslimiyetini kazandığı için onu tatmin edip etmediğinden emin olamıyordu. Muhtemelen ikisinin karışımıydı, çünkü efendisi kasıla kasıla uzaklaşmadan önce hoşnutsuz bir of çekti.

Zaiana boş konsey odasında bir süre daha kıpırdamadan durarak efendilerin ve Yüce Lord'un kendisiyle tekrar karşılaşmak istemeyeceklerinden emin oldu. Gözlerini yukarı dikti, dağın tepesindeki açıklıktan çeyrek ayın muhteşem parıltısını gördü ve yıldızları saydı, zihninin bastırılmasına izin verdi ve gezinen düşünceleri memnuniyetle karşıladı. Tüm yaratıkların arzuları vardı, onun kadar soğuk, acımasız ve kalpsiz birinin bile. Zaiana hiç düşünmeden, tereddüt etmeden sayısız hayatı sona erdirmişti. O en tehlikeli türden bir canavardı: güzelliğin ardındaki bir canavar. Yine de bazen... farklı olabilmeyi diliyordu. Keşke umursayabilseydi.

Zaiana çukura doğru hışımla ilerledi, a r a d ı ę ı kişiye bulduğunda gözleri sertleşmişti. Tynan ve diğerleri onun yanına geldi.

"Getirin onu," diye emretti çenesini genç kara fae'ye doğru hafifçe sallayarak.

Zaiana eylemleri nedeniyle hemen cezalandırılmaktan kurtulmuş olsa da, diğer herkes tarafından zayıf olarak görülemezdi. Hâlâ Gümüş Çiftler'in delegesiydi ve Kara Çiftler'e geçtiği ve iki taraf arasında Zaiana'nın kavgasıyla sonuçlanan sürtüşmeye neden olduğu için kendi temsilcilerini cezalandırması bekleniyordu. Belki de bu adil değildi. Karartı sadece meraklıydı ve zarar vermemişti. Ama mesele adalet değildi; mesele disiplin ve basit emirlere uymamanın cezalandırılmasıydı.

Zaiana istediği kişiyi almaları için onları beklemedi. Alandaki diğer karanlık fae'lerin bakışlarını görmezden geldi ve bir yan çıkıştan dışarı çıktı. Beş yoldaşının da karanlık fae ile birlikte yakınlarda olacağını biliyordu. Davranışları buna karşı uyardığı için kimse konuşmadı.

Ortak bölümlerinin mahremiyetine ulaştıklarında -kendisi ve beşlisi dışında kimsenin girmesine izin verilmiyordu- Zaiana halı kaplı merkezin etrafındaki şezlongların hiçbirine oturmadı. Acelin ve Kellias genç kara fae'yi öne doğru getirirken dönüp doğruldu. Drya ve Selain'in de aralarında bulunduğu diğerleri karar bekleyen kara perinin etrafında dururken, Tynan ikinci komutanı olarak onun yanında durdu.

Zaiana hemen konuşmadı. Önce genç kadının tüm dış özelliklerini değerlendirdi. Hakkını yemeyelim, kızın duruşu korkuyla sarsılmadı. Küçük, narin yüzü kıpırtısız kaldı, yeşil gözleri Zaiana'ya sabitlendi. Bir an için, önündeki genç karanlık fae'de k e n d i s i n d e n bir parça gördü. Siyah saçları tıpkı kendisinininkiler gibiydi, sadece daha kısaydı. Kanatları ortalamadan daha küçük ve hafifçe çarpıktı - doğru uçmak için ideal değildi.

Sonunda Zaiana, "Adın ne senin?" diye sordu. "Amaya," diye cevap verdi, gözünü kırpmadan.

"Cesurca olduğunu mu düşündün?" -karanlığın önünde kısa bir adım atmaya başladı- "eğitim derecenı bırakıp bir grup Blackfair'e yaklaşmanın?"

"Hayır, ben... Bir şeyler bağıryorlardı, kanatlarımla dalga geçiyorlardı ve ben-" "Kendinizi öyle bir durumun içine soktunuz ki Sayıca azız ve rakipsiziz," diye sertçe araya girdi Zaiana. "Burada durmamın sebebi

Kendinizi savunduğunuz için sizi azarlamak değil, aptalca saflığınız yüzünden sizi cezalandırmak için."

"yle demek istemedim-"

"Küçük hakaretler hayatınızı riske atmaya değmez. Kelimeler sadece dinlerseniz kesebilir. Sadece inanırsanız yara açabilirler." Zaiana onun önünde durakladı. Karanlıktingle ilgili her Şey itaatkrdı. Beklediği bu olsa da, bir parçası hayal kırıklığına uğramıştı. "Sence Maverick'e meydan okumakta haklı mıydım?"

Amaya'nın zaten solgun olan teni bu cesur sorgulama karşısında daha da kirelendi. "Evet."

"Neden?"

Amaya yutkunmak için durakladı. Zaiana onun gözlerinde yanılıyor olabileceği korkusunu görmekten hiç zevk almıyordu. *Doğru* cevabı aramıyordu; Zaiana bunu sadece genç fae'nin adil bir sebep olmadan asla kendi fikrine karar vermemesini sağlayacak bir düşünme yöntemini ona aŐılamak için bir fırsat olarak görüyordu.

"Sylememesi gereken bir Şey söyledi. Savunmaya hakkın vardı-"

"Ne dedi?"

Amaya'nın boğazı düğümlendi. "Bahsetti... Finnian'dan bahsetti."

Zaiana irkilmemeye çalıştı. Ya da onun canını aldığı günden beri kılıcının kabzasına bağlı olan siyah kumaş Őeridine bakmamaya çalıştı

-Akrabalarının gözünde gücünün ve zaferinin bir sembolü, ama Zaiana'ya kendi aptallığının karanlık bir hatırlatıcısı. "Saldırımda beni haklı çıkaran onun söyledikleri değil. Ona bir uyarıda bulundum ve o bunu görmezden gelmeyi seçti. nce ben saldırdım çünkü boş tehditlerde bulunmam. Ama yenemeyeceğim birine meydan okumam. Asla yeteneklerinize aşırı değer verme hatasına düŐmeyin."

Amaya başını sertçe salladı.

Zaiana uzun bir nefes aldı. Genç karanlık fae'ye ne yapacağını zaten biliyordu, ancak kararının yanlış olması halinde aleyhine işleyebileceği için nadiren tereddüt ediyordu. Maverick'le karşılaşacakları savaşın haberini vermeye hazırlanırken çevresine göz gezdirdi.

"Yüce Lord bana bir teklifle geldi, dağın ötesinde bir görev," diye söze başladı ve hepsi dikkat kesilerek yer değiştirdi. "Bu bana verilmiş bir görev değil. Onu hak etmem, Maverick'ten almam gerekiyor ve iki hafta içinde deneme alanında bir oyunda bana katılacak altı kişiye daha ihtiyaım var.

zaman." Gözleri önce Tynan'a kaydı, Tynan'ın kaşları çatılmıştı ve toplanan çemberi tarıyordu. Zaiana hariç her zaman sadece beş kişi olduklarını fark etmesinin bu kadar uzun sürmesi hayal kırıklığı yaratmıştı, ta ki...

"Ciddi olamazsın," diye mırıldandı sonunda, genç karanlık fae'ye sırtını dönerek.

Kızın düz bakışı bile adamın geri çekilmesine neden oldu.

Gözleri Amaya ve Zaiana arasında gidip geliyordu. "Bu özgürlük şansı için gerçekten bu kadar büyük bir risk almak istiyor musun?" Zaiana'nın kararlarının sorgulanmasından daha fazla nefret etmediğini bildiği için sözlerine dikkat ediyordu.

Zaiana'nın dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözlerini, odada süregelen telkinlerden hâlâ habersiz görünen Amaya'ya dikti. "Amaya cesur olmak istiyor. Ona, haddini aştığında ne yapacağını bilmeyen saf bir küçük karaltı olmadığını kanıtlama şansı verelim. Eğer ayak uyduramazsa cezası o arenada ölüm olacak," diye açıkladı Zaiana onun iyiliği için.

Amaya'nın gözleri farkına vararak genişledi. "Tüm saygımla-"

"Ya savaşırsın ya da burada, durduğun yerde ölürsün," diye sertçe araya girdi Zaiana, Amaya'nın itiraz etme cesareti karşısında öfkesi alevlenmişti. "Bu senin seçimin."

Genç fae'nin bariz tereddütü karşısında içindeki şüphe tohumu tomurcuklandı. Belki de onu yanında savaşacak yedinci üye olarak seçerek büyük bir hata yapmıştı ve yanlış kararının bedeli, yüzyıl sonra özgürlüğü tatma şansı olacaktı. Amaya omuzlarını geriye atıp yüzünü sertleştirdiğinde rahatladı.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Zaiana."

Karartıdan beklediği kararlılık alevini görmek onu tatmin etse de, yoldaşlarının temkinli bakışlarına bakarken belli belirsiz bir şüpheyi kapılmaktan kurtulamadı. Henüz yanılmamıştı. Yüzyılı aşkın bir süredir yanında olan beş kişi de onu asla hayal kırıklığına uğratmamıştı ve yakın çevresinde kime güveneceğine dair yaptığı seçimden bir kez bile pişmanlık duymamış ya da şüphe etmemişti.

Zaiana, Amaya'da genç halinin bir anlık görüntüsünü gördü ve Karanlık Ruhlara fiziksel güç eksikliğinin, zayıf yüzeyinin altında var olduğuna inandığı güçlü irade ve cesaretle telafi edilmesi için dua etti. Altı bir kez daha yedi olurken kararına güvenmeyi seçti.

Oceanof PDF.com

BÖLÜM 11

Faythe

FAYTHE, göğsüne saplanacak kadar sert nefes alarak doğruldu. Saç tutamları alnına yapıştı ve ter geceliğini ıslattı. Onun Gözlerini karanlıkta gezdirdi ve çevresini ayırt edebilmek için hızla kırıştırdı. Yumrukları çarşafı acıyla kavradı ama yumuşak malzeme sersemlemiş zihnini biraz olsun rahatlattı; kâbusunda uzandığı soğuk metal bank değildi bu. Panik kalbine vurmuş ve onu çılgınlığa sürüklemişti. Faythe bir an önce sakinleşmezse kalbinin serbest kalacağından ya da duracağından korkuyordu. Nerede olduğunu hatırlamak ve kendini gerçekten uyanık olduğuna ikna etmek için gözlerini kırıştırdı.

Etrafını hemen tanıyamadığında, zihni sonsuz *korkunç* olasılıklarla dolup taştı. İnsan gözlerinin karanlığa alışması dayanılmaz derecede uzun bir dakika sürdü. Yabancı odayı tararken, anıları onu bir anda rahatlattı.

Rhyenelle. Rhyenelle'deydi. Oda hâlâ yeni ve yabancıydı. Faythe uzun bir nefes verdi. Sonra az önce içinden çıktığı korkunç kâbusu hatırladı ve gözleri korku ve hayal kırıklığıyla yandı.

Faythe, High Farrow'da çektiği çileden beri -katledilen Kaptan Varis'in ellerinde gördüğü zihinsel işkence ve onu takip eden her şey- anılarının uykusunda ve diğer zamanlarda peşini bırakmadığını henüz kimseye tam olarak itiraf etmemişti. Uzun zamandır tam bir gece uykusunun nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Bu gece

Gece Yürüyüşü'nün farkına varmadan önce onlarca yıl boyunca çektiği gibi tanıdık bir drenaj.

Bu onu korkutuyordu. Kendi rüyalarına ya da kâbuslarına ev sahipliği yapabileceğini düşünmüyordu. Nik onu Gecegezenlerin uykuda kendi bilinçdışı imgelemlerini deneyimlemedikleri konusunda aydınlatmıştı. Yine de her gün savaştığı yorgunluğa her teslim oluşunda Faythe, altın-beyaz sisin ışıltılı güzelliğine bir an bile bakmadan doğrudan yanından geçip Jakon ve Marlowe'un ölümünün, Kaptan'ın alay ve okşamalarının ya da daha kötüsü Caius'un gerçek, acı verici cinayetinin mide bulandırıcı aktarılmış görüntülerine iniyordu.

Faythe çarşafı geriye attı ve bacaklarını yüksek yataktan sarkıtmak için döndü. Ayak parmaklarının ucunun ahşabın soğukluğuna değmesi ürpermesine neden oldu. *Bu gerçek.* Hızlı nefes alıp verişini düzene sokmaya odaklandı ve serin havanın kafasını boşaltmasına izin verdi. Midesini bulandıran mide bulantısı boğazını yakıyordu. Faythe emin ve sabit bir şekilde nefes aldı, sonra üzüntü dalgasıyla savaşırken başını ellerinin arasına aldı. Duygusal olarak tükenmişti.

Yüksek Farrow'daki arkadaşlarını o kadar çok özliyordu ki, bu fiziksel bir acıya dönüşmüştü ve Nik'i Gece Yürüyüşü aracılığıyla ziyaret edip hepsini kontrol etmediği için suçluluk duyuyordu. Yeterince güçlü değildi. Krallıklar arasında sıçrama yapmaya kalkışmak için en azından tam bir gece dinlenememişken olmazdı. Faythe boynunda her zaman asılı duran altın sekiz köşeli yıldız kolyeyi kavradı: Nik'in hediyesi, onu görmesinin tek yoluydu. Bu kadar uzaktayken Jakon, Marlowe ve Tauria hakkında bir şeyler duymak için. Ağladığını fark etmeden önce bir damla gözyaşı toplandı ve doğruca yere düştü.

Faythe bir umutsuzluk çukuruna yuvarlanmaya başlamış, düşüncelerinin ve hayal kırıklıklarının bir fırtına halinde birikmesine izin vermişti. Bunlar onu yok etmeden önce, kararlılıkla ayağa fırladı. Yıkılamazdı. Anka Krallığı'na bir şans vermeden önce pes etmeyecekti; *kendisine* kim olabileceğini bulması için bir şans verdi.

Bu gece daha fazla uyuyamayacağını biliyordu, aynı gecede birden fazla kez gördüğü kâbusla kendini keder ve suçluluk duygusuna boğmadan baş edemiyordu. Faythe, kollarındaki soğuğu alan ama kısa gecelik içindeki çıplak bacakları için pek bir şey yapmayan bir bornozun içine girdi. Yatak odasına bitişik odalardan birine girdi.

İlk başta Faythe kendisine böylesine lüks bir yaşam alanı verildiği için kendini ayrıcalıklı hissetmişti. Yüce Farrow şatosundaki odalarından bile daha lüks. Kendini bu küçük labirente kapatıp yemek dışında hiçbir şey için dışarı çıkmak zorunda kalmamak için ihtiyaç duyabileceği her şeye sahipti.

Oyun odasının ortasındaki büyük piyanoya baktı ve garip bir şekilde ona doğru çekildiğini hissetti. Çalmayı bilmiyordu ve daha önce hiç bir piyanonun önüne oturmamıştı, onları sadece High Farrow'da uzaktan görmüştü. Yine de Faythe küçük bankın üzerine kayarak anahtarların üzerindeki ahşap kapağı geri çekti. Siyah-beyaz fayanslar, uzun balkon kapılarından içeri süzülen ay ışınlarının altında güzelce parlıyordu. Saf, el değmemiş görünüyorlardı ve uzun uzun bakarken zihni sessiz notaları çağırıştırıyor, daha önce katıldığı gösterilerden hatırladığı belli belirsiz senfonileri duyuyordu. Birdenbire çalabilenlere imrendi, şarkının mucizesine ve büyüüne kapılmayı arzuladı.

Faythe bir elini kaldırarak parmaklarını pürüzsüz, cilalı beyaz fayansların üzerine koydu. Önce bir tuşa, sonra diğerine bastı. Notalar sessizliği bozuyordu ama özlemini duyduğu melodik şekilde değil. Uğraşmak bile boşunaydı. Bir hayal kırıklığı dalgasıyla kapağı geri kapatmaya gitti. Sonra yakındaki bir varlığın neden olduğu farkındalık dalgaları onu durdurdu.

Bu herhangi biri değildi. Faythe hemen doğruldu, odayı tararken nabızı hızla atmaya başladı ama beklediği uzun boylu savaşçı formunu göremeyince kaşları çatıldı. Gözleri cam kapıların ötesine kaydı ve uykusuzluktan gerçekten sayıklamaya başladığını düşünerek olduğu yere yığıldı.

Ta ki gözleri dışarıdaki balkonun taş parmaklıklarına tünemiş, hafifçe parıldayan küçük bir kuşa takılana kadar. Tıpkı High Farrow'da hapsedildiği en ıssız saatlerde olduğu gibi, göğsünü rahatlatan tanıdık bir görüntüydü bu. Onun yokluğunda geçen beş gün boyunca onu ne kadar özlediğini fark etmemişti ya da belki de kabul etmek istememişti.

"Bütün gece orada mı oturacaksın?" diye fısıldar gibi konuştu.

Faythe Reylan'ın döndüğünden haberdar değildi. Kalede uzun süre kalıp kalmadığını ya da doğruca ona mı geldiğini merak etti. İkinci düşünce içini ısıttı ama Reylan'ın onu onun kadar özlemiş olma ihtimali düşük olduğu için keyfi bir anlığına kaçtı. Beş gün onun için bir şey ifade etmezdi.

Ne olursa olsun, onun varlığı o gece kendisini saran iç karanlığını ortadan kaldırdı ve geç saate rağmen onu ziyaret etmeye karar vermesine sevindi.

Uzun gecenin geri kalanında tek başına acı çekmek zorunda kalmayacaktı.

Hızlı bir ışık parlamasıyla Reylan balkonda korkutucu bir şekilde dikiliyordu. Faythe piyanonun başında oturmaya devam ederken kendisini odaya buyur etti. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra durdu ve hızla onu tepeden tırnağa süzdü. İkisi de konuşmadı. Faythe, vücudunu görmezden gelemeyeceği bir arzuyla dolduran bu ilgi karşısında saçma kalp atışlarını sakinleştirmeye odaklanmaya çalıştı. Birdenbire çok daha kısa gelen geceliğinin eteklerini bilinçsizce çekti.

"O kapıları her zaman kilitlemelisin," dedi Reylan kalın bir sesle. En tatlı çakıl taşlarından oluşan sessiz sesinde azarlamanın hiçbir etkisi yoktu. Gözleri giderek artan bir yoğunlukla kilitlenirken o olduğu yerde kaldı, yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, aynı derecede sessiz bir şekilde.

Gözlerinin etrafında belli belirsiz kırıksıklıklar oluştu. "Ne zamandır kabus görüyorsun?" diye sormak için onun sorusunu duymazdan geldi.

Faythe bakışlarını kaçırdı. Utanç ya da utançtan ya da tamamen başka bir şeyden. Adamın cevabı zaten bildiğinden emin olsa da, içinde barındırdığı karanlık şeytanı dile getirmek küçük bir rahatlamaydı. "High Farrow'da olanlardan beri." Reylan'ın dikkatini düzensiz nabzından uzaklaştırmak ve duyabileceği ihtimaline karşı sesi gizlemek için Faythe tek parmağıyla piyanonun tuşlarına bastı. Reylan'ın bakışlarını tüm vücudunu titreten sıcak bir okşayış gibi hissederken, Reylan birkaç gergin ve yavaş saniye boyunca onu izlemekle yetindi.

Sığ notalarının arasından, sonunda odaya doğru birkaç adım daha atmadan önce onun iç çektiğini duyduğunu sandı. Şimdi onun yanında olan Faythe'nin nefesi onun yakınlığı karşısında, tereddütü karşısında kesildi çünkü ne yapmayı planladığını bilmiyordu. Eli omzuna dokunacak kadar yaklaştığında... ondan ne yapmasını *istediğini* biliyordu.

Reylan onu şaşırtarak yanındaki bankın üzerine çöktü. Faythe tamamen gerildi. Rahatsızlıktan değil, bir parça korkuyla sarmalanmış memnuniyet gibi bir şeyden. Onu yakınında istiyordu ve yanlış bir hareketinin, etrafına dikkatle indirdiğine inandığı çelik korumayı kaldırmasına neden olabileceği düşüncesi mantıksızdı.

Reylan bakışlarını onunla piyano arasında gezdirdi, düşüncelere dalmıştı. Faythe'nin kaşları kalktı. "Çalabiliyor musun?"

Reylan itiraf etmekte isteksiz görünüyordu ama onaylama çoktan gözlerine yazılmıştı. Ancak Faythe'yi endişelendiren tek şey, enstrümandan bahsedildiğinde gözlerinin acı dolu bir ifadeyle parıldamasıydı.

"Uzun zamandır görmedim."

Bunun bir şekilde onun içinde karanlık bir şeyleri tetiklediğini gören Faythe kapağı kapatmak üzereydi, her ne kadar ondan hâlâ hafızasında tutuyor olabileceği melodileri hatırlamasını istemeyi çok istese de. Ama tam o uzanırken Reylan'ın elleri siyah-beyaz tuşların üzerinde şefkatle durdu. Ona bir daha bakmadı. Gözlerini piyanoya dikmiş, derin düşüncelere dalmıştı.

Faythe nefes alış verişlerini yavaşlattı, dikkati safirler ve belirli karoların üzerinde durmak için hareket eden parmakları arasında gidip geliyordu. Onun görüntüsü nefes kesiciydi. Ay ışığı yüzünün her sert açısını vurgulayıp yumuşatıyor ve saçlarını parıldayan bir beyaza dönüştürüyordu. Birkaç gevşek bukle kara kaşlarının kıvrımıyla buluşurken, gözleri binlerce yıldız barındıran bir gece göğünden daha fazla güzellikle parlıyordu.

Sonra Reylan'ın parmakları hareket etti ve gece etraflarında canlandı. Ellerin zarif hareketiyle, enstrümandan karanlık odayı aydınlatmak için harikulade bir nota dizisi süzüldü. Faythe şaşkındı, Reylan'ın etkisiyle yaratılan güzel senfoniye kendini tamamen kaptırmıştı. Yavaştı. Yürek parçalayıcı derecede yavaş. Notalar yükselip alçalıyor, şarkı dallanıp budaklanıyordu ve Faythe, Reylan'ın dövmeli ön kollarındaki güçlü kasların, zihni hafızayı müziğe çevirirken esnemesiyle büyülenmişti.

Yavaşça, nazıkçe, şarkı ritim kazandı. Yüzyılların hüznüyle sarmalanmış notalar, savaşın yıpratmış bir savaşçının kalp ağrısını söylüyordu. Savaşla çelikle, aşkla ve kendi iç canavarlarıyla yüzleşmiş birinin.

Faythe'nin kalbi oturduğu yeri deliyor, gözleri Reylan'ın önlerindeki tuşlara döktüğü tutkuyla yanıyordu. Arada sırada Reylan'ın kolu Faythe'nin koluna değiyor ve Faythe'nin ruhunu saran şarkıyla birlikte yükselen bir elektrik dalgası yayılıyordu. Onları o odadan, kendi dünyalarından çıkardı ve ikisini de sonsuz büyü ve mucizelerle dolu bir evrene yerleştirdi. Hiçbir kötülüğün onlara dokunamayacağı bir yere. Cildi çok hoş bir şekilde karıncalandı, kalbini kucaklayan sıcaklık ürpertilerine ilham verdi. Onu korudu. Parmakları, fırtınaya karşı sakin dalgalar gibi zarifçe hareket ediyordu.

Tekrar yavaşladığında Faythe neredeyse nefessiz kalmıştı. "Sana çalmayı kim öğretti?" Sesi duyguların birikimiyle boğulmuş gibiydi. Onunki, onunki - belki de ikisi birden- o anda birleşmişti ve onları ayırmayı umursamıyordu. Onun durmasını istemiyordu. Bu anın hiç bitmesini istemiyordu.

Yüzündeki bir şey değişti: Soru karşısında gözlerinin seğirmesinde bir keder parıltısı belirdi. Faythe sorusunu geri almak istedi ama Faythe bunu yapamadan o cevap verdi.

"Uzun zaman öncesinden biri." Sözleri, notalara serpiştirilmiş keder ve kalp kırıklığıyla, sığ çalgısından neredeyse duyulmuyordu. Faythe cevabı biliyordu ama yine de sorma ihtiyacı hissetti. Hikâyesini onunla paylaşacak kişinin o olmasını istiyordu.

"Adı neydi?"

Reylan oynamayı bıraktı. Faythe sertçe yutkundu, varsayımından ve bilmemesi gereken bir geçmişi kurcaladığı için anında suçluluk duydu. Yıkılmışlık yüz ifadesini bir anlığına çaldı ve sonra kederini ve suçluluk duygusunu gölgelemek için ona içi boş bir gülümseme sundu. Faythe onun bu anı mahvettiğini ve oyunu tamamen bıraktığını düşündü. Sonra dikkatini tekrar enstrümana verdi ve şarkı boş alanı merakla doldurdu.

"Adı Farrah'tı."

Böylesine kişisel bir parçasını paylaşmayı seçmiş olması Faythe'nin göğsünü parlak bir sıcaklıkla doldurdu.

"Nereye gittiğim konusunda sana karşı tamamen dürüst olmadığım için özür dilerim. Doğrusu, benim hakkımda ne düşüneceğinden korktum... geçmişim ve başarısızlığım gibi en karanlık y ö n l e r i m i öğrendikten sonra."

"Hiçbir şey beni senden uzaklaştıramaz Reylan."

Sanki bunu duymak ona acı veriyormuş gibi kaşları çatıldı. Sanki ona inanmak istemiyormuş gibi.

Reylan derin bir nefes alırken yumuşak bir sesle çalıyordu. Faythe kendini hazırladı, endişeyle Reylan'ın etrafındaki son korumayı da kaldıracağını, kendini tamamen savunmasız bırakacağını ve zırhını çıkaracağını bekledi, *umdu*.

"Pek çok insan öldürdüm Faythe. Birçoğu düşmanımdı ama bazıları kendi karanlığımdan, bazıları da beceriksizliğimden kaynaklanıyordu. Bazıları çok değer verdiğim ve bana güvenen insanlardı." Reylan bir notayı geçirerek nazik şarkıyı bozdu. Dişlerini sıktı ve

durdu, ellerini öfkeyle tuşların üzerine indirmekten kaçınırken yavaşça yumruk haline getirdi. Bu onun hatasından kaynaklanmıyordu. Reyhan hikâyesini anlatmamak için direniyordu -kısmen uyandırdığı karanlık duygular yüzünden, ama gözlerini ondan kaçırışına bakarak belki de onun yargısından korktuğunu düşündü.

Faythe hiç düşünmeden elini onunkinin üzerine koymak için kaldırdı ve temas anında kolunda oluşan hoş hissi görmezden gelmek için hafif bir nefes aldı. Bir saniyelik tereddütten sonra yumruğu, parmak uçlarının avucunun içine girmesine izin verecek kadar gevşedi.

"Benden saklanma," diye yalvardı sessizce. "O duvarları örme."

Ona döndüğünde gözleri ayla dolmuş, koyu mavi huzurlu bir okyanusa dönüşmüştü. "Ölmesi benim suçum," diye itiraf etti.

Adamın yüzündeki çaresiz ifadeyi görmek kalbini daha önce hiç hissetmediği kadar parçaladı.

"Hepsinin ölmesi benim suçum. Ormanda Varlas'ın zihninde bir anlık bir görüntü yakalamıştın, hatırlıyor musun?"

Faythe başını salladı, Yüksek Farrow ormanında Olmstone kralıyla karşılaşmasını hatırlayınca titremesini engellemeye çalıştı. Varlas'ın eşinin ölüm anısını görmüştü ve onun cansız bedenini sallarken generali suçlamıştı.

"Bu doğru, bu benim hatamdı. O gün Fenher'de ölen herkes benim bir general olarak kendi beceriksizliğim yüzünden öldü. Farrah benim için çok değerliydi ama hepsi bu değil."

Faythe'nin eli onun elinin üzerinde sıkılaştı, devam etmesini istediğine dair sessiz bir güvenceydi bu. Her şeyi duymak istiyordu.

"Onun ölümünü izledim. Kyleer ve ben... Farrah ve Greia'ya zamanında ulaştık ama onları boğazlarına bıçak dayanmış halde bulduk. Korktuğumuz gibi, onlar daha önce savaşta karşılaştığımız askerlerdi, birkaçı kaçmayı başarmıştı. İkisini de gözümüzün önünde öldürdüler ve ben... sonrasında ne olduğunu pek hatırlamıyorum. Öfkeden daha karanlık bir şey beni ele geçirdi. Sonuna kadar öldürdüm ve öldürdüm. Tam olarak beni yetiştiren amcamın beni bilemediği güç haline geldim. Ölüm oldum."

Faythe hiçbir şey söylemedi. Paylaştığı her şeyin görüntüsü, yanındaki büyük generalin neler yapabileceğini ortaya koyuyordu. Bu resimdeki hiçbir şey onu korkutmuyordu. Belki de korkmalıydı ama bunun yerine, öfkeden daha pervasız bir şeyin hızlı, sıcak dalgalanması diğer duygularını yatıştırdı.

Faythe dikkatle sordu: "Amcan sana ne yaptı?" Onun sertleşmiş yüz ifadesini görerek içinde biriken öfkeyi dizginlemeye çalıştı. Reyhan ondan bahsederken *yüzünde* beliren hafif *irkilmeyi* neredeyse kaçırıyordu.

Reyhan'ın çenesi kilitlendi, yüzündeki sertlik bu soruyla uyandırdığı anılara geri döndü. "Babam Agalhor'a yakın bir generaldi ve savaşta hayatını kaybetti. Annem de kısa bir süre sonra, kasabamız istila edildiğinde hayatını kaybetti. O gün benim de ölmem gerekiyordu ama amcam beni kurtardı. Beni yanına aldığı anda henüz birinci yüzyılımı yeni bitirmiştin, daha çocuktum ve her şeyimi ona borçlu olduğumu düşünüyordum."

Faythe'nin bakışları onun piyanonun kenarını sıkıca kavrayışına kaydı, daha hikâyenin **a l a c a ğ ı** yönü duymadan kalbi parçalandı.

"Beni her gün acımasızca ve merhametsizce eğitti. Kendi oğlu olmadığı, sadece bir kızı olduğu için bende mükemmel bir şekilde işleyebileceği bir silah gördü, zalimce dehşete düştü. Nefret ettiğim kişi oldum. Onun kirli işlerini yürüten kendi kişisel acımasız suikastçısı oldum, çünkü ona borçlu olduğumu düşünüyordum. Yüzyıllarımı öldürerek geçirdim. Akılsızca. Eğer varlığım bu olacaksa, umurumda değildi."

Tuttuğu el ondan uzaklaşacakmış gibi hareket etti ama Faythe'nin tutuşu bunu engellemek için sıkılaştı. Reyhan birleşen ellerine baktı ve sonra gözleri onunkilerle buluştu. Gözlerindeki korku onu iliklerine kadar sarstı.

"Bir canavara dönüştüm Faythe. Soğuk, kalpsiz bir canavara. Artık o kişi olmayabilirim ama attığım her adımda o hep gölgemde yaşayacak. Bu her zaman yapabileceğim bir şey olacak. Öldürmek. Amcam beni mükemmel silahı haline getirmeyi başardı."

Faythe onun gözlerini tuttu, itirafı karşısında ona *karşı* olan düşünceleri - *duyguları*- değişmemişti. Söylediği her şeyi düşünürken konuşmadı, korkmamak, iğrenmemek ve hatta şok olmamak için aptal olmak gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Yaptığı şey için değil. Faythe kalp kırıklığı ve ham, açıklanamaz bir öfkeden başka bir şey hissetmiyordu. Onu kırmaya çalışan erkeğe karşı.

"Amcana ne oldu?" Sorunun beklediği gibi olmadığı açıktı. Onu daha çok şok eden şey ise, amcasının hâlâ hayatta olduğunu doğrulaması halinde aklından geçecek olan ruhunu mahvedecek, canice düşüncelerdi.

"Bir silahın en önemli özelliği bağlılığının olmamasıdır. Ölümcül bir bıçak yap, keskin kenarını mükemmelleştir ve herhangi bir düşmanı öldürebileceği gibi yapıcısını da kolayca öldürebilir." Rey lan onun gözlerinde geri çekileceğine dair bir işaret aradı. Faythe kararlılığını korudu. "Ve ben de tam olarak bunu yaptım. Beni yaratana sırtımı döndüm. Onu öldürdüm ve çelik ve deriden bir kılıç gibi, bundan hiç pişmanlık duymadım. Şimdi de duymuyorum. Bu benim hakkımda ne söylüyor?"

Faythe balkondan gece gökyüzüne bakarken düşünceli bir şekilde durakladı. Bu huzurlu manzarayı seyretmek aynı zamanda artık hayatta bile olmayan birine duyduğu öfkeyi dizginlemenin bir yoluydu. Amcası Rey lan'ı sinirlendirmek için her ne yapmış olursa olsun, sonucun bunu haklı çıkardığından emindi.

"Bu bana senin hayatta kalmayı başarmış biri olduğunu söylüyor," diye teklif etti sonunda. Bakışları ona döndüğünde Faythe kararlıydı. On u geçmiş i olmadığına inandırmaya kararlıydı. "Beni kötü adam olduğuna ikna etmeye çalışmayı bırakabilirsin. Hepimizin şeytanları ve omuzlaması gereken zor seçimler var. Bazen bunların bizi tanımlamadığını anlamak için başka birinin bunları görmesi gerekir."

Cesur mavi gözlerindeki bir şey değişti. Özgürlük. Gözlerini kırpmadan önce ne kadar silik olsa da.

"Sana güveniyorum Rey lan. Her zaman güvendim."

Rey lan başını sallayarak bakışlarını indirdi. "Tanrım, istediğini biliyorum Faythe. Güvenmemen gerektiğinden endişelendim ve bana güvenmemen için senden uzaklaşmayı düşündüm." Faythe bu düşünce karşısında boğazında acıyla oluşan protesto dizisini dile getiremedi. "Belki bu beni bencil yapıyor ama yapamam. Senden uzak kalamam. Fenher'den normalde döndüğümde n daha erken döndüm çünkü seni koruyamayacağımdan ölesiye korksam da, güvenliğinin başka birinin elinde olması düşüncesine dayanamıyorum."

"Rey lan." Adamın adı dudaklarından inançsız bir nefesle döküldü. Onun iyiliği, kalenin güvenli çevresinde bile bu kadar kargaşaya neden olmuştu. "Her zaman korunmaya ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Rey lan ayağa kalktı ve birkaç adım uzaklaştığında Faythe onun adımlarını taklit etmek için ayağa kalkmak zorunda kaldı. Piyanonun yanından geçti ama tam odadan çıkmak üzere olduğunu düşündüğü anda ona döndü. Adımlarını Faythe'nin durduğu yere kadar takip ettiğinde hiçbir uyarı yoktu. Faythe şaşkınlıkla geri çekildi ama arkasındaki piyanoyla karşılaştı. Rey lan durdu, o kadar yakındı ki nabzı sarsıldı. Adam eğildiğinde, Faythe'nin elleri destek olmak için geriye uzandı.

ve adamın parmakları onunkileri sıyırıp geçerken nefesi kesildi. Zihni şu an ile bu pozisyonda kilitli kaldıkları ilk an arasında gidip geldi.

O zaman bile, High Farrow'da birbirlerine yabancı oldukları o ilk anda, bedeninin kafesi onu olması gerektiği kadar korkutmamıştı. Adam güçlü ve tehlikeli derecede çekiciydi ama ona gerçekten zarar verebileceğine bir kez bile inanmamıştı. Belki de bu onu saf bir aptal yapıyordu. Ama umurunda değildi.

Safir havuzlarında bir şey canlandı - daha önce gördüğüne inandığı bir şey. Arayış içindeydi, gizemliydi, sahiplenici bir arzuydu. Adamın bedeni o kadar yakındı ki, kız onunkine bastırıldığını hissetmeyi arzuluyordu. Reyhan sonuçlarına katlanıp o son adımı atmaya çok yaklaştığında konuştu.

"Senin gibi biriyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim Faythe." Gözlerinde çatışma vardı. Sanki her santimini ezberlemiş ya da bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi yüzüne baktı. Bakışlarının bir saniye daha dudaklarında kaldığını fark etti. "Olduğum her şeyi görüyorsun ve yaptığım her şeyi biliyorsun ama yine de buradasın."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz verdi, neredeyse nefesi kesilmişti. "Neden?"

"Gerçekten sormak zorunda mısın?"

"Evet." Dudaklarından çıkan bu cümle, çatık kaşlarına yansıyan bir yalvarış tonundaydı.

Faythe onun gözlerindeki kırılganlığın ısıltılı notalarını izlerken kalbi parçalandı. Ama aynı zamanda serttiler, altında yatanları dünyadan gizlemek için taktığı çelik korumayı kaldırmaya hazırdılar.

"Tanıştığımız ilk günden beri beni gördün ve duydun. Geçmişinle ilgili hiçbir şey *sende* gördüklerimi değiştirmiyor Reyhan. Hiçbir yere gitmiyorum."

Aralarındaki atmosferde hareket eden şey elektrikleştirici ve heyecan vericiydi. Safir altın rengine bürünmüştü ve yerçekiminin direnci gibi ona doğru çekildiğini hissetti. Bornozunun üstten açıldığının, geceliğinin incecik bir ipek parçası olduğunun ve göğüslerinin kıvrımlarını alçaktan açığa çıkardığının farkındaydı. Yere baksa, onları çakıl taşlı bulacak ve bunun odanın soğüğünden kaynaklandığını düşünecekti, onun yakınlığında tenine kum serpen arzu dalgalarından değil. Kalbi onun sözleriyle kabardı ve şimdi her türlü savunmayı aşmış bildiği yere gelmesine izin verdiği için ona hiç bu kadar yakın hissetmemişti.

daha önce çok az kişi görmüştü. Faythe, kendisini tamamen onun merhametine bırakan safirlerin büyüüne kapılmıştı.

Tam da yüzünün yaklaştığını, düşüncelerinin ve arzularının aynı hizaya geldiğini düşündüğü anda... Reyhan ondan tamamen uzaklaştı. Faythe, farkındalık onu bir kez daha çevrelediğinde gözlerini kırpıştırdı ve hayal kırıklığını yuttu. Gözleri düştü. Belki onun iradesi Reyhan'inkinden daha güçlüydü, belki de olmayan sinyalleri okuduğu için özlem dolu bir aptaldı. Reyhan onur ve görev sahibi bir erkekti ve belki de onu her zaman ilk ve en önemli olarak göreceğı şey de buydu. Agalhor'a olan görevi.

"Biraz uyumalısın."

Onun gitmeye başlamasını izlerken çaresizliğı su yüzüne çıktı. "Bekle," diye boğuldu. "Yapamam."

Durduğunda Reyhan'ın omuzları kilitlendi.

"Denedim. Kendimi Rhyenelle'de olduğuma, Orlon ve Varis'in öldüğüne ve güvende olduğuma ikna etmeye çalıştım..." Seslendirdiğı zayıflıktan dolayı utanç içindeydi. "Ama o taht odasını gerçekten hiç terk etmedim. Bunca ay sonra bile, başka bir krallıkta bile, hala oradayım. Her gece ve bazen gündüzleri de. Arkadaşlarımın ölümünü izliyorum; başarısızlığımı, korkaklığımı ve hiçbir şey yapamayışımı izliyorum. Birini korumak için. Ve endişeleniyorum... Bunun asla düzelmeyeceğinden endişeleniyorum çünkü gerçek bu." Her şey uzun zamandır saklanan bir itirafın serbest bırakılması gibi içinden döküldü. Faythe onun tepkisini ölçmeye cesaret etti.

Reyhan'ın ifadesi değışmiş, tüm hüznü silmiş ve yerine tanımlanamaz bir şey koymuştu. Öfke, acı, yenilgi... Göğsü hareketsizliğinde tüm bunlarla birlikte derin bir şekilde inip kalkıyordu. Bir suçluluk duygusu göğsüne çarptı. Endişelerini onun üzerine yıkmamalıydı. Bu onun sorunu değildi ve kendi acısıyla yeterince uğraşıyor gibi görünüyordu.

"Neden bana daha önce söylemedin?"

Faythe pamuklu bornozunu kendi etrafında daha sıkı katladı ve kollarını soğuşa karşı kavuşturdu. Adamın gözlerindeki özleme dayanamıyordu, sanki ona açılmak istemediğini düşünüyordu. "Gececeğini umuyordum ama daha da kötüleşiyor. Caius'u izlediğim geceler... onu izlediğimde-" Faythe zorlukla yutkundu. "Bitmiyor. Tekrar tekrar ölüyor ve ben her seferinde buna benim sebep olduğumu hatırlıyorum." Dişlerini sıktı, biriken gözyaşlarına ve düşen bir damlaya lanet okudu. Öfkeyle gözyaşlarını sildi ve gözlerini ayın öptüğü ufka dikti.

"Faythe." Reylan onun adını nefes olarak söyledi ama başka bir şey söylemedi.

Rhyenelle'e gittiklerinden beri taht odasındaki o günden hiç bahsetmemişlerdi. Faythe, Zümrüdüanka Krallığı'ndaki yeni her şeye yer açmak için o günü zihninin gerilerine itmişti. Zayıf bir bariyerin ardına yığıldığı, giderek büyüyen bir duygu yığımına sahipti ve yanlış bir düşünce, tüm bunların ağırlığıyla kendini ezmesine ramak kalmıştı. Faythe titriyordu ama bunun soğuktan mı yoksa sonunda barajın yıkılma riskinden mi kaynaklandığından emin olamıyordu. Reylan buradayken, korkularıyla yüzleşirken, şimdi her şeyi geride tutmak için her zamankinden daha fazla mücadele ediyordu.

Başını iki yana salladı. "O ben olmalıydım. Caius bir savaşçı, bir hayalperestti. Ve ben... ben kimseye yardım edemem." Boğazındaki keder bilyesi acı verici bir şekilde büyüdü, öyle ki nefes almayı bırakabileceğinden korktu. Reylan ona yaklaştı ve onu sözsüzce göğsüne çektiği an... her düşünce ve azap onu bir anda tamamen paramparça etti.

Gözyaşlarına boğulmamıştı, daha ziyade kuru hıçkırıklara boğulmuştu. Hava - yeterli hava yoktu ve belki de zihni gerçekten boğulduğuna ikna olmuştu. Panik içinde sadece duygularının ağırlığından ölmenin mümkün olup olmadığını merak etti. Reylan ona sarıldı, hak ettiğini düşünmediği bir sıcaklıkla onu sardı ama o rahatlamak için umutsuzca çırpındı. Reylan konuştuğunda tek duyabildiği, onu ayakları yere basan ve şimdiki zamanda tutan o yumuşak gümbürtü oldu. Dizleri güçsüzdü ve onu çökertmekle tehdit ediyordu ama Reylan onu kendisine doğru tuttu. Kulağını o n u n göğsüne dayayarak kalbinin sert atışını hissetti; her notasını ezberlemek istediği bir melodiydi bu. Faythe buna odaklandı ve kendi melankolik davulunu hafifletmesine izin verdi. Onun vücudunun sert, tonlanmış güvenliğinin tadını çıkardı.

"Asla böyle düşünme," dedi, sesi sertti. "Sen ve Caius... hayalleriniz aynı hizaya geldi. O, sen onları devam ettirebilesin diye hayatını verdi; sen onların cevaplandığını görebilesin diye. Savaşınız ve hayatta kaldınız. Yaşamayı hak ediyorsun Faythe. Yaşa ve çok erken alınan her hayatın bir anlamı olsun. Bu şekilde devam edeceğiz."

Onu yıkmakla tehdit eden fırtına, onun sesinin titreşimlerini kucakladığında dindi. Faythe gözlerini kapadı, her kelimeyi içine çekti, onun sadece üzüntüsünü yatıştırmasına değil, aynı zamanda onu umutsuzca ihtiyaç duyduğu yeni bir güçle doldurmasına izin verdi. Ondan geri çekildi ve

zayıf bir gülümseme, ama uzaklaşmak istemedi. Birkaç saniye zaman içinde askıya alındı. O sıkıntılı gözlerin ardında ne düşündüğünden emin olamıyordu.

Reylan onu bıraktığında Faythe'nin omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. Adam yatak odasına doğru yürümeden önce arkasını döndü. Neredeyse onun kendisini sözsüz bir şekilde terk edeceğine inanacaktı ama peşinden koşarak içeri girdi ve onun yanmayan şöminenin yanındaki koltuklara doğru ilerleyişini izledi. Oraya serilmiş battaniyeyi aldı ve ona doğru uzattı. Faythe battaniyeyi minnetle alınca endişesi geçti. Battaniyeyi omuzlarına atarken Reylan eğilip tek tük mızrakları birbirine geçirmeye başladı.

"Kalede hiç Ateş Kalkanı yok mu?" diye sessizce takıldı, közlerin kıvılcımlanmasını izliyordu.

Sırıttı. "Bir sürü var ama ihtiyaç duyulabilir diye her zaman başkalarının yeteneklerinin bir koleksiyonunu tutmuyorum. Bu inanılmaz derecede yorucu o l u r d u ." Omzunun üzerinden ona çarpık bir gülümseme fırlattı ve kadının göğsü bu görüntüyle ve onunla birlikte zahmetsizce gelen hüznün ağırlığıyla ısındı.

Kehribar rengi parıltılar odun ve kömürlere defalarca çarptı, ta ki ateş çukurundaki karanlığı yok edecek kadar birleşene kadar. Faythe, güzel bir cehennem alanı doldurana kadar enkazın üzerinde yalayarak ilerleyen, birleşen, kaynaşan alevlere büyülenmiş gibi baktı. Reylan doğruldu ve oturması için başıyla işaret etti. O da bu muhteşem sıcaklığı hissetmek için istekle oturdu.

Faythe onun varlığına minnettardı çünkü onun varlığı, yalnızlığında yüzeye çıkan her şeyi tüketen karanlık düşünceleri kovalıyordu. Reylan buradayken, zihni onu kucaklayan karanlığın içinde bir ışık olduğunu hatırlamasına yetecek kadar rahatlamıştı. *Onun* içinde bir ışık vardı.

BÖLÜM 12

Faythe

T Ateşin tangosunda dingin bir şey vardı. Ölümcül ve öngörülemez olsa da, dans eden, disiplinsiz alev şeritleri sakinleştiriyordu Faythe'nin zihni sanki denizin serin dalgalarıymış gibi. Reylan'la sessizce otururken, onun yumuşak sesi yarılan kerestelerin çıkardığı çıtırtılara karışmadan önce ne kadar zaman geçtiğinden emin olamıyordu.

"Kâbuslarına yardımcı olacak cevaplara sahip olabilecek tek bir kişi var." Gözleri onunkilerle buluştu, kehribar dalları olan safir. "Neler yaşadığını ve Gecegezenliğini nasıl iyileştirebileceğini bilecek biri varsa o da Agalhor'dur."

Faythe uzun bir nefes çekti. Tabii ya. Mantıklı geliyordu ve bunu daha önce düşünmemiş olması aptallıktı. Bir başka Gecegezen olan babası, hükümdarlığı boyunca muhtemelen yüzyıllar boyunca hayal bile etmek istemeyeceği dehşetler yaşamıştı. Reylan haklıydı: Travmanın onun yeteneğini etkileyen yan etkilerini yaşamış biri varsa, o da oydu. Ancak Rhyenelle'e geldiğinden beri aktif olarak kaçındığı yüzleşme düşüncesi ateşin sıcaklığını ondan aldı. Reylan da bunu biliyor gibiydi, ona acıyan bir bakış attı.

"Bir noktada onunla yüzleşmek zorundasın ve eğer uyumana, Gece Yürüyüşü yapabilmene ve arkadaşlarını görmene yardımcı olacaksa, bundan daha iyi bir zaman olamaz," diye onu cesaretlendirdi.

"Yakında yapacağım." Faythe ona teşekkür etmek ve kendine söz vermek için gülümsedi ama bu düşünce sinirlerini gerdi.

Reylan gözlerini ona kilitledi, irisler soru ve merakla dönüyordu. "Yaşadığın onca şeyden sonra buraya en iyi şekilde yerleşmen için bunu sormayı bekliyordum," diye söze başladı ve Faythe'nin nabızı beklentiyle hızlandı. "Tapınak Harabesi'ni Rhyenelle'e yanında getirdin. Neden?"

Faythe gözlerini kırptırdı, bunun aklına takılmış olması onu şaşkına çevirmişti. Işık Tapınağı Harabesi onun bağladığı Kan Kutusu'nda mühürlü kalmıştı ve onu yatağının altına saklamıştı. Korkaklığı yüzünden kaçındığı, yaklaşmakta olan ve çok daha ölümcül bir yüzleşme daha.

"Bitmediğini biliyordun," diye cevap verdi sadece ve adamın değişmeyen sert ifadesi de bunu doğruluyordu. Faythe uzun bir nefes aldı. Ona söylemek zorundaydı ve bunu nasıl yapacağını bilemiyordu, çünkü girişmek zorunda olduğu tehlikeli maceraya vereceği tepkiden korkuyordu. Ama onu bu tehlikeli yolun dışında tutmayı her şeyden çok istese de, gerçek şu ki ona ihtiyacı vardı. Rhyenelle Krallığı hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Niltain Adaları'na asla tek başına ulaşamazdı. "Bir sonraki yaz gündönümünden önce Dakodas'ın tapınağına ulaşmam gerekiyor. Niltain Adalarında saklı."

Gerisini sıralarken bile, yüksek sesle konuşulduğunda hepsi hayali geliyordu. Büyük Ölüm Ruhu'nun dünyalarına geçişini görebileceği gündönümündeki güneş tutulmasından önce Dakodas'ın kalıntısını tapınağından alamazsa bunun korkunç sonuçlarından bahsetti. Faythe ona, her iki güçlü eserin de Riscillius'u ve nihayetinde Aurialis'in kalıntısını arayan Marvellas'ın eline geçme riskini göze alamayacağını, çünkü Orlon'u onu High Farrow'da bulması için kukla gibi oynattığını anlattı. Hızlı bilgi aktarımını bitirdiğinde Reylan'a bir bakış atmaya cesaret etti. Bakışları korkutucu derecede hesaplıydı. Sert ve kararlıydı. Ateşi yansıtan o sert mavi gözlerden pek çok düşünce, strateji ve plan geçti. Faythe onun, Rhyenelle'i birçok büyük savaşta görmüş olan ordu generali kişiliğine büründüğünü biliyordu.

"Savaşçıları göndereceğim ya da yalnız gideceğim-"

"Hayır," diye araya girdi, adam alternatif bir çözüm bulmaya çalışarak enerjisini boşa harcamadan önce. "Ben olmalıyım."

"Neden sen olmak zorundasın?" Reylan tersledi, tüm nezaketi onu bir an için sersemleten koruyucu bir öfkeyle örtülmüştü.

Faythe dürüst olsaydı, aynı lanet soruyu sorarken içinden küfrettiğini ve bağırıldığını itiraf ederdi. Bunca zamandır kendine sakladığı cevabı sadece o biliyordu; sadece Marlowe biliyordu. Faythe bunu içinde tutamadı.

Artık onlara karşı yapılan ve sadece kendi hayatını değil, Ruhları durduramazsa tüm Ungardia'yı tehlikeye atacak tehditler karşısında daha fazla dayanamazdı.

Faythe sessizce, "Türümün tek örneği olmamın bir nedeni var," diye söze başladı. Reyhan'ın yoğun bakışlarını hissedebiliyordu ama o ateşin tangosunu izlemeyi tercih etti. "Ben Marvellas'ın bir varisiyim. Dünyamıza katıldığında onun soyundan gelen biriyim."

Şaşkınlığı, şoku ve şaşkınlığı içinde dalgalar gibi dalgalandı. Onu engelleyebilirdi ama her şeyi hissetmek istiyordu; onun uğursuz bağları hakkında gerçekten ne hissettiğini bilmek ve belki de onun hakkında farklı düşünmeyeceği korkusunu yatıştırmak.

"Annem Rhyenelle'den ne Agalhor'a aşık olduğu için kaçtı ne de öyle önemsiz ya da sıradan bir şey için. Gitti... çünkü beni koruduğunu düşünüyordu. Aurialis, Marvellas soyundan gelen birinin -kutsal bir Gecegezen- ve annem gibi doğrudan bir soydan gelen birinin, daha fazla yıkıma neden olmadan önce Büyük Ruh'a dönüşmüş fae'yi sona erdirmenin anahtarı olduğuna dair bir kehanet olduğuna inanıyor gibi görünüyor." Faythe kulağa ne kadar uydurma geldiğini bilerek başını salladı. "Eğer bu doğru çıkarsa hepimiz mahvolabiliriz."

O zaman ona baktı. Yüzü her zamankinden biraz daha solgundu, kaşları inanmaz bir ifadeyle çatılmıştı. Onun zayıf mizah girişimine karşılık vermedi ve Faythe'nin yüzü düştü.

"Eğer öyle olma ihtimali varsa, en azından denemek zorundayım ve bu da Dakodas'ın yükselişini durdurmakla başlar."

Başka birinin onun hakkında her şeyi bilmesi özgürleştirici bir duyguydu ve Reyhan'ın önünde her şeyi ortaya dökerken kendini hiç de savunmasız hissetmedi: kim olduğunu, ne olduğunu, en son karanlık gerçeğe kadar. Reyhan ona boş gözlerle baktı. Sessizliğin yerleşmesine izin vermeye dayanamadı, bir an önce bitmesi gerekiyordu.

"Ben istemezdim-"

"Sormana gerek yok." Sözüne kesti, sesi sertti. "Tabii ki seninle geliyorum."

Faythe minnettarlığını ifade eden zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi ama adamın onunla birlikte böylesine tehlikeli ve bilinmeyen derinliklere atlamakta bu kadar acele etmesinden dolayı duyduğu suçluluk ve belirsizlik onu daha da sarmıştı. Tereddüt etmeden, sorgulamadan.

"Ruhların canı cehenneme," diye mırıldandı ve yüzündeki öfke kadının sandalyesinde geri tepmesine neden oldu. "Agalhor bilmeyi hak ediyor... Neden gittiğini ve içinde bulunduğun tehlikeyi."

"Beni durdurmaya çalışması riskini göze alamam-" "Bilmeye hakkı var," diye tekrarladı Reylan.

Faythe onun gözlerindeki ve sesindeki soğukluk karşısında sertçe yutkundu. "Onun gidişinin ona ne yaptığını görmedin. Bugün hâlâ ona işkence ediyor. Sonra seninle birlikte gittiğini öğrenmek - senin hamile olduğunu bile bilmeden..." Reylan başını salladı ve Reylan annesine karşı öfkesinin parlamasına neden olan bir kızgınlık sezdi. "Seni korumak istemesini anlıyorum -inan bana, anlıyorum- ama ona bir sebep ya da bir veda bile vermedi ve kararı tamamen yanlıştı. Agalhor'un seni güvende tutmak için göze alamayacağı hiçbir şey yok. İkinizi de."

Faythe'nin kalbi onun sesindeki tutkuyla sızladı. Annesinin gidişi, kralına ve krallığına yaptıklarından dolayı onun da üzerinde açıkça iz bırakmıştı. "Belki de korktuğu şey buydu," dedi Faythe sessizce.

Reylan'ın sert ifadesi yumuşadı.

Faythe söylemek üzere olduğu şeyi daha önce hiç kimseye anlatmamıştı. On yılı aşkın bir süredir annesinden çok az söz etmişti. Jakon'a bile. "O kaçırıldığında sadece dokuz yaşındaydım." Faythe yaklaşan itirafın verdiği acıyla gözlerini kaçırdı. Ama onun bilmesini istiyordu. Reylan'ın her şeyi bilmesini istiyordu. "Neredeyse on bir yıldır onsuzum ve her geçen yıl ilk yıl gibi acı veriyor. Her yıl... birdenbire Farrowhold sokaklarındaki o korkmuş ve yalnız yetim kıza dönüyorum. En çok canımı yakan da o gün gelip çattığında... Ölüm yıldönümü mü, yoksa onu kaçırانların onu hayatta tutup elde etmek istedikleri bilgiler için işkence mi ettiklerinden asla emin olamıyorum. Şimdi ne bildiğimi bildiğimden, onu *kimin* kaçırıldığına dair daha da fazla belirsizlikle doluyum." Faythe battaniyesinin iplerini karıştırıyor, ormandaki dokuz yaşındaki korkmuş ve yalnız haline dönmek için kendini zor tutuyordu. "Valgard'ı suçlamak kolaydı, hepimize korkmamız öğretilen krallığı. Ama ya Marvellas olsaydı? Ya annemin umutsuzca kaçmaya çalıştığı kişi oysa? Rhyenelle'deki hayatı güvenliydi, rahatı... ama tamamen kamusaldı ve bu nedenle savunmasızdı ve kaçmak bizi onun erişiminden saklamak için umutsuz bir girişimdi. Ama ya Marvellas sonunda onu bulursa? High Farrow'da tek başına, onu ele geçirmek için mükemmel bir fırsat olurdu."

Faythe nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Annesi ve ölümüyle ilgili cevaplanmamış o kadar çok soru vardı ki, bu sorular onu mahvetmekle tehdit ediyordu. Asla cevap alamayacağını düşünmek onu kahreden sorular.

Reylan'ın yüzü üzüntüyle buruştu ama bunun kendisi için mi yoksa onun için mi olduğundan emin olamadı. "Bu yükü tek başına omuzladığın için üzgünüm," dedi tüm samimiyetiyle. "Ama artık yalnız değilsin, bir daha asla. Lilianna'nın intikamını almak ve özlemini çektiğin gerçeği bulmak için ne gerekiyorsa yapacağıma söz veriyorum."

Faythe'nin kaşları birbirine kenetlenirken, onun açıklaması karşısında gözlerindeki yanmaya karşı koydu. Bunu hak etmemiştii ama onun için minnettardı. "O kadar gençtim ki onu yetişkinlikte tanıyamadım, gerçekte kim olduğunu anlayamadım," diye itiraf etti kalbinde bıçak gibi bir acıyla.

"O... aslında sana çok benziyordu." Dudakları kıvrıldı, gözlerinde midesini titreten bir şey vardı. "Dik başlı, vahşi ama şefkatli bir kalbi vardı. Gözleri kadar altındı - *senin* gözlerin."

Dudaklarında sıcak, içten bir gülümseme belirdi. Faythe koltuğa yerleşti, bacaklarını kıvrıldı ve battaniyeyi düzelitti. Başını sandalyenin uzun kenarına yasladı. "Bana onun hakkında daha fazla şey anlatabilir misin?"

Reylan'ın ağzı kıvrıldı ve bu manzara karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. O da arkasına yaslandı ve Rhyenelle'deki annesi hakkında kısa bir dizi hikâyeye başlamak için rahatladı. Sadece duyabilmeyi hayal ettiği hikâyeler.

Faythe, Reylan'ın masallar anlatan sesinin yumuşak sertliğine kulak verirken tüm ağır konuşmalar ve hüznün uzaklaştı. Barış, maskaralık, cesaret. Çok geçmeden göz kapaklarının ağırlığına karşı koyamaz hale geldi. Kelimeler bulanıklaştı ve geride dingin dalgaları onu yumuşak bir uykuya çeken rahatlatıcı, derin bir uğultu bıraktı.

Reylan'ın sesi... *Evimdeymişim* gibi hissettim.

BÖLÜM 13

Reylan

REYLAN, nefes alıp vermesi yavaşlayıp derinleştikten sonra birkaç dakika boyunca FAYTHE'nin huzurlu yüzünü izledi. Sessizce uyuyordu. EYLAN bildiği her şeyi geride bıraktığından beri doğru dürüst dinlenemediğini bildiği için bundan memnundu. O da korkunç kâbuslar görüyordu ve geçici olarak koridorun karşısındaki odaya taşındığından beri sık sık onunla birlikte uyandığını fark ediyordu - High Farrow'un aşinalığını bir nebze olsun korumak için yaptığı bir girişimdi bu. Onun uyanık yattığını her öğrendiğinde yanına gitmek istiyordu. Yine de ona alışması için ihtiyaç duyduğunu düşündüğü boşluğu vermek için mesafesini korudu.

Bu gece, mümkün olduğunca çabuk dönmek için günlerce dinlenmeden at sürdükten sonra, onu kontrol etmeden geceyi geçiremezdi. Kapısını çalmak için artık çok geçti, bu yüzden Izaiah'nın odasına uğradı ve sadece dönüşme yeteneğini kullanarak Faythe'ye uzaktan bakıp sarsılan zihnini dizginlemeye çalıştı. Onu uykusundan uyandırılmış halde bulmak onu şaşırtmamıştı ama piyanofortun önünde bu kadar güzel oturduğunu görmek onu çarpmıştı. Faythe'nin getirdiği anılara uzun zamandan beri alışmıştı; Farrah pek çok harika enstrümanı çok iyi çalardı ve onu piyanonun başında sık sık izlediği için en sevdiği enstrümanı sessizce seçmişti.

Faythe'yi orada gördüğünde duyduğu acının karanlık bir geçmişini hatırlatmasından mı yoksa şimdiki suçluluk duygusundan mı kaynaklandığından emin olamıyordu - ona kabusları konusunda yardım edemediği ve onu sınırı geçmeye ikna etmekte taraf olduğu için

Krallıklar Rhyenelle'e. Belki de arkadaşlarıyla birlikte olmak şimdiye kadar onların üstesinden gelmesine yardımcı olurdu.

Şu anda huzurlu görünüyordu. High Farrow'da, gözetiminden uzakta o kule hücrelerinden sürüklenerek çıkarıldığında neler çektiğini hayal bile edemiyordu. Edemezdi... çünkü Kaptan ölmüş olsa da, ona yaptıklarını düşündükçe öfke duyuyor ve öldürmek istiyordu.

Reylan dikkatle durdu, düşündü. Onu o koltukta bırakamazdı. Eğer bir merhamet eseri gecenin geri kalanında rahatsız edilmeden uyumayı başarsa, sabaha kadar çarpık pozisyondan kaynaklanan korkunç ağrılarla uyanacaktı. İçini çekti, birkaç adım attı ve kadının önünde durdu. Var olmak için tüm olasılıklara meydan okuyan, çok fazla yükü omuzlayan ve bu kadar kısa bir ömürde herkesin sevebileceğinden çok daha fazlasını sevip kaybeden bu imkânsız kadın hakkında bildiği her şeyi bildiği için... onun sessiz, uyuyan, masum ve kırılgan bir insana dönüşmüş hali karşısında bir an için çarpıldığını hissetti. Marvellas'ın Varisi değildi; büyük bir kralın kızı değildi; güçlü bir büyüünün koruyucusu değildi; sadece... *Faythe*'ydi. Ve bu yeterliydi. Dünyanın yükünü taşımayı hak etmiyordu.

Ne yaptığını anlamadan elini kaldırdı ve kadının baygın halde yüzüne düşen saçlarını nazıkçe okşadı. Sonra gizlice, dikkatlice, battaniyeyle birlikte onun bedenini kaldırdı ve kucakladı. Onu yatağa taşıdı, zihni şu an ile onu en son bu şekilde tuttuğu, Yüce Farrow'un taht odasında ölümün kıyısında olduğu zaman arasında gidip gelirken sakinleşmeye odaklanmak zorunda kaldı. Takip eden birkaç günün belirsizliği -Reylan Fenher'deki o karanlık günden beri böylesine derin bir korku ve dehşet hissetmemişti.

Onu nazıkçe yere bıraktı ve tamamen uzaklaşıp odasından çıkmak için hareket etti. Yumuşak bir el bileğini sardı.

Faythe uykulu bir fısıltıyla, "Kal," dedi.

Reylan dondu kaldı, gözleri kapalı, parmakları elinin üzerinde gevşek dururken rüya görüyor olabileceğinden emindi. Tam yeniden doğrulmayı deneyecekken, yorgun göz kapakları kanat çırparak açıldı.

"Lütfen."

Reylan kalbinin hâlâ attığını sanmıyordu. Faythe uyanık kalabilmek için tembelce ayaklarını sürüyerek yanına geldi, sonra yanındaki yatağı okşadı. Kalbinin hâlâ attığını doğruladı, hatta daha da hızlı atmaya başlamıştı. İsteği son derece masumdu, sessiz bir çaresizlikti.

Aklındaki korkularla yüzleşirse yalnız kalacaktı. Yine de geçmişinden duyduğu suçluluk duygusunu, onun kendisine yaklaşmasına izin verdiği için bencilce davrandığı *korkusunu* üzerinden atamıyordu.

Reylan bu kötü, eziyet verici düşünceleri bir kenara itti. Sanki yanlış bir hareket onu ürkütebilirmiş gibi çekingen bir tavırla Faythe'nin yanındaki yatağa eğildi ve yorganın üzerinde kaldı. Ona yaklaşmak ve sıcaklığını hissetmek için duyduğu hafif kaşıntıya rağmen mesafesini korudu. Kendi dinlenme ihtiyacına karşı koyabilir ve Faythe bir kez daha derin bir uykuya dalana kadar yanında kalabilirdi. Faythe'nin gözleri çoktan mutlulukla kapanmıştı ve narin, huzurlu görünüyordu. Nefes alışını izledi, göğsünün yükselip alçalması dikkatini çekti. Sanki hâlâ durabilirmiş gibi. Sanki kalbinin atışı kendisinininkine bağlıymış gibi.

Yine de korkmuyordu. En ufak bir şekilde bile.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Nikalias

T High Farrow Kralı, özel konsey odasındaki büyük sandalyesinde oturmuş, parmaklarını şakaklarına bastırarak sanki kafasında zonkluyordu. Zonklamıyordu ve hiç yavaşlamayan, ona hiç mola verdirmeyen dertler ve meseleler yığınıyla birlikte sürekli gibi görünen acı karşısında hayal kırıklığı içinde bağırarak üzereydi. Babası, Marvellas tarafından aklı çelinmeden önce akıl sağlığını nasıl korumuştı? Nik, bir krallığı yönetmek için gerekenlerin büyüklüğü konusunda ona sempati duymaya başlamıştı.

İçindeki şüphelerin ve bunalımın geçeceğine, bunun sadece bir aşama olduğuna kendini ikna etmişti. Şimdi, kral olmasının üzerinden üç aydan fazla bir süre geçmişken Nik, belki de herkesin yanıldığına ve kendisinin hazır olmadığına dair midesine çöken bir hisle baş etmeye çalışıyordu. Ve belki de hiç hazır olamayacaktı. Kendi yıkıcı düşünceleriyle daha fazla baş başa kalırsa aklını kaçıracağından korkan Nik, ani bir hareketle kafasına saplanan bıçağı görmezden gelerek ayağa fırladı.

Koridorlarda sessizce yürüdü. Genellikle, muhafızlara ve yanından geçtiği kişilere sıcak bir karşılama yapmak için hoş bir maske takardı. Ama artık bunu denemeyecek kadar yorgundu. Aklında tek bir hedef, görmeyi arzuladığı tek bir kişi vardı; her zaman güvendiği, moralini düzeltmeyi ve duygularını yatıştırmayı bilen biri. Ona gitmeye hakkı yoktu ama ona hak ettiği özrü sunmayı ve High Farrow'a hiçbir zaman borçlu kalmayacağını garanti etmeyi planlıyordu.

onun buradaki güvenliği karşılığında. Soyluları oyalamak için ne gerekiyorsa, ona bunun sözünü verebilirdi.

Tauria'nın odasının önünde duran Nik, her zamanki gibi kapıyı çaldı ve kısa bir süre bekledi, eğer rahatsızsa seslenmesine fırsat verdi. Her şey sessizleştğinde Nik kapının kolunu çevirdi ve Tauria'nın uzun zamandır izin verdiği gibi kendisini içeri buyur etti.

Yatak odasını hızlıca taradığında, bitişik odalardan herhangi birini kontrol etmesine gerek kalmadan boş olduğunu anladı. Hayal kırıklığı korkunç bir şekilde yerleşti, sadece artan umutsuzluğunu arttırdı.

Çıktı ve tam kapıyı kapatırken koridorda tanıdık bir sarışın gördü, iki avucunun üzerine yayılmış kitaba tamamen dalmıştı. Marlowe'un gözleri kısa bir süre için parladı ve ikisi de yollarının kesiştiği yerde durduklarında kitabını kapatarak sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Tauria'yı gördün mü?" diye sordu, selamlaşmayı atladığı için utanç duyarak.

Marlowe'un yüzü ciddileşti ve Nik paniğe kapıldı. "Hatırlamıyor musun?"

"Neyi

hatırlıyorsun?"

"Bugünün hangi
gün olduğunu."

Bunu anlaması uzun sürmedi ve anladığında Nik'in gözleri büyüdü ve aynı anda kalbi kırıldı, içini acıyla burkan korkunç bir suçluluk duygusuyla delik deşik oldu. Daha önce hiç unutmamıştı, yüz yılı aşkın süredir hiç unutmamıştı. Ailesinin ölüm yıldönümünü hiç unutmamıştı.

-Her şeyinin elinden alındığı gün. Yeni görev dağılcığı yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki hangi gün olduğunu fark etmemişti. Ve en derine inen düşünce... Tauria'nın özverili bir şekilde ona hatırlatmayı düşünmemiş olmasıydı.

Suçluluk duygusu, kendisine duyduğu öfkenin gölgesinde kalmıştı. Umutsuzca olmamaya çalıştığı türden bir hükümdara dönüşüyordu: arkadaşlarıyla ve ailesiyle ilgilenmeyi dengeleyemeyecek kadar görevine düşkün biri.

"Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" Marlowe ona nefret ettiği bir sempati duygusuyla bakarak sessizce sordu. Yine de bunun için onu suçlamıyordu.

"Seviyorum." Nik zayıf bir gülümseme takındı ve teşekkür etmek için elini kısa bir süreliğine onun koluna koydu. Hâlâ High Farrow'a hapsolmuşken onun nerede olacağını çok iyi biliyordu. Tauria her zaman High Farrow'daki tek yere giderdi.

Krallığı onun evine uzaktan da olsa benziyordu: Springhill adında, kenar mahallelerde bir yer.

Nik ahırdıydı ve kendi hareketlerini bile zar zor fark ederek hemen bir at hazırlattı.

"Şehirden çıkarken size eşlik etmeleri için birkaç muhafızı uyarayım mı Majesteleri?" Arkasından ürkek bir ses yükseldi.

Nik seyişe döndü. "Buna gerek kalmayacak," diye cevap verdi hızlıca ve tek bir hareketle ata bindi. "Fenstead kraliçesiyle birlikte giden oldu mu?"

Çocuğun rengi soldu ve Nik, Tauria'nın bir refakatçi olmadan ya da kendisine haber verilmeden şehri terk edebilmiş olmasına öfkeyle alevlendi. Tauria'nın tek başına sıvışmak için gereken her kim varsa rüşvet verip susturacağını bilse de, yine de bastırılmış öfkesinin bir kısmını kraliyet muhafızlarına boşaltmak için bir not aldı.

Nik yeni bir aciliyet hissiyle kale arazisinden hızlı bir dörtlü çıkış yaptı.

Kral Nikalias kendini ve hayvanı üç saat boyunca zorladıktan sonra atını yavaşlattı. Hızını koruduğu için sessizce kısırağın boynunu okşayıp teşekkür ederken, Tauria'nın burada, yamaçta tek başına olduğu düşüncesi zihnini paniğe sürükledi. Fae ya da insan, kim olduğunu bilmeseler bile bariz zenginliği yüzünden onu hedef alacak çok sayıda haydut olabilirdi.

Çılgın kalp atışları nihayet onu dev gölün kenarında otururken gördüğünde sakinleşme şansı buldu. Nik atından indi ve kahverengi kısırağını bitişikteki derelerden birinde, yakındaki bir ağaca bağladı. Artık güvende olduğu kesinleştiği için yavaşça ona doğru yürümeye başladı.

Springhill çok güzeldi ve High Farrow'un en değerli yerlerinden biriydi. Nik'e Farrowhold'daki Ebedi Orman'ı hatırlatıyordu ama çok daha büyük bir ölçekte. Fenstead'i daha önce sadece bir kez, ilk yüzyılını birkaç yıl geçtikten sonra ziyaret etmişti. Burada açık yeşil tepeler rengârenk çiçeklerle kaplıydı, göl küçük bir dere labirentine dönüşüyordu ve yemyeşil orman kilometrelerce uzanıyordu. Springhill, Tauria'nın anavatanına bu kadar uzaklardan gelebileceği kadar yakındı.

O yaklaşırken, Tauria yeteneğiyle etrafındaki çimenlerde çiçekler atırıyordu. Spindlelillies. Beyaz yapraklı, ortası parlak kırmızı, ince damarlı bu çiçekler ilk kez binlerce yıl önce Fenstead'de, büyük trajedilere sahne olmuş bir savaş alanında doğal olarak açmış ve o zamandan beri ölenlerin anısına bir saygı duruşuna dönüşmüştü. Tauria taklit ettiklerini özenle küçük, güzel bir elenk haline getirdi. Nik'in varlığını şimdiye kadar fark etmiş olmalıydı ama düzenlemeyi sıralamaya ara vermedi.

"Tauria, çok zgnm," diye başladı sessizce, yeterince yaklaştığında.

Ona doğru kayan kahverengi gözleri güneş işığında güzel bir ela renginde parlıyordu ve ona eşlik eden küçük gülümseme adamın nefesini kesti ama göğsündeki suçluluk duygusunu daha da sıkılaştırdı. Tauria ona katılması için eliyle işaret etti. Nik boğazındaki çiğ duyguyu yuttu ve ona uyararak yanına oturdu, onun yaprakları ve sapları koparmasını izledi, başını eğerek yaptığı işi inceledi. Onun huzurlu sakinliği Nik'i daha da alçalttı, belki de onun iyiliği için kederini bastırđıęını düşündü.

"Neden bana gelmedin?" Suçluluk duygusunun altında Nik'in kalbi sessizce kırılmıştı ve Tauria'nın yeni statüsünü devraldığından beri geçen birkaç ay içinde kendisinden uzaklaşmaya başladığından korkuyordu.

Tauria iekleri düzenlemeyi bıraktı, dikkatini Nik'e verirken ellerini indirdi. "İçinde bulunduğun pozisyonun bağlılığını anlıyorum Nik. İkimiz de değişiyoruz; ikimiz de doğduğumuz taların içinde büyüyoruz. Görev her şeyden önce gelir ve bunu anlıyorum."

Nik'in kaşları itiraz edencesine çatıldı. "Senin için her zaman vaktim olacak," diye ısrar etti Nik, sanki onu itiyormuş gibi hissediyordu. "Konseye söylediklerimde ciddi değildim. Bir saniye bile. Burada hiçbir zorunluluk olmadan güvendesin. Her zaman."

Gözlerine bir acı doldu ve etraflarındaki pürüzsüz altın rengi deriyi kırıştırdı. Nik bu manzara karşısında paniğe kapıldı. Bunun ne o trajik gnle ne de karanlık geçmişini hatırlatmasıyla bir ilgisi vardı. Tauria gözlerini ondan kaçırdı, bu da Nik'in artan endişesini daha da arttırdı. Suyun parıldayan dalgalarına bakarken çenesini kaldırdı.

"Ailemi ldrmelerinin ve pek çok masumu katletmelerinin üzerinden tam yüz yedi yıl geçti," dedi, gözleri sanki o meşum güne yolculuk ediyormuş gibi kararmıştı. Nik onun katlandığı şeyleri düşününce ürperdi. Kederin ve yıkımın acısı her zaman göğsüne saplanırdı.

onun adına intikam almak için öfkelenme arzusu. "Bunun, uğruna öldükleri krallıktan uzakta yas tuttuğum son yıl olmasını planlıyorum. Evimden uzakta. Gömecek cesetlerim olmayabilir ama ailem ait oldukları mezarlarda anılmayı, halkım fedakârlıklarıyla anılmayı hak ediyor. Çok uzun zaman oldu ve artık saklanmayacağım."

Nik dikkatle, "Bununla nereye varmaya çalıştığını bilmiyorum," dedi ama göğsü titriyordu.

Tauria elindeki çiçek aranjmanını yere bıraktı. Diğer tarafına uzanarak küçük bir mektup destesi çıkardı ve Nik'e uzattı. Nik mektupları temkinli bir şekilde aldı ve şöyle bir baktığında kanı dondu. Geniş gözleri kadınlara kaydı ama kadının ifadesi kararlıydı. Avuçlarındaki mektuplara tekrar baktı, her birinde kırık mor bir mühür vardı... Olmstone'un mührü.

"Varlas'la ve biraz da Tarly'yle mektuplaşıyordum," diye açıkladı, ses tonunda gerçeklerden başka bir şey yoktu.

Nik, Olmstone prensinin adını duyunca mektupları buruşturup yok etmemeye çalışarak inanmaz bir şekilde mektuplardan birini açtı. Kelimelere göz gezdirirken konuşamıyordu. Bazı kelimeler öfkesini, üzüntüsünü ve yenilgisini alevlendirirken nabızı kulaklarında atıyordu.

"İttifak görüşmelerine açıklar," diye devam etti, ama zerre kadar neşe ya da umutla değil. Nik bir sonraki mektuba göz gezdirdi, sonra bir sonrakine, kalbine yaptığı işkenceye rağmen duramadı. "Fenstead ve Olmstone arasında."

Haber karnına bir yumruk gibi inmişti. Yumruğunun kıvrılmasına engel olamayınca mektuplar buruştu. Çünkü kız onun zaten vardığı sonucu doğrulamıştı: Tauria, Olmstone'a Yüce Farrow'un vasisi olarak değil, sadece Fenstead'in kraliçesi olarak bağlılık gösterecekti.

Öfkesi onu ayağa kalkmaya zorladı. Ona bakarken ihanet duygusunu bastıramıyordu. "Bunu nasıl yapabildin? Tüm bildiklerimize rağmen onlara nasıl güvenebildin?"

"Açıklamama izin verirsiniz-"

"Seni kullanacaklar ve tahtını geri alır almaz olduğun her şeyi yok edecekler." Ağzından dökülen sözcüklere engel olamadı.

Tauria ayağa kalkarken sakindi. "Nik, sadece-"

"Yaşadığımız onca şeyden sonra, nasıl olur da-?"

"Nikalias!" Kadının sesi onu şaşkına çevirdi. "Tanrım, iki dakikalığına kendi sesinin gürültüsünden zevk almayı bırakıp açıklamama izin versen!"

Nik'in ağzı sert bir çizgi halinde sıkıştı. Nefes alış verişine odaklandı ve ona bunu borçlu olduğunu fark edecek kadar öfkesini yatıştırdı.

"Olmstone'da gözümüzün olması için bir yola ihtiyacımız olduğunu söylemiştin. İşte bulduk." Elini adamın öfkeyle sıkıca kavradığı mektuplara götürdü.

Plan yerine oturdu ve öfkesinin her zerresi soğuk, çaresiz bir korkuya dönüştü. Başını iki yana salladı. "Kızışma şansı yok," diye hırladı.

Onun ima ettiği şeyi düşünmeye dayanamıyordu. Onu sadece düşmanın kollarında hayal etmekle kalmıyor, bir de casus olarak onların yanına giderse... Adının ve tacının onu Varlas'ın öfkesinden kurtarmaya yeteceğine inanmıyordu.

"İzin istemiyordum," diye karşılık verdi.

Ona doğru bir adım atarken burun delikleri alevlendi. "Hayatını onların merhametine *bırakamazsın*. Eğer niyetini öğrenirlerse, ben bile müdahale edip seni kurtaracak kadar hızlı olamam. Seni oracıkta idam etmek için sebepleri olurdu."

"Söylediklerimde ciddiydim." Kararlı bir şekilde konuştu. "Boş durmaktan bıktım. Ne halkımdan ne de sarayımdan kaç kişinin hayatta kaldığından emin olamıyorken, sadece Yüksek Farrow'da rahatça oturduğumu *ve savaşmak* için hiçbir planım olmadığını görmek için *boş* yere beklemekten bıktım."

Tutkusu onu sersemletip susturdu. Onu tanıdığı vahşi kraliçeye dönüşüyordu.

"Bunu Yüce Farrow için yapacağım; gidecek başka yerim yokken bu krallığın bana sunduğu her şey için. Ama en önemlisi, bunu Fenstead için yapacağım. Eğer Varlas'ın Valgard'ın tarafını tutma ihtimali varsa, bunun olmasına izin veremem. Benden her şeyimi aldılar ve ben de geri almayı planlıyorum."

Bu olasılık onu öylesine büyük bir korkuya sürükledi ki, yıkılmamak ve fikrini değiştirmesi için itiraz etmemek için çaba harcadı. Arkadaşı olarak - arkadaştan da ö t e bir şey olarak- kalması için her şeyi yapardı. Yine de bir kral olarak, bir hükümdardan diğerine, bunu neden yapması gerektiğini biliyordu.

"Seni orada koruyamam," dedi yenilgiyle.

Tauria'nın yüzü sonunda yumuşadı. "Kendimi koruma vaktim geldi. Benim için yaptığın her şey için sonsuza dek minnettar olacağım Nik. Ama artık

Artık hayatıma devam edip krallığıma düşünmeye başlamalıyım. Burada benim için hiçbir şey kalmadı."

Bu son cümle midesine inen bir darbe gibi geldi ve onu tamamen sarstı. Bir azap yankısı olarak tekrarlandı ve bunun High Farrow'daki günlerinden çok sonra da devam edeceğini biliyordu. Ruhunu parçalayan bu sözleri duymaktan asla vazgeçmeyecekti.

Burada benim için hiçbir şey kalmadı.

"Kendinizi korumuyorsunuz; niyetiniz hakkında en ufak bir şüphe duymaları halinde kendinizi infaz için sunuyorsunuz."

"Niyetim doğru." Kadının sakın ve soğuk sesi adamın omurgasını sertleştirdi. "Tarly ile evlilik ittifakı olasılığını değerlendirmek için Olmstone'a davetlerini kabul edeceğim."

Nik parladı. "Nasıl yaparsın? Yaptıkları onca şeyden sonra ve komplo kuruyor olabilirler!"

"Hareketlerinin ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Eğer verdiğiniz bilgiler yanlış çıkarsa, Olmstone ile güvenli bir ittifakın Fenstead'in yararına olacağını inkar edemem. Ve eğer Valgard'la işbirliği yapıyorlarsa, bu herkesten çok benim alacağım intikamdır. Gerekirse onları içten içe parçalayacağım, bunun bana neye mal olacağı umurumda değil."

"Umurumda," diye tersledi Nik, öfkesi yükseliyor, düşüncesi bile korkusunu sarsıyordu. "Aslanın inine kuzu kılığında giremezsin. Tek bir bilgi bile elde edemedi seni yok ederler ve elde etsen bile bununla ne yapacaksın?"

"Benden şüphelenmezler, şüphelenirlerse de canlı halim ölü halimden daha çok işlerine yarar. İçeride gözlere ihtiyacın olduğunu ve casuslarının öldürülmesi durumunda Gece Yürüyüşü riskini göze alamayacağını söylemiştin. Beni öldürmeyecekler Nik, hemen değil. Sadece beni Fenstead için şehit etme ve bir ayaklanmaya neden olma riskini alacaklar."

Söyledikleri mantıklıydı. Zekice ama lanetleyici bir anlam. Nik bunun yararını göremiyordu; hayatını riske atmaya degecek bir şey olduğuna inanmıyordu.

"Benden şüphelenirlerse, sizi daha önce uyarmak için zamanım olacak..." Tauria sözünü kesti.

Ela bakışlarında, vücudundaki her hücreyi titreten ve onu buzla saran unutulmaz bir şey vardı. "Neyden önce?" diye sorarken devam eden gerginliğe dayanamadı.

Tauria'nın kararlı bakışları ilk kez hüzne dönüştü ve gözlerini ondan ayırıp ısıltılı göle baktı. "Fenstead düştü ve ben kaçtım. Halkım benim için canını verdi ve ben bir asırdan fazladır boş boş oturuyorum. Onlara bu bağlılığı borçluyum. Eğer Olmstone sizin için casusluk yaptığımı düşünerek beni alıkoyarsa, beni idam etmeden önce ellerinden geldiğince kullanmak isteyeceklerdir. Eğer iş o noktaya gelirse, Fenstead'in sarayından geriye kalanları tuzağa düşürmek için beni kullanmalarını göze alamam. Sana ulaşmak için beni kullanmalarına izin vermeyeceğim."

Nik'in kalbi durdu, öldü. Kadının sözlerinin ardındaki anlam ruhunu paramparça ettiğinde bir daha hiç atmaması umurunda değildi. Başını salladı, karanlık ve ilkel bir şey onu ele geçirdi. "Hayır."

"Senin için sormuyorum-"

"İzin istiyorum. Biliyorum." Sesi gölgeliydi ve Tauria'nın cesur yüzü dalgalandı. "Ama bu uğurda pervasızca, *aptalca* hayatına son vermene seyirci kalmayacağım. Başka bir yolu olacak-"

"En iyi çözüm bu ve siz de bunu biliyorsunuz."

"*Hayatın* pahasına değil!" Göğsü kabardı; öfkesine engel olamıyordu. Olmstone'a karşı, *dünyaya* karşı. Onlara mutluluk nedir bilmeyen böyle berbat bir el uzattığı için. Savaş ve yıkım onları her fırsatta karşılarında bulurken, böylesine zorluklar içinde lider olmaya zorlanırken değil. "Önerdiğin şey intihar, Tauria. Bu bir plan değil. Bu bir trajedi."

"Ben kararımı verdim Nik." Tauria soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı ama Nik onun gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. "Her şey tamam. Varlas beni iki hafta içinde bekliyor ve bana eşlik etmeleri için savaşçılarını ve prensi gönderecek."

Nik'in tırnakları avuçlarını ısırırken iki yanında titriyordu. Öfkelenmek, öldürmek, Olmstone'a saldırmak ve Varlas'ın kendi alanına girmesine ve merhametine kalmasına izin vermeden önce onu bizzat infaz etmek istiyordu.

"Nik, beni dinle." Sesi daha önce, ama çok uzun zaman önce kullandığı sakin ve dingin bir tona dönüştü. Annesinin ölümü üzerine sonsuz bir öfkeye kapıldığı ve onu pervasız bir yıkım yolundan geri döndüren tek şeyin nazikçe ikna etmesi olduğu zamanki ses tonuyla aynı. Sesinin notalarıyla yavaş ve dikkatli adımlarla aradaki mesafeyi kapattı. "Ben iyi olacağım. Bu benim için, ama aynı zamanda senin için."

Nik ona bakmaya dayanamıyordu ama yumuşak parmaklarını çenesinin altında hissedip onu ela bakışlarına kilitlenmeye zorladığında ona karşı koyamadı.

"Soylularınız bunun sizin fikriniz olduğunu düşünsün. Olmstone ve Fenstead'deki bağları müzakere etme umuduyla beni Yüce Farrow'un vasisi olarak gönderdiğinizizi. Her zaman müttefik olacağımız için asla farklı bir şey bilmeleri gerekmeyecek. Her zaman dost olacağız."

Son kelime göğsünde acı verecek kadar sıkıştı. Eli yüzünde onunkiyile buluşurken, alnı söylenmeyi bekleyen onca beyanın kalbini sıkıştırmasıyla sızlıyordu. Onun ısıltılı gözlerini tutarken, bunu gördü. Buna ihtiyacı vardı. Kendisi ve krallığı için Tauria'nın hayatının kontrolünü geri alması gerekiyordu ve bu onun için bir fırsattı. Her ne kadar tüm iç organları onun kalması, güvende olması için yalvarsa da... bunu ondan alamazdı.

"Eğer sana bir şey olursa..." Nik sözlerini yarıda kesti, kendisini tamamen terk eden hava olmadan sözlerini tamamlayamadı.

Tauria hüznle gülümsedi. "Biliyorum," dedi sessizce. "Biliyorum."

BÖLÜM 15

Zaiana

“**A** KAZAN," diye emretti ZAIANA genç karanlık fae'ye, yorgunluğuna hiç acımadan. Amaya ona kuşkuyla baktı ve Zaiana cevap verdi. İtiraz etmesi için onu cesaretlendiren sert bir bakışla. Bastırılmış bir isteksizlik iç çekişiyle kanatlarını açtı ve kısa s ü r e önce indiği havaya doğru havalandı. Zaiana çukurun taş saçaklı izleme platformundan onu izledi ve temel uçuş talimini tamamlarken her manevrasını ve zayıflığını değerlendirdi.

"Çok yavaş," dedi Tynan onun yanından. Onun seçiminden duyduğu hoşnutsuzluk belli belirsiz değildi. Yakın çevresindeki hiç kimsenin yeni eklentiden özellikle hoşlanmadığını biliyordu.

Zaiana ona doğru bir bakış attı ve grubun geri kalanının başını sallayarak onayladığını fark etti. Kızgınlığı daha da arttı.

"Aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama Kellias ve ben onun eğitimini denetliyoruz ve o sınıfın en zayıfları arasında," diye ekledi Acelin.

"Mesele hız ya da güç değil," diye tersledi Zaiana. "Hiçbirinizi bu özellikleriniz için seçmedim." Kararını savunması gerekmiyordu ama grubunu hiçbir şeyin görev için denemeyi kazanmalarının önüne geçmeyeceği konusunda temin etmek istiyordu. Gözlerini Amaya'nın eğitim taliminden ayırıp arkasında duran beş kişiye çevirdi. "Maverick ve haydutlarını sadece altımız olarak yenebileceğimizi biliyorum ama kurallar böyle değil. Bir oyuncuya daha ihtiyacımız var ve Amaya sadece o boşluğu dolduracak bir beden. Bu sahada kimse kendi rolü dışında kimsenin rolüyle ilgilenmez. Eğer

Kendini idare edemezse, ayak uyduramazsa, en büyük cezayla yüzleşecek. Ama hiçbirinizi zaferden alıkoymayacaktır."

Arkadaşlarının hepsi aynı anda şiddetli bir anlayış ve saygıyla başlarını salladı. Onlar arkadaş değildi, çünkü arkadaş olmak için karanlık fae'lerin hiçbirinin sahip olmadığı duygulara sahip olmak gerekirdi. İlgi ve sevgi. Atan bir kalp. Sadece saygı ve itaat bağına paylaşıyorlardı ve görev gereği, önündekilerden herhangi biri onun için hayatını ortaya koyabilirdi.

Endişeleri giderilen Zaiana tam zamanında geri dönerek Amaya'nın kanadının ucunu çıkıntılı taş duvarın kenarına sıkıştırdığını gördü. Bu onu utanç verici bir taklaya sürükledi ve Amaya hala uçuş halindeyken kendini toparlamak için çırpınmaya başladı. Zaiana bir an için gözlerini kısıtı ve hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Amaya'nın fiziksel zayıflıklarını gidermenin zor olacağını biliyordu. Çarpık kanatları ve özensiz uçuşu onu savaşta bir anda bitirebilirdi. Zaiana Tynan'a tekrar bakmadı, onun "sana söylemiştim" bakışını bastıracağını ve öfkesini ona boşaltma dürtüsünü dizginlemek zorunda kalacağını biliyordu.

"Bu kadar yeter," diye bağırdı Zaiana boşluğa doğru.

Amaya durakladı, yüzü yenilgiyle düştü. Olması gerektiği gibi. Genç fae çukurun zeminine düştüğünde, Zaiana balkondan bir adım attı, kanatlarını açarak zarif bir hareketle aşağı indi. Ayakları ağırlıksız bir şekilde yere indiğinde onları sıkıca kavradı. Amaya onun sinirli bakışları altında gergin bir şekilde kıpırdandı.

"Herhangi bir güçlü yönün var mı?" Zaiana'nın sözleri iftira değildi; daha ziyade genç fae'nin kendini ne kadar iyi tanıdığını ve yeteneklerine güvenip güvenmediğini ölçmek için sormuştu. Amaya'nın sessizliği üzerine, Zaiana'nın onu göz önünden uzaklaştırmasına ramak kalmıştı. Yerine birini bulması için çok geç değildi. Hâlâ bir haftadan fazla zamanları vardı.

"Yay kullanabilirim."

Okçuluk, çoğunun mükemmelleştirdiği bir beceriydi. Pek etkileyici sayılmazdı. Ama Zaiana'nın ilgisini çekmişti. Yakın çevresindekiler iyi yay kullanabilseler de hiçbiri bu silah için özel olarak eğitilmemişti. Başını eğdi.

"Büyü yapabilir misin?" Bu yaygın bir yetenek değildi. Grubunda bunu yapamayan sadece iki kişi vardı: Drya ve Selain. Bu onlar için bir zayıflık değildi çünkü yaşayan gölgelere dönüşmek gibi doğal bir yetenekleri vardı ve bu da onları casus olarak çok değerli kılıyordu.

Zaiana bunu beklemiyordu ama Amaya'nın küçük baş sallaması içinde bir zafer fişegi yaktı. O zaman onunla ne yapacağını biliyordu. Küçüktü, bu yüzden gizlilik onun en iyi özelliği olacaktı. Onun pozisyonu gökyüzünde olmak değildi; yerde çok değerli olacaktı.

"Bu bana neden söylenmedi?" Soruyu özellikle Acelin ve Kellias'a yöneltti.

Kellias konuşmadan önce birbirlerine baktılar. "Okçuluk henüz aktif olarak çalıştığımız bir şey değil."

Zaiana merakla Amaya'ya baktı. "O zaman bir okçu olarak yeteneklerine nasıl bu kadar güveniyorsun?"

Amaya ağırlığını kaydırarak eğitim gözetmenlerine suçlu bir bakış attı. "Biliyorum yapmamalıydım... ama bazen, çukur sessiz olduğunda, buraya gelip bir yay ve birkaç ok ödünç alıyorum. İzin verilmediğini biliyorum ama onları dağın tepesine götürüp pratik yapıyorum. İtaatsizlik etmek istemem ama iyi olduğumu keşfettiğim tek şey bu." Amaya itirafını çabucak geveledi.

Zaiana'nın öfkelenmesi gerekirdi. Temel emirlere karşı gelmek ve izinsiz ve denetimsiz olarak dışarıya çıkmak büyük bir hakaretti. Yine de gözleri başka bir şeyle parladı: genç fae'ye duyduğu hayranlık. İtaatsizliği için değil - bekleneneği gibi uygun bir ceza b u l a c a k t ı - ama Amaya'nın güçlü yönlerine oynadığı ve katılmaya zorlandığı eğitim tatbikatlarında işe yaramaz olmaya boyun eğmediği için takdir etmesi gerekiyordu.

Zaiana'nın ağzı hınzır bir zevkle kıvrıldı. "Bakalım sözlerinde haklılık payı var mı?" Beşlisine döndü. "Biri yayını alsın ve bunu menzile götürelim, olur mu?" Sesi şarkı söylüyordu. Yanılmadığına dair bir zafer parıltısı hissetti. Amaya, topluluklarında ölü bir ağırlık yerine bir varlık olduğunu kanıtlayabilirdi.

Arkadaşları tereddütlü görünüyordu ama isteksizce Acelin ve Kellias silahı almaya gitti.

Amaya'ya döndü, sesi ölümcül derecede alçalmıştı. "Sana güvendiğim için beni aptal yerine koyarsan, ölüm korkularının en küçüğü olur."

Antrenman sahasında, Zaiana nadiren yaşadığı heyecanın etkisiyle ısıklık çalan rüzgârın acı sesini fark etmemişti. Dağ zirveleri arasındaki dar boşluk boyunca uzanan okçuluk alanı on beş hedeften oluşuyordu. Hedeflerin yükseklikleri kademeli, mesafeleri giderek artıyor ve en küçüğü bir meşe palamudundan daha büyük olmamak üzere hepsi farklı boyutlarda oluyordu.

Amaya, çoğu kişinin sabit okçuluk pratiği yapmak için durduğu çizginin arkasında çekingen bir şekilde durdu. Uçma yeteneğine sahip yaratıklar olarak, okçuluk pek çok karanlık fae'nin gerekli gördüğü bir beceri değildi. Gökyüzündeki düşmandan gelen ölümcül oklardan kaçma alıştırmaları yapmayı tercih ederlerdi. Ancak Zaiana, grubunu daha da güçlendirecek birini saflarına katabileceği için baş döndürücü bir heyecan duyuyordu - bir başka ölümcül, benzersiz beceri.

Acelin gelip Amaya'ya yayı ve ok sadağını uzattı ve Amaya'nın eşyaları tereddütle alıştı Zaiana'nın ona olan güvenini dramatik bir şekilde sarsmıştı. Eğer silahı ne kadar iyi kullanabileceği konusunda onu yanıltmışsa, bu Zaiana'nın onun sözüne güvendiği için utanç duymasına neden olacaktı. Ve zayıf muhakemesini yoldaşlarının önünde sergilemek onu bir lider olarak zayıflatıyordu. Bu düşünce karşısında parmakları öfkeyle kıvrıldı.

"Önce sabit durun. Durduğunuz yerden on beş hedefi de vurun." Zaiana'nın sesi sert, neredeyse tehditkârdı. Amaya'nın cevabı başını sallamak oldu ve sadağını sırtına geçirip bir ok çıkardı.

Kimse konuşmadı, kimse hareket etmedi. Zaiana Amaya'nın her hareketini gözlemledi ve yöntemlerini değerlendirdi. Amaya durakladı ve gözleri her hedefi odaklanarak tararken yavaş, özlü nefesler aldı. Zaiana genç fae'yi incelerken merakla başını eğdi. Tynan konuşmak için ağzını açtı - muhtemelen Zaiana da aynı şeyi düşündüğü için onun acele etmesi konusundaki sabırsızlığını dile getirmek için. Gözlerini Amaya'dan ayırmadan onu susturmak için elini kaldırdı. Ayakları destek almak için sabit bir duruşa geçti, göğsü mükemmel zamanlanmış nefeslerle yükselip alçaldı ve okunu ipe sabitledi ama nişan almak için kollarını kaldırmadı. Rüzgâr daha fazla ısıklık çalıyordu ve Zaiana havanın projeksiyon üzerinde yaratabileceği etkiyle ekstra hassasiyet gerektireceğini biliyordu. Rüzgârın gücü ve yönü her an değişebileceğinden, Amaya'nın her atışı dengelemek ve ayarlamak için hedefini bilerek kaydırması gerekecekti.

Tam Zaiana onun duraklamasının korkudan değil de hesaplamadan kaynaklandığından şüphe etmeye başlamıştı ki Amaya yayını kaldırdı ve bir nefeslik boşlukta serbest bıraktı.

Tam ortasından vurmuştu ama Zaiana en azından menzildeki ilk beş hedef için daha azını beklemiyordu. Etkileyici o l a n bu değildi; karanlığın bir saniye bile durmamasıydı. Sırtından bir ok kaydırды, nişan aldı ve serbest bıraktı. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Değişmeden, yılmadan. Son ve en uzak hedefe ulaştığında Amaya durdu, sadece bir anlığına, rüzgâr hızla eserken. Sonra son okunu fırlattı ve ok mükemmel bir isabetle isabet etti.

Zaiana'nın hayatında sersemlediği çok az zaman olmuştu. Amaya yayını indirdiğinde, utangaç bir bakışla ona döndü, olmasına izin verdiği zayıf korkak gibi görünmeye geri dönmüştü. Zaiana genç fae'nin yeteneklerini bir maskenin ardına sakladığı için zeki mi yoksa sadece özgüven eksikliği mi olduğundan emin olamıyordu. Yine de dudakları memnuniyetle kıvrıldı. Diğerleri gibi gözlerini dikmiş ona bakan Tynan'a baktı. Zaiana onların tepkisine sırtıttı, Amaya'ya döndüklerinde gözleri keyifle parıldadı.

"Çok iyi." Sırtışını bırakarak ona doğru yaklaştı. "Neden böyle yeteneklerini saklıyorsun?"

Amaya doğruldu ve azarlanmayacağını bilerek rahatladı. En azından şimdilik. "Bunun işe y a r a y a c a k bir şey olduğunu düşünmemiştim," diye itiraf etti.

Haksız da sayılmazdı. Başka biri için okçuluk becerisi, birçok alternatif göz önüne alındığında önemsiz görünebilirdi. Kılıç ustalığı, gökyüzündeki çeviklik ve yeteneklerin hepsi bir kara fae için ok ve yaydan çok daha üst sıralardaydı. Ama Amaya sadece iyi bir okçu değildi; becerisini geliştirmiş, silah haline gelmişti ve bu kimsenin bekleyemeyeceği bir şeydi. Zaiana'nın içgüdüleri bir kez daha doğru olduğunu kanıtlamıştı ve önündeki karanlık periden muhteşem bir müttefik olabilirdi.

"Yetenekleriniz etkileyici. İyi olduğun şeyi küçümseme." Amaya'nın yeteneğine ve kendini eğitime konusundaki sezgilerine hayranlık duysa da, izinsiz olarak dışarı çıkmaya kalkıştığında yine de bir kuralı çiğnemişti. Zaiana bunun cezasız kalmasına izin verdiği için zayıf olarak görülemezdi. "Temel kuralları hiçe sayıp dışarı çıkmayı uygun gördüğün için burada kalacaksın. Çalış, dinlen ve üç gün boyunca dağa geri dönme."

Amaya'nın gözleri yalvarırcasına açıldı ama Zaiana'nın bakışı buna karşı uyardı. Yüzü düştü ve cezasını kabul ederek başını salladı. O sırada

Zaiana bunun beklendiği kadar acımasız olmadığını biliyordu, genç karanlık fae'ye ciddi bir zarar veremezdi, çünkü sadece onun yanında mücadeleye katılacaktı ve tam güçte olması gerekiyordu. Üç uzun, dondurucu gün ve geceyi doğru düzgün yemek yemeden geçirdikten sonra, önündeki maç için gücünü yeniden kazanması için en az bir haftası olacaktı.

Zaiana kurnaz bir gülümsemeyle arkadaşlarına döndü. "Sabit okçuluktaki becerileri etkileyici, peki ya hareketli hedefler?"

Tynan hemen anladı ve yüzü kaşlarını çatı.

"Ah, Tynan, en son ne zaman yatağının ya da bir başkasının yatağının konforu dışında kendini zorladın?" Adamın sapkın sırtışı kadının sırtmasına neden oldu. Diğerlerine döndü. "Hepiniz bir hedef seçin. Ya da almayın. Eğer hâlâ onun göğsünüze ok saplamayacağından şüphe ediyorsanız."

Kalpleri atmıyor olabilirdi ama ölümcül bir yaraya karşı bağışıklıkları yoktu. Amaya'nın dudaklarında ürkek bir gülümseme belirdi ama Zaiana'yla göz göze geldiğinde bu gülümseme kayboldu. Bu onu rahatsız etmemeliydi. Ne de olsa kendisinden korkulması, saygı duyulması ve itaat edilmesi gerekiyordu. Yine de tam bir canavar değildi; arada sırada biraz eğlenebilirdi. Neyin "eğlence" olduğu değişıyordu ama gittiği her yerde havayı bozuyor gibi görüldüğu için bir burukluk hissediyordu.

Zaiana sık sık delege olmasaydı ne kadar farklı olacağını merak ederdi. Doğduğundan beri bu pozisyonu kazanmak için acımasızca zorlanmasaydı ve eğitilmeseydi. Eğer hiç olmasaydı... Finnian hala hayatta olurdu.

Ve hala zayıf olacaktı.

Beşi de isteksiz homurdanmalarla teçhizatlarını kuşanmak ve boşluğun etrafında hedef olarak konumlanmak üzere yola koyuldu. Zaiana, bu ihtimal karşısında kendine güveni gerçekten sarsılmış görünen Amaya'ya yaklaştı.

"Hiç hareketsiz olmayan bir şeye vurmayı denediniz mi?"

Amaya şaşkınlıkla başını salladı. "Bazen bu dağların üzerinde kuşlar uçar," dedi, sanki onları görecekmış gibi başını yukarı kaldırarak.

Zaiana bulutlu, puslu gökyüzünde onun görüş hattını takip ettiğinde hiç kuş yoktu ve bu dağların üzerinde kuşların pek sık uçtuğunu da sanmıyordu. Yine de karanlığın sezgilerinden hoşnut olmaya devam etti.

"Kuşlardan çok daha hızlı olacaklar ve geri durmayacaklar. Bu çocuk oyuncağı değil. Her birini ölümünüzün yaklaştığını hayal edin ve bugün sizi almayacağını bilin."

Amaya'nın yeşil gözleri onunkilerle buluştu ve Amaya gözlerdeki sessiz minnettarlığı hissetti. Yeni bir güvenle başını sallayarak duruşunu düzeltti. Zaiana alışık olmadığı bir şeyin acısını hissetti; soğuk göğsünü hafif ve garip bir şekilde ısıtan bir şey. Gurur.

Birkaç adım önde yürüdü ve diğerlerinin duyabilmesi için sesini yükseltti. "Bir savaş alanında, nişan almak için duraklayabileceğiniz çok az an vardır. Kural yoktur ve bir düşman her açıdan yaklaşabilir." Arkadaşları onlardan ne istediğini biliyorlardı. Amaya'ya tek başına hitap etmek için geri döndü. "Göreviniz basit: boşluğun sonuna kadar gitmek. Son hedefi vurmak zaferinizin işareti olacak. Seni durdurmaya çalışanlara dikkat et... seni bitirmeye çalışanlara."

Amaya konuşmadı ya da hareket etmedi ama bakışlarındaki sert kararlılık kelimelerden çok daha yüksekti.

"Kanatlarını parlat, seni sadece yavaşlatırlar." Bununla birlikte Zaiana kendi kanatlarını açtı ve birkaç güçlü hareketle gökyüzüne fırladı. Boşluğun sonuna kadar uçtu. Kenarda oturmaya hiç niyeti yoktu ve Amaya'nın şimdi arkasında duran küçük hedefin önündeki son engeli olacaktı. Doğruldu, ellerini arkasında kavuşturdu, Amaya'nın kendisine ihtiyaç duyulacak kadar uzağa gidip gitmediğinin tadını çıkarmak ve gözlemlemek için.

"İşaretimle, Amaya," diye seslendi Zaiana. Fae kulakları, rüzgârın da etkisiyle taşın üzerinden gelen sesi duyabiliyordu.

Genç kara fae uzakta ince, karanlık bir siluetti - Zaiana'nın tavsiyesine uyup kanatlarını büyüyle kapladığından beri daha da öyle. Bazıları bunu miraslarını hiçe sayarak bir hakaret olarak görebilirdi ama Zaiana ne pahasına olursa olsun herkesin gücüne göre oynardı. Amaya koşarken etrafındaki engelleri aşmak için çok daha fazla çevikliğe ve kanatların ek ağırlığı olmadan hareket halindeyken yayını kullanmak için çok daha iyi bir dengeye sahip olacaktı. Ayrıca onları kullanmazsa, sadece bir düşman saldırısına karşı savunmasız kalacaklardı. Amaya'nın en büyük gücü boyutuydu. Kendini ne kadar küçültebilirse, ölü atışlarıyla o kadar ölümcül hale gelirdi.

Zaiana çevresindeki dağ zirvelerinin kızgın, sivri kayalarını taradı. Arkadaşlarından hiçbirini göremiyordu ama görmesine de gerek yoktu. Her birinin Amaya'yı hazırlıksız yakalamak için nerede pusuya yattığını çok iyi biliyordu. Yüzyıllar boyunca sanki altıncı bir his geliştirmişti.

her biri için anlamlıydı. Karanlığa karşı duydukları nefretle, onun başarısız olduğunu görmeye daha da kararlı olacaklardı.

Güzel. Amaya'nın tüm gücüyle meydan okuduğunu görmek istiyordu.

Amaya'nın başarılı olup olmaması Zaiana'nın umurunda olmamalıydı; duruşma için başka bir vekil bulabilirdi. Yine de küçük bir parçası karanlığı destekliyordu. Kararında haklı olduğu kanıtılsın diye değil, Amaya'nın olasılıklara ve beklentilere rağmen yükselebileceğini kendisine kanıtlaması için.

Sadece rüzgâr varlığını hissettiriyor, pelerinini yana doğru dalgalandırıyordu.

Zaiana hareketsizdi, izliyordu, bekliyordu, sessizdi.

Amaya yayını ve okunu kendi ustalığıyla düzeltti, uzun bir nefes aldı ve sonra koşmaya başladı. Yayını hemen kaldırmadı ya da yaklaşan saldırılar için bölgeyi beceriksizce taramadı. Amaya dümdüz koştu, odaklandı, bunun yerine tehditleri tespit etmek için işitme duyusunu kullandı. Akıllıca.

Kellias ilkti; gökyüzünden aşağı doğru süzülerek ona yandan yaklaştı. Amaya hızlıydı. Kellias üzerine çullanırken koşmaya ara vermedi. Okunu yerleştirdi ve ateşledi ama Kellias okunun etrafında dönerken ıskaladı. Yere inip ona doğru koşmaya başladı. Amaya durakladı, geri döndü, nişan aldı ve serbest bıraktı. Adamın tuttuğu hedefi vurdu.

Kellias ilerlemeyi bıraktığında Zaiana'nın gözleri onun çabukluğu karşısında sevinçle parladı.

Amaya zaferinin tadını çıkarmak için duraklamadı. Zeki genç kara fae. Başka bir oka uzanmadı, onun yerine hazırda bir silah olmadan uzun bir deparla mesafe kazanmayı tercih etti. Sırada Drya ve Selain vardı. Birlikte her iki taraftan da geldiler; sadece biri uçuyordu, diğeri ise yaya. Amaya bir ok çekti, yayı yerleştirdi ve önce kendi hizasında ilerleyen Drya'ya doğru fırlattı. Oku hedefiyle buluştu. Aynı anda Amaya aniden durdu. Yayındaki ok görüş alanıyla buluştu, ona doğru fırlayan Selain'i takip etti, hedefini şaşırtmak için uçuş yolunda zikzaklar çizdi. Genç karanlık fae hemen atışı denemedi. Kıpırdamadan durdu, kolları hazır. Yeterince yaklaştığında, Selain temiz bir süzülüşle aşağı indi. Zaiana her şeyin biteceğini düşündü ama sonra Amaya okunu fırlattı. Selain yere inmeden saniyeler önce hedefi vurdu ve onu yere serdi.

Zaiana'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Amaya döndüğünde, Acelin çoktan yoluna çıkmış, ona doğru yaya olarak koşuyordu. Bu genç fae'yi gafil avladı ve Amaya'ya doğru giden yolu terk etti.

yana doğru fırlattı. Bir ok çekip serbest bıraktı, yerleştirdi ve bıraktı, ama telaşlı farkındalık eksikliği içinde tamamen hedefin dışındaydı. Tekrar denedi ve yine ıskaladı. Zaiana'nın gülümsemesi bozuldu. Acelin hızla yaklaşıyordu ve Zaiana'nın elleri birbirine kenetlendi, oyunu bitirecek olanın kendisi olacağına inanıyordu.

Acelin gökyüzüne doğru fırladı, tek bir hareketle Amaya'nın üzerine çullanıp onu yere sermek istiyordu. Amaya, hakkını yemeyelim, düşük ihtimallere boyun eğmedi. Bunun yerine derin bir nefes aldı. Sonra, gözünü kırpsa kaçıracağı kadar hızlı bir şekilde, Amaya sırtından bir ok çıkardı, nişan aldı ve serbest bıraktı. İsabet etti. Zaiana'nın gözleri şaşkınlıkla bir parça açıldı ve Acelin de hızlı inişini durdurarak şaşkınlıkla küçük hedefinden çıkan oka baktı.

Amaya kutlama için duraklamadı. Havalandı ve şimdi eğlenme sırası Zaiana'daydı. Ellerini çözüp Amaya'nın koşusunu takip ederken pelerini açmak için uzanırken hıznır bir gülümseme ağzını kıvırdı. Yıldırımının titreşiminin kollarındaki damarlarda uğuldamasına ve demir kaplı iki parmağının ucunda canlı ametist şimşeklerden hoş iğneler oluşturmaya izin verdi. Zaiana kanatlarını büyüledi ve genç fae'ye doğru koşmaya başladı.

Amaya'nın gözleri büyüdüğü ve hızı yavaşladığı için beklediği şey bu değildi. Zaiana tereddüt etmedi. Elini uzatarak Amaya'ya doğru sivri bir şimşek fırlattı, Amaya çığlık atarak şimşegın etrafından zorlukla döndü. Zaiana ona doğru orta şiddette ikinci bir şimşek göndermeye başlamıştı bile. Patlamadan kaçınmak için tam zamanında eğildi. Fazla çaba harcamadan parmak uçlarında şimşekler oluştu ve onları tekrar tekrar ateşledi. Amaya etraflarında dans ediyordu, küçük yapısı sayesinde ayakları üzerinde hafıftı, hızlı hareket ediyordu ve hassas bir nişan almak için kilitlenmesi zordu.

Zaiana'nın erken ilerlemesi maksatlıydı. Bunun genç karanlık fae'nin dikkatini yeterince dağıtacağını ve oyunda hala bir oyuncu daha olduğunu hatırlayamayacağını tahmin ediyordu. Zaiana, Tynan'ın Zaiana'nın saldırılarından kaçmaya odaklanmışken Amaya'nın arkasına doğru süzülen koyu renkli kanatlarını bir anlığına yakaladı. Tynan hızla yaklaşıırken ve saldırabileceği donanımlı bir hedef yokken tehdidi henüz fark etmemişti. Tynan kibirli, inatçı bir piçti ve kendine güvenerek bir durumu abarttığına yenilginin acısını kabullenmeyi tercih ederdi. Bu Zaiana'nın ikinci komutanı hakkında çok takdir ettiği bir şeydi.

Tynan Amaya'nın üzerine düşmesine birkaç saniye kala her şey bitmek üzereydi. Ama gözlerini Zaiana'dan ayırmadığında, yüz ifadesinden okuduğu her neyse, uyanık ve ani bir farkındalığa dönüştü. Zaiana durdu ve Amaya'nın kolunun bir ok için geriye uzanmasını şaşkınlıkla izledi ve karanlık fae ile çarpışmasına saniyeler kala döndü. Okunu serbest bıraktı ve tam Tynan ona çarparken isabet ettirdi. İkisi de pürüzlü zeminde savruldu.

Zaiana, Amaya'nın yuvarlanmasına ve oklarının geri kalanının sırtındaki sadaktan uçmasına neden olan darbenin sesiyle irkildi. Tynan kendine geldiğinde inledi ve kendini yerden kaldırdı. Omzundan fırlayan oka ateş püskürdü, acı dolu bir tıslamayla oku çekip çıkarırken dişlerini sıktı. Bir an için gümüş rengi kan aktı.

Ancak oyun henüz bitmemişti ve Zaiana'nın bu acımasız gösteriden sonra kolaya kaçmak gibi bir planı yoktu. Bir kez daha yıldırım saldırılarına başladı. Amaya haykırdı, ayağa kalkmadan önce birkaç tanesinden kaçmak için yuvarlandı. Yayı vardı ama okları yoktu. Gözleri birkaç metre ötede duran tek bir okun bulunduğu yere kayd. Zaiana koşmaya başlarken defalarca vurdu, mor okların arasında zıpladı, zarif bir şekilde ustalaşmış bir dans gibi ayak parmaklarının üzerinde durdu. Zaiana onun henüz bocalamasını sağlayamadığı için hayal kırıklığına uğramış hissediyor, rüzgârdaki bir tüy gibi hareket edişle büyüleniyordu.

Amaya oku kayd. yerine yerleştirdi ve nişan aldı. Hedefe değil; hedef soluna doğru kaymış olduğu için Zaiana'ya nişan aldı.

Zaiana bu tehdit karşısında alev aldı. Kollarını açtı ve her iki eliyle cıvatalarının gücünü topladı. Amaya tereddüt etmedi. Gözünü kırpmadan Zaiana'nın gözünü tuttu. Zaiana cesareti ve meydan okuması için Amaya'ya hayran mı yoksa ondan nefret mi ettiğine karar veremedi. Meydan okuma tüm merhamet düşüncelerini iptal etti ve akımlarındaki gücü geri çekmedi. Tıpkı Maverick'e yaptığı gibi, akımlarını birleştirdi ve iki elinin demir uçlarından güçlü bir patlama gönderdi.

Amaya Zaiana'nın beklediği gibi yoldan çekilmedi. Bir an için bir korku, hatta belki de pişmanlık hissetti çünkü birleşen akımlarının gücünün böylesine küçük bir formu öldürmeye yetebileceğini fark etti. Amaya'nın hayatı onu endişelendirmemeliydi. Etmiyordu da. Ama ne büyük bir kayıp olurdu.

Sonra hiç beklenmedik, kurnazca ve zekice bir şey oldu.

Amaya bacaklarını kaydırarak yıldırımın etkisini emmeye hazırlandı. Ve öyle de oldu. Okunun ucu ilk önce şimşekle buluştu ve Amaya dişlerini sıktı, demir ucun iletimiyle oluşan şok dalgalarından tamamen kurtulamadı. Hedefini değiştirerek son okunu da fırlattı. Ok, Zaiana'nın yüzünün hemen yanında, büyüleyici, canlı bir mor renkle yüklü olarak, alanın uzunluğu boyunca güzelce yükseldi. Ok en uzaktaki hedefi vurdu - hayır, *patladı*.

Zaiana az önce gördükleri karşısında şaşkınlık ve hayranlık içinde yerdeki kırık parçalara baktı. Arkasını döndüğünde Amaya dizlerinin üzerine çökmüş, Zaiana'nın patlamasının artçı şokundan kurtulmaya çalışırken ağır ağır nefes alıyordu. Bir an için suçluluk ya da sempatiye benzer bir şey hissettiğini düşündü. Normalde duygusuz olan zihninde ve hareketsiz göğsünde garip bir sızı gibiydi.

Karanlığa yaklaştı, ona tepeden bakıyordu. Amaya onun bakışlarına kilitlenmek için gözlerini kaldırdı. Yorgunluktan bulanıklaşmışlardı ama Amaya yılmadı.

"İyi iş çıkardın," dedi Zaiana ve genç fae küçük bir rahatlama gülümsemesini başardı. Zaiana dudakları kıvrılırken kendi dudaklarına karşı verdiği mücadeleyi kaybetti. "Böyle devam et. Harika şeyler yapma potansiyeline sahipsin, Amaya. Buna inan."

Bununla birlikte Zaiana karanlığın yanından geçti. Cezasını çekmesi için onu dağın yamacında bırakırken, alışık olmadığı bir şeyin yeni, lanetleyici parıltısını görmezden gelmeye çalıştı. *Umut* gibi bir şey.

BÖLÜM 16

Faythe

FAYTHE uykuya daldığında hatırladığından daha soğuk hissederek uyandı. Sanki orada birini bulmayı bekliyormuş gibi kolunu uzattı. Ne zaman Sadece yumuşak bir çarşafı karşılaştığında, orada tam olarak *kimin* olacağını düşündüğü aklına geldi ve gözleri kalbinin hızlı atışıyla açıldı.

Yalnızdı.

Faythe kendini ayağa kaldırdı ve önceki geceyi hatırlarken vücudunun kızardığını hissetti. Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde, gece geç saatlere kadar süren konuşmalarından sonra Reylan'dan kalmasını istemişti. O da kalmıştı. Yanındaki boşlukta bıraktığı hafif iz, utanmazca isteğini hayal etmediğini doğruladı. Gecenin bir vakti ya da sabahın erken saatlerinde gitmiş olmasından dolayı rahatlamış mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı, karar veremiyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bunun uygunsuz olduğunu düşünmüş ve kız tekrar uyuduğu anda gitmiş miydi? Bu düşünce midesini bulandırdı ve ısınan tenini serinletmek için yorganı geri çekti. Güneşli gökyüzüne bakarak uzun bir nefes alan Faythe kendini... yenilenmiş hissetti.

Sonra kafasına dank etti. Rüyasında hiçbir şey görmemişti. Dün gece ikinci kez uykuya daldıktan sonra değil. Dudaklarında muzaffer bir gülümseme belirdi. *Nihayet*. Gerçi bu kısa sürmüştü ama Yüksek Farrow'daki Nik'e Gece Yürüyüşü yapmaya kalkışacak gücü vermediğini fark etti. Mutlu ve karanlık bir dinlenmeye daha çok ihtiyacı vardı ve birdenbire

Kâbuslarının her gece geri dönüp yeniden kazandığı azıcık gücü de mahvedebileceğinden korkuyordu.

Faythe uzun bir iç geçirdi ve kendini yataktan dışarı attı. Balkon kapısına doğru yürüdü ve kalenin surlarının ötesindeki kusursuz konutları öpen güneşin ışıyla canlanan muhteşem şehre baktı. Faythe, hem iç hem de dış halkaların çevresini uzaklara kadar görebilecek kadar yüksekteydi.

İnsan yapımı tahkimatların yanı sıra Ellium, güneş ışığında yakut gibi parıldayan ve gece karanlığında parıldayan yıldızlardan oluşan bir çevre oluşturan kızıl tepeli güzel dağlarla çevrili ve korunuyordu. Bulunduğu noktadan görünen muhteşem manzara nefes kesiciydi, alçakgönüllüydü... güç vericiydi. Ateş ve külden bir şehir.

Dalgın düşünceleri kapısının kibarca çalınmasıyla bölündü. Faythe kalbi yerinden fırlayacakmış gibi döndü. Bilinçsizce, içinde uyuyakaldığı bornozun eteğini çekti, kapının kolu çevrildiğinde görmeyi beklediği gümüş saçları hayal ederek aptalca bir gerginlik yaşadı. Ancak, hizmetçisi Gresla'yı görünce küçük bir nefesle omuzları hemen çöktü. Yaşlı bir kadındı, önlüğü tombul vücudunu sarmak için biraz küçüktü. Parlak bir gülümseme attı ve Faythe hayal kırıklığını gizlemek için ona karşılık verdi. Gresla insandı ve şatoda geçirdiği aylar boyunca Faythe'nin şüphelerini ve stresini hafifletmede büyük bir rahatlık sağlamıştı. Faythe bu alçakgönüllü kadına sanki kendi büyükannesiymiş gibi her şeyi itiraf edebileceğini hissetti, hayatında tanıma zevkine erişeceğini hiç düşünmediği bir başhemşire figürüydü bu.

"Günaydın, Leydi Faythe," diye cıvıladı. Bu her sabah aynı selamlamaydı ama Faythe bu formaliteyi her duyduğunda ürperiyordu. Gresla'nın bu unvanı bırakması için hiçbir protesto işe yaramamıştı.

"Günaydın, Gresla." Faythe dudağını ısırды ve ardından gelecek olan soruyu bastırmak için kendini zorladı. Başarısız. "Gresla'yı gördün mü? -?"

"General bu sabah erkenden odalarınızdan ayrıldı," diye cevap verdi Gresla, Faythe sözünü bitiremeden. Bazen Faythe'nin ne düşündüğünü tam olarak biliyor gibi görünmesi onu hayrete düşürüyordu. "Bana d i n l e n m e n i z e izin vermemi ve uyandığınızda geri gelmemi söyledi." Yatağı düzeltmeye çalışırken Gresla'nın hafif gülümsemesi neredeyse alaycıydı.

Faythe kaşlarını çatarken utanç duymak için bir saniyesi bile yoktu. "Saat kaç?"

"Gün ortası, canım."

Ağzı açık kaldı. O kadar uzun süre uyumuş muydu? Hizmetçisinden öğrendiği bu küçük ayrıntı göğsünü bir sıcaklıkla doldurdu. Reyhan dün gece tekrar uykuya dalar dalmaz değil, bu sabah gitmişti. Sersemlemiş bir şekilde sınırları titredi. Belki de kendisi de uyuyakalmıştı ve uyandığında bunu uygunsuz bulup hızla oradan ayrılmıştı. Bu düşünce onun parlak ruh haline soğuk bir gölge düşürdü.

Faythe doğruldu, tam bir gece uykusuna kavuştuğu zafer anının mantıksız ve önemsiz düşüncelerle mahvolmasına izin vermedi. Kendi yüzleşmelerinin ağırlığı altında ezilmeye ne kadar yakın olduğunu ve rahatsız edilmeden dinleneceği bir geceyle birlikte yüklerini paylaşarak rahatlamaya ne kadar ihtiyacı olduğunu anlaması dün geceyi bulmuştu. Bunun için Reyhan'a teşekkür etmeliydi, bilse de bilmese de. Dün gece kalışının aralarındaki havayı bozmadığından emin olmak ve derin bir uykuya dalana kadar ağır itiraflarını dinlediği ve annesinin hikâyeleriyle ruhunu canlandırdığı için minnettarlığını ifade etmek için onu aramak istedi. Faythe neredeyse sıçrayarak gardıroba giderken, Gresla'nın yumuşak kıkırdaması onu takip etti.

"Bu sabah çok heveslisiniz Leydi Faythe," diye yorumladı arkasından. "Yakışıklı generalle bir ilgisi yok, değil mi?"

Faythe çeşitli giysileri karıştırırken, "Hiç de değil," diye cevap verdi. Gerçi bu pek de ikna edici bir ifade değildi. Gresla kapı aralığında belirdi ve Faythe araştırmasına ara vererek ona dikkatle baktı. "Keşke sana daha skandal haberler verebilseydim, Gresla, ama dün gece sadece konuştuk ve saat bizden uzaklaştı. Hiçbir şey olmadı."

"Öyle olduğunu asla düşünmezdim. Yine de moralinizi düzeltmiş gibi görünmesine sevindim." Gresla onun yanından geçerken hiç düşünmeden bir elbiseye uzandı.

Faythe kıpkırmızı işlemeli asimetrik elbiseye bakıp gülümserken Gresla da bir çift ince siyah pantolon kaptı. Faythe pek de şık biri sayılmazdı ve itiraf etmek gerekirse, harika hizmetçisi olmasaydı canlı kumaşlar ve aksesuarlar denizinde kaybolurdu.

Giyindikten sonra, Faythe sessizliği böldüğünde Gresla Faythe'nin saçları üzerindeki işini bitirmek üzereydi. "Bu gece nereye gittiğini biliyor musun?"

Sabah mı?" Reylan'ın adını Gresla'ya söylemek günah çıkarma gibi geliyordu. Faythe sanki dün gece çarpıcı fae generalinin odasında olduğu gerçeğini inkâr edecekmiş gibi bundan kaçındı.

Gresla aynada ona bilmiş bir bakış fırlattı, dudaklarının arasına sıkıştırdığı iğneyi alıp saçlarını yarı arkadan bağlayan örgülerin arasına soktu. Faythe'nin yanakları pembeleşti ve bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

"Sanırım misafir odasıyla ilgili bir şeyler söyledi. Sanırım başka bir komutanla buluşacaktı. Daha sonra senin için geleceğini söyledi."

Genelde o gün ona eşlik etmek için odasında belirmesine rağmen, bu olay Faythe'nin heyecanla başını döndürmüştü. Endişelerini yatıştıracak bir bilgi daha edinmişti: Reylan geceyi burada geçirdiği için pişman değil, görev icabı gitmiş olmalıydı. Gresla'nın aralarında neler olup bittiğine dair artan varsayımlarına katkıda bulunmasını engellemek için, yüzünde beliren geniş gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. Başka bir şey söylemedi.

Gresla başka bir iğne almaya gittiğinde Faythe ayağa kalktı. "Sanırım artık kaleyi yeterince iyi tanıyorum. Kendi yolumu kendim bulurum."

Gresla itiraz etmedi. Onun yerine yuvarlak yanaklarını sıcak bir gülümseme kapladı ve gözleri Faythe'ye mütevazı bir gururla baktı. Sonra eli hafifçe Faythe'nin sırtına dokundu ve o kapıya doğru kaçmadan önce onu yana doğru yönlendirdi. "Önce kahvaltı," dedi Faythe'nin yemek yememe planlarını önceden tahmin ettiğini gösteren sert bir tavırla.

Faythe isteksizce homurdandı ve soğuk bir sofranın hazırlandığı bitişikteki yemek alanına yöneldi. İştahı, huzursuz duygularıyla yüzleşme ihtiyacı yüzünden tamamen azalmıştı. Oturduğu sırada kapısı çalındı ve başını sese doğru çevirdiğinde kalbi göğsüne çarptı. Gresla ona alaycı bir bakış fırlattı ama Faythe cevap vermek için hareketlenirken umutsuzca etkilenmemiş görünmeye çalıştı. Tanıdık sarışın bukleler gözüne iliştiğinde beklentisi bir kez daha tamamen dağıldı. Hafif bir hayal kırıklığı acısı, Reuben'e sırtıttığında çabucak silinip gitti.

"İkinizi yalnız bırakayım. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni nasıl bulacağınızı biliyorsunuz, Leydi Faythe."

Faythe resmi konuşmaya verdiği tepkiyi yakalamak için Reuben'e bir bakış attı. Kaşları çatılmıştı ama ifadesi hiçbir şey belli etmiyordu.

Hızla giden hizmetçisine minnettar bir baş hareketiyle gülümsedi.

"Hanımefendi, ha?" Reuben bastırılmış bir sırıtışla yorum yaptı. "Ben *"Prenses olmamasına şaşırdım."*

Faythe kaşlarını çatarak ona baktı ve lezzetli hamur işlerine yumulmadan önce masadaki yerini almak üzere döndü. Reuben karşısındaki koltuğa oturdu ve parlak gözlerle hevesli bir şekilde kendine yardım etmeye başladı. Lakelaria'da bir insan ailenin yanına sığındıktan sonra kendisine iyi bakıldığını söylemesine rağmen, denizde nasıl bir muamele gördüğünü merak ettiği için bu manzara ona acı veriyordu.

"Buraya nasıl alıştın?" Faythe sessiz bir aradan sonra sordu.

"Güzel," dedi ağzının yarısı doluyken. Faythe kıkırdadı, çünkü bu manzara çocukluğuna dair sıcak anıları canlandırmıştı. Kaygısız günlerin özlemini çekerken şimdi hayat boyu arkadaşıyla yeniden bir araya gelmişti. "Burada çok misafirperverler. Bu arada teşekkür ederim. Siz olmasaydınız alternatif ne olurdu bilmiyorum." Vücudundan hafif bir titreme yayıldı.

Faythe başını salladı. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Burada olduğun için mutluyum, Reuben. Güvende olduğun için mutluyum." Kısa bir duraksamadan sonra, onunla mümkün olduğunca çok değerli anlar geçirmek için beklettiği soruyu sormak zorunda kaldı. "High Farrow'a ne zaman döneceksin?" Onunla daha fazla zaman geçirmek istese de, diğer arkadaşlarıyla birlikte güvende olacağı kendi krallıklarına geri dönmesine ihtiyacı vardı. Faythe'nin Rhyenelle'deki günleri, bir ay sonra çıkmak zorunda kalacağı tehlikeli yolculukla birlikte sayılı hale gelmişti. Gündönümü daha fazla erteleyemeyeceği kadar yakındı ve Reuben'i yabancı bir krallıkta bir kez daha dost yüzü görmeden bırakmak istemiyordu.

"Aslında kalmak istiyorum."

Beklediği bu değildi. Onun bunu seçecek olması hem mutlu hem de acı verici bir düşünceydi. Ama ona böyle bir seçim şansı veremezdi. "Yapamazsın. Geri dönmen gerek. Nik artık kral; sana hiçbir zarar gelmeyecek. Söz veriyorum."

"Burada bana hiçbir zarar gelmeyecek. Sen prensessin, değil mi?"

Faythe verdiği cevapta çelişkiler içindeydi. Mirasını kucaklamaya ve Agalhor'un varisi olmak için kendini ortaya koymaya karar vermişti ama bu garanti değildi. Hele de Malin yoluna çıkmışken. Kafasını kurcalayan sorudan uzaklaşmaya karar verdi.

"Rhyenelle'den ayrılıyorum. Sadece bir kez daha yabancı bir krallıkta yabancı olacaksın."

"Seninle Adalar'a gelmek istiyorum."

Faythe geri çekildi ve oturduğu yerde doğruldu. Birkaç uzun saniye boyunca ona bakarken midesinde rahatsız edici bir his yükseldi. Zihni onun sözleriyle çalkalanırken kaşları çatıldı.

Reuben'in yüzü masumdu ama Faythe'nin kalbi hızlandı.

"Sana nereye gittiğimi hiç söylemedim," diye mırıldandı, kayıp konuşmayı bulmak için beynini zorlamaya devam ederken telaşlanmıştı.

Sadece kafasını şaşkınlıkla eğdi. "Evet, öyle yaptın. Geldiğim gün, hatırladın mı?"

Faythe konuştukları her şeyi hatırlamaya çalıştı. Çok şey vardı ama Niltain Adaları'ndan bahsettiğini hiç hatırlamıyordu, bu konudan ilk kez dün gece Reyran'a bahsettiğinden emindi. O ve Reuben o kadar çok şey konuşmuşlardı ki belki de bu konu sohbete dahil olmuştu. Yine de ihtiyatlı tavrı devam ediyordu. Çok şey yaşamış olan eski dostuna güvenmemek için hiçbir nedeni yoktu ve onun da kendisine yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu. Faythe kuşkulu düşüncelerinden kurtulmak için başını salladı.

"Benimle gelemezsin."

"High Farrow'da artık bana göre bir şey yok. O değirmene geri dönmek istemiyorum." Yüzü ıssızlaştı ve yalvarmaya başladı.

Faythe'nin içi acımakla doluydu ama onu da yanında götürme riskini göze alamazdı. Geri dönebileceğinin hiçbir garantisi yoktu. "Sadece yoluma çıkacaksın. Gittiğim yerde sana göz kulak olamam," dedi kararlı bir şekilde, ona karşı bu kadar sert olmak canını yaksa da.

Reuben onun kovulmasına karşı çıkmadı. Bunun yerine ifadesi karardı, sertleşti ve bu onu dinlemesi için yeterince etkiledi. Reuben artık her zaman koruma ihtiyacı hissettiği çocuk değildi.

"Lakelaria'da hayal bile edemeyeceğiniz şeylerle yüzleştim. Kendimi savundum ve kendim için savaştım. Ben Farrow Limanı'nda ayrıldığınız kişi değilim. Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok." Yüzündeki kararlı ifade sözlerine haklılık kazandırıyor. Yaklaşık bir yıl önce ayrıldığı çocuk değildi. Ruhen, hatta görünüş olarak, hayal edebileceğinden çok daha fazla yaşlanmıştı. Yüz hatları daha belirgindi, sanki zorluklar yüzünü yıpratmıştı. Artık çocuksu bir yakışıklılıktan ziyade kesinlikle yakışıklıydı.

"Geri dönmeyebiliriz," dedi fısıltının ötesine geçmeyen bir sesle, fikrini değiştirmesi için sessiz bir yalvarışla.

Reuben gülümseyerek kadehini ona doğru kaldırdı. "O zaman bir daha bir araya gelmeyelim."

Bu onu korkutmadı. En ufak bir şekilde bile. Ve bu onu sevinçten ç o k korkuyla doldurdu. Hayatı için değil, ama gözlerini tutarken küçük bir endişe tohumu. Bir an için o gözlerin hatırladığından daha koyu bir tonda olduğunu düşündü ve tehlikeli arayış için duyduğu heyecan bir yabancıya aitti.

Sonra da kayboldu. Kadının sessizliğini bir kabullenme olarak algıladığı için dikkati tekrar önlerindeki kahvaltıya yöneldi.

Faythe çekincelerini bir kenara bıraktı, ama iradesi dışında başka bir hayatın daha tehlikede olmasından duyduğu suçluluk duygusu hâlâ içindeydi.

Faythe koridorlarda kendinden emin ve dengeli adımlarla yürüyordu. Misafir odası, Reyran'ın sık sık gittiği bir yer olduğu için nasıl kolayca gidebileceğini bildiği birkaç yerden biriydi. Reyran, savaş planlarını ve kraliyet orduları ve savunmalarıyla ilgili diğer eşyaları almak için onu sık sık oraya sürükler, Faythe bu konuda onu rahatsız ettiğinde de ona bir şeyler açıklamaya çalışırdı. Reyran krallığa olan tutkusu ve hayranlığı hakkında saatlerce konuşabilirdi ve bir süreliğine onun sesiyle kendinden geçmek harikaydı.

Son köşeyi dönerken Faythe hızlı adımlarını yavaşlattı ve odanın kapılarının zaten aralık olduğunu gördü. Dikkatle yaklaştı, koridordan gelen yumuşak seslerin mırıltısını duydu. Biri yumuşak ve kadınsı olan iki ses. Kapıya vardığında, toplantı hâlâ devam ediyorsa bölmek istemediğinden önce durup içeriye bir göz attı. Ancak gördüğü şey anında midesini bulandırdı.

Reyran uzun orta masaya rahatça yaslanırken, nefes kesici güzellikteki dışı bir fae dokunulacak kadar yaklaşmıştı. Kumral saçları çiçek açmış sonbaharı andırıyordu ve uzun bir örgüyle bağlanmıştı. Faythe'nin şu anda sahip olduğu, güçlü vücudunun tüm kıvrımlarını ortaya çıkaran, vücuda tam oturan savaş kıyafetinin aynısını giymişti. Bu fae bir

Savaşçı. Yüz hatları yumuşaktı ama sivri kulaklarını süsleyen altın vurgularla zarif bir şekilde çarpıcıydı.

İkili, zengin kahverengi teni ve keskin yüz hatlarıyla Faythe'nin ağzını açık bırakan bir erkek savaşçı fae ile birlikte parlak bir sohbete dalmış görünüyordu. Çok etkileyiciydi. Yine de dikkati sadece Reyhan'ın üzerindeydi. Hevesli gülümsemesi nadirdi ve ona hayranlıkla bakarken bir başkasının gülümsediğini görmek ona acı verdiği kadar içini de ısıtıyordu. Dişi fae güldü, sesi harikulade bir melodiydi ve eli Reyhan'ın koluna gitti, söylediği bir şey üzerine kıkırdarak ona doğru eğildi.

Reyhan onun davetsiz misafirliğini fark etmek için başını çevirdiğinde Faythe keskin bir nefes çekti. Topuklarının üzerinde dönerek hızlı ve hafif bir yürüyüşle salondan uzaklaştı, ağır ayak seslerinin kesinlikle dikkatini çekeceğini biliyordu. Gözlerini köşeye dikti, köşenin onu karşılamasını istiyordu, böylece köşenin etrafında kaybolabilir ve bir yüzleşmenin utancından kurtulabilirdi.

"Faythe." Sesi onu arkasından çağırdı ve hareketini durdurdu. İçinden küfrederek, durduğu yerde bir kül yığınının dönüşmeyi her şeyden çok diledi. Bunun yerine Faythe yüzünü düzeltti ve tek bir akıcı hareketle ona doğru döndü.

Yanında arkadaşları olduğu halde ona doğru yürüyordu. Gülümsemeleri sıcak ve davetkârdı ve Faythe *kıskançlığın* korkunç acısına rağmen onlara karşılık vermek için elinden geleni yaptı. Kısa gözlemlerinden bir şey çıkarması yanılttı ama onların yakınlığı zihnini yargılamaya itmişti bile.

"Ben, şey... Kyleer'ı arıyordum," diye yalan söyledi Faythe ona yetiştiklerinde. Reyhan'ı aradığını itiraf etmeden amaçsızca dolaşmasını açıklamak için aklına gelen ilk şey buydu.

"Ne için?" Yalan söylediğini biliyordu ve bunu neden ona söylemediğini merak ediyordu.

"Eğitim," diye ağzından kaçırdı.

Gözleri onu suçlarcasına üzerinde gezindi ve kaşları kıyafetine doğru kalktı. Faythe kendine baktı, herhangi bir savaş için giyinmemişti. Gerilimin artmasıyla içinde bulunduğu garip durumdan kurtulmaya çalışarak uzun bir nefes aldı.

"Üzerimi değiştirmeye gidiyorum," diye ekledi, başparmağını arkasına doğru salladı ve gitmesine izin vermesini umdu.

Söylemedi ama tam ağzını açtığı anda melodik bir ses duyuldu.

"Eğitim odasında yeteneklerinin oldukça etkileyici olduğunu duydum. Umarım bir ara dövüşme şansımız olur," dedi Reyhan'ın yoldaşı hevesle.

Faythe kendisine gösterilen ilgi karşısında tuhaf bir şekilde gerilmiş, *yeteneklerinden* bahsedilince yerinde kıpırdanmıştı. Kendisini savunmak ya da karşı koymak için orada olmadığı zamanlarda ne kadar sık kendisinden bahsedilirdi?

"General Killjoy bizi tanıştırmayacağına göre, izin verin ben tanıştırayım. Ben-"

"Komutan Livia Arrowood," diye bir ses Faythe'nin arkasından doldu.

Livia, gözleri fae'nin üzerine düştüğünde ıslıl ıslıl parladı. "Aradan beş ay geçti ve sen bana resmen hitap ediyorsun, Izaiah?"

Faythe arkasını döndüğünde en küçük kardeşin ellerini ceplerine sokmuş, dudaklarının kenarında sinsî bir gülümsemeyle onlara doğru yavaşça yürüdüğünü gördü. Livia onu karşılamak için Faythe'nin yanından geçti ve ikili sıkı sıkı kucaklaştı. Bu o kadar uzun sürdü ki Faythe bakışlarını onların kavuşma anından kaçırma ihtiyacı hissetti. Tekrar dönüp Reyhan'ın sert bakışlarıyla karşılaştı. Yanakları kızardı ve onun yanında nasıl davranacağını bilemediği için kendini tuhaf hissetti. Dün gece ne kadar masum olsa da aynı yatağı paylaşmışlardı ve Reyhan'ın pişmanlık ya da gariplik gibi duygular besleyip beslemediğini henüz öğrenememişti. Yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu.

Sonra Faythe'nin bakışları Reyhan'ın tanıştırdığı yanındaki çarpıcı fae'ye takıldı. "Bu General Lycus Warner. Onu da Yüksek ile tanıştırebilir miyim?"

"Faythe," diye araya girdi. "Sadece Faythe."

General gülümseyerek mükemmel beyaz dişlerini gösterdi ve pürüzsüz kahverengi teninde bir gamze oluşturdu. Gözleri davetkâr, koyu çikolata rengindeydi ve bakışlarını ona sabitlediğinde merakla parlıyordu. "Sizin Faythe'den çok daha fazlası olduğunuza inanıyorum, Majesteleri." Kısa bir selam verdi ve Faythe nasıl tepki vereceğini bilemedi.

Uzun boylu, yapılı adam doğrulurken bir anlığına ona baktı ve her ne kadar tuhaf görünse de saygısını kabul etmek için başını eğdi. İlk fark ettiği şey, kıyafetlerinde genellikle kıpkırmızı vurgular olan Reyhan'ın aksine, onun tamamen siyah giydiği idi. Sonra gözleri adamın omzuna iliştirilmiş, karmaşık bir şekilde oyulmuş ambleme takıldı. Gözleri genişledi.

"Fenstead'den misin?" Fethedilen büyük krallığı simgeleyen yan profilli geyik yeterince teyit ediciyken bu aslında bir soru değildi.

Başını salladı, gülümsemesi acılıydı. "Gerçekten de öyle."

İşte o zaman, krallığının zümrüt rengi olan kıyafetindeki renk eksikliğinin belki de sığındıkları krallığa saygıdan kaynaklandığını düşündü. Ya da Fenstead'in geri alındığı zamanki canlılığı saklamak için yas tutuyordu. Zihninde dönüp duran düşünceler başını döndürüyordu ama yine de "Yaşıyor" diyebildi. Faythe gözlerini adamın omzundaki kelepçeden ayırarak umutla adamın bakışlarını karşıladı. "Tauria Stagknight - High Farrow'da."

General Lycus'un yüzü anlayış doluydu. "Kraliçemin yaşadığının farkındayım."

Kadın başını salladı. "O zaman neden ona gitmedin? Size ihtiyacı var. Komutanlarının, halkının - kaçınızın hayatta kaldığını bilmiyor." Faythe ses tonuna sızan suçlamaya engel olamadı ama harika arkadaşını ve bir gün evini geri almayı nasıl arzuladığını düşününce, ona yardım edebilecek kişilerin - kendi halkının- kendilerini tanıtmamış olması mantıklı gelmiyordu.

"Kraliçe Tauria Stagknight tam da olması gereken yerde, güvende ve korunuyor," diye sakince cevap verdi.

"Yanılıyorsun."

"Faythe-" Reylan araya girdi ama duramadı, Tauria'nın ağrıtlarını duyduğu şeyi dile getirmeyi arkadaşına borçlu olduğunu hissetti. Keder ve suçluluk onun zarif yüzüne kalıcı bir gölge gibi düşmüştü.

"Bence ondan uzakta geçirdiğin zaman içinde Tauria'nın zayıf bir prenses olmadığını anlayacaksın. Artık değil. Korunmaya ihtiyacı yok. O, halkının gücüne ve inancına ihtiyacı olan bir kraliçe."

"Onunla yakın mıydınız?" Lycus gözlemlledi.

"Kendimdeki pek çok şeyi görmeme yardımcı oldu. Direnci takdire şayan. Ayrıca hoş karşılanmadığımı hissetmeme de yardımcı oldu. Onun hazır olmasını bekliyorsanız, size söyleyeyim, bir süredir hazır ve eğer ona gitmezseniz, meseleleri kendi eline almak için planlar yapıyor olabilir, General Lycus."

Yüz ifadesi sertleşti. Faythe'nin küstahça söylediklerinden dolayı öfke ya da kızgınlıkla değil. Ellerini arkasında kavuşturmuş dururken onun her kelimesini hesaplıyordu. Söylediği sözler ve tutkusu azalırken,

Faythe'nin sinirleri onun değerlendirmesiyle yeniden gerildi. Korkutucu derecede sert ve güzeldi, saçları koyu renkti, çok kısaydı ve yakından bakıldığında sık buklelerle dokuluydu. Arkasındaki fae'yi hatırlamak için gözlerini ondan ayırdığında, bir şeyler tıkladı.

Arrowood.

"Kuzenim." Reylan onun merakını yanıtladı.

Livia bu söz üzerine başını ne eğdi. "Trajik, gerçekten. Bu kadar sert ve sıkıcı biriyle kan bağı olmak. Geri döndüğü ilk gün ve tek konuşabildiği savaş kampları, stratejiler, falan filan..."

Reylan ona kaşlarını çattı ama o da alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Faythe kendini gülümserken buldu, Livia'nın cretkrlığı karşısında eğleniyordu. Onun akrabası olduğu için göğsü rahatlamıştı. Faythe gözlerini kaçırdı, ikiliyi bu kadar yakın gördüğünde aklından geçen düşüncelerden dolayı suçluluk duyuyordu.

Livia bir kolunu Izaiah'nın omzuna yasladı ve Faythe onların Reylan'ın etrafında halka oluşturduklarını hayal etti.

Reylan kendini savunmak için, "Rapor vermek senin görevin," diye homurdandı.

"Küçük Liv'imize nefes alması için biraz izin verin," diye seslendi koridorun sonundan yeni bir ses.

"Küçük m?" Livia meydan okuyarak, vahşi bir sırıtışla yaklaşan Kyleer'ı izlemek için başını çevirdi. Kollarını boynuna dolayabileceği kadar yaklaştığında tehdidi bıraktı. O da ona sıkıca sarıldı.

Birbirlerini bıraktıklarında Kyleer, "Bu sabah uyandığımda havada bela kokusu aldığımı düşünmüştüm," diye mırıldandı. Kyleer elini kızın mükemmel örgüsünü okşamak için kaldırdı ama kız elini bileğinden yakaladı ve Kyleer kıkırdarken bileğini aşağı itti.

Bu görüntü Faythe'nin göğsüne saplandı ve High Farrow'daki en yakın arkadaşıyla ilgili anılarının canlanmasına neden oldu. Ciddi ruh hali bir anda zihnini bulandırdı. Ayrıldığından beri Jakon'la birkaç mektuplaşmıştı ama henüz Gece Gezintisi'ne çıkmadığı ve Nik aracılığıyla fiziksel olarak iyi olduğunu teyit etmediği için duyduğu suçluluk ve utanç yüzünden bu mektuplar belirsizdi. Onun hakkında ne düşünecekti?

Sırtına hafifçe dokunan bir el onu sarsarak Faythe'yi kardeşlerin ve Livia'nın Fenstead generaliyle sessizce sohbet ettikleri koridora geri getirdi. Reylan'ın endişeli bakışıyla karşılaşmak için başını çevirdi.

"zel olarak konuşmak ister misin?"

Bu soru karşısında Faythe'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Garip bir şekilde onun bakışlarını tutmaya dayanamıyor, her seferinde yüzü kızarıyordu. Başını iki yana salladı. "Gidip Reuben'i kontrol etmem gerek." Midesine korkunç bir şekilde yerleşen bir yalan daha.

Faythe generali yalnız bulacağını ummuştı ama diğer dört kişinin gözleri üzerlerindeyken sahne korkusu onu ele geçirdi ve Yüksek Farrow'daki arkadaşlarıyla ilgili eski anılarının çalkalanması onu bir umutsuzluk çukuruna itti. Herkes ona baktı ve Reyhan itiraz edecekmiş gibi gerindi ama Faythe tatlı bir gülümsemeyle hepsinin yanından geçip geldiği yoldan geri döndü. Neyse ki peşinden kimse gelmedi ama Reyhan'ın gelmeye başladığını hissettiğine yemin edebilirdi. Peşinden gitme isteğinin zayıf dalgaları, bir şey onu durdurana kadar sırtında ürperdi.

Faythe ikinci koridorda ilerliyordu, bir sonraki keskin köşeyi dönmek üzereydi ki dehşet dolu bir nefes çekti, sanki bir duvara çarpmış gibi aniden durdu, onun yerine uzun, katı bir formla çarpışmasına sadece birkaç santim kalmıştı. Gözleri adamın göğsünden yukarı kalktığında buz kesilmişti. Rhyenelle Kralı'nın parlak ela gözlerine şaşkınlıkla baktı. O da hafif bir şaşkınlıkla baktı. Faythe hâlâ nefes aldığını sanmıyordu. Hemen kenara çekildi, içgüdüsel olarak başını eğdi.

"Bağışlayın beni Majesteleri," diye boğuk bir nefes aldı hızla çarpan kalbinden. Titremesini bastırmak için ellerini arkasında sıkıca kavuşturmak zorunda kaldı. Faythe sessizce onun kendisini daha fazla onaylamadan yoluna devam etmesi için dua etti.

"Resmiyete gerek yok Faythe." Eğer daha iyisini bilmeseydi, adamın derin sesindeki acı notasına inanabilirdi.

Faythe bakışlarını zorla yukarı kaldırdı ve gizli bir özlem barındıran ciddi gözlerle ona baktı. Altın rengi gözbebeklerinde annesini, kayıp aşkını görebiliyordu. Belki de Faythe'nin burada olması bir hataydı; ona sadece kaybettiği hayatı ve tanımadığı... hatta muhtemelen *istemediği* çocuğu hatırlatıyordu. Bu düşünce içini utanç verici bir suçluluk duygusuyla burktu.

Agalhor gözle görülür bir şekilde nefes aldı, geniş omuzları zarafetle kalktı. Ağzı, düşünüp taşınyormuş gibi kelimeler olmadan açıldı. Gülünç görünüyordu ama Faythe, ona hitap ederken duruşunda bir parça gerginlik yakaladığını düşündü.

Biraz tereddüt ettikten sonra nihayet şöyle dedi: "Bana katılmak ister misin? Ben de tam Cam Bahçe'ye gidiyordum. Orayı size göstermeyi çok isterim.

sen."

Faythe afallamıştı. Rhyenelle'e geldiğinden beri onu birçok kez oraya davet etmiş, bir haberci göndermiş ve yeni çevresine alışana kadar mesafesini korumuş olsa da, teklifin doğrudan büyük kraldan gelmesi onu içinde bulunduğu durumun gerçekliğiyle yüzleştirdi. Karşısında Rhyenelle Kralı değil, *babası vardı*. Elleri iki yanına düştü, ağzı bir yanıt oluşturmak için açıldı. Sabırlıydı ama gözlerinde sanki reddedeceğini tahmin ediyormuş gibi bir hüznün vardı.

"Bu nazik bir teklif, ama arkadaşım-"

"Biz konuşurken icabına bakılıyor," diye güvence verdi.

Faythe ağırlığını ayaklarının arasında kaydırды, onunla baş başa kalmasını engelleyecek hiçbir mazereti yoktu. Bundan sonsuza dek kaçamazdı, bunu biliyordu. Sonra Reyhan'ın dün geceki cesaretlendirici sözleri, Agalhor'un gece korkularını iyileştirmek için ihtiyaç duyduğu cevaplara sahip olabileceği umuduyla birlikte içinde yankılandı. Bu düşüncede, bunun ne anlama gelebileceğini düşündü - eğer Gece Yürüyüşü yapabilirse arkadaşlarını tekrar görme fırsatı verecekti

-Faythe derin bir nefes aldı ve bastırılmış endişesinin bir kısmının nefes verirken serbest kalmasına izin verdi.

"O halde size eşlik etmeyi çok isterim, Majesteleri."

Agalhor'un kaşları şaşkınlıkla hafifçe kalktı ama sonra onun gülümsemesine kendi parlak gülümsemesiyle karşılık verdi. "Lütfen, bana unvanımla hitap etmenize gerek yok. Benim evim sizindir. Umarım zamanla burada kendinizi rahat hissedersiniz." Ona yürümesini işaret etti ve adam yanında yürürken o da önden gitti.

Faythe dıştan soğukkanlılığını korumaya çalışsa da içten içe mide bulandırıcı bir kargaşa içindeydi. Geçmişte krallarla olan geçmişi hiç de hoş değildi ama Agalhor... *farklıydı*. Yan gözle bir bakış attı ve aralarındaki benzerliği gören olup olmadığını merak etti. Saçları yanındaki kralınkiyle mükemmel bir uyum içindeydi: açık kahverengi ve altın rengi tonları vardı. Çenesi onunki gibi köşeliydi ama yumuşak, kadınsı bir dokunuşu vardı.

Adam yere bakıp kızla göz göze geldiğinde, kız hemen bakışlarını kaçırdı ve yüzü kızardı.

Faythe bir babaya sahip olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Hayatında sessizce, bazen de acı çekerek özlemini çektiği tek figüre ulaştığı şu anda nasıl *davranacağını* bilmiyordu. Bir yanı, sahip olabilecekleri bağdan, öğrenebileceği derslerden ve başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak sevgiden onu mahrum bıraktığı için annesine kızmak istiyordu. Yine de o

yapamadı. Kendisini güvende tutmak için çok şeyden vazgeçen ve nihayetinde bu uğurda hayatını feda eden annesi hakkında kötü bir şey düşünemezdi. Yapabileceği tek şey, *nereden* geldiğine dair bulmacayı dolduracak eksik parçayı bulduğuna göre, sahip olabileceği hayatı inşa etmeye başlamaktı.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Faythe kendini bu gariplikten uzaklaştırmak için yumruklarını sıktı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu ve Agalhor'un da aynı şeyi hissedip hissetmediğinden ya da sadece onunla birlikte huzurlu bir yürüyüşün tadını çıkarıp çıkarmadığından emin olamıyordu. Sonunda konuştuğunda gerginliği biraz olsun azaldı.

"Rhyenelle'i nasıl buluyorsun?" Sıkıcı derecede belirsiz bir soruydu ve ona hava durumunu da sorabileceğini düşündü. Yine de rahatsız edici derecede gergin olan boğazını temizlemek zorunda kaldı, belki de aptalca bir şey söylemesini önlemek için daralıyordu.

"Bu farklı," dedi uysalca. "High Farrow'da lüksün ne olduğunu bilmiyordum ta ki..." Zihninde karanlık anılar canlanınca durdu. Her şeye rağmen Nik ve Tauria'yla şatodaki tüm mutlu anıları, orada katlandığı işkence ve dehşetin acımasızca gölgesinde kalmıştı. Faythe utanç içinde yere baktı.

"Bugün bana geçmişini açıklamak zorunda değilsin. Ya da hiçbir zaman, eğer açıklamamayı seçersen," dedi yumuşak bir sesle.

Ona zayıf ama minnettar bir bakış attı, ama sesindeki hüznü de gözden kaçırmadı. Adam onu tanımak istiyordu ve kadın da büyük bir parçasının onu tanımak ve kaybettiği zamanı telafi etmek istediğini itiraf etmekten korkmuyordu. Kendi korkaklığına lanet etti.

Faythe, içeriği gösteren büyük cam çift kapıdan hedeflerine yaklaştıklarını hemen anladı. Gördüğü güzel manzara karşısında nefesi kesildi: uçsuz bucaksız beyaz güllerden oluşan bir oda. Dışarıda bekleyen nöbetçi yaklaştıklarında kapılardan birini açmakta tereddüt etmedi ama Faythe yine de durdu ve Agalhor'a baktı - belki de aptalca

-Saflık ve güzellik saçan bu alana girmek için izin istedi. Yüzü hevesliydi ve önce onun girmesi için başını salladı.

Tamamen camdan yapılmış bir odaydı. Yeşil saplar camlara tırmanıyor, mükemmel bir şekilde ehlileştirilmiş, farklı boyutlarda en masum şekilde açan parlak beyaz güllerle birlikte. Faythe hayranlıkla odanın içinde dolaştı. Ortada, yükseltilmiş bir platform üzerinde eşit derecede lekesiz güllerden oluşan dairesel bir yatak vardı. Onlara yaklaştı, uzanıp bir tanesini tutmaya zorlandı. Gül havada asılı duruyordu.

Avucunun içinde nazikçe. Sapları hâlâ dikenliydi ve ona güzelliklerinin altındaki gizli tehlikeyi hatırlatıyordu.

"Tıpkı ona benziyorsun." Agalhor'un sesi kısılmıştı,       kapının yanında durmuş sessizce onu izliyordu.

Faythe onun yüzündeki hüzünlü ifadeden, sert yüz hatlarının yumuşamasından bir suçluluk duydu ve eski anıları canlandırığının farkındaydı. Onun annesiyle olan ilişkisini, aşklarının ne kadar derinlere yerleşmiş olabileceğini kavrayamıyordu. Adamın ela gözlerinde parıldayan kırgınlık kalbini acıtıyor, onun yaşadığı kaybı düşünmesine neden oluyordu. * kisinin* de yaşadığı kaybı. Karşılıklı bakışmalarından, bu ortak yıkımla birbirlerine bağlandıkları, birbirlerini anladıkları anlaşılıyordu. Faythe bir an nefes almak için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı ve boğazındaki yumruyu bastırmaya çalıştı.

"Burası çok güzel," diye hayranlığını dile getirdi.

Hüzünlü bir gülümsemeyle etrafına hızlıca bir göz attı. "Annen buraya gelmeyi çok severdi," diye başladı, sonunda odanın içinde kendi adımlarını atarak. Parmakları yakındaki bir g l n yapraklarını okşuyordu ve annesinin yüzü olarak onların yumuşaklığını hayal edip etmediğini merak etti. "Onlarla ilgilenmek için sonsuz saatler harcardı. Onun bu hayranlığını hiç anlayamadım. Ta ki o gidene ve ben buraya gelmeye başlayana kadar."

Faythe sessiz kaldı ama adam ondan bahsederken kalbi kırılma tehlikesiyle karşı karşıya kalarak sert bir şekilde atmaya başladı.

"Huzurlu bir yer. O zamandan beri birçok akşamı burada geçirdim. Bahçecilik konusunda umutsuz olmama rağmen zihnimi sessiz düşüncelere ve sakin duygulara açıyor. Bakımını  stlenemem." Yumuşak bir kahkaha attı ve Faythe'nin ağır ruh hali bu sesle birlikte hafifledi, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Annesinin gidişinin gerçek nedeni olduğunu bildiği şeyle kralın yükünü hafifletebileceğini biliyordu. Sırası *geldiğinde kendisiyle* ilgili her şeyi ortaya çıkaracakları için sınırları gerilmişti. Tek çocuğunun böylesine kötü bir kötülüğün soyundan gelmesi hakkında ne düşünürdü? Bir Marvellas Varisi. Sahip olduğu g  , dönüşebileceği silah... Reddedilme korkusu onu mide bulandırıcı bir şekilde dolduruyordu. Daha yeni bulduğu birini kaybetmeye dayanamazdı.

"Aklını kurcalayan bir şey var," diye gözlemledi, ona doğru cesaretlendirici bir bakış fırlatarak. " zg rce konuşabilirsin. Tüm bunların sana bunaltıcı geldiğini biliyorum ama burada  zg rs n Faythe."

Yüksek Farrow'da doğmuş olabilirsin ama her zaman Anka Kuşu ile uçacaksın. Annesinin sözleri. Bunu, birbirlerini bulmalarını o istemişti ve Faythe annesinin cesaretlendirmesine güveniyordu.

"İstemediği için gitmedi." Faythe korkaklığının onu durdurmasına izin vermeden önce kelimelerin ağzından dökülmesine izin verdi.

Agalhor şaşırılmış görünüyordu. Dikkatle doğruldu ama sanki Reyhan daha fazla açıklama yapmazsa itiraz etmeyecekmiş gibi sessizce sabretmeye devam etti. Ama Reyhan haklıydı. Bilmeyi hak ediyordu. Her şey söylenip bittiğinde Faythe hakkında düşündüklerine rağmen; aşkının ondan koparılmasının sebebinin o olduğunu bildiğinde. Bunun için ona kızsak bile, Faythe onun on yıllardır sorduğu soruya cevap verdiğini bilerek bununla yaşayabilirdi.

"Beni korumak için gitti," diye itiraf etti. "Ve korkarım ki... korkarım ki boşunaydı. Özür dilerim."

"Faythe," diye araya girdi, kaşları sıkıntıyla çatılmıştı. "Özrünü kabul etmiyorum çünkü buna gerek yok. Hiçbir şey için değil."

Faythe başını salladı. "Suçlu benim. Her şeyi bilmiyorsun-" "Bilmeme gerek yok. Sen daha bir çocuktun, daha doğmamıştın. ayrılmayı seçti."

"Beni yine de yakalayan bir kaderden koruduğunu sanıyordu." Faythe'nin sesi sertti, kendini tutamıyordu. Onun savunmasını hak etmiyordu. "Seni bir hiç uğruna terk etti. Burada sahip olduğu hayattan, onu seven insanlardan bir hiç uğruna vazgeçti. Bir *hiç* uğruna öldü!" Sesi bir nota yükseldi, on yılı aşkın bir süredir onu yavaş yavaş yiyip bitiren suçluluğunu *savunma* ihtiyacı hissediyordu. "Benimle ne yapacağınıza, benden ne *istediğinize* karar vermeden önce... gerçeği duymanız gerekiyor. Olduğum her şeyi, yaptığım her şeyi ve yapmaya hazırlandığım her şeyi. Zamanını benimle harcamadan önce hepsini duymanız gerek." Kalbi, karşısındaki kralla iddialı bir şekilde konuşmak için çarpıyordu. *Babasıyla*.

Güçlü omuzlarını yuvarladı, ellerini arkasında kavuşturdu, sanki tüm dikkatini ona vermek ister gibiydi. Bu onun sinirlerini fena halde bozmuştu. "Seni can kulağıyla dinliyorum Faythe. Ama bilmelisin ki seninle bir dakika bile boşa harcanmaz. Telafi etmemiz gereken onca yıl varken olmaz."

Faythe'nin gözleri yandı, ses tonundaki gerçek tutku karşısında gözyaşlarını bastırmak için alnı buruştu. Bu tam da duymaya ihtiyacı olan şeydi ama rahatlamasına izin veremezdi. Henüz değil.

"Her şeyi duyduktan sonra bunu bana tekrar söyle."

Oceanof [PDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 17

Faythe

T Faythe Cam Bahçe'de volta atarken Kral saygıyla sessizliğini korudu.

Hikâyesini parlak beyaz çiçeklere anlattı.

babasının ela bakışlarıyla tanışmak ve tepkilerini ölçmek. Faythe'nin geçmişi tehlikeli maskaralıklar, kulağa hayali gelen gerçekler ve süregelen bir tatmin olmama duygusuyla örülmüştü. Ona annesinin ilk yıllarına dair hatırlayabildiği her şeyi, ardından Jakon'la geçirdiği yoksul ama sevgi dolu yılları anlattı. Savaştığı günlerden ve içinde barındırdığını hiç bilmediği imkânsız yeteneklerden bahsetti. Kurtarıcısının Nik olduğunu, babasının hizmetine nasıl girdiğini ve Kaptan Varis'in ellerinde nasıl acı çektiğini anlattı. Faythe hiçbir şeyi saklamadı, onun ölümündeki rolünü kabul etti.

Ne olduğu ve neler yapabileceği konusunda uzlaşmaya varmıştı. Yaptığı her eylemi sahipleniyordu ve eğer bir başkası onu bu yüzden yargılayacak olursa, bu yargıyı kabul edecekti. Kendi babası bile olsa.

"Artık biliyorsunuz," diye bitirdi Faythe. Sanki egzersiz yapmış gibi nefes alıp veriyordu, korkaklığı ve utancı tarafından yutulmadan önce hikâyeleri olabildiğince hızlı anlatmanın verdiği duygular dalgalanıyordu. "Terk edişi asla aşık olmadığı ya da kendisi için istediği hayat hakkında fikrini değiştirdiği için değildi. Benim yüzümdendi. Çoktan harekete geçmiş olan bir kaderden kaçabileceğini düşündü."

Faythe sonunda cesaretini toplayıp onunla yüzleşti ama yüz ifadesi pek bir şey anlatmıyordu. Düşünüyordu, muhtemelen her şeyi özümsemeye çalışıyordu, on yıllık bilgi birikimi birkaç saatlik bir alana sığdırılmıştı. Bu

Sabırlı olma sırası ondaydı ve adam onun karmakarışık hayatı hakkındaki kararını düşünürken kalbinin sert atışlarını sayıyordu. Düşüncelerini vahşileştiren şey, onun hangi kısma takıldığından emin olamamasıydı.

Birkaç acı dolu dakikadan sonra, onu kendi beklentisinin ağırlığı altında ezilmekten kurtardı. "O zaman boşuna ölmedi," dedi, ses tonunda kalp kırıklığı şarkı söylüyordu.

Faythe kaşlarını çattı, söylediklerine karşı çıkmak üzereydi, her şeye rağmen dikkatini vermediğine şaşırmişti ama o devam etti.

"Hata yapma Faythe, ikinizi de güvende tutmak için riske atmayacağım *hiçbir şey yok*. Gerçi artık gerçeği bildiğim için onu gittiği için suçlamıyorum." Durakladı ve yüz ifadesindeki sert değişim, Reylan'ın Marvellas'la olan bağlarının ortaya çıkmasına verdiği tepkiye benziyordu. Adamın neyi hesapladığından emin olamıyordu.

Agalhor onunla göz göze gelmeden, "Sana zaman kazandırdı," diye düşündü. "Eğer kalsaydı, burada halkın gözü önünde doğmuş olsaydın... belki de Marvellas seni daha erken bulurdu. *Tanrılar* adına Faythe, bahsettiğin bu kehanete inanmak akıl almaz bir şey ama ben sana inanmayı seçeceğim. Ve seni sevdiği için terk eden annene de inanacağım."

Boğazında kederli bir bilye oluşurken Faythe'nin gözleri doldu. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ve birbirlerine bakarlarken... bir şeyler değişti. Bu bakışta onunla arasındaki bağı hissetti; annesinin gördüğünü bildiği şeyi gördü. Tacı olmayan bir erkek. Agalhor vahşi bir savaşçı ve koruyucuydu, halkı tarafından seviliyor, düşmanları tarafından korkuluyordu. Ve Faythe... Onun yarısıydı. Ya da en azından öyle olma potansiyeline sahip olduğuna inanıyordu, Agalhor'un gözlerindeki gururdan güç alarak bunu kabullenmişti ama ne diyeceğini bilemiyordu.

"İlişkimizi anlamayan pek çok insan vardı." Aralarındaki çiçek yatağının etrafında dolaştı. "Bir fae bir insanı nasıl sevebilir ve bundan kalıcı bir şey çıkmasını bekleyebilir? Bize karşı olan pek çok insan vardı, benim zayıf olduğumu, belki de annenin kararlarımı gölgelemesine izin verdiğimi iddia ediyorlardı. Ya da kötü biri olduğumu ve kendi iradesi dışında yanımda olduğunu." Faythe onun bu varsayım karşısında yüzünde beliren öfkeyi fark etti. "Bunların hiçbirini dinlemedik. Aramızdaki şeyin karasevdadan daha fazlası olduğunu biliyordum. Çok, çok daha fazlası." Birkaç adım ötede durdu ve Faythe onun kalp kırıklığının yankısını hissetmek için kendini açtı. "Kimse anlamadı ve itiraf edeyim, ben bile ilk başta anlayamadım. Ne

Ona karşı bir şeyler hissediyordum... Bunu ancak arkadaşmışız gibi tarif edebilirim. İmkânsız mı? Belki de değildir. Belki de bildiğimizi sandığımız şeylere meydan okuyan bir şeyi kavrayamayacak kadar inançlarımızda cahilleşmemize izin verdik."

Faythe onun tutkusu karşısında şaşkına dönmüş ve bilgeliği karşısında duygulanmıştı. Düşünceli yüzü, hüznünü hafifleten sıcak bir gülümsemeye yukarı doğru döndü.

"Gelin, size daha fazlasını göstermek istiyorum."

Agalhor'un hevesli bakışlarına karşılık verdi, ona annesi ve Zümrüdüanka Krallığı'yla ilgili sevdiği her şey hakkında çok şey anlatabilecek olan kralı görmek ve ondan daha fazlasını duymak istiyordu. Yavaş yavaş kendine güveninin arttığını, duvarlarının yıkıldığını hissetti ama Agalhor ona bir kez bile şüpheyi ya da dehşetle bakmadı ve Faythe sonunda dışlanma ya da reddedilme korkusunu bir kenara bırakabileceğine inanmak için kendine izin verdi. Şimdilik.

Birlikte Cam Bahçe'den çıktılar ve kıpkırmızı duvar halılarıyla kaplı koridorlarda yürüdüler. Faythe çoğunlukla sessizdi, Rhyenelle'in tarihine dair küçük hikâyeler anlatırken onun sert sesinin dingin sesine kulak veriyordu. Kendini tamamen kaptırmıştı ve ne yeterince bilgi edinebileceğini ne de ölümlü hayatında, kudretli, güçlü ve bir o kadar da saygı duyulan Zümrüdüanka Krallığı'nın tüm inceliklerini öğrenmeye yetecek kadar yıl olacağını düşünüyordu. Rhyenelle'in tüm varlığı boyunca hiç fethedilmemiş olması onun için sürpriz değildi.

Faythe sorgusuz sualsiz onu takip etti, bir sonraki koridorun sonundaki devasa cam kapıları gördüğünde onu nereye götürdüğünü umursamayacak kadar sözleriyle hipnotize olmuştu. Diğer tüm kapılar gibi bu kapılar da onlar ulaşmadan açıldı ve ikili taş duvarlı büyük bir balkona çıktı. Avuçlarını soğuk parmaklıklara dayayıp manzara karşısında nefesi kesilene kadar yürümeye devam etti.

Tüm avluya bakıyorlardı ve bu yükseklikten Faythe'nin dikkatini çeken ilk şey, ortayı süsleyen karmaşık bir şekilde boyanmış dev semboldü. Üzerinde yürüdüğü için orada olduğunu biliyordu ama tam görüntüyü - Rhyenelle'in simgesi, kanatlarını açmış bir Anka kuşu - görmek alçakgönüllü ve güç uyandırıcıydı.

"Atalarımızın ilk Anka Süvarileri arasında olduğunu biliyor muydun?" Agalhor, kızın muhtemelen bilmediğini bildiği halde sordu.

Kızın şaşkın bakışı onu daha da gülümsetti ve sanki kızın daha fazlasını öğrenme isteğinden büyük bir zevk duyuyormuş gibi gözlerinde bir heyecan parıltısı belirdi.

"Kral Matheus Rhyenelle'in ilk kralıydı. Senin doğrudan atan Faythe. Neredeyse on bin yıl önce Ateş Dağları'ndan geçerek Niltain Adaları'na giden bir lejyon savaşçıya önderlik etti ve orada Anka Kuşu'nun ilk yuvalarını keşfettiler."

Faythe'nin gözleri devam etmesi için yalvarıyordu. Onun hevesi karşısında kısa bir kahkaha attı.

"Muhteşem yaratıklardı. Ama vahşiydiler, serseriydiler ve her iki türün de diğeriyle ilk kez karşılaştığını tahmin ettiğim için ilk görüşte saldırdılar. Kızıl Yıllar tarihte onlara verilen isimdir, kan ve ateş çağı."

"Hepsini öldürdüler mi, Anka kuşlarını?" Faythe'nin göğsü bu düşünceyle gerildi ama herkes gibi o da bu yaratığın bir efsane olduğuna inandığı için cevabı zaten bildiğini hissetti. Binlerce yıldır kimse bir Ateş Kuşu görmemişti.

"İlk başta değil," diye yanıtladı. "Hayır. Beklenmedik bir şey oldu." Dümdüz ve dengeli bir şekilde araziye baktı ve Faythe bu büyük hükümdardan korkarak yutkunmak zorunda kaldı. Kendini bu standartta tutmayı nasıl başarabilirdi ki? Bütün bir krallığı, Agalhor gibi bu rol için doğmuş birinin izinden yürüyebileceğine nasıl ikna edebilecekti? Kral gözlerini aşağıdaki topraklardan ayırmadan tekrar konuştuğunda, batan düşünceler onu sarmal haline getirecek bir değişiklik bulamadı.

"Bu kale Anka Süvarilerini ağırlamak için yeniden inşa edildi ve genişletildi. Tam da bu avluya ineceklerdi. Onlarla barış yapmayı başardıklarında yani. Yaratıkları evcilleştirme, onlarla bağlantı kurma yeteneğine sahip olanlar Rhyenelle'de en yüksek rütbeli ve savaşçı olarak kabul edilir, Ungardia'nın yedi krallığında ve hatta ötesinde saygı görürlerdi."

"Onlara ne oldu?" Faythe hayretle sordu. Kralın söyledikleri doğruysa, soylarını neyin tüketmiş olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Hikâyeyi askıda bıraktı ve adam taş parmaklıktan dönüp içeri girmeden önce onu takip etmesi için başıyla işaret edince Faythe neredeyse itiraz edecekti. İtirazını yuttu, babası uzakta olsun ya da olmasın bir *kraldan* cevap istemekten daha iyisini biliyordu.

Daha önce geçmeye cesaret edemediği bir dizi geçitte birlikte yürüdüler. Adam konuşmayı akıcı bir şekilde sürdürdü ama kızın hafifçe sinirlenmesine neden olacak şekilde konuşmayı Ateş Kuşları'nın hikâyesinden saptırdı.

aklının bir köşesindeydi. Yine de, annesiyle geçirdiği günlere dair anlattığı küçük tarihi olaylara ve maskaralıklara kendini kaptırdı ve bu da Faythe'nin ruh halini son derece neşelendirdi.

Uzun bir geçidin sonunda, duvarları süsleyen renk denizine göz attığında Faythe'nin dikkati dağılmış, nefesi kesilmişti. Karmaşık tablolar, büyüleyici güzellikteydi ve ayrıntıları seçebilecek kadar yaklaştığında her resmin bir hikâyesi vardı. Dikkatini çeken en önemli şey, Anka Kuşu'nun savaştaki birçok tasviriydi. Bunların, Agalhor'un katliam dönemi olarak adlandırdığı "Kızıl Yıllar"ın görsel temsili olması gerektiği sonucuna vardı. Kan, savaş ve korkudan savaşıyor yaratıklar varken... resimler bunu neredeyse şiirsel bir h a l e getiriyordu.

Agalhor onun hikâye anlatımını tam da umduğu yerden yakalamıştı ve önündeki renkler ona yepyeni bir derinlik katarken Agalhor onun sözlerine kulak verdi. "Yuvalarında yaratıklarla karşılaştıklarında, fae ve insanlar hatalıydı. Farkında olmadan işgal edilmiş bir bölgeye girmişlerdi. Matheus bunu biliyordu ve kuvvetlerini geri çekip canavarları rahat bırakmaya niyetliydi."

Hikâyenin geri kalanını neden şimdiye kadar sakladığını anladı. Masallarını resimlere aktarıırken, görsel tasvirlerin iletemediği boşlukları doldururken, duyguları görmek, *hissetmek* ve anlayabilmek daha kolaydı.

"Ateş Dağları Rhyenelle'in yetki alanında olsa da, Matheus krallığındaki hiçbir tür arasında çatışma istemiyordu. Onları kendi hallerine bırakmayı, belki de dağlardan geçerken onları rahatsız etmeyecek bir yol bulmayı planlıyordu. Hemen Ellium'a döndüler ama Kral Matheus yaratıkları aklından çıkaramadı ve geri dönmek için sessiz bir çağrı hissetti... yalnız."

Faythe bir kaşını kaldırarak Agalhor'la göz göze geldi. Küçük bir baş sallama hareketi yaptı ve gülümsedi.

"Tehlikeleri bile bile tek bir muhafız olmadan geri döndü. Bu dünyada açıklayamadığımız bazı şeyler olduğuna inanıyorum. Duygular, enerjiler, *kader* diyebileceğimiz şeyler."

Bir sonraki resim Agalhor'un bahsettiği sahneyi canlandırıyor. Faythe sanat eseri karşısında küçük bir nefes almasına engel olamadı. Dağın kenarında tek başına bir figür duruyordu, uzun boyluların arasında bir gölge zerresinden fazlası değildi,

sivri tepeler. Fae, Faythe'nin o güne kadar gördüğü en güzel yaratığa bakıyordu. Çok büyüktü, fae'yi güçlü pençeli ayaklarından birinin boyutundan daha azına indirgiyordu. Kuşun yayvan kanatları dağın donuk taşına karşı canlıydı. Kırmızı ve kehribar tonları, uçlarında alev alev yanan sarı beneklerle birleşmişti. Faythe büyülenmişti ve tüylerini yalayan alevleri izlemek için uzanan elini durduramadı.

"Matheus Ateş Dağları'ndaki aynı yere vardığında, efsanede Atherius olarak adlandırılacak olan Büyük Anka Kuşu tarafından karşılandı. O onların lideri, koruyucusuydu ve Matheus onunla korkusuzca yüzleşti. Son derece cesur olduğu için değil, onu anladığı için, bir hükümdardan diğerine. Ama Atherius o kadar çabuk güvenmiyordu." Bir sonraki resme doğru sessiz bir hamleyle bir adım daha yaklaştı.

Faythe isteksizce gözlerini kanatları açılmış güzelden ayırmak zorunda kaldı. Bir sonraki tasvir nabzını hızlandırdı, sanki kralın küçük figürünün arkasına çömeldiği bir kayanın üzerinden ateş püskürürken kendini sahnenin içinde hissedebiliyordu. Vücudunun kızardığını hissetti, onu o taş kalkanın etrafına sarmış olabilecek yakıcı sıcaklığı hayal etti.

"Öldürüldü mü?" diye sordu nefes nefese.

Agalhor bir kahkaha attı. "Böylesine hayal kırıklığıyla biten bir masal için nefesimi boşa harcamak istemem." Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Hayır, tam tersi oldu. Anka kuşu son derece koruyucu bir kuştur ama aynı zamanda inanılmaz derecede sadık ve zekidir. Bazıları kralın Atherius'un güvenini kazanmaya çalışırken delirme noktasına geldiğine inanıyor. Kendisi sadece hayatta kalmak için saklanmaya odaklanırken, Atherius karşılık vermemiş ve onun ateşini tekrar tekrar püskürtmesine izin vermiş. Çok geçmeden kadın durdu. Matheus onunla bir kez daha yüzleşti ve onun adını gözlerinden duydu. Bir şekilde birbirlerine bağlı olduklarına inanıyordu ve bunu kanıtlamak için dönüp dağın yamacından atlayana kadar koştu."

Faythe kuşkulu bir bakışla başını ona doğru çevirdi. O sadece başıyla bir sonraki tabloyu işaret etti. Faythe'nin gözleri resme takıldığında afallamıştı.

"Delilik mi yoksa zekâ mı, kimse tam olarak bilemeyecek. Ama Atherius onu yakaladı ve o andan itibaren kopmaz bir bağ kuruldu. Kısa süre sonra, daha fazla savaşçısını dağlara götürdü ve daha fazla ittifak yapıldı, ancak hepsi bir Anka Kuşu'nun zihnini ve ruhunu yakalayamadı. Bu

Bu özel fae'leri Ateş Kuşları ile eşleşmeye *layık* kılan şeyin ne olduğu hala belirsiz. Bunun saf bir ruhla, kalplerinde doğru niyetler ve iyilik olanlarla ilgili bir şey olduğuna inanıyorum. Anka kuşları oldukça zeki bir türdü. Bazıları bir insanın özünü görebildiklerine inanırdı."

"Anlamıyorum... Onlara ne oldu?" Eğer anlattığı hikâye gerçek bir tarihse - ve belki de safça, o kadar tutkulu konuştuğu için buna kanıyordu- var olmalarının sona ermesi mantıklı değildi.

"Yüzyıllar boyunca mükemmel bir barış içinde yaşadılar. Paha biçilmez müttefiklerdi ve krallığı ölçülemeyecek kadar güçlendirdiler. Ta ki Matheus kardeşi Balemorus tarafından ihanete uğrayana kadar. Küçük kardeşi bir Anka Kuşu ile bağ kurmayı başaramadı ve bu onu kıskançlık ve kızgınlıkla çılgına çevirdi. Matheus her şeye sahipti; taca, halkın sevgisine, Atherius'taki en güçlü yoldaşlara." Agalhor'un sesi karanlık bir şekilde alçaldı ve Faythe yüzünün derin kırışıklıklarındaki acımasız ifadeyi fark etti, hikâyenin en uğursuz halini almak üzere olduğunu tahmin ediyordu. "Kuşlar uzun zamandır fae ve insanlarla barış içinde yaşıyordu. Hâlâ Ateş Dağları'nda yaşıyorlardı ve kendilerine bağlı olanlar tarafından içsel bir kanal aracılığıyla çağrılıyorlardı. Balemorus onu -Atherius'u- Matheus onu korumak için orada olmadığına öldürdü. Kendisine sadık lejyonlarını topladı ve gecenin karanlığında saldırdı. Geçmelerine izin veren Atherius'tu, bu yüzden önce onu öldürdüler."

Faythe son resmin üzerine indiğinde gözlerinde oluşan havuzlara karşı gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. Kalbi kırıldı, kesik çok derin ve acı vericiydi. Öldürülen Anka kuşlarını görünce neden bu kadar etkilendiğini anlayamıyordu. Kanatların ve kanın katliamı sahneyi boyamıştı.

"Özür dilerim Faythe. Niyetim seni bu şekilde üzmemek değildi-" "Hayır, lütfen. Gerisini duymak istiyorum."

Agalhor isteksiz görünüyordu ama kendini toparlamak için derin bir nefes aldı ve başını sallayarak ona güven verdi. "Sonrasında ne olduğunu kimse bilmiyor ama Matheus Atherius'un acısını hissedip Ateş Dağları'na koştuğunda hepsi gitmişti, ancak tam bir yıkımla karşılaştılar. Hem kuşlar hem de fae'ler olmak üzere pek çoğu ölmüştü, ancak Balemorus'un Ateş Kuşlarını tamamen yok etmeyi başaramamış olabileceğine inananlar da var. Belki de bazıları kaçmayı başarmış ve şimdi dünyanın başka bir yerinde yaşıyorlardır."

"Zümrüdüanka yeniden canlanıyor, değil mi?" Faythe hafifçe canlandı, belki hikâyenin başka bir yöne dönebileceğini ve biraz mutlu bir sonla biteceğini umuyordu.

Agalhor'un hüznü bakışı umudunu bir anda yok etti ve yüzü tekrar düştü.

Sanat koridorunun sonu büyük bir kütüphaneye açılıyordu. Salon zafer kazanmıştı. Faythe gözlerini ürkütücü yükseklikteki kubbeli çatıya dikti, başlarının üzerinde uçan ve tüm alanı kaplayan Firebird maketine hayranlıkla bakıyordu. Büyüklüğünün doğru bir temsil olup olmadığını merak etti ve bu manzara karşısında boğazının kuruduğunu hissetti ama yine de harikulade bir heyecanla sersemlemeye devam etti.

İçeri doğru yürümeye devam ettiler ve tam karşılarında bir podyumun üzerinde duran uzun cam bir kutu gördü. Faythe bu mesafeden bile bunun ne olduğunu tam olarak biliyordu ve tam eserin önüne gelene kadar şok içinde bilinçaltında adımlarını hızlandırdı.

Tek bir tüy sanki içinde yüzüyormuş gibi sergileniyordu. Kehribar dalları ve en soluk sarı benekleriyle saf kıvırmızı. En az kolunun uzunluğu kadar uzanıyordu. Aval aval bakarken ağzı açık kalmıştı. Masalların gerçek mi yoksa kurgu mu olduğuna dair tüm çekinceleri önündeki kanıtla tartışılmaz hale gelmişti. Kaç kişi onun varlığından haberdardı?

"Her bin yılda bir, Anka Kuşu doğal olarak ölür ve kendini yakar. Haklısınız: kendi küllerinden yeniden doğarlar ve yaşam döngülerine bir kez daha başlarlar. Ancak..."

"Öldürülmedikleri sürece," diye bitirdi kendi kendine, gözlerini tüyden ayırmadan, onun sessiz çağrısına kapılmıştı.

"Evet, korkarım öyle. Ancak bir Anka Kuşu'nu öldürmek sonuçsuz değildir. Sonuç olarak, Balemorus ve bu iğrenç suçu işleyen herkes lanetlendi. Birçoğu o dağı asla terk etmedi, onları insanların hala orada dolaştığını ve dağları tehlikeli bir şekilde geçilmez hale getirecek kadar çoğaldığını söylediği çirkin, şekilsiz varlıklara dönüştüren bir hastalığa yakalandılar. Oradan çıkmayı başaran diğerleri ise mirasçı bırakamadıklarını, sevgi ya da şefkatin zerresini bile göremediklerini ve sahip oldukları tüm yeteneklerin ellerinden alınarak yalnız ve acı içinde bırakıldıklarını fark ettiler. Birçoğu kendi canına kıydı ama Matheus Balemorus'a bu merhameti göstermedi. Onu bin yıldan uzun bir süre boyunca hayatta ve kilitli tuttu, ta ki ikisi de aynı gün yok olana kadar. Matheus bu dünyayı öbür dünya için terk edecekti ama

Balemorus, ruhunun hala eylemlerinin sonuçlarını yaşayacağı Cehennem Dünyası için lanetlendi."

Faythe onun hem yaşamdaki hem de ölümdaki korkunç kaderi karşısında istemsizce ürperdi. Hak ettiği buydu ama bunu düşünmek bile korkunçtu. Gözlerini bir kez daha tüye sabitlediğinde, garip bir şekilde tüyün sanki cam kutunun içindeki bir yaşam gücüyümüş gibi onu çektiğini hissetti. Ne kadar çok bakarsa, tüy o kadar büyüleyici ve canlı hale geliyordu. Artık sadece bir obje değildi; dekoratif bir anıt değildi. Alev kıvılcımları görebildiğini düşündü, ince saçların her bir teli arasında örülmüş canlı, alıştırıcı ateş dalları.

"Sen de hissediyorsun, değil mi?" Agalhor'un sesi dikkatini çekti ve muhteşem tüyün her ayrıntısını görebilmek için yavaşça yaklaştığının farkında olmadan başını geriye çekti.

"Nedir bu?" diye sordu, sessiz büyüsu karşısında sersemlemişti.

Agalhor onu incelerken başını salladı. "Eskiden bunun Atherius'un kendisine ait olabileceğini ve Matheus'un onu uzun zaman önce anmak için sakladığını düşünürdüm. Ama sonra bir Anka Kuşu'nun tüylerinin öldürüldüklerinde canlılıklarını koruyamadıklarını keşfettim. Körelirler ve büyü ve ateşin tüm etkilerini kaybederler, böylece kimse onları kullanamaz. Güçlüdürler, büyük iyileştirici özelliklere sahip olduklarına inanılır ve her türlü güç artırıcı iksir için iksir haline getirilebilirler. Yani, gördüğünüz gibi, Atherius'a ait olamaz." Adamın kaşlarını çatması, onun da bunun kaynağı konusunda kafasının karıştığını gösteriyordu. "Benim gibi onun çekimini hisseden başka birini tanımadım ama belki de kan bağımızla bir ilgisi vardır."

Agalhor bu terimi çok rahat kullanıyordu. "Bizim kan bağımız." Bu onun için düşündüğünden daha fazla anlam ifade ediyordu ve bu incelikli açıklama karşısında ona baktı. O da Agalhor'un bir parçasıydı. Ve bu düşünce ikisini birbirine bağlayan başka bir çizgiyi ortaya çıkardı: Gece Yürüyüşü.

"Hiç korktunuz mu? Kendi geçmişiniz sizi uykunuzda rahatsız edecek kadar dehşete düşürdü mü?"

Adamın yüz hatları buruşmuştu ve Faythe bu soruyla onun anılarını rahatsız ettiği için mi yoksa Faythe'nin kendi deneyimlerinden bahsettiğini bilmek ona acı verdiği için mi böyle davrandığından emin olamadı. "Birçok kez," dedi Faythe ve savunmasız tarafını paylaşmaya istekli olduğu için ona minnettar oldu. "Neden soruyorsun?" Sorusu yüklü gibi gelmişti ama saygısından dolayı, kız istemeden açılmaya istekli olmadan hiçbir şey varsaymayacak gibi görünüyordu. Belki de Rey lan

ona kabus gördüğünü çoktan bildirmişti ve sonunda ona gelmesini bekliyordu.

"Nik-Kral Nikalias," diye düzeltti, her ne kadar resmiyet kulağa tuhaf gelse de ona unvanıyla hitap etmenin daha uygun olduğunu düşünüyordu. "Bir keresinde bana Gecegezenlerin kendi rüyaları ve kâbusları olmadığını söylemişti. Yine de... neredeyse her gece onlarla birlikte acı çektim."

Agalhor ona bilmiş bir bakış atarak onu rahatsız eden şeyin tam olarak ne olduğunu tahmin ettiğini gösterdi. "Yaşadığın şey Faythe, sana eziyet eden suçluluk duygusu," diye açıkladı. "Zihin karmaşık bir şeydir. En büyük varlığımızdır ama aynı zamanda en büyük düşmanımız da olabilir. Senin ya da başkalarının başına ne tür dehşet geldiyse, hepsini kendi omuzlarına aldın ve kendini bırakıp kabullenmeyi bulana kadar, zihninin seni cezalandırma yöntemi olarak bu kabusları yeniden yaşamaya devam edeceksin."

Faythe'nin omuzları çöktü. High Farrow'dan ayrıldığından beri geçen onca ayı korkularını bir kenara bırakıp kendini güvende olduğuna ikna etmeye çalışarak geçirmiş gibi hissediyordu. "Bunu nasıl durdurabilirim?"

Acınası bir gülümseme sundu. "Benim için annen yardımcı oldu," dedi ve Faythe bu söz üzerine canlandı. "Büyük Savaşlar'dan sonra, on yıllar boyunca o gece korkularıyla boğuştum. Ta ki Ellium'un dış halkasında harika bir genç kadına rastlayana kadar. Bir pazar tezgahında unlu mamuller satıyordu ama onun narin doğasından çok daha fazlası olduğunu hemen anladım." "Yani sen aşık olduğun için mi gittiler?" Faythe araya girdi, onun umut biraz sönüyor.

Agalhor usulca kıkırdadı. "Hayır, hiç de değil. Kâbusların başkalarının seni nasıl algıladığıyla hiçbir ilgisi yok. Önemli olan senin kendini kabullenmen. Annen, keder ve suçluluk dağlarının altına gömdüğüm gücü görmeme yardım etti. Bir şeye değer olduğumu ve buradaki zamanımın bitmediğini görmeme yardım etti. Sonunda beni kurtuluşun ötesinde delirtecek olan o dehşetlere boyun eğmezdim. Pek çok kişi benim elimde kendi hayatını kaybetmişken, benim hala sahip olduğum hayata değer olduğuma inanmama yardımcı oldu."

Ondan bahsederken Faythe'nin göğsü sıcaklıkla doldu. Anne ve babasını hiçbir zaman birlikte göremeyecekti ama babasının ona beslediği sevgiyi bugün bile *hissediyordu* ve ömrünün sonuna kadar da *hissedeceğini* biliyordu. Bu ona, belki de dünyada kendisi için de böyle kırılmaz bir aşkın var olduğuna dair küçük bir umut verdi: ölüme meydan okuyan bir aşk.

bu dünyada. Belki de onu çoktan bulmuştu, çünkü Agalhor'un gözünü tutmuş ve onu orada gördüğünü sanmıştı. Bir baba sevgisi. Gözleri yandı ve ona yeni bir perspektiften bakarken duygu dalgasını bastırmak için kaşlarını çatmak zorunda kaldı. Ne ürkütücü bir kral ne de çok fazla nüfuz ve güce sahip biri olarak. O anda gördüğü tek şey babasıydı.

"Hayatımda bu şansa sahip olacağımı hiç düşünmemiştim; mutluluğu tekrar hissedeceğimi. Annenden sonra, bir daha asla başkasını aramayacağıma yemin ettim. Kardeşim sayesinde Rhyenelle'in hâlâ bir varisi vardı." Agalhor sanki o da duygularıyla savaşıyormuş gibi durakladı. Faythe'yle ilgili imkânsız ve karanlık olan her şeyin altında, bir şans vermeye değer olduğuna inandığı küçük bir ışık bulmaya çalışıyordu. "Sonra sen oradaydın, onun gözleriyle, en değerli hediye. Hak ettiğimi düşünmediğim bir kız."

Faythe bir yanağından aşağı bir ıslaklık süzüldüğünü hissetti ama sesini çıkarmadı. "Yüce Farrow taht odasının kaosu arasında konuştuğunuzda ve Herkes dinledi, o zaman onun ruhunu sende gördüm ve kendimi de gördüm. Sevgili Faythe,"- ona doğru bir adım attı ve eli yüzüne değdiğinde hiç irkilmedi-"Senden saklanan her şeye rağmen dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum ve annenin şu anda bize gülümsediğini biliyorum. Üzerinde düşünecek geçmişimiz olmayabilir ama bugünümüz daha parlak, geleceğimiz daha umutlu."

Faythe kendini durduramadı ve ona ne kadar minnettar olduğunu ifade etme ihtiyacı duyarak içine düştü. Adam hepsini çaldığı için söyleyecek sözü yoktu. Tek yapabildiği ona hak verdiğini göstermekti; onu bulduğu için mutluydu.

Agalhor bir an için gerildi ama sonra rahatladı ve onu kollarının arasına aldı.

Zaman içinde askıya alınmış bir an için... o hiçbir şeydi. Masum çocuk benliğinden başka bir şey yoktu. Gözlerini kapattı, yıllarca bu güven, koruma ve bütünlük hissinin özlemini çekmiş olan o küçük kız için bu anın tadını çıkarması gerekiyordu...

Babası için.

BÖLÜM 18

Nikalias

“**I** Bu planın ne kadar tehlikeli olduğunu size söylememe gerek yok, değil mi?”

Nik, konsey odasını boydan boya dolaşarak şunları aktardı Jakon'a her şeyi anlattı. Sırrını açmayı düşündüğü tek kişinin bir insan olması çok saçma görünüyordu. Yine de, sürpriz bir şekilde, ona gelen kişi Jakon olmuştu. Nik, Tauria'nın pervasız planı karşısında içinde biriken öfke, hayal kırıklığı ve çaresizliğin dışı vurumunu engelleyemedi. Ve bunun çok büyük bir risk olduğunu düşünmekte yalnız olmadığını bilmenin rahatlatıcı olduğunu da inkâr edemezdi.

"Caydırılamayacak," diye homurdandı Nik. Masasında volta atmayı bıraktı, ellerini masaya dayayarak dişlerini sıktı ve başını iki yana salladı. "Lanet olsun, kendi iyiliği için fazla dik başlı ve inatçı."

Jakon'un kıkırdaması dikkatini çekti ve Nik inanamayarak başını kaldırdı. "İkimizin de tanıdığı başka birine çok benziyor."

Bir anlığına Nik'in sert omuzları gevşedi ve hatta zihninde ön plana çıkan yüze gülümsedi. Ancak aralarındaki aydınlık kısa sürdü, çünkü Faythe'i düşünürken bile onun yanında olmayışının verdiği hüznün her şeyi gölgede bırakıyordu. "Eminim yakında bizimle iletişime geçecektir," dedi Nik sessizce. Faythe'nin o kadar uzağa Gece Yürüyüşü yapabileceğinden bile emin olamadığı bir zamanda bu zayıf bir güvenceydi. Öyle olsaydı şimdiye kadar en az bir kez denemiş olurdu diye düşündü.

Jakon sadece başını salladı ve onun ardında bıraktığı boşluğu gizlemek için bakışlarını kaçırdı. Nik onun yokluğunu güçlü bir şekilde hissederken, bunun ne olduğunu hayal bile edemiyordu.

Tıpkı ondan hiç bu kadar uzun süre ve bu kadar uzaktan ayrılmamış olan Jakon için olduğu gibi. Bu düşünceyle birlikte göğsünde keskin bir acı hissetti çünkü Jakon'un Faythe hakkında hissettikleri, Nik'in Tauria'dan ayrıldıklarında hissedeceklerinin aynısıydı.

"Marlowe'un işinin bitmesi gereken birkaç müşterisi var. Sanırım ay sonuna kadar Rhyenelle'e gitmeyi planlıyoruz."

Bu haber Nik'in batan midesini daha da ağırlaştırdı. Hayatında hiçbir zaman iki sıradan *insanın* arkadaşlığına özlem duyacağını düşünmemişti ama Tauria dışında onların arkadaşlığı zahmetsiz ve özgürleştiriciydi. Sarayında onu sadece giydiği taç için, bir kazanç aracı ya da manipüle edilecek bir piyon olarak görmeyen başka kimse yoktu. Sorgusuz sualsiz güvenebileceği bir dostu olmadan geçireceği günleri hayal etmek bile ıssız bir düşünceydi.

Zihni hayalet gibi düşüncelerle kararmaya başlarken Nik'in cevap niteliğindeki baş sallaması boştu. Sanki hepsi gittiğinde kalıcı olarak yerleşmeden önce yalnızlık etrafında dönüyor, ona eziyet ediyordu. O bir kraldı, görevini her şeyin önüne koyması gereken bir figürdü ve ne olursa olsun krallığı için devam edecek iradeyi ancak çelik gibi bir zihinle bulabilirdi.

Jakon'un sandalyeden kalkarken aldığı derin nefes onu karanlık sarmalından kopardı. "Tauria'nın ortaya koyduğu şey bir risk, hem de çok büyük bir risk. Ama aynı zamanda zekice olduğunu da inkâr edemem. Olmstone'da güvenilir gözlere sahip olmak için en iyi şansımız o olabilir."

"Onun hayatına mal olmaya değmez."

"Tabii ki hayır. Ama kişisel duyguları bir yana, bunu senin için ya da Yüce Farrow için yapmıyor. Buna kendisi ve Fenstead için ihtiyacı var, ondan çalınanları geri almak için, toprağını ya da unvanını kastetmiyorum. Onu korudunuz ve bundan korumak istediğinizi biliyorum, ancak olması gereken kraliçe olarak yükselebilmesi için gitmesine izin vermeye istekli olmanız gerekebilir."

Nik bir an için afalladı. Jakon'un verdiği öğüt beklenmedikti ama söylediği her kelime kalbinden geliyordu. İnsanın ne kadar gözlemci ve dikkatli olduğunu hafife almıştı ve o anda Faythe'nin defalarca bahsettiği hayranlık uyandırıcı özelliklerin hepsini gördü.

"Sana uzun süre güvenmedim Nik. Faythe'yi kullandığını, onu sahte bir kimlikle kandırdığını ve elinde tutmaya hiç niyetin olmadan kalbini ele geçirdiğini düşünerek sana kızdım."

Nik utanç içinde başını öne eğmekten kaçındı.

"Ama şimdi fark ediyorum ki... sen onu tutmuşsun. Onu korudun - sadece aranızda daha fazlası olup olamayacağını görmek için ikinizin de bir çekim hissedebileceği şekilde değil. Bunda bir hata yok."

Paylaştıkları bakış anlayışlı bir bakıştı. Bu, Nik'in Jakon'la tanışmadan önce, Marlowe'la tanışmadan önceki gözlemlerinden hatırladığı ilk bakıştı. Jakon'un, suçluluk duygusunu yatıştırmak için kendini inandırmaya çalıştığı şeyi dile getirdiğini duymak rahatlatıcı olsa da, Faythe'yi yeteneklerini geliştirmesine yardımcı olacak bir arkadaştan daha fazlası olarak görmekle *hata* yaptığı gerçeği değişmemiştir.

Tauria'yı ve ona da ne kadar büyük bir haksızlık yaptığını düşününce göğsü daraldı. Eğer mutluluğu başka biriyle bulma, hak ettiği bağlılığı bulma şansı varsa, belki de gitmesine izin vermek en iyi yoldu - ona olan sevgisini gerçekten gösterebileceği *tek* yol.

"Onsuz iyi olacak mısın?" Jakon'un sorusu bilmiş bir hüznle doluydu. "Hepimiz olmadan mı?" diye ekledi.

Nik bu ince anlamı takdir etti. Her şeye ve belirsizliğe rağmen arkadaş olmuşlardı ve Tauria'nın yokluğunu hayal etmek neredeyse dayanılmaz olsa da, insanların da gitmesiyle bir boşluk oluşacağını inkâr edemezdi. Başını sallayarak zoraki bir gülümseme ekledi. Görevi ve krallığı için öyle olmalıydı.

BÖLÜM 19

Zaiana

ZAIANA HIÇBİR ŞEY HİSSETMEDİ. Hiçbir şey duymadı. Ağırlıksızdı, yavaşça batıyordu, zamanda asılı kalmıştı. Düştüğünü hayal etti. Kendini siyah su kütesine bıraktı ve zihninde sadece... hiçbir şey olmadığı derinliksiz bir boşluğa sürüklenmesine izin verdi.

Vücudu daha derine batma arzusuna karşı koyduğunda, isteksizce kendini yüzmeye zorladı. Zaiana suyun yüzeyine çıktığında derin bir nefes aldı ve tenine yapışan uzun saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. Gözlerini açtığında, banyoların karşısında gördüğü kişiye ölümcül bakışlarını saklamadı.

Kavernöz taş duvardaki bir çıkıntıya yaslanmış, elleri ceplerinde onu izleyen Maverick'in gülümsemesi sinsiydi. Omuzlarına kadar suya battığı için kara sular çıplak bedenini gizliyordu ama o özellikle bu saati, gecenin körünü seçmişti, böylece burası kendisine kalacaktı. Her zaman yaptığı gibi. Karanlık iblisin varlığı kızın sinirini bozuyordu çünkü muhtemelen bunu biliyordu ve yine de onun özel zamanına müdahale etmeye karar vermişti.

Soğuk ve ölü bir ses tonuyla, "Çık dışarı," dedi.

Bu onun gülümsemesini daha da artırdı ve kız sinirlenerek esnedi. "Burası kamuya açık bir alan," diye cevap verdi, onun sabrını sınadığını bildiği bir şekilde.

Zaiana alçakgönüllülüğünden dolayı vücudunu köprücük kemiğine kadar suyun içinde saklıyordu. Birçok kez yediği darbeler yüzünden yıpranmış bedenini kimsenin görmesine izin vermezdi.

Hak ettiği cezalar. Banyoların kendisine kalacağını bildiğinde banyo yapmasının ana nedeni buydu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, ses tonunu ilgisiz tutmaya çalışarak. Her türlü tepki Maverick için eğlenceydi. Maverick'in ilgisini kaybetmenin ve gitmesini sağlamının en hızlı yolunun duygusuzluk olduğunu sık sık fark ederdi.

Kelimelerle karşılık vermedi. Bunun yerine, gözlerini onunkilerden ayırmadan duvardan sıyrıldı. Özel dikim ceketinin düğmelerine uzanırken ağzı kedi zevkiyle kıvrıldı. Zaiana dişlerini sıktı ve adamın niyetinin ne olduğunu anladı. Ondan uzaklaşmak, çıplak bedenine ne yapacağına lanet etmek ve suyu onunla paylaşmadan önce onu yalnız başına yıkanmaya bırakmak istedi. Ama bir yanı meydan okuyarak alevlendi. şimdi gitmek bir yenilgi eylemi olurdu. Adam soyunmaya başladığında ilk kimin karşı çıkacağını görmek için sessiz bir meydan okumayla birbirlerinin bakışlarını tuttular. Ona karşı kaybederse lanetlenecekti. Maverick önce ceketini, sonra da gömleğini çıkardı. Zaiana gözlerini kırpmadı ya da başka tarafa bakmadı. O görkemli bir varlıktı ve güzel olduğunu inkâr etmek aptallık olurdu. Daha sonra pantolonunu indirip düşmesine izin verirken etkileyici kanatlarını esnetti. Kadın bakışlarını onun siyah gözlerinden kaçırmayı reddetti. Adam sırttı ve kadın merakını ele veren gözlerindeki irilmeyi yakalamış olabileceğini düşünerek içinden renkli bir küfür savurdu. Adam taş basamakları çıkarak dikkati dağılana kadar yavaşça kara sulara gömüldü.

Saçları açık mağara çatısından içeri süzülen ay ışığını yakalamıştı ve gece yarısı tonunun üzerindeki gümüş teller göz alıcıydı. Kusursuz yüzünün hatlarını daha da belirginleştiriyorlardı ama adam yaklaşırken ona bir tepki vermedi. Gözlerini sabit tuttu, ifadesi soğuktu.

"Burası biraz serin, sence de öyle değil mi?" dedi kendini beğenmiş bir bakışla. "İzin verin." Ellerini yüzeyin hemen altında yzecek şekilde kaldırdı ve Zaiana avuçlarının altından yayılan ısıdan oluşan baloncukları izledi. Kabul etmek zorundaydı ki, adamın alev olmadan ateşin sıcaklığını yaratabilmesi etkileyiciydi. Su onun doğal düşmanı olmalıydı ama yeteneği buna uyum sağlayabiliyordu. Öte yandan Zaiana suyun etrafında her zaman temkinli davranırdı. Eğer dikkatli olmazsa, okları suyla temas eden herkesi vurabilirdi. Kendi akıntısının bir patlamasına karşı bağışıklığı yoktu, eğer bu ona geri dönerse.

Sıcaklık onu sardı ve soğuğa alıştığı için titredi. Bunun için ona teşekkür etmeyecekti ama sıcaklığın tadını çıkartıyordu.

gergin kaslarını gevşetti.

Etraflarını saran sıcaklıktan memnun kaldığında, Maverick kanatlarını açtı ve abartılı bir rahatlama iç çekişiyle banyonun kenarına yaslandı.

"Neden buradasın?" diye sordu düz bir tonda, yalnız kalmaktan **b a ş k a** bir şey istemiyordu.

İstenmeyen arkadaşlığına karşı duyduğu bariz nefretten etkilenmemişti. Parmaklarını tembelce suyun üzerinde gezdirerek durgunluğunu bozacak dalgacıklar yarattı. "Bana teşekkür etmelisin, biliyorsun," dedi rahatça, onun sorusunu görmezden gelerek. Sanki onun kaynayan öfkesini hissetmiş gibi, ona bakmadan ağzında bir eğlence kıvrımı belirdi. "Yüce Lord senin gücünün doruğunda olduğuna tanık oldu. Gerçekte neler yapabileceğine dair bir an için seni serbest bırakmak ne kadar kolaydı."

Suyun altında yumrukları sıkılsa da, adamın konuşma tarzının hafif bir hayranlık içerdiğine inanmaya cesaret etti. "Gücümün zirvesi bu olsaydı ölmüş olurdun."

Maverick karşı koymaya zahmet etmedi.

Zaiana devam etti. "Mordecai'nin burada olduğunu biliyordun ve bunun beni idam ettirebileceğini de biliyordun." Maverick'e saldırmaya karşı olan yasayı daha önce de çiğnemişti. Bu belki de onun için uyması en zor ve var olan en aptalca yasaydı. Her zaman acımasız bir fiziksel cezayla sonuçlanırdı ama onu öldürmezlerdi. Onlar için öldürülemez kadar yararlı olduğunu bilmekten biraz olsun tatmin oluyordu. Ama Yüce Lord'un huzurunda, onun öldürülmesi emrini verdiğinde ikinci bir tereddüt yaşamazlardı.

"İlk siz saldırırsanız, ölüm cezasına çarptırılma olasılığınızın benden çok daha düşük olacağını *biliyordum*."

Zaiana kaşlarının çatılmasını engelleyemedi. "Ne ima ediyorsun?" diye sordu onun ne demek istediğinden zaten şüphelenmiş olmasına rağmen.

Ona bilmiş bir bakış attı. "Sana ne söyledi bilmiyorum ama Mordecai'ın önerdiği görev için tek aday sen ve ben değildik. Başkalarını da düşündüklerini duydum. Ustalar bile bu saygın rol için kendilerini öne sürmeye hevesliydiler. Her neyse, önemli. Ben sadece duyduğu tüm isimler arasında sadece ikimizin kalmasını sağladım."

Zaiana'nın gözleri ona dikildi. Yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu ve planı neredeyse ona bir iyilik olduğu kadar kendine de hizmet ediyordu. Kavga yüzünden ölümcül bir şekilde azarlanmamış olması bir merhamet ve şans meselesi olarak kalmıştı. Ama belki de haklıydı. Yüce Lord'un ona gösterdiği hoşgörüyü hatırlayınca, *neden* onu cezadan muaf tuttuğunu merak etmek zorunda kaldı. Maverick'in bu tehlikeli planı zekice bulduğunu kabul edebilirdi ama ona bu zevki tattırmaktansa Mordecai'nın eliyle öldürülmeyi tercih ederdi.

"Küçük savaşımızı dört gözle bekliyorum," dedi gözlerini kapatıp başını arkaya eğerek ay ışığının tadını çıkarırken.

Zaiana alay etti. "Bunu söylemek ciddi bir zaman ve değerli bir muhalefet anlamına gelir. Ben hızlıca halletmeyi planlıyorum."

Başını dikleştirdi, siyah gözleri meydan okumanın heyecanı ile parıldıyordu. "Kendine güveninin fena halde çekici olduğunu söylemiş miydim? Yanlış yerleştirilmiş olsa bile."

Zaiana gözlerini devirdi ve onun kışkırtmaya çalıştığını bildiği şekilde tepki vermemek için dişlerini gıcırdattı. İyi ya da kötü, ondan alabileceği her şeyden zevk alıyordu, gerçi ilkinde neredeyse hiç yoktu. Onu hor görebilirdi ama bu bile sadist ibliste büyük bir tatmin duygusu uyandırıyor. Bu yüzden ona karşı hiçbir şey hissetmemeye çalıştı.

Maverick dirseklerini banyonun engebeli taş kenarına dayadı. Hain gözleri Maverick'in gövdesindeki esnemiş kasları hayranlıkla seyretmek için parıladı, ama bu bakışların devam etmesine izin vermedi. Adam onun baktığını fark ettiyse de hiçbir şey söylemedi. Onun bakışlarını bir kez daha üzerinde tutarken sırtımadı bile. İlk önce o kırdı, arkasına yaslanmak için döndü, kanatları yayıldı, kol uzunluğunda sürüklendi, böylece onu yakından izleyebildi.

"Ben bize sadece maçı kazandırdım. Hala kazanmaya niyetliyim," diye devam etti.

Zaiana onun karşı çıkışından duyduğu heyecanla kendi kendine gülümsedi. Onun gibi Maverick de rekabetten zevk alıyordu. Kazansalar da kaybetseler de acı ve vahşet içerdiğinde bile bu onlar için *eğlenceliydi*. Bu paylaştıkları tek suçlu zevkti. Hiçbir şey hissetmemek için doğmuş yaratıklar olarak, *bir şeyler* hissetme fırsatına düşkündüler.

"Burada kimse olmadığı için şanslısın. Kibrinize beceri katamadığınızda bu sadece aşağılanmanıza katkıda bulunur."

Maverick kıkırdadı; suyun dalgaları üzerinde titreşen alçak, derin bir gümbürtü. Hatta bu seste hafif bir arzu titreşimi bile hissetti. Göz ucuyla adamın kendisine doğru uzanan kolunun hareketini yakaladı. "O elinle bana dokun, Maverick," diye uyardı başını çevirmeden. "Ve onu kaybetmeye hazır olsan iyi edersin."

Parmakları kanadının kıvrımında oyalandı. Bu yakın dokunuşun yarattığı nabız onu ürpertmeye yetmişti. Bu Maverick için bile cesur bir hareketti ve onun bu tehditten zevk aldığını anlayabiliyordu. Akıllıca davranarak kolunu geri çekti ama parıldayan tepkisi, bağlantı olmadan bile ondan istediğini aldığını gösteriyordu.

Maverick suyun içinden süzülerek diğer tarafa ulaştı ve yüzünü ona dönebilmek için döndü. Ona bakmaya zorlanırken yüzünü duygusuz tuttu. Kalın gece yarısı saçlarının tutamları alının üzerinde kıvrılıyordu ve yanağının bir tarafında küçük bir çukur vardı. Nefret ettiği o alaycı sırıtışı takındığında her zaman olduğu gibi. Nefret ediyordu çünkü bu, sadece ondan aldığı eşsiz eğlencenin bir işaretiydi. Ve onu gördüğünde bir anlığına dağılan kendi düşünceleri için.

"Yeni küçük acemini duydum," diye söylendi, bir kez daha taşın kenarına yerleşerek. "Yumuşuyor musun, Zaiana? Ya da belki de kaybettiğinde suçlayacak birini arıyordur."

Zaiana sinsice gülümsedi ama bunun gözlerine ulaşmasına izin vermedi. "Nedenlerimi açıklamama gerek yok." Basit ve dolu bir alanın tam tersi olacağına dair büyük umutlar beslediği genç karanlık fae'ye olan güvenini ele vermemek için rol yaptı. "Senin de benim seçimlerimle ilgilenmene gerek yok."

Maverick'in kaşları çatıldı, sırıtışı devam etti. "Seçimleriniz son derece tahmin edilebilir, bu da sizi ve küçük ekibinizi alaşağı etmek için hazırlanmamı kolaylaştırıyor."

Kendini savunmak için saldırmak istiyordu ama bunu kendisinden bekleyen bu gözdeki parıltıyı gördü. Öfkesinin zayıflıklarını ortaya çıkarmasını *istiyordu*. Bunun yerine, sakinleşmek için birkaç saniye bekledikten sonra çenesini kaldırdı. "Elinde sürpriz bir koz olduğunu düşünüyor olabilirsin ama gerçek şu ki, bu savaşta kimi senin yanında olmaya zorladığının bir önemi yok. Kurallara göre bir takıma ihtiyacımız olabilir ama iş başa düştüğünde, sahada sadece iki kişi gerçekten önemli. Sen bana karşı. Birçok kez savaştık, Maverick." Adamın böbürlenmesi azalınca başını öne eğdi. "İkimiz de şansın senden yana olmadığını biliyoruz."

"İhtimaller," diye alay etti. "İnsanlar korktukları zaman ihtimalleri dinlerler. Lehine olan ihtimaller pervasız bir güvendir. Aleyhindeyse, insanı kazanma gücüne inanmaktan alıkoyar. Bu maceranın senin için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum - tasmayı gevşettikleri sürece dağdan uzaklaşma şansı. Eğer yalvarırsan, belki sana daha yumuşak davranabilirim."

Zaiana parladı. Bu bir yalandı çünkü Maverick'in kabul etmesini sağlayacak hiçbir şey yoktu. Muhtemelen ondan bile daha inatçı ve gururluydu. Yine de bu tür önlemlere başvuracağı düşüncesi öfkesini kabartıyordu.

"Buraya sadece beni aşağılamak için mi geldin?" Damarlarındaki şimşeklerin uğultusu derisinin yüzeyini yakarken, belki de en ölümcül kombinasyonun kendisi, Maverick ve bir su kütlesi olduğunu şimdi fark ediyordu. Bir yanı, kendi akıntılarının acısını çekmeye degebileceğini düşündü, eğer bu acı ona da çektirilecekse.

"Huzurlu bir banyonun keyfini çıkarmak için geldim," diye mırıldandı, elleri suyun yüzeyinde tembelce dolaşırken.

Zaiana bir gece için bu kadar şakadan bıktığı için alayını geri çekti. Kenara doğru yüzdü ama doğal, engebeli taş basamaklarla çıkılan sığ uca geldiğinde durdu. Onun varlığını daha fazla kabul etmeden fırlayıp gidemeyecek olması öfkesini alevlendirdi ama isteksizce, kendini göstermeden önce bakıp bakmadığını kontrol etmek için başını geriye çevirdi. Yara izleri kimseye göstermediği gizli bir zırttı.

Beklediği gibi Maverick ona bakıyordu ve onun eğlenceli sırtışını görünce, bir noktaya değinmek için gördüğü şeyi mahvetmek üzereydi. Ama sonra başını başka yöne çevirdi, parmak uçları sanki kendini oyalamak istercesine sivri çıkıntıda geziniyordu.

Zaiana tereddüt etmedi ve fırsatı değerlendirdi, bastırılmış sapkınlığının kaç saniye dayanacağını bilmiyordu. En azından sırtının ve göğsünün kafesini gizleyen bir bornozun içine hızla girdi, sonra giysilerini kaptı ve adamın sesi vücudunu ürperten bir karanlıkla ona doğru ilerlerken gitmeye hazırlandı.

"Hangisi canını yaktı?"

Arkasına bakmaya cesaret etti. Maverick'in ifadesini çözmek zordu. Her zaman var olan bir soğukluk vardı ama şimdi tüyler ürpertici bir öfkeyle örülmüş gibiydi. Hangi efendinin onu bu hale getirdiğini kastediyordu.

cezalar. Neden sormak istediğinden emin olamıyordu. Zaiana çenesini kaldırdı ve ayakları çıkışa doğru ilerlerken gözlerini çıkışa dikti.

Soğuk bir şekilde "Hepsi" diye mırıldanırken ona bir daha bakmadı.

Rüzgâr uğulduyor ve acı hava gecenin karanlığında nemli saçlarını kamçılıyordu. Zaiana dağın kenarındaki yüksek tepeye tünemiş, kendisini sert esintilerden koruyacak, kıvrılacak bir taş oyucu bulmuş olan genç kara fae'yi izliyordu. Bir şekilde küçük bir ateş için erzak toplamayı başarmıştı. Bu onlara yaygın olarak öğretilen bir beceri olmadığı için etkileyiciydi. Amaya bir kez daha zeki ve becerikli olduğunu kanıtlamıştı.

Zaiana hamamdaki sessizlik anından sonra neden buraya gelme zahmetine girdiğini bilmiyordu. Belki de soğğun ilk gece Amaya'nın canını alıp almadığını görmek ya da üç gece boyunca hayatta kalıp kalamayacağını ölçmek için. Zaiana bulunduğu pozisyonda kendini tamamen dış etkenlere maruz bırakmış olsa da, ıslak saçlarıyla birlikte buz gibi sıcaklığa zor dayanıyordu ve kırılmadan önce ne kadar dayanabileceğini test etmek istiyordu. Bir saatin övgüye değer olacağını düşünüyordu.

Cezasını geri alamazdı. Bunu yakın çevresinin önünde yapmıştı ve bundan geri dönmesi onu bir lider olarak itibarsızlaştıracaktı. Efendiler tarafından görevinden alınmasını talep etmeye hakları vardı. Kendisine olan sadakatlerinin efendilere olan sadakatlerinden daha üstün olduğuna inanmayı sevdiği için bunu yapacaklarından oldukça şüpheliydi. Yine de bunu asla dile getirmezlerdi, çünkü bunu yapmaları sonlarını hazırlardı.

Zaiana dağın altına sığınmak için geri çekilmeyi ya da genç karanlık fae ile yüzleşmek için aşağı inmeyi tartıştı. Bunun için hiçbir nedeni yoktu - ona empoze edeceği bir konuşma ya da ders gibi bir şey yoktu - ama garip bir şekilde, sanki arkadaşlık etmek istiyor gibiydi. Donarak ölüp ölmeyeceğini görmekten bıktığına karar veren Zaiana ayağa kalktı, kanatlarını açtı ve yüksek tepeden aşağı adımını attı. Havayı bir bıçağın ucu gibi keserek tek bir hızlı hareketle aşağıya doğru süzüldü. Yere yaklaştığında, Amaya ve ateşinin tam önüne inene kadar kanatlarını birkaç kez çalıştırdı.

Bunu yaparken, Zaiana'nın hızlı duyuları Amaya'nın hızlı hareketini ve ardından kendisine doğru uçan bir okun vızıltısını algılamasını sağladı. Olduğu yerde döndü ve göğsünü delip geçmesine saniyeler kalan oku yakalamak için elini kaldırdı. Zaiana şaşkınlıkla elindeki oka baktı. Kaşlarını kaldırarak başını çevirdiğinde Amaya'nın yüzü dehşetten solmuştu.

"*Aman Tanrım. Affet beni, Zaiana.*" Amaya elindeki yayı bırakarak bedenini teslimiyet içinde öne doğru itti.

Zaiana hâlâ onun yalvarışlarını kabul edemeyecek ya da reddedemeyecek kadar şaşkıındı. Meraklı bir mırıltıyla oku parmaklarının arasında döndürdü. "Etkileyici," dedi sonunda.

Amaya rahatlamış görünüyordu, hatanın gazabından kurtulduğunu düşünüyordu. Zaiana onu cezalandırmalıydı. Onu ölümcül şekilde yaralayabilecek bu saldırıya çok daha fazla öfkelenmeliydi. Ama geriye dönüp baktığında huşu içindeydi.

"Ateş yakmayı nasıl öğrendin?" diye sordu, demirin ucunu işaretçi olarak kullanarak.

Amaya tereddüt etti ama Zaiana serbestçe konuşabileceğini teyit etmek için ona küçük bir baş işareti yaptı. Burada onun yargılarını değerlendirecek ya da sorgulayacak kimse yoktu. Eğer hoşgörölü olmayı seçerse, Amaya tek bir kelime bile etmeyi aklından geçirirse kolayca susturulabilirdi. Ve eğer buna cüret ederse, sessizliğı kalıcı olacaktı.

"Kitap okuyorum," diye itiraf etti.

Zaiana'nın gözleri kısıldı. "Nereden?"

Amaya rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Zaiana edebiyatın bulunabileceğı sadece iki yer olduğunu zaten biliyordu ve bunlar da konsey odası ile kendi özel bölümüydü. Belki Maverick de dağın kendi tarafında böyle lüks şeyler bulunduruyordu ama onu gereksiz hikâyelerden keyif alacak ya da eğlenecek biri olarak görmüyordu. Zaiana bunu yaptığını kimseye itiraf etmezdi ama yüzyıllar boyunca biriktirdikleri kitap koleksiyonu kendi eseri değildi ve koleksiyoncuları öldüğünden beri hiçbirine dokunmamıştı. Amaya'nın tepkisi üzerine, bu bilgiyi dağın hangi yasak bölümünden aldığını tam olarak anladı.

"Kendini *benim* özel alanıma mı kabul ettirdin?" Zaiana'nın sesi alçaldı. Onun alanı, yakın çevresi dışında herkese kesinlikle kapalıydı.

Amaya hızla başını salladı, bu onun öfkesini biraz olsun yatıştırdı. "O zaman nereye?"

Genç kara fae dizlerini kollarının altına sıkıştırarak kıpırdandı ve alevlere doğru yaklaştı. "Bize onun adını asla anmamamızı söylemiştin," dedi sessizce ama Zaiana'nın onu kısıtıran bakışlarından çekinmedi.

Zaiana onun kimi kastettiğini çok iyi bildiği için dişlerini sıktı. Finnian pek çok şey olmuştu - pek çok zayıf ve omurgasız şey. Bunu artık biliyordu ama saf genç benliği bilmiyordu. Kendi kötü türlerinin arasında nezaketin var olabileceğine inanmasına izin vermişti ama Finnian bir aldatma ustası olduğunu kanıtlamıştı.

"Sana neden yardım etsin ki?" Ses tonunu duygusuz tuttu ama hafızasının karanlık bir parçası, uzun süredir uykuda olan bir iblis gibi uyandı ve geçmişe canlandırarak ona eziyet etmek istedi. Zaiana alçak bir yere çömeldi, alevlerin sıcaklığını hissetmek ve tenini kaplayan soğukluğu gidermek için sabırsızlanıyordu.

"Bana karşı nazikti... Neden bilmiyorum ama çocukken bana kitap getirirdi. Bir hikayenin harikaları içinde kendini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenene kadar hiçbir şey tarafından kabul edildiğimi hissetmemiştim. Kaybetmek, ancak sayfalardan kim olduğum hakkında çok daha net bir şekilde çıkmak için."

Zaiana gözlerini kaçırmak zorunda kaldı; Amaya'ya bakmaya dayanamıyordu. Baktığında, o siyah saçları ve masum konuşmasıyla, geçmişe sürüklenmenin ezici duygusuyla yumrukları kıvrıldı. Şimdi Amaya'ya bakmak... Amaya neredeyse büyümüş olsa da, kendi aptal çocukluğunun gözlerinin içine bakmak gibiydi. "Bu tür romantik şiirleri kendine saklasan iyi edersin. Başka birine anlattırsan alay konusu olmak en son e n d i ş e l e n e c e ğ i n şey olur."

"Buna cesaret edemem. Bu kadar uzun süre kendime sakladım, ama umurumda değil o."

Zaiana sessiz kaldı ve gözlerini dağ geçidinin karanlık boşluğuna dikti, Zihnindeki karanlık ç u k u r l a r d a n canlanan düşünceleri ve anıları boğmaya çalışıyordu. Buraya gelmek bir hataydı.

"Neden artık ondan bahsetmiyorsunuz?"

Zaiana başını genç kara fae'ye doğru çevirdi, ona hayranlık mı duyuyordu yoksa cesaretini azarlamak mı istiyordu emin değildi. Kimse onu kişisel konular hakkında sorgulamazdı çünkü buna cüret edenlerin başına acı geleceğini bilmesini sağlamayı başarmıştı. Yine de Amaya'yı cezalandırma dürtüsü hissetmiyordu.

"Kaç yaşındasın?" Zaiana onun yerine sordu.

Amaya'nın omuzları, sanki merakı yüzünden kırbaçlanmayı bekliyormuş gibi gevşedi. "İkinci yüzyılımın yarısındayım," diye temkinli bir şekilde cevap verdi.

"O zaman Kan Duruşmaları'na tanıklık edecek ve anlayacak yaşta olurdunuz."

Amaya başını salladı ama gözlerinde hâlâ devam eden bir soru vardı. Çoğu kişi için bu ismin onu neden tetiklediği açıktı. Öldürdüğü bir zayıflık iblisiydi.

"Onu ben öldürdüm. O bir korkaktı ve adının bu dünyada anılmasını hak etmiyordu." Yine de onun aklından geçmediği bir gün bile olmamıştı. Ebedi bir veba gibi; kendi aptallığının cezası.

"Onu seviyordun."

Zaiana alevlendi, bu sözler üzerine vücuduna saplanan şimşek kıvılcımlarını zar zor zapt edebildi. Bilinçli bir şekilde nefes almak ve saldırma dürtüsüne teslim olmamak için bir saniye durmak zorunda kaldı. O bir kontrol ustasıydı, doğduğundan beri öfkesini ve duygularını nasıl kontrol altında tutacağı ve durum gerektirdiğinde onları bir silah olarak nasıl kullanacağı konusunda eğitilmişti. Bu o anlardan biri değildi. Amaya'ya zarar vermek ona sadece Maverick'e karşı savaşta yerine geçecek birini bulma ihtiyacıyla birlikte zarar verecekti.

Tekrar konuştuğunda sesi ölümcül derecede alçaldı. "Bizler karanlığın yaratıklarıyız. Ruhsuz, kalpsiz. Elini göğsüne koy Amaya, kafanı ne kadar romantik masallarla doldurursan doldur, bu gerçeği inkâr edemezsin." Ayağa kalktı, göğsünde biriken öfkeyle ağırlaştı, şimşekler bir fırtına gibi toplandı. "Bir daha böyle bir şeyden bahsedersen, bu bahsettiğin son şey olur."

BÖLÜM 20

Faythe

FAYTHEWATCHED THE azalan Güneş, hissetmek a
yeni duyu bütünlüğün. İçinde her zaman kalacağına
inandığı bir boşluk.

Agalhor'la geçirdiği zamandan sonra içi güç ve gururla dolmaya başlamıştı. Tek üzüntüsü reddedilme korkusunu yenip onunla yüzleşmesinin bu kadar uzun sürmesiydi ama artık yüzleşmişti ve kaybettikleri zamanı telafi etmek için birlikte sahip olacakları parlak geleceği hayal edebiliyordu.

Parlayan yıldız gökyüzüne canlı kehribar ve sarı notalar yayarken, içten ve ağırlıksız bir şekilde gülümsedi. Avluya bakan balkona, günün en sevdiği zamanının tadını çıkarmak için gelmişti, çünkü renkler ona berrak bir zihinle düşünmesi için bir dinginlik hissi veriyordu. Ya da şimdi yaptığı gibi, bugün öğrendiği her şeyi aktararak düşünmek için. Kafasını merakla dolduran hikayeler, kalbini gururla dolduran sevgi ve geleceğini parlak fırsatlarla dolduran umutlar.

"Size katılmamın sakıncası var mı?"

Faythe arkasından gelen neşeli sesle korkuyla iki büklüm oldu. Kaşlarını kaldırdığında Livia'nın onu karşılamak için dışarı çıktığını gördü. Sözleri aptalca bir sinirle boğulmuştu, bu yüzden Faythe küçük bir baş selamı verdi, ancak Livia'nın Faythe'nin yanına gelip gözlerini ufka diktiğinde hayır cevabını kabul etmeyeceği belliydi.

"Ne kadınsın sen Faythe. Geri döndüğüm ilk gün ve buraya geldiğimden beri duyduğum tek şey, kılıç kullanma becerisi ve şaşırtıcı bir zihin yeteneği olan imkânsız insan hakkındaki hikâyeler," dedi Livia ve gözlerini Faythe'ye kaydırarak

küçük bir gülümseme. "Agalhor'un var olduğu hiç bilinmeyen bir varisi. Haber çoktan Rhyenelle'e ve muhtemelen ötesine yayıldı. Sen tam bir mucizesin."

Faythe utangaç bir tavırla, "Özür dilerim," diye cevap verdi, komutanın hayatıyla ilgili sıkıcı hikâyeleri dinlemek zorunda kalmasından dolayı yanakları alev alev yanıyordu. Konuşma konusu olması bile utanç vericiydi.

"Özür dilemene gerek yok, oldukça büyüleyici. Gerçi Rey lan bazen teğet geçmeye meyilli... Kimse onu durdurmasa yüzyıllar boyunca hakkında konuşabileceğini düşündüğüm birisin," diye alay etti Livia ve Faythe'nin yüzü daha da ısındı. Fae onun tepkisi karşısında kıkırdadı.

Faythe Livia'ya baktı ve ilk kez onun görünüşünü gerçekten inceledi. Daha önce fark edemediği şey, sol şakağından başlayıp gözünün yanından geçerek yüzünün yan tarafında şimşek gibi iki çizgi halinde kırılan uzun, hafif kabarık yara iziydi. Faythe bu kusuru çok güzel bulmuştu. Livia yara izini sanki onunla doğmuş gibi taşıyordu, sanki onunla ilgili hikâyeden korkmuyordu. Faythe'nin gözleri çok uzun süre takılmış olmalıydı çünkü Livia bilerek gülümsedi.

"Ne oldu?" Faythe sormadan edemedi.

Livia ondan uzağa baktı, sanki karanlık ve uzak bir anıyı düşünüyormuş gibi bir an irkildi. "Her zaman bir komutan değildim; her zaman kendimi savunamadım." Livia bakışlarını kilitledi ve gözleri sertti. "Reylan, Kyleer ve Izaiah beni o yara iziyle sonuçlanan koşullardan kurtardı. Sonra bir daha asla zayıf olmayacağıma yemin ettim."

Faythe Livia'yı tanı mı yordu ama bu kalıcı işaretin savaşın bir sonucu olmadığını, birinin ya da belki de birkaç kişinin ona kişisel olarak zarar verdiğini bilmek göğsünü kabarttı. Livia'nın kendini ne kadar güçlü ve kendinden emin bir şekilde taşıdığını gören Faythe, onun direncine ve gücüne hayranlık duydu.

"Özür dilerim."

Livia biraz gülümsedi. "Ben değilim. Uzun zamandır intikamımı aldım ve başıma gelenlerden sonra kendimi toparladım. Ama benim hikâyem görünür olsa da, en derin yaralar genellikle içimizde barındırdıklarımızdır." Birbirleriyle göz göze geldiler ve Livia'nın onu inceleme şekli karşısında kendini tamamen savunmasız hissetse de Faythe gözlerini kaçıramadı. "Seni daha güçlü kılan geçmişinden korkma."

Karşısındaki fae'nin her şeyi bildiğini fark ettiğinde, bu sözler ona acı verdi. Faythe, Reyran'ın ona Yüksek Farrow'da yaşadığı her şeyi anlatmış olabileceği için kızacak ya da utanacak bir duygu bulamadı... çünkü onun sözleri tam da Faythe'nin duymaya ihtiyacı olan şeydi.

Gözleri dikilirken nasıl cevap vereceğini bilemedi ve bir yabancının önünde yıkılma arzusunu b a s t ı r d ı . Livia, Faythe'nin minnettarlığını ve anlayışını dile getirmeden sessizce kabul ediyormuş gibi başıyla küçük bir selam verdi.

Livia derin bir nefes aldı ve onun sert bakışları karşısında Faythe kendini toparladı. "Reyran bana Niltain Adaları'na geçme niyetinden bahsetti," diye söze başladı. Faythe'nin tepkisinden ne anladıysa, Livia'nın yüzü anlayışla buruştu. "Sana eşlik etmek isteyip istemediğimi sordu. Sadece güvenebileceği kişileri toplamak istiyor. İlk başta şaka yaptığını sandım. Planladığın yolculuk Faythe... neredeyse intihardan farksız."

Faythe kendini savunmak için parladı, sanki komutan tarafından azarlanıyormuş gibi hissediyordu. "Neyin tehlikede olduğunu anlamıyorsun-"

"Bana her şeyi anlattı."

"Sana gerçekleri anlattı. Dur tahmin edeyim; aptal, saf insan, keşfedilmemiş topraklardan geçip dünyayı kurtarabileceğini sanıyor, değil mi?" Espri yapmadan güldü. "Kulağa saçma geldiğini kabul ediyorum. Ama başka kimsenin bunun için hayatını riske atmasına gerek yok."

"Yanılıyorsun," diye cevap verdi Livia soğukkanlılıkla. Faythe'nin gözlerinde beliren parıltıyla, Faythe'nin itiraz etme isteğini yutmasına neden olan bir bakış attı. "Yardım kabul etmek bir zayıflık değildir Faythe ve Reyran buna karşı savaşabileceğin konusunda beni uyardı. Ama bir lejyon yalnız bir askerden çok daha güçlüdür. Güç, yardıma ihtiyaç duyulduğunda bunu bilen ve istemekten korkmayanlardadır. Ve gerçeği duymak zor olsa bile dinleyenlerdedir."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Livia tamamen ona döndü. "Sana söylüyorum çünkü Reyran bana her şeyi, kim olduğun ve ne yapmayı planladığınla ilgili her ayrıntıyı anlattığında bir saniye bile sorgulamadım. Ona seninle gelebileceğimi söyledim, ama sana şimdiye kadar kendini adadığı her şeyden daha çok inandığı halde, teklif ettiğin görevin üzücü gerçeklerini sana söylemeyecek. Yüzyıllardır Niltain Adaları'na yolculuk yapmaya kalkışan hiç kimse sağ salim geri dönemedi. Hayatta kalma ihtimali hiçbirimizin bildiği kadarıyla mevcut değil. O halde,

Her savaşta olduğu gibi, hepimiz bir arada duruyoruz, ancak Adalara doğru bir yürüyüşün tek yönlü bir yolculuk olma ihtimalinin yüksek olduğunu kabul ettiğinizden emin olun."

Faythe'nin kalbi, üstlenmesi gereken görevde riske atılacak hayatlar düşüncesiyle sert bir şekilde çarpıyordu. Ama Livia haklıydı ve Faythe onun dürüstlüğü için son derece minnettardı. Livia'nın bilmediği şey, Faythe'nin hayatının sona erme ihtimalini çoktan kabullenmiş olduğuydu ve Ungardia'daki kötülüğu de beraberinde götüreceği anlamına geldiği sürece bu yolculuğa çıkmayı planlıyordu. İçine yeni bir hançer saplayan şey ise Reylan ve Livia'nın da bu korkunç görevde hayatlarını kaybedebileceklerini kabul etmek zorunda kalacağıydı.

Livia'nın mavi gözlerine baktı, kararlılıkla sertleşmişlerdi ve Faythe'nin hepsini mahkûm ettiği kaderi kabul ettiğini onaylamasını bekliyorlardı. Ama başka seçeneği yoktu. Dakodas'ın yükselişi, dünyalarında Marvellas'a katılmadan önce durdurulmalıydı ve her şey kaybedilecekti. Çok daha fazlasını kurtarmak için birkaç hayat belki de Faythe'nin kabul etmesi gereken acımasız bir takastı. Bu yüzden başını salladı ve Livia'nın yardımını kabul ederken, Faythe hepsine dayattığı şeye karşı kalbini katılaştırdı.

Faythe, "Teşekkür ederim," dedi ama bu onun sadakati ve cesareti için yeterli değildi.

Livia başıyla kısa bir selam verdi ve hafifçe gülümsedi. "Güzel. Ağırlığı aradan çıkardığımıza göre, sevgili kuzenimi başka yönlerden de oldukça etkilemiş görünüyorsun." Faythe'nin ağzı bu müstehcen ton karşısında açık kalınca sırtışı sinsi bir hal aldı.

"Ben mi? Hayır, Reylan sadece... o sadece..." Faythe'nin vücudu, komutanın gözlemlerine karşı koyacak bir yanıt bulmaya çalışırken kızardı.

Livia güldü ve Faythe'nin kendini balkondan aşağı atıp artan utançtan kurtarmak istemesine neden oldu. Kıkırdamaları kesildi ve sonra yüzü yumuşadı. "Geçtiğimiz yüzyılda zor zamanlar geçirdi. Eminim belirsiz detayları biliyorsunuzdur ama o Büyük Savaşlardan sonra, o kadar çok kayıp verdikten ve bunun için kendini o kadar derinden suçladıktan sonra, hepimiz onu asla geri kazanamayacağımızdan endişelendik."

Bu söz üzerine Faythe'nin göğsü gerildi. Livia'nın neden bunu onunla paylaşmayı seçtiğini merak etti. Yıllar önce neler olduğunu, kimi kaybettiğini biliyordu ama Reylan'ın rolünü sürdürmek ve yaşamaya devam etmek için kendini katılaştırdığına inanıyordu.

"Farrah tatlı bir fae idi. Gerçekten, onun hakkında kötü bir sözüm yok. Ama ona hiç uygun değildi. Çok nazik, çok narindi ama ona çok değer veriyordu. Onu Fenher'de kaybettikten sonra gitti. O savaşımlardan sonra onu yıllarca görmedik. Kyleer, Izaiah ve ben durmadan aradık ama Reylan bulunmak istemedi ve gizli kalmayı iyi becerdi."

Faythe hikayeyi büyük bir kalp kırıklığıyla dinledi, bir yanı Livia'nın sözlerini durdurmak istiyordu çünkü hayal etmek ona acı veriyordu ama daha büyük bir kısmı duymaya ihtiyaç duyuyordu. Reylan'ı başka bir açıdan anlamak için. "Onu nasıl buldun?" diye sordu sessiz bir duygusallıkla.

"Biz yapmadık. Kendi başına geri geldi, neden ya da nerede olduğuna dair hiçbir açıklama yapmadan..." Livia o zaman ona baktı ve gözlerinde inançsızlığa benzer bir şey vardı. "Agalhor'un annenle tanışması da aynı zamanlara denk geliyor. O ve Reylan, oldukça yakınlaştılar ve Reylan'ın kendi ebeveynlerine sahip olmamanın boşluğunu doldurmak için tam da ihtiyacı olan şeydi. Annen gittiğinde Reylan kendini bir kez daha tamamen kapattı."

Reylan'ın annesiyle bir tür ilişkisi olduğunu biliyordu. Ondan bahsederken kullandığı parlak üsluptan bu her zaman anlaşılıyordu. Onun da Reylan'a çok değer verdiğini bildiğinden, Faythe'nin göğsündeki sıcaklık yüzünde bir gülümsemeye neden oldu.

"Ben de seni arıyordum."

İkisinin de kafası sözünü ettikleri gümüş saçlı savaşçıya döndü ve onu kapıda görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Ah, evet, sanırım bundan bahsetmeyi unuttum," dedi Livia, Faythe'ye sinsi bir yan gülümseme atarak. Reylan'ın kaşlarını çatmasına karşılık Faythe biraz kıkırdadı. "Bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum." Cam kapılara doğru yürüdü, durakladıktan sonra geri dönerek, "Gitmeden önce eğitim odasında biraz zaman geçireceğimizden emin olacağım," diye ekledi.

Faythe söz verircesine başını salladı, komutanla eğitim alma ihtimali başını döndürüyordu. Sonra kadın gitti ve Faythe ile Reylan'ı birkaç saniyeliğine akşamın huzurlu dinginliğine uyum sağlamaya bıraktı.

"Agalhor'la konuşmuşsun." Sessizliği dikkatli kelimelerle bozdu.

Gülümsedi ve o gülümsedikçe adam da omuzlarını gevşetir gibi oldu. Sanki her şey yolunda gitmezse ona duyguları konusunda yardımcı olmak için tamamen hazırlıklı gelmişti. Güneş onun önünde durduğu yeri aydınlatıyordu ve onu her zaman yanında hak etmek için ne yaptığından emin olamıyordu.

tanıştıkları günden beri. Onun tam orada, güneşin renklerine karşı yanarken, Rhyenelle'in koruyucusu olarak resmini çekebilmeyi diledi.

Adam sabırla kadının konuşmasını bekledi ve kadın serin havadan son bir kez derin nefes aldı.

"Sana her şeyi anlatmak istiyorum."

Faythe, odalarındaki yemek masasında Reyhan'ın karşısında otururken babasının ona anlattığı hikâyeleri aktarırken kendini kaybetti. Önüne konan lezzetli yemeklere neredeyse hiç dokunmamış, tüm gün boyunca kafasını meşgul eden Anka kuşlarıyla ilgili kendi duygu ve düşüncelerini eklemeye dalmıştı.

Reyhan da neredeyse dolu bir tabakla oturmuş, bazı masallara kendi yorumunu katmıştı ama çoğunlukla, sandalyesinde arkasına yaslanıp nadiren görülen sıcak bir gülümsemeyle onu izlerken tüm dikkatini Reyhan'a vermiş, onun atıp tutmasına izin vermişti. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama yemeğinin soğuk bir et ve peynir seçkisi olmasına sevinmişti çünkü başka türlü hiçbir şeyin sıcaklığını koruyamayacağından emindi.

"Ye," diye emretti Reyhan doğrulurken, tam bir düşünceyi bitirip diğerine geçmeye hazırlanırken araya girerek. Kız hemen tepki vermeyince Reyhan beklenti içinde ona baktı.

Faythe gözlerini devirdi. Çatalını kaparak bir küp peynir kesti ve ağzına attı. Faythe'nin çocuksu gösterisine bir kahkaha attı ve kendi çatal bıçak takımına yöneldi.

Heyecanının yarattığı dikkat dağınıklığı azaldığında Faythe bunun yerine sinirlerinin korkunç bir şekilde gerildiğini hissetmeye başladı. O sabah onunla yüzleşmekten korkmasını sağlamak için zihninde bir şeyler dönüyordu. İştahı onu terk etti.

"Dün gece kaldın," diye ağzından kaçırdı daha fazla dayanamadığında. Onun pişman olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı.

"Sen istedin," diye cevap verdi savunmacı bir tavırla.

Beklediği tepkinin bu olmadığını fark ederek bakışlarını kaçırdı. Hayal kırıklığı daha yatışmadan Reyhan içini çekerek çatalını yere bıraktı.

"Özür dilerim. Uyuyakalmak niyetinde değildim," diye itiraf etti.

Faythe onun dikkatli gözlerindeki özrü yakalamak için başını kaldırdı.

"Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü bu uygun değil-" Kendini durdurdu, düşünürken bir an durakladı.

Faythe kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "İnsanların ne düşüneceğinden mi endişeleniyorsun?"

"İnsanlar sadece düşünmezler; konuşurlar."

"O zaman bırakın yapsınlar. Dedikodu yayacak kadar aşağılık olanlar zaten gerçeği asla umursamazlar."

Reylan'ın bakışı sanki onu nazikçe hayal kırıklığına uğratmaya çalışıyormuş gibi yumuşadı ve Reylan bundan nefret etti. "Senden faydalandığımı söyleyebilirler."

Faythe alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar şaşırtıcı."

"Uyumaktan çok daha fazlasını yaptığımızı düşünebilirler," diye devam etti, dudakları eğlenceye karşı koyuyordu.

Faythe vücudunu saran beklenmedik sıcaklık karşısında kalçalarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Öne doğru eğildi ve çenesini masanın üzerinde kenetlediği ellerinin üzerine koydu. "Ne kadar skandal."

"Böylesine hassas bir insan üzerinde kötü bir etki bıraktığıma karar verebilirler." Masanın karşısında onu taklit ederken sesi değişti, tonu düştü.

Faythe'nin başı öne eğildi ama nabzındaki atlamayı da görmezden gelemedi. "Üzerimde ne tür bir *etki yarattığını* düşünüyor olabilirler?"

Ağzında bir gülümseme belirdi. "Şu anda hayal gücünün neler yarattığını duymayı daha çok merak ediyorum."

"Eminim öylesindir."

"Paylaşmak istemiyorsun o zaman?"

Faythe Ruhları yanmaya lanetledi, soğukkanlılığını yeniden kazanmak için derin bir nefes alarak bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Gözlerini tekrar onunkilere kilitlediğinde, aralarında bir şeyler değişmişti. Bakışlarındaki akımın içindeydi.

"Ya senden tekrar kalmanı isteseydim?"

Reylan hemen cevap vermedi ama bakışlarından düşündüğü anlaşılıyordu ve onu hemen reddetmemesi Reylan'ın moralini yükseltti. Reylan'ın düşüncesi Reylan'ın itibarı içindi.

"Gece terörlerimin henüz iyileşip iyileşmediğini bilmiyorum ve ben... Yalnız kalmak istemiyorum."

Reylan'ın yüzü anlayışla kapandı. "Emin misin?" diye dikkatle sordu, ona ne sorduğunu tam olarak anlaması için bir şans daha verdi.

Bunu onun kabulü olarak algıladığında midesi gergin bir heyecanla düğümlendi. Bu masum bir soruydu ve ne onun kendisinden ne de kendisinin ondan başka bir beklentisi olmadığını biliyordu. Ama haklıydı: yüksek fae'lerle ve doğalarında dedikodu yapmak olan insan hizmetkârlarla dolu bir şatoda, sabaha karşı odasından çıkarken yakalandığında hiç de azımsanmayacak miktarda spekülasyon olacaktı. Faythe'nin umurunda bile değildi, çünkü onun arkadaşlığına duyduğu arzu, artık korkularıyla yalnız kalmamak, akılsız insanların gözlemlerine dair tüm endişelerini bastırıyordu.

"Bırakın fısıldaşsınlar."

Reylan'ın onaylayan gülümsemesinde başka bir şey daha vardı. *Rahatlama* gibi bir şey. Reylan bunu daha fazla düşünmeden adam yemeğe devam etti ve ardından sohbetin konusunu değiştirdi. "Tehlikeli yolculuğumuzu Agalhor'a anlattın mı?"

Faythe oturduğu yerde kıpırdandı ve tabağındakilerle oyalanmak için tekrar kendi çatalını eline aldı. "Doğru zaman hiç gelmedi."

Kısa süren sessizliğin ardından Faythe başını kaldırdı ve onun, yalanını yüzüne vuran küçük bir onaylamama ifadesiyle kendisini kıştırdığını gördü. İç geçirdi ve çatal bıçak takımını yere bıraktı.

"Ne kadar mutlu olduğunuzu görmeliydiniz," dedi sessizce, yüzü kırışarak. "Gelecekte, kaybettiği zamanı telafi etmekten söz ediyordu, benim gibi heyecanlanıyordu. Bunu ondan nasıl alabilirdim?"

"Neden geri dönmeyi planlamıyormuş gibi konuşuyorsun?"

"İhtimalleri biliyorum."

"Lanet olası ihtimalleri boş ver."

Ses tonundaki ısırik Faythe'yi şaşırtmıştı ama bu onun hayatta kalma umudunun olmamasına yönelik değildi. Çünkü sert gözleri, geri dönemeyeceklerinden korkmasına neden olan tehlikelerin farkında olduğunu ele veren bir dehşet ifadesiyle ayrılmıştı.

"Livia bana tek yönlü bir yolculuğa hazırlanmamı söyledi ama ben her zaman aldığım riskin farkındaydım." Onun hayatı -tek bir insanın varlığı-kurtarılabilecek milyonlar için ödenecek küçük bir bedel olacaktı. Bu fedakârlığı yapmaya hazırdı, ta ki...

Karşısındaki gümüş saçlı savaşçıya bakmak ona ilk bencil suçluluk duygusunu acı bir şekilde sapladı. Hem adamın yüzünden umutsuzca silmek istediği acı için hem de onunla geçireceği zamandan mahrum kalacağı için.

Onlara ne olursa olsun, ne kadar kısa ya da uzun olursa olsun, Şimdi acımasız, durdurulamaz bir geri sayıma sokulmuş olan tüm zamanı istiyordu.

"Var olmak için olasılıklara meydan okudunuz. Hayatta kalmak için yine meydan okuyacaksın." Bu sözleri söyleme şekli, safirin altınla dövölmesi, onu yeni bir istekle vurdu - kadere karşı durmak için bir *neden*. *Yaşamak* ve dünyanın savaş ve kötölük bulutlarından yeniden doğuşunu görmek için. Ve hepsini görmek, hepsini hissetmek istiyordu, yanında onunla birlikte.

"Bu bir emir mi General?" Faythe, paylaştıkları bakışlar yüzünden biraz nefessiz kalarak, "Bu bir emir mi General?" dedi.

Reylan'ın sert bakışı, gözlerindeki parıltı ve ağzının hafifçe yukarı k a l k m a s ı y l a kesildi, bu da ona unvanını kullanarak içinde bir şeyleri uyandırdığını söylüyordu. "Evet. Şimdi ye."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Reylan

A AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA REYLAN kollarını kapalı balkon kapılarına dayamış, zihnini Faythe'nin

Birkaç metre ötedeki dolapta yatmak için üzerini değiştiriyordu. Burada olmamalıydı, kalmayı kabul etmemeliydi. Yine de teklife karşı itirazlarını durduran kendi bencilliği idi. Dün gece aylardır olmadığı kadar iyi dinlenmişti ve hâlâ o kâbusları yeniden yaşama ihtimali varken onun arkadaşlık isteğini geri çeviremezdi. Her ne kadar ilk kez onlardan kaçmayı başarmış olsa da. Eğer onun varlığı ona yardım edebilecekse, bu kararı vermesini kolaylaştırdı.

Kadının yatak odasına yeniden girdiğini duydu ve başını çevirdiğinde kendini hemen rahat pozisyonundan sıyırdı.

Faythe bilinçsizce giydiği gömleğin eteklerini çekiştiriyordu. Onu örten tek şey olan *erkek* gömleği, çıplak bacaklarında uyluğun ortasına kadar uzanıyordu. Bu manzara karşısında zihninde şiddetli bir çatışma, giysinin kime ait olduğunu merak ettiği için karanlık ve çirkin bir şeyin mantıksızca parlaması vardı ama daha da baskın olanı, kendi hain gözleriyle olan savaşını kaybedip gözlerinin onun açıktaki görkemli teninin uzunluğunu takip etmesine izin verdiğinde vücudunu geren duyguydu.

Yukarıdaki tanrılar.

Onu öldürmeye çalışıyordu. Gerçekten.

"Jakon'un gömleği," diye mırıldandı sessizce ve belki de onun sert ifadesinden soruyu okumuştı.

İlkel öfkenin hızlı parıltısı tamamen dağıldı. Dengesi gevşedi. Faythe en yakın arkadaşından bahsedildiğinde duyduğu üzüntüyü gizleyemedi ve Reyhan'ın midesi bir suçluluk duygusuyla burkuldu. Tek yaptığı anlayışla başını sallamak oldu.

Faythe yatağa doğru yürüdü. Yorganı geri çekerek kendini yukarı kaldırdı ama altına katlanmayı ihmal etti. Gömleği daha da yukarı kalktı ve Reyhan yavaşça yatağa doğru eğilip o pürüzsüz, baştan çıkarıcı bacakların uzunluğunu ve duruşunu seyretmekten kaçınırken bir iniltiyle boğuldu. Kız antrenman yaparken odaklanmakta yeterince zorlanıyordu. Onları bir insanın yapabileceğinin ötesine itiyor, güçlendiriyordu.

Faythe'nin kehribar rengi gözleri kayarak onunkileri tuttu. Saniyeler süren sessizlik geçti.

"Bakıyorsunuz, General," dedi kayıtsızca, ama bu sözlerdeki okşama karşısında adamın boğazı düğümlendi.

"Gerçekten sadece bununla mı uyuyacaksın?" diye kalın bir sesle karşılık verdi.

Gözlerinde aldatıcı bir pırıltı vardı. "Bunun yerine zarif ipek parçalarından birini giymemi mi tercih edersiniz?"

Reyhan, Fenher'den döndükten sonra onu rahatsız ettiği gece giydiği geceliğin içinde *tam olarak* ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu hatırlayınca bilinçli bir şekilde nefes almak zorunda kaldı. Bornozu bile altındaki her şeyi örtmeye yetmemişti.

Faythe yan yatana kadar ayaklarını sürüyerek aşağı indi. Ellerini başının altında birleştirdi ve rahatlamak için bacağını işkence edercesine yavaşça bükte. Bu hareket onu uyluğunun üst kısmına kadar açığa çıkardı. Hem de gözlerini ondan ayırmadan. Kendi bakışlarını onunkilere kilitlemek için mücadele ederken, kadının irislerinde kıvılcımlanan meydan okumanın ipucunu ölçtü.

Reyhan kabul etti ama onun çıldırtıcı görüntüsüne bakmadı. Faythe'den *başka* her yere baktı ve içinde dönüp duran her l a n e t olası, öfkeli düşüncüyü sakinleştirmeye çalıştı. Gitmeliydi. Geri dönüşü olmayan tehlikeli bir yola girmeden önce.

Kumaşın belli belirsiz hisirtisini duydu ve kendini örtülerin altına katlarken vücudunun dikkatinin dağıldığını anladı. Rahatlamış bir şekilde gözlerini tekrar ona dikti. Adam tamamen hareketsiz kalırken, yüzündeki alaycı ifade küçük bir gülümsemeye dönüştü ve kız onun hareketsizliğini rahatsızlık sanmış olabilirdi. Ama bu, Tanrı'nın cezası kadar uzaktı.

Her hareketin titreşimini, açıkta kalan teninin her bükülüşünü izlerken içinden geçenler onu dizginlemeye çalışıyordu.

Faythe sessizce yanındaki boş alana dokunarak sessiz bir davette bulundu, hiçbir beklentisi yoktu.

"Kalmamı istediğinden emin misin?" diye bir kez daha sordu, içi boş söylentiler yayılırsa onun pişmanlık duymayacağından emin olmak için. Kendisi de kesinlikle pişman olmayacaktı.

"Seni baştan çıkarmaya
çalışmıyorum." *Denemesine*
gerek yoktu.

Yorgunluk gözlerinin altın rengini bulandırmaya başlamıştı. Rey lan bastıramadığı öfkeli düşünceleri sakinleştirmek için bir nefes aldı. Ceketinin düğmelerini çözdü ve botlarını çıkardı. Sonra yatağın kenarına oturup sırtı ona dönük bir şekilde düşünceli bir duraklama yaptı. Zihnindeki karanlık ilahileri dinleyemeden Rey lan arkasına uzandı ve gömleğini çıkardı.

Faythe'nin gizlemeye çalıştığı sığ nefesini duydu ve hareketsiz kalarak kaskatı kesildi. Bu bir hataydı. Onun tepkisini ölçmek için kıpırdamadı, tiksinden ya da daha kötüsü sempati duymaktan korkuyordu. Buna katlanamazdı, ondan değil. Vücudunu kaplayan gerginlik yüzünden nefesini tutuyor olabilirdi.

Faythe sözsüzce onun arkasındaki yatakta kıpırdandı. Yavaşça ona doğru yaklaştı, varlığının belli belirsiz kucaklayıcılığı yaklaşıyordu. Elini kaldırdı ve sanki elini üzerine koymadan önce izin vermesini bekliyormuş gibi sırtının derisi üzerinde gezinen dokunuşunun sıcaklığını hissetti. Bunu yaparsa kendisinden uzaklaşacağından korkmasına rağmen, ne yapmak üzere olduğunu anladığını belli edecek kadar başını çevirdi.

O narin parmaklar yaralı tenini sıyırdığında Rey lan yumruklarını kucağında sıkıca kavradı. Korkudan ya da rahatsızlıktan değil. Onun dokunuşu kabarık yara izlerinin üzerinde gezinirken, kaslarının gevşediğini, güvensizliklerinin çözüldüğünü ve zihninin sakinleştiğini hissetti.

"Bunlar savaştan mı...?" Sesinde sessizce acıyla yoğrulmuş keskin bir öfke vardı. "Yoksa *ondan mı?*"

Rey lan onun acısına dayanamıyordu. Faythe'nin acısının kendisi için olması daha da yürek burkucuydu ve bunun farkına varmak derinlerde bir şeyleri burktu. Tamamen ona döndü. Gözleri kilitlendi, kehribar rengi gözleri ay ışığında parlıyordu ve Faythe onlarda asla göremeyeceğini düşündüğü bir şey gördü. Hak ettiğini düşünmemiştir.

Kabul.

Faythe'nin bakışları düştü ve o da adamın göğsündeki işaretleri taradı. Ellerini kaldırdı, bir kez daha tereddüt etti. Adam hareket etmedi ya da konuşmadı ve Faythe bunu izin olarak algıladı. Diz dize otururlarken Faythe ayağa kalktı ve yatıştırıcı dokunuşunu her bir yara izi boyunca dikkatle, bir haritayı ezberliyormuş gibi kasıtlı olarak gezdirdi. Sanki her birinin içindeki hikâyenin izini sürmeyi ve keşfetmeyi arzuluyormuş gibi.

"İkisi de," diye cevap verdi, kızın düşünceli yüzünü izlerken havayı törpülemekten öteye gitmeyen bir sesle. Çok güzeldi.

Daha önce kendisine dokunmaya çalışan herkese verdiği tepkiye dayanarak, onu incitme riskini göze alacağını düşündü. Ama tek yapabildiği, altın gözleri geçmişini araştırırken onun yüzünü izlemektir. Her karanlık ve affedilmez şey tenine damgalanmıştı. Hiçbirine tiksintiyle bakmıyordu; aksine gözleri gümüşle parlıyor, kaşları acıyla çatılıyor ve yüz hatları öfkenin çelik kenarıyla keskinleşiyordu.

Adamın elleri kadının bileklerine dolandı ve kadın içine düştüğü düşüncelerden sıyrılır gibi oldu. Bakışları onunkilerle buluştu ve içinde yanan ihtiyaca teslim olmamak için her şeyi yapması gerekti. Onun acısını alma ve paylaşma ihtiyacı. Kendisinin her parçasını onunla paylaşmak istiyordu ve bu onu dehşete düşürüyordu.

Gözleri henüz bırakmadığı bileklerine kayd. Parmaklarını çözdü, onu kendine çekmek istemesine rağmen serbest bıraktı.

"Biraz uyumalısın."

Faythe bir süre daha onun bakışlarını üzerinde tuttu ve ilk kez ne düşündüğünü sormak istedi. Ne düşündüğü, ne gördüğü hakkında hiçbir fikri yoktu, şimdi ona bakarken her şeyi biliyordu, her şeyi görüyordu. Belki de bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti, kadın ondan uzaklaşmadan önce başını salladı. Faythe kendini bir kez daha yorganın altına atmadan önce yatağın üzerinde ayaklarını sürüyerek yürüdü. Saçma sapan büyüklükteki yatağın karşısındaki kısa mesafenin bile çok uzak gelmesinden nefret ediyordu. Onun kararmış tenini gördükten sonra mesafe *istediğini* düşünmek acınacak bir şeydi.

Geçici olarak arkasına yaslandı. Karanlıkta kendini hem rahatlamış hem de birlikte yattıklarına göre fikrini değiştirebileceği korkusuyla kaskatı kesilmiş hissetti.

Durgun bir dakikanın ardından, küçük sesi sessizliği kesti. "Kyleer ve Izaiah da bize katılıyor mu?"

Başını yastığın üzerinde kaydırarak, yan yatmış kendisine bakan kadına baktı. Bir parçası -büyük bir parçası- yatağında başka bir erkeğin olduğu düşüncesiyle bir an için mantıksızca parladı. Adamın aralarında bıraktığı geniş boşluğa baktı.

"Neredeyse yataktan sarkacaksın Reylan. Ben ısırمام." Gözleri kapandı ama dudaklarında küçük, sinsi bir gülümseme belirdi.

Her gergin ve korkunç düşünce bu sözlerle tamamen yok oldu çünkü bunun onun kabulü olduğunu biliyordu. Onu, onun varlığını. Bu sözler zihnini rahatlattı ama vücuduna öyle bir sıcaklık yaydı ki iniltisini bastırmak zorunda kaldı. Öfkeli düşüncelerini sakinleştirmek için birkaç uzun, derin nefes almak üzere durakladı.

Reylan onun vücudunun hafif, yayılan sıcaklığını hissedene kadar daha da yaklaştı ve bunun rahatlığıyla gevşedi. Onun yakınında ve güvende olduğunu bildiği için.

BÖLÜM 22

Zaiana

“T Görevin kaderi bir Bayrak Koşucusu oyununda mı belirleniyor?”

Zaiana yüzünü ona dönerken Tynan'ın sıkılmış sesi arkasından geliyordu

Diğerleri salonlarındaki kanepelerin üzerine yayılmış otururken o da ateş çukurunda oturuyordu. Çenesini destekleyen dirseğini desteklemek için bir kolunu göğsünde kavuşturdu ve beş gün içinde Maverick'e karşı yapılacak meydan okuma hakkındaki düşüncelerini düşündü. Seçilen oyunun neredeyse gülünç olduğunu kabul etmek zorundaydı, ancak şu ana kadarki stratejik önerilerinin çoğu çok açıktı ve açıkçası, yararlı fikirlerin eksikliğinden dolayı sinirlenmeye başlamıştı. Bunun yerine elini alnına bastırarak artan gerginliğe masaj yaptı.

Kellias söze karıştı. "Bizim aksimize, kendi tarafına kimi seçeceğini bilmenin kesin bir yolu yok. Son dakikada bire bir a t a m a yapmak çok büyük bir risk olur."

Tynan homurdanarak cevap verdi. Hiçbiri kendisiyle çelişilmesinden hoşlanmıyordu ve onların hiçbir çözüm getirmeyen önemsiz atışmalarını dinlemek başını döndürüyordu.

"Ve bunu yapsak bile, eğer bir grup hedef yaklaşımına sahiplerse her şey boka sarar." Acelin kendi fikrini Kellias ile tarttı.

"Siz ikiniz Maverick hakkında hiçbir şey bulamadınız mı? Casuslar için çok fazla," diye alay etti Tynan.

Drya ve Selain tartışmada sessiz kalmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Zaiana hayal kırıklığını hepsinin üzerine boşaltmaktan kaçındı. Bir haftadan uzun bir süredir onu bu kadar huysuz yapan şeyin ne olduğundan emin değildi ama

Hamamda geçirdiği zamanı bölen karanlık piçle yaptığı son tartışma hâlâ aklındaydı. Amaya'yla yaşadığı ve kendi suçu olan ikinci karşılaşma da öyle. Her ikisi de kabul etmek istediğinden daha fazla sinirlerini bozmuştu.

Öfkeden çılgına dönmüş bir halde arkadaşlarına doğru döndü. Bütün gözler ona çevrilmişti ve hafifçe geri çekildiklerinde yüzünün hiç de hoş olmadığından emindi. Hatta memnun bile değildi. "Lanet olası yarım saat ve tek bulabildiğiniz acemi numaralar ve baştan savma saha istasyonları," diye çıkıştı. Onlar, aslında kendilerinden kaynaklanmayan öfkesinin talihsiz seyircileriydi. "Hiçbiriniz cephaneliğimizdeki yeni silahı uzaktan bile düşünmediniz." Deneme sahasında turnuvaya en iyi nasıl yaklaşacaklarını tartışmalarına izin verirken, Zaiana kendi planı üzerinde kafa yoruyordu.

İçlerinden en azından birinin, zihninde bir işaret feneri gibi yanan şeyi bulacağını umuyordu. Onları bir test olarak bu kadar uzun süre bırakmıştı, genç karanlık fae Amaya'yı dahil edemeyecek kadar kendi kızgınlıklarına ve meydan okumalarına takılıp kalmadıklarını görmek için.

Zaiana'nın gözleri ona kaydıığında, kara delik uzak köşedeki pozisyonunda kaskatı kesildi ve tembelce yayılmış olan diğerlerinden oldukça uzakta durdu.

"Alınma ama," diye söze başladı Tynan, aslında gücendirmek üzere olduğu genç kara fae ile değil, Zaiana ile konuşuyordu, "ama onu pek de avantajlı bir silah olarak görmüyoruz."

Amaya duygularını belli etmedi ama Zaiana'nın bakışlarını da kırmadı.

Zaiana başını eğerek karanlığa sordu: "Ona katılıyor musun?"

Amaya'nın bakışları, kendisine meydan okuyan korkutucu bakışlar fırlatan diğerlerinin üzerinde gezindi. Oturduğu yerde kıpırdandı ama çenesini biraz kaldırdı.

"Sanırım yardım edebilirim," diye ürkekçe cevap verdi. Bir çocuğun zavallı yanıtı.

Zaiana'nın göğsü giderek artan bir sabırsızlıkla kabardı. Baskı yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu ve genellikle diğerlerine bir şans daha vermiyordu. Zaiana, "Değerini asla liyakatle desteklemeden ortaya koyma," diye uyardı.

Amaya'nın boğazı düğümlendi ama Zaiana'yı şaşırtacak şekilde ayağa kalktı ve ortadaki masanın etrafından dolaşarak odadakilere hitap etmek için kendi pozisyonunu yansıttı. Bu cesurca bir hareketti ve Zaiana'nın öfkesi biraz yatıştı, belki de Amaya'nın şöyle düşündüğünü umuyordu

Diğerleri onu tanımayı reddederken o da aynı şeyi yapıyordu. Belki de sessizliği, yakın çevrelerindeki yeni varlığa karşı hâlâ temkinli olan diğerlerine karşı konuşmamak için zaman kazanma yoluydu.

Sanki konuşmak için sessizce izin istemiş gibi Zaiana ile göz göze geldi. Zaiana onların dikkatini çektiğini belirtmek için başını hafifçe eğdi.

Amaya boğazını temizledikten sonra, "Görünüşe göre buradaki en zayıf kişi benim-" dedi.

Kellias kıs kıs güldü ve Zaiana'nın uyarı bakışı ölümcül olmaktan başka bir şey değildi. Bu bakış karşısında oturduğu yerde doğruldu ve dikkatini en ufak bir eğlence seğirmesi olmadan genç kara fae'ye geri verdi.

Amaya bu küçümseme karşısında kendine olan güvenini kaybetmedi. "Maverick ve diğerleri beni bir tehdit olarak görmeyecektir. Bir yayla neler yapabileceğimi tahmin bile edemezler. Onların ilk hedefi ben olacağım. Bence bu oldukça açık, gerçekten."

Zaiana, Amaya'nın planının yönü kendisinininkine çok benzemeye başladığı için dudağının hafifçe kıvrılmasına izin verdi. Grubu, kibirlerinden bunu göremedikleri için yarım saatlerinin boşa gittiğine dair ince espriden etkilenmekten çok uzaktı.

"Kaçan ben olmalıyım," dedi sanki bir oyunmuş gibi. "Uysal bir avı vurma fırsatını kaçırmayacaklardır. Eğer dikkatlerini teker teker çekebilirim, yemi yutabilirler ve birinizin onları alt edebileceği kadar uzun bir süre dikkatleri dağılabilir - ya da oklarımın ne kadar isabetli olduğunu çok geç anlayabilirler."

Zaiana şimdi sırtıyordu. Diğerlerinin ÇaGkın bakışlarına bakınca, onların da bunun harika bir plan olduğunu düğündüklerini anladı. Onayını azaltarak, "Güzel. En azından birileri sadece kendilerini değil ekibi de hesaba katıyor."

Herkes inanamayarak başını ona çevirdi. Zaiana onları görmezden geldi.

"Maverick Amaya'nın artık bizim saflarımızda olduğunu biliyor ama aptal değil.

Muhtemelen Berrik ve Jesper'ı sadece kaba yapıları yüzünden askere alacaktır. Birlik olup Tynan'ı, hatta belki Kellias'ı da hedef almak isteyeceklerdir."

"Onları alabilirim-"

"Küstahlığın sırası değil. Senden şüphe etmiyorum, Tynan. Bire bir dövüşte yeteneklerin kesinlikle onları alt edebilir. Ama sahada işimi şansa bırakmayacağım. Amaya'yı her zaman koruyacaksın. Kimse tek başına yola çıkmayacak, kimse kendi başına kalmasına izin vermeyecek.

ya da sayıca üstün." Amaya'ya ince, kasıtlı bir bakış attı ve genç kara fae yüzünü buruşturdu. "Sen bayrakları aldığında ve ben özgür olduğumda, Maverick'e karşı sadece ben varım. O benim. Ben de onun. Bu her zaman böyle olmuştur ve o da bunu bekleyecektir. Bu dövüğe girmeye fazlasıyla istekliyim."

"Oyun nasıl kazanılır?" Amaya sordu. Kendisine gösterilen ilgiden hiç çekinmedi. "Öldürmemize izin verilmiyorsa tabii."

"Son bayrağı Maverick'ten önce bulmalıyım. Siyah olacak ve sıradağların içinde gizlenecek. Senin görevin bu son görev için bana mümkün olduğunca fazla zaman avantajı sağlamak." Amaya'nın gözlerinden belli belirsiz bir korku geçtiğini gören Zaiana, yapacağını hiç düşünmediği bir şey yaptı. "Kötü niyetle öldüremezsin. Eğer öldürürsen hayatını talep etme hakkına sahipler." Karanlığa bir adım daha yaklaştı. "Ama eğer kendi hayatınla onlarınki arasında bir seçim yapman gerektiğini düşünüyorsan, benim korumam altındasın."

"Zaiana." Tynan sandalyesinde doğruldu. "Ciddi olamazsın." Kadın ona sıkılmış bir bakış attı. "Hiç ciddi olmaz mıyım?"

"Onun yerine gerçekten hayatını tehlikeye mi atacaksın?" Bembeyaz kesilmiş olan Amaya'ya küçümseyen bir el attı.

Zaiana'nın önerdiği şey, Amaya'nın savaş sırasında bir can almak zorunda kalması halinde, suçu karanlıklingin değil Zaiana'nın üstleneceği anlamına geliyordu.

"Evet," diye yanıtladı basitçe.

"Bu çok saçma!" Tynan ayağa fırladı ve Zaiana bu meydan okuma karşısında içgüdüsel olarak alevlendi. Lanet olası baskın doğasını bir kenara itti, hiçbirisiyle tartışacak havada değildi. Öfkesini körükleyenini onu korumaya yönelik kendi içsel dürtüsü olduğunu biliyordu ve belki de haklıydı. Zaiana onu bu koruma teklifini yapmaya iten şeyin ne olduğundan emin olamıyordu. Bunun, bir Blackfair'e ölümcül zarar vermesine neden olacak bir duruma zorlanması halinde potansiyelinin boşa gitmesini, yeteneğinin kaybolmasını önlemekten başka bir şey olmadığına inanmak istiyordu. Zaiana tazminat olarak ölüm cezasından kaçınabileceğinden emindi ama efendiler Maverick'i mutlu edecekse onun genç bir fae'nin canını almasına izin vermeyi bir an bile düşünmezlerdi. Bunun olmasına izin veremezdi.

"Sanırım burada işimiz bitti," diye reddetti Zaiana. Saat gece yarısına yaklaşmıştı.

Arkadaşları hoşnutsuz ve gecenin olaylarından memnun olmasalar da ayağa kalktılar. Şu anda onların duygularının ağırlığını kaldıramazdı, bu yüzden onları tamamen görmezden gelmeye çalıştı. Ayrılırken ona başlarıyla selam verdiler ama

Gözleri ihtiyatlıydı. Onun için endişeleniyorlardı; tüm varlıkları onu hayatta tutmak etrafında dönüyordu. Zaiana sık sık kendilerinin de boşa harcanmış bir potansiyel olup olmadıklarını, bu kadar iğrenç ve kötü bir şeyi korumak için yaşayıp yaşamadıklarını merak ediyordu.

En son ayrılan Tynan oldu ve sanki söyleyeceklerini duymayacakmış gibi sırtı Amaya'ya dönük bir şekilde yaklaştı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Zaiana gözlerini onunkilere kaydırdı, sadece birkaç santim uzaktaydı. "Kazanmak için."

Odanın yan tarafındaki şöminenin üzerinde duran saatin birçok tik takı boyunca bakışlarını onun üzerinde tuttu. Kadın adamın yoğunluğu karşısında tereddüt etmedi ama onun söylemek istediği ama asla cesaret edemeyeceği kelimeyi görebiliyordu.

Yalancı.

Beklendiği gibi, bakışmayı ilk bozan Tynan oldu. İç çekip başını sallayarak döndü ve diğerlerinin ardından duvardaki çıkışa doğru yürüdü. Amaya'ya tiksinti dolu bir bakış fırlatmaktan da geri durmadı. En ufak bir karşılaşmada büzülüp sinme içgüdüğü yavaş yavaş azalıyordu. Ayrılmak için ilk adımını attı.

Zaiana onu durdurmak için "Sen değil," dedi.

Temsilcisine saygıyla bakacak şekilde dönerken tüm duruşu sertleşti. Amaya onun duruşunu taklit etti. Dik duruyor, omuzlarını dikleştiriyor, ellerini arkasında kavuşturuyordu. Bir an için aynaya bakar gibi oldu. Bir an için Zaiana alışık olmadığı bir şeyin acısını hissetti. Hüzün gibi bir şey.

Bu duyguyu parıltının geldiği anda kovdu ve genç karanlık fae'yi tepeden tırnağa inceledi. Henüz değişmemiş ya da konuşmamıştı. Övgüye değer. Sonra Amaya onun duruşuyla eşleşince ani bir sorumluluk duygusu hissetti. Genç kara peri onu ne kadar incelemişti ki bu kadar kısa sürede onunla bu kadar uyumlu hale gelmişti? Zaiana kendi bileklerindeki tutuşu bıraktı, kolları yanlarına düştü. Amaya da aynısını yaptı. İçinden geçen buz parıltısının öfkeyle hiçbir ilgisi yoktu. Aslında, bunun bir korku titreşimi olduğunu itiraf etmeye bile cesaret etti. Amaya'nın hayranlık duyulacak, örnek alınacak biriymiş gibi onun liderliğini üstlenmesini izlemek, onun bir rol model olduğuna inanan her zavallı ruh için lanetleyici bir fikirdi.

Zaiana'nın lider ve delege olmasının bir nedeni vardı. Ama bu sebep yalnızca onun acımasızlığıydı. Takdire şayan bir özelliği yoktu. Hayır, unvanının altında o bir hiçti. Soğuk ve yanlışı olan her şeyden başka bir şey değildi.

"Kim olduğunu öğrenmen gerekiyor," dedi, kendi kendine konuşuyormuş gibi mesafeli bir sesle. "Bu dünyada kim olmak istediğini ve ardında nasıl bir etki bırakmak istediğini bulmalısın. Emirlerle uyabilirsin, bir orduda asker olabilirsin ama kimse seni sen yapamaz, eğer sen izin vermezsen."

Amaya'nın sarsılan özgüveni ayaklarının üzerinde kayarken geri geldi. Genç karanlık fae cevap vermedi. Zaiana'nın ona ihtiyacı yoktu.

"Nerede uyuyorsun?"

Yeşil gözleri bir kez daha Zaiana'nın kilere kayd. "Yatakhane."

Zaiana bu anı karşısında irkilmesini bastırdı. O da orada başlamıştı - henüz değerini kanıtlamamış yeni karanlıklar barındıran soğuk, sefil koridorlarda. Ya da en karanlık seviyenin çukurlarından yükselemeyecek kadar düşük seviyede olanların. "Yatakhaneler", üç yüksekliğinde, ancak kanatların sığabileceği büyüklükte, batık oyuklarla kaplı açık mağaraya verilen medeni bir isimdi. Aşağıda, büyüleme yeteneği en çok kıskanılan şeydi.

Yatakhanelerin bir üst basamağı, tek kişilik karyolalar ve genellikle oda başına sadece altı karanlık fae ile çok daha rahat olan ortak seviyeydi. Zaiana, Amaya'nın yaşı göz önüne alındığında en azından şimdiye kadar orada olacağını düşünüyordu, ancak eğitim sınıfındaki ilerleme eksikliği ve çarpık kanatlarının onu sürekli olarak sosyal merdivenin dibine düşürdüğü açıktı. Diğerleri gibi acı çektiği o ilk yıllara ait karanlık anılar gözünün önüne geldiğinde yumrukları kendiliğinden kıvrıldı.

"Artık değil," dedi Zaiana, sesi sertti.

Amaya ağzını açtı.

"Sahip olabileceğiniz her şeyi toplamak ve buraya dönmek için on dakikanız var. Gidin."

Amaya bir an için afalladı. Zaiana'nın ters bir lafı geri almak zorunda kalmasına yetecek kadar uzun bir saniye. Sonra başını salladı ve ortak salondan aceleyle çıkarken ayaklarının üzerinde tökezledi.

Yalnız, Zaiana yemin etti.

Ne düşünüyordu ki? Karartı onun sorunu değildi. Onun iyiliği onu ilgilendirmemeliydi. Ama Amaya'nın saflarına katılmasına izin verdiği anda bunu kendi sorunu haline getirmişti. Onun sadece savaşta yer almasını ve başka bir şey yapmamasını amaçlamış olsa bile, kendisini istemediği bir sorumluluğa daha açıyordu. İhtiyacı yoktu.

Ama yine de arkasını dönemedi.

"Nereye gidiyoruz?"

Zaiana Amaya'ya cevap vermedi. Ne bu sefer ne de ortak salondan ayrıldığından beri ilk kez farklı kelimelerle sormuştu. Sadece ilerledi ve bu özel muameleyi neden yapmaması gerektiğine dair pek çok nedeni zihninde gözden geçirirken, karartının peşinden gelmesine izin verdi. Başkalarının onun merhametinden haberdar olmaları halinde ne düşünebilecekleri, *zayıf* görünme düşüncesi yüzünden duyduğu öfkeyi yatıştırmaya çalıştı. Ona göre Amaya en azından daha rahat bir konaklamayı hak etmişti, özellikle de onun yakın çevresinden biri olarak tanınacaksa. Her biri onun itibarına bağlıydı; yaptıkları her şey Zaiana'nın bir yansımasıydı. Başarısızlıkları onun cezası, zaferleri ise onun erdemiydi.

Ona ortak salonlarda bir karyola bulmalıydı. Yatakhanelere kıyasla cömert bir konfor olurdu. Yine de Zaiana, hem Silverfair hem de Blackfair gibi diğer kötü kalpli karanlıklar ile karşı karşıya kalacağı düşüncesine katlanamıyordu. Dış görünüşü küçük ve güçsüz olduğundan, onların alaylarına ve kötülüklerine kolayca av olabilirdi. Amaya'nın kendine güveninin Zaiana'nın standartlarına ulaşması için önünde uzun bir yol vardı ve hiçbir şeyin ilerlemesine engel olmasına izin vermeyecekti. Artık bilemesi gereken silahı oydu.

Az sayıdaki özel yaşam alanlarından sadece en yüksek rütbeliler faydalanabiliyordu. Dağın altında, türlerinin bir kez daha yükselişini karşılamak için bin yıl boyunca özenle hazırlanmış alanlardan oluşan bir labirent vardı. Blackfair geçiş ritüellerinin yardımıyla karanlık fae'leri kurtarmayı başarmışlardı ve alan dolmaya başlamıştı.

Zaiana bunu herkesten daha fazla hissetmişti. Üç yüzyılı aşkın bir süredir obsidyen kayanın altında yaşamak hiç kolay olmamıştı. Kendini her zaman kapana kısılmış, boğulmuş hissetmişti ve mağara gibi koridorları dolduran sayılar artık dayanamayacağı kadar çok olmaya başlamıştı. Burada gerektiği kadar az zaman geçiriyordu. Eğer delege olmasaydı ve şehirlerde özgürce dolaşma özgürlüğüne sahip olmasaydı, göz kamaştırıcı, boş zamanlarında... sık sık hala hayatta olup olmayacağını merak ediyordu. Fiziksel olarak, belki de, kendi tercihi olmasa da. Ama akıl sağlığını ilk kaybedenin zihni olacağına inanıyordu.

Bunu daha önce de görmüştü. Blackfair soyunda ve kendi soyunda, içlerinde yaşayan deliliğe tamamen teslim olmuş gibi görünen pek çok kişi vardı. İnsanlıktan eser kalmamıştı; en ölümcül ve vahşi olanlarına dönüşmüşlerdi. Zaiana kendisinin de aynı şeytanları barındırdığını biliyordu ama içindeki canavara tamamen teslim olmayacaktı.

Zaiana bir kapının önünde durdu. Böyle bir mahremiyete sahip çok az konuttan biriydi. Kapının ardında tek kurtuluş yolu vardı. Amaya'yı neden buraya getirdiğini bilmiyordu; diğerlerinin odalarına girmesine pek izin vermezdi. Biri hariç, o da uzun zaman önceydi.

Fikrini değiştirmek için kendine zaman tanımadı ve kapının kolunu çekerek içeri daldı. Amaya'yı da kendisini takip etmesi için içeri davet etmedi, sanki bunu yaparsa işgalci varlığını kabul edecek ve fikrini değiştirecekmiş gibi. Ama küçük bir tereddüitten sonra karanlığın içeri girdiğini hissetti. Zaiana dönmedi. Onun yerine geniş odasına baktı. Alanın bir ölümlünün ev diyebileceği kadar yakın olduğunu düşündü. Duygusal biri değildi ama her seferinde içeri girdiği anda tüm vücudu rahatlıyordu.

Göz yok, baskı yok, beklenti yok. Sadece... sessiz.

Büyük kapitone yatak, dağın altında çok az kişinin görebileceği bir lükstü. Kendine ait bir masası, oturma alanı ve ateş çukuru vardı. Bir p a r ç a s ı bu zenginlik için kendini suçlu hissediyordu ama Zaiana yerini hak etmişti. Kanla, fedakârlıkla. O da diğerleri gibi en alttan başlayarak çalışmıştı.

Zaiana Amaya'yı buraya getirmeyi planlamamıştı. Bir asırdan uzun süredir boş olduğunu bildiği daha küçük bir özel yaşam alanı vardı. Ama bir anlık korkaklıkla oraya gitmeye cesaret edememişti. Hele de önceki sakininin ve onunla orada yaptıklarının anıları kafasında zonklarken. Amaya'yı kendi odasına götürmek bir son dakika kararıydı. Genç kara fae'yi ürkekçe arkasında hissettiğinde bile pişmanlık duymadığı için rahatlamıştı.

Zaiana sonunda ona doğru döndü ve Amaya'yı eşiği zar zor aşmış, küçük bir bez parçasını tutarken odayı tararken buldu. "Kapıyı kapat."

Amaya hemen onun dediğini yaptı ve içeriye doğru birkaç deneme adımı attı. Zaiana onun her şeyi gözlemlemesine izin verdi, kendi özel alanını ne hale getirdiğini umursamıyordu. Ateş çukurunun yanına giderek yıldırımının kıvılcımlarını iki parmağının ucuna çağırdı ve tenindeki titreşimlerin tadını çıkardı. Oynadı

Parmaklarının arasından geçen mor cıvatarlarla. Sonra demir kaplı parmaklarını aşağıya indirdi ve toplu cıvatayı tahtaya çarpması için gönderdi. Kütükler patladı ve çatırdadı, karanlığı bir cehennem doldurana kadar birleşen bir alevle yavaşça tutuştu. Zaiana yanan odunun sağlıklı kokusunu içine çekti ve kaslarını muhteşem sığağa karşı gevşetti.

Birkaç saniyeliğine Amaya'yı unuttu, bir hayalet kadar sessizdi. Başını çevirdiğinde onu merakla kitaplığı incelerken buldu. Zaiana'nın kişisel koleksiyonu. Yüz yılı aşkın bir süredir hiçbir kutsal kitaba dokunmamıştı.

Zaiana onun odalarıyla ilgili bir şeyler söylemesini ya da en azından buraya neden getirildiğini sormasını bekliyordu. Amaya gözlerini kitaplardan ayırmadan, "Hepsi hikâye," dedi. Gözleminde Zaiana'nın yanıtlamadığı bir soru vardı. "Seni fanteziler okuyan biri olarak hayal etmemiştim."

"Bilmiyorum," dedi Zaiana aptalca, bir savunma ısırığıyla. Karanlığa tamamen döndü, arkasındaki sıcaklığın tadını çıkarırken ellerini arkasında birleştirdi. "Artık değil," diye düzeltti.

Amaya dikenleri okşamak için elini kaldırdı. Hepsi bakımsızlıktan tozla kaplanmıştı ama Amaya buna hiç aldırmıyordu. Bir tanesinin üzerinde durdu ve Zaiana'yla göz göze gelmek için döndü. "Alabilir miyim?"

Zaiana merakla başını salladı ama sonra onaylarcasına başını salladı. Amaya'nın seçtiği kitabı çantasından çıkarmadan önce küçük eşyalarını uzun şezlonga bırakmasını izledi. Garip bir şekilde Zaiana büyülenmişti. Genç karanlık fae hakkında daha fazla şey bilmek istemesine neden olan şeyin ne olduğundan emin olamıyordu, sanki kişiliğinin derinliği sonsuzdu ama kimse onu anlayacak kadar uzun süre durmamıştı.

Kitap açıldı ve ellerinin arasında yayıldı. Sonra yanaklarına küçük bir gülümseme yayıldı, sanki sırtlamak istiyormuş gibi bastırılmıştı. Zaiana kaşlarını çattı ama bakışları buluştuğunda sorusu cevaplanmıştı.

"Seni kesinlikle romantizm okuyan biri olarak düşünmemiştim," diye yorum yaptı Amaya. Karanlığın sesinde Zaiana'yı şaşkına çeviren bir alay vardı. Çok nadiren biri ona karşı böyle rahat bir ton kullanırdı. Yakın çevresi her zaman bu kadar resmi değildi ama Zaiana'nın yüzünün gerçek bir gönül eğlencesiyle seğirdiği de pek sık görülmezdi.

"Masumiyetinize değer veriyorsanız, o sıradaki kitaplardan hangilerine dalacağınız konusunda seçici olmanızı tavsiye ederim," dedi Zaiana, hangi setin dikkatini çektiğini ancak şimdi fark etmişti.

Amaya'nın yanakları kızardı ve Zaiana'nın gözleri dans etti. Onun tepkisini tuhaf bir şekilde sevimli buldu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı hafif bir utançla.

Amaya kitabı kapattı ama Zaiana, "Okumalısın. Böyle açıklayıcı metinlerden zevk alacak yaştasın. Gerçi ben olsam kendi odana geçene kadar beklerdim," dedi Amaya'nın telaşlı bakışları karşısında olabildiğince rahat bir şekilde. Zaiana yüzünü düzeltti. "Sana neyin zevk verdiğini öğrenmekte utanılacak bir şey yok. Tıpkı o kitapların senin zevkine uygun olmadığını fark edersen de utanmayacağın gibi."

Karanlığın sert duruşu gevşedi ve kitabı eşyalarının yanına bırakarak çekingen bir gülümseme sundu. "Kendime ait bir odam mı olacak?" diye sordu inanamayarak ve detaylara geri döndü.

Zaiana başını salladı. "Eğer bizden biri olacaksan, serseriler ve embesillerle dolu bir salonda seni küçük düşürmek istemem." Önce Amaya'ya sonra da onun zavallı eşyalarına baktı. "Bu gece burada kalacaksın. Yarın kendi odan olacak."

Bununla yüzleşmek zorundaydı. Finnias'ın eski odası. Aptalca anılar yüzünden korkaklığa boyun eğmeyi reddetti. Neyse ki Amaya nedenini sormaya tenezzül etmedi. Belki de Zaiana'nın işaretlerine uyum sağlamaya başlamıştı ve ne zaman daha fazla sorgulamaması gerektiğini biliyordu. Karanlık kız çabuk öğrenen biriydi, Zaiana buna hayranlık duymalıydı.

Yorgunluk Zaiana'nın gözlerine ağır gelmeye başlamıştı. Kılıç kemerini çözdü ve her zamanki gibi yatağının yanına attı. Yatağın ayak ucundaki sandığa gidip geceliklerini bulurken hiçbir şey söylemedi ve üzerini değiştirmeye başlarken hiçbir uyarıda bulunmadı. Amaya'ya bir göz attığında onu kendi yığınının içinde hışırdarken buldu ama içinde uyuyabileceği en ufak bir rahatlığı bile yok gibiydi. Zaiana onun muhtemelen giydiği kıyafetle uyuduğunu ve alternatif olarak sadece bir kıyafeti olduğunu fark etti. Zaiana'nın bir zamanlar bildiği temel ihtiyaçların eksikliği.

Uyku taytlarını giyip kalın kazağını başına geçirdiğinde Zaiana içini çekti. Sandığını bir kez daha açtı ve küçük kara fae için muhtemelen çok büyük olacak yedek bir pijama takımı buldu. Ama en azından rahat olacaktı.

"İşte," dedi ve Amaya'nın gözüne çarpınca eşyaları ona doğru fırlattı. Onu.

Amaya, Zaiana ile giysiler arasında gidip gelirken gözleri büyüdü. Ona teşekkür etmeye meyilli görünüyordu ama Zaiana'nın bakışı buna karşı uyarıyordu, bu yüzden onun yerine küçük bir gülümseme sundu. Basit bir nezaket eyleminin takdir edilmesine gerek yoktu.

Zaiana, Amaya'ya üzerini değiştirmesi için biraz mahremiyet sağlamak amacıyla yatağını uyku için hazırlamakla meşguldü. Kenara oturdu ve uzun örgüsünü bağlayan kumaş parçasını çekerek mürekkep siyahı saç dalgalarını çözdü. Amaya'nın gece kıyafetlerini giymeyi bitirdiğini düşünen Zaiana ayağa kalktı ve yatağının ayakucuna katlanmış battaniyeyi kaptı. Birkaç adım yürüdü ve battaniyeyi karanlığa doğru uzattı. Amaya çekingen bir tavırla battaniyeye uzandı. Zaiana rahatlama için onu bırakmak üzere döndü ama Amaya'nın küçük sesi onu durdurdu.

"Neden bana bu kadar nazik davranıyorsun?"

Zaiana sırtını Amaya'ya dönerek kaskatı kesildi. Bu soru her şeyi geri alma, onu yatakhaneye geri gönderme ve sığınma teklifini geri çevirme ihtiyacı uyandırdı. Nezaket bir zayıflıktı; ona her zaman öğretilen buydu. "Sen benim cephaneliğimde bir silah olacaksın Amaya. Bunu, ben kılıcımı keskinleştirirken seni köreltmeye çalışacak olanların elinden kurtarmak için gerekeni yapmamdan başka bir şey sanma."

Yatağına varıp yorganını geri çekerken, sessiz karanlığa **b a k m a y a** cesaret etti. Amaya kendini battaniyenin altına sabitlemişti, böylece kanatları uzun minderli koltuktan sarkıyordu. Yine konuşmadı, hatta o dayanılmaz masum bakışlarından biriyle cevap bile vermedi; Zaiana'yı sanki sadece takip edilmesi ve itaat edilmesi gereken değil, güvenilmesi ve hayranlık duyulması gereken biriymiş gibi sabitleyen bakışlar.

Zaiana bunun en iyisi olduğunu biliyordu ve kuralları karanlığa karşı sert bir şekilde koydu. O savaşçıları eğitirdi, köpek yavrularını değil. Yine de yatağına tırmanırken, son sözlerinin tamamen doğru olmadığı hissinden kurtulamadı.

BÖLÜM 23

Faythe

“**B** DAHA İYİ AMA YİNE DE EKSİK.”

Faythe nefes nefese kaldı ve o öğleden sonra üçüncü kez saldırı parkurunu bitirirken Livia'ya inanamayarak bakmak için döndü.

Reylan kenardan, "Harika gidiyor," diye savundu. Kollarını kavuşturarak durdu ve kuzenine kızgınlıkla kaşlarını çattı. Faythe'nin onu savunmasına ihtiyacı yoktu ama onun adına araya girdiği için onu azarlayacak hali de yoktu.

Livia ona düz bir bakış attı. "İşte bu yüzden bu oturuma davet edilmedin." Faythe'ye doğru ilerledi ve bir komutanın değerlendirici bakışlarıyla onu süzdü. "Hassas duygularına karşı çok mu sert davranıyorum Faythe?"

Alay karşısında dişlerini sıktı. Sonra da Reylan'a bu işten uzak durması için ince bir bakış fırlattı. Livia bu değiş tokuşa sırtıttı ve Faythe onun alayının kasıtlı olup olmadığından, bir tepki uyandırmak ve onun pervasız, dengesiz tarafını ortaya çıkarmak için yapılıp yapılmadığından emin olamadı.

"Hızlısın, çeviksin ama bu bir oyun ve senin için her şeyin bundan ibaret olduğunu gösteriyor. Savaş alanında olsan dakikalar içinde yok olurdun." Kenarda duran Reylan ve Kyleer'a baktı. İkisi de bir şey söylemedi ve Faythe sessizce şaşırdı, kırılaacağı endişesiyle böyle bir bilgiyi kendisinden sakladıkları için öfke ve bunu gerekli gördükleri için utanç arasında kaldı. "Görünüşe bakılırsa

ama sen insansın Faythe ve güç ve gizlilik konusunda asla rekabet edemeyeceğin bir fae'nin beklentilerini karşılamaya çalışmayı bırakmalısın. Ama sen zekisin ve yeteneklerinin avantajına sahipsin. En büyük silahın olan zihnini eğitmek için hiçbir şey yapmayan bir kursa giderek zamanını boşa harcamamalısın."

"Haklı olduğu bir nokta var," diye kayıtsızca ekledi Kyleer. Reylan'ın pozisyonunu taklit ederek durdu ve general kuzeninin tarafını tuttuğu için ona uyarıcı bir bakış attı. Bu garip bir şekilde eğlenceliydi.

Çeliklerin çarpışması gürültülü bir *gümbürtüden* önce geldi ve duyulabilir bir inilti hepsinin dikkatini koridorun diğer tarafına çevirdi. Izaiah kılıcıyla kendini desteklerken, Reuben eğitim ringinde sırt üstü yatmış, omzunu tutuyordu. Hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Beni onun hakkında konuşurma. Bizi öldürtebilir ve umarım bunu görünce onun gelmesine izin verme konusundaki fikrini değiştirirsin," dedi Livia başını onaylamaz bir şekilde sallayarak ve ayağa kalkmaya çalışan Reuben'e bakarak.

Faythe yüzünü buruşturdu ama savunmaya geçti. "Onun bir şey yapmasına izin vermek bana düşmez."

"Orada hepimizi öldürtebilir."

"Onun için endişelenmene gerek yok."

Livia birkaç adım geri çekilerek silah rafına gitti ve iki kılıç aldı. O dönerken Izaiah ve Reuben de seanslarını bitirip Livia ve Faythe'nin bulunduğu eğitim halkasına geldiler. Komutan Lumarias'ı beklenti içinde uzattı ama yüz ifadesi sertti. Faythe kılıcını endişeyle aldı.

"Savaş hattında durup savaşın başlamasını beklerken, mevkileri ne olursa olsun her bir askeri önemsemediğimi mi sanıyorsun?" Livia kılıcını Faythe'nin duruşunu alması için sessiz bir komutla eğdi.

Faythe zorlukla yutkundu ama bacaklarını sıkı bir savunma pozisyonuna getirdi. Livia hareket etti ve çok hızlıydı. Ringin etrafında gevşek bir savuşturmaya başladıklarında Faythe ona ayak uydurmak için zihnini biletti. "Elbette hayır," diye nefes aldı, odaklanmaya çalışarak.

Livia onun etrafında dönerek taraf değiştirdi. Ayakları üzerinde inanılmaz derecede hızlıydı ve Faythe kendini uzun zamandır olmadığı kadar zorlanmış buldu. Reylan gibi uzun boylu, iri yarı savaşçılarla idman yapmaya o kadar alışmıştı ki, karşısındaki rakip karşısında rehavete kapılmasına izin vermişti.

Boy ve yapı olarak neredeyse ona denkti. Reylan'la dövüşmek güç ve hız gerektiriyordu; Livia'ya karşı ise odaklanmaya ve dikkat etmeye ihtiyacı vardı çünkü o da kılıç kullanan usta bir dansçıydı.

Livia'nın kılıcı boğazına dayandığında Faythe'nin öldürücü bir hamleye maruz kalması uzun sürmedi. "Elbette hayır," diye tekrarladı Livia, Faythe'ye nefesini toparlama şansı vermek için kılıcını indirirken. "Ben ne düşünürsem düşüneyim, dışarıda hepimiz eşitiz. Bir silahın darbesi rütbe tanımaz. Herkes birbirinin arkasını kollar." Livia bakışlarının altında kıpırdanan Reuben'e bir kez daha baktı.

Faythe bir hafta önce onlara son anda eklendiklerini haber verdiğinde arkadaşlarının hiçbirisi pek memnun olmamıştı. Hiçbiri de bu konuda ince davranmamıştı. Yine de arkadaşını caydırmanın bir yolu yoktu. Yolculuklarına hafta sonunda başlayacaklardı ve o zamandan beri her günlerini ya eğitimde ya da misafir odasında lojistiği gözden geçirerek geçirmişlerdi. Faythe'nin vermesi gereken her kararda o kadar çok birbiriyle çelişen fikir vardı ki, en azından Ellium'un ötesindeki toprakları tanıyan fae'lerin yön konusunda kimin liderlik edeceğini tartışmasına izin vererek hiçbir katkıda bulunmamak zorunda kalmıştı.

"Bu görevin komutanı olmak istiyorsun Faythe. Yanında getirdiğin herkes senin ensende." Livia birkaç adım geri çekildi ve kılıcını tekrar eğmek için döndü. Faythe'nin önce ilerlemesi için sessiz bir alaydı bu.

"Hiçbirinizden gelmenizi istemedim." Faythe hamle yaptı ama bir dizi hücum saldırısı yaparken havadan başka bir şey yaramadı. Livia kılıcın yolundan rüzgar gibi uzaklaştı.

"Çünkü zayıfsın ve korkuyorsun," dedi Livia onunla kılıç tokuştururken.

Faythe alçaktan döndü ama Livia bıçağını yakaladı ve aynı anda etrafında dönüp dizlerinin arkasına tekme attı. Faythe yere düştü ama Livia'nın tekrar bu kadar hızlı bitirmesine izin vermedi. Yuvarlandı ve Livia zaferini ilan etmeden önce onunla bıçaklarını kilitlemek için tam zamanında kendini ayağa kaldırdı.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye savunmaya geçti Faythe, alaycı hakaretler karşısında öfkesinin yükseldiğini hissederek.

Livia, "Yeterince biliyorum," diye kayıtsızca reddetti.

Çelik şarkı söyledi ve Faythe hareket halindeki hedefine odaklanırken seyirci olarak duran arkadaşlarını unuttu. Livia onu ne kadar kızdırırsa, yanıldığını kanıtlamak için kararlılığı o kadar artıyordu. Komutanın gülümsemesi tahrik ediciydi ve Faythe onunla bir kez daha kılıç tokuşturmakta tereddüt etmedi. Oda bulanıklaştı ve çelik onun duyularına seslendi. Yüzündeki muzaffer ifadeyi silmek için çaresizce dostu düşmandan ayırdı.

"Yavaş," diye mırıldandı Livia. "Zayıf." Faythe'nin darbelerini sanki onunla daha fazla alay etmek istercesine savuşturmaya devam ederken bir kolunu arkasına katladı. Öfkesi giderek artıyor, neredeyse pervasızlığa dönüşüyordu. "Bir *korkak*."

Son hakaret bakışlarında beyaz bir öfkeyle parladı ve Faythe Livia'nın zihninin derinliklerine -olması gerekenden daha derinlere- daldı. Komutan nefes nefese kaldı ve Faythe ona yeteneğini kullanmasını emrettiğinde kılıcını bıraktı. Sonra Livia'yı dizlerinin üzerine çökmeye zorladı, onunla buluşmak için bir adım öne çıktı ve Lumarias'ı göğsüne saplamak için kollarını kavuşturdu.

Faythe öfkesinden nefes nefese kalmıştı ama öfkesi yatışıp ne yaptığını anladığında soğuk bir dehşetle birkaç adım geri çekildi ve Livia'nın zihniyle olan bağlantısını bir anda kopardı.

"Özür dilerim," dedi çabucak.

Komutan tuhaf bir şekilde dehşete düşmüş görünerek tekrar ayağa kalkarken Faythe gözleri fal taşı gibi açılmış bir suçluluk duygusuyla onu izledi. Faythe ringin kenarındaki diğerlerine baktı, onlar da sessizce afallamış görünüyorlardı. Reylan, Faythe'nin son manevrasından önce araya girip müdahale edecekmiş gibi bir ayağını eğitim platformuna dayamıştı.

Livia sırtıttı ve sonra başını sallayarak bir kahkaha attı. Faythe, kullandığı istilacı hile düşünüldüğünde bu tepki karşısında sessizce şaşırdı.

"Kendini tutuyordun Faythe. Sende savaş sırasında yüzeysel düşüncelere dalmaktan daha fazlası olduğunu biliyordum."

Faythe gözlerini kırıştırdı, Livia'nın sözleriyle onu bilerek kırılma noktasına getirdiğini şimdi fark ediyordu.

"Kendinizi sınırlamayın. Hayatınız söz konusu olduğunda savaş alanı asla adaleti düşüneceğiniz bir yer değildir. Büyük bir avantajınız var. Bunu kullanın."

Faythe'nin kalbi sakinleşti ve zihnini işgal ettiği için Livia'ya kızgınlık duymadığı için suçluluk duygusu hafifledi.

"Ancak öfken, ne kadar yetenekli olursan ol seni öldürtebilir. Öfkenin seni nasıl tükettiğini gördüm ve eğer fırtınanı dizginlemeyi öğrenmezsen bir işe yaramazsın," diye devam etti Livia, Faythe'ye doğru ilerleyerek. Yeterince yaklaştığında, sesi alçalıp kişiselleşirken yüzünde anlayış vardı. "Haklısın, henüz senin hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bunlar sadece içi boş sözler Faythe, ama doğru olduklarına inandığın için seni etkiliyorlar. Bunun aksini kendi içinde kanıtlayacak kişi sadece sen olabilirsin."

Faythe, kuzenininkinden daha belirsiz ve acımasız olsa da Livia'nın rehberliğini takdir ederek başını eğdi. Onlara dikkatle bakan gümüş saçlı savaşıya bir bakış attı ve o günkü dövüşünü bitirmiş olan arkadaşlarının yanına doğru yürürken zayıf bir gülümseme sundu.

Onların yüzlerine baktıkça içi acıyordu. Reylan, Kyleer, Izaiah, Livia ve Reuben; hepsi de tehlikeli topraklarda belirsiz bir arayışta onu takip etmeye hazır ve istekliydiler. Ama artık bıçak gibi saplanan suçluluk duygusunu hissetmiyordu. Hepsi kendi seçimini yapmıştı ve onları yanında gördüğü için daha önce hiç hissetmediği kadar güç ve gururla dolmuştu.

Faythe sessizce, "Bu uğurda göze aldığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi.

Görev her geçen saat daha da yaklaşıyordu. Yakında rahatlarını geride bırakacaklar ve ne zaman döneceklerinden emin olamayacaklardı.

"Neden herkes bu konuda bu kadar kasvetli? Macerayı görün! Hepinizin birazcık..." Izaiah bakışları Faythe'ye kayınca durakladı, kurnaz bir sırıtış yanaklarını böldü. "Biraz *Faythe ye*." Ona bir göz kırptı, ismiyle oynamanın keyfini çıkarıyordu.

Faythe eğitim platformundan inerken gözlerini devirdi ve hepsi salonu terk etmek için döndü. "İnanç ve imanın orada bize yardımcı olacağını sanmıyorum," diye yorum yaptı.

Izaiah sırttı. "Gerçek anlamda söylemiyorum." Faythe'nin kaşları soru sorar gibi kıvrıldı ve Izaiah hınzırca sırttı. "Faythe'ye sahip olmak: ölüm bir oyun, aşk bir ödül ve tehlike bir arzu gibi yaşamak."

Livia kıkırdadı ve Reylan'ın sert yüzü bile eğlenerek döndü. "Bu kadar şiirsel olabileceğini kim bilebilirdi, Izaiah?" Livia şöyle dedi. "Bu oldukça uygun."

Onlar alay ederken Faythe'nin yanakları kızardı ama yüzlerindeki gülümseme Faythe'ye büyük bir sevinç verdi ve utancı bir kenara itildi.

gör. Reylan gözüne ilişti, yüzündeki sıcaklıkla safirler parlıyordu. Diğerleri önde, kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

"Faythe'ye sahip olmaya," dedi sessizce.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

Faythe

FAYTHE altın-beyaz sislerinin tanıdık rahatlığında oturmuş, birazdan girişeceği iş için endişeyle kendini hazırlıyordu. Bu İlk tam gece uykusunun ardından Agalhor'la yaptığı konuşmanın ve onun karabasanlarını nasıl tedavi edeceğine dair verdiği yararlı tavsiyenin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Şimdiye kadar sadece iki kez onlara yenik düşmüştü ve kâbuslar onu ilk kez yakalamadan önce yavaş yavaş zihnini dinlendirmeyi ve bilinçaltını bulmayı başarıyordu.

Reylan paha biçilmez bir destek sunuyordu ve ne zaman dehşet dolu zihnini toparlayamadan ve nerede olduğunu kavrayamadan uyansa, Reylan onu anında sakinleştirmek için hemen oradaydı. Bu kabuslardan sonra onunla birlikte saatlerce uyanık kalır ve zihni bir kez daha huzur bulana kadar sadece konuşurlardı.

Faythe zihninin renklerini, görmeyi çok arzuladığı siyah-gri dumana dönüşeceklermiş gibi gözlemledi. Buraya geldiği her gece kendini krallıkların ötesine yansıtmaya çalıştı ama asla yeterince güçlü olamadı. Belki de gücünü ve yeteneğini azaltan şey aralıklarla gördüğü kâbuslardı ama belki de büyüsü zorlanmasa bile hiçbir zaman yeterince güçlü olamayacağından her şeyden çok korkmaya başlamıştı.

Faythe derin bir nefes alarak Nik'in yıldız kolyesini avucunun içinde tutmak için uzandı. Gözlerini kapadı ve bu sefer oraya ulaşabilmesi için tüm gücüyle dua etti. Tüm zihinsel enerjisini odakladı, prensi hayal etti, Yüce Farrow'u hayal etti ve onun bulutlarını gözünde canlandırdı.

bilinçaltı. Onunla ilgili tüm anılarını kendine çekti ve onu görmek için iradesini zorladı.

Kendini yansıttığını, zamansız bir boşlukta süzüldüğü sonsuz bir unutuluşa fırlattığını hissetti; sonsuz varış noktaları olan bir boşluk. Ancak çok geçmeden, tanıdık lanetleyici gücün etrafını sardığını ve onu hapsedildiği yere geri çekmeye hevesli olduğunu hissettiğinde, biriktirdiği umutları paramparça oldu. Zihni esnekliğinin sonuna ulaşmıştı. Bu tutuşun ötesine geçmeye ve büyüünün, cesaret ederse kendisinden çok daha fazlasını alacağını söyleyen karanlık ilahisine karşı koymaya çalıştı. Faythe, alarm zilleri çalan baş ağrısına rağmen zorlamaya devam etti. Denemeye devam ederse sonuçlarının ölümcül olabileceğini biliyordu, Reyhan'ın sınırları hakkındaki uyarısı çaresizliği içinde çınılıyordu. Devam etmek. İtmeye.

Faythe bir yenilgi hıçkırığıyla bıraktı.

Bilinçaltının sınırlarına geri fırlatıldı ve acı verici bir güçle yere düştü. Kendi içine kıvrılıp ağlarken ayağa kalkmaya çalışma zahmetine girmede. *Tanrım*, arkadaşlarını o kadar çok özlemişti ki bu onu derinden ve fiziksel olarak yaralamıştı. Tek ihtiyacı olan Nik'i görmek ve diğerlerinin güvende olduğunu duymaktı. Bir dakikalığına bile olsa. Faythe onları ve aylardır bir kez bile kontrol etmediği için onun hakkında ne düşünebileceklerini düşündükçe titredi.

Orada uzanırken, bir şeyin onu bilinçaltından çekmeye çalıştığını hissetti. Onunla savaşmak ve kalmak, kendi kendine acımak ve başarısızlığı içinde debelenmek istedi, ama bu karşı koyamayacağı kadar güçlü oldu ve isteksizce bu çekime teslim oldu.

Gözlerini kırptırarak açtı; beklediği gibi karanlıkla karşılaşmadı. Onun yerine, tanıdık safir gözler ona baktı. Sonra onun elini yüzünde hissetti, yanağındaki sıcak avuç içi kalbindeki acıyı bir anlığına yatıştırdı. Uyandığında elini çekti, nemli yollardan esen soğuk rüzgâr ağladığını ele veriyordu.

Reyhan'ın yüzü derinden rahatsız olmuş ve endişeyle kazanmıştı. "Başka bir kâbus mu?" diye sordu usulca.

Faythe başını sallayarak dudağını ısırды ve utanç ve yenilgiden yüzünü kapatmak zorunda kaldı. "Bunu yapamam," diye mırıldandı.

Reyhan yaklaştıkça yatağın alçaldığını hissetti. Sonra Reyhan'ın elleri onun ellerinin üzerinden geçerek yüzüne doğru indi. "Benden saklanmak zorunda değilsin Faythe." Sözleri kederinin bir kısmını yatıştırmaya yetti ve o da

kendini toparladı. Sakinleşmek için derin nefesler alırken ayaklarını sürüyerek yatak başlığına oturdu.

"Nik'e Nightwalk yapamam. Yeterince güçlü değilim. Birkaç gün içinde yola çıkacağız ve bu yolculuk beni High Farrow'dan daha uzağa götürecektir. Gitmeden önce onu göremeyeceğim ya da Jakon, Marlowe ve Tauria hakkında bir şey duyamayacağım ve... belki de hiç duyamayacağım. Ve bunu neden yapmak zorunda olduğumu asla bilemeyecekler." Gerçek, ruhunu bir kez daha ezmişti. Geri dönmezse, ona açıklama yapma ya da onu son bir kez görme şansını asla elde edemeyecekti.

Reylan yataktan kalkmadan önce aniden doğruldu. Faythe'nin paniği arttı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Reylan'ın çantasına uzanışını izlerken. Gömlek, belki de onu sonuçsuz bir şekilde teselli etmek zorunda kalmaktan bıktığını düşünüyordu. Korkusu bir anlığına gölgelendi, çünkü ay ışığının her etkileyici hatlarını vurguladığı gözlerini onun dolgun gövdesinden ayıramıyordu. Adam tişörtünü kafasına geçirdiğinde, karanlığın yanaklarını ve tüm vücudunu saran sıcaklığı gizlemesine sevindi.

Reylan aceleyle çizmelerini giydi ve yüzündeki endişeyi okumuş olmalı ki yüz hatları sert kararlılıktan yumuşadı. "Birkaç dakika içinde döneceğim," diye güvence verdi ayağa kalkıp kapıya yönelirken.

Faythe, odasının karanlık yalnızlığında yalnız bırakıldığı an kalbi hala çarpıyor olsa da bu sözle rahatladı. Beklerken dizlerini göğsüne bastırdı, sanki onun döneceğine inanmıyormuş gibi gözlerini kapıdan ayıramıyordu. Onun ümitsiz vaka olduğuna karar veriyse ve artık onunla uykusuz geceler geçirmek istemiyorsa onu suçlayamazdı. Ama bu düşünce bencilce kalbini sızlattı.

Faythe dakikaları saydı, sessizlik acımasızca yalnız kalmayı hak ettiğini söylüyordu. Derken kapı gıcırdayarak açıldı ve Faythe kapıdan içeri süzülen gümüş rengi saçları görünce sevinçle irkildi. Adam bir kez daha yanına yerleşirken kadın gevşedi. Faythe sessiz kaldı ve onun açıklamasını bekledi.

"İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum," dedi endişeyle. "Başka bir Gecegezen'den güç ödünç aldım."

Faythe'nin kaşları kalktı. "Daha önce hiç Gece Yürüyüşü yaptın mı?"

Reylan başını salladı. "Sadece nasıl bir şey olduğunu görmek için. Bunu kişisel olarak hiç kullanmadım, daha çok fiziksel yetenekleri tercih ediyorum." Adam durakladı ve kadın onun düşündüğünü görebiliyordu. "Sahip olduğum gücü hiçbir zaman başkalarına aktaramadım."

ama Yüksek Farrow'da tapınak harabesinde, dokunduğumuzda... sanki seni hissedebiliyordum, ama sen de beni hissedebiliyordun." Adam ensesini kaşdı ve Faythe bunun gerginlikten ya da teklif edeceği şeyden duyduğu utançtan kaynaklandığına neredeyse inanacaktı. Faythe dudağını ısırđı ve onun telaşlı bakışını oldukça eğlenceli buldu. "İçimdekilerle Gece Yürüyüşünü bir şekilde güçlendirip güçlendiremeyeceğimi görmek denemeye değer görünüyordu. Tıpkı harabenin gücünde olduğu gibi."

Faythe gözlerini kırptırdı, bunu daha önce denemeyi akıl edemediklerine şaşırmıştı. Mantıklı geliyordu ama aynı zamanda karanlıkta bir atış gibi görünüyordu. "Nasıl deneyeceğiz?"

Reylan düz yatana kadar yatağın üzerinde kaydı. Faythe de aynısını yaptı ve umutla bekledi. Reylan tereddütle avucunu ona doğru uzattı ve Faythe'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Yavaşça uzanıp parmaklarını o n u n k i l e r i n üzerinde gezdirdi, parmakları birbirine dolanıp avuç içleri birleşene kadar kolundan göğsüne doğru titreyen sıcak iz karşısında nefesini tuttu. Reylan birleşen ellerine baktı ama birkaç saniyelik sessizlikte onun düşünceli yüzünden neler geçtiğini okuyamadı.

"Uykuya daldığında, beni bilinçaltında bekle."

Adamın sesi sanki onu kendine çekme arzusunu bastırıyormuş gibi kalınlaştığında Faythe'nin cevap verecek kelimeleri yoktu. Vücutları arasındaki boşlukta fark edilir bir serinlik vardı. Hızlanan nabzı konuşmasını engellediğinde Faythe anlayışla başını salladı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. Kalbinin durulmasını diledi ve hızla çarpan zihnini rahatlatmaya çalıştı ama düşünceleri gergindi. Sonra Reylan'ın başparmağının kendi başparmağının üzerinde nazıkçe okşandığını hissetti. Bu hareket yatıştırıcıydı ve onun uykuya dalmasını beklerken gösterdiği sabrın rahatlatıcı bir işaretiydi. Huzursuzluğunu yatıştırdı ve gümbür gümbür atan nabzını yavaşlattı. Çok geçmeden uyku onu çağırdı ve Reylan'ın dokunuşunun hafif titreşimlerinin onu karanlığın mutlu kollarına göndermesine izin verdi.

Faythe altın-beyaz sisinin sınırları içinde sabırla bekledi. Reylan'ın zihnindeki varlığını düşündükçe *sinirleri geriliyordu*. Nik'e pek çok kez izin vermiş olsa da, Reylan'la birlikte farklı hissediyordu.

Genel olarak, belki de onu en derin, en kişisel parçasına buyur ettiği için daha *mahremdi*. Faythe sanki burası kendi eviymiş ve misafir ağırlamadan önce dağınıklık olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi aptalca renklerini inceledi. Ama zihninde tanıdık bir izlenim hissettiğinde kendini daha fazla yormaya fırsat bulamadı. Ona karşı engellerini tamamen kaldırdı ve hiçbir şeyi gizleme ihtiyacı hissetmedi.

Reylan onun önünde cisimleşti ve yüzünde kendi yarattığı bir gülümseme belirdi. Reylan buna karşılık vermedi. Gözleri etraflarında dolaşırken ona hiç bakmamıştı bile.

Faythe onu dikkatle izledi. Adam ona doğru yavaşça yürüyordu, tepkisi Faythe'nin beklediği gibi değildi. Sanki *arıyormuş* gibi sislerin etrafına baktı. Yüzünde hiçbir çizgi yoktu ama gezgin bakışlarında sanki onun renklerini gözlemlerken başka bir yere gitmiş gibiydi. Sonra gözleri onunkilerle buluştu ve Faythe onun bakışlarına kapıldı. Sadece bir saniyeliğine, o merak dolu havasıyla. Adam yaklaşıp dokunacak kadar yakınında durduğunda içinden bir titreme geçti.

Onun ne düşündüğünü sormak istedi, burada kendi duygularına tamamen kapalı olduğunu fark etti. Elinde olsa bile bu sınırları aşmayı asla düşünmezdi. O bunu yapamadan Reylan bir kez daha etrafına bakındı ve rahat, meraklı bir ses çıkarırken gerginlik değişti.

Faythe kollarını kavuşturdu. "Pek etkilenmişe benzemiyorsun."

Reylan onun tepkisi karşısında kıkırdadı. "Sanırım hiç şaşırmadım." Elini uzattı ve avucunun içinde küçük bir kasırga güzelce döndü, saf, ısıltılı bir altın telaşına dönüşene kadar beyazı yavaşça ayırdı.

Faythe bir an için şaşkına döndü. Nik onun sislerini hiçbir zaman manipüle edememişti. Ya da en azından bunu hiç denememişti. Ama Nik'in zihninde bile, onun görünümü üzerinde bir etkisi olduğunu hatırlayamıyordu.

"Seninki ne renk?" diye sordu adam görüntüsünün dağılmasına izin verdiğinde. "Bende yok."

Yalanı duydu. "Söyle bana!"

Adam eğlenerek sessiz kaldığında Faythe ofladı. "Bunu kendim de öğrenebilirim, biliyorsun."

Bir kahkaha attı. "Bir Gecegezen olmayabilirim ama zihnime girmeye çalışsaydın bunu anlardım."

Faythe meydan okurcasına sırtıttı. "Göreceğiz." Sonra konuyu değiştirerek, "Peki, bunu nasıl yapacağız?" diye sordu.

"İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum," diye başladı denemeden önce özür diler gibi. Ona boş yere umut vermekten korkuyor gibiydi.

Faythe sıcak bir gülümseme sundu. "İşe yarasa da yaramasa da denemeye değer," diyerek ona güvence verdi ve hayal kırıklığının asla kendisine yönelik olmadığını bilmesini sağladı.

Başını temkinli ama kabul edici bir şekilde salladı. "Sen Nightwalk yaptığında, senin zihinsel varlığın Nik'inkine kanalize olurken ben de kendi zihnime geri dönmek zorunda kalacağım. Sen dönene kadar kendi bilinçaltımda kalırsam, zihinsel ve fiziksel bağlantımız sayesinde gücümün bir kısmını sana aktarabileceğimi ve erişimini güçlendirebileceğimi umuyorum."

O planını açıklarken Faythe kaşlarını kaldırarak baktı. Reyhan çok zekiydi. Tamamen, büyüleyici bir zekâ. Gülümsemesi hevesli bir sırıtışa dönüştü, baş döndürücü ve işe yarayabileceğine dair umutluydu. Onun tepkisi karşısında kendi çekinceleri de gevşemiş gibiydi. Sonra, sözsüz bir şekilde, cesaretlendirici bir gülümsemeyle elini bir kez daha ona uzattı.

Faythe'nin kalbi bu manzara karşısında çırpındı ve aradaki mesafeyi kapatmak için bir adım öne çıktı. Hiçbir şeyin bu kadar güvenli ve *doğru* hissettiremeyeceği düşüncesiyle avucunu onun avucunun içine kaydırıp ve hızlı bir sıcaklık patlaması yaşadı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı sessizce, onun için yaptığı her şey için minnettarlığını ifade etmeye kelimelerin yetmediğini hissediyordu.

Cevap vermedi. Yumuşak gözleri her şeyi anlattığı için cevap vermesine gerek yoktu.

Ayakta durdukları bir an boyunca hiçbir şey hissetmedi. Ama sanki sadece onlar aracılığıyla bağlantı kurabilecekmiş gibi onun gözlerinin derinliklerine bakmaya devam etti. Sonra hissetti, birleşen ellerinde bir karıncalanma olarak başladı ve yavaşça koluna doğru ilerledi. *Güç* dalgaları -onun gücü -Damarlarında uğulduyor ve kendi damarlarına yeni yükseklikler katıyordu. Bedenini sardı ve Faythe daha önce hiç hissetmediği bir güç hissetti. Sanki zihni, özlerinin birleşmesiyle bir kez daha canlanana kadar uykuda kalmış gibiydi ve bu onu High Farrow'a sıçrayabileceğine dair yeni bir güvenle doldurdu.

Tüm duyularını uyandıran enerji dalgasına uyum sağlayarak bilinçli bir şekilde nefes aldı. Reyhan'ın yüzü her şeyi anlatıyordu: İşe yaradığını biliyordu. En azından gücünün transferi. Hâlâ gücünü arttırmak için yeterli olup olmadığını test etmesi gerekiyordu.

Nik'e ulaşmasına yardım etmesini istedi. Reylan başını sallayarak onu cesaretlendirdi, denemesi için sessiz bir itekleme yaptı.

Bu yüzden gözlerini kapadı ve Nik'i düşündü, her şeyiyle bunun yeterli olması ve sonunda onu tekrar görebilmesi için dua etti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Nikalias

NIK KAYIP, umutsuz ve yalnızdı. Tauria ile aralarındaki sürtüşme yüzünden, duygularından kurtulmak için başvurabileceği başka kimse yoktu. onu içten dışa doğru harap etti. Neredeyse Jakon'a gidecek kadar çaresizdi ama insanı bir arkadaş olarak görse de, dertlerini ona anlatırken kendini rahat hissedecek kadar yakın değillerdi - içinden dayanılmaz bir sızlanmayla akıp gideceklerse tabii.

Krallığı yönetmek için gereken görevlerin ağırlığının yanı sıra Tauria'dan ayrılma ihtimalinin göğsünde yarattığı ezici his zihninde fırtınalar koparıyordu. Nik uzun bir yenilgi iç çekişiyle yatağına doğru yürüdü ve sabaha kadar derin, dinlendirici bir uykuyla kafasındaki çarpıntıyı yatıştırmayı umdu.

Yatağının kenarına oturan Nik, komodinin üzerindeki uyku ilacına baktı. Çalkantılı zihnini sakinleştirmek için buna bağımlı hale gelmişti, yoksa doğal yollarla uykuya dalmaya bel bağlarsa birkaç saat bile dayanamazdı. Öfkeyle şişeyi karıştırdı ve yatağa yerleşmeden önce gerekli dozda kötü kokulu sıvıyı diline damlattı.

Göz kapakları ağırlaştıkça, karanlığın pençelerine teslim olarak acısının ve hüznünün sürüklenmesine izin verdi.

Nik her zaman yaptığı gibi bir süre bilinçaltında bekledi. Belki de aptalca, çünkü bu gecenin Faythe'nin sonunda başaracağı gece olup olmayacağını görmek için bekliyordu. Haftalar geçtikçe, belki de alışmak için zamana ihtiyacı olduğunu anladı. Aylar geçtikçe, kolyeyi ona hediye etmenin onu yakınında tutmak için nafîle bir çaba olduğunu düşünmeye başladı. Bilinçaltında bu kadar ileri bir sıçrama yapabileceğine inanmak umutsuzdu.

Etrafındaki siyah-gri duman her zamankinden daha öfkeli bir şekilde dönüyordu. Onu evcilleştiremedi. Uysallaştırmak da istemiyordu. Geçen her günle birlikte, ruhunu kalıcı olarak ele geçirebileceğinden korktuğu karanlık bir umutsuzluk çukuruna doğru kaydığını hissetti.

Nik elleri cebinde öylece durmuş, sanki altın gözlerin ve açık kahverengi saçların tanıdık görüntüsünün içeri girmesini beklediği bir kapıymış gibi önündeki derinliksiz boşluğa bakıyordu. O hiç gelmemişti ve bekleyerek çok ihtiyacı olan dinlenme saatlerini kaybediyordu. Eğer o da orada olursa, kadının onun bilinçaltına kanalize olmasının daha kolay olacağını biliyordu. Derin uykusunda, onu uyandırıp içeri girecek kadar güçlü olmayabilirdi.

Dönüp gözlerini kapatırken omuzları düştü, kendini geçici bir uyuşukluk sağlayacak karanlığın kollarına bırakmak üzereydi...

Sonra durdu. Belli belirsiz bir izlenim, geriye dönüp bakmasına neden oldu.

Nik tamamen durdu, duyularını genişletti ve şaşkınlık içinde her bir bariyeri serbest bıraktı. Hiçbir şey olmadı ve zihninin kenarında beliren tanıdık özü hayal ettiğine inanmaya başladı. Beklerken kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Sonra karanlık kıvrımlarda renk titreşti, o kadar silikti ki bunun da kendi hayal gücü olmadığından emin olmak için gözlerini uzun uzun kırpması gerekti.

Daha çok gölgelerinden oluşan bir hayalet gibiydi. Ta ki altın bir parıltı karanlığı yarana kadar. Sonra ona baktı, hayalet formu dolgunlaştı.

Faythe'ydi. Açıkça.

Nik, çaresiz zihninin acımasız bir oyunu olarak onun görüntüsünü kendi kendine canlandırıyor olabileceği korkusuyla kıpırdamadı. Ama Faythe'nin kaşları birbirine çarptı ve içinden gözyaşı gibi gelen sığ bir çığlık koptu. Faythe'nin *gerçek* olduğunu bilmek onun için yeterliydi. O buradaydı.

Ona doğru koştu ve çarpıştıklarında kolları onu yakalamak için açıldı. Kızın boynuna sıkıca sarıldı ve gözlerini kapatıp kızın saçlarına doğru derin bir nefes aldı. Bu, acı içinde kıvranan zihnini rahatlatmıştı.

onu tekrar görmek ve hissetmek için. Faythe onun omzunda sessiz hıçkırıklarla sarsıldı. Onu bırakmadan önce birbirlerine ne kadar sarıldıklarını bilmiyordu, yüzünü incelemek için ayak parmaklarının yere değmesine izin verdi.

"Ziyarete gelmenin zamanı gelmişti," diye şakayla karışık takıldı.

Yüzü düştü, yüzünü tekrar ona gömdüğünde göğsünü çekiştiren bir görüntüydü. Sakinleşmesi için gereken süre boyunca ona sarıldı ama aklı karışmıştı. Belki de Rhyenelle'de geçirdiği onca zaman boyunca iyi değildi. Ve onu orada bırakmıştı.

Bir anlık panik ve öfkeyle onu omuzlarından tutarak kendisinden uzaklaştırdı ve olası bir yaralanma ya da sıkıntı belirtisi olup olmadığını kontrol etti. "Bir şey mi oldu?" diye sakince sordu ama kıza herhangi bir şekilde, herhangi biri tarafından kötü davranılmışsa patlamasına ramak kalmıştı.

Faythe başını salladı ve ellerinin tersiyle yüzünü sildi. Bu küçük bir rahatlamaydı ve sert duruşunu gevşetmişti ama bir şeyler hâlâ yanıyordu.

"Daha erken gelemediğim için özür dilerim. I-" Faythe durakladı, yine boğazı düğümlendi. Nik sabırlı olmaya çalıştı, ellerini yumruk yaparak Faythe'nin açıklamasını bekledi. "Yeterince güçlü olamadım."

Tüm vücudu gevşedi ve beklentisini bir nefesle serbest bıraktı. "Artık buradasın."

Küçük gülümsemesi adamın kalbini burktu. "Ne kadar zamanım var bilmiyorum. Reylan bana yardım ediyor, buraya kanalize olmak için tek başıma toplayamadığım gücü dolduruyor. En azından ben hâlâ kâbuslar görürken..."

Nik geri çekildi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Kahretsin," diye yemin etti muazzam bir suçluluk dalgası içinde. Yaşadığı travmanın Gece Yürüyüşü'nü etkileyebileceğini nasıl düşünememişti? Daha önce de kâbuslar görmüştü ve High Farrow'da yaşadıklarını görmezden gelemeyecek kadar bunalmış olmasaydı onu uyarmalıydı. "Düşünmeliydim... Seni uyarmalıydım."

Faythe onu durdurmak için başını salladı ama bu, kendisi kendi sorunlarıyla uğraşırken aylarca sessizlik içinde acı çekmesi için onun krallıklar arası yolculuk yapmasına izin vererek onu hayal kırıklığına uğrattığı için kendisinden nefret etmesini hafifletmedi. Tek teselli onun şimdi burada olmasıydı ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bu tam da ikisinin de ihtiyacı olan şeydi.

Sonunda birbirlerini bıraktıklarında Faythe titredi ve o titrerken Nik de onun kısa geceliğindeki görüntüsüne baktı. Açıkça görülüyordu ki

bu gece buraya gelmeyi umuyordu. O da kendine bakıp eteğini çekiştirirken bütün yüzü kızardı. Nik sırttı ve eli bir kez daha onun omuzlarına geldi. Bilinçaltında bir pelerin yarattı ve onu Faythe'nin üzerine örttü. Faythe zihnini açık ve savunmasız bırakırken minnettarlığı Nik'in içinden akıyordu.

"Konuşacak çok şeyimiz var ama fazla zamanımız yok," diye mırıldandı sessizce.

zntsn saklamadı. Hiçbir şeyi saklamadı ve zaten bilinaltındayken her şeyi hissedebileceğini biliyordu. Umurunda da değildi. Herhangi bir şeyi gizlemeye çalışarak buradaki bağlantısını zorlama riskini göze alamazdı. Korkmuyordu. Faythe onu savunmasızlığı yüzünden asla yargılamazdı.

Nik bir bank çağırdı ve oturdular, ikisi de nereden başlayacaklarını bilmiyordu ama aynı zamanda değerli zamanlarının hızla geri saydığının da farkındaydılar.

"Jakon ve Marlowe nasıllar?" Faythe cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak sordu ama ifadesindeki zlem kırışıklıkları bunu yalanlıyordu.

"İyiler. Jakon iyi bir elçi oldu ve Caius şehri'nin kapıları hem fae hem de insanlar için süresiz olarak açıldı. Marlowe demircide çalışmaya devam etmekte ısrar ediyor ama evi kalede." Nik, Faythe'nin sevincini hissetti ve bu sevinç göğsünü dondurmaya başlayan buzun küçük bir parçasını çözdü.

"Senden iyi bir kral olacağını biliyordum," dedi sessizce, duygulara boğulmuş bir halde.

Bu yorum karşısında alçakgönüllülük göstermişti ama bunu hak ettiğini düşünmüyordu. "Peki ya Tauria?"

Gözlerini kaçırmak zorunda kalmıştı ama bu sözden duyduğu acı Faythe'yi telaşlandırmış olmalıydı ki ona doğru yaklaştı.

Nik uzun bir nefes aldı. "Olmstone'a gitmeyi planlıyor."

Faythe'nin nefes alış verişi o kadar duyuluyordu ki, adam dönüp onun yüzündeki şoku gördü. Geniş gözlü bakışı çabucak sert, ders veren bir kaş atmaya dönüştü. "Ne oldu?" Sesi suçlamasını gizlemiyordu ve Nik'in içi burkuldu.

Derin bir nefes aldı, bunun Rhyenelle'e Olmstone'la ilgili şüphelendiği şeyleri anlatmak için ilk şansı olduğunu biliyordu. "Bence Varlas yardım için Valgard'a bakıyor olabilir. İntikam yolundan vazgeçtiğini sanmıyorum."

Nik geri kalan her şeyi -bildiği her şeyi ve Tauria'nın parlak ama tehlikeli teklifini- anlatırken, Faythe şok, öfke ve inançsızlık arasında gidip geldi. "Yapamaz," dedi sertçe. "Düşmanın kollarına doğru yürümesine nasıl izin verebilirsin?"

Nik parladı. "Bu *benim* kararım değil. O bir kraliçe Faythe, yaptıklarını halkının iyiliği ve krallığının geleceği için yapıyor. Bu kolay bir sorumluluk değil."

Faythe yüzünü buruşturdu ve Nik, sert ses tonu acı bir alay şeklinde ortaya çıkınca hatasını hemen anladı. Onun Rhyenelle'de neler yaşadığını bilmiyordu ve eğer o da monarşinin ağırlığını hissetmeye başladıysa...

Faythe sessizce, "Orada tek başına güvende değil," dedi ama Tauria'nın bir şeyi kafasına koyduğunda onu vazgeçirmenin mümkün olmadığını o da en az Faythe kadar biliyordu.

"Yalnız olmayacak. En azından zihninde. Bilgi toplamak için ona Gece Yürüyüşü yapacağım. Bizim yapabildiğimiz gibi onunla bilinçaltında etkileşime giremeyeceğim ama düşüncelerini ve duygularını yerleştirebileceğim. Kendini yalnız hissetmesine izin vermeyeceğim."

Faythe sıcak bir şekilde gülümseyerek elini tutmak için uzandı. "Çok iyisin Nik."

Başını iki yana salladı. "Hayır, yapmayacağım. İşler daha da kötüye giderse, onun ellerinde kalmasını riske atmayacak başka bir yol bulmalıyım. Ama başka bir şeyim yok -ona teklif edecek bir şeyim yok- ve ihtiyacımız olanı elde etmek için başka bir planım da yok."

"O iyi olacak. Tauria tanıdığım en zeki, en dirençli insanlardan biri. Her durumda ne yapacağını bilir. İhtiyacı olan şeyi elde ettiğinde eve dönecektir."

Nik ona Olmstone'un bir tehdit olmadığı ortaya çıkarsa Tauria'nın çok gerçek, acı verici planından bahsetmeyecekti ama Faythe'nin tutuşunun sıkılaştığını hissetti ve ıssızlığının havayı boğduğunu hayal etti. "Yüksek Farrow'un artık onun evi olduğunu sanmıyorum," diye sessizce itiraf etti. "Olmstone'un kötü niyetli olup olmadığını öğrenmeye gidiyor olabilir ama hiçbir şey olmadığı ortaya çıkarsa, asıl niyeti Tarly ile bir evlilik ittifakı yapmaktır."

Faythe'nin şaşkınlığı içinde dalgalandı. "Ciddi olamaz." "Sizi temin ederim ki öyle."

"Tarly'ye karşı bir şey hissetmiyor."

Nik, Faythe'nin bu sözlerle uyandırdığı memnuniyeti inkâr edemezdi ama Faythe'nin, Tauria'nın ona anlattıklarına rağmen gerçekte neler hissettiğini bildiğine inanacak kadar kibirli bir aptal da değildi. "Duygular çoğu zaman karşılayamayacağımız bir lükstür," diye cevap verdi Nik sessizce. Faythe'nin anlayışını, hatta belki de mirasını kucaklamaya karar verirse aynı kaderin onun da başına gelmesinden duyduğu korkuyu hissetti.

"Seni tanıyorum Nik... Onun gitmesine gerçekten izin verecek misin?"

Nik ayağa kalktı ve karanlığa bakarken ellerini ceplerine soktu. "Eğer onu güvende tutacak şey buysa, evet, öyleyim."

"Anlamıyorum..."

Nik'in kalbi küt küt atmaya başladı ve düşüncelerini toparlamak için birkaç uzun saniye geçirdi; açıklama yapma, iblislerinden başka birinin gerçeği bilmesini sağlama ihtiyacının ezici olduğunu hissediyordu. Acımasız bilinçaltının siyah-gri kıvrımlarına göz gezdirdi. "Eskiden yeşildi," dedi boş bir sesle, nefes borusunu tıkayan sert yumruyu yutmak için durakladı. "Benim sisim... her zaman seninkinden daha koyu bir tonda olmuştur, ama gri - eskiden yeşildi. Bir asırdan fazla oldu ve ben bunu sık sık unutuyorum." Adam ona döndü ve Faythe ayağa kalkarak üzüntüyle etrafına bakındı.

"Ne oldu?"

Sonsuz azabını dile getirdikten sonra onun hakkında ne düşünebileceğine rağmen, itiraf etmek üzere olduğu şeyle küçük bir ağırlık kalktı - daha önce hiç kimseye anlatmadığı bir hikaye. Ama ona anlatmak zorundaydı; anlamasını sağlamak zorundaydı.

"Annem öldürüldükten sonra, suçluyu bulma ihtiyacım beni çok tüketti. Babam denedi ama onun kraliçe, yani *eşi* olduğunu düşünürsek çok daha fazlasını yapabileceğine hep inandım." Nik'in yumrukları kıvrıldı ama Faythe'nin rahatlatıcı sıcaklığı zihinlerinin bağıyla onu kucakladı. "Günlerce bu alanda uzman olduğunu iddia edenlerin izini sürdüm ve onları aradım. Tauria beni ayakta tutan tek kişiydi, yoksa onları bulma *ihtiyacım* yüzünden delirebilirdim. Beni birçok pervasız ve üzücü fikirden vazgeçirdi. Eğer o benim vicdanım olmasaydı şimdi tamamen farklı bir insan olurum. Tauria... Her şeyimi ona borçluyum. Ona çok kötü davrandım ama bunun tek sebebi beni istememesinin onun için daha iyi olacağını düşünmemdi. Çünkü onu kendimden koruduğumu sanıyordum."

Boğazındaki, göğsündeki sıkışmayı hafifletmek için duraklamak zorunda kaldı. Faythe sessiz kalarak hikâyesini anlatmasına izin verdi.

"Beni kahin olduğunu iddia eden bir kadına götüren birini buldum. Geçmiş ve geleceği görebilen biri. Bir insanın böyle yeteneklere sahip olmasının saçmalığını sorgulayamayacak kadar çaresizdim. Marlowe gibi değildi ve teknik olarak ölümlüden öte bir şey değildi. Adını duyuran şey sahip olduğu bir eşyaydı: Büyücü Aynası." Faythe'nin kalbinin hızlandığını duydu ve adım atarken onun tepkisine bir göz attı. Yüzü bir ton solmuştu. "Yıkık dökük bir karavanda yaşıyor ve krallıklar arasında dolaşarak insanları istediklerini düşündükleri bilgilere bir anlık bakmaları için kandırıyordu. Onu tanıyanlar tarafından, ona giden insanların umut verici bir içgörü kazanmadıkları konusunda uyarıldım. Birçoğu delirdi, bazıları Büyücü Aynası'nda keşfettikleri yüzünden kendi hayatlarına son verdi. Umurumda değildi, denemek *zorundaydım*. Yine de o gün öğrendiklerim hâlâ aklımdan çıkmıyor ve ömrümün sonuna kadar da çıkmayacak. Korkulması gereken aynanın kendisi değil, içinde yaşayan şeydir."

Faythe'nin nefesi kesildi ve adımlarını durdurdu, çok fazla şey paylaştığını ve onu korkuttuğunu düşündü.

"Bir adı var mıydı?"

Nik'in kaşları bu tuhaf soru karşısında çatıldı ve tekrar düşündü. "Tam olarak değil. Ama sanırım o-"

"Bir Dresair."

O zaman Nik'in kısılmış kaşları kalktı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü daha önce bir tanesiyle karşılaşmıştım. High Farrow'daki kalenin altında." Bir saniye geçti. Sonra bir anda kafasına dank etti ve onu soğuk ve hareketsiz bir şekilde çarptı. "Harabeyi geri almaya gittiğimde onu gördüm ve onunla birlikte ayrılmanın tek yolu bilgiyi kabul etmektir." Sesi çatladı; gözleri parladı. "Onun öleceğini biliyordum," diye fısıldadı.

Nik afallamıştı, kadının ne demek istediğini çoktan anlamıştı. *Kimi* kastettiğini.

Caius.

Faythe sanki suçluluk duygusuyla ağırlaşmış gibi gözlerini yere indirdi. "Ya da en azından, biz babanızı durdurmaya çalışırken içinizden birinin öleceğini biliyordum. Eğer bunun Caius olacağını bilseydim, onu daha fazla düşünseydim, belki de hala-"

Nik ona doğru birkaç adım attı. Eliyle çenesini kavradı ve gözleri sertleşerek, "Onun ölümü senin vicdanını sızlatmayacak Faythe. Bir saniye bile."

Faythe'nin dudağı titredi ama başıyla küçük bir selam verdi. Adam onu serbest bıraktığında sakinleştirici bir nefes aldı, boğazı ölçsüz kederi yutmak için titriyordu. "Dresair'le karşılaştığında ne öğrendin?" Sorusu dikkatliydi ve Nik'in midesi bunca zamandır sakladığı bilgiyle burkuldu.

"Bana ihtiyacım olanı vereceğini ama karşılığında geleceğe dair karanlık bir anın yükünü omuzlayacağımı söyledi."

Faythe başını salladı, yüzündeki buruşukluktan acıyı anladığı belliydi.

"Annemin katili hakkında bilgi almadım. Bu düştüğüm ilk tuzaktı. Görünüşe göre, *ihtiyacım* olan şey bu değilmiş. Onun yerine,"-Nik avucunu açtı ve o gün aldığı nesnenin bir versiyonunu cisimleştirdi-"bana bunu verdi."

Faythe nefesini tuttu, narin parmaklarını kaldırırken gözleri büyüdü ama onu almak için hiçbir hareket yapmadı. Neredeyse almasını dileyecekti çünkü o şeyin görüntüsü bile

-Tek bir küçük kırmızı tüy, neredeyse bir asır boyunca onunla alay etmiş, ona bırakılan bilgi yüküne karşılık hiçbir amacı olmamıştı. Dresair'e güvenmekle aptallık etmişti.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Faythe inanamayarak sordu.

Nik kaşlarını çattı ve elini bıraktı. Faythe tuhaf renkli tüyü yakalamak için gözlerini kıstı ama tüy onun emriyle havada asılı kaldı. Tüyü incelerken ellerini ceplerine soktu.

"Zamanımı boşa harcıyorum."

"Yanılıyorsun."

Nik bir kaşını eğdi ama kız onunla göz göze gelmedi.

"Sende bir Anka tüyü var. Çok küçük de olsa, belki de genç bir Ateş Kuşu'na ait."

Nik neredeyse alay edecekti ama onun şefkatle parmaklarını tüyün üzerinde hayranlıkla gezdirmesini izlerken, bunun çocukça fantezisine hakaret olacağını düşündü. "Kırmızıya boyanmış bir sülün tüyünden başka bir şey değil. Kandırıldım. Karşılaştığım yaratık sadece usta bir soytarıydı."

Faythe'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesi, başını eğip kaldırarak sanki onun sözlerini açığa çıkaracakmış gibi mümkün olan her açıyı incelerken düştü.

gerçek olabilir. "Gerçeğinin yanında görmeden emin olamam, ama gerçekse... neler yapabileceğini biliyor musun?"

Nik gevşek öğretiler için beynini zorladı. Anka Kuşu efsanesini güçlü ve hayranlık uyandırıcı bulsa da, bunun gerçek olduğuna inanan çok az kişi vardı. "Ateş Kuşu tüylerinin iyileştirici özellikleri olduğu söylenirdi," diye hatırladı hafızasındaki bir kıvılcımdan. "Tarihimizde yeryüzünde ve gökyüzünde dolaşırlarsa, avlanmamaları ve sadece iyileştirmekle kalmayıp güçlerini hayal edilemeyecek kadar artıran tüyleri için kullanılmamaları için çok iyi korunurlardı."

"Evet," diye onayladı Faythe ve bu kadar büyülenmesi için Rhyenelle'de kafasını hangi masallarla doldurduklarını merak etti. "Bu gerçek, Nik. Hepsi gerçek. Hepsini gördüm. Agalhor kalesinde yetişkin bir Anka kuşu tüyünü koruyor. O... *canlı*."

Nik başını salladı ve onun safça umudunu hafifçe dağıtacak kelimeleri bulmaya çalıştı. "Gerçek olsa bile bir şey fark etmez. Ona ihtiyacım yok."

"Belki de öyle olur." Faythe'nin parıldayan kehribar rengi gözleri nihayet onunkilere kilitlenmek için yukarı baktı. "İstersen cehaletini ve meydan okumanı sürdür, ama bunun sana verilmesinin bir nedeni olmalı. Bunu daima yakınında tut."

Onun emriyle tüy, karanlığı tarafından yutulana kadar ışıltılı korlar h a l i n d e dağıldı.

"Dresair karşılığında size hangi bilgiyi yükledi?"

Bu söz Nik'i buz gibi sarmış, akla hayale gelmeyecek şeyleri duymak zorunda kaldığı o günü hatırlayınca aynı lanetleyici duyguyla delik deşik olmuştu. Cevap vermek yerine, sözsüz bir şekilde etraflarındaki sahneyi gözler önüne serdi. Her ne kadar geri dönmek vücudundaki tüm kasları sertleştirse de, kelimeleri kendisi söyleyemediği için ona göstermek zorundaydı.

Siyah-gri kıvrımların arasından belli belirsiz renkler süzülürken - çoğunlukla hüznü bir kahverenginin tonları- onu hâlâ rahatsız eden o yere geri adım attı. Her şeyin değiştiği ve her türlü mutluluk ihtimalinin öldüğü yere. Kahin olduğuna inandığı kişiye ait olan hüznü, yıkık dökük bir karavanın içinde durdular. Tombul ve yaşlı kadın, içinde yaşadığı ev kadar bakımsız görünüyordu. Bu kadar kötü ve soğuk olmasaydı Nik onun için üzülebilirdi.

"Aynaya bak ve göreceksin," diye mırıldandı kadının sesi. Cılız parmaklar kolunu kavradı ve onu duvara dayalı uzun bir aynanın çarpık şekline doğru yönlendirdi.

Nik yansımasına, yüzüne bakıyordu ama artık onu o fae ile ilişkilendiremiyordu.

"Özgür olmak için bir geçmiş, bir şimdiki zaman, bir gelecek."

Nik zorlukla nefes aldı, gözleri anıya takılmıştı. Sımsıkı sıkılmış yumruğunu sımsıcak eller sardı ve bu onun gerginliğini azaltmaya ve anıyı Faythe görmeden önce bir kenara atmasını engellemeye yetti. Faythe'nin avucunun kendi avucuna değmesi için elini açtı. Bu onu ayakta tutan tek şeydi. Sanki bu lanet bilgiyi ilk kez duyuyormuş gibi yenilgiye uğrayıp yere yığılmak istemesini engelleyen tek şeydi.

Yansıyan benliği gülümsedi: Dresair onun yüzünü takınmıştı, o kadar hınzır ve kışkırtıcıydı ki, tek bir kelime etmeden ona meydan okuyordu, bilgisinin ne kadar eziyet verici olacağını biliyordu. "Size söylemek üzere olduğum şeyi kabul etmek istediğinizden emin misiniz? Duyulmamış olamaz, prens."

Nik görüntüde kendini tanıyamadı; o kadar kopuk ve soğuktu ki. Annesinin katilini bulmaya o kadar kararlıydı ki, içinde barındırdığı tüm iyi özellikleri bir kenara bırakmıştı. Bu halini gömmek ve bir daha asla yüzeye çıkmasına izin vermemek istiyordu. O zamanlar bu kadar duygusuz olduğunu düşünmek kalbini sızlatıyordu... ve Tauria yine de onu terk etmemişti. Kaldı. Onu zorladı, zorladı ve o yine de geri geldi.

Onun görüntüsü onaylarcasına başını salladığında, Dresair doğruldu. "Pekâlâ," diye şarkı söyledi. "Büyük kötülüğü durdurma arayışında, ruh bağıyla bağlı olduğun kişi senin ve yalnızca senin elinle hayatını kaybedecek prens." Kelimeler yankılandı ve alay etti. Zihninde, bağırsaklarında, *ruhunda* ürperdi ve dönüp durdu. Onları ilk duyduğundan beri tekrar etmeyi bırakmamışlardı.

Eli sıkıştı. Hayır, Faythe'nin onu kavrayışydı onu tepkisini görmek için yana bakmaya zorlayan. Kadın onun görüntüsüne şaşkın bir boşlukla baktı.

Nik, o yüzleşmenin ardından gelen öfke patlamasını görmesini istemediği için anıyı susturdu. Gerçekte, nasıl tepki verdiğinden utanıyordu, yoluna çıkan o kadar çok şeyi yok etmişti ki, öfkesi onu tamamen tükettikten sonra ayrıntıları tam olarak hatırlayamıyordu. Başta bu bilgiye inanmayı reddetmişti ama eğer doğru olma ihtimali varsa...

"Hâlâ anlamıyorum," diye mırıldandı Faythe. Etraflarındaki görüntü dağılıp bilinçaltındaki sisin kasvetine dönerken başını salladı. Bakışlarını sabitleyecek bir şey bulamayınca sonunda gözlerini ona dikti. "Ruh bağı mı? Nasıl-"

"Dostum."

Faythe'nin yüzü soğuktu ama zekiydi. Nik onun sonuca kendi başına ulaşmasını izledi. Kalbi beklentiyle hızlı hızlı çarpıyordu. Daha önce hiç yargıdan bu kadar korkmamış, bir başkasının kendisi hakkındaki düşüncelerinden bu kadar endişe duymamıştı. Faythe'nin her mimik titreşimini incelerken zaman ilerliyordu, ta ki tam olarak ne olduğunu anladığı anı görene kadar. Yüzü soldu; gözleri büyüdü.

Faythe'nin ağzı bir an duraksadıktan sonra "Tauria mı?" diye sordu.

Nik hareket etmedi. Onaylamasına gerek yoktu. İşte buydu: Faythe'ye her şeyin açıklandığı an. Onca zaman önce Faythe'yi kullandığını ve Tauria'yı asla telafi edemeyeceği kadar çok ittiğini ve i n c i t t i ğ i n i itiraf ettiği an. Fenstead prensesinin onun için kim olduğu gerçeğini çok derinlere gömmüş ve kimseye söylememişti.

"*Aman Tanrım.*" Faythe ondan uzaklaştı ve attığı her adım Faythe'nin kalbini sıkıştırdı. Onun ne düşündüğünden emin olamıyordu ama inançsızlığının dalgaları öfkeyle karışmıştı.

Bunu bekliyordu ve bunu tamamen hak ediyordu. Nik onun ihanet ve öfke patlamasını bekledi. Ama sanki en çok neresinin acıdığını hesaplıyormuş gibi çok uzun süre sessiz kaldı.

"Nasıl yapabildin?" diye fısıldadı sırtı ona dönükken.

Yaptıklarını asla haklı çıkarmayacak acınası bir açıklama yapmak için ağzını açtı ama Faythe o yapamadan ona döndü ve yüz ifadesine öfkeden çok daha kötü bir şey kazındı.

Hayal kırıklığı.

"Bunu ona nasıl yapabildin?"

Nik şaşırmış bir halde gözlerini kırıştırdı. Faythe'nin kendisinden önce Tauria için endişelenmesini beklemiyordu. Gerçi bir zamanlar aralarında olanları çoktan geride bırakmış gibi görünüyordu.

"İstemedim ve denedim... Sana karşı hissettiğimi sandığım şeye direnmeye çalıştım."

Kaşları çatıldı. Nik'in kendine duyduğu öfke karnında gölgeler gibi dönüyordu.

"Seni korumak istedim. Bana ihtiyacın olmasını istedim ve ben... seni en savunmasız olduğun anda, sadece seni yakın tutmak için bir şeye yönlendirdim. Çok üzgünüm Faythe. Sen bunu hak etmedin. Ama o zamanlar sana karşı hissettiklerimin gerçek olduğunu bilmelisin. Sana aşık oldum, ama bu şekilde değil."

inandık." Bir an için onun onayladığını hissettiğini sandı ama gözleri acılıydı ve ondan uzak duruyordu. "Beni hiç affedebilecek misin?"

Faythe başını iki yana sallayınca, adam dizlerinin üzerine çökmek istedi. Ama "Ona söylemedin mi?" diye sordu.

Kendisinden, *onlardan* uzaklaşması onu şaşırtmıştı. "Birlikte geçirdiğimiz o ilk gece onun benim için kim olduğunu biliyordum. Sanırım onun da şüpheleri vardı. Ama sonra annem öldü ve ben de kederimin üstesinden geldim. Katilini bulma çılgınlığımla onu kendimden uzaklaştırdım. Sonra Dresair'den bilgiyi öğrendim ve aniden başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Onu güvende tutmaktan başka hiçbir şeyin. Bunu yapmanın tek yolunun onu eş olmadığımıza inandırmak olduğunu biliyordum. Paylaştığımız şeyin tek gecelik bir aşktan başka bir şey olmadığına."

"Nik..." Faythe'nin sesi sempatik bir yakarışa dönüştü. Bundan nefret ediyordu. "Bilmeyi hak ediyor."

"O anlamaz." "Onu asla incitmezsin."

"Ona zarar verebileceğime bir an bile inanmıyorum. Ona elimi sürmeden önce kendimi öldürürdüm. Ama sen sadece korkularımın en kötüsünü doğruladın Faythe..." Duraklamak zorunda kaldı. Bu düşünce onu tamamen havasız bıraktı. "Dresair'den öğrendiğin şey gerçekleşti. Bu riski göze alamam. Belki karanlıkta bir bıçak saplamak gibi olacak ama bunu önlemek için aklıma gelen tek yol Tauria'yla asla gerçekten çiftleşmemek. Aramızda her zaman kalıcı bir bağ olacak -bilmemesinin trajik nedeni muhtemelen benden henüz vazgeçmemiş olması- ama çiftleşme olmadan gerçek anlamda *ruh bağı kurmuş sayılmayız*."

Faythe'nin sessizliği dayanılmazdı, yargısını çözmek imkânsızdı. Aralarında o kadar çok duygu süzülüyordu ki, hangisinin ona ait olduğundan emin olamıyordu. Sonunda uzun bir iç çekti ve bir elini yüzünde gezdirdi, parmakları şakağına biraz daha bastırdı ama sonra ona doğru yürüdü. Nik'in sert omuzları, ona dokunacak kadar yaklaştığında gevşedi, tüm öfke çizgileri yerini sempatiye bıraktı.

"Başkalarını güvende tutacağı inancıyla bir sırrı saklamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bazen, her zaman en iyisi bu değildir." Kadın Nik'in eline uzandı ve Nik affedilmeyi hak etmemesine rağmen onu durdurmadı, eğer durum buysa. "Senin için hissettiklerim o zaman da şimdi olduğu kadar gerçektir Nik. Affedilecek bir şey yok çünkü sanırım bir parçam her zaman

Seni istemekte, sana ihtiyaç duymakta haklı olduğumu biliyordum. Haklısın: ikimizin de düşündüğü şekilde oldu. Ama hiçbir şeyden pişman değilim."

Rahatladığını ifade edecek kelime bulamayınca başıyla anlayışını belirtti.

"Sana ne yapacağını söyleyemem ama sen *iyisin* Nik. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

İçine derin bir acı saplandı ve omurgasını dehşetle sertleştirdi. Bu Faythe'nin acısıydı. Ve yüzünde sanki bir şey saklıyormuş gibi bir ifade vardı.

"Sorun nedir?"

Faythe bakışlarını ve adamın elini bıraktı. Kısa bir süre sonra gözlerini kaldırıp sessiz bir tefekkürle önüne baktı. "Ben gittiğimde birbirinize ihtiyacınız olacak."

"Nereye gitti?" diye sormaya cesaret etti, kızın kendisinden uzak tuttuğu gözlerinde yavaş yavaş biriken yaşları izlerken gergindi. Buna dayanamadı ve eli çenesine giderek onu tekrar kendisine bakmaya zorlarken, üzüntüsünü anlamak için aceleyle yüzünü taradı. Parmakları onun elini tutarken yüz hatlarını sakinleştirmek için çaba sarf ediyordu. Gözleri sertleşti, hiddetlendi ve adam kendini hazırladı.

"Her şeyin bitmediğini, Olmstone ile olan çatışmanın sadece bir oyalama olduğunu biliyorduk. Bir dikkat dağıtma." Faythe tekrar şakağını ovuşturdu ve bağlantıyı daha fazla sürdüremeyeceğini anlayan Faythe'nin paniği arttı.

"Faythe, her ne planlıyorsan, yardım etmeme izin ver," diye yalvardı.

Başını iki yana salladı. "Marlowe biliyor. Ona bu gece beni gördüğünü söyle ve sana her şeyi anlatmasına izin ver. Sana kendim söyleme fırsatı bulamadığım için üzgün olduğum her şeyi. Nik-" Durakladı, bir sonraki cümlesi ne olacaksa boğulacaktı.

"Aptalca bir şey yapma. Ben de seninle geliyorum. Rhyenelle'e geleceğim-"

"Hayır." Faythe yavaşça gözlerini kırptırdı, adam bir kolunu ona doladığında ağırlığını daha fazla ona verdi. Yakında kendi zihnine geri dönmezse, yeteneğini sınırlarının ötesinde tüketmeye çalışarak hayatını riske atıyordu. "İhtiyacım olan tüm yardıma sahibim. Reylan benimle geliyor."

Generalden bahsedilince Nik'in acı dolu irkilmesi neredeyse kesiliyordu. İkisini birlikte hayal ettiği her seferinde içini bir suçluluk duygusu kaplıyordu. Ama her şeyden önce Nik rahatlamıştı.

"O zaman hepimizin en iyisiyle birliktesin." En azından *onun* için en iyisi.

Faythe'nin gülümsemesi hüzünlü ama minnettardı. "Marlowe'la konuş; bunu neden yapmak zorunda olduğumu anlamana yardım edecektir. Marvellas durdurulmalı ve bu sadece ben olabilirim." Sıcak eli Faythe'nin yanağına doğru uzandı ama Marlowe onun dokunuşuyla rahatlayamayacak kadar korku ve panik içinde kaskatı kesilmişti.

"Nik-"

"Hayır Faythe," dedi çabucak, sadece birkaç dakikası kaldığını biliyordu. "Vedalaşmak yok. Seni tekrar göreceğim. Hepimiz göreceğiz."

Bir hıçkırık bıraktı ve onun içine düştü. Adam sanki bu an sonsuza dek sürecekmış gibi ona sarıldı. "Umarım öyledir," diye fısıldadı.

Biraz daha kalmak için çırpınsa da onun varlığının azaldığını hissetti. "Artık bırakabilirsin Faythe. Yakında görüşeceğiz," diye söz verdi.

Kolları sıkılaştı ama gücü hızla azaldığı için tutuşları zayıftı. "Jakon ve Marlowe'a güvende olduğumu ve onları özlediğimi söyle."

"Onlara kendin söyleyeceksin," dedi sessizce.

Arkadaşlarını denizin ötesine, Rhyenelle'e göndererek verdiği sözü tutmadığı için özür dileme fırsatı bulamayacağını bildiği için göğsüne suçlu bir acı saplandı. Tek yapabildiği, her şeyi ona kendilerinin açıklayabilmesi için dua etmektir.

"Tauria'ya söyle... ona bunu yapabileceğini bildiğimi söyle. Ve halkının yaşadığını. Birçoğu Rhyenelle'de onu bekliyor." Faythe geri çekilip ona baktı. "Ve Nik, teşekkür ederim. Her şey için." Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü ama Nik onu silmek için elini kaldırdığında Faythe Nik'in kollarında soldu, görüntüsü şeffaflaştı. Yok olana ve adam karanlıktan başka bir şeyle kucaklaşmaya kadar soldu ve soldu. Varlığının hayaleti karnına bir hançer saplamak için oyalandı.

Sonra yine tamamen yalnız kaldı.

Nik, Faythe'nin söylediklerine bir anlam verebilmek için hemen Marlowe'la konuşması gerektiğini öğrenince midesinin derinliklerinde büyüyen endişeli duyguyu yatıştıramadı. Onun için korkuyordu. Ama onu görünce, kendi gerçeğini dile getirince ve onun zahmetsiz rahatlığının bir kısmını özümseyince, üzerinden bir ağırlık kalktı - onu tamamen ezmeye yakın bir ağırlık.

Nik, Faythe'nin geride bıraktığı huzurun değerli dozunu çalmak için iblisleri yeniden ortaya çıkmadan önce, ağır bir kalple karanlık unutuşa açılan kapıya yöneldi.

Oceanof PDF.com

BÖLÜM 26

Zaiana

I Açık arazide hava koşullarına maruz kalmak için korkunç bir gündü. Rüzgâr, dağların tepeleri arasındaki geçitten geçerek deneme arenasını, alaycı bir seyirci kalabalığı gibi uluyordu. Aslında onları izleyen bedenler ve kanatlar yığını tamamen sessizdi.

Herkes Zaiana ve Maverick arasındaki hesaplaşmaya tanık olmak için dağın dışında toplanmıştı. Onları suçlayamazdı. Bu muhtemelen herhangi birinin hayatları boyunca deneyimleyebileceği en yüksek eğlence anıydı. Yine de ortaya çıkmak üzere olan gösteride alay konusu olmak gibi bir planı kesinlikle yoktu.

Kasvetli, kapalı bir gökyüzü gün ışığını azaltıyor ve görüşü kısıtlıyordu. Zaiana havanın elverişsiz olmasından en ufak bir endişe duymuyordu; meydan okumayı severdi. Hatta bunun aksi takdirde kolay olan yenilgiyi uzatabileceğini bile umuyordu. Ne de olsa savaş için heyecandan başı dönen sadece karanlık fae seyirciler değildi; adrenalini yüksekti, uyuyan her duyusu bir dövüş karşısında karanlık zevkine uyandı.

Zaiana gümüş astarlı pelerinini çözdü ve pelerin, saflarından adını bilmediği ya da yüzünden anlamayı umursamadığı biri tarafından hızla kendisinden alındı. Odaklandığı tek şey, savaş başlamadan önce toplandıkları uzun arenada karanlığın lekelerinden başka bir şey olmayan rakipleriydi. Yine de Maverick'in kendisine sık sık ve aynı derecede kibirli bakışlar attığını fark edebiliyordu. Güzeldi. Onun güveninden hoşlanıyordu. Bu

Bu iş bittiğinde onu merhametine sığınmış olarak görmek ona çok daha büyük bir sevinç ve tatmin getirecekti.

İzleyenleri taradı, her dağın kenarında ve zirvesinde bir karanlık dalgası vardı. Binlerce kişi gözlemlemek için toplanmıştı ama onlar mevcut karanlık fae soyunun sadece bir kısmıydı. Bin yıldan fazla bir süredir ırklarını yeniden inşa eden ve ordularını kurmak için zaman kollayan karanlık fae'lerin sayısı on binleri bulmuştu ve bunların çoğu fethedilen Dalrune Krallığı ile Yüce Lordları Valgard'ın toprakları arasında dağıtılacaktı.

Gözlemci kalabalık Zaiana'ya çelişkili duygular yaşattı. Kendi kanından olup da vahşi yaratıklar olmayanlar için gurur duyuyordu; gelişmesini izlediği Silverfairs'in yükselişi için. Ama aynı zamanda, kendisinin de insanlığın ötesinde olanlara benzediği bilgisiyle küçük bir lanetleyici karanlık sarmalı da vardı.

Zaiana derin bir nefes alarak gözlerini Maverick'ten ayırıp arkadaşlarına çevirdi. Hepsine baktı, ölümcül topluluk karşısında dudaklarında gururlu bir gülümseme belirdi. En yüksek kalibrede tamamen siyah deri dövüş kıyafetleri giymişlerdi ve her birinin dövüş stiline uyacak kadar çelik ve demirle donatılmışlardı. Bireysel olarak tehlikeliydiler. Takım olarak ise dokunulmazdılar.

Hepsi dengeli, dikkatli ve odaklanmış bir şekilde duruyordu ve tüm dikkatleri onun üzerindeydi. Beklenmedik yedinci üyeleri olarak Amaya'nın bile iyi uyum sağladığını görmekten memnundu. Son birkaç haftadır karartı hakkında ufak tefek şüpheleri olmuştu ama her seferinde hoş bir sürprizle karşılaşmıştı ve şimdi onu gördüğünde Zaiana'nın seçimiyle ilgili tek bir pişmanlığı bile yoktu.

"Hepimiz bunun nasıl biteceğini biliyoruz." Zaiana yakın çevresine seslenirken yüzünde gerçek neşe ya da heyecana en yakın ifadeler belirdi. "Ama en azından biraz eğlenelim, olur mu?" Aynı hınzır eğlence karşısındakilerin yüzüne de yansıyınca Zaiana'nın soğuk göğsüne biraz sıcaklık geldi.

Hepsi bir ağızdan kısa bir onay işareti verdi. "Güzel.

Hadi gidelim."

Zaiana topuğunun üzerinde dönerek, beklemekte oldukları oyuktan çıkmalarına öncülük etti. Moral konuşmalarına ihtiyaçları yoktu; strateji geliştirmek için zamana ihtiyaçları yoktu. Zaiana ve altısı her zaman bir adım öndeydi, sorunları daha ortaya çıkmadan çözüyorlardı. Elbette savaşta hiçbir şey kesin değildir. Planlama

Uyum sağlama konusunda ustalaşmak her zaman ikinci plandaydı. Beklenmeyeni beklemek ve beden yerine zihni kullanabilmek yakalanmamanın anahtarıydı. Zaiana'nın kendine inancı tamdı - kibirden değil, varlığının her yılını sadece nasıl hayatta kalacağını değil, aynı zamanda olasılıklara karşı nasıl yükseleceğini öğrenerek geçirdiği için.

Açık alanda, acı rüzgâr sert ve soğuk bir şekilde vuruyordu. Zaiana bunu hissetmedi; her adımda karanlık, odaklanmış bir duruma doğru tünel kazdı. Islık çalan hava sustu ve onu takip eden binlerce göz kayboldu. Aşağı ve aşağı, merhametini iptal eden, duruşunu düzelten ve zihnindeki tek bir amaç dışındaki tüm amaçları bastıran kuyuya indi. Kazanmak.

Maverick kendi haydut grubunu taş tarlaya götürürken onunla göz göze geldi. Gözleri kısa bir süreliğine adamın seçtiği kıyafete kayd ve onun neşeli gülümsemesine eşlik etmekten geri durmadı. Onun bariz asker seçimiyle dalga geçmeyi seviyor olabilirdi ama Maverick de en az onun kadar tahmin edilebilirdi. Seçimlerini daha da komik kılan şey, öyle olmamaya çalışmasıydı. Arkasındakiler vahşi kaba kuvvetin neredeyse karbon kopyalarıydı. Şüpheli ve çoğu zaman eksik de olsa bir parça insanlığa sahip olan Maverick'in aksine, arkasındakilerin acımasız, soğuk ifadeleri ve hayatta tek bir amaçları vardı: öldürmek ve bunun için iki kez düşünmemek.

Bir an için bu kalpsiz canavarlara ne g i b i taktikler uygulayabileceğini merak etti. Kendi hayatlarını **s a v u n m a d ı k l a r ı** sürece öldürmeleri yasaktı ama Maverick kurnaz ve zekiydi. Onun gözlerindeki parıltıda, sadece bir saniyeliğine... korku demeye cesaret edemediği bir tutam hissetti. Zaiana'nın aynı kışkırtıcı gülümsemesi sekteye uğradı, yüzü yoldaşlarına gerçek bir zarar vermeyi düşünen herhangi biri için sert bir ölüm vaadine dönüştü. Cesaret ederlerse Dakodas'ın gücü bile onları Zaiana'nın gazabından kurtaramazdı.

Drya ve Selain sol arka bölgeyi, Acelin ve Kellias ise sağ bölgeyi işgal etti. Ortadaki iki bölgede Amaya sağında, Tynan ise solunda onun arkasındaydı. Zaiana onların bölgelerinden çıkıp ortadaki yarım daireye doğru yürümeye devam etti ve Maverick'le aynı anda durdu.

Kadın onu şiddet dolu bir bakışla izlerken, çarpık gülümsemesi sanki bir savaş arenasında karşı karşıya gelmek üzere değillermiş gibi kaldı. Yüz ifadesi her zamanki gibi kayıtsız ve kibirliydi.

Sonunda güzel sırtışına bir bıçak çektiğinde, bir gün onu öldürtecek bir bakış.

"Tek kelimeyle enfes görünüyorsun, Zaiana." Maverick'in sesi rüzgârda baştan çıkarıcı bir okşayışla taşınyordu.

"Savaşmak için buradayız, yoksa... Yatak odasındaki kötü performansına ne diyorsun?" Sesinin tonu ondan başka kimsenin anlayamayacağı kadar yüzeyseldi.

Sırtışı bir kediye dönüştü. "Öğrenmeye meraklı görünüyorsun. Belki de yenilginizden sonra size *performansım*la teselli sunabilirim."

Zaiana onun içinde şehvet dolu bir değişim yarattığını bildiğı en ateşli gülümsemesini takındı. Eğer bu onun dikkatini dağıtır ve gardını düşürürse, oynamakta bir sakınca görmüyordu. "Bu küçük savaş muhtemelen kısa sürecek. Sanırım bir hayal kırıklığını diğeriyle takip etmeyi es geçeceğim."

Maverick kıkırdadı, siyah gözlerinde zevkle parıldıyordu. Onu tepeden tırnağı inceledi, bakılması kusursuz bir şeyi asla inkâr edecek biri değıldi. İnce, uzun, ölümcül. Kanatlarının pençeli uçları etkileyici bir şekilde havada duruyor, hafifçe aralanıyordu ve bunun daha da korkutucu görünmek için mi yoksa onu soğuktan korumak için mi olduğundan emin olamıyordu. Zaiana ilkin tahmin etti, çünkü o çok rahat bir şekilde durmuş, sanki dondurucu sis bulutları değıl de güneşin sıcak dalları tenini öpüyormuş gibi boş yere paçasını düzeltiyordu. Damlacıklar saçlarında parlıyordu. Çevresine verdiği tepkiye bakılırsa, bir savaşa hazırlanmak yerine baharda bir kırdaki keyifle güneşleniyor da olabilirlerdi.

Zaiana bakışlarını dört efendinin ve Mordecai'nin dört sandalye ve daha önemli bir koltuk barındıran bir çadırın örtüsü altından izledikleri ana izleme platformuna çevirdi. Bu kadar yüksekte ve uzaktan bile Yüce Lord'un vahşi sırtışını seçebiliyor, gözleri onu sabitliyordu. Tahtından kalkıp arenaya bakan taş kenarda durduğunda bile bu ilgiden çekinmedi. Kelimenin tam anlamıyla bir krala benziyordu; geniş omuzları en iyi dikilmiş giysilerin üzerine en kalın kürkleri giymiş, duruşu hâkimiyet ve otorite yayıyordu.

"Hepiniz deneme alanına hoş geldiniz," diye gürledi Mordecai'nin sesi ve sesini güçlendirmek için kullandığı büyü olmasaydı rüzgârın kırbağı tarafından tamamen yutulacaktı. "Bugün bir güç ve liderlik mücadelesine tanıklık ediyoruz. Biri galip gelecek ve

En büyük övgümün onurlu ödülü." Duraklamasına ona yönelttiği uzun bir bakış eşlik etti. "Beşinci usta olarak tanınmak."

Bir vızıltı, havanın çığlıklarını -izleyicilerin mırıltılarını- aştı. Zaiana'nın bakışları sertti. Onun *övgüsünü* ne istiyordu ne de buna ihtiyacı vardı, gerçi arayışı her neyse -kazanılacak gerçek ödül- bunun bir sır olarak kalması gerektiğini düşünüyordu. Ama beşinci usta olmak... Zaiana omurgasını dikleştirenin heyecan mı yoksa korku mu olduğundan emin olamıyordu.

Onun açıklaması ve bunun delegeleri izleyen herkes için ne anlama geldiği, kazanma arzusunu tehlikeli bir ölçüde keskinleştirdi. Zafer sadece kaderini dağdan uzaklaştırmakla kalmayacak, onu resmen Maverick'in üstüne çıkaracak ve bir gün intikamını alacağına söz verdiği kişilerle eşit konuma getirecekti. Hangisinin ona daha büyük bir zevk vereceğine karar veremiyordu: Maverick'in kaybedip ona boyun eğerek aşağılanması mı yoksa efendilerin, onlarla aynı mevkide olacağı için duyacakları öfke mi?

Onları kendi statüsüne boyun eğerken hayal ettikçe daha da alevlenen hoş bir alevin yalaması gibi baş dönmesi midesini dalgalandırdı.

"Davulun işaretiyle birlikte duruşma başlayacak," diye duyurdu Mordekay. Kalabalık sessizleşti. "Koşucular ve ilk oyuncu, yerlerinizi alın."

Zaiana, birçok kez prova yaptıkları gibi arkasında duruş alacak olan Amaya ve Tynan'a dönüp bakmadı. Maç başladığında iki delege için bir bekleme oyunu olacaktı. Karanlık piçi kızdırma ve ona olan bağlılığını hayal etme zamanı.

"Karanlığın içinde zafer kazanabilirsin." Mordehay, halklarının bu sözüyle birlikte, gösteriyi izlemek üzere tembelce tahtına oturmadan önce ona son bir kez memnuniyet dolu bakışlar fırlattı.

Zaiana, Maverick'in zaten sinsi bir gülümsemeyle baktığını görünce sıkılmış dikkatini ondan uzaklaştırdı, bir zalim bakıştan diğerine geçti. Onun derinliksiz bakışlarını tuttu ve serin havanın esintisinin başını, zihnini çevrelemesine, parıldayan sisin serinletici notalarıyla sakin bir kasırgada sakinleştirmesine izin verdi. İkisi de hareket etmedi. Rakibiyle karşı karşıya olmasına rağmen, dikkatini ustaca bölerek arkasındaki ekibin her titreşimini ve niyetini not etti. Belki de sahip olduğu en büyük avantaj, yoldaşlarıyla ne kadar **u y u m l u** olduğuydu. Maverick'in, vahşet ve kas gücünden başka bir şey için seçilmemiş gibi görünen arkasındakilerle hiçbir bağı ya da ilişkisi olmadığını biliyordu.

Maverick, "En iyi yaptığınız şeyi yapmanızı izlemek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Zihnini savaş için ölümcül bir sükûnete kavuştururken buna tepki vermeyecekti ama alay ve küstahlık arasında adamın gözlerindeki parıltının gerçek bir hayranlık olduğuna yemin edince merakı onu ele geçirdi. "Peki bu ne olabilir?"

Maverick'in ağzının kıvrılması yıkıcıydı. "Fırtına yaratmak."

Dikkatinin dağıldığı bir anda davulun gürültüsü onu irkiltti. Titreşimler arenanın uzunluğu boyunca sona ermeden önce, Amaya ve Tynan çoktan yola koyulmuştu.

Zaiana ve Maverick, rakip bayrakların ü ç ü de koşucunun eline geçene kadar iç çemberde kalacaklardı. Ancak son siyah bayrağı bulmak için yarışmadan önce bu arada rakiplerini yıpratmak için dövüşmeleri yasak değildi.

İki delege de kıpırdamadı. Meydan okuma gözlerindeki parıltıdan anlaşılıyordu ve kadın onun da k e n d i s i n i n çok iyi bildiği lazer odaklı zihniyete eşit derecede kapıldığını biliyordu. Bu savaşçı daha önce savaştığı ve yendiği biriydi ama onun acımasız kararlılığı karşısında yenilmeye karşı başışıklığı yoktu. Dağın altındaki tek kişi oydu -içten içe büyük bir isteksizlikle kabul etti- değerli bir rakipti.

Maverick'in gözleri onun arkasında, küçük karartısının Tynan onu korurken gökyüzünde zayıflıklarını sergilediğini bildiği yere kaydı. Zaiana onun alayına keyifle gülümsemekten kaçındı.

"Bu uzun sürmez."

Ağzının yukarı kalkmasına karşı koyamadı. "Hayır, olacağını sanmıyorum."

Gözleri başının bir hareketiyle kısıldı. "Çelik mi fırtına mı, Zaiana?"

Cevap olarak kılıcını çekti. Yavaşça, kasıtlı olarak, karanlık bir açıklıkla kaplı bakışlarını düşürmeden. Bileğinin bir hareketiyle kıvılcımlar damarlarında uğuldadı, derisini karıncalandırdı ve kılıcını ölümcül derecede yanan bir ametiste dönüştürmek için uzunluğundan aşağıya doğru fırladı. "İkisi de."

Onun yırtıcı bakışlarına karşılık verdi. "Ben de bunu söylemeni umuyordum." Maverick kendi kılıcını çekti ve gümüş parıltıyı kendi imzası olan parıltıyla yutmak için mavi bir alev saçtı. Daha azını beklemiyordu. Ateşe ateşle karşılık vermek her zaman oynadıkları bir oyundu. Enerjileri savaşta çarpıştığında güzel, tehlikeli ve tamamen heyecan vericiydi.

"Önümde diz çökmeni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Senin için her zaman dizlerimin üzerine çökerim, Zaiana. Sadece istemen yeterli, biliyorsun." Maverick alev alev yanan kılıcını kullanarak Zaiana'nın önünde durdu.

"Sadakatini istiyorum, hayal kırıklığı yaratan yatak odası iyiliklerini değil." "Yatak odasında, ikisini de verebilirim."

"Kıtadaki son erkek siz olsaydınız, türümüz bizimle birlikte yok olurdu."

İleriye doğru birkaç yavaş adım atarken sapkın sırtışı gözlerine kadar uzandı, ta ki ikisinin arasındaki çizgiye gelene kadar. Zaiana memnuniyetini belli etmedi. "İkimiz de biliyoruz ki sonunda gerçekten arzuladığın şeye boyun eğmen için son erkek olmama gerek yok."

"Arzuladığım şey göğsündeki ölü kalbi söküp çıkarmak." Zaiana çenesini kaldırdı. "Ve sökeceğim."

Maverick elini soğuk, hareketsiz organa götürdü. "Beni yaraladın, canım."

Açık alanda dalga dalga yayılan ani bir kükreme dikkatlerini çekti ve ardından bayrağın ele geçirildiğini işaret eden tek bir davul sesi duyuldu. Maverick'in dikkatini dağıtırken tüm duyularını kullanarak karanlığı takip eden Zaiana için bu bir sürpriz değildi. Amaya'nın Tynan'ın yardımıyla oyunun ilk bayrağını ele geçirdiğini bakmadan biliyordu.

Zaiana, Maverick'in başını çevirip arkasına bakarken yaşadığı şaşkınlıktan kazandığı bir saniyeyi değerlendirerek saldırdı. Kılıç kolunu dışarı savurduğunda, yıldırım patlamasının etkisi Maverick'in aptalca yakınlığından dolayı daha sert oldu. Onu geriye doğru fırlattı ve havayı yakalamak ve utanç verici bir şekilde yere yuvarlanmaktan kaçınmak için kanatlarını açtı. Botları taşa sürtünerek ayaklarının üzerine indiğinde, artçı sarsıntılar azalırken dişlerini sıkarak kendi içine kıvrıldı. Zaiana zaferle gülümsedi.

Vuruşu, onu yakın çevresinin biraz dışına göndermeye yetmişti. Oyundaki sıraları gelmeden önce bölgelerinin dışına çıkmaya zorlandıkları her sefer, altmış saniyelik bir ceza süresi ekleniyordu. Takımı tüm bayrakları ele geçirmeyi ve Maverick'i önce serbest bırakmayı başarsa bile, Maverick'in ondan alabileceği daha ne kadar değerli ek saniye varsa o kadar süre burada sıkışıp kalacaktı.

Doğrulduğunda, bakışlarında gölge öpücüğü gibi bir öfke vardı. Kızgın bir Maverick belki de var olabilecek en hoş manzaraydı. Maverick ona doğru yürürken Zaiana sinsi soğukkanlılığını korudu.

"İşi çok kolaylaştırıyorsun, Maverick," diye çıkıştı. Onun öfkesini ne kadar kızdırabilirse, ikisi kaldığında o kadar pervasızlaşacaktı.

"Ucuz numaralar, Zaiana. Daha iyisini beklerdim." "Görünüşe göre ikimiz de hayal kırıklığına uğradık."

Kolundaki kayma onu bir sonraki hamlesine karşı uyardı. Adamın parmak uçlarında beliren ışık titreşimini yakaladığı anda Zaiana serbest elini uzattı, demir pençeleri şimşeği aleve çevirmek için doğrultulmuştu. Güçleri buluştuğunda, altlarındaki zemin sarsıldı. Zaiana darbeyi absorbe etmek için duruşunu değiştirirken, ametist ve kobalt birleşerek kör edici bir ışık parlaması yarattı. O güçlüydü ama Zaiana kendi yeteneğini onunkine karşı ilk kez test etmiyordu. Güce karşı ham gücün mücadelesinde birbirlerini öldürebilirlerdi. Ona karşı zafer kazanmanın tek yolu kurnaz hileler ve çeviklikti.

Zaiana birleşmiş güç ışınlarını gökyüzüne doğru fırlatma cüretini gösterdi ve iki davulun yankılanan vuruşu, kasvetli bulutların üzerinde vahşice patlayan gök gürültüsünün **y a n k ı l a n a n** gümbürtüsü tarafından çabucak yutuldu. Ani enerji düşüşü ikisinin de nefes nefese kalmasına neden oldu ve Zaiana toparlanma anını Amaya'yı gözetlemek için kullandı, tam o sırada Amaya rakiplerden birinin bacağına bir ok gönderdi. Daha tatmin edici olan şey ise kemerine bağlı iki mavi bayraktı. Diğer davul sesi Maverick'in kendi bayraklarından birini aldığını işaret ediyordu ama en azından liderliği elinde tutuyordu. Artık tüm oyuncular tahtaya doluşmuştu ve Zaiana içten içe gururla gülümsüyordu.

Doğrulurken gözlerini tekrar Maverick'e çevirdi ama Maverick'in siyah küreleri ona doğru savrulan ikiz beyaz ateş kürelerine dönüştü ve genişledikçe parlak bir maviye dönüştüler. Birinin etrafında döndü ama dikkatinin dağıldığı an zihnini karıştırdı ve göğsüne yakıcı bir damga gibi çarpan ikincisinden kaçınmasını engelledi. Bu darbe onu geriye doğru savurdu ama havanın onu yakalaması için kanatlarını açmak yerine yere düşmesine izin verdi. Rüzgâr onu çok uzağa taşıyabilirdi, oysa avuçlarını ve kanatlarını kesen gevşek taşın sert sıyrıkları onu yavaşlattı.

Hareket etmeyi bıraktığında, hemen kendini dizlerinin üzerine itti ve yan tarafına baktı. Yaralanmasına değmişti çünkü kendisini hâlâ çemberin içinde, çemberin dışına çıkmasına sadece bir santim kala görüyordu. Zaiana kıkırdadı, sonra başını arkaya eğdi ve Maverick'i her alt ettiğinde gözlerinin etrafında dolaşan öfke gölgelerini baştan çıkaracağını bildiği bir kibirle daha sert güldü.

Yavaşça ayağa kalktı, umursamaz bir tavırla tozunu aldı. "Bundan daha iyisini yapabilirsin," diye seslendi ona.

Buna karşılık olarak ona doğru bir alev topu daha gönderildi. Zaiana kılıcını kaldırdı ve çeliğin onun acınası atışını kesmesine izin vererek destekledi. İyi oldu. Onu yıpratmak istiyordu. Bunu fark etmiş gibiydi ve yumrukları ona küstahça vurmaya ve gücünü tüketmeye çalışmaktan kaçınmak için sıkıca kıvrıldı. Şimdiden avantajın kendisinde olduğunu düşündü. Onu kızdırmayı başarmıştı.

Bir davul sesi daha, ama ele geçirilen onun son bayrağı değildi. Maverick'in haydutları yetişmişti. Zaiana sinirlenerek dişlerini sıkacaktı ama ekibine bir bakış atınca keşke Maverick'ten çekinmeseydim de Amaya'nın tam da planladıkları gibi hareket ettiği eğlenceli gösterinin tadını çıkarabilseydim diye düşündü. Zayıf ve güçsüzdü, göz alıcı kanatlarıyla etrafta koşuşturuyordu ve bu da vahşi akbabaların onun etrafında dönmesine neden oluyordu, kolay bir alaşağı etmenin cazibesine o kadar kapılmışlardı ki Maverick'i serbest bırakmak için son bayraklarını güvence altına almak yerine onun bayraklarını almaya odaklanmışlardı.

"İkimiz de onların sadece göstermelik olduğunu biliyoruz. Asıl savaş seninle benim aramda."

Zaiana soğukkanlılığını yeniden kazanmış olan Maverick'e baktı. Kurnaz küçük yüzüne dayanılmaz bir eğlence geri dönmüştü.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," diye cevap verdi.

Sırıışı baştan çıkarıcıydı. "Bunu özlemişim." "Kıçına tekmeyi yemek mi?"

"Seni izlerken" -gözleri onu tepeden tırnağa takip ediyordu- "güzelce evcilleşiyorsun."

O daha cevap veremedi bir vuruş ve hemen ardından bir diğer vuruş sesi duyuldu. Amaya tüm bayraklarla birlikte ona doğru koşmaya başlamıştı ama dehşet içindeydi, Maverick'in üç haydudu peşindeydi ve diğerlerinin hiçbiri onu korumuyordu. Onun yerine Drya ve Kellias diğer ikisiyle savaşıyor, Saline yerde kıpırdamadan yatıyor, Tynan ve Acelin ise Maverick'in koşucusunun iç çembere ulaşmasını engellemek için ona doğru ilerliyordu. Bu çarpıtılmış bir kaostu ve onların planı değildi.

Zaiana diğerleriyle ilgilenemiyordu; tek yapabildiği Amaya'nın koşuşunu büyük bir merakla izlemektir, arada bir dönüp hedefini ıskalayan oklar atıyordu, çünkü düşünmesi gereken çok şey vardı. O

iyi bir okçuydu ama savaş alanında birden fazla tehditten kaçabilmek ve onları vurabilmek için çok daha fazla ince ayar yapması gerekiyordu.

Zaiana hançer gökyüzünden doğrudan karanlığa doğru savrulmadan saniyeler önce bir bıçağın parıltısını yakaladı. Bir damla Zaiana'nın midesini oydu ve gözleri büyüdü. Amaya'yı uyarmak için ağzını açtı ama çok geçti. Amaya başka bir ok fırlatmak için döndüğünde hançer böğrüne saplandı. Amaya haykırdı ve Zaiana çemberin kenarına koşup çaresizce karanlığın düşüşünü izlerken Maverick'e olan odağını tamamen kaybetti.

"Ayağa kalk!" Zaiana bağırdı. Çok yakındı, çok yakındı.

Amaya'nın gözleri onunkilere kaydı, korkudan donmuş gibiydi.

"*Şimdi, Amaya!*" Zaiana kelimeleri olabildiğince irade bükücü bir otoriteyle kapladı ve gözlerini hayalet gibi yaklaşmakta olan üç karanlık fae'ye çevirdi. Sonuçları ne olursa olsun Zaiana'ya ceza olarak onu öldüreceklerdi.

Amaya'nın gözlerinde o an korkunun sert bir kararlılığa dönüştüğünü gördü. Hayatta kalmak için. Acı dolu bir çığlıkla hançeri yanından çekti. Zaiana irkildi ve sadece kan kaybının ölümcül olmaması için yeterince iyileşebileceğini umdu. Ayağa fırlayan Zaiana sadece mide bulandırıcı *bir korkuyla* izleyebildi - alışık olmadığı *bir şeydi bu*. En tehlikeli savaşlar karşısında bile asla korku hissetmemişti. Ama Amaya yayını alıp bir oka uzanırken, duruşunu alıp okunu fırlatırken bu korku hızla huşuya dönüştü. Sonra tekrar ve sonra tekrar. Her acı verici hareketinde ondan gelen şiddetli çığlık tamamen ilham vericiydi.

Son erkek tarafından vurulmasına saniyeler kala son okunu fırlattı. Ok hedefine ulaştı, boğazına saplandı ve onu anında öldürdü, böylece aşağı düşerken kemiklerinin çatlamasını hissetmeyecekti.

Amaya yarasına rağmen bir saniyesini bile boşa harcamadı; yarası, tuttuğu elinin üzerine gümüş rengi kan akıtıyordu. Dişlerini sıkarak tekrar koşmaya başladı ve çembere ulaştığında Zaiana özgür olacaktı.

Maverick ona vurmamıştı, ancak Amaya onun kendi sırtını defalarca kazanması için tamamen savunmasızdı. Gözleri Amaya'dayken dikkatini neyin meşgul edebileceğini ölçmek için ona bakmadı. *Biraz daha ileri*. Şimdi tökezliyordu. *Hadi, sadece birkaç adım daha*. Nefes alıp verişini duyulabiliyor, hızı yavaşlıyordu. Zaiana'nın

Kolları kendiliğinden açıldı ve Amaya doğruca onun içine düştü. İkisi de dizlerinin üzerine çökene kadar karanlığı indirdi. Bir siren tizliği onun serbest kaldığını işaret etti.

"Git," diye nefes aldı Amaya.

Zaiana'nın eli Amaya'nın yarasının üzerine gitti. Hâlâ fişkırıyordu ve kafasını kaplayan panik o kadar nadirdi ki ne yapacağını bilemiyordu. Şimdiye kadar durması gerekirken çok fazla gümüş kan akıyordu.

"Sanırım..." Amaya nefes nefese kalmıştı ve bu fiziksel efordan kaynaklanmıyordu. "Sanırım Niltain çeliği." "

Zaiana'nın genişlemiş gözlerinde her şeyi tüketen sıcak bir öfke parladı ve boynunu Maverick'e doğru ölüm vaat eden bir işaretle kırdı. Maverick masum bir ifade takınmakta ustaydı, usta oyunculuğu sanki haydutunun sahaya soktuğu yasadışı silah hakkında hiçbir şey bilmediğine inanacakmış gibi bir şaşkınlık bile yaratıyordu. Kendi türleri için ölümcül olabilecek bir metal.

"Gitmen gerek," dedi Amaya zayıf bir sesle ve Zaiana'nın dikkatini tekrar ona çekti. Yüzü her zamankinden daha solgundu ve bunun terden mi yoksa tenini kayganlaştıran buğudan mı kaynaklandığından emin olamıyordu. Göz kapakları birkaç kez düştü ve sözleri kulaklarında Maverick'ten önce son bayrağı alma şansı varsa onu terk etmesi gerektiği aciliyetiyle çınlsa da...

Zaiana hareket edemiyordu.

İkinci bir siren sesi duyuldu ve Maverick'in koşucusunun da ona ulaştığını anladı. Ama hâlâ ona karşı altmış saniyesi vardı.

Zaiana içten içe savaştı, eğer giderse genç karanlık fae'nin hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyordu. Acilen bir şifacıya ihtiyacı vardı. Tereddüt ederken, şimdiye kadar istediği her şeye sahip olma fırsatını feda ediyordu. Zayıf davranıyordu. Zaiana her geçen saniye daha da sertleşen ilahi çatışmalar kasırgasında dişlerini sıktı.

Seçimine karar vermek ve bunun onu ne hale getirdiğini Nether'a lanetlemek üzereydi. Ama buna gerek kalmadı. Tynan çullanarak yere indi ve Amaya'nın yanına çömelip karanlığı kollarından aldı.

"Git, Zaiana!" diye bağırdı.

Bu onun mantıklı düşünmesi için yeterliydi ve doğrulurken onun sert bakışlarıyla karşılaştı. Tynan onun yerini aldı ve gücü azaldıkça yarasına baskı uygulamak için bir elini Amaya'nın üzerine koydu.

Zaiana başını sallayarak kanatlarını açtı. Uçmadan hemen önce, "Sen hayatta kal, Amaya. Bu bir emirdir."

Oceanof PDF.com

BÖLÜM 27

Zaiana

W Kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak gökyüzüne fırlayan Zaiana, sis onu yutmadan önce genç kara fae'nin soluk soluğa kıkırdamasını yakaladı onu. Bu, paniğini yatıştırmaya ve onu tekrar o lazer odağına çekmeye yetti.

Aptalca ve zayıf bir şekilde çok fazla zaman harcamıştı ve bu neredeyse her şeyine mal oluyordu. Zaiana öfkesini topladı, kucakladı ve dizginledi, Maverick'in üzerine azgın bir fırtına gibi salmaya hazırdı. Görüş neredeyse imkânsız hale gelene kadar sisli bulutları yararak ilerledi, yükseldikçe saçları nemlendi. Ama bu dağ geçitleri hafızasında zirve zirve yer etmişti. En son bu geçitlerden geçerken o topraklarda verdiği mücadeleye dair anımsamaları tamamen engelledi. Zihni sadece iki hedefe odaklanmıştı ve bu da diğer her şeyi unutmasını kolaylaştırıyordu: bayrağı bulmak ve Maverick'ten intikamını almak.

Avantajlı zamanının dolduğunu biliyordu ve eğer peşinden gelmeyi seçerse onu tespit etmek için tüm duyularını kullandı. Zaiana dağların sivri taşları üzerinde eğilip bükülerek ilerliyor, gözleri obsidyen arazide fark edilmesi neredeyse imkânsız olan siyah bayrağın titreşimini hararetle tarıyordu. Eğer dikkatli olmazsa, farkına varmadan utanç verici bir şekilde yanından geçip gidebilirdi.

Düşen bulutların arasından geçerken saçları ıslandı ve ağırlaştı. Daha yakından görebilmek için bir dalışa geçmek üzereydi ama mavi alevli çeliğin darbesi ona çarpmadan önce saldırıyı hissederek kılıcını döndürüp yukarı kaldırdı. Havadayken Maverick sert ve kararlıydı.

Çapraz bıçakların arasından bakıyor. Kobalt ve ametist güzel, alev alev yanan bir tangoda bulundu. Zaiana beyaz öfkeden başka bir Şey göremiyordu. Kadın adamın kılıcını itti ve tekrar savurdu, adam da kendi kılıcıyla savuşturdu.

Kılıçları her karşılaştığında çevrelerindeki gri kasvet elektrik ve ateş kıvılcımları ve korklarıyla patlıyordu. Zaiana saldırılarına ara vermiyor, Maverick'in bocalamasına neden olan m kemmел bir Şekilde kontrol edilmiş ve yönlendirilmiş bir öfkeyle tekrar tekrar vuruyordu. Bunu biliyor gibiydi ve Zaiana kılıcının bir sonraki darbesini indiremeden önce kanatlarını sıkıca kavradı ve yıldırım kılıcının yolundan kafa üstü dalışa geçti. Öfkeli bir karanlık bulutu tarafından yutuldu ve kadın, geri çekilmesinden duyduğu hayal kırıklığıyla parmak uçlarından küstahça bir şimşek fırlattı.

Bunun odaklanmasını engellemesine izin vermedi. Tek yapması gereken o lanet bayrağı bulmaktı. Maverick, Amaya'nın hayatına mal olabilecek hilesi yüzünden onun tam ve su katılmamış öfkesinin bir kısmını bile hissetmemişti. Karartı düşüncesini bir kenara bıraktı ve dağları bir kez daha düzenli bir Şekilde taramaya başladı.

Birkaç dakika sonra Zaiana'nın siniri pervasızlık noktasına ulaştı. Gözü kapalı aramak kadar iyiydi. Aklına bir fikir geldi ve yükseklere nişan aldı, uçtu ve uçtu, kanatları yerçekimine karşı öfkeyle çarparak gökyüzünde zafer kazandı.

Kendini yeterince yüksek hisseden Zaiana gözlerini kapadı ve nefes alış verişine odaklandı. Zihnini sakinleştirdi ve içinde yatan fırtınalı g   kuyusuna daldı. Zihninde ve kalbinde yaşayan karanlıkla taban tabana zıt bir Şekilde, yaşayan bir ışık küresi gibi nabzını hissetti. Zaiana kılıcını kınına soktu ve sanki o g   yumağı avuçlarının içindeymiş gibi avuçlarını tuttu. Teslim oldu ve dizginleri eline aldı ve g   elle tutulur bir hale geldi. Akımlar damarlarına doldu, yüzünün etrafında gevşek duran nemli saçlarının soğukluğunu aldı. Hissettiği tek Şey güçtü; elektriksел, muhteşem bir g  . G   parmak uçlarında canlandı ve Zaiana gözlerini açtığında avuçlarının arasındaki boşlukta ölümcül bir şimşek topu oluştu. Herhangi bir yanlış iletimin korkunç bir Şekilde geri tepebileceğini bilerek sabırla ve titizlikle oluşmasına izin verdi. Güzel p r zly vuruşlar kıvılcımlanarak ellerinin üzerinde ve büyüyen kürenin içinde dans etti. Gerçekten büyüleyiciydi.

Sonra, kuyunun gerildiğini hissedip sınırlarını test ettiği konusunda onu uyardığında, Zaiana bıraktı.

Ellerini uzattığında, küre düzleşip genişledi ve sisi ve karanlığı fethederken kendi yeteneğini hayranlıkla izledi

Eğitim alanının tamamını kaplayan bulutlu kasvet, Şimdi ona bakan her karanlık fae'yi görebilmesi için onu kovuyordu. Yüce Lord'un parıltısı gözüne çarptı ama hiçbirine zerre kadar dikkat etmedi.

Sis her Şeyi bir kez daha gölgelemek için geri gelmeden önce kendisi için satın aldığı zamanın bir saniyesini bile boşa harcamadı. Zaiana aşağıdaki açık araziden uçarak uzaklaştı, bunu asla bu kadar kolay yapmayacaklarını biliyordu. Bayrak dağların içinde bir yerde olmalıydı.

Eğer gözlerini kırpıŐtırsaydı, ka ırabilirdi. Uzakta hafif bir titreşim. Bu dağlarda doğal olarak hareket eden hiçbir Şey yoktu. Ve patlamasının uçmakta olan herhangi bir yaratığı kovalayacağını bilen Zaiana zaferle gülümsedi. Bayrağa doğru fırladı.

Dar, düz bir düzleme inen Zaiana, baŐarısıyla Şarkı söyleyen siyah kumaşa doğru ilerlerken kanatlarını sıkıştırdı. Maverick'in ateşi ona doğru yöneldiğinde savunmak için yıldıırımını fırlatmak için zamanında dönmek zorunda kalmadan önce birkaç adım atabildi.

Kızgınlıkla homurdandı.

Maverick saldırmadan mesafeyi kapattı. Zaiana kendini o kadar da kısıtlanmış hissetmiyordu. Cesaretini toplayarak, yıldıırımlarıyla uyumlu hareketlerden oluşan hassas bir dans sergiledi. Bazılarını savuşturdu ve diğerlerinden kıl payı kurtuldu. Ama o sadece ısınıyordu. Şimşeğinin bir sonraki yüküyle birlikte, demir kaplı parmaklarını doğrulttu ve önünde bir araya getirerek adamın ardından parlak bir parıltı gönderdi. Taşa çarpana kadar geriye doğru savrulmasında hiçbir zarafet olmayacak kadar sert bir Şekilde saplandı.

Zaiana'nın dönüp bayrağı sonsuza dek ele geçirmek için koŐması gerekirdi ama öfkeyle tekrar ona doğru ilerledi. Maverick elleri ve dizleri üzerine çökmüş, yere siyah kan t k r yordu. Zaiana doğruldu, kılıcını çekti ve ucunu Maverick'in  l  kalbine dayadı. Göğsü derin bir Şekilde inip kalkıyor, kılıcını Maverick'e saplamak için söylediği karanlık ilahi neredeyse  ıldıırtıyordu.

"Senin omurgasız bir korkak olduğunu hep biliyordum," diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından.

Maverick ne bir öfke ne de karşılık vermeye niyetli olduğuna dair bir işaret gösterdi. Burun delikleri alevlendi, onun boyun eğmesinden nefret ediyordu. Bu o değildi; o boyun eğmezdi.

Kılıcını daha sert bastırdı ve adamın çenesi büküldü. "Sana söz veriyorum Zaiana, Berrik'in niyeti hakkında hiçbir bilgim yoktu."

Onun adını duymak istemiyordu ve bu ses, bıçağının ucunun derisini deldiğini hissedene kadar koluna daha fazla baskı uyguladı. Adam irkildi ama ses çıkarmadı.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" dedi sesini sabit tutarak. "Beni aptal mı sanıyorsun?" *Tanrım*, ondan nefret ediyordu. Ondan o kadar nefret ediyordu ki, bu neredeyse göğsünü kavuran fiziksel bir yanıktı. Ya da belki de onu burada bitirmesini gerektiren şey şimşeğinin vahşi uyanışıydı.

"Sen aptal değilsin. Bu yüzden beni öldürmeyeceksin."

Zaiana meydan okurcasına parladı, kabzayı iki eliyle kavradı ve kollarını, kılıcını adamın göğsüne saplamak için mükemmel bir konuma getirdi. Bu sadece bir istek değildi; intikam için küçük bir şanstı. Maverick'e bakarken görebildiği tek şey dünyadaki her türlü kötü, iğrenç ve iğrenç şeydi. Tek görebildiği... kendisiydi.

Dişlerini sıktı. O derinliksiz siyah gözlere bakarken, lanetleyici bir şeyin titreşimini gördü. Anlayış. Islak gece yarısı saçları her açıdan yüzüne yapışmıştı ve bir an için onu genç haliyle gördü. Maverick her zaman böyle değildi. Her zaman karanlık bir fae değildi. Ama o öyleydi. Bu şekilde *doğmuştu*.

"Seni öldüreceğim, Maverick. Belki bugün ya da yüz yıl sonra değil ama öldüreceğim. Umarım hayatının geri kalanını benim için arkanı kollayarak geçirirsin, çünkü ben hep orada olacağım. Bekliyorum. Karanlıkta bile varlığını sürdüren bir gölge." Geriye doğru attığı uzun bir adımla, bıçağı adamın göğsünden ayrıldı.

Maverick tısladı, eli siyah kan sızan yaraya gitti.

Zaiana ondan uzaklaştı ve bir kez daha bayrağa doğru yürüdü.

İblisin gözlerinde gördüğünü sandığı yenilgi ışıltısıyla yapılmış aptalca bir hareketti. Zaiana daha iyisini bilmeliydi, hatasını ancak sıcak alevin yakıcılığı sırtına vurduğunda fark etti. Şaşkınlık içinde haykırdı, yanmayı esinti ve ıslak sisle soğutmak için dizlerinin üzerine çöktü. Ama artık çok geçti ve doğrulurken Maverick aceleyle onu geçerek bayrağın önünde durdu. Maverick zaferini ilan etmek için elini uzatırken gözleri inanmazlıkla açılmış, kendisiyle alay eden bu başarısızlığı kabullenememişti. *Onun* zaferini.

Zaiana ayağa kalkarken tüm acısı bir anda azaldı ve bayrağın malzemesinden sadece birkaç santim ötede bileğini saran bir kement şeklindeki yeteneğini fırlattı. Maverick, elektrik ipi onu tutup vücudunda titreştikçe bağırdı ve bu bağıris Zaiana'nın acısını daha da arttırdı.

ıslaklığı onu kapladı. Zaiana tüm gücüyle çekerek Maverick'i geri çekti ve Maverick önünde yığılıp kaldı. Aynı nefeste hamle yaptı ve koşmaya başladı. Adam ayağa kalkmadan hemen önce lanet bayrağı kavradı ve kükreyen bir zafer çığlığıyla direğinden kopardı.

Maverick'le yüzleşmek için döndüğünde nefes almakta zorlanıyordu. Bayrağı tutarak ona dik dik baktı. Dağların üzerinde şarkı söyleyen siren harikulade bir melodiydi. Zaiana nefes aldı, alevlendi, içinde öfkelendi.

O kazanmıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

Faythe

FAYTHE, içini hoşnutluk ve güven duygusuyla dolduran sert ve sıcak bir şeyle sarılıp sarmalandı. Gözlerini kırıştıtararak açtı, sadece Kaslı bir gövdenin sürekli yükselip alçalmasıyla karşılaştı. Gecenin bir noktasında, muhtemelen rahatlamak için Rey lan'a yaklaşmış olmalıydı çünkü Rey lan'ın parmakları hâlâ onunkilere dolanmıştı ve yan tarafına kıvrılırken birleşen elleri göğsünün üzerinde uzanıyordu.

Kıpırdamadan durdu, konumlarını ve yakınlıklarını fark etti ama utanç ya da korkudan değil. Başını dikkatle arkaya doğru eğdiğinde Rey lan'ın huzurla uyuyan yüzüne baktı. Yumuşak gümüş bukleler alnına dökülmüştü ve yüzünün her sert çizgisi pürüzsüz ve yüksüzdü. Onu rahatsız etmek istemedi, manzaranın tadını çıkarıyordu.

Nik'ten gönülsüzce ayrıldıktan ve kendi bilinçaltına döndükten sonra Faythe yeteneğinin verdiği güçle yere yığılmıştı. Kendine zarar vermeye -ya da daha kötüsüne- tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu biliyordu ama sevgili arkadaşıyla geçirebileceği her değerli saniyeye tutunmaktan da kendini alamıyordu. Faythe'nin Rey lan'ı kontrol edecek ve karşıya geçmeyi başardığını teyit edecek gücü yoktu. Uykunun karanlık çekimine anında yenik düşmüştü.

Faythe kendini dinlenmiş ve yenilenmiş hissettiğine göre uyumuş olmalıydılar. Rey lan'ın da fazladan saatlere ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve ona gücünü hediye ederek kendisini zorladığı için göğsü suçluluk duygusuyla burkuldu. Faythe, Rey lan'ın onun için bu kadar uzun süre uyanık kalmasına duyduğu minnettarlığı nasıl ifade edeceğini bilemiyordu.

Nik'i gördü ve bu sırada kendi enerjisini de tüketti. Kelimeler asla yeterli değildi ve bu özverili savaşçıya sunabileceği değerli hiçbir şeyi olmadığını hissetmekten kendini alamıyordu. Hüznü kalbini parçalıyordu.

Dikkatle elini onunkinden kurtardı. Adamın sesi çıkmıyordu ve göğsü sabit, eşit bir ritimde duruyordu. Faythe ayaklarını sürüyerek kısa bir mesafe uzaklaştıktan sonra doğrulup dizlerini göğsüne bastırdı ve balkonun ötesindeki bulutsuz gündüz gökyüzüne bir göz atmak için yana doğru baktı. Reyhan'ın derin nefes alışını uyandığının işaretini vermeden önce birkaç sessiz saniye geçirebilmişti. Faythe dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalışan Reyhan'a baktı. Adam kaşları endişeyle çatılmış bir halde beklenti içinde ona bakıyordu ve Faythe onun dün gece geldiğini bilmediğini fark etti.

"İşe yaradı mı?" diye dikkatle sordu.

Faythe'nin yanaklarında bir gülümseme belirdi ve Reyhan'ın gergin omuzlarını rahatlattı. Başını salladı. "İşe yaradı."

Reyhan rahat bir nefes alarak tekrar yere düştü. "Yüce Farrow'un kralı ne rapor edecek o zaman?"

Her ne kadar bunu şaka yollu söylemiş olsa da Faythe bu soru karşısında ona sırtını dönmek zorunda kaldı; zor konuşmalarında mutlulukları acımasızca hüznüyle gölgelenirken Nik'le konuşmayı başardığı için duyduğu bariz sevinç azaltmak istemiyordu. Ama Reyhan'dan hiçbir şey saklayamazdı ve o da hiç tereddüt etmeden yanına oturdu.

"Ona Adalar'a yaptığınız yolculuktan bahsettiniz, değil mi?"

Doğrudan değil. Ama Marlowe'un bunu yapması an meselesiydi. Cevabı kızın kısılmış kaşlarında okudu.

"Bu her şeyi gerçek yaptı," dedi sessizce. "Sanki bunca zaman onu bir daha göremeyeceğime gerçekten inanmamışım gibi. Jakon, Marlowe, Tauria..." Faythe gözlerini kapattı, boğazını sıkan kalbini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Göreceksin," dedi Reyhan kararlılıkla. "Hayatım üzerine yemin ederim Faythe, onları tekrar göreceksin."

Tanrım, kendi hayatını kurtarmak için onun hayatının tehlikede olduğunu düşünmek bile göğsünün sıkışmasına neden oluyordu. Bu sözleri onu rahatlatmak için söylemiş olsa da, gerekirse onun hayatını kendi hayatıyla koruyacağına dair verdiği söz onu rahatlatmaktan çok daha fazla acı veriyordu. Öyle ki, onu geride bırakmanın bir yolunu -herhangi bir *yolunu*- bulmak istemesine neden olan bir korku dalgası hissetti. Sadece böylece güvende olacaktı. Bu nafile bir çaba olacaktı çünkü Reyhan'ın onu asla terk etmeyeceğini biliyordu. Ve o da onu asla terk etmeyecekti.

Yolculuğa hafta sonunda başlayacaklardı ve huzurlu zamanlarını geri sayan kum saati tahmin ettiğinden daha hızlı tükeniyordu.

Reylan'ın eli sırtına düştü ve elin kıvılcımı kızın şaşkınlıkla gerilmesine neden oldu. Adam bunu istenmeyen bir temas olarak algılamış olmalı ki kolunu hızla indirdi ama dokunuş tam tersi bir etki yarattı ve Reylan başını çevirerek adamın safir taşlarıyla tekrar buluştu. Paylaştıkları bakışta *ateşleyici* bir şey vardı.

Şiddet daha da artmadan Reylan yorganı geri çekti ve yataktan fırladı. Onun ceketini ve botlarını giymesini izledi. Her zaman yaptığı gibi kendi odasında tazelenip üstünü değiştirecekti. Baş başa geçirdikleri zamanın bir kez daha sona ermesinden duyduğu hayal kırıklığının yatışmasına izin vermedi.

"Muhafızlara ben yokken alacakları yeni önlemler hakkında bilgi vermem gerekiyor," dedi, yatağından yuvarlanmış gibi değil de yarı prezantabl görünmek için ceketini ilikleyerek. Dedikodu alevlerini körükleyeceği kesindi.

Faythe başıyla kısa bir selam verdi. "Agalhor beni kaleyi bir kez daha gezmeme için davet etti," dedi ona.

Hâlâ gergin bir tedirginlik içinde olsa da, babasını görmek artık onu korkutmuyordu. Aslında, babası ne zaman yalnız kalmayı teklif etse, bir çocuk gibi **h e y e c a n l a n ı y o r d u**; hem soyunun ve krallığın tarihi hakkında daha fazla şey öğrenmek hem de zihninin değerli bir köşesinde gizlice sakladığı anıları hatırlamak için, yolculuklarında en kötüsü olursa babasıyla kaç tanesini deneyimleme ayrıcalığına sahip olacağından emin değildi.

Reylan bu söz üzerine genişçe sırttı, nadiren gördüğü parlak bir gülümseme idi bu. Tek söylediği "Sevindim," oldu ama ses tonu sevinçle canlandı.

Onları bir arada gördüğü andan itibaren Reylan ve Agalhor'un bir kral ve generalinden çok daha derin bir bağa sahip oldukları anlaşılmıştı. Faythe, Agalhor'la kurmaktan mahrum bırakıldığı bu bağ kışkanacağını düşünmüştü ama bunu görmek kalbini doldurmuştu.

Reylan kapıya doğru yürüdü ve kapıda durakladı. "Seni sonra bulacağım." O günkü görevlerini yerine getirmek için ayrılmadan hemen önce her zaman verdiği bir sözdü bu. Bazen diğerlerinden daha isteksizdi. Sorumluluğun ağırlığı ve dikkatini gerektiren görevler yığını nedeniyle onu kıskanmıyordu. Rolüne uygundu ve ne kadar yorucu ve sıkıcı görünürse görünsün her şeyin üstesinden geliyordu. Faythe bunun için ona büyük hayranlık duyuyor ve ondan çok şey öğreniyordu

saygı duyulan bir figür olmak için ne gerektiği hakkında. *Liderlik* için ne gerekiyordu.

Faythe odasında uzun süre yalnız kalmamıştı ki, kapısının nazikçe çalınması ve ardından açılması günün başladığını haber verdi. Gresla her zamanki gibi içeri girdi ve Reyhan'ın gidişiyle aynı zamana denk gelen gelişinde her zamanki bilmiş bakışını fırlattı. Hiçbir şey söylemedi ama söylemek zorunda da değildi ve Faythe aradan kaç hafta geçmiş olursa olsun yanaklarına sızan rengi engelleyemedi.

Faythe, Agalhor'un gürleyen sesiyle Ashfyres'in kraliyet soyuyla ilgili bir hikâyeye kulak kesilmişti. Böylesine kadim ve güçlü bir soyun akrabası olduğu için tamamen huşu içindeydi ve kuşkusuz gözleri korkmuştu. Ashfyre'lar, Rhyenelle'in ilk Kralı ve ilk Anka Süvarisi Matheus Ashfyre'a kadar uzanan efsanevi bir soydu.

"Kardeşim pek çok açıdan Balemorus'a benziyordu ve yüzyıllar önce, Valgard'la çatışmaların başladığı döneme yakın bir zamanda, korkunç bir savaş sırasında pervasızca öldürülmesine neden olan şey, daha fazlası olduğunu *kanıtlama* ihtiyacıydı," diye açıkladı Agalhor, kütüphaneye giden ayrı bir koridor boyunca uzanan yeni bir dizi resmi incelerken.

Faythe'nin kaşları çatıldı ve bir aile portresinin önünde durdu. Resimde Reyhan'dan daha yaşlı görünmemesine rağmen Agalhor'u hemen tanıdı. O n u n yanındaki kişinin, bahsettiği ağabeyi ve arkalarında duran anne babalarından başka tek kişi olduğunu tahmin edebiliyordu. Garip bir şekilde Faythe, sanki resimdeki fae'lerin hareketsiz bakışlarında bir öz kalmış gibi, garip, gergin bir ürpertinin omurgasını büktüğünü hissetti. Büyükannesi ve büyükbabası ve amcası, bunu fark etmek onu şaşırttı. Yetim hayatı boyunca anne ve babasının soyundan herhangi birini tanıyabileceğine hiç inanmamıştı. Şimdi bununla yüzleşmek, ayıramadığı bir duygu dalgasına yol açtı. Üzüntü, sevinç, korku, değersizlik

-Hepsi midesinde mide bulandırıcı bir şekilde dönüyordu.

Faythe'nin gözleri bir süre daha amcasının üzerinde kaldı. Agalhor'un aksine, yüz ifadesi daha soğuk ve sertti ve keskin bir titreme vücudunu sarstı.

Sanki Malin'in kopuk gözlerine bakıyormuş gibi. "Tahtı mı istiyordu?" Faythe cevabı zaten biliyor olmasına rağmen sordu.

Agalhor başını salladı ve Faythe onu tablodan uzaklaşıp muhteşem kütüphaneye girene kadar takip etti. Faythe'nin gözleri bir kez daha Anka kuşu tüyüne takıldı ama kral bir okuma alanına yöneldiği için bu sefer ona doğru ilerlemedi.

"Hepimizin içinde şeytanlar var ama onunki diğerlerinden daha yüksek sesle bağııyordu. En büyük bendim ve babam her zaman beni kayırdı. Kardeşimi ne kadar dahil etmeye çalışsam da hep ayrı kaldık. Ben hükmetmek için yetiştirildim ve sanırım o ilgi eksikliğini değer eksikliği olarak hissetti. Görevimizi öğrenecek yaşa geldiğimizde hızla birbirimizden uzaklaştık." Agalhor, hâlâ hayatta olan biri için yas tutmanın nasıl bir his olduğunu bilen biri gibi, kardeşinden hüızınle bahsediyordu ve ona acıyordu.

"Ve şimdi... Taht için sırada Malin mi var?" Faythe sordu. Ondan öğrenmesi gerekiyordu ve bir sonraki sözlerini ele verebilecek her ifade titremesini izledi. Cevabı zaten biliyordu ama soruyu Agalhor'un olasılıkları gözden geçirip geçirmediğini, onu gerçek bir aday olarak görüp görmediğini anlamak için sormayı tercih etti. Kral olarak mı yoksa babası olarak mı, hangi görüşü daha önemli bulduğundan emin olamıyordu.

Faythe, Malin'in tercih edilen seçenek olması durumunda onu suçlamayacaktı. Yüzyıllardır burada büyümişti ve yaşam tarzını, sarayın yapısını biliyordu ve gözlemlediği kadarıyla yüksek fae soylularının desteğine sahipti. Faythe'nin ise hiçbir şeyi yoktu. Kendisi için gösterecek hiçbir şeyi yoktu. Çenesini kararlılıkla yüksek tutan tek şey, *öğrenecek* çok şeyi olduğuydu ve Rhyenelle'deki ikametne ne olursa olsun hiç bu kadar istekli ve hevesli hissetmemiştir.

Agalhor yürümeyi bıraktı ve ona döndü. Elleri arkasında kenetlenmiş halde dururken duruşu baskındı ama bu bir gözdağı ya da inceleme değildi; bu sadece kral için doğal bir duruştu. Adam hemen cevap vermedi ve Faythe, adam ona bakıp onu incelerken kaskatı kesildi. Birkaç dayanılmaz uzunluktaki saniye içinde, Faythe onun bu bakışla ruhunun derinliklerine ulaştığını, dürüst yargısını kaldırıp kaldıramayacağını ölçtüğünü ya da belki de onda gördüğü şeyde haksız ya da haklı olduğunu kanıtlamak istediğini hissetti. Faythe beklenti içinde taşla dönüşmek üzereyken konuştu.

"Seni gördüğüm andan itibaren kaderinde büyük bir şey olduğunu biliyordum Faythe. Çünkü sana baktığımda, annende gördüğüm şeyin aynısını gördüm. Bir vahşet, nadir bir kararlılık. Yaşamak için, savaşmak için, doğru olanı savunmak için."

Faythe'nin kalbi onun sözlerinden ve annesinden bahsetmesinden etkilenerек sertçe çarptı.

"Sonra bir lider ve bir koruyucu gibi konuştun. Bir barışçı. Halefim olmaya layık bir hükümdar gördüm." Agalhor başını onun önünde eğdi. *Eğildi.*

Faythe şaşkına dönmüştü, duyduklarını ve gördüklerini anlayamıyordu. Büyük bir kral önünde durmuş, sanki başka bir hükümdarmış gibi saygılarını sunuyordu. Kral doğruldu ve onunla göz göze geldiğinde, Faythe içgüdüsel olarak başını ona doğru eğdi. Bu harekette sessiz bir kabulleniş vardı. Ona olan inancı; onun izinden gitmesini *istemesi*. Bu onu korkuttu, heyecanlandırdı ama en önemlisi... onu güçlendirdi. Agalhor'un kutsaması belirsizliğin gölgelerini dağıttı ve Faythe bu yeni keşfedilen gücün her zerresine sahip çıktı. Ayağa kalkacak, savaşacak ve insanların onu babasını ve bir zamanlar annesini gördükleri gibi görmelerini *umacaktı*. Rhyenelle'in kraliçesi olarak.

Faythe kendine güvenle doğrulurken, "Teşekkür ederim," dedi.

Agalhor'un gülümsemesi sıcaktı, gözleri ruhunu aydınlatan bir gururla parıltıyordu. Sonra bir kralın kararlılığı yerini bir babanın endişesine bıraktı. "General Reyhan bana çıkacağınız yolculuk hakkında bilgi verdi," dedi. Faythe kendini Adalar'a yapılacak saçma seferle ilgili bir derse daha hazırladı. "Görevini ve kaderini kendi isteklerinin ve güvenliğinin önüne koyma ihtiyacını anlıyorum ama bu gerçekten kaçınılmaz bir neden mi?"

Adamın yüzündeki endişeyi gören Faythe'nin yüzü suçluluk duygusuyla kaplandı. "Ben olmalıyım."

"Ve sizi durdurmak bana düşmez. Yine de en azından asker yardımı gönderebilir miyim-?"

"Marvellas öğrenirse beni durdurmak için harekete geçecektir."

"Birbirimizi daha yeni bulduk." Agalhor'un sesi, omuzlarının neredeyse fark edilemeyecek kadar çökmesiyle birlikte, haince bir düşünce sürçmesi gibi kısıldı. Kendini toparlamakta gecikmedi. "Özür dilerim. Suçluluk duygusu uyandırmak istemezdim."

Faythe yutkundu ama bu, daralan nefes borusunu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı. Çünkü o haklıydı ve onunla birleştikten bu kadar kısa bir süre sonra ondan uzaklaşmayı göze alma düşüncesi, göğsünü ağır, bencilce bir özlemle sıkan ve sonuçlarına lanet eden tek kalp ağrısıydı. Agalhor'un onunla bağ kurmasına, ona umut vermesine ve kaybettiği aşkını hatırlatmasına izin verdiği için bencildi. Faythe geri dönmezse... onun katlanması gereken bir başka ölçülemez kayıp olacağı düşüncesinden nefret ediyordu.

"Özür dilerim." Bununla ne demek istediğini bilmiyordu.

Agalhor elini uzattı ama sıcak avucu omzuna değmeden önce sadece bir saniyelğine tereddüt etti. Göğsünde patlayan küçük bir rahatlama, bir kabullenmeydi bu. Hüzünlü ama minnettar bir bakışı paylaştılar, karşılıklı düşünce uyumlarını iletıyor gibiydiler. Gelecekte ne olursa olsun, birlikte geçirdikleri kısa süre için bile şanslıydılar.

"Sizden tek istediğim dikkatli olmanız ve kaderinizin *olduğunuzdan* çok daha büyük olduğunu hatırlamanız. Bu krallık için umudu taşıyan sizsiniz. Bize geri döneceğini biliyorum."

Faythe gözlerini diken diken eden gurur dalgasını geri kırıştırdı. Minnettarlığını dile getirecek ve onu teselli edecek hiçbir sözü yoktu. Elinde olmayan bir şey için söz veremezdi ama neye geri döneceğini bilmek ona şiddetli bir *yaşama* arzusu veriyordu.

Agalhor elini bıraktı. Küçük gülümsemesinde, sanki onun düşüncelerini dile getirmesine gerek kalmadan okumuş gibiydi. Döndü ve açık kitaplar ve parşömenlerle dolu bir masaya doğru yürüdü. "Ayrılmadan önce benimle yemek yemenizi isterim. Hepiniz bu yolculuğa çıkacaksınız."

Faythe de onu takip etti. "Bunu çok isterim," diye cevap verdi içtenlikle.

Dağınık masanın önünde durdular. Kusursuz kütüphaneye hiç yakışmıyordu ve tüm kitaplarla parşömenlerin toz tuttuğunu fark etti. Çok uzun zamandır kimse bu masadaki hiçbir şeye dokunmamıştı.

Agalhor onun gözlemlerine cevap olarak, "Annen okumayı severdi," dedi. Bir elini uzattı ve açık duran bir kitabın birkaç sayfasını amaçsızca karıştırırken bakımsız kitapları rahatsız etti. O zaman atılmış kitapların tam da annesinin bıraktığı gibi durduğunu anladı. Hiç dokunulmamış, raflara geri konulmamıştı, sanki

Burada durmuş metinleri incelerkenki görüntüsünü silmek. Bu, midesine yerleşen trajik bir düşünceydi. Bunca zaman sonra bile Agalhor'un kaybı hâlâ tazeymiş gibi üzerine yapışmıştı. Ama o dirençliydi ve üzüntüsünü ustalıklarla saklıyordu, böylece ona ihtiyacı olan bir krallığın önünde dağılmayacaktı. Agalhor tanıma ayrıcalığına sahip olduğu en özverili ve güçlü insanlardan biriydi.

"Gitmeden önceki haftalar boyunca onu hep burada bulurdum. Bazen onu eski harikalarından ve senaryolarından ayırmak için büyük bir ikna gerekiyordu." Sayfalara bakıp anılarını yad ederken yanaklarını sıcak bir gülümseme kapladı. Sonra başını kaldırdı ve etrafına hızlı bir bakış attı.

Faythe onun bakışlarını takip etti ama görebildiği kadarıyla kütüphanede tamamen yalnızdılar.

"Seninle paylaşmak üzere olduğum şey herkesten gizli kaldı ve sonsuza kadar da öyle kalacağını düşündüm. Ama bilmen gerek Faythe. Artık buradasın, artık benim kanımdan olduğun biliniyor, bu her şeyi değiştirir."

Faythe kendini hazırladı ama bu, sözlerinin onu birbiriyle çatışan duygularla çarpmasını engelleyemedi.

"Annenizin bahsettiğiniz Ruhlara inandığı ve tek bir amaç uğruna eline geçen her kutsal kitabı okumak için günlerini harcadığı gerçeğiyle başlamalıyım. Fae'ler Ruhların gücüyle insan kökenli hale getirilirdi ve Lilianna Yaşam Ruhu ile temas kurmanın bir yolu olabileceğine inanıyordu. Onu fae'ye dönüştürmek için değilse bile, beni insana dönüştürmek için." Agalhor onun tepkisini ölçmek için durakladı.

Faythe şaşkına dönmüştü ve bu imkânsız fikir karşısında duyduğu şaşkınlığı gözlerinin önüne getirdi. Uzaklara bakıp dönerken kralın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Sana göstermek istediğim bir şey var." Yürümeye başladı. Faythe onu hemen takip etmedi çünkü aklına gelen bir soru Agalhor'un verdiği bilgilerle farkında olmadan cevaplanmıştı. Yapbozun parçaları kendiliğinden bir araya geldikçe kalbi hızla çarpıyor, düzensiz bir tempo tutturuyordu. Cep saati, daha doğrusu içinde bulunduğu not... Agalhor annesinin Aurialis'le nasıl bağlantı kurulacağını öğrendiğini biliyor muydu? Üç Ruh tapınağının da yerini keşfettiğini.

Faythe dağınık kitaplara ve kağıtlara baktı. Annesi Aurialis'in tapınağına gitmeyi başarmıştı; bu da sonunda Faythe'nin

neden High Farrow'a gitmeyi seçtiği sorusu. Yine de annesinin Rhyenelle'e dönmemeye karar vermesi için Ruh'un ona ne söylemiş olabileceğini anlayamıyordu. Belki de bunun, Büyük Ruh'un beklediği yerde Marvellas'ın görüş alanından uzak durma çabası olduğunu düşünmekle yanılıyordu. En azından anlamaya başlayacak kadar büyüdüğünde Faythe'ye yeteneğinden bahsetmemeyi seçmiş olması mantıklı gelmiyordu. Babası hakkında tek bir şey bile bilmekten neden mahrum bırakıldığını da bir türlü anlayamıyordu.

Aklı karıştı ve oda eğildi. Faythe başını iki yana salladı. Şu anda kendini bunaltamazdı -hele ki Agalhor sorgulamaya hazırken. Ona doğru döndüğünde, kralın uzak kapının yanında sabırlı ve hazır bir şekilde beklediğini gördü. Kendini sakinleştirmek için uzun bir nefes aldı ve onu takip etmek için harekete geçti.

İki büyük, karmaşık oymalı meşe kapının önünde durdular. Dışarıda hiçbir muhafız yoktu ama parıldayan ahşaba baktıkça onlardan yayılan belli belirsiz ışıltıyı görmeye başladı.

"Bu oda benim kanımdan olmayanlara karşı korumalı." Agalhor onun merakını yanıtladı. Kral elini uzatıp avucunu hafifçe örtüye bastırdı ve dokunuşuyla örtü, sık bir suyun ayrılması gibi dalgalanıp dağıldı. Faythe büyülenmişti.

Agalhor içeri girdiğinde Faythe'nin başı dönüyordu, böylesine büyü bir korumayı gerektiren şeyin ne olduğunu öğrenmek için heyecanlıydı. İçeride, başka bir tür büyüünün onların varlığına karşılık olarak mekânı aydınlatmasıyla ilk bakışta gözleri irileşti. Oda bir kristal denizi gibi parlıyordu. Mücevherler, eserler, yazıtlar. Ama Faythe'nin dikkatini çeken şey odanın en önemli parçasıydı. Kadife kaplı bir mankenin üzerinde Faythe'nin o güne kadar gördüğü en görkemli elbise duruyordu; hiçbir şeyin onunla kıyaslanamayacağını biliyordu. Figürün başını bir taç süslüyordu ama beklediği geleneksel anlamda bir taç değildi bu. Bu, mankenin başının arkasında süzülen, güneşin doğuşunu andıran dalgalı tepelerden oluşan bir haleydi. Faythe her açıyı görmek için etrafında döndü. Giysinin arkasında ustalıkla işlenmiş güç imgesi karşısında neredeyse nefesi kesilecekti. Ön tarafı kıpkırmızı ve kırmızı kristallerle süslüyken, arka tarafına dikilmiş olan şeffaf kumaş, bileklere kıpkırmızı ve altın tonlarında tutturulmuştu. Faythe kola uzandı, onu uzattı ve bir Anka kuşu kanadı illüzyonunun önünde canlanmasını izledi.

"Sana bir şey söylemek zorundayım Faythe. Daha önce kesinlikle bilmesi gerekmeyen hiç kimseye sır vermediğim bir bilgi. Ama bilmeye hakkın var ve eğer istersen dünya da bilecek." Agalhor'un sesi sessiz ve kararsızdı. Geniş gözleri onunkilerle buluştuğunda, giysiyi tutuşunu bıraktı ve çekinceyle karışık bir gururla onu süzdü. Faythe onun itiraf etmek istediği şey yüzünden gergin bir bekleyiş içindeydi ve avuçlarının terden kayganlaştığını hissediyordu.

"Seni varisim olarak atamama itiraz edecek çok kişi var Faythe. Çünkü sizin gayrimeşru olduğunuza inanıyorlar."

Faythe'nin midesi bulandı, çarpık ve istenmeyen varlığının çirkin hissi geri geldi. Ama Agalhor hiç endişe göstermedi ve sonraki sözleri onu hâlâ etkiliyordu.

"Yanılıyorlar, çünkü Lilianna ve ben özel olarak evlendik, ama yine de yasal ve bağlayıcıydı ve bunu kanıtlayacak belgelerim ve şahitlerim var."

Faythe afallamıştı. Bu bilgi karşısında ne hissettiğinden emin olamıyordu. Rahatlama, sevinç, zafer; hepsi de birlikte olmak için katı önyargılara meydan okuyan anne ve babası içindi. Bir de ürkütücü bir sorumluluk duygusu vardı. Meşruiyete sahip olmak onun hak iddiasını mühürlemişti ama bunun yeterli olacağını düşünmek aptallık olurdu. Faythe'nin önünde saraya ve vatandaşlara layık olduğunu kanıtlamak için hâlâ bir mücadele vardı. Hâlâ Malin'e karşı bir savaşı vardı.

Agalhor şaheser elbiseye doğru düşünceli birkaç adım attı, ona baktı ama malzeme ve mücevherlerden çok daha fazlasını gördü. "Bu onun düğün ve taç giyme töreni elbisesi olacaktı. Ölümcül farklılıklarımız yüzünden çıkacak tepkileri bekleyerek bunu halka açıklamak için zaman kolluyorduk. Ben umursamadım ama Lilianna daha fazla zaman için ısrar etti, şüphesiz itiraz edecek ve belki de beni tahttan indirip ikimizi de iktidardan uzaklaştırmak için tüm çabasını harcayacak olan halkın ve soyluların zihinlerini rahatlatacak bir çözüm bulacağına inanıyordu."

Faythe garip bir güç ve kudret hissiyle elbisenin etrafında döndü. Elbisenin önünde durduğunda donup kalmıştı. Ne kadar uzun süre bakarsa, zihnindeki görüntü o kadar canlanıyordu. Kadife manken yerine annesini hayal etti ve annesi nefes kesiciydi. Sonra, sadece bir saniyeliğine, kendini gördü. Anka Kuşu'nun renkleri içinde parlıyor ve zafer kazanıyordu.

Oceanof PDF.com

BÖLÜM 29

Nikalias

THAFTALAR SADECE GÜNLER GİBİ GELİYORDU. Nik, sonunda boşa harcadığı her değerli dakikaya sıkı sıkıya sarıldı. Artık kum saati neredeyse tükenmişti ve

çektığı acı ve keder içinde, kalan azıcık zamanını Tauria ile geçirmedeği için kendinden hiç bu kadar nefret etmemişti.

Olmstone'un süvarilerinin onu çalmak için geleceği öğleden sonra yola çıkacaktı. Onun kendisinin ya da başkasının olmadığını hatırlamak zorundaydı. Bu *onun* seçimiydi. Ve Fenstead Kraliçesi Tauria Stagknight, kılık değiştirmiş nihai silah olacaktı.

Nik onu konsey odasına çağırmişti ama son bir özel veda için değil, Jakon ve Marlowe arkasındaki koltuklarda uzanırken, o ciddi bir sessizlik içinde pencereden dışarı bakıyordu. İnsanlar da konuşmuyordu ve havaya hâkim olan acı ruh hali yüzünden kendini kötü hissedebilirdi ama bunun için Tauria'yla ilgili kargaşasını bir kenara bırakması gerekiyordu. Sonunda Faythe'yi gördüğünü onlara bildirmek için.

Koridorun sonundan Tauria'nın yaklaştığını hissetti ve özleyeceği nazik ayak seslerine uyum sağlarken omuzları kilitlendi. O kadar çok küçük, basit şey, ayrılmayı hayal etmek için çok daha değerli ve acı verici hale gelmişti. Aptalca görünüyordu ama umurunda değildi.

Kısa bir vuruştan sonra davet çağrısını beklemekten kapıdan içeri girdi. Nik onu arkasında hissetti ve döndü. Onu görünce göğsünden bir sızı yayıldı. Açık hava için bir pelerin giymişti ve elinde bir çift eldiven sallanıyordu. Bu toplantı biter bitmez zamanları dolacaktı.

sona ermişti. Bir an için birbirlerine baktılar ve Marlowe, Tauria'nın kahverengi gözlerinde bastırılmış bir acı gördüğünü sandı. Sonra Tauria, Jakon ve Marlowe'a bir bakış attı ve onlar da sıcak bir gülümsemeyle karşıladılar. Elleri zahmetsiz yakınlıkları içinde oturdukları yerde sevgiyle birbirine dolanırken Nik en bencilce, en saçma nedenden ötürü onlara bakmaya dayanamadı.

Tanrılar, gerçekten de insanları *kıskanacak* kadar zavallı b i r seviyeye mi düşmüştü? O bir kraldı, güçlü bir Gecegezen'di... ama bunları kendine hatırlatmak bile yalnızlığıyla sulanan çirkin tohumu iyileştirmeye yetmedi.

"Neden hepimiz buradayız?" Nik hemen bir şey söylemeyince Tauria sordu.

Gözlerini Jakon'un üzerine dikti. "Faythe bana geldi."

"O nasıl?" Jakon hızla sordu, Marlowe'un gözleri umutla açılırken tüm dikkatiyle doğruldu.

Nik boş bir gülümseme takındı. "O iyi. Rhyenelle'de geliyor gibi görünüyor ama babasıyla hâlâ üstesinden gelmesi gereken çok şey var."

Jakon'un sert omuzları biraz gevşedi. "Geri dönmekle ilgili bir şey söyledi mi? Ya da... bizim ona gitmemiz hakkında?"

Nik gözlerini ondan kaçırmak zorunda kaldı. Onun endişelerini yatıştırmak, Faythe'nin onu düşündüğünü ve çok özlediğini söylemek istiyordu ama çok daha acil olarak dile getirilmesi gereken başka bir şey vardı. Faythe geri dönmeyecekti. Yakın zamanda değil. "Hepimizi özlüyor, gerçekten, ama-"

Nik ellerini ceplerine soktu, boş şöminenin yanında volta atıyordu. "Marvellas'a karşı savaşın bitmediğini hepimiz biliyorduk."

Jakon'un ayağa kalktığını duydu. "Eğer bir şey planlıyorsa, yardımımıza ihtiyacı olacak."

Nik başını salladı. "Yapamayız."

"Elbette yapabiliriz!"

Nik ona döndü, meydan okuma karşısında bakışları sertleşti. "İstesek bile, biz Rhyenelle'in sınırlarına ulaşamadan o oraya doğru yola çıkmış olur."

"Nerede?" Jakon hırlayarak Nik'in öfkesini daha da körükledi. Mantıksızdı ama elinde değildi. Özellikle de insan, Nik'in Faythe'nin görevle tek başına yüzleşmesine izin vermekten memnun olduğunu düşündüren suçlayıcı bir bakışla onu kıştırdığında. Bu gerçeklerden o kadar uzaktı ki, öfkeleni ve

ona yardım etmek istediği için kargaşa içinde birkaç odayı harap etti. Faythe artık gitmesi gerektiğini ve Reyhan'ın da onunla gideceğini açıkça belirtmişti. Zaten onu başka hiç kimse gibi koruyamayacak olan kişiyle birlikteydi.

"Dakodas'ın Niltain Adalarındaki tapınağını aramaya gidiyor," diye yanıtladı Marlowe'un sakinleştirici sesi.

Hepsi bakışlarını demirciye çevirdi. *Kahin*. Hüzünlü bir gülümseme takınmıştı.

Nik masasına doğru yürüyüp kenarına tünemek zorunda kaldı ve olayları düşünürken dengesinin bozulduğunu hissetti. Kollarını kavuşturup alnını parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Yüce Tanrılar," diye mırıldandı başını iki yana sallayarak. "Bunu bir süredir planlıyordu." Ona doğru bakmıyor olsa da, demircinin sessizlikle cevap verirken başını onaylarcasına salladığını hayal etti.

Tauria inanmayarak, "Ona gitmeliyiz," dedi.

Nik başını kaldırdı ve yüzü derin bir endişeyle buruştu. Faythe'nin yardımına gitmek için Olmstone'daki şansından gerçekten vazgeçecek miydi? Bunu sorguladığı için kendini suçlu hissetti. Faythe kalede geçirdiği süre boyunca Tauria için paha biçilmez bir dost olmuştu; prenses elbette onu çok önemserdi.

Nik bakışlarını Marlowe'a çevirdi. "Faythe senin açıklayabileceğini söyledi."

Demirci ayağa kalktı ama Jakon'un yanına gitmedi. Tüm dikkatlerin kendi üzerinde toplandığı bir alana geçti, sakin ve soğukkanlıydı. "Geçtiğimiz birkaç ay içinde, hayatım boyunca gördüğümde çok daha fazlasını gördüm. Bazen çok gizemli; bazen de çok açık. Yine de bir şey değişmiyor: Savaş gelmeyecek çünkü yüzyıllardır bizi kuşatmış durumda. İnsanın fae'ye ya da fae'nin fae'ye karşı savaşı değil. Bu asla Valgard'a karşı bir savaş değildi, Ruhlara karşı bir savaştı."

Nik elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Bunu biliyoruz," dedi. Bunun Faythe için ne anlama geldiğini daha fazla duymak için yanıp tutuşuyordu.

"Evet. Ama bilmediğiniz bir şey var ki Faythe sadece insan değil, sadece yarı-fe de değil. O bir Marvellas Varisi, yüzyıllar boyunca izi sürülebilen, Ruh'un fae formundaki kendisine kadar uzanan bir doğrudan ata soyundan geliyor."

Nik hiç bu kadar sarsılmamıştı, öyle ki sallanmamak için iki elini masaya dayamak zorunda kalmıştı. Marlowe'a kontrolden çıkmış gibi bakan Tauria ve Jakon'un yüz ifadelerine de yansımıştı.

"Başka bir şey daha var. Faythe kutsanmış bir soydan -Agalhor- ve doğrudan Lilianna'nın soyundan geliyor. Bu yüzden hem bilinçli hem de bilinçsiz zihin manipülasyonuna sahip. Bu her ne anlama geliyorsa, Marvellas için önemli."

Nik'in midesi bulanmaya başladı. Bu hiç mantıklı gelmiyordu -bildiği dünyanın tarihinde, *gerçek* olduğuna inandığı her şeyde değil, tıpkı başka hiç kimse için mantıklı gelmeyeceğini bildiği gibi. İmkânsız bile uygun görünmüyordu. Bilginin yerleşmesine izin verirken boş boş başını salladı. "Peki neden Dakodas'ın tapınağını arıyor?"

Marlowe'un yüzü soldu. "Marvellas yaklaşık bin yıl önce dünyamıza geçiş yaptığında pek çok temel yasayı çiğnedi. Saf ruhani yeteneklerle kutsanmış olanların kurban edilmesini gerektirdi. Benim gibi olanların, gerçi kaç kişi olduklarından emin değilim. Ayrıca zaman içinde belirli bir an da gerekiyordu: bu dünya ile ruhani dünya arasındaki perdenin kırılacak kadar ince olduğu bir güneş tutulması. Sadece bin yılda bir gerçekleşen bir zaman." Durakladı, sanki o açıklamadan önce birileri sonuca varmak için yarışabilirmiş gibi çemberin etrafına baktı. Herkes dehşete kapılmış yüzlerle hareketsiz kaldı. "Görünüşe göre tarih tekerrür etmeyi planlıyor. Dakodas, Ölüm Ruhu ve Ay Tanrıçası, kız kardeşini takip etmek ve dünyamızda yürüyebilecek bir forma bürünmek niyetinde. Eğer başarırsa... Tanrılar hepimize merhamet etsin."

Odaya bir sessizlik çöktü; Nik'in iliklerine kadar işleyen ve ürperten bir soğukluk. Herkes vahiy üzerinde düşündü. Lanetleyici, akıl almaz olanı. Ve ortak arkadaşlarının bunu durdurmak için sadece ön saflarda yer almakla kalmayıp, aynı zamanda bununla *bağlantılı* o l d u ğ u bilgisi.

Sadece ben olabilirim.

Bu büyük tehlikeyle tek başına yüzleştiği düşüncesi Nik'i paniğe sürükledi ama bunun gerçekte uzaktan yakından ilgisi olmadığını hemen hatırladı. Nik'in High Farrow'da geçirdiği süre boyunca Faythe için duyduğu endişeden dolayı olması gerekenden daha yakından gözlemlediği Reylan vardı. Generalin niyetleri konusunda ihtiyatlıydı ama Reylan'ın ona karşı tavrı, savunmacılığı ve koruyuculuğu...

Artık hiçbir şey imkânsız değildi.

Bu, endişelerini yatıştırmaya ve onu düşüncesiz ve pratik olmayan bir şey yapmaktan vazgeçirmeye yetmişti. Rhyenelle'e yürümek yardımcı olmazdı.

ve sadece sağ salim dönmesi için dua edebilirdi. Başka bir alternatifini kabul etmezdi.

Başka kimse konuşmayınca Marlowe devam etti. "Büyük bir sınavla karşı karşıya ve bize ihtiyacı olacak. Bu görevde ona yardım etmek için değil, döndüğünde onu kabul etmek için."

Nik'in kaşları bu şifreli mesaj karşısında çatıldı. "Tabii ki yapacağız," diye tersledi, ona sırtını dönmesini sağlayacak hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Marlowe'un gülümsemesi bilgili ama ciddi idi. "Bir zamanlar tanıdığın gibi olmayabilir."

Bunun ne anlama geldiğinden Nik emin değildi. Ama görüşü aynı kaldı.

Jakon hareket etti, bir kolu Marlowe'un beline dolandı. "Plan hâlâ aynı. Marlowe ve ben Rhyenelle'e gidip siz ve Agalhor arasındaki iletişime yardımcı olmaya devam edeceğiz. Faythe döndüğünde orada olmamızı takdir edecektir."

Nik itiraz etmek istedi, birdenbire denizin ötesindeki belirsiz yolculuğa çıkma fikrinden bunalmıştı. Sanki tahtı bir kafes ve tacı da onu geride tutan prangalarmış gibi, ona yakın olan herkes kendi tehlikeli macerasına doğru yola çıkarken, o izlemekten başka bir şey yapamıyormuş gibi çaresiz bir hapsolmuşlük hissine kapıldı.

Tauria'nın sesi onun ıssız düşüncelerini yarıp geçti. "Olmstone birazdan gelecek."

Bu açıklama onu daha da batırdı ve bunca zamandır içine düştüğü azap kuyusunun bir sonu olup olmadığını merak etti. Hayatında onu böylesine karanlık ve kasvetli bir varoluşun vahşiliğine yenik düşmekten alıkoyan kısa anlar olmuştu ama bunların hepsinin izi tek bir kişiye kadar sürülebilirdi. Nik, Tauria olmadan tamamen düşmeye razı olabileceğinden korkuyordu.

Tauria, Marlowe ile arasındaki kısa mesafeyi kapattı. "Teşekkür ederim. Bir dost olduğun ve Faythe hakkında bildiğin her şeyi, bize *anlatabileceğin* her şeyi anlattığın için. Yeteneğini ve taşıdığın bilginin lanetini kıskanmıyorum. Sen hepimizin en cesurusun."

İkili şefkatli bir an için kucaklaştı.

"Size iyi şanslar Majesteleri," dedi Marlowe, unvanını gururla kaplayarak.

Tauria'nın gözleri şiddetli bir kararlılıkla parlıyordu ve bunu görmek ilham vericiydi ama aynı zamanda kendini suçlu hissetmesine de neden oluyordu.

Onun için daha fazlasını yapmalıydı. O

kendine olan inancını güçlendirecek kişi olmalıydı. Bir eş ve bir arkadaş olarak onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Tauria çok daha fazlasını hak ediyordu.

Fenstead prensesi Marlowe'un kucağından indi ve o kadar yakın olmasalar da Tauria Jakon'un açık kollarına girmekte tereddüt etmedi. Vedalaşmalarını izleyen Nik, bunun gerçek olduğunu anladığında içini kaplayan hüzünden uzaklaşmak için düzenli nefes alıp vermeye odaklanmak zorunda kaldı. Zamanları dolmuştu.

İnsanlar ayrıldı, son vedaları içten ama hüzünlüydü. Nik ve Tauria kalın, hissedilir bir sessizlik içinde durdular. Nik masaya yaslanmış, gözlerini yerden ayıramıyor, kalbi hayalet saatin her tik takında parça parça kırılıyordu. Sonunda, uzun ve titrek bir nefesin ardından Tauria konuştu.

"Sanırım sana kendime ait bir şey vermeliyim, Gece Yürüyüşü için-" "İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun?" Onun ela bakışlarıyla karşılaştı ve Soru onu afallatmış gibiydi. "High Farrow'a vardığımda mı?" "Ondan önce."

Gözlerinin etrafında kırışıklıklar oldu ama başını salladı.

"Ailem beni Kış Gündönümü Karnavalınız için pek çok itirazıma rağmen Fenstead'e sürükledi. Bunu abartılı ve gösterişli buldum ve gelir gelmez High Farrow'a dönmekten başka bir şey istemedim."

Tauria, "Evet. Herkese ters ters bakarak oturduğun o somurtkan yüzünü asla unutmayacağım," diye düşündü. Bir an için, gülümsemesinin parlaklığı kalbindeki melankoliyi hafıfletti.

Onun yüz ifadesini yansıttı. "Ve seni gördüğüm anda tüm itiraz ve kızgınlıklarımın nasıl yok olduğunu asla unutmayacağım. Elbiseniz çok saçmaydı ama zümrüt rengi üzerinizde çok çarpıcıydı."

"Bunca zaman benimle dalga geçtin," diye homurdandı. "Genç Nikalias tam bir baş belasıydı."

Hafif bir kıkırdama onu terk etti. "Seni o balo salonundaki en muhteşem şey olarak gördüğüm için olduğunu söylesem bana inanır mıydın?"

"Bir saniye bile."

"Güzel. Çünkü sen şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şeydin." Nik elini cebine attı ve Tauria'nın gözleri bir anda parladı. Zümrüt mücevherli tarağın her açısından yansıyan ışığı gözlemleyerek tarağı havaya kaldırdı. "Bunu senin saçından kopardım, çok uzaklarda olduğunu iddia ediyordum.

çok fazla olduğunu ve senin yerine onların seni giydiğini söyledin. Ve sana geri verdiğimde, dedin ki-"

"Sende kalsın. İçine bir neşe pırıltısı girmesine izin vermeye cesaret edersen gözlerinle uyumlu olur."

Nik'in ağzı acı-tatlı bir düşünceyle seğirdi. "O neden hâlâ sende?" Tauria sessizce sordu.

Nik tarağı parmaklarının arasında oynatırken yüzü buruştu. "Onu bir gün sana geri vermek niyetiyle sakladım. Aradan bir asırdan fazla zaman geçti ve her zaman Fenstead'e geri dönmeyi düşündüm, sadece sana işe yaradığını söylemek için. O lanet şeye her baktığımda o anı hatırlamak bana neşe veriyordu. Ama Ungardia'nın karşılaşacağı en büyük savaflara hazırlanıyorduk. Eğitim önemli olan tek şey haline geldi, ama seni asla unutmadım. Bir gün bunu başaracağımı ve sana geri vereceğimi asla unutmadım. O savaş alanlarına her gittiğimde bunu düşündüm. Oradan yürüyerek çıkmak benim kararlılığımıydı." Başını salladı, gözleri sonunda onunkileri yakalamak için yukarı baktı. Ela gözlerinde dans eden ışıltıyı beklemiyordu. "Sonra sen oradaydın. Kapımın eşiğinde, perili ve kırık bir halde. Her şeyin ötesinde, rahatlamıştım. High Farrow'a geldiğin için o kadar rahatlamıştım ki. Bana."

Tauria yavaşça ona doğru ilerledi. Nik masaya yaslanmaya devam etti, aradaki mesafeyi kapatmak için attığı her adımda kalbi daha da hızlı atıyordu.

"Rhyenelle'e gidebilirdim. Olmstone'a gidebilirdim." Beklediğinden daha yakın durdu, ona baktı ve gözlerini tereddütle süzdü. Adam sessiz kaldı. "İki krallık da çok daha yakındı, ikisinde de babama yakın krallar vardı. Beni kolayca kabul edebilirlerdi. Yine de devam ettim, at sürmeye devam ettim çünkü..." - nazik eli çenesinde gezindi, tenini tutuşturdu-"Saçımdan tarağı çalan somurtkan prensi hatırladım. Bütün o lanet zaman boyunca şaka yapan ve alay eden. O saçma sapan, abartılı baloda, ne kadar başımın belası olursan ol, o gece bana eşlik etmesini daha çok istediğim başka kimse olmadığını hatırladım."

Sıcaklık ölmek üzere olan göğsünü doldurdu ve ona uzanıp hissetmemek, onu kendine çekmemek için her türlü kısıtlamayı yapmak gerekti. Nik daha önce hiç böylesine ham ve çaresiz bir duyguyla boğuşmamıştı.

"Bir şey isteyebilir miyim?" Sesi kısık ve kararsızdı.

Göğsü derin bir şekilde inip kalktı ve "Her şeyi yaparım," derken hipnotize edici bakışlarını kırmadı.

Tauria yutkundukça boğazı kıpırdadı ve adam elinde olmadan kalp atışlarının temposunu ayarlayabildi. İsteğine devam etmeyi düşündüğü birkaç saniye çıldırtıcıydı.

"Öp beni."

Kalbi tamamen durmuş olabilirdi. "Tauria-"

Nik daha devam edemeden onun cevabını bir ret olarak yorumladı. Gözlerini indirdi, geri adım atmak üzereydi ama Nik çaresizlik ve arzuyla karışık bir içgüdüyle hareket etti. Nik onu kaldırırken kolunu beline doladı ve onunla birlikte döndü. Durduklarında kadın şaşkın bir nefes verdi ve sonra Nik'in bir saniye önce üzerine tünediği masaya oturdu. Adam onun bacaklarının arasında durdu ve ona doğru eğildi. Tauria'nın elleri sanki düşecekmiş gibi adamın ceketinin kıvrımlarını kavradı ama Nik'in kolu onu bırakmadı. Yüzleri o kadar tehlikeli bir şekilde birbirine yaklaştı ki, Nik onun nefesinin sıcaklığını dudaklarında hissetti.

"Eğer seni öpersem, Tauria... Kendimi durduramam."

Bir nefesi paylaştılar ve adam, kadının bacaklarının onun etrafında sıkılaştığını hissettiğine yemin ederek bir iniltiyi geri çekmeye zorladı.

"İstemiyorum."

O zaman inledi, kendini tutmaya çalışırken alnı onunkinin üzerine düştü. Bir eli belinden kalçasının altına doğru gitti, öyle formda bir binicilik derisi giymişti ki görüntüsü büyüleyiciydi ama hissi neredeyse sonunu getirecekti. Onları soktuğu pozisyon, kontrolündeki son ipi de germiştir.

"Bunu istemezsin. Bir başkası için umutlarla ayrılmak üzereyken olmaz." Sanki kendisi iradesini kaybettiğinde o da geri çekilebilecekmiş gibi ona yalvardı.

Onun yerine, avuç içleri adamın göğsüne yaslandı. Yavaşça, işkence edercesine boynuna doğru ilerlediler. Teninin üzerindeki yumuşak parmakları, parmakları saçlarının arasına girene kadar tüm vücudunu titretti. "Henüz hiçbir şey için söz vermedim. Bu anı kendime ayıramaz mıyım?"

Nik'in eli hafifçe onun kalçasında sıkıştı. "Bu sadece bir anlık bir şey olmayacak."

"Lütfen."

Başını geriye çekti ve onun ela bakışlarına kilitlendi. Şehvetin sisinin ardında, inkâr edemediği savunmasız bir özlem yatıyordu. Onları birbirlerinden ayıracak yollardan çekmek için gönderilen bir çaresizlik.

"Eğer bunu yaparsak, geri dönüşü olmaz."

"Bu ilk kez olacak değil ya."

Hayır, olmazdı. Birlikte geçirdikleri ilk gecenin anısı sık sık aklına gelirdi. Tek başınayken. Gecenin en karanlık saatlerinde bastırılmış boşalma ihtiyacını başka hiçbir şey gideremediğinde. Ya da onunla bir gün geçirdikten sonra. Ya da zihni lanet olası günün hangi saatinde olduğunu umursamadığında, Nether ona olan arzusunu ateşlemeye kararlıydı.

"Neden şimdi?"

Tauria'nın parmakları saçlarından çözüldü ve ceketini çözmeye giderken Nik'in nefesi keskinleşti. "Bunu kendim için istiyorum," dedi, sesi çekici bir fısıltıya dönüştü. "Bunu, görevimden önce istediğimi yapabileceğim özgür bir zamanım olduğunu hatırlamak için istiyorum."

Ceketini omuzlarından ittiğinde onu durdurmadı. Ona sarılmaktan başka bir şey yapamadı, kontrolün her zerresini ele geçirmesine izin verdi. Bir yanı onu içten içe okşayan memnuniyetten nefret ediyordu ama acının kıvrımı, onun iyiliği için bunu durdurması gerektiğine dair suçluluk tohumu, böylesine güçlü bir kuvvet tarafından boğuldu ve şimdi ona kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermek için başka bir şansı olmayabileceği için daha da arttı.

"Peki ya sonra?" Nik pelerininin düğmelerini açıp düşmesine izin verirken sesini yükseltti.

Eli onun yanağını sardı. "Sonra..." Kadının yüz ifadesinde beliren belli belirsiz irkilmeyi neredeyse kaçırıyordu. "Olmstone'a gidiyorum. Her şeyin eskiden nasıl olduğuna geri döneceğiz. Beklenti yok."

Kalbi öyle sıkıştı ki dişleri birbirine kenetlendi. Ama itiraz etme isteğine rağmen yavaşça başını salladı.

"Nik," diye nefes aldı ve ihtiyacı odayı en tatlı, en çekici kokuyla doldurdu. Dudaklarında ve şehvetli bir şekilde söylediği ismi onun felaketiydi.

Nik ağzını onunkinin üzerine kapattı. Yumuşak bir inilti onu terk etti ve Nik ona daha sıkı bastırdı. Tauria kalçalarını Nik'e doğru bastırdı ve Nik rezervlerine, kontrolüne ve akıl sağlığına olan tüm bağlarını kaybetti. Kendini onun içinde kaybetti ve bir daha geri dönüp dönmeyeceğinin umurunda olmadığını biliyordu. Onun her hissi muhteşemdi, her tadı doyumsuz bir arzu gibiydi. Onun için hareket ediş şekli, sanki vücudunun onunkiyle uyum sağlaması gibiydi. Pantolonunun malzemesi işkence gibi geliyordu,

Tauria'nın bacaklarının onu sarmalayarak daha da sıkılaşmasına, imkânsız bir şekilde yakınlaşmasına karşılık veren kalçalarının sarsılmasını durduramıyordu. Tauria'nın çıkardığı sesler en tatlı notalardandı.

Dudakları onun boynunu buldu ve Nik, kendisine ait olanı almak için kükreyen her ilkel içgüdüye karşı kendini tutarak nefes nefese kaldı. Ona bu kadar yakın olmak onun için tehlikeliydi ama onu işaretlemeyecekti. Bu seçimi ondan asla almayacaktı ve eğer teslim olursa hayatının tehlikeye gireceğini düşünmesi, dişlerini onun uzun boynuna geçirmesine karşı koyması için yeterliydi. Kadının saçlarındaki parmakları neredeyse acı verecek kadar sıkıca kıvrılmıştı ve adam onun terk edilmişliğinden zevk alıyordu.

Kapının çalınması göğsünden alçak bir hırıltı çıkmasına neden oldu. Duramıyordu; onun o kadar derinlerine gömülme ihtiyacı vardı ki, onları ayırmak mümkün olmayacaktı. Tamamen sahiplenici ve değiştiriciydi ve davetsiz misafir kapıyı tekrar çaldığında yarıda kesilmesine duyduğu öfke aklından her türlü canı düşünceyi geçirmesine neden oldu. Boğuk sesi ahşabın arasından duyulmadan önce muhafızın endişeyle boğazını temizlediğini duydu.

"Olmstone Prensi geldi, Majesteleri."

Öfkesi daha önce tehlikeli bir güç değilse bile, bu ismi duyunca neredeyse paramparça oldu. Geri çekilmek için büyük bir irade göstermesi gerekti ama tamamen değil, nefeslerini tuttukları sırada alnını Tauria'nınkine yasladı.

Zamanlarının dolduğunu anlayınca kalbi öyle bir sıkıştı ki, "Geri dönmeni istiyorum," diye ağzından kaçırırken kendini durduramadı.

Tauria geri çekildi, şaşkınlık şehvetini yatıştırmıştı. "Nik-"

"Sana ne teklif edeceklerini bilmiyorum. Rekabet edebilir miyim bilmiyorum. Ama sana söz veriyorum ki, Yüce Farrow'un koruması ve bağlılığı karşılığında kendini evliliğe adamana ya da hiçbir şeyden vazgeçmene gerek kalmayacak. Seçiminize ve krallığınızın iyiliği için yapmanız gerekenlere saygı duyacağım. Ama bil ki, fikrini değiştirirsen, her zaman eve dönebilirsin."

Eli Nik'in çenesini okşadı ve dudaklarını Nik'in dudaklarına yaklaştırarak yumuşak bir öpücük kondurdu. Dudakları kulağının altındaki yumuşak noktayı bulduğunda Nik inledi. "Sen bunu yapana kadar, sana burada yapma fırsatı bulamadığım tüm utanç verici şeyleri düşüneceğim." Adam ona doğru daha da eğildi ve kadın adama daha sıkı sarılırken nefesi kesildi. "Her zaman bunu düşünüyor olacağım. Bunu.

Yüzündeki ifadeyi. Bu masanın üzerindeki her şeyi nasıl dağıtacağımı ve her santimine nasıl tapacağımı. Benim için ne kadar güzel çılgınlıklar atardın." Onun arzulu nefeslerinin kesik kesikliğini ve kalçalarının onu nasıl sıktığını ezberledi.

Bir başka vuruş onu kaskatı kıldı ve kendini kaybetmemek için bilinçli bir şekilde nefes almak zorunda kaldı.

"Majesteleri, Prens Tarly Wolverlon kabul salonunda bekliyor. O... sabırsız."

Nik, Tauria'nın boğazına doğru gülümsedi. Onun bekletilmekten duyduğu rahatsızlığı hayal etmek hıznırca bir keyifti. Nik'in umurunda değildi ve büyük bir kısmı onu daha *fazla* bekletmemek için içten içe savaşıyordu, böylece Tauria'ya sözlerini vaat yerine anılarla doldurabilecekti.

Tauria göğsüne bastırarak onu doğrulması için zorladı. "Tehdit."

Nik onu tekrar yere bıraktıktan sonra rahat bıraktı ve Tauria kendini düzeltti, pelerinini tekrar giymeden önce eğri büğrü kıyafetlerini düzeltti. Nik'in ona duyduğu arzu hâlâ o kadar güçlü bir şekilde titreyordu ki, bakışlarını kaçırmak ve öfkeli düşüncelerini bastırmak için bir şeyler, *herhangi bir şey* düşünmek zorunda kaldı.

Tauria, nefesi hâlâ hoş bir şekilde düzensizken, "Bana Gece Gezintisi yaptığında yapmaman gereken şeyleri kurcalamayacağına inanıyorum," dedi.

Nik sinsi bir gülümseme takındı. "Benden saklamak istediğin kirli sırların neler olabilir, Tauria?"

Kız kaşlarını çattı ve Nik kıkırdadı, dikkatini dağıttığı için minnettardı - onu bir daha ne zaman göreceğini bilmeden tutunacağı küçük bir gönül rahatlığı için.

"Size söz veriyorum. Ben sadece Olmstone ile ilgili bilgi arıyor olacağım. Ama Tauria..." Nik durakladı, yüzü ciddileşti. "Bana tek bir kelime, tek bir işaret ver, eğer orada güvende olmadığını bir an bile düşünmen için bir neden verirlerse, senin için gelirim. Ne pahasına olursa olsun."

Tauria hüznle gülümsedi. "Teşekkür ederim Nik. Benim için yaptıklarını unutmayacağım."

Göğsündeki ezici acı geri döndü. "Bu bir veda değil."

Ona olan mesafeyi kapattı ve kucağına düştüğünde onu durdurmadı. Kısa, şefkatli bir an boyunca birbirlerine sarıldılar. "Umarım öyle değildir." derken sesi ancak fısıltı halindeydi.

BÖLÜM 30

Nikalias

T Dışarıdaki revakta karşılaştıklarında ARLY WOLVERLON'un yüzünde bölünmüş bir ifade vardı. Birine bakan birinin heyecan parıltısı vardı.

Gözleri Tauria'ya dikildiğinde değerli mücevherini gördü ama bu bakışta sevecenlikten çok zafer havası vardı. Bastırılmış öfke dolu bakışı ise ancak bakışları Nik'e kaydığında ortaya çıktı. Aralarında yayılan meydan okuma, sinirlerini bozan tanıdık bir enerjiydi. Belki de aptalca bir hareketti ama onlar yaklaşırken Nik, Tauria'yı dışarı çıkarmak için sırtına koyduğu eline engel olamadı. Dokunuşu prensin gözünden kaçmamıştı. Bunu istememişti.

Tarly sert bir tavırla, "Bir süredir buradayım," dedi.

Nik ağzının kıvrılmasıyla mücadele etti. "Hatamı kabul etmeli ve özürlerimi sunmalıyım. Prensese uzun yolculuğunun son hazırlıkları için geride tuttum. Ne de olsa Tauria hâlâ Yüce Farrow'un himayesinde."

Adamın *hazırlıklarına* yaptığı ince vurguyu fark eden Tauria'nın omurgası sertleşti.

Başka bir hınzır ses gerilimi kesti. "Sana veda etmek istiyorum, Tauria Stagknight." Zarrius dışarı çıkıp onlara katılırken muzaffer bir parıltı takınmıştı. "Bu harika birliktelik sayesinde krallıklarımızın güçlenmesini izlemek için sabırsızlanıyorum."

Nik, yumruğunu büken öfkenin lordla başa çıkmak için en iyi yaklaşım olmadığını bildiğinden, saldırmamaya çalıştı. Bunun yerine yüzünü soğukkanlı bir sükûnetle düzeltti. Parmakları Tauria'nın omurgasını kasıtlı olarak takip ederken, ellerinin

Düştükten sonra duruşunu düzeltmek için ellerini arkasında kavuşturdu. Dudakları aralandı ama soğukkanlılığını korudu.

Nik, Zarrius'un neşeli ses tonuna uyarak, "Kesinlikle," dedi. Akıllıca davranmak zorundaydı. "Yüce Farrow, Olmstone ve Fenstead bu bağlayıcı ittifakla büyük gelişme kaydedebilir. Siz döndükten ve prenses yerleşmeye fırsat bulduktan sonra babanızla bu konular hakkında yazışmayı dört gözle bekliyorum." Nik, Tarly'nin müzakerelerde otoritenin sesi olmadığına işaret ederken maksatlıydı. Bu bir kibir ve belki de kin hareketiydi ama aynı zamanda gerçektir: Nik artık Olmstone prensinden daha üstündü.

Tarly'nin tereddüt etmemesi onu şaşırttı. "Korkarım babam şu anda başka işlerle meşgul. Pazarlıkların çoğu benimle yapılacak."

Bu düşünce onu öfkeliendirip Tarly'nin yüzündeki kendini beğenmiş ifade şiddetini artırırken, prens farkında olmadan Nik'e Olmstone Kralı'nın şüpheli faaliyetleriyle ilgili ilk içgörüsünü sağlamıştı. Varlas için Fenstead prensesini krallığı için güvence altına almaktan daha önemli ne olabilirdi ki? Tauria'yı korumak için duyduğu aciliyet dalgası o kadar güçlüydü ki, yanından ayrılmamasını istemek için neredeyse kılık değiştirecekti. Onu doğrudan düşmanın, ailesini öldüren ve krallığını fethedenlerin kollarına gönderdiği endişesinden kurtulamıyordu.

Tauria'nın etkili sesi araya girdi. "Elbette tüm yazışma ve müzakerelere dahil edileceğim, çünkü sadece Yüce Farrow'un v a s i s i olarak değil, Fenstead'in kraliçesi olarak da görev yapıyorum."

"Elbette," diye kabul etti Nik, gururu belirsizliği bastırıyordu.

Tauria güçlü, dirençli ve akıllıydı. Onun kendi başının çaresine bakabileceğine inanmak zorundaydı ve eğer konumu tehlikeye girerse, sahip olduğu her şeyle Olmstone'a saldıracaktı. Üzücü bir düşünceydi ama ona zarar vermekle tehdit ederlerse, bir savaş başlatırdı.

"Göreceğiz," dedi Tarly, gözleri Tauria ile arasında gidip gelirken. Prens ona bir avuç uzattığında Nik'in öfkesi pervasızca su yüzüne çıkma fırsatı bulamadı. Geri kalan her şey kıskançlık ve kederle midesini bulandırmak için eriyip gitti. "Gelin Prens."

Tauria onun teklifini zarifçe kabul etti ama gülümsemesinin içi boştu. Nik gözlerini avucunun içine kayan avucuna sabitledi, eziyet eden iblisleri bu temasla alay edip gülüyor, Tauria'nın dokunuşundan kurtulmak için tüm içgüdülerini alevlendiriyordu.

Eşinden bir tane daha. Tauria bu kadar omurgasız ve zavallı biriyle kader birliği yapmayı hak etmiyordu.

Merdivenlerden arabanın beklediği yere doğru inerlerken ikisi de arkalarına bakmadı. Onları bu kadar dar bir alanda birlikte hayal etmekten duyduğu öfke, Tauria ondan adım adım uzaklaşırken kederinin dalgasıyla boğuldu.

"Öğütlerimi kabul etmeye gelmenize sevindim, Majesteleri." Zarrius gelip onun omzunun yanında durdu. Nik yumruklarını sıkın sinire rağmen gözlerini Tauria'dan ayıramıyordu. "Bir kaleyi güvence altına almak için en iyi piyonumuzu kullanmak."

Presesten bahsederken titreyen yumruğunu lordun yüzüne götürmemek için çaba sarf etti. Zarrius küstahtı, sanki Nik'i kırmaya, lordun preseseye olan hisleri hakkında sahip olabileceği şüpheleri açığa çıkarmaya zorluyordu. Nik hiçbir şey söylemedi. Çok iyi bildiği bir soğukluğa gömülmüş, kendini dünyadan soyutlamıştı. Kendinden nefret ederek inşa ettiği bir yer.

"Haklıydın." Nik kelimeleri zorla ağzından çıkardı. "İyi pazarlık edersek Tauria bir varlık olarak çok avantajlı olabilir." Bir süredir Zarrius'la nasıl başa çıkacağını düşünüyordu ve kendi sessiz planları üzerinde çalışırken onu oyalamanın tek yolunun ona her şeyi vermek olduğunu biliyordu. En azından her şeye sahip olduğunu düşünmesini sağlamak. "Babama yakındın Zarrius; yanımda olacağına güveniyorum. Tıpkı bu yaklaşan müzakerelerde çok değerli olacağına inandığım gibi." Ağzından asit dökülmüş gibiydi ve lordun şişen egosunun dalgalanma etkisi boğucuydu.

"Yüce Farrow'un yükselişine yardımcı olmaktan daha büyük bir onura hizmet edemem. Tıpkı babanla yaptığım gibi, aynı fikirde olduğumuz için mutluyum." Zarrius zalim bir güvenle konuştu.

Nik, lordun zaferinin tadını çıkarmasına izin verecekti. Kendisini bu kadar **y ü c e l t m e s i n e** izin verecekti, böylece onun düşüşünü izlemek daha da tatmin edici olacaktı. Nik'in sahip olduğu tek şey zamandı ve bunu iyi değerlendirmeliydi. Tauria ve krallığı için akıllı olmalıydı ama hepsinden önemlisi... sabırlı olmalıydı.

Onun kendisinden uzaklaşmasını izlerken hissettiklerini tarif edecek kelime yoktu. Nik revakta durmuş, duruşunu düzeltmek için ellerini resmi bir şekilde kavuşturmuş, kendisi ve sarayın diğer üyeleri Olmstone eskortuyla birlikte yola çıkan preseseye veda ederken. Preses

Araba neredeyse kapılara ulaşmıştı ve kalbi öylesine düzensiz bir parça dağınıklığı içindeydi ki, orada durup durmaması umurunda bile değildi.

Lütfen geriye bakın.

Belki de aptalca bir düşünceydi. Hatta çocukça. Ama kendini buna ihtiyaç duyarken buldu, kale arazisinden ayrıldığı son anda onu düşündüğü bilgisine. Hissettiklerinin sadece bir kısmı bile olsa, ayrılmanın onun için zor olduğu bilgisine.

Atlas kapıya doğru tırıs gidiyordu, sabit bir tempoydu bu ama onun çılgın zihninde daha da hızlandı. Çok hızlıydı.

Geriye bak. Geriye bak. Geriye bak.

Parmaklarını büktü ama başka türlü hareket etmekten kaçındı. Zihni, "O benim eşim ve gitmesine izin veriyorum," diye alay ederken destansı, utanç verici bir gösteriyle onun peşinden koşmaktan.

Kapıda, gözleri o lanet arabayı delik deşik etti.

Sonra, son saniyede, Tauria arkasına baktı. Başını pencereden dışarı çevirirken güzelliği bu mesafeden bile ışıldıyordu. Kahverengi saçlarının dalgalanışı, kulaklarını süsleyen altın aksanların güneş ışığında parıldayışı onu büyülemişti. Bu görüntüyü zihninde tutuyor, tadını çıkarıyor ve saklıyordu.

O bir saniyelik askıda kalma süresi çok kısıydı. Süslü araba tamamen gözden kaybolduğu sırada Tauria tekrar içeri daldı.

"Bu, saraylar arasında harika bir birleşme olabilir," diye mırıldandı Zarrius. Nik ona aldırma istemiyordu ama planı terk etme, kendisine ait olanı ve başından beri olması gerekeni ilan etme içgüdüleriyle savaşıırken, o anda gardını indirmiş bir halde tamamen savunmasızdı. "Bunun mahkemeler arasında bir çatışmaya dönüşmesine izin vermeyin. Size bir öğüt vereyim, Majesteleri. Tek bir kalp bir imparatorluğu herhangi bir ordudan daha hızlı yıkabilir."

Konseyini ve dünyayı, muhtemelen koluna taktığı şeyin doğru olmadığına ikna edecek gücü kendinde bulamıyorsa, belki de zaten kaybeden bir oyuncuydu. Kraliçe Tauria Stagknight'a olan aşkı.

Kımıldamadan durduğu yerde bükülmesini engelleyen tek şey iradesiydi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama kendini tamamen yalnız bulmuştu. Gökyüzü birkaç ton daha koyulaştı ve ara sıra dikkatsiz bakışlarının arasından cisimler süzüldü. Sonunda, güneş son inişini yaparken, Nik onun kaybolduğu yerden başka bir yere baktı. Geri döndü

Tauria Stagknight'ın ölümcül oyunlarının açılış gambiti olarak isteyerek feda edildiğini bilerek kalesine girdi.

Oceanof PDF.com

BÖLÜM 31

Faythe

I BÜYÜK yemek salonunda Faythe midesindeki düğümler yüzünden yemeğine zar zor dokunabiliyordu. Havayı bulutlandıran kalıcı bir hüznün vardı. Arkadaşları ve kralla akşam yemeğinde, yarın yola çıkmadan önceki son akşam yemeklerinde. Agalhor'un hep birlikte yemeleri için ısrar ettiği akşam yemeği. Tabağındaki görkemli sofradan zorla seçtiklerini elinin tersiyle itti. Bunca çabaya rağmen iştahsız olduğu için kendini suçlu hissediyordu.

"Ateş Dağları üzerinden bilinen geçitleri kullanmayı planlıyoruz. Güney Körfezi'nde Valgard donanmalarıyla karşılaşmamak için Balmore'dan sapmak çok büyük bir risk olacaktır." Reylan onun karşısına oturmuş, rotalarını açıklarken bir yandan da ona endişeyle karışık birkaç bakış fırlatıyordu.

Agalhor bu bilgiyi düşünürken sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sanırım haklısın. Yine de at sırtında gidemeyeceksiniz ve erzakınızın iyi olduğundan emin olmanız gerekecek. Adalar'da sivil yaşamdan geriye bir şey kaldığını sanmıyorum. Sadece hayvanlar ve yaratıklar kaldığı söyleniyor. Dikkatli olmalısınız."

Faythe bakışlarını krala çevirdi. Onun Reylan'la bu kadar gayri resmi ve kişisel bir düzeyde konuştuğunu ilk kez duyuyordu. Endişesi hem ses tonundan hem de kaşlarının hafifçe çatılmasından anlaşılıyordu. Ona doğru hızlı bir bakış attığında, sözlerindeki gizli ricayı gördü. Onu korumak için. Faythe suçluluk duygusuyla gözlerini tabağına indirdi.

Reylan başıyla onayladı. "Elbette. Her durak için bir plan yaptık ve bizi karşılayabilecek tüm tehditleri göz önünde bulundurduk. İyi hazırlanmış durumdayız."

Faythe ve Reylan kralın iki yanında otururken, Reuben de Livia'yla birlikte onun yanında oturuyordu ve onun karşısında Kyleer ve Izaiah rahat bir şekilde son akşam yemeklerinin tadını çıkarıyorlardı, çünkü hiçbir dönmelerinin ne kadar süreceğini bilmiyordu. Tabii dönerlerse.

"Ve bunun daha fazla ertelenemeyeceğinden emin misin?" Agalhor'un sözlerinin kendisine yöneldiğini hissetti.

Faythe başını kaldırırken derin bir nefes aldı ve bir yandan onun endişelerini gidermek için elinden geleni yaparken bir yandan da kendine güvenen bir maske taktı. Yolculuklarının aniden duyurulmasından dolayı neden acı çektiğini çok iyi biliyordu. Dört aydan fazla bir süredir Rhyenelle'de olmasına rağmen, birkaç hafta öncesine kadar bir korkak gibi babasıyla herhangi bir bağ kurmaktan kaçınmıştı ve belirsiz geleceklerinde asla geri kazanamayacağı kaybettiği zaman için kendine acımasızca lanet okuyordu.

"Yaz Gündönümüne sadece bir ay kaldı. Eğer şimdi gitmezsek, Dakodas'ı durdurmak için Adalar'a zamanında varamama riskiyle karşı karşıya kalırız." Faythe Büyük Ruh'tan yüksek sesle bahsetmeyi tuhaf buldu, çünkü zihninde bir masal gibi canlanıyordu. Tedirginliğini gizlemek için gülümsemeye zorladı. "Ne kadar erken gidersek, o kadar erken dönebiliriz." Sözcükler boğazında düğümlenirken, bunların yalan olabileceğine dair midesindeki suçluluk duygusunu hissetti. Geri dönüş sözü vermek ona göre bir hediye değildi. Bu onun gerginliğini azaltmış gibi görünüyordu ve o da sıcak bakışına karşılık verdi.

Tabağındakileri mideye indirmeye kendini tamamen kaptırmış olan Reuben dışında kimse bu yoğun sohbet arasında yemekten pek keyif almıyordu. Faythe, Reuben'in gelmesini açıkça yasaklamaktan hâlâ kaçınan arkadaşlarının temkinli bakışlarını fark etmekten geri kalmadı. Faythe bunu itiraf etmese de onun da kendilerine eşlik etmesine içten içe seviniyordu; bir başka insan ve çok özlediği hayat arkadaşı olarak. Reuben'in keşif gezisinde işe yarayacağına dair bir umudu olmasa bile, en azından Yüksek Farrow'daki hayatını hatırlatan tanıdık bir şeydi bu.

Faythe ziyafetin bitmesini ve böylece yalnızlığına geri dönebilmeyi çok istiyordu. Reylan tek başına somurtmasına izin vermediğinde olabileceği kadar yalnızdı. Ama onu konuşması için asla zorlamadı ve sessizlikte bile yanında olması rahatlatıcıydı.

Reylan onun düşüncelerini okumuş gibi boğazını temizledi. "Sanırım son dakika hazırlıklarını tamamlamamız gerekiyor. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmak istiyoruz." Ona bir bakış attı ve kadın gözlerindeki anlamı okudu. Ona ve Agalhor'a son saatlerini veriyordu.

Gece birlikte yalnız kalmak istiyordu ve bunun için onu kucaklayabilirdi. Faythe, birlikte yeterince zaman geçirme şansına sahip olamadıkları babasına veda etmeye hazır değildi.

Livia, Kyleer ve Izaiah hemen anladılar ve hepsi ayağa kalkarak salondan çıkmadan önce krallarına kısa bir selam verdiler. Reuben gecikmeli bir dakika sonra Reyhan'ın sandalyesinin arkasında durup onu salondan çıkarmasını beklediğini fark etti. Solgun yanakları kızarmıştı ve Faythe onun o anki halini, yani daha mutlu anılarından tanıdığı genç çocuğu görünce içten bir gülümsemeyi bastırdı.

Reuben hızla ağzını sildi ve el yordamıyla ayağa kalktı ama son bir dilim ekmek daha yemeden önce duraksadı. "Teşekkür ederim. Yemek çok lezzetliydi," diye mırıldandı krala, ağzı yarı doluydu. Sonra da diğerlerinin ardından salondan çıktı.

Faythe onun bu tamamen masum görgüsüzlüğü karşısında kıkırdamasını engellemek için dudağını ısırды. Reuben bırakın bir *kralı*, daha önce hiç yüksek fae'lerle bile bir arada bulunmamıştı. Reyhan'la son bir kez göz göze geldi.

"Sizinle daha sonra odanızda buluşuruz," dedi ona özel olarak ve o da başıyla onayladı.

Grubun son üyesi de ayrılırken onun arkasından baktı. Sonra Agalhor'la baş başa kalınca sessizlik çöktü. Faythe ona ne söylemek istediğini bilmiyordu çünkü hayat onları bu kez ne kadar uzun süre ayırırsa ayırsın, bunun baş başa geçirdikleri son an olduğunu kabul edebileceğini sanmıyordu.

Agalhor düşünceli bir ifadeyle, "Sana vermek için beklediğim bir şey var," dedi.

Faythe ona döndüğünde, elinde kıpkırmızı kadife bir kumaşa sarılı bir şey tutan yakındaki bir muhafıza el salladı. Kral, eşyayı kendi eline alabilecek kadar yaklaştığında ayağa kalktı. Kral onun yanına geldiğinde Faythe de ayağa kalkmak zorunda hissetti kendini. Karşı karşıya durduklarında Agalhor, Faythe'nin ilk gördüğü anda nefesini kesen nesneyi açtı.

Agalhor elindeki tılsıma hayranlıkla bakarken, "Ona Anka'nın Gözü diyorlar," dedi. Uygun bir isimdi. Karmaşık, süslü gümüş bandın ortasında tek bir parlak kehribar taşı vardı ama canlı bir alev gibi kırmızı dallarla belli belirsiz hareket ediyordu. "Anka Süvarileri çağından beri Ashfyre soyundan geliyor. Phoenixfyre'da dövüldüğü söylenir, ölümcül bir silahtır ama aynı zamanda büyük bir korumadır. Hepsi batıl inanç olabilir ama

her zaman her nesilde ilk doğan çocuğa geçmiştir." Agalhor elini uzattı ama Faythe çok şaşır mıştı.

"Bunu kabul edemem." Sözcükler arasında bocaladı, adamın ona bahşetmek istediği eski yadigra hiç layık değilmiş gibi hissediyordu.

"Sen benim kızımsın, değil mi?" diye dikkatle sordu, Faythe'nin yargılamadan inkâr etmesine açık kapı bırakacak şekilde. Ama bu basit bir beyandan daha fazla anlam taşıyordu. Hediye yi kabul etmekle, onun başını taçlandırmış oluyordu.

Faythe cevap vermek için yavaşca elini uzattı ve adamın nasırlı parmakları bileğini Anka Kuşu'nun Gz'yle süslemeye giderken tenini sıyırdı. Soğuk metal tenine dokunduğunda nefesini tutamadı. Açıklanamayan enerjinin belli belirsiz karıncalanması elinin üzerinden koluna doğru ilerledi ve göğsünde küçük bir alev patlamasıyla tutuşarak zihnini bulandıran karanlığı bir göç dalgası gibi söndürdü.

Kocaman gözlerle Agalhor'a baktı. O da daha önce hiç görmediği bir gururla baktı. Bir babanın çocuğuna duyduğu gurur. Tılsımın kabul edilmesiyle birlikte Faythe çok daha güçlü ve ağır bir şeyin üzerine ktğn hissetti: Hayali tacın ağırlığı, onun da kabulünü taşımak için sırayla doğrulmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim," dedi onu boğan duyguların arasından sessizce.

Agalhor onun bileğini bırakmakta yavaş davrandı. "Bunu söylememeliydim, çünkü görevinden döndüğünde seni bekleyen zorlukların ne olacağı belli değil. Sen büyürken bu salonları kahkahalarınla doldurma, çocukluğunun anılarını biriktirme ya da prensesleri Faythe olarak halkla kurduğun bağı izleme ayrıcalığına sahip olmamış olabiliriz ama ben hâlâ aynı şeyi görüyorum ve yalnız olmadığımı biliyorum." Elini yanağına götürdü ve göğsünü delip geçen gurur dalgası karşısında gözleri bulanıklaştı. "Kızım, Rhyenelle'in kayıp ateşi geri döndü. Tıpkı annen gibi... senden zarif bir kraliçe olur, Faythe Ashfyre."

BÖLÜM 32

Zaiana

ZAIANA tahtaya hafifçe vurularak uyandırıldı. Gözlerini açtığında, orada olduğunu hatırlaması sadece bir saniye sürdü. Odasında. Hareket ettiğinde, başucuna çektiği koltukta uyuyakaldığı dik pozisyondan doğrulurken yüzünü buruşturdu.

Uykuya dalmak istememişti ve bir panik dalgasıyla yatağını işgal eden karanlığın göğsünü inceledi. Amaya'nın göğsü inip kalkıyordu ama nefes alıp vermesi hâlâ sık ve sıkıntılıydı. Zaiana ağrıyan kaslarını esnetmek için ayaklarını sürüyünce, üzerine örttüğünü hatırlamadığı bir battaniye kucağına düştü. Battaniyeye kaslarını çatarak baktı ama hafifçe çalan kapı sesi bir kez daha ona varlığını hatırlattı.

Zaiana ayağa kalktı, sertliği hafifletmek için boynunu ve kollarını yuvarladı. Kapıyı kırarak açtı. Tynan'ın endişeli yüzünü görünce, içeri girmesi için boşluğu sözsüzce genişletti.

"Geçen sefer kapıyı çalma zahmetine girmemiştin," dedi sessizce, iyileşmek için dinlenmeye ihtiyacı olan karanlığı rahatsız etmek istemiyordu.

Tynan sert yüzünü rahatsız eden bir acı ifadesiyle kadının yattığı yere baktı. Saldırı gerçekleştiğinde onu koruma görevini yerine getirememişti ve Zaiana onun durumu için biraz sorumluluk hissetmesini bekliyordu. İki gün önceki savaşla ilgili henüz hiçbir şey konuşmamışlardı ve Zaiana zaferi için övülmek üzere henüz Mordecai'nin karşısına çıkmamıştı.

"Savaşta beri hiçbirimiz seni görmedik. Bize uzak durmamızı söylemiştin."

Şaşkınlık Zaiana'nın yüz ifadesini çarpıttı ve sandalyenin üzerindeki battaniyeye baktı. Bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Tynan Amaya'ya daha iyi bakabilmek için onun yanından geçti; yüzü çukurlaşmış ve dudakları kurumuş olan Amaya neredeyse ölü sanılabilirdi. "Niltain Steel'in bizim türümüz için ölümcül olduğunu biliyordum ama-" Kendini durdurdu ve birbirlerine acımasızca baktılar.

İkisi de bunun ne kadar ölümcül olabileceğini tahmin edememişti.

"Biçimi küçük ve olması gerektiği kadar iyi beslenmemiş ya da eğitilmemiş." Zaiana'nın parmakları kıvrıldı. "Sanırım bu zehir onun sistemine senin ya da benim içimde olduğundan daha hızlı saldırıyor. Vücudu metal zehre karşı koyacak kadar hızlı iyileşemiyor."

Niltain Çeliği cildi etkisiz hale getirip işkence edebilirdi ama kan dolaşımına karışırsa, yayılan bir zehir gibi ölümcül olabilirdi. Zaiana suçluluğunu gizlemeye bile çalışmayan Tynan'a zerre kadar acımadı. Bunun sadece onu koruması gerekirken incindiği için mi yoksa daha önce onu ne kadar hafife aldığı için pişmanlık mı duyduğunu merak etti. Amaya o sahada kendini şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamıştı ve eğer içlerinden biri şimdi onun değerini düşürmeye çalışırsa, bu Zaiana'nın gazabına uğramasına neden olacaktı.

Midesini hiç de alışık olmadığı bir duyguyla çalkalayan tek şey Amaya'nın uyanmama ihtimaliydi.

Dağın altında hiç şifacı yoktu. Büyü ile iyileştirme gibi bir yeteneğin sadece fae'lerde var olduğu biliniyordu ve Zaiana'nın daha sonra esiri öldürmeye hazır olmadığı sürece birini buraya getirmesi yasaktı. Acımasızdı, doğuştan kalpsizdi ama nadir bulunan bir yeteneğe sahip birini bulsa bile, böyle bir hayatı boşa harcamak konusunda çelişkiler yaşıyordu. Ancak Amaya zaman lüksünün sonuna geliyordu ve giderek kötüleşiyordu. Kendisinden biri ile bir yabancı arasında seçim yapması gerekirse, cevabı belliydi. Zaten yeterince gününü boşa harcamıştı.

"Yarın bir şifacı bulmaya gidiyorum," diye duyurdu.

Tynan ona doğru döndü. "Görev ne olacak?"

Zaiana kazanmıştı ve eğer giderse, geri döndüğünde ödülün hâlâ geçerli olacağından emin olamazdı. Ödülünü çekilmez Maverick'e teslim etmiş olacaktı. Belki de başından beri planı buydu. Savaşta onu yenemezse bile ödülü çalmanın bir yolunu bulacaktı.

Yalancı, hilekâr, kibirli piç! Zaiana'nın öfkesi onu düşününce bile jilet gibi keskinleşiyordu. "Mordecai ile konuşacağım," dedi tek söylediği.

Tynan'ın hayal kırıklığıyla karışık anlayışlı bakışı sinirlerini daha da gerdi. Ona yönelik değildi ama ikisi de Yüce Lord'un onun için görevi erteleyecek sabra sahip olmayacağını biliyordu. Dahası, vaat edilen efendi statüsünü kaybetme ve zayıf olarak görülme riskiyle karşı karşıyaydı. Kendisinden daha aşağı bir hayatı bu kadar önemseydiği için her şeyi riske atabilirdi. Zaiana bir aptaldı ve bu durum son birkaç gündür dikkatini dağıtmak için ona eziyet ediyordu. Kaderi bu olacaksa Amaya'nın ölmesine izin vermeliydi. Ondan beklenen de buydu. O sadece başka bir karanlıktı. Değiştirilebilir.

Yine de Zaiana üzerinde çalıştığı sandığın sonsuza dek hareketsiz kaldığını her hayal ettiğinde bunu açıklayamıyordu. Sanki Amaya'yı hayal kırıklığına uğratmakla kendinden bir parçayı da hayal kırıklığına uğratmış olacaktı. Zamanla affedilemeyecek bir parçasını.

"Ona göz kulak ol." Zaiana onun cevabını beklemedi. Topuklarının üzerinde dönerek, öfke ve kızgınlıkla odasından çıktı. Eğer yarın şifacıyı bulmak için ayrılması gerekiyorsa, Mordecai'ye yokluğunu açıklayarak bu utancı üzerinden atmak istiyordu.

Koridorları hışımla geçerken öfkeden kuduruyordu. Mağarayı dolduran birkaç karanlık fae bakışlarını kaçırdı ve her zamankinden daha hızlı bir şekilde yolundan çekildi. Şu anki zihniyetiyle yoluna çıkan herkese pervasızca zarar verme riskiyle karşı karşıyaydı.

Zaiana, Yüce Lord'la yüzleşmek için bir tür soğukkanlılık kazanmaya odaklandı. Aklını kaçırmış bir halde gelmesi ona hiçbir iyilik kazandırmayacaktı ya da teklif etmek üzere olduğu şey için sözlü bir rezaletten çok daha fazlasını göze almıştı.

Sonra, tam bir tür sakinleşme sürecine girmişken, bir sonraki köşeden kendisine doğru yaklaşan kişiyi görünce gözleri bembeyaz oldu. Zaiana bir solukta kalçasındaki hançeri çekti, boşluğu geçti ve Maverick'i duvara çarparak bıçağını boğazına dayadı. Adam şaşkınlık içinde tehdidi algılamak için bir saniye beklerken dişlerini gösterdi.

"Bilmeliydim," diye hırladı. "Hiçbir zaman omurgasız, hilekâr bir *korkaktan* başka bir şey olmadın!"

İki karanlık fae köşeyi döndü ve delegelerini görmeye başladı. Onlara dönmesine bile gerek kalmadan aceleyle gözden kayboldular.

Maverick hiçbir şey söylemedi. Yüzü sakın ve soğuktu, her türlü duygudan yoksundu. Zaiana dişlerini sıktı, hançerini sık bir kesik açana kadar sertçe bastırdı ve kenarına siyah bir kan izi bulaştı.

"Bir şey söyle," diye talep etti.

Sessiz kaldı. Zaiana ceketinin kıvrımlarını kavradı ve onu tekrar duvara çarptı. Güç karşısında belli belirsiz bir homurtudan başka tepki vermedi.

Geri adım atarak bıçağının ucunu adamın boynuna dayadı, nefesi kesilmişti. "Seni şu anda öldürebilirim."

"O zaman yap," dedi sonunda, sesi sanki onu cesaretlendirmeye çalışıyormuş gibi yatıştırıcıydı.

Zaiana'nın burun delikleri alevlendi. Maverick için her şey bir oyun, bir numaraydı. Yine de yüzünde alaycı ya da dalga geçen hiçbir şey yoktu. Zafer yoktu. Hiçbir şey yoktu. Bu kadar kopuk olmak onun yapacağı bir şey değildi.

"Acınacak haldesin," diye tükürdü.

İkisi de soğuk bir nefretle birkaç derin nefes almak için yükselen yoğun bir gerilim içinde durdular. Yaptığı şey yüzünden adamın kafasını omuzlarından ayırmayı aklının ucundan bile geçirmemişti. Ama Maverick sadece onu izledi, nefes alış veriş yavaşlayıp rahatlayana kadar siyah gözlerini sabitledi. Ta ki her şeyi tüketen nefretin içinden bir anlam çıkana kadar. Tek yaptığı onu sabit bir şekilde izlemektir.

"Berrik ve Rex öldü," dedi sessizce, temkinli bir şekilde, sahip olduğu küçük insanlıkla bir jiletin kenarında sallanmakta olduğunu biliyordu.

Bu isimleri söylemek onun ölümcül idealleri için kesinlikle bir riskti. Amaya'nın eliyle öldürüldüklerini duymak iki önemli düşünceyi canlandırdı. Birincisi, Amaya'ya korumasını uzattığı için onların ölümünün kendi cezası olduğuydu. İkincisi ise karanlıktingin kendi sırtını yere getirmiş olmasından duyduğu karanlık ve neşeli memnuniyetti. Hem de iki kez.

"Mordehay'a onların ölümüne karşı çıkmayacağımı söyledim. Karşılaştıkları son adil bir oyundu," diye devam etti aynı sakinlikle.

Zaiana'nın gözleri bir parça kısıldı ama onu tehdit ettiği bıçağı indirmedir. Adamın yüzünde okuduğu her neyse ona ellerini ceplerine sokma güvenini vermişti ve piç kurusu duvara doğru yavaşça eğilme cüretini göstermişti. Öfke patlamasını görmezden gelmeye çalıştı. Sanki adam onun bu işi başaracağına ve hançerini boğazına saplayacağına inanmıyor gibiydi. Ya da sadece bundan korkmuyordu.

"Neden?" diye bağırdı.

"Bu adil bir oyundu." Tek omuz silkti. "Sahaya yasadışı silahlar getirdiler-"

Zaiana bir adım öne çıktı ve bıçağın uzunluğunu son kesigine bastırmak için bir kez daha ona doğru eğildi. "O lanet alana yasadışı silahlar getirdin! Ve eğer Amaya senin korkaklığın yüzünden ölürse, bana yardım et Maverick, senin için geleceğim."

Yakınlıkları ölümcül ve samimiydi, yüzleri duvara yaslandığı için neredeyse aynı hizadaydı. Kadın, adamın uzattığı çapraz bacaklarının üzerine oturdu. Bir anlığına, adamın derinliksiz akik gözlerindeki arzunun karanlık parıltısı karşısında neredeyse geri çekiliyordu, o kadar hızlıydı ki gözünü kırpsa kaçıracaktı. İçten içe geri çekildi. Bu bakışa değil ama bedeni, bu bakışa karşılık olarak bir sıcaklık dalgasıyla zihnine ihanet ettiği için.

"Hayatımı tehdit etmeyi bıraktın mı?" dedi, gizlemeye çalışmadığı alçak bir ses tonuyla.

Zaiana cevap vermedi ama hareket etmeyen bıçağının kenarının yeterli bir cevap olduğunu düşündü.

Maverick'in dayanılmaz sırtışı geri döndü, onun tehdidinden sadistçe zevk alıyordu. "Küçük karanlığın için bir şifacım olduğunu bilmek istersin diye düşündüm."

Nefesi kesildi. "Ne?" "Dedim ki-"

"Ne dediğini biliyorum," diye parladı. "Şifacıyı nereden buldun?"

"Kendi yöntemlerim var."

Zaiana onun gözlerinin içine bakarak kendisini aptal yerine koyduğuna dair bir işaret olup olmadığını araştırdı. "Neden?"

Maverick bir sonraki sözlerini dikkatle hesaplıyor gibiydi. "Orada çok etkileyiciydi. Böyle bir yeteneğin boşa gittiğini görmek utanç verici olurdu."

Yalanlar. Yalan söylüyordu ama kızın ona inanıp inanmaması umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Biz... sohbet ederken *haydutlarımdan* biri şimdiye kadar ona eşlik etmiş olmalıydı." Adam yine o dayanılmaz küstahlığına geri dönmüştü ama kızın umurunda değildi. Ne onu, ne acınası hayatını, ne de nedenlerini. Aralarındaki gerilim heyecan verici bir akıma dönmüştü ve yüzleri o kadar yakınlaştı ki nefeslerini paylaştılar.

Zaiana'nın sesi buz gibi bir uyarıya dönüştü. "Sözlerimi unutma, Maverick," -sözünü yerine getirmek için gözlerini ona kilitledi- "eğer

uyanmazsa, sen de uyanmazsın."

Giderek koyulaşan bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar. İkisi de tehlikeye atılmış pozisyondan ürkmedi. Adam kadının tehdidine karşılık vermek istedi ama bunun onun öfkesine değip değmeyeceğini tartıştı.

"Ah, işte buradasın."

Koridordan gelen sesle birlikte Zaiana, Maverick'i sert bir şekilde iterek anında ondan uzaklaştı. Maverick doğruldu ve onlara doğru yürüyen Mordecai'nin önünde ikisi de bellerinden eğildi.

"Bir şeyi bölüyorum, değil mi?" diye sordu, sesi eğlenceyle dans ediyordu.

Zaiana doğruldu, bileğini arkasından acı verici bir şekilde sıktı. "Hayır, Yüce Lordum," diye cevap verdi Maverick'ten önce.

Mordehay ikisinin arasına baktı, delegeler arasında hissedilen bariz çatışma karşısında kaşları çatıldı. "Savaşın yarattığı duyguların hâlâ yüksek olduğunu tahmin ediyorum," diye gözlemledi. Bunu ifade etmenin hafif bir yoluydu ama Zaiana sessiz kaldı. "İkiniz ne kadar etkileyici bir gösteri sergilediniz."

Zaiana bu yorumdan nefret etti. Sanki onun eğlencesi için güzel silahlardan başka bir şey değillermiş gibi. Maverick'i Niltain Steel kullandığı için ifşa etmeyecekti. Bu sadece onun zayıf görünmesine hizmet ederdi ve onu cezalandırmalarını istemezdi. Hayır, ondan intikamını kendi yöntemleriyle alacaktı.

"Gel," dedi basitçe ve geldiği yoldan geri dönmek için topuğunun üzerinde döndü.

Zaiana hareket ederken Maverick olduğu yerde kaldı, Mordecai'nin çağrısının nihayet açıklamak üzere olduğu görevle ilgili olduğunu düşündü. Ama Mordehay birkaç adım sonra durakladı.

"İkiniz de," diye ekledi arkasına hızlı bir bakış atarak.

Zaiana parmaklarını büktü ama geçitlerden oluşan labirentte Yüce Lord'u takip etmeye devam ederken hiçbir şey söylemedi. Yine de Maverick'e nefret dolu bir bakış fırlattı. Belki çocukçaydı ama küçük yanı karanlık iblisin yanında her zaman ortaya çıkıyordu.

Maverick onun yanında yer aldı, bu da onu çok kızdırdı. Artık onun amiri olması gerekiyordu ama bu hâlâ resmen dayatılıyordu. Onu yenmişti ve karşılığında hiçbir şey kazanmamış gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Konsey odasına vardıklarında, efendileri çoktan oturmuş buldular ve Mordehay masanın etrafında dolaşarak kendi büyük yerini aldı. O da

oturmadı. Bunun yerine gururla ayakta durdu ve önündeki iki delegeyi sessizce değerlendirdi. Sessiz ve itaatkâr kaldılar. *Kendileriyle konuşulduğunda konuşacaklardı.* Gözleri aralarında gidip geliyordu ama Zaiana onun ne düşündüğünden emin olamıyordu. Sanki onları birbirinden ayıramıyormuş gibi bakıyordu. Ve bu onu itiraf etmek istediğinden daha fazla sinirlendirmişti.

"İki gün oldu ve siz ödülünüzü almaya gelmediniz."

Zaiana'nın omurgası sertleşti. "Benimkilerden biri savaşta yaralandı," diye açıkladı.

Duygusuz yüzü bunu yeterli bir sebep olarak çoktan reddetmiş gibiydi. "Maverick o savaşta iki kişi kaybetti ama yine de hemen bana geldi."

Zaiana suçlamak için başını ona doğru çevirmemek için mücadele etmek zorunda kaldı. Bunun yerine, pençeleri arkasındaki bileğini acı verecek kadar kesti.

Mordecai devam etti. "Bana senin karanlığın eliyle ölenler için adalet istemediğini söylemeye geldi. Etkileyici bir potansiyeli olduğunu kabul etmeliyim."

"İşte bu yüzden yoktum, Yüce Lordum. Ondan yapacağım silahın yapımını bitirmeyi planlıyorum. Onun ölmesine ve bu zor işi kaybetmesine izin vermeyeceğim."

"O zaman iyileşiyor mu?"

Zaiana Maverick'e attığı bakışa engel olamadı. "Evet," diye cevap verdi. "Sadece ölmenin bir seçenek olmadığına dair kesin bir cesaretlendirmeye ihtiyacı vardı." Sözlerinin ikna edici olmasını umuyordu. Maverick, Zaiana'nın Amaya'nın başucunda pörsümüş bir korkak gibi oturduğunu ve onu dinleyen her yaratığa tekrar uyanması için acınası dualar mırıldandığını öğrenmeyecekti.

Mordecai sıkılmış bir mırıltıyla cevap verdi, onun yokluğunu kabullenmiş gibi görünüyordu ama bundan memnun değildi. "Teklif ettiğim görev yaklaşıyor. Tam olarak iki hafta sonra yola çıkacaksınız."

Zaiana doğruldu. Bir heyecan göğsünü karıncalandırdı ve anlık bir sevinç patlaması yarattı. İşte buydu. Özgürlük arayışı. Kendini buna layık gördüğünü kanıtlamıştı. Tüm olumsuz duyguları baş döndürücü bir beklenti tarafından yutuldu.

"Bin yıldır beklediğimiz zaman nihayet geldi çatı," dedi. "Bize rehberlik edecek olanın aramıza katılmasına bir aydan biraz fazla bir süre kaldı." Zaiana'nın tüm dikkati onun üzerindeydi. Nefesleri düzenliydi ve Mordehay'ın neyi kastettiğini biliyordu. *Kimi* kastettiğini.

"Dakodas'ın yükseliş," diye haykırdı Zaiana. Buna inanamıyordu. Bunun gerçek olduğuna ve sonsuza dek tarihe geçecek böylesine parlak bir olayın parçası olacağına inanamıyordu. Ölümün Ruhu, Ay Tanrıçası, hayatta kalmalarını borçlu oldukları kişi, topraklarında yürümeye gelecekti. Bu heyecan verici bir kavramdı.

Mordehay'ın ağzının kenarında muzaffer bir gülümseme belirdi. "Evet, Zaiana. Bu dağdan ayrıldığında, tarih yazmış olarak geri döneceksin. Ve o seni dileyebileceğin her şeyden çok daha büyük bir şeyle ödüllendirecek."

Bir gurur ve kararlılık dalgası çenesini kaldırdı ve kendi gülümsemesinin sakın yüzünü rahatsız etmesine izin verdi. Ancak bu gülümseme, doğduğundan beri boynuna bağlı olan hayali tasmanın zalimce çekilmesiyle çabucak söndü.

Geri geleceksin.

Birdenbire, ayrılma, arayışa çıkma ihtimali, her zaman buraya geri çağrılacağını, her zaman birilerinin merhametine kalacağını bildiği için o kadar özgürleştirici ve heyecan verici gelmemeye başladı. Bu karanlık bir duyguydu ama ona hiç farklı bir şey öğretilmemiştir. Ona her zaman ait olması öğretilmiştir. İtaat etmek ve liderlik etmek. Zaiana'nın hayatı hiçbir zaman gerçekten kendisine ait olmamıştır.

"Yalnız gitmeyeceksin." Mordecai'nin sesi onu kızgınlık dolu düşüncelerinden kopardı. "Arayışında sana yardımcı olması için kimi istersen, büyü yapabilenleri seç. Türümüzün varlığı doğru zaman gelene kadar gizli kalmalı. Uçabildiğiniz ve bulut örtüsünün olduğu yerlere uçun, ama bunun dışında bu yolculuk yürüyerek yapılmalı."

Zaiana yüksek sesle inlemek istedi. Dakodas'ın tapınağının nerede olduğunu biliyordu: Rhyenelle'in Niltain Adalarında. Yolculuklarını akıllıca planlamazlarsa gündönümü gününü tamamen kaçıracaklardı ve gerçekten de oraya varmak için biraz uçmak gerekecekti.

"Çok daha erken ayrılmam gerekmez miydi, Yüce Lord?" Bariz olanı ifade etme ihtiyacı hissetti.

Soruyu bekliyormuş gibi sırttı. "Karar verme lüksümüz olsaydı, gözleminizde haklı olurdunuz." Mordehay amaçsızca masanın tahtasına vurdu. Ustaların geri kalanı sessiz ve ifadesizdi. Zaiana neden burada olduklarını merak ediyordu. "Tapınağın anahtarı bizde değil ve anahtarı olan kişi de yükseliş için tam olarak ihtiyacımız olan kişi."

Mordehay nihayet tahtına oturmuştu ve Zaiana uzun bir ayrıntılar dizisine dalmak üzere olduklarını anlamıştı. Dakodas'ın tahta çıkışının zor olmayacağına, bu görevi kolaylıkla ve hatta belki de heyecanla yerine getirebileceğine inanmakla aptallık ediyordu.

Yüce Lord'un sert bakışı onu acımasız ayrıntılara hazırladı. "*Marvellas'ın Varisi* sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

Zaiana'nın kaşları çatıldı. "Fae olarak Marvellas'ın soyundan gelenler, evet. Ama onun soyundan gelenlerin hepsi avlandı ve katledildi. Marvellas'ın Varisleri artık bir masal."

Mordecai kısa bir kahkaha attı. "Görünüşe göre onun akrabaları kaçma konusunda yüce Ruhların bile hazırlayabileceğinden çok daha kurnazlar." Rahatça arkasına yaslandı, belli ki anlattığı hikâyeden keyif alıyordu.

Zaiana kaşlarını çatarak ona baktı ve onun konu etrafındaki dansına sinirlenmeye başladı.

"Biri yaşıyor. Herhangi bir varis değil, hem onun doğrudan soyundan gelen hem de onun büyüyle kutsanmış bir varis. Kehanet harekete geçti."

Zaiana parçaları birleştirdi. "Dakodas'ı durdurmak için tapınağı arıyor, onun Marvellas'la birlikte hareket edeceğini biliyor mu?"

Başıyla onayladı. "*O da* seninle aynı görevi üstlenecek. İhtiyacımız olan anahtarı elinde tutan kişi *o*. Hem tapınağı hem de perdeyi açmak için." İçinden karanlık bir kıkırdama geçti. Mizahi bir güvensizlik. Zaiana neden eğlendiğini anlayamıyordu; yollarına çıkan tek bir kişiyi bile alt edebilecek güçteydi. "Görünüşe göre kaderin kötü bir mizah anlayışı var," diye devam etti. Kadının soru dolu bakışları karşısında sırtışı daha da genişledi. "*O* Rhyenelle'den Faythe Ashfyre."

Ashfyre. Zaiana Rhyenelle kraliyet hanedanını biliyordu. Yalnızca, müttefik krallıkların, özellikle de hâlâ fethetmek zorunda oldukları krallıkların soyları hakkında öğrendiği onca şey arasında "Faythe" adını hiç duymamıştı.

"Agalhor'un bir kızı mı var? Bunu nasıl sır olarak sakladı?" Maverick bastıran bir güvensizlikle sordu. Zaiana sessizliği içinde onun varlığını unutmuştu ve başını ona doğru çevirerek onun şaşkın bakışına eşlik etti.

"Aylar önce müttefik krallıklar arasında çatışmalar çıkana kadar kendisini tanımıyordu. Görünüşe göre annesi onun haberi olmadan doğmamış çocuğuyla birlikte kaçmış. Hepimiz onun aptalca nedenlerinin boşuna olduğunu varsayabiliriz."

Mantıklı gelmeye başladı. Faythe'nin annesi Marvellas'ın soyundan geliyorsa, bir Gecegezen'den doğan çocuğun kaderinin ne olduğunu öğrenmiş olmalıydı. Başına gelecekler hakkında hiçbir fikri olmadan doğan bu trajik ruha belli belirsiz acıyordu. Ve onu bundan uzak tutma çabasında başarısız olmuş gibi görünen annesine.

"Yani onu ben mi öldüreceğim?" Zaiana bu gerçekten pek hoşlanmasa da kabullenmek için kendini zorlayarak sordu.

Mordehay onu şaşırtarak başını salladı. "O sadece tapınağın anahtarını elinde tutmuyor... anahtar o."

Zaiana bunu asla kabul etmezdi ama Faythe'nin ölümünün kendi ellerine düşmemesi onu rahatlatmıştı. Sonra bir hatırlama kıvılcımı onu Yüce Lordu ile göz göze getirdi. "Marvellas'ın Varisleri... onlar insandı."

"O da öyle."

Zaiana bu gerçeğin neden bir fark yarattığından emin olamıyordu. Sanki kızın ana rahmine düştüğü andan itibaren bu dünyada hiç şansı olmamış gibi. Zayıf bir insandı ama türünden farklıydı. En azından bir gücü olacaktı ama Zaiana bu gücün kendisine saldırmak üzere olan karanlık fae'lere karşı koyabilecek kadar önemli olduğuna inanmıyordu.

"Onu küçümsemek için bu kadar acele etmemelisiniz. O çok güçlü ve Işık Tapınağı harabesini kullandığı söyleniyor. Dikkatli olmanız akıllıca olacaktır."

Bunun bir meydan okuma gibi gelmesinden hoşlanmadı.

"Buna ihtiyacın olacak." Mordecai bir Blackfair'in bir beze sarılı bir nesneyi kucakladığı tarafını işaret etti. Onu çıkarınca Zaiana'nın kanı durdu. Bunu belli etmedi ama gözlerini tekrar Mordecai'inkilerle buluşturdu.

"Kimi istersen alabileceğini söylemiştim ama sana eşlik etmesi için kendi seçtiğim birini eklemeye karar verdim," diye devam etti onun şaşkın bakışlarına aldırmadan. Zaiana'nın çenesi büküldü ve pençeli parmakları derisini yırttı. Adamın gözleri kızın yanına kayd ve kız daha konuşmadan adamın beyanını duydu. "Maverick sana eşlik edecek. Senin otoriten altında, Zaiana, güç ve liderliğe layık olduğunu kanıtladın."

Maverick'in adından sonra hiçbir şey duymadı. Öfke duyularını bulandırıp düşüncelerini alevlendirdiğinde değil. Zaiana hiçbir şey söylemedi, zihnindeki fırtınayı dindirmek için nefes alış verişine odaklandı, bu da tüm vücudunu diken diken eden şimşeginin uyanmasına neden oldu. *Aptal yerine konmuştum.*

Zaiana zihnini sakinleştirdi ve hayatı boyunca disipline edildiği gibi duygularını dizginledi. *Kazanmanın kendi yararına olacağına asla inanmamalıydım.* Nefesleri sıcak öfkesini soğuttu ve cildini yumuşattı. *Yalancılar. Hepsi yalancı.*

Sonunda cevap verecek kadar soğukkanlılığını topladı. Sesi sert ve buz gibiydi. "Ona ihtiyacım yok."

"Bu tartışmaya açık bir konu değil," diye reddetti Mordecai, onun dehşet verici şiddet içeren düşüncelerini tetikleyerek. "Faythe güçlüdür ve yanında yetenekleri olan başkaları olmadan olmaz. Eğer başarılı olmak istiyorsan her iki gücüne de ihtiyacın olacak."

Zaiana bağırmak, öfkelenmek ve öldürmek istiyor, bu lanet savaşa neden katlandıkları nı merak ediyordu. Her şey bir hiç uğrunaydı, çünkü buna gerek kalmadan lider olarak seğıilmeliydi. Varoluşunun üç yüzyılını layık olduğunu kanıtlamak, en iyisi olduğunu kanıtlamak için harcamıştı ve o, sonuçta lanet olası bir Yüce Lord'un lütfu dışında gerçek bir ödöl getirmeyen bir yetenek gösterisi talep ederek uğruna çalıştığı her şeyi küümsemişti.

Yüzünden ustalıkla u z a k tuttuğu soğuk, kaynayan bir öfkeyle ona baktı. Ama bu bakışta onu işaretledi.

Zaiana, kendisini takip eden Maverick'in farkında ama onu fark edemeyecek kadar öfkeli bir şekilde koridorlardan odasına doğru fırladı. Kapısına vardığında, kapıdan içeri daldı ve kapı aralığında durdu. Amaya'yı yatağında oturmuş, dumanı tüten bir fincanı tutarken görünce, kanında kaynayan diğer tüm duygular bir rahatlama dalgasıyla soğudu. Karanlık yüzlü yatağın kenarında oturan dişi bir fae ile sohbet ederken gülümsüyordu ve gözleri Zaiana'nın kilerle buluştuğu anda gülümsemesi genişledi.

Sadece birkaç saat önce ölümle burun buruna bırakmış olmasına rağmen cildindeki sağlıklı ışıltının geri geldiğini görünce karşılık veremeyecek kadar şaşkındı. Sonra Zaiana, kollarını kavuşturmuş ve sert bir tehdit bakışıyla odanın diğer ucundan Blackfair'i süzen Tynan'ın varlığını fark etti. Maverick'in haydutu da aynı şekilde meydan okurcasına bakıyor, ikisi de içeri giren delegeleri tanı mıyordu.

Zaiana, Maverick'in arkasında olmasını umursamadı; yatağa doğru yürüyüp ayak ucunda dururken güvenli ve özel alanındaki diğer tüm istilacı varlıkları bile umursamadı.

Fae, Zaiana'nın soğuk bakışını sıcak bir karşılama ile karşıladı. Bulunduğu yere, etrafını saran tehlikeli, yabancı, kanatlı türlere rağmen korkmuyordu. En azından korksa bile bunu ustalıkla bastırıyordu.

"Nasıl?" diye sordu Zaiana. Bir şifacının karanlığa kendini iyileştirmesi için gereken desteği verebileceğini umuyordu ama Amaya sanki hiç yaralanmamış gibi görünüyordu.

Fae ayağa kalktı ve Amaya'ya son bir kez gülümsedi. "Bu kız çok güçlü. Büyümü hisseder hissetmez, sanki onunla çalışmaya karar vermiş gibiydi. Niltain zehrinin kalıntılarını tamamen yakmak birkaç gün daha sürecek ama tamamen iyileşecek."

Zaiana fae'ye baktı, hafifçe tanıdık gelen aksanıyla çok yumuşak konuşuyordu. Olması için hiçbir sebep yokken iyi kalpliydi. Bu hiç mantıklı değildi. Korkusuzluğunun aptalca mı olduğuna, hayatının burada olmakla feda edildiğini göremeyecek kadar güvendiği için mi, yoksa acımasız kaderine rağmen direnmeden yardım etmesindeki özverisine hayran mı olduğuna karar veremedi. Fae çarpıcı derecede güzeldi. Gevşek beyaz saçları yüzünün etrafında kıvrılıyor, uzun örgüsünden taşıyordu. Saçlarının solgunluğu, parlayan bronz teniyle muhteşem bir tezat oluşturuyordu. Gözleri harikulade parlak bir elaydı.

"Eğer sorun olmazsa birkaç gün kalmak istiyorum. Zehirle ilgili bir aksilik olmadığından emin olmak için."

Zaiana kaskatı kesildi, pişmanlığa benzer bir şeyin içini çalkaladığını hissetti. Daha derin değil. Pişmanlık mı? Nasıl karşılayacağını bilmediği ve hak etmediği nezaket için, varoluşlarına maruz kaldığı için fae'nin hayatını sona erdirmek zorunda kalacaktı. Kabul etmemeliydi ama Zaiana'nın başı kendi isteğiyle sallandı. Çünkü Amaya onun iyiliğini hak ediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi fae'ye. Kelimeler o kadar alışılmamıştı ki, dilinde yabancılık hissetti. Zalim zihni zayıflık şarkıları söylüyordu ama minnettarlığı onun alaylarını dinlemeyecek kadar güçlüydü.

Arkasına baktı ve önce Maverick'le göz göze geldi. Elleri cebinde kapının yanında durmuş, kaşlarını çatarak onu izliyordu.

"Misafirimize eşlik edeceğimi sanıyordum..." dedi dikkatlice.

Maverick onu almayı planlamıştı. Onu infaz etme görevini de üstlenmeyi mi planlıyordu? Zaiana, bu karmaşanın içinde olmalarının sebebi kendisi olduğu için en azından bunu yapabileceğini düşündü. Yine de buna ihtiyacı yoktu. Onu bırakabilir ve Amaya'nın kaderiyle hiç ilgilenmeyebilirdi. Ne de olsa ceza almayacaktı. Onu anlayamazdı. Neden yardım etsin ki? Ona hiçbir şey borçlu değildi.

Zaiana, kaçınılmazı birkaç gün erteleyip, fae'nin iyiliğinin özgürlükle ödüllendirileceğini düşünmesine izin vermek yerine, bu dağların pençeleri olduğunu ve bir kez avuçlarına düştüklerinde, kalmak ya da ölmek olduğunu bilmeden, onu götürmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu. Eğer burada olduğunu başka biri öğrenirse, fae'nin kaderi ölümden çok daha kötü olurdu.

Zaiana sert ifadesini bozmadı. "Onu duydunuz. Amaya tekrar reddedebilir; birkaç güne daha ihtiyacı var." Bakışlarını Tynan'a çevirdi. "Bizi yalnız bırakın. Ve rahatsız edilmek istemiyorum. İki hafta sonra çıkacağımız görevi tartışma ve hazırlık yapma zamanı geldiğinde yanınıza geleceğim."

Tynan ona başıyla bir selam verdikten sonra bakışlarını beklentiyle odanın karşısındaki Blackfair'e daktı. O da talimat almak için Maverick'e baktı. Maverick'in haydutuna verdiği tek şey başını eğmek oldu. Homurdanan Blackfair odadan çıktı ve Tynan da onu takip etti.

Maverick oyalandı. "Konuşabilir miyiz,

Zaiana?" "Sonra," diye reddetti.

Çenesi protesto amacıyla büküldü.

Kadın kapıya doğru yürüdü ve Maverick kapıdan çıkmak için yumuşak bir şekilde döndü. Eşiği birkaç adım geçtikten sonra arkasından, "Geç saatte banyo yapmak için mükemmel bir gece gibi görünüyor," diye seslendi.

BÖLÜM 33

Zaiana

ZAIANA ateş çukurunun yanında oturmuş, huzur içinde düşünebilmek için duyularını yatıştıran alevlere bakıyordu. Amaya bir kez daha derin bir uykudaydı

ve Zaiana kitaplığın yanında bir şezlongda oturmuş sayfaları gelişigüzel çeviren fae'nin varlığında rahatlayamıyordu. Zaiana ne okuduğunu bilmiyordu ve gerçekten umurunda da değildi. Herkes gittiğinden ve fae daha iyi iyileşmesi için Amaya'yı bilerek sakınleştirdiğinden beri neredeyse tek kelime konuşmamışlardı. Zaiana kendini aptal gibi hissediyordu. Fae'lerle bir konuşma konusuna nasıl yaklaşacağını bilmediği için. Hayatı boyunca karşılaştığı her fae'yi genellikle öldürmüş ya da Geçiş sırasında ölümlerini izlemişti.

Garip sessizlik sınırlarını bozarken, Zaiana dönüp fae'ye baktı. "Senin adın ne?"

Kitabından başını kaldırdığında, uzun süre okuduktan sonra görüşünü yeniden odaklamak için gözlerini kırptırırken yanakları kızardı. Gözlerini sayfalara kaydıran Zaiana, başlığı tanıdığında yüzünde beliren utanç ifadesinin nedenini tam olarak anladı. Amaya da aynı utangaçlığı göstermişti ve böyle kitaplara sahip olmanın gerçekten bu kadar skandal olup olmadığını merak etmek zorundaydı.

Fae sandalyedeki kıvrılmış pozisyonundan doğruldu. "Nerida," diye cevap verdi. "Ya seninki?"

Zaiana ayaklarının üzerinde kıpırdandı, kendisine yöneltilen soru karşısında garip bir şekilde gerilmişti. Kendisi hakkında bir şey sorulması pek sık rastlanan bir durum değildi. Yakın çevresi dışında, sosyal becerileri ciddi anlamda yetersizdi.

Nerida'nın günlerinin son derece kısıtlı olduğunu bildiği için onunla konuşmaya zahmet etmemeliydi ama merakı onu yenmişti. "Zaiana," diye cevap verdi.

Nerida dikkat kesilerek kitabını kapattı. Zaiana onun huşu dolu bakışları altında *endişeyle kaskatı* kesildi. Tuhaf bir yaratıktı. Aslanın ininde mutlu bir kuzu. Fae'nin sadece saf mı yoksa inanılmaz derecede cesur mu olduğundan emin olamıyordu.

"Neden korkmuyorsun?"

Nerida'nın yüzünde temkinli bir değişim vardı. "Neden olayım ki?"

Normalde bu tür aptalca sorular Zaiana'yı sinirlendirerek disiplinli bir şekilde karşılık vermesini sağlardı ama yine de aval aval bakan bir aptal gibi sadece bakabildi. Nerida, Zaiana'nın yüzünü sert bir kaş çatmaya çeviren ifadesi karşısında kısa bir kahkaha attı. Nerida tereddütle ayağa kalktı ve Zaiana'nın ateşin yanında durduğu yere doğru yürüdü. Zaiana onun her hareketini takip ediyordu. Onu yabancı bir tür olarak düşünmek çok saçmaydı. Kanatları ve kanlarının rengi dışında neredeyse akraba sayılırlardı.

"Senin türün hakkında çok şey okudum, biliyorsun," dedi onun yerine alevlerin yanındaki koltuğa otururken. Zaiana avın avcının önünde rahatlamasına şaşırmaktan kendini alamadı. "Birçoğunuzun gizlice yaşadığını ve yaşamakta olduğunu, türünüzü bir kez daha inşa ettiğinizi öğrenmek büyüleyici. Bu olağanüstü."

Bu bilginin onu korkutması gerekirdi ama Zaiana onun merakı ve hayranlığı karşısında şaşkına dönmüştü. "Kutsal kitaptan neler öğrenmiş olabileceğine inanamazdım." Zaiana gözlerini fae'den çevirdi, belki de kendi utancını kabul ediyordu. "Bizler rüyalardan değil, kâbuslardan yaratıldık ve bundan korkman akıllıca olur. Nezaketiniz sizi öldürtecek olan şeydir."

Zaten olduğu gibi.

"Kabuslar canavarlardan oluşur, öyle değil mi?"

Zaiana fae'nin görüş alanını takip ederek yatağında huzur içinde uyuyan karanlığa ulaştı.

"Burada gördüğüm tek şey bu değil."

Zaiana durakladı. İçinde, bir anlaşmayla savaştı. Nerida tuhaftı. Aptalca, safça garip algıları vardı. "Nereden geliyorsun?" Fae'yi bir türlü anlayamıyordu. Onun sakin iyimserliği Zaiana'nın daha önce karşılaştığını sanmadığı bir özellikti.

Sonunda Nerida bu soru karşısında kendini mantıklı bir şekilde korumaya almış görünüyordu. İyi bir şey. En azından rekabetçi bir aptal değildi ve bu konuda bazı çekinceleri vardı.

ne paylaşabileceğini. "Hiçbir yerde." Zaiana kaşlarını kaldırdığında, "Seyahat ediyorum," diye ekledi.

Bu Zaiana'nın kabul etmek istediği bir cevap değildi. "Nerede doğdun?" Ses tonuna bir uyarı sızmıştı. Elinde değildi, sorusunun geçirtilmesinden nefret ediyordu. Birinin ona meydan okuması ya da ondan bilgi saklamaya çalışması çok nadir görülen bir şeydi.

Nerida birkaç saniye boyunca onu inceledi. *İnceledi* ve Zaiana'nın iğrenç savunmacı tarafı bunu bir hakaret olarak algıladı; otoritesine yönelik bir soru. İçgüdüsel bir tepki olarak parmak uçlarında şimşekler çaktı. Fae'nin gözleri yanlarındaki ellerine kaydı ve yeteneğini bir an için fark edince genişledi. Ama hoşnutsuzluğu korkudan değildi.

"Olağanüstü," diye nefes aldı Nerida. "Gözlerindeki morun canlı çekirdeğinden bunu daha önce anlamalıydım."

Zaiana'nın şimşegi söndü. Bu fae imkansızdı. Aptallığıyla bu kadar uzun süre hayatta kalması bir mucizeydi.

"Sen bir Stormcaster'sın."

Zaiana gözlerini kırptırdı.

"Bir ne?"

Nerida'nın gözleri şaşkınlıkla kaşlarını çatarak onunkilerle buluştu. "Ne olduğunu hiç bilmedin mi?"

"Kim olduğumu çok iyi biliyorum," diye tersledi. *Yalancı*, diye tısladı zalim zihni. "Fae'lerin Eski Çağı'ndan beri kimse bir Fırtınakıran görmedi ve hatta

O zamanlar son derece nadir bulunurlardı - Ateşyelkovanı yeteneğinin beklenmedik bir gelişimi, ama çok daha ölümcül."

Zaiana'nın zihni duymak istemediği bir bilgi dalgasıyla dolup taşı, *nabız gibi attı*. Ya da kendisi hakkında bildiğini sandığı her şeyi sorgulamasına neden olduğu için inanmak. Yeteneğinin nadir olduğunu biliyordu ama sanki kendisi hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi konuşulmasından... Bunun hayatında başka bir kontrol eksikliği gibi hissettirmesinden nefret ediyordu.

Zaiana'nın sesi alçaldı, soğuk ve tehditkâr bir hal aldı. "İlk ders, Nerida: Sık sık ikinci bir şans vermem. Amaya'ya yardım ettiğin için bir geçiş hakkı kazandın, bu yüzden tekrar soracağım." Öfkesini yatıştırmak için nefesine odaklandı. "Nereden geliyorsun?"

Sonunda, saf fae korkmuş görünme sağduyusunu gösterdi. Boğazı düğümlendi. "Lakelaria'da doğdum," diye itiraf etti.

Zaiana doğruldu ve sonunda aksanının neden tanıdık geldiğini anladı. Nerida onun yüzündeki tanıma ifadesini okumuş olmalıydı.

"Daha önce de gelmiştin." Bu bir sorudan ziyade bir gözlemdi ama Zaiana onaylamaya tenezzül etmeyerek ona doğru döndü. Büyük batı adasına sadece birkaç kez gitmişti. Her gittiğinde, varlığının buz ve su krallığının güzelliği üzerinde kara bir leke olduğunu hissetmişti.

Zaiana dikkatini başka yöne çevirdi. "Maverick seni Lakelaria'dan aldı mı?" Gerçi sorarken bile zihni, sahip olduğu süre içinde gidiş-dönüşün imkânsız olacağını hesaplıyordu.

Nerida başını salladı. "Oradan uzun zaman önce ayrıldım. Bir süre Fenstead'de yaşadım, ta ki..." Yüzü kederle kaplandı. "Orası fethedildikten sonra en yakın kasabalardan biri olan Rhyenelle'deki Fenher'e kaçtım. Oradaki Büyük Göl muhteşemdir; neredeyse Lakelaria'nın el değmemiş kristal sularıyla yarışır." Nerida'nın gözleri, zihninde anavatanına seyahat ediyor gibi görünürken, özellikle hiçbir şeye bakmıyordu. Zaiana, üzerinde düşünecek böylesine parlak bir neşeye sahip olduğu için onu kıskanıyordu. Mutluluğu yıldızlarda buluyordu - nereye giderse gitsin aynı kalacak tek güzellik. Bu ondan alınamazdı.

"Senin orada olduğunu nereden biliyordu?"

"Anakarada çok fazla Waterwielder yok ve kesinlikle Fenher'deki tek kişi bendim. Her ne kadar tedbirli olmaya çalışsam da, etrafa sorsa fazla bir şey gerekmezdi sanırım. Ama hepimizin iyileştirme yeteneği yok."

Zaiana bu bilgiyi yüzyıllardır aldığı eğitimden zaten bildikleriyle eşleştirerek işledi. Su ve şifa: nadir ve paha biçilmez bir kombinasyon. Böyle bir yeteneği yanlış türden bir hayatı kurtarmak için harcamak zorunda kalmak içini daha da fazla pişmanlıkla burktu.

Nerida neşelenerek, "Şaşırtıcı derecede nazik biriydi," diye devam etti.

Fae'ye bakan Zaiana onun sandalyenin arkılığına yerleştiğini, çevresinden, arkadaşlarından ve içinde bulunduğu durumdan son derece memnun olduğunu gördü. Bu inanılmazdı.

"Karanlık ve gizemli olanın yumuşak bir tarafı olduğu ortaya çıktı. Ne olduğunu ve benden ne istediğini açıklarken sakindi. Yaşadığım şoku tahmin edebilirsiniz. Bana kanatlarını gösterene kadar ona inanmayabilirdim. Gerçekten hayret verici." Nerida'nın gözleri Zaiana'nın kanatlarına takıldı. Bilinçaltında kendini savunmak için onları daha sıkı tuttu. "Genç bir fae'yi ölüme terk edemezdim - karanlık, soyu tükendiğine inanılan türler bir yana." Nerida'nın gülümsemesi alaycı bir eğlenceyle kıvrıldı.

Maverick'in görev şartlarına eklemeyi unuttuğu şey, kendi hayatının Amaya'nınkinin bedeli olacağıydı. Ama ondaki bir şey Zaiana'nın bilse bile yine de kabul edip etmeyeceğini merak etmesine neden oldu. *Suçluluk duygusunun* korkunç yükselişi karşısında hayal kırıklığı büyüdü. Umursamaması gerekiyordu ve umursadığı gerçeğiyle savaşmak sürekli bir tükenişe dönüşüyordu.

Zaiana hiçbir uyarıda bulunmadan kapıya doğru fırladı.

"Nereye gidiyorsun?" Nerida sandalyenin üzerinden dönerek seslendi Onu.

"Yapmam gereken bir şey var." Kapıyı çekerek açtı ama durakladı, başını geriye çevirdi. "Aklın varsa sessiz kalır, kıpırdamadan oturur ve bu odadan çıkmazsın."

Zaiana yeraltı labirentinde aklında belirli bir çevreyle seyahat ediyordu. Ayakları ileriye doğru basarken bile, zihni ona geri dönmesi için bağıırıyordu. Cevapları almak Maverick'in varlığına katlanmaya değmezdi. Ama görünüşe göre onun da aklında söylenmesi gereken şeyler vardı.

Geç saatte banyo yapmak için mükemmel bir gece gibi görünüyor.

Hamamlara giden koridorda onun dayanılmaz kokusunu duydu ve ona yakın olmaktan kaynaklanan sinirini yatıştırmaya odaklandı. Son köşeyi döndüğünde piçi kara suların içinde buldu. Zaiana onun soğuk havuza kattığı ıslığı hissetti ve havaya hafif bir buhar yaydı. Maverick'in başı arkaya eğik, gözleri kapalı, yukarıdan süzülen ay ışığının tadını çıkarırken, sanki yazın kaplıcadaymış gibi kanatlarını açarak kenarlara doğru yaydığı parıldayan çıplak göğsünün ve kollarının tüm etkileyici hatlarını ortaya çıkarıyordu.

"Bana katılmak ister misin, Zaiana?" diye sordu gözlerini açmadan. Ağzında bir kıvrım oluştu. "Sıcaklığı oldukça hoş bulacaksın."

Ondan nefret etmeseydi, teklifin cazip olduğunu kabul edebilirdi. Ilık suda yıkandığı pek sık olmazdı; sadece yazın en güzel zamanlarında, güneş ışınları bulutlu dağa hafif bir sıcaklık katacak kadar uzun süre parıltısıyla nüfuz ederdi.

"Onu neden buraya getirdin?" Zaiana onun davetini görmezden geldi.

Başını kaldırdı, siyah gözleri parlayarak ona baktı. Kadın onun bakışlarını tuttu ve hain gözlerinin, adam suyun içinde dönüp ona bakarken hareket etmemesini diledi.

"Bana katıl."

"Anlat bana."

"Bana katılırsan yaparım."

Zaiana dişlerini sıktı. Hışımınla uzaklaşmak için aklı başındaydı ama içten içe, aralarında geçen konuşmanın onları buraya geri getirmesinin an meselesi olduğunu hissediyordu. Hem Nerida hem de önlerindeki görev hakkında.

Maverick onun meydan okuyan tavrı karşısında gözlerini devirdi. "Bu muhteşem sıcak suyun boşa gitmesine izin verme." Önceki pozisyonuna geri dönerek başını ondan yana çevirdi.

Zaiana ceketinin bağcıklarını çözmeye başlarken hem içinden hem de yüksek sesle bir dizi küfür mırıldandı. Çıplak bir şekilde durup yavaşça havuza girdiğinde hâlâ dehşet içinde mırıldanıyordu. Bacakları keyifli sıcaklığı hissettiği anda sözleri kesildi ve bunun yerine memnuniyet dolu iç çek i ş i n i ısırdı. Bu kadar basit bir şey nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi? Cildi gevşedi, kasları gevşedi ve tamamen suya battığında gözlerini kapatıp rahatlamak için bir an nefes aldı.

Misafiri olduğunu hatırlayınca gözlerini açtı. Maverick hâlâ ondan uzağa bakıyordu ama ağzının bilerek kıvrılması tenini kaşındırıyordu.

"Kına yakmayı bırak," diye homurdandı.

Sonunda ona baktı ve gözlerinden başka hiçbir yere odaklanmadı. Zaiana suyun içinde sürüklendi ve kanatlarını açarak onun karşısındaki kenara yerleşti.

"Sanırım seni tebrik etmeliyim," dedi gevşekçe, parmakları suyun yüzeyinde gezinirken.

Zaiana alay etti. "Gerek yok. İkimiz de farklı bir sonuç beklemiyorduk zaten."

Maverick'in sırtışı bir kediye dönüştü, kaybettiği için egosunda oluşan zedelenmenin üstesinden gelmiş gibi görünen güveninin tadını çıkarıyordu.

"Görünüşe göre zaferim ne olursa olsun hiçbir ödül alamıyorum." diye ekledi.

"Onlar için güzel gösteri köpeklerinden başka bir şey değiliz," dedi geriye doğru uzanarak. Kadın adamın göğsünde esneyen kaslara bakmadı ama

farkındalık onu kuşattı. "İkimiz de bunun kendi eğlenceleri için düzenlenmiş bir oyundan başka bir şey olmadığını biliyorduk. Yine de bundan zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum." Ona hınzırca bir gülümseme attı.

Zaiana gözlerini devirdi. "Her şeye rağmen senin için mükemmel oldu."

"Beni seninle göndereceğini öğrendiğimde ben de en az senin kadar şaşırdım."

Adamın derinliksiz bakışlarıyla karşılaştı ve doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için gözlerini ona dikti. Yüz ifadesindeki hiçbir şey kibirli değildi.

"Sen ve seninkilerin arasında haftalar geçirmek istediğimi mi sanıyorsun?" Öfkelendi. "O çekilmez köpeğine tasma taksan iyi edersin."

Zaiana bu hakarete sinirlendi, Tynan'ın özellikle ondan bahsettiğini biliyordu ama Tynan hiçbirine karşı sevgi beslemiyordu. Geçtiğimiz yüzyıl boyunca Tynan ve Blackfair delegesi pek çok şiddetli tartışmaya girmişti. Her zaman onu savunmak için başlamış ve hatalı kim olursa olsun Tynan'ın cezalandırılmasıyla sonuçlanmıştı. Daha da kötüsü, lideri olarak Tynan'ın acımasız ve aleni cezaları her zaman onun yerine getirmesiydi. İçini titreten bu tür anıları zihninde, her seferinde bir yenisini eklemek zorunda kaldığında kırılan sağlam bir bloğun ardında saklıyordu.

"Piçlik yapma, ısırmasına gerek kalmaz." "Dışarıda, dağ kanunları yoktur."

"Dışarıda," diye uyardı, "bana hesap vereceksin. Tıpkı diğerleri gibi."

Gözleri bu ses tonuyla irileşti. İçindeki baskınlık suyun dalgaları gibi dalgalandı. Dirseklerini banyonun kenarından kurtardı ve ona doğru yaklaştı. Kadın ne tereddüt etti ne de gözlerinin onunkilerden ayrılmasına izin verdi. Kolunun erişebileceği mesafede durdu.

"Köpeklerinle aynı itaate boyun eğeceğimi düşünüyorsan zaferin aklını başından almasına izin vermişsin," diye gürledi, sesi sessiz ama kararlıydı. "Zaferini onurlandıracağım, yani sana boyun eğeceğim. Ama *altındakilerin* önünde benimle alay etmeye, beni küçümsemeye *kalkarsan*, kendini kuralların olmadığı bir sahada bulursun ve o kadar da muzaffer çıkamayabilirsin."

Onun siyah bakışlarını ateş gibi tuttu. Gerilim arttıkça bunu suyun sıcaklığında hissetti. Zaiana nasıl karşılık vermek istediğine karar veremiyordu: adamın sözleriyle ortaya koyduğu tehdide şiddetle mi yoksa anladığı için kayıtsız kalarak mı? Onu, bazıları kendi hatası bile olmayan pek çok kötü nedenden ötürü hor görüyordu. Ama bazen de ona saygı duyuyordu... İkisinin aynı şey olduğunu inkâr edemezdi.

Zaiana cevap vermemeye karar verdi ama sessizliği onu rahatlatmaya yetti ve başıyla kısa bir selam verdi. Suyun içinden geçerek, tembelce Zaiana'nın yanındaki kenara yaslandı.

"Bastırılmış ktlk ve saldırganlıkla lekelenmemiş havayı tatmak ferahlatıcı olacak," diye gelişigüzel bir şekilde konuyu saptırdı.

Zaiana kıs kıs güldü, savaşacak enerjisi olmadığı için zlen gerginlikten memnundu. "Böyle şeylerden hoşlanmıyormuş gibi davranma."

"İkimiz de eğleniyoruz. Ama bu sadece bize ait olduğunda eğlenceli, bunu zevke dönüştüremeyen eğitimsiz karanlıklar için değil. Sadece saf, rahatsız edici derecede odaklanılmamış bir fke."

Zaiana buna karşı koyamadı: gülümsedi. Sinsilikten ya da kurnazlıktan değil, gerçek bir gönül eğlendiriciliğini kabul etmek için alışılmadık bir sıcaklık ırpınışıydı bu. Daha da sarsıcı olan, bunu yapan kişi ydi.

"Küçük karanlığımız nasıl?" diye sordu, sanki gerçekten umurunda değilmiş gibi konuşmaya çalışarak.

Zaiana kayarak ona baktı. "Ona neden yardım ettin?" Bütün gün ona eziyet etmişti. Maverick'in böyle bir merhamet göstermesi için hiçbir neden yoktu ve kazanacağı hiçbir şey de yoktu. Ya da o öyle düşünüyordu. Eylemlerinin arkasında kişi sel bir amaç olabileceği düşüncesi tüm sinirlerini geriyordu. Her zaman v a r d ı . Ve Zaiana bir borcu varmış gibi hissetmekten daha çok nefret ettiği bir şey yoktu.

"Kendimce nedenlerim var," dedi tek söylediği buydu ve meraktan yumruklarını ne kadar sıkılmış olursa olsun, bir açıklama için yalvarmayacaktı. "şifacıyı öldürmek zorunda kalacağımızı biliyorsun," dedi soğuk bir sesle. "Umarım küçük karanlığına olduğu kadar çabuk bağlanmıyorsundur."

Alaycı ses tonu şiddetli düşüncelerini kaşındırıyordu. İstediği her şeyi elde etmeye bu kadar yakinken duygularının neden şimdi ona düşman olmaya karar verdiğini anlayamıyordu. Kiminle birlikte olduğunu kendine hatırlatamadan, "Ya onu da yanımıza alırsak?" diye ağzından kaçırdı. Gitmesine izin veremezlerdi. Zaiana, Nerida'nın konuşmayacağına güvenecek kadar aptalca duygulara kapılmamıştı. Henüz açığa çıkmalarının zamanı değildi ve bu her şeyi mahvedebilirdi. Yine de fae'yi çok az tanısa bile, Zaiana böyle bir yeteneğin boşa harcanması düşüncesine dayanamıyordu.

Maverick'in baskıcı yargısının kendisine kilitlendiğini hissetti ve ona bir zayıflığını göstermiş olduğu hissini yuttu. Merhamet. Uzun bir süre sessiz kaldı ve tepkisini ölçmek için neredeyse gözlerini kaydıracaktı.

"Bunu önerdiğini unutmali mıyım diye düşünüyorum," dedi dikkatle. "Sanırım bunu geri alacaksın."

"Geri almayı planladığım bir şeyi söylemezdim," diye tersledi. Belki de kontrolünü kaybetmiş ve sonunda çatlamıştı. Bu dağın altında yüzyıllar geçirmiş ve sayısız fae, insan ve karanlık fae öldürmüştü. Elleri tüm türlerin kanıyla kaplanmıştı ve bunun asla temizlenemeyeceğini düşünüyordu. Yine de bir aydan kısa bir süre içinde, tüm hayatı boyunca gösterdiğinden daha fazla zayıflık ve inanması güç ama *merhamet* göstermişti. Bunlar barındırması gereken duygular değildi - hiçbir karanlık fae barındırmazdı. Onları istemiyordu ama yine de zihninde öyle rahatsız edici bir şekilde kıpırdanıyorlardı ki görmezden gelmek imkansızdı. Ve saklamak da yorucuydu.

"Karanlık Ruh adına," diye mırıldandı, mağaranın açık ağzından aya bakmak için başını eğdiğinde onun gözleriyle karşılaşmadı. "Saygıdeğer delegemiz, acımasızlığıyla nam salmış, son derece güçlü ve korkulan Zaiana Silverfair... yumuşadı."

"Hiç de değil," diye tısladı, bu yorumun onu bir hiç haline getirmesinden, kendini inşa ettiği her şeyi itibarsızlaştırmasından nefret ediyordu. "Fae işe yarar. O bir Waterwielder ve bir şifacı. Mordecai'yi duydun, bu insan kız güçlü ve muhtemelen güçlü yoldaşları da olacak. Nerida cephaneliğimize bir silah daha katıyor."

"Oh, onun bir adı var. Bunu öğrenmekle ilgilenmeniz ne kadar hoş."

Dişlerini sıktı. "Senin aksine, ben birinin yapabileceği tek bir görevi bile görmezden gelmem."

Dudaklarında sapkın bir gülümseme belirdi. "Eminim değildir." Kızın tam önüne gelene kadar suyun içinde süzüldü. "Bahse girerim bir insan tarafından yapılabilecek *pek çok* görevi keşfetmekte iyisindir."

Piçin zihninin bu kadar çabuk nerelere sıçrayabildiğine tanık olmak inanılmazdı. İnanılmaz derecede sinir bozucuydu. İfadesine eşlik eden bakışlar karşısında vücudunun kızarması için suyun sıcaklığını suçladı - derinliksiz gözlerindeki muziplik pırıltısı, onları içi boş kafatasından oymak istemesine neden oldu.

"Dayanılmazsın."

Gülümsemesi sadece uzamış köpek dişlerini gösteren bir sırıtışa dönüştü. Onun aksine, Kara Çiftler beslenmek için ihtiyaç duydukları dişleri geri çekemezlerdi. Gümüşçiftler onlar gibi hayatta kalmak için ölümlü kanına ihtiyaç duymuyordu. Bu, türlerini değiştirmek için yapılan ayinin bir lanetiydi.

"Sanırım hoşuna gitti."

"Sanırım sıcak kafana giriyor."

Biraz daha yaklaştı ve Zaiana'nın gözleri ölümcül bir uyarıyla parladı, siyah suyun altında açıkta kalan teninin her santimetresinin farkındaydı, ona dokunmaktan sadece hafif bir hareket uzaktı.

"Sıcak pek çok şeyi etkiliyor, sizi temin ederim."

Hiçbir şey görmeyeceğini b i l m e s i n e rağmen aşağı bakmamak için bilinçli bir irade göstermesi gerekti. Ama sanki birbirlerine bakarken sürdürmeye çalıştığı sert ifadenin çatlaklarını görebiliyordu. Sanki onun ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi sırtışı çapkınca bir hal aldı.

Adam dudak büktü ve tekrar onunla yan yana durmak için süzüldü. "Ne kadar skandal düşüncelerin var, Zaiana."

"Ne düşündüğüm hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Elinden geldiğince kayıtsız bir şekilde geçiştirdi. Bakmasına gerek yoktu; adamın sinsi eğlencesi aşıkârdı ve bunu yüzünden kazımdan başka bir şey istemiyordu.

"Bazen seni senden daha iyi tanıdığımı düşünüyorum."

"O zaman seninle ilgili tek düşüncemin ölümünü ne kadar acı verici hale getirebileceğim olduğunu bileceksin."

Piç kurusu kıkırdadı. "Sanırım bunu herkes hissedebilir," dedi. "Ama o korkunç sondan önce benimle yapmak istediğin diğer şeyleri değil."

Zaiana'nın ağzı açık kaldı. Söyleyecek söz bulamadığı pek sık olmamıştı. Maverick'in yüzüzlüğü ve aşırı şişirilmiş egosu aptallığın yeni zirvelerine çıkmıştı. Bu durum nefretini daha da artırmış ve şiddetli yaratıcı düşüncelerini harekete geçirmişti.

Zaiana onun yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek için konuşmak yerine harekete geçmeye karar verdi. Kendisini takip eden gözlerinin farkında olarak suyun içinde ilerledi. Sonra yapacağını hiç düşünmediği bir şey yaptı. Sığığa doğru ilerlemeye devam etti, derisinin birkaç santimi yavaş yavaş daha fazla açığa çıkmaya başladı. Omuzları, göğsü. Zaiana nefesini tuttu, sırtı ona dönük olmasına rağmen göğüslerini geçerek dışarı adım attı. Kanatlarının genişlediği yerlerin arasındaki ve çevresindeki pek *çok* kırbaçtan dolayı yıpranmış, yırtılmış sırtı. Kanatlarının onu örtmesi için büyüsunü bile serbest bırakmamıştı. Maverick'in bakışlarını bir dağlama gibi hissetti, onu susturduğu için alev alev yanan bir zaferden başka bir şey hissetmemesine şaşırdı; artık onun küstahlığını ve alaycılığını sessiz havada hissedemiyordu. Su göbeğinin etrafını yaladı ve banyodan çıkmaya devam ederken bir adım bile tereddüt etmedi. Soğuk hava arkasını öptü, karıncalandı.

Sudan tamamen çıktıktan sonra her santimetresine yayıldı. Isınmış tenini serinletti, vücudunu titretti. Zaiana giyinmeye başlarken ona bakmadı, kumaş ıslak tenine yapışıyordu.

"Bu konuda sessiz kalacaksın," dedi kayıtsızca, onun her hareketini izlediğini, her parçasını yuttuğunu biliyordu. "Ayrılma vakti gelene kadar Nerida benim odamda kalacak. Bize eşlik edecek ve sen hiçbir şey söylemeyeceksin. Senin fikrine ihtiyacım yok ve umurumda da değil." Pantolonunun düğmelerini ilikliyordu ve muhtemelen nemli çıplaklığı kadar açıkta bırakan hafif gömleğini çoktan giymişti. Yine de ona döndü.

Maverick kıpırdamıyordu. Gözlerini ona dikmişken suda tek bir dalgalanma bile olmamıştı. Siyah bakışlarını bir açlık kıvılcımı sertleştirdi ama kesik yüz hatlarında gülümseme yoktu. Akik gözbebeklerinde bir öfke ve arzu çatışması dans ediyordu.

"Dışarıda, benim liderliğim altındasınız. Hepiniz öylesiniz. Beni tanıdığını söylüyorsun Maverick, o zaman sebepsiz yere hareket etmediğimi bilmelisin. Size meydan okumaktan korkmuyorum. Ne burada ne de dışarıda." Tamamen giyinmiş olan Zaiana arkasına bakmadan çıkışa doğru yürüdü. "Bana sebep verme."

BÖLÜM 34

Faythe

FAYTHE aynadaki yansımasına baktı, kendini... boş hissediyordu. Hafta boyunca, onu uykusuz bırakan streslere yenik düşmüştü. O Arkadaşlarının ve babasının onu kararlılıkla dolduran her sert sözünü benimsedi. Gireceği yolun her türlü mutlu ve tehlikeli sonucunu düşündü. Artık gün doğmuştu, yapabileceği tek şey soğukkanlı bir kayıtsızlığı benimseyerek onu bu belirsizlik yoluna ilk adımlarını atmaya zorlamaktı.

Gresla, önündeki yolculuk için her zamankinden daha fazla zaman harcayarak yarım arkaya doğru şekillendirdiği özenli örgüsünü bitiriyor, yüzünün dışında kalacağından ve onu rahatsız etmeyeceğinden emin oluyordu. Faythe, başının arkasındaki sonsuz iğneleri sabitlerken ara sıra onun hüzünlü bakışlarını yakalıyordu. Sonuna kaç gün ya da ay kaldığını bilmesine imkân yoktu ve dünyayı Marvellas'tan sonsuza dek kurtarmak için oynadığı son oyunda başarılı olacağından da emin değildi. Ama emin olduğu tek şey, yaşadığı sürece kendisine güvenen ve kendisinin de aynı şekilde güvendiği insanlar olduğuydu. Onlar için cesur olacaktı. Onlar için *savaşacaktı*.

Reylan o sabah güneş doğmadan önce -şimdi olduğu gibi- kendini yolculuğa hazırlamak için yola çıkmıştı. Diğerlerinin de aynı şeyi yapacağını biliyordu. Vakit gelmişti. Faythe artık korkmuyordu ve engelleyemediği ya da değiştiremediği her şeyin üzerindeki duyguların ağırlığını bırakmayı öğrenmişti.

Gresla sözlerini bitirdiğinde Faythe ayağa kalktı ve ona döndü. Kalede geçirdiği süre boyunca kendisi için çok şey yapmış olan bu iyi kalpli kadına sunacak hiçbir şeyi yoktu. Sonsuz minnettarlık sözcüklerinden başka bir şey yoktu.

Küçük, tombul parmakları gözlerine yansıyan bir gülümsemeye Faythe'nin yanağına uzandı. "Tıpkı annenin gittiği günkü haline benziyorsun."

Faythe'nin gözleri büyüdü. "Onu tanıyor muydun?"

Gresla yüzünü buruşturdu. "Ben de onun hizmetçisiydim," diye itiraf etti ve Faythe'nin gözlerini diken diken eden ani bir duyguyla çarptı. "Senin hamile kaldığını bilen tek kişi bendim. Ama bana gizlilik yemini ettirdi ve ben de buna ihanet edemezdim. Her zaman" -gevşek bir kahkaha attı, gümüş rengi gri gözlerini yaladı- "iyi bir nedenden dolayı gittiğine, bunun bir şekilde seninle bağlantılı olduğuna ve her ne olursa olsun, onunla güvende olacağına *inancım* vardı."

"Neden bana daha önce söylemedin?"

"Çünkü annenin ruhunu ve babanın iradesini görsem de... sen tamamen başka birisin Faythe. Bu bana hepimiz için umut veriyor."

Faythe bu güçlü inancı hak ettiğini düşünmüyordu ama yine de bundan çekinmedi. Avuç içi Gresla'nın yüzünü kapladı. Acı dolu bir gülümsemeye birbirlerine baktılar, ikisi de veda ve minnettarlık gözyaşlarının dökülmesine izin vermedi.

"Giymene yardım etmek için kalamayacağıma emin misin canım?"

Faythe nazikçe başını salladı. "Benim için sana teşekkür edebileceğimden çok daha fazlasını yaptın, Gresla." Bunun kalıcı bir veda gibi görünmesini istememişti ama Gresla'nın yüzü sanki öyle hissetmiş gibi daha da düştü.

"Geri geleceksiniz Leydi Faythe. Dönüşünüzü en sevdiğiniz yemek ve sıcak bir banyo ile bekliyor olacağım."

Birbirlerine sarıldılar. Faythe onun rahatlatıcı sıcaklığının her saniyesinin tadını çıkardı.

Gresla son bir kez sıkarak sessizce, "Kendine dikkat et, canım," dedi.

Ayrıldıklarında Faythe'nin tek yapabildiği boş bir sözle başını sallamak oldu. Sonra hizmetçi kapıya yöneldi ve sessizce çıkarken arkasına bakmadı.

Faythe sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve gün doğumunun ilk ışıklarının yüzünü okşayıp teselli etmesine izin verdi. Sonra Gresla'nın yatağın üzerine serdiği takım elbiseye yaklaştı. Parmakları siyah-kızıl derileri ve çeşitli silah kılıflarını sıyırdı. Enfes bir kombinasyondur.

Her şey onun için özel olarak ve özenle hazırlanmıştı; Livia'dan yolculukları sırasında giysilerine eklemeler yapmasını ve onları güçlendirmesini istemişti.

Faythe gece kıyafetlerinden sıyrılıp Rhyenelle derilerini giymek için acele etmedi; bu deriler en iyi hareket özgürlüğü için muhteşem bir şekilde vücuda oturuyordu. Kıpırmızıya batırılmış pullarla kaplıydı, ona ateşi ve külü hatırlatıyordu; güçlü bir başyapıttı. Kendini savaşa hazırlanmak için zırh gibi her parçayla donattı, çünkü yapacakları yolculuk da bir o kadar değişken, belirsiz ve belki de aynı derecede ölümcüldü.

Uyluk üstündeki kılıfının tokasıyla oynuyordu ki kapısı iki kez çalındı. Reyhan ona seslenmeyince içeri girdi ve gördüğü manzara karşısında hayretle doğruldu. Adam...

Tanrılar.

Kelimeler kifayetsiz kalmıştı, ölümün vücut bulmuş hali gibi giyinmiş büyük general hakkında ne düşündüğünü tarif etmenin hiçbir yolu yoktu. Yola çıkmadan önce kendilerini donatmak için kraliyet cephaneliğine uğrayacakları için çelik giymemiş olsa da Reyhan savaş derileri içinde daha da ölümcül görünüyordu. Adam yavaşça ona yaklaşırken boğazı kurumaya başladı. İkisi de konuşmadı ama Reyhan her adım atışında onu tepeden tırnağa süzerken gözlerinde karanlık bir takdir ifadesi parlıyordu. Onun bakışlarını teninin her santimetresinde bir izlenim gibi hissetti. Kalbi hızlı bir tempo yakaladı.

Reyhan bir adım ötede dururken hiçbir şey söylemedi. Faythe'nin başı, karnının alt kısmında baş döndürücü bir gerilim yaratan bakışlarını tutmak için eğildi. Sonra gözleri genişledi ve önünde diz çökerken onu takip etti. Adamın parmakları kalçasının üst kısmına değdiğinde Faythe'nin nefesi kesildi. Adam tokayı sıkmak için çektiğinde Faythe sarsıldı, eli içgüdüsel olarak denge sağlamak için adamın omzuna doğru kalktı. O sırada Reyhan'ın ışıltılı safir gözleri uzun kirpiklerinin arasından ona doğru parladı ve Ruhlar'a *lanet* olsun, bakışları karşısında bedenini saran arzuyu fark etmemesini umdu.

İşini bitirdiğinde Reyhan kasten yavaşça ayağa kalktı. Faythe onun her hareketinde aldığı düzensiz nefesler yüzünden hafiften başının döndüğünü hissetmeye başladı. Bakışlarının izi iddia ediyordu. Adam orada durmadı. Elleri bir başka kayışı ayarlamak için kadının omzuna geldi. Sonra parmakları göğsünde gezinirken, diğer tarafa geçip oradaki tokaları da düzelteceğini düşündü.

Ama eli çenesinde durdu.

Faythe hiç kıpırdamadan durdu ve Reyhan'ın parmak uçları çıplak boynunu sıyırdığında, teninde keyifle gezinen hisler karşısında dudakları aralandı. Adam sanki onun tepkisini okumak istercesine birkaç gergin saniye durakladı. Faythe hareket etmedi, konuşmadı, konuşursa Reyhan'ın ondan uzaklaşacağından korkuyordu.

Kadının ifadesinden her ne anladıysa, gözleri bir an kadının ağzına kaydılar, sonra tekrar bakışlarına döndü. Faythe kalbinin hâlâ attığından bile emin olamıyordu. Adamın eli boynu boyunca yavaşça kıvrıldı, ta ki parmakları omurganın ucunda gezinene kadar ve bu dokunuş Faythe'nin içgüdüsel olarak başını geriye doğru eğmesine neden oldu.

Nihayet, Reyhan tamamen dağılmak üzereyken konuştu. "Yapmak için beklediğim bir şey var," dedi dizlerinin bağını çözen boğuk bir fısıltıyla. "Yüksek Farrow'da hiç yapma fırsatı bulamadığım bir şey."

Faythe'nin kalbi göğüs kafesini kırabileceğinden korktuğu bir tempoya ulaştı. Onu istiyordu ama bir düşünce, arzusuna boyun eğme ihtiyacının üzerinde acımasızca şarkı söylüyordu. "Bu ikimiz için de iyi bitmeyecek." İçini burkan gerçeği boğazında düğümledi.

O bir insandı. Ve Nik'le bir kez zamanın lanetini görmezden gelmişti. Yine de Reyhan'ı reddetmek kalbini daha önce hiç hissetmediği kadar burkmuştu. Faythe hayal kırıklığı içinde başını eğmek istedi ama Reyhan onu bırakmadı. Bunun yerine gözleri onunkileri aradı, çekincelerinin sadece ölümlülüğü için değil, kendisine ait olduğuna dair bir işaret aradı. Bakışları yumuşak ama sert bir hal aldığı anda cevabını bulmuş gibiydi.

"Başlama şansını verilmemiş bir şeyin sonunu neden düşünelim? Neden mutlu olma şansını kendinizden esirgeyesiniz ve sonu ne olursa olsun lanetleyesiniz?"

Faythe'nin kaşları birbirine kenetlenirken gözlerindeki havuzlarla savaştı. Reyhan onun olduğu her şeyden bir kez bile kaçmamıştı. *Olmadığı* her şeyden.

Yüzü, sanki her saniyeyi itiraz etmesi için bir şans olarak bırakmış gibi, gergin bir şekilde yavaşça yaklaştı. İtiraz etmedi. Edemedi. İçindeki her dürtü ve içgüdü bu mesafeyi kapatmayı arzuluyordu. Artan ihtiyaca daha fazla dayanamadığında Faythe gözlerini kapadı ve ayak parmaklarının üzerinde yükselip onunla buluşmak için son hamlesini yaptı.

Sonra güneş ve ay çarpıştı. Zihninde en parlak ışıktan bir huzme parladı, göğsüne doğru fırladı ve öylesine saf bir sıcaklıkla patladı ki

Güvenli.

Faythe inanılmaz derecede yakın olma ihtiyacıyla sırtını dikleştirdi, bu anın zamanda askıya alınmasını istedi. Bu öpücükle kendini tamamladığını hissetti. Sanki ruhu sevinliyormuş gibi onu içinde hissetti. Ağızlarının birlikte hareket etmesiyle son engel de yıkıldı. Öpücük yumuşak ve araştırıcıydı ama aynı zamanda sahipleniciydi, her tadın ve hissin tadını çıkarıyordu, arzu her şeyi tüketiyordu.

Ayrıldıklarında, nefeslerini tutarlarken Reyhan alnını onunkine yasladı. Faythe açıklanamayacak kadar ağırlıksız hissediyordu. Yüksüz.

Kalbi konuşabilecek kadar sakinleştiğinde sessizce sordu: "Neden bu kadar bekledin?"

Reyhan geri çekildi, bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendine çekti, diğer koluyla da kızın yanağını ve boynunu okşayarak yüzüne baktı. Sanki onun gerçek olduğuna inanmıyormuş gibi. "İyileşiyordun ve alışmak için zamana ihtiyacın vardı. İkimizin de yüzleşmesi gereken şeytanları vardı ve bir an bile bunun bir dikkat dağıtma olduğunu düşünmeni istemedim." Gözleri acıyla dolmuştu, göğsünü delip geçen bir dehşet ifadesi vardı gözlerinde. Sıkı sıkıya koruduğu her duygu önünde bir kitap gibi açıldı ve onun her sayfasını kucakladı. "Sen dikkat dağıtıcı değilsin Faythe. Sen her şeysin."

Bu açıklama karşısında kalbi durabilirdi. Adamın gözlerindeki, her kelimesinde ciddi olduğunu gösteren sert bakış karşısında.

"Geleceğin ne getireceğini ya da yolun nerede biteceğini bilmiyorum ama hangi tehlikeli, pervasız ve maceralı yola girersen gir, seni takip etmeyi planlıyorum Faythe Ashfyre." Dudakları şefkatli bir eğlenceyle kıvrıldı. "Senin yanında duracağıma yemin ederim. Seni kılıcım ve hayatımla koruyacağıma yemin ederim. Ve eğer beni kabul edersen, kaderimi seninkine bağlayacağıma yemin ederim. Sen bu dünyayı terk edersen, benim de burada sensiz kalma arzusun sona ereceğini bilecek kadar bu dünyada yaşadım."

Onun söylediği her kelimeyi ruhunun derinliklerinde hissetti. Onları hissetti ve karşılık verdi. Reyhan kıpırdamadan durdu, sanki onu reddedecekmiş gibi ender rastlanan bir beklentiyle yanıtını bekledi.

"Reyhan," dedi nefes nefese, duyguları boğazını sıkarken, "benim için hayatından vazgeçmene izin veremem. *Tanrım*, eğer benim yüzümden sana bir şey olursa-

Sözlerini bir öpücükle kesti ve bencilliği yüzünden geri çekilemedi. Her ne olursa olsun onu takip etme isteğinin onun iradesi olduğunu bilmek onu patlattı.

Hayatında asla sahip olamayacağını düşündüğü bir mutlulukla. *Hak ettiğine* asla inanmamıştı. Reylan onu, çarpık kaderiyle birlikte gelen her karanlık ve tehlikeyle birlikte kabul etti.

Faythe de onu muhtaç bir çaresizlikle öptü ve parmaklarını onun yumuşak gümüş saçlarına dolayarak ona daha yakın olmak için ayak **p a r m a k l a r ı n ı n** ucunda gerindi. Adamın elleri omurgasının kıvrımından aşağı inip beline dolandığında Faythe de onun içindeki özlemi hissetti. Faythe saate lanet okudu, bunun onun yanında uyandığı o mutlu sabahlardan birinde gerçekleşmemiş olmasına lanet okudu - onu en başından beri anlayan, barındırdığını hiç bilmediği her kusuru ve gücü gören kişi. Güneşin onun yüzünde doğuşunu izlediği o saatlerin her dakikasını ve her sabah onu, önündeki gün ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceğine inandıran bir gülümsemeyle karşılaşmasını sonsuza dek özleyecekti.

Ellerinin dokunduğu yerde, umutsuzca geceliğinin içinde olmayı diledi. Ya da hiç kıyafet giymemiş olmayı. Değer verdiği sabahlar gibi kaygısız bir sabah daha geçireceklerine dair hiçbir güvence olmadan bilinmeyene d o ğ r u yol almak üzere olduklarını bilmek, göğsündeki fiziksel bir ağrı gibi ruhunu eziyordu. Reylan onun bu düşünce karşısında düştüğü ruh halini hissediyor gibiydi. Öpüşmeleri yavaşladı ve ayrıldıklarında gözleri arzuyla bulutlanmıştı ama kararlılıkla doluydu.

"Sana sahip olmak istediğim her yolu düşünmek için uzun zamanım oldu Faythe." Adamın dilindeki adı her zaman vücudunda kıvılcımlar yaratırdı ama bu ses tonunda çakıl taşlarına batırılmış, yükselen şehvetle aşılınmış, bacaklarının arasında doyumsuz bir sıcaklık oluşmuştu. Adamın kolu, sanki bunu hissetmiş gibi kadının beline dolandı ve onu kendine doğru çekerek inanılmaz derecede yaklaştırdı. Başını aşağı eğdi ve dudakları kulağının kıvrımıyla buluştuğunda, keskin bir nefesle parmakları saçlarında daha sıkı kıvrıldı. "Yalnız." Adamın nefesi kızın boynundan aşağı inerek zihnini tutarsız saçmalıklara çevirdi. "Güvenli ve sıcak." Dudakları boynuna bastırdı ve küçük bir inilti onu terk etti. Damarları sertçe zonkladı ve adamın uzun köpek dişlerini hissetti. Dişleri hafifçe tenine sürtünürken, adamın güçlü kolları onu tutmasaydı Faythe'nin beli bükülebilirdi. "Arkamdaki yatakta belki. Ama başka birçok yerde de. O piyanonun başında senin hakkında düşündüklerimi bilseydin ne derdin?"

Yukarıdaki Tanrılar. Oyun odasına göz atmaktan kaçınmak zorundaydı, hayal gücünün onu Nether'e göndermeye kararlı olduğundan emindi.

Bu zihinsel görüntünün azabıyla ıssız bir arayış. Zihni şehvet ve arzuyla bulanıktı ama "Beni hayatta kalmaya ikna etmeye mi çalışıyorsun?" diyecek kelimeleri buldu.

Hınzır bir gülümsemeyle ona bakmak için geri çekildi. "Duruma göre değişir. İşe yarıyor mu?"

Faythe onun gözlerindeki açlığı alevlendiren dudağını ısırıldı. "Kesinlikle," diye fısıldadı, onu bir kez daha öpmek için uzandı, onu hissetmeye asla doyamayacağını düşünüyordu.

Ortalık tekrar kızıışmadan önce ayrıldılar, böylece kalıp Reyhan'ın sözünü daha sonra değil de şimdi yerine getirmek için lanet görevi ve dünyanın geri kalanını mahvetme riskini almayacaklardı. Ama zihnindeki hayali saatin, gitmezlerse korkunç bir kaderin şafağını çalan tik taklarını görmezden gelemiyordu.

"Günlerin sonuna kadar, Reyhan Arrowood."

Gülümsemesi -sıcak, gerçek ve yürek parçalayıcı derecede nadir- onun sonsuz gölgesindeki ışık olmuştu. "Belki daha da uzun, Faythe Ashfyre."

BÖLÜM 35

Faythe

A Kalenin altındaki kraliyet cephaneliğinde ilginç bir manzara vardı. Kyleer ve Izaiah bir şey hakkında tartışıyorlardı, her ikisi de ellerinde çeşitli Av bıçaklarını karşılaştırıyor gibiydiler. Livia rahatça Izaiah'nın omzuna yaslanmış, kendi hançerini çeviriyor ve giderek sinirlenen Kyleer'a karşı onunla birlikte hareket ediyordu. Reuben uzun odanın diğer ucunda durmuş, Faythe'nin bir anlık dehşetine rağmen kilitli ve dolu olan, fae'ye doğru tuttuğu arbaletine garip bir şekilde gözlerini kısarak bakıyordu.

Reylan ondan önce davranarak arkadaşının yanına gitti. "Kendine zarar vermeden önce bırak onu," diye azarladı ve Reuben'den arbaleti dikkatlice alıp etkisiz hale getirdi.

Faythe, Reuben'in utangaç bakışları karşısında kıkırdamasını engelledi. Reuben sadece meraklı biriydi ama küçük bir bıçak dışında herhangi bir silahı nasıl kullanacağına dair en ufak bir fikri olduğunu sanmıyordu. Reylan daha sonra general/komutan kişiliğine bürünerek odadaki diğer fae'lere doğru kısa mesafeyi hışımla geçti. Otoritesini ortaya koymasını son derece çekici bulduğunu inkâr edemezdi ve bunu itiraf etmek artık onu utandırmıyordu.

"Kyleer haklı, bunu aşmıştık." Reylan, Livia'nın oynadığı süslü hançeri yakaladı, bıçağı dalga dalga kesiliyordu. "Süslü bir şey değil ve bulabileceğin en hafif olanı. Bir gösteriye katılmıyoruz."

Reylan mümkün olan her şekil ve boyuttaki ölümcül bıçaklardan oluşan duvara doğru ilerlerken Livia kaşlarını çatarak ona baktı. Faythe bu eşsiz topluluğa bakarken hayrete düşmüştü. Oraya doğru yürüdü ve küçük ama jilet gibi keskin bir hançer aldı.

"Biliyoruz ama Kyleer dalga geçmeyi çok kolaylaştırıyor," diye cıvıladı Livia Faythe'nin yanına gelirken. Kardeşine kızgınlıkla başını sallayan hoşnutsuz Kyleer'a eğlenerek bir bakış attı. Livia iki ayrı kılıca uzandı, onları hızla vücudundaki farklı yuvalara yerleştirdi, sonra kılıç duvarına doğru döndü ve Faythe onun sırtındaki ikiz kılıçları kuşanmasını hayranlıkla izledi. İnce kılıçlardı ve muhtemelen tek uzun kılıcı Lumarias'ın toplam ağırlığı kadardılar. Komutanın iki kılıçla dövüştüğünü hiç görmemişti ama Faythe'nin ilgisini çekmişti.

Arkasını döndüğünde Reylan hemen yanında belirdi. Sadece birkaç dakikalığına dikkatini başka yöne çevirmiş olmasına rağmen şimdi çelik kaplanmış olan Reylan'a baktı. Görülmesi gereken muhteşem bir manzaraydı, tehlikenin sınırı eklendiğinde daha da fazla.

"Aval aval bakmayı bitirdiyseniz, silahlar da biraz hayranlığınızı kullanabilir, böylece bu sabah bir ara yola çıkabiliriz." Sırıttı.

Alaycı sözleri üzerine ona vurmaktan kaçındı ve dönüp bıçaklara tekrar baktı. O kadar çok bıçak vardı ki, nasıl seçim yapacağını ya da Reylan'ın belirttiği gibi doğru ya da yanlış bir seçim yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Ama kendini neyle savunmak istediğine karar vermesi için sabırla bekledi. Faythe gözlerinin sürekli dönüp durduğu bir tanesinde karar kıldı ve onu duvardan yavaşça alıp iyi bir seçim olup olmadığını anlamak için generale yan gözle baktı. Hafifçe gülümsemesi üzerine, "Ne?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Faythe meydan okurcasına ayağa kalktı ve o da bir kahkaha attı.

"Lilianna herhangi bir silaha pek ilgi duymazdı ama kendini savunma dersleri almakta ısrar ettiğinde özellikle bir kılıcı tercih ederdi."

Faythe'nin kaşları kalktı ve avuçlarının üzerindeki bıçağın basit siyah deri sapına baktı. Bıçağın içindeki annesinin ruhunu düşündükçe yüzünde bir gülümseme belirdi. Faythe bıçağı bacağındaki kılıfına yerleştirirken Reylan'ın önünde diz çökmüş olduğunu hayal etmemeye çalıştı.

kalçasına dokundu. Adamın safir gözleriyle karşılaştığında, onun kendisini izlerken gururla dolu olduğunu fark etti.

"Siz ikiniz bütün sabah birbirinize bakıp duracaksanız, ben yatağıma dönüyorum." Izaiah'nın sesi odanın içinde yankılandı. Herkese seslenmekten çekinmiyordu.

Arkadaşlarını tam teçhizatlı ve gitmeye hazır halde bulan Faythe'nin yüzü yanmıştı. Reuben'de bile artık Fae'lerden birinin ona verdiğinden hiç şüphe duymadığı birkaç çelik parıltısı vardı.

"Katılıyorum. İkinizin buraya gelmesini bekleyerek zaten yeterince zaman kaybettik," diye ekledi Livia ve yüzündeki sırıtışa eklenen ses tonundaki ince imayı kimse fark etmedi.

"En azından zamanı gelmişti. Rey lan'ın bitmek tükenmek bilmeyen-"

"Resepsiyon salonunda olacağız," diye seslendi Kyleer, Izaiah'nın sonraki sözlerini durdurmak için.

Faythe şakacı şakalara bir son verdiği için ona teşekkür etmek istedi. Alaylarından kızarmış yüzünü saklamak için onlardan uzaklaşıp çelik topluluğa doğru döndü. Rey lan onun için minnettarlıkla başını salladı ve arkadaşları Faythe'ye kendini toparlaması ve yolculuk için ekipmanlarını hazırlaması için biraz daha zaman tanımak üzere merhametle salondan çıktılar.

"Adalara varmamız ne kadar sürer demiştin?" diye sordu Rey lan'a bir bakış atarak.

Kıkırdadı. "En az üç hafta."

Faythe uzun bir nefes verdi ve ince, kısa bir bıçak daha alıp kalçasına taktı. "Eğer iğrenç bir yaratık ya da ölüm tuzağı onları öldürmezse, ben öldürebilirim."

Rey lan sırtıttı ve karşı karşıya oldukları şey düşünüldüğünde onun da bu neşeli havaya katıldığını görmek moral vericiydi. "Sanırım ben yardım edeceğim." Seçtiği son kılıca uzandı, ikizini de yanında taşıyordu. Kılıcı kalçasında kalan kılıfın içine sokarken eli kadının belini tuttu. Parmakları havada asılı kaldığında ve gözleri onunkilere kilitlendiğinde, artık bir izleyicileri olmadığını bilerek mesafeyi düşüncesizce kapatmak ve onun ağzıyla buluşmak için yapabileceği tek şey buydu.

Rey lan önce çok hızlı bir şekilde geri çekildi ve hayal kırıklığını gizleyemedi. Rey lan'ın cevabı karşısında gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü ve başparmağı alt dudağında gezindikten sonra oraya son bir öpücük kondurdu.

"Livia yine çok uzun sürdüğü için buraya geri dönerse iyi bir başlangıç yapamayız," dedi onun ağzına karşı.

Faythe yine de zamana lanet etmeleri ve yola çıkışlarını ertelemeleri gerektiğini söyleyerek karşılık vermek istedi. Ama Reyhan'ın dokunuşunun ötesini düşünmek için bir an ayırdığında, onun haklı olduğunu fark etti. Artık duygularını itiraf etmiş ve birbirlerini kabul etmişlerdi, Faythe kendini hiç bu kadar bütün, bu kadar... özgür hissetmemişti. Bastırılmış hiçbir duygusu yoktu ve Reyhan'ın onda ortaya çıkardığı güçle, önündeki yola hazırdı. Görevlerinde onları durdurmaya cüret edecek her şeyle yüzleşmeye hazırды.

İsteksizce ondan uzaklaştı. "Hadi şu işi bitirelim."

Adam başıyla onayladı ve ona son bir kez daha baktı. Sadece onun ifadesi bile nabzını hızlandırdı ama bunu görmezden gelmek için derin bir nefes aldı, yoksa günaha girmekten kaçınmazlarsa öğleden sonra yemek yeme riskiyle karşı karşıya kalacaklardı. Reyhan'ın varlığı hem uzun yolculukları boyunca onu ayakta tutacak hem de arzuları çılgınca akarken dikkat etmeleri gereken diğer parti üyeleriyle ilgili hayal kırıklığını artıracaktı.

Cephanelikten ayrılıp resepsiyona giden koridorda yürürken sessizdiler. Faythe kendi düşüncelerine dalmış, zamanının dolduğunu bilerek çarpan kalp atışlarını yatıştırmak için fırtınayı dindirmeye çalışıyordu. Buraya kadardı ve bilinmeyene giden yolda her ne olacaksa... artık kimse güvende değildi. Bu artık onu korkutmuyordu. Hepsi seçimlerini yapmıştı ve Reyhan yanındayken kendini her zamankinden daha güçlü hissediyordu.

Faythe arkadaşlarını hemen fark etti. Livia süslü orta masanın üzerine oturmuş, bacaklarını rahatça sallarken yüzü eğlenceyle sıvanmıştı. Faythe tam zamanında onun görüş alanını takip ederek Kyleer'ın Izaiah'yı etkisiz hale getirdiğini ve boynunu kırmak için onu hızlı bir pozisyona getirdiğini gördü. Küçük kardeş hoşnutsuz şikayetlerini dile getirirken, Kyleer onu serbest bıraktı ve kollarını kavuşturmuş onları izleyen Reuben'e bir şeyler açıklamaya devam etti. En azından insan arkadaşına bazı saldırı ve savunma yöntemleri hakkında ipucu vermeye çalışması hem son derece eğlenceli hem de içten içe sevimliydi.

Faythe ve Reyhan'ı görünce kısa dövüş derslerine son verdiler ve Livia masadan atladı. Bir çember oluşturmak için durdular. Herkes ona baktı ama Livia onların ilgisinden çekinmedi ve gülümseyerek çenesini kaldırdı.

Faythe onlara bakarak, "Dışarıda karşılaşacağımız her neyse hiç şansı yok," diye yorum yaptı. Ölümcül, odaklanmış, kararlı. Çemberin etrafındaki sert ifadeleri kaldırdı ve havayı hafifletti. Belki de tehlikeli bilinmezlikte bulunacak neşe ve heyecan vardı.

"Atlarınız hazır, General." Genç bir insan açık kale kapılarından içeri girdi.

Reylan onu saygıyla başını sallayarak onayladı ve Kyleer, Izaiah, Reuben ve Livia revağa doğru ilerlediler. Reylan ona bir bakış attı ve cesaretlendirici gülümsemesi Livia'nın ağzını yukarı doğru çekti. Derin bir nefes alarak arkadaşlarını dışarıda takip etti.

Faythe'nin kaşları kalktı ve Agalhor'u merdivenlerin başında buldu. En son onlar çıkarken onlara doğru döndü, kederli gülümsemesinde bastırılmış bir endişe vardı.

Hepsi kralın önünde durduğunda, kral ellerini arkasında kavuşturarak doğruldu. "Bu görevi kabul ederek gösterdiğiniz cesaret için hepinize teşekkür ederim ve bunu yaparken, gerekirse varisinizi hayatınız pahasına koruyacağınıza dair ettiğiniz yemine sonsuza dek değer verilecektir." Agalhor o anda kendisi hariç herkese hitap etti ve Faythe suçlayıcı bir ifadeyle hepsine baktı.

Yüzleri sert ve kararlı bir şekilde krallarına başlarıyla onay verdiler. İşte o zaman, kendisi yokken bu görevden ilk kez bahsetmediklerini fark etti. Adalar'a yapacakları yolculuğun risklerini kabul etmeye istekli olduklarını bilse de, Faythe onların hayatlarının kendi hayatı için feda edileceğini hiç düşünmemişti. Kim olduğu ya da başında hangi tacı gördükleri önemli değildi; kimsenin kendisi için böyle bir fedakârlık yapmasına izin vermezdi.

"Bu onların onurlu görevidir, Faythe."

Reylan'ın içten içe söylediği sözler onun da aynı suçlayıcı kaşlarını çatmasına neden oldu ama Reylan'ın yumuşak, yalvaran gözleri yüz ifadesini yumuşattı ve Reylan Reylan'ın ne demek istediğini anladı. Reddetmek ya da itiraz etmek bir hakaret olurdu.

"Bana ettiğin kanlı yeminin ve sarsılmaz cesaretinle, başarısız olmayacağını biliyorum."

Kyleer, Izaiah ve Livia Agalhor'un önünde eğilerek selam verdi. Reuben de uyum sağlamaya çalışmaktan başka bir sebep olmaksızın birkaç saniye sonra iki büklüm oldu. Hepsi doğrulduktan sonra merdivenlerden inerek, erzakla birlikte binmek için tam donanımlı olarak bekleyen atlara doğru ilerlediler.

Agalhor Reyhan'a döndü ve birkaç adım atarak yanlarına geldi. Generale elini uzattı ve kol kola girdiklerinde Reyhan acı çekmiş görünüyordu. Karşılıklı endişe dolu bakışları karşısında Faythe onun göğsündeki acıyı hissetti.

"Ona iyi bakın ve ikiniz de eve dönün." Agalhor'un sözleri Reyhan için doğrudan doğruya sessizdi, ama onları duymak yüreğini burktu.

Reyhan kelimelerle cevap vermedi, sadece sertçe başını salladı, sonra da birleşen kollarını bıraktılar. Sözlü yanıt vermemesinin sebebinin Reyhan'ın dürüst olmaması ve ikisinin de geri döneceğinden emin değilken Agalhor'un dileğinin son kısmını kabul edememesi olduğunu düşünmek içini burktu.

Kraldan uzaklaştı, gözleri bir an için onunkilere, sonra da bekleyenlere kaydı. Arkasına bakmadan onlara doğru yürürken, babasıyla vedalaşması için ona istediği kadar zaman tanıyacaklarına dair sessiz bir mesaj veriyordu.

Agalhor'la yalnız kalan Faythe ne söylemek istediği konusunda çelişkiler yaşıyordu. Hiçbir kelime dizisi o anda hissettiği duyguları açıklamak için doğru görünmüyordu. Bu kadar kısa bir süre için bir araya gelmişken aralarındaki bağı kısa kesmiş olduğunu düşünmek. Hayatı boyunca babasıyla tek bir anısının bile olmayacağını düşünen bir kız için bu dayanılmaz bir şeydi. Sadece onunla tanışmak bile bir hediyeydi ve sahip olacağı tek şey bu olsa bile yeterliydi.

İkisi de hemen tek kelime etmedi. Bir veda çok kalıcı hissettirdi. Geri dönüş sözü ise acımasız bir umut dozuydu.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Sesi bir rüzgâr esintisi gibi sığıdı. Beklediği bu değildi ve bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu ifade edecek bir yanıt bulmakta zorlandı. "Annenin şu anda bize baktığını ve her şeye rağmen bulduğumuz şeye gülümsediğini biliyorum."

Faythe boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Her şey için." Faythe bunu geri dönemeyeceği bir veda gibi söylemek istememişti ama Agalhor ela gözlerini gölgeleyen hüznün bulutu içinde bunun da benzer bir anlama geldiğini düşündü. İki kolunu da uzattı ama Faythe'nin geri çekilip çekilmeyeceğini görmek için bir an durdu. Faythe sağlam durduğunda, iri elleri onun üst kollarını sardı.

"Sen bu hayatta dileyebileceğimden çok daha fazlasısın Faythe. Ve biliyorum... Biliyorum ki dünyayı değiştirmek senin içinde var. Sahip olduğun güçle ya da başına gelebilecek taçla değil, o altın kalbinle

göğsünüzde şarkı söyler. İyi olan için, doğru olan için ve adil olan için." Faythe onun öfkeli gözleri karşısında donup kalmıştı. Onu dinlemeye, her kelimeyi gerçekmiş gibi özümsemeye zorluyorlardı. "Ama bazen ateşe ateşle karşılık vermen gerekir. Dünyanın yanışını izler ve sonra küllerinden doğarsın."

Faythe tüm kısıtlamalarını kaybetti ve Agalhor'un sözlerinden ve ifadesinden akan duygu dalgasıyla onun kollarına düştü. O daha iyi bir dünyaya inanıyordu ve bir şekilde, bunu hak etmek için ne yaptığını bilmesede, *ona* inanıyordu.

"Güvende kal çocuğum," diye fısıldadı sıcacık kucaklaşmalarında. Her değerli saniyenin tadını çıkardı ve sanki babasının cesaretine ve gururuna ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi onu tutarken sarılmayı bırakan kişi olmayı reddetti.

Sonra bıraktı.

Paylaştıkları son bakışta pek çok sessiz kelime, pek çok karşılıklı duygu vardı. Faythe ondan uzaklaştı ve merdivenlerden indi. Üzüntü ya da pişmanlık hissetmiyordu. Suçluluk bile hissetmedi. Rey lan dışında hepsi ata binmiş olan arkadaşlarına bakan Faythe, gurur ve güvenle çenesini kaldırdı. Güneşin doğuşu onları kehribar rengine boyamıştı ve ötesinde, geniş avlunun ortasına kazınmış olan Anka kuşu mührü görkemli güneş tarafından yakılmış, kuşun alevler içinde kaldığı izlenimini vermişti.

Küllerinden doğ.

Reylan'ın gözleri, onun kendisine doğru attığı her adımı takip ederken nadir görülen bir duyguyla parlıyordu. Hayranlık ve huşu yüz ifadesini karartmış bir halde onu takip ediyordu ama o anda Rey lan'ın onda ne gördüğünden emin olamıyordu çünkü gözleri derin düşüncelere dalmış gibi parlıyordu. İki kahverengi kısırağın yanında durmuş onu bekliyordu.

"Kali yok mu?" Faythe yeterince yaklaştığında sordu. O

da başını salladı. "Sık sık at takası yapacağız."

"Yazık. Sanırım beni senden daha çok sevmeye başlamıştı." Adamın önünde durduğunda, gözlerinin sıkı kavrayışı onu bırakmadı. Faythe sertçe yutkundu, kısmen onun da aynı şeyi hissettiğini bilerek ona yakın olmaktan duyduğu yeni arzu öfkesini bastırmak için.

Reylan sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi derin bir nefes aldı ve kendini kaptırdığı derin trans halinden çıktı. Ağzının küçük, sıcak bir kıvrımı onun gergin omuzlarını rahatlatmış ve beklentiyle kısırağa baktı.

Faythe ata doğru döndü, bir ayağını üzengiye attığında Reyran'ın neden diğerleri gibi henüz ata binmediğini şimdi anlıyordu ve elleri beline gitti. "Bana öğretirken böyle bir centilmenlik göstermemiştin." Kız ona sırtarak baktı. "Şimdi başlamana gerek yok."

Reyran vücutları aynı hizaya gelene kadar ince bir adım attı, gözlerindeki parıltı bir meydan okumaydı. Bu hareketle birlikte vücuduna yayılan ısı, içten içe o piç kurusuna lanet okumasına neden oldu. Adam sadece ona dokunmak için bir fırsat yakalamıştı ve bu fırsatı, aralarında bariz bir yakınlık olmadan kullanıyordu.

"Sert teşviklere daha iyi yanıt veriyor gibisin." Belini nazikçe sıkarken "sert" sözcüğünde karar kılma şekli neredeyse onun felaketi idi.

Ruhların canı cehenneme, bu uzun bir yolculuk olacak. Çok uzun. Şu anda hayal edebildiği tek şey dönüşlerinin ona kazandıracaklarıydı. Sıcak yatağı, yanında Reyran ve ona o odalarda verdiği sözü yerine getirmesi için sonsuz mutluluk dolu saatler.

Izaiah boğazını temizledi ama bir şey söylemeden devam etti; Livia ile general arasındaki gerilimi tam olarak bildiğini sessizce kabul ediyordu. Livia sessiz bir kıkırdama çıkardı ve atının üstündeki Kyleer'ı bir an için gördüğünde, o bile eğlencesini bastırmaya zahmet etmedi. Reuben ise neyse ki her zamanki gibi boş ve bilgisiz görünüyordu.

Kaşlarını çatmakla utanç dalgasına yenik düşmek arasında kalan Faythe, yalnız olmadıkları için duyduğu hayal kırıklığını lanet ata binme çabasına kanalize etti. Yine de Reyran'ın yardımıyla hızlıca yukarı çıkabildiği için çok az çaba sarf etmesi gerekmişti.

Herkes atına binip Reyran'a baktığında Reyran başıyla kısa bir selam verdi ve hepsi atlarını ileri doğru fırlattı. Faythe tereddüt etti. Arkasına bakması cesaretinin sarsıldığının bir işareti miydi? Göğsünün derinliklerinde yaşayan küçük dozdaki dehşeti ele verir miydi? Reyran onun durakladığını anladı ve diğerleriyle birlikte ileri atılmadı. Faythe her şeye lanet okudu ve krala son bir kez bakmak için bedenini geriye doğru bükte.

Uzaktan bile olsa, yüzünde çiçek açan gülümsemeye eşlik eden duruşundaki rahatlamayı yakaladığını düşündü. Sanki onun dönüp bakacağını umuyordu. Faythe bunu yaptığına memnundu, veda gülümsemesinin o dehşeti daha da derinlere gömdüğünü ve yerini onda gördüğü cesarete bıraktığını hissetti.

Faythe bu görüntünün, Anka Kralı'nı gururla aydınlatan güneşin tadını çıkardı. Babasının ona gurur ve sevinçten başka bir şeyle bakmadığını. Bununla birlikte

Son resmi göğsüne sıkıca bastıran Faythe, gözlerini Agalhor'dan ayırıp kendinden emin bir şekilde ufka baktı ve dizginlerini şaklattı.

Oceanof PDF.com

BÖLÜM 36

Zaiana

ZAIANA'NIN KANI uzun zamandır uykuda olan bir duyguyla doldu ve tüm duyularını neşeyle uyandırdı. Heyecan. Tamamen siyah-gümüş giysileri içinde

Deri zırhı ve çelik kayışlarıyla, pelerininin zincirini omzunda sabitledikten sonra, alışılmadık derecede yüksek bir ruh haline sokan bir güven ve kararlılıkla doğruldu. Özgürlüğüne dakikalar kalmıştı.

Her ne kadar hışımla odasından çıkıp arkasına bakmamak istese de, yanındaki diğer varlık hâlâ önünde bir engeldi. Onu dışarı çıkarmadan ve onlarla birlikte dağdan uzaklaşmadan önce görülürse her şeyi mahvedebilecek bir engel.

Zaiana son eşyalarını toplamakta olan Nerida'ya doğru döndü. Birkaç yedek giysi ve küçük bir serum ve bitki koleksiyonu dışında pek bir şeyi yoktu. Amaya tamamen iyileşmişti ve arkadaşlarının büyük itirazlarına rağmen keşif gezisinde onlara katılacaktı. Ama kararını vermişti ve Maverick dışında Zaiana'nın yanında götüreceği tek kişi Tynan'dı.

Drya ve Selain kanatlarını büyüleyemedikleri için onlarla gelmek gibi bir seçeneği yoktu ve Acelin ile Kellias'ı reddetmek istemese de, kendisi yokken Gümüş Çiftler'in başında kalmaları için onlara ihtiyacı vardı. Ayrıca görevleri, hedeflerini Adalar'a kadar takip ederken gizli ve görünmez olmalarına bağlıyken bu kadar çok cesedi göz önünde bulundurmayı göze alamazdı.

Nerida'yı dışarı çıkarma planı basitti: Efendiler ve Mordecai onları uğurlarken, Acelin ve Kellias onu Maverick'in onu içeri sokmak için kullandığı aynı karanlık, kullanılmayan geçitlerden dışarı çıkaracaklardı. Fae'nin bilmediği şey eve dönmeyeceğiydi. Zaiana uzun vadeli düşünmemişti. Varlıkları dünyaya açıklandığında, gitmesine izin vereceğini düşünmüştü. Amaya'yı kurtardığı için ona bir hayat borcu vardı.

"Hazır mısın?" Zaiana sordu.

Nerida cevap olarak doğruldu ve yanında getirdiği çantayı pelerinli bedenine astı. Onu her zaman tedirgin eden o içten gülümsemesiyle Zaiana'ya döndü.

"Size söylediklerimi unutmayın. Başınızı eğin, gözlem yapmayın ya da konuşmayın ve sizi yakında dağların hemen dışındaki bir geçide götüreceğiz. Acelin ve Kellias'a güvenebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Nerida.

Zaiana şimdiden onu yanında getirme ve en uygun seçenek olan hayatına son vermeme kararından pişmanlık duyuyordu. Yukarıdaki Tanrılar, merhamet konusunda yaptığı lanet olası hatanın kendisine geri döneceğinden emindi. Aptal fae'ye kendisini yakalayana teşekkür etmenin gülünç olduğunu söyleme zahmetine katlanamadı.

Onun yerine kapıya doğru yürüdü, özgür olmaya ve dağların yakınındaki sıkıcı komşu kasabaların ötesinde bir hava hissetmeye çok yakındı. Maverick dışarıda boş boş duvara yaslanmıştı. Doğrulurken yanakları dayanılmaz bir sırtışıla çukurlaşmış, elleri ceplerine kaymıştı. Nerida yanından geçip gitti. Zaiana Maverick'e kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu.

Kapısını kapatmaya gitti ama garip bir şekilde durakladı. Hiçbir zaman duygusal bağlar kuran biri olmamıştı, hâlâ da değildi ama *kendisine ait olan, hak ettiği*, hatta özleyeceğini kabul edebileceği tek şey olan bu alana son bir kez baktı. Nefes alarak, sanki bir vedaymış gibi kapıyı kapattı. Daha büyük bir zafere giden yolu açmak için. Döndüğünde Maverick onu izliyordu, sırtışı kaybolmuştu. Hiçbir şey söylemedi ama bakışlarının soğukluğunun altında anlayışlı bir şeyler vardı.

Çarpık taş koridorlarda, Zaiana'nın duyuları dolaşan herhangi bir karanlık fae'yi tespit etmek için yüksek alarmdaydı. Yanında bir fae olduğunu fark ederlerse onları susturma zahmetine katlanmak istemiyordu. Kanatlarının olmaması bir yana - ki bu o kadar da alışılmadık bir durum değildi çünkü çoğu kişi onları

Mağaralarda dolaşırken alanını koru-Nerida'nın fae kokusu bu sınırlar içinde, biraz dikkatli birinin bile onlardan biri olmadığını anlayabileceği kadar farklıydı. Maverick'in haydutlarına onu ilk etapta buraya getirdikleri için teşekkür etmeliydi. Kılık değiştirmenin onların kaba yeteneklerinin çok ötesinde olacağını düşünmüştü.

Acelin ve Kellias'ın sessizce arkasından geldiğini hissetti. Mordecai ve ustaların bekleyeceği üst avluya çıkmadan önce Maverick onları alt geçitlere yönlendirdi. Fae, sanki korkuyu yeni yeni hissediyormuş gibi çantasını kavrayarak arkalarından yaklaştı.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" Nerida sessizce sordu, ancak Zaiana bunun daha çok dikkatini ürkütücü inişten uzaklaştırma çabası olduğunu anladı.

"Sana konuşmamanı söylemişim," diye tısladı. Havanın inceldiğini hissetti ve yerin ne kadar altında olduklarını merak etti. Dağın bu bölümünü kimsenin kullanmamasına şaşmamalıydı; burası bir yaşam alanı olarak sürdürülebilir değildi ve hapsolmuşluk boğazını sıkmaya başlamıştı.

Panik, *uzun* yıllardır boyun eğdiği bir duygu değildi ama yine de nefesleri kendiliğinden sertleşti. Duvarlar içine kapandı ve çatı o kadar alçaldı ki ayak parmaklarının ucuna kadar uzansa dokunacağını düşündü. Bir mezar gibi hissetti. Taştan bir kafes, metalden değil. Bir aşinalık. Hiç beklenmedik bir anda, bir anı onu durdurdu. Acımasız geçmişinin etrafında oluşturduğu çelik koruma, kötücül duygunun üzerine sızmasına yetecek kadar kaydı. *Çaresizlik*.

Bir güç sırtına çarptı. O sarsılırken eller kollarını sardı. Maverick hiçbir şey söylemedi ama dokunuşu onu yavaşça serbest bıraktı. Kanatlarını boşluğa sığdırmak için büyülediler ve tüm vücudunu onunkine bastırması ona kısa bir rahatlama, *farkındalık*, taş bir kafeste yalnız olmadığına dair bir an verdi. O artık özgürdü.

Diğerleri arkalarına bakmak için durdular ve Zaiana tüm çabasını paniğin hızlı parıltısını uzaklaştırmak için harcadı.

"İyi misin?"

Zaiana bu beklenmedik soru karşısında gözlerini Nerida'ya çevirdi ama nefes yolu cevap veremeyecek kadar daralmıştı.

"Bizler havanın ve gökyüzünün yaratıklarıyız. Hapsetmek işkencenin özel bir biçimidir," diye açıkladı Maverick, sesinde sert bir kopuş notası vardı.

başka soru sormadan devam etmeleri için herkese baskı yaptı.

Zaiana bunu neden söylediğinden emin olamıyordu. Bu doğru olsa da, onun da böylesine acımasız bir disipline maruz kalıp kalmadığını merak etti. Bu düğünceден sıyrıldı, dikkati kendisinden uzaklaştıran sıradan sözlerine karşılık duyduğu minnettarlığı fark etmek istemiyordu.

İlerlemeye devam etti. Dayanılmaz klostrofobinin bir başka uzun bölümünden sonra, geçit nihayet geniş bir açık alana açıldı. İlerlemeye devam ediyordu ama yan tarafta bir kapı gören Zaiana'nın merakı adımlarını durdurdu.

"Orada ne var?" diye yüksek sesle düşündü ama cevabı bilen biri olup olmadığına bakmadı.

Maverick, "Fark eder mi? Beklenmeden önce fazla vaktimiz yok. Keşif başka bir güne kalabilir."

Sanki macera arayan bir çocukmuş gibi onun ince alayına tepki vermedi. Neden umursadığını açıklayamıyordu ama Zaiana yüzüsüzce kapıya doğru yürüdü. Kulaklarını zorladı. Hiçbir şey duymadı. Kolu denedi ama kilitliydi. Şimdi kesinlikle merak ediyordu.

"Dürüst olmak gerekirse Zaiana, bence çok daha acil meselelerimiz var, değil mi?" Maverick konuşmaya devam etti ama Zaiana'nın arkasından yaklaşırken ona çok yakındı.

Kadın onu görmezden geldi. "Buraya kadar kilitleyecek kadar önemli ne olabilir ki?" Zaiana bunu Maverick'in gözlerindeki eğlenceli meydan okumayı ateşleyeceğini bildiği bir şekilde söyledi. Yine de kollarını kavuştururken şüpheli bir ihtiyatı elden bırakmadı.

"Öğrenmeye çalışmaya değeceğini emin değilim. Küçük yıldırım numaralarınızla kapıyı mahvederseniz, kendi ölümünüzü hazırlamış olursunuz."

Zaiana sadece sırtı ve sinsice gülümseyen Acelin'e bir bakış attı. Maverick, başının arkasından bir iğne çıkaran ve çömelmeden önce kapıya yaklaşan Acelin'i takip etmek için gözlerini kaydıldı. Dudaklarını kendini beğenmiş bir şekilde kıvrarak Maverick'in çapraz kollarını yansıttı. Maverick sadece gözlerini devirdi.

Zaiana, "Senin aksine, ben arkadaşlarımı kaba kuvvet ve vahşiliğe göre seçmiyorum," dedi. "Bulunması gereken çok daha faydalı ve kurnaz özellikler var."

Maverick hiçbir şey söylemedi. Zaferle çınlayan bir dizi klik sesi duyan Acelin, Kellias'a doğru geri adım atmadan önce doğruldu.

bastırılmış bir güven ifadesi. Zaiana sevinçle gülümseyerek kapıya yöneldi. Maverick onu çok kızdıracak şekilde çoktan oradaydı ve Zaiana'nın bir an görebilmesi için arayı açmadan önce dikkatle kolu aşağı çekiyordu.

Zifiri karanlıktı. Maverick ateşini çağırırken aynı zamanda biraz aydınlık sağlamak için şimşegini de çağırdı. Onu pürüzlü çizgilerden oluşan bir küreye dönüştürdü ve odaya attığı ilk adımlarla birlikte genişletti.

Bir sandalye, bir masa ve sanki birileri kitap okuyormuş gibi dağınık duran birkaç kitap dışında küçük ve neredeyse çıplaktı. Zaiana yalnız olmadıklarını herkesten saniyeler önce fark etmişti. Küresi, kılıcına uzanmasına neden olan bir savunma desteğine dönüştü. Ama sonra onu gördü. Parmaklıklar.

Uzun odanın sonunda, duvardan duvara parmaklıklar sıralanmıştı. Bir hücre.

Zaiana, ametist okları ya da Maverick'in kobalt alevleri içeride ne olduğunu ortaya çıkarana kadar dikkatle ilerledi.

Ne-kim değil.

Köhne bir yatağın köşesinde, yıpranmış bir şiltenin üzerinde büzüşmüş halde gördüğü küçük beden karşısında keskin nefesini gizleyemedi. Küçüktü... çünkü çıkıntı yapan kemiklerde neredeyse hiç et yoktu ve bir an için bir cesede baktıklarını düşünerek durdu.

Ta ki kalp atışını duyana kadar. Çok aşına olduğu ve büyülendiği bir sestiydi. Genellikle sert bir ritimdi. En sefil ruhların bile hayati organları biraz güçlü atardı. Ama bu... sesi *bozukt*.

"Yukarıdaki Tanrılar," diye mırıldandı Maverick.

Ondan bu rahatsızlığı beklemiyordu, çok daha kötü şeyler gördüğünü ve tek bir hayati bile tepki verecek kadar önemsemeyeceğini düşünüyordu.

Kişi kıpırdamadı ama arkasından sürtünme sesleri geliyordu.

"Aman Tanrım!" Fae yanından geçerken seslenen Nerida'ydı.

Zaiana onun koluna asıldı. Nedenini bilmiyordu ama kim olduğu ya da *ne* olduğu hakkında hiçbir fikirleri yokken fazla yaklaşmak aptalca görünüyordu. Sonra hücrenin içindeki kişi ilk kez yer değiştirdi. Zaiana kaskatı kesildi.

Yavaşça, küçük gri saç kümelerini barındıran kelleşmiş bir kafa kalktı. Zaiana fark ettiği ilk şeyle kaskatı kesildi. İnsan. Bu kişi insandı.

Yuvarlak kulakları da bunu doğruluyordu. Başlarını omuzlarının üzerinde bir kaya parçasıymış gibi kaldırmaya çalışırken kimse konuşmadı.

Sonunda başlarını kaldırıp diğerlerinin arasından bir şekilde Zaiana'nın hayaletimsi bakışlarına kilitlendiklerinde, kendisini böylesine bir soğukluğun sardığını hiç hissetmemişti. Nedenini biliyordu. Sanki yaşayan bir ölünün yüzüne bakıyormuş gibi hissediyordu.

Bu insanın bir kadın olduğunu, iskeletten farksız olduğunu, gri, sarkık derisinin eski bir paçavradan başka bir şeyle örtülmediğini ancak ayırt edebildi. Ama onu en çok etkileyen şey gözleri oldu; bu gözler, kadının kasvetli haline karşın tek renk kırıntısıydı. Donuk, soğuk ve belki de çoktan ölmüş olsalar da, Zaiana bu soluk kehribar renginin bir zamanlar kıskanç bir altın rengi olduğunu hayal etti.

"Lütfen," diye mırıldandı, kırık bir sesle.

Zaiana neden göğsünde bir sıkışma hissettiğini bilmiyordu. Bu kadın, nasıl böyle acı bir kaderi paylaşmış olursa olsun, onu ilgilendirmiyordu. Yine de bu bencil düşünce aklından geçerken bile yalanı terennüm ediyordu. Zaiana kapıyı açmaları için ısrar etmişti; bu odaya o girmişti. İstese de istemese de bu onun meselesi haline gelmişti. Karanlığın bir yaratığı olabilir ve kalpsiz doğmuş olabilir ama bir insanın başına gelmiş olabilecek her şeyi bilmese bile, dünyadaki herhangi bir insanın böylesine uzun ve bitkin bir sona terk edilmeyi hak ettiğine inanmayı reddediyordu.

Kadın yaşlıydı ve ne kadar zamandır burada olduğunu anlayamıyordu. Daha da kötüsü, zihni *bunun* nedenini düşünmekle meşguldü. Çıkardığı hiçbir sonuç mantıklı gelmiyordu. Beslenmeye ihtiyaç duyan ve beslenmek isteyen karanlık fae'ler çevredeki kasabalarda bolca bulunurken, o bir insandı.

"Onu burada bırakamayız." Nerida'nın sesi kırıldı ve Zaiana onun gözyaşlarının tuzunun kokusunu aldı. Bir kez olsun tepkisinin zayıf ya da haksız olduğunu düşünmemişti. Nerida doğası gereği bir şifacıydı -iyi biriydi- ve en azından onun yardım etme arzusunu anlayabiliyordu.

"Hayır, yapamayız," dedi Zaiana boş bir sesle. "Yapmak zorundayız," dedi Maverick.

Soğuk bakışlarını ona çevirdi. Adam bir şeyler yapma arzusunu sert bir soğukkanlılığın ardına saklamaya çalışıyordu ama kadın onun çatlaklarını görebiliyordu.

"Bir şey yaparsak, bunun bize geri dönmesi an meselesi," diye tersledi.

"O zaman başka tarafa bak, Maverick. Buradan çıkabiliriz, seninle avluda Mordecai ile buluşacağım. Kendini bu işe bulaştırma." Bunu acıyla söyledi ve adamın verdiği tek tepki çenesini bükme oldu. Adam kıpırdamadı ve Zaiana da kıpırdayıp kıpırdamayacağını görmek için beklemedi. Tekrar ıssız insana döndü.

Yalvarış, umutsuz gözlerinde kaldı. Tek bir şey için yalvarıyordu.

Ölüm.

Zaiana başını Nerida'ya çevirdi. "Bunu mümkün olan en acısız şekilde nasıl yapabiliriz?" Dünyada çok fazla acı çekmiş olsa da, tam bir canavar değildi ve insanın bir ömür boyu herhangi bir varlığın yaşaması gerekenden daha fazla acı çektiğini biliyordu. Son anının da acı verici olmasını istemiyordu.

Nerida ıslak yüzünü sildi ve sonra aklına bir fikir gelmiş olmalı ki dizlerinin üzerine çöktü. Fae çantasını karıştırmaya başladı. Zaiana, aradığı şeyi daha iyi bulabilmesi için elindeki elektrik ışığı küresini bıraktı.

Zaiana tedirginlikle sarsıldı ve tüm vücudu gerildi. Oda, koşullar ya da talihsiz tutsakla ilgili hiçbir şey barbarca değildi. Kendi türü için bile. İnsanın burada ne için tutulduğunu anlayamıyordu ve bu, cevabını asla alamayacağı bir bilmeceydi çünkü işleri bittiğinde, zavallı ruhun ızdırabına son verdiklerinde, efendilerin öğrenmesi riski olmadan bundan bir daha asla bahsedemezlerdi. Eğer onu buraya kilitleyenler onlarsa.

Nerida çeşitli küçük şişeleri açmaya, her birinden birkaç damla ve ot alarak boş bir kaptaki bir şeyler hazırlamaya başladı. Zaiana gözlerinin tekrar insana kaymasına engel olamadı. Çoktan ölmüş birinin gözleri ona bakıyordu. Sadece ona. Bu bakış karşısında buzdan daha soğuk bir ürperti kemiklerini doldurdu.

"Adın ne senin?" Zaiana denedi ama tek kelimelik yalvarışı boğazını kum kaplamış gibi çıktığı için fazla bilgi alabileceğine dair umudu yoktu.

İnsan yavaşça kemikli kollarını kıvrılmış bacaklarından sıyırdı. Hareket etme şekli bir ağacın eğri büğrü köklerinin büyümesini izlemek gibiydi. Zaiana onun için yüzünü buruşturdu ama insan acıya hiçbir tepki vermedi. Vücudundaki kırılan kemiklerin protesto için inlediğini duyabiliyordu.

İnsan kambur dururken, parmaklıklara ulaşmak için çıplak ayaklarını yerde sürükledi. Kendi ışığının ve Maverick'in ışığının küresinde tamamen aydınlanan Zaiana, önündeki görüntünün günlerinin geri kalanında onu rahatsız edeceğini biliyordu.

"Bunu sana kim yaptı?"

O donuk kehribar gözler boş, umutsuz ve yalvarır gibiydi.

Nerida ayağa kalktı, elinde insana hak ettiği merhameti sağlayacak ölümcül dozu içeren küçük bir cam şişe tutuyordu. Fae, insanı huzurlu ve sonsuz bir uykuya göndermek için acısız bir şey hazırlamış olmalıydı.

Fae parmaklıkların arasına uzandı, şişeyi dudaklarına götürürken insanın çenesini tutacaktı. Sonra, Zaiana'nın o haliyle fiziksel olarak mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha hızlı bir şekilde, insan onun bileğini yakalamak için hamle yaptı.

Zaiana sarsıldı, eli bıçağını çekmek için yanına gitti.

"Sorun yok." Nerida'nın sakin sesi onu durdurdu.

İnsanın gözleri fae'ye kaydı. Diğer gri, zayıf eli uzandı ve konuşurken Nerida'nın avucuna bir şey koydu. "Bunu benimki gibi gözleri olana ver." Sesi kısıktı. "Faythe Ashfyre dedikleri kişiye."

Zaiana hareketsiz kaldı. Bu isim onu ilk duyduğundan bile daha fazla ürpertmişti. Bu insanın onu nereden tanıdığı merak konusuydu.

"Söyle ona... annesini tanıdığımı söyle. Ve ona üzgün olduğumu söyle."

Bu daha da şaşırtıcıydı. Zaiana'nın başı dönmeye başladı. Bu tesadüf onun için şans olarak geçirilemeyecek kadar fazlaydı. Bulmak için gönderildikleri ismi, tapınağı açacak anahtarı elinde tutan kişiyi, daha önce hiç karşılaşmadığı ama karşılaşmayı hiç istemediği bir insana dönüşmekte olduğunu duymak.

Nerida başını salladı, parmakları kendisine verilen nesneyi kavrarken yüzü yas içindeydi. Bir parşömen. Zaiana fae'nin bir yabancı için neden bu kadar derinden hissettiğini bilmiyordu. İnsanın kırık gözlerini tutarken çektiği acı yüzüne yansımıştı.

"Sana söz veriyorum," diye söz verdi.

İnsanın ağzı seğirdi ama bir gülümseme oluşturamayacak kadar güçsüzdü. Zaiana sanki verdikleri söz çoktan bozulmuş gibi içinde bir burkulma hissetti.

"Gitmeliyiz," dedi, çok iyi bildiği o soğukluğa geri dönerek. Öylesine kopuk ve nefret doluydu ki. Odada daha fazla kalmaya dayanamadı ve tam Nerida kadının kurtuluşunun içeriğini içmesine yardım ederken uzaklaşmak için döndü.

Zaiana peşinden kimin geldiğini umursamadan açık alana doğru yürümeye devam etti. Nerida insanın acısına son verecek, Acelin kapıyı kilitleyecek ve eğer Ruhların biraz merhameti kaldıysa, efendiler evcil hayvanlarının onu çürümeye terk ettikleri iğrenç koşullar yüzünden öldüğüne inanacaklardı.

Parmakları acı verecek kadar sıkılmıştı, şimşekler çakıyor ve serbest bırakılmak için karıncalanıyordu. Ancak öfkesi sadece keşfettiği şeyle ilgili değildi. Sadece efendilere ve onların Yüce Lord'una karşı da değildi. Zaiana kendisine, dünyaya, herkese kızgındı. Umursamayla göze alamazdı. Ne arkasındaki insan için ne de bulmak için gönderildiği kişi için. Onlar kendilerinden çok daha büyük bir savaşın sadece teminatıydılar.

Bu yüzden Zaiana duygularına bir kez daha kapandı ve taş gibi soğuk kalbinin davranışlarına yansımaya her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğu bir anda merhamet göstermeye karar vermiş olmasından her şeyden çok nefret etti.

Zaiana Yüce Lord'un gözlerinin içine bakarken hiçbir şey hissetmiyordu. Ellerini arkasında kavuşturmuş bir halde, yanındaki diğerlerinin oluşturduğu yerde duruyordu. Hafif heyecanı bile, yüzyıllardır yaşadıkları dağların derinliklerindeki üzücü keşiflerinden beri onu kucaklayan buz gibi tavır tarafından bastırılmıştı.

Nerida daha kapıyı kilitlemeden önce onun acısız ve hızlı bir şekilde öleceğini garanti etmişti. Zaiana'nın umurunda değildi. Mordecai'yle yaptığı bu son konuşmayı atlatmak için içine girdiği uyuşuk haliyle değil.

"Sana verdiğim şey sende mi?" Mordecai sordu.

"Aldım."

Onu tepeden tırnağa değerlendirdi, gözlerinde hem tehdit hem de hayranlık içeren bir pırıltı vardı. "Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Onu hayatın pahasına koru. Tek bir amaca hizmet ediyor ve boş zamanlarınızda kullanabileceğiniz bir araç olmadığını hatırlatmama gerek yok."

Sert bir şekilde başını salladı. "Benim hayatımda, bu görev yerine getirilecek. Dakodas yükselecek ve biz de yükseleceğiz."

Mordehay'ın ağzı bir yılanın neşesiyle kıvrıldı. "Mükemmel. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum, Zaiana."

Yapmaya koyulduğu şeyin onun için olmadığını dile getirmede. Kötü efendiler için değil. Aşağıdaki akrabaları için bile değil.

Devam etti. "Zaferle döndüğünüzde, artık delege unvanını taşımayacaksınız." Bir sonraki sözlerini tahmin etmesine rağmen, hiçbir etki yaratmadan üzerine düştüler. Bunu istememişti. "Herkes seni Efendi Zaiana olarak tanıyacak."

Toplananlar onun duyurusunu sanki büyük bir gösteriymiş gibi net bir şekilde duydukça çevrelerinde mırıltılar yayıldı. Mordekay seyirci ve *tanık* istiyordu. İzleyen herkes için bu bir onurdu. Zaiana içinse yeni prangaların ağırlığını hissediyordu. Nephra ve diğerleriyle eşit olmak istemiyordu. Onlarla zaten sahip olduğundan daha fazla bir bağa sahip olmak istemiyordu. Onlarla aynı ligi paylaşmak için geri dönmeyi hayal etmek, çok hızlı bir şekilde kaçma isteği uyandırdı ve bilinmezlikte başına gelecekleri Nether'a lanetledi.

Kendisine dikilen tüm gözlerle -bazıları hayranlıkla, bazıları kıskançlıkla, bazıları da saf, alev alev yanan bir nefretle- kendisinden bekleneceğini bildiği şeyi yaptı. Eğildi. Unvanını kabul ederek.

"Bunu hak ettin, Zaiana. Sadece savaştan değil. Seni uzun zamandır izliyordum." Mordecai sadece onun için daha samimi konuştu. Birkaç adım daha yaklaştı. "Karanlığın içinde zafer kazanabilirsin."

Zaiana yutkundu ama gözleri onun zifiri karanlık derinliklerine kilitlendiğinde, "Karanlıkta zafer kazanabiliriz," diye yankılandı.

Onun başını sallamasıyla gitmek için başka bir işarete ihtiyaç duymadı. Ondan uzaklaştı ve kendisine eşlik edecek olanlara baktı: Tynan, Amaya ve Maverick. Drya ve Selain orada değildi; aşağıda, onun yokluğunda rapor vermek için her yeri gözlüyor olacaktı. Acelin ve Kellias Nerida ile buluşma noktasına yaklaşıyor olacaktı.

Amaya, tam kilosuna ve boyuna göre seçilmiş kendi yayı ve sadağıyla hazır bir şekilde duruyordu. Gösterdiği performans ve aralarına hoş geldin demek için diğerlerinin verdiği bir hediye. Tynan onun yanında duruyordu ve Zaiana onun savaştan beri Amaya'ya yakın durma eğilimini fark etmemiş değildi, sanki aralarında hiç de beklenmedik bir yakınlık oluşmuştu

Zorlu saygısını kazandığında birlikte çalışmaya zorlandığından beri savaş ekipleri. Normalde buz gibi olan göğsüne küçük bir sıcaklık getirdi.

Sonra gözleri Maverick'e takıldı. Bakışlarını ona kilitledi. Sert ve odaklanmış. Bir an için onun da aralarına katılmış olmasından nefret etmedi. Ne olduğundan emin olamıyordu ama çekilmez kibrini dizginlemeyi başarırca onun bir kazanç olabileceğini kabul etmeye başlamıştı. Adamın duruşunda ya da ona bakışında en ufak bir kötülük yoktu. Aslında ona da diğerleri gibi saygıyla bakıyordu. Uzun sürmeyeceğini bildiği bu anın tadını çıkarmayı tercih etti.

"Sana iyi şanslar, Zaiana."

Mordehay'ın son sözleri onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Yapmak için yola çıktıkları şeyle şansın hiçbir ilgisi yoktu. Zafer çelik ve iradeyle onun olacaktı. Tüm hayatı boyunca olduğu gibi.

Acelin ve Kellias'ı Dalrune'un eteklerinde, ıssız görünümlü fae'nin yanında görmeleri uzun sürmedi. Zaiana, Nerida için bir şey hissetmeyi kendine yediremiyordu, insanı keşfetmeleri ve ölümüne yardım etmelerinden dolayı kalbini açıkça kaplayan üzüntü için. Dürüst olsaydı, bu üzücü deneyimden dolayı içinde hâlâ bir huzursuzluk havası olduğunu kabul ederdi ama bunu duygularının kasasının arkasına saklamak zorundaydı. Herhangi bir zayıflığı göze alamazdı. Dışarıda, efendilerinin onu dövüp içine işlediği soğuk acımasızlığa her zamankinden daha çok güveniyordu. Bunu başarmak için onların canavarı olmak zorundaydı.

"Yakında görüşeceğiz," diye söz verdi Kellias ve ses tonunun endişeyle karışık olması göğsünde hafif bir sızı yarattı. Acelin de çelik dış görünüşünün çatlaklarından bir parça endişe süzdü.

Başka bir gün olsa, Zaiana onları bunun için azarlardı çünkü orada başına gelecek kader gibi kontrol edilemeyecek bir şey için bu kadar enerji harcamak aptallıktı. Ama o anladı. Onlardan en uzun süre ayrı kalacağı zamandı ve bunu kabullenmeyi ihmal etmemişti. Ne olursa olsun, onları terk etmeyecekti. Döndüğünde ya da dönmediğinde, yeniden bir araya geleceklerdi.

Kucaklaşma, üzüntü ya da veda sözleri yoktu. Acelin ve Kellias dağa dönmek üzere gökyüzüne doğru havalandılar. Zaiana onların uçup gidişini izlemedi. İleriden başka bir yere bakmak için bir nedeni yoktu; hem kendi hem de onların iyiliği için.

Herkes ona bakıyor, eylem planları birçok kez gözden geçirilmiş olsa da ilk talimatı bekliyordu. Maverick ve Tynan'ın birbirlerinin söylediği her şeye, sanki tek bir konuşmada kimin diğerini en çok kızdırabileceğine dair bir yarışmış gibi karşılık verme ihtiyacı sayesinde olması gerekenden çok daha fazla.

Zaiana gözlerini yukarı dikti. "Bulutlar akşam karanlığında Olmstone'daki Dagdune'u geçmemizi sağlayacak bir örtü sağlayacak," dedi, umduğu karanlık ve kapalı gökyüzü için minnettarlıkla.

Nerida'nın yüzü, onları Fenher'e yaklaştıracığından bahsedilince biraz aydınlandı. Zaiana onun umutlu bakışları karşısında midesindeki küçük burkulmadan bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Fae onu geldiği kasabaya geri götüreceklerine inanıyordu ama bu asla planın bir parçası değildi. Sırlarının Nerida'yla güvende olduğuna inansa bile, her şeyi mahvedebilecekken almak istediği bir risk değildi bu. Zaiana hiçbir şey söylemedi ve kaderin düşüşünü dinlenip Fenher'den ayrılana kadar erteleyebileceğini düşündü. Bilinçli ya da bilinçsiz olması habere vereceği tepkiye bağlıydı.

"Hadi gidelim," diye emretti Zaiana.

Tynan ve Amaya gökyüzüne atış etmekte tereddüt etmedi ve sisin üzerinde kaybolmadan önce onları izledi. Maverick, onu taşıyacak kişi kendisi olacağı için beklentiyle fae'ye döndü. Nerida'nın yanakları sıcak bir gül rengine bürünürken çantasını kavradı ve ona doğru yürüdü. Maverick hızlı bir hareketle onu kucağına aldı ve Nerida şaşkınlıkla küçük bir nefes verdi, gül rengi koyulaştı. Adam onunla sadece bir saniyeliğine göz göze geldi. Zaiana, yakınlıklarının her santimini hissetmesine rağmen yüzünü soğuk ve rahatsız olmadan tuttu. Nerida'nın bir kolunu boynuna dolaması, bir elini göğsüne götürmesi...

Maverick büyük kanatlarını açıp gökyüzüne doğru fırladı ve birkaç güçlü vuruşta diğerleri gibi gözden kayboldu.

Zaiana yalnızlık içinde uzun bir nefes aldı. Kısa bir an için gözlerini kapatarak zihnini sakinleştirdi, bedenini gevşetti ve ileride olacaklara odaklandı. Hataya yer yoktu. Merhamet düşüncesi yoktu.

Kanatlarını sonuna kadar açarak bulutlara baktı, özgürlüğünün onu
çağırdığını gördü ve ona doğru süzüldü.

Oceanof PDF.com

37. BÖLÜM

Faythe

N Faythe'yi bir hafta boyunca at sırtında seyahat ettikten sonra uyluklarının çektiği acıya hiçbir şey hazırlayamazdı. Şikâyetlerini geri aldı. Çoğu zaman. Ama gece kamp yapmak için her durduklarında, sert yürüyüşünü ve rahatsızlığını gizlemek zordu.

Eski kulübesindeki cılız yatağında geçirdiği soğuk ve rahatsız gecelerden bir daha asla şikâyet etmeyecek, en az taşlı ve engebeli buldukları orman zemininde düzgün saatler geçirerek dinlenmeyi çok daha zor bulacaktı. Öte yandan fae'ler koşullarla çok daha iyi başa çıkıyor gibiydi. Faythe, haksız yere avantajlı olan bedenlerinin kendisinden daha fazla dayanabildiğinden mi, yoksa savaşta geçirdikleri zamanlardan bu tür uyku ve seyahat düzenlerine daha mı alışkın olduklarından emin olamıyordu. Bu düşünce merakını uyandırdı ama onları ıssız bir zamanda hayal etmenin verdiği üzüntü de yok değildi.

Faythe saatler önce kamp yaptıktan sonra tekrar yola çıktıklarından beri milyonuncu kez eyerinde kıpırdandı. Uyluklarındaki kasların ağrısına karşı dişlerini sıktı ve yorgunluktan kamburlaşan omurgasını geriye itti.

"Yakında Desture kasabasına geleceğiz." Reyhan'ın sesi yanında süzülüyordu. Ona bir bakış attığında yüzünün sert ve endişeli olduğunu gördü. "Gece dinlenmek için bir han bulacağız."

Cevap vermeye fırsat bulamadan, diğer tarafından bir memnuniyet iç çekişi geldi. "Sonunda," diye inledi Izaiah. "Bir tane daha alamam

"Yatağımdaki canavarların gecesi."

Livia kısa bir kıkırdama çıkardı ve bu, Faythe'nin uzun süredir rahatsızlık ve sessizlik içinde seyahat etmekten kaynaklanan huysuz ruh halini düzeltti.

Yolculuğun keyifli geçmesini beklemiyordu. Hem de hiç. Bu kadar uzun süre seyahat ettiği son sefer güneye yaptığı yolculuktu. Kendi krallığı Yüksek Farrow'un dışına ilk kez çıkmıştı. O çok daha yavaş geçmişti. Bu yolculukta, yola çıkmadan çok önce komutanlar tarafından titizlikle planlanmış katı bir programı takip ediyorlardı.

Neyse ki, atları takas edip Ateş Dağları'nı yürüyerek geçmeleri için sadece bir haftaları daha olduğu konusunda bilgilendirilmişti. Büyük dağ geçitlerinden geçme ihtimali onu hem rahatlatmış hem de korkutmuştu. İçinde belirsizlik yatıyordu ve tecrübelerine göre bu belirsizlik her zaman kâbus gibi bir şeyle birlikte gelirdi.

Reuben çoğunlukla sessizdi, halinden memnun görünüyordu ve bir kez bile şikâyet etmemiş ya da ne hissettiğini belli etmemişti. Diğerleri tuhaf arkadaşına hâlâ aşına olmadığı için onu kontrol etti ve yanında kaldı ama yine de onun rahat arkadaşlığını memnuniyetle karşıladı.

Kyleer genellikle eşit derecede sessizdi, ancak her zaman ateşin yanmasına yardımcı olan ve odun azaldığında odun toplayan kişiydi. Onun ve Reylyan'ın hareketleri ve eylemleri hesaplanmıştı, Livia ve Izaiah ise sürekli şakalarıyla morali yüksek tutmanın anahtarıydı, tipik olarak iki aşırı korumacı fae erkeği pahasına.

Reylyan atını yaklaştırdı, bacakları neredeyse birbirine değiyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Gülümsedi ve bu içtendi. "Ben iyiyim," diye cevap verdi. Adamın bakışı ona inanmadığını gösteriyordu. "Bacaklarım ağrıyor," diye itiraf etti, "çok." Reylyan'ın ona sürekli kıpırdanması için bir neden gösterene kadar rahatlamayacağını biliyordu.

Yüzü bilerek düştü. "Belki de Desture'de birkaç gün dinlenmeliyiz."

Faythe başını salladı. "Ben iyiyim. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." "Fazladan birkaç gün dinlenmeyi kaçırmayacağım," diye söze karıştı Izaiah.

Faythe başını ona doğru çevirdi. O da kendisi gibi çarpık bir ifadeyle ağırlığını değiştirdi. Daha önce en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermediğinden, bunu gerçekten isteyip istemediğini merak etmek zorundaydı.

Kyleer Reyhan'la göz göze geldi ve sadece bir bakışla iletişim kuruyor gibi görmeleri çoğu zaman şaşırtıcıydı. Kyleer bakışlarını Reyhan'a çevirirken Reyhan'ın başını sallayışını hayal etti.

"Bir gece daha ayırabiliriz. İki kişi kalacağız," dedi. Yeşil gözlerinde suçluluk duygusunu hafifleten bir sıcaklık vardı. Belki de hepsinin eyerden inip sert zeminde fazladan zamana ihtiyacı vardı.

Birkaç saat daha yol aldılar. Boş boş konuştular ama Faythe'nin yorgunluğu güneşin alçalmasıyla birlikte arttığından, konuşulanları zorlukla özümseyebildi, meşgul olmak şöyle dursun. Uylukları artık uyuşmuştu, gerçi sürtünme ağrısının yerine bunu memnuniyetle karşılıyordu ve göz kapakları birden fazla kez yorgunluğa karşı çırpınmıştı. Tırmandıkları tepenin üzerindeki kehribar rengi parıltıyı yakın mesafede gördüğünde, tüm vücudu rahatlayarak sarktı.

O gün, sürekli at sırtında geçirdikleri en uzun gündü ve medeniyetin izlerini ilk kez gördükten sonra, nihayet küçük kasabaya giden ana yola çıkana kadar yarım saat daha geçmesi gerekti. Bir kemerin altından girdiler ve Faythe hava karardıktan sonra hayatın tadını çıkaran insanların canlı telaşını şimdiden duyabiliyordu. Yazın çiçek açmasıyla birlikte hava serin ve iç açıcıydı, bu da gecelerin kışın ısırmasından kaçınmak için içeride büzüşerek geçirilmek yerine aktiviteyle doldurulmasına izin veriyordu.

Yanlarından geçtikleri herkes köylerini istila eden gezginlere meraklı bakışlar fırlattı. Bazıları aval aval bakmak için durdu ve fısıldaşmak için döndüler, o da acaba yanındaki fae mi diye merak etti. İnsanlar Farrowhold'da şehir dışında fae görmeye alışık olmayanlar gibi davranıyorlardı. Bu düşüncesi, kasabada bir tavernanın önüne yığılmış ya da gelişigüzel yürüyen birkaç fae gördüğünde yıkıldı. Onlar bile bir bakış atmak için durakladılar.

Bu ilgi sinir bozucuydu ama gecenin bir yarısı oradan geçen rastgele bir yolcu olarak ne bekleyebilirdi ki?

"Bu umut verici görünüyor." Izaiah'nın sesi ileriden geliyordu.

Faythe onun görüş açısını takip ederek yolun sonuna yakın bir yerde, yüzen bir ateş sepetinin yanındaki tabelada "İkiz Alev Hanı" yazan bir işletmeye vardı. Fae ve insanlardan oluşan birkaç kişi dışarıda dolanıyordu. Yaklaştıklarında Faythe gülünç derecede gergin hissetmeye başladı. Herkesin bakışları üzerlerindeydi, bazıları hoşnutsuz bir karşılama içindeydi, diğerleri ise bir ifade takınamayacak kadar sarhoştı. Hepsi durduğunda, Kyleer hızlı bir hareketle atından inen ilk kişi oldu.

Hareket. Onu kıskançlıkla izledi, bu haliyle atından bu kadar asaletle inmesinin mümkün olmadığını biliyordu.

Hemen temkinli bir şekilde doğrulan bazı fae'lere doğru yaklaştı. Faythe onun soğukkanlı tavrını hayranlıkla izledi, o yanlarına doğru yürürken onlar da ellerini kılıçlarının kabzalarına dayamışlardı. Sadece bir dakika boyunca bakıştılar, yabancıların gözleri soğuk sırlarını düşürmeden defalarca onlara kaydılar. Sonra Kyleer geri döndü ve Reyhan'a sessiz sözcüklerin geçtiği o baş selamlarından birini daha verdi.

Reyhan dönüp baktığında çoktan atından inmişti ve diğer tarafındaki ayak sürüme sesleri ona diğerlerinin de onu takip ettiğini söylüyordu. Dizginlerini bırakırken bir iniltiyi bastırdı.

"Özür dilerim." Reyhan'ın sesinin bu kadar yakından gelmesi onu şaşırttı. Bakışlarını onunkilere çevirdiğinde yüzündeki üzüntüyü görmek canını acıttı.

"Ne için?"

Eyerine sivri bir bakış attı. "Bu kadar uzun süre at sürmeye alışık olmadığını düşünmemiştim. Daha sık mola vermeyi planlamalıydık."

Midesine korkunç bir suçluluk duygusu düştü. Onu rahatsız eden *bu* *muydu*? Faythe dişlerini sıkarak bacağını bir tarafa doğru sallamaya zorladı. Reyhan tereddüt etmedi, ona yardım etmek için pozisyon aldı. Bundan daha fazlasını yaptı ve onu aşağıya doğru yönlendirirken bir saniyeliğine tamamen ağırlıksız kaldı. Ayaklarını yavaşça yere indirdi ama ağırlığının çoğunu alması için bir kolunu hâlâ onun etrafında tutuyordu. Onun yardımı olmasaydı eğilebileceğini inkâr edemezdi ama endişelerini hafifletmek için, bacaklarındaki her kası harekete geçiren içten gelen hassasiyet çılgınlığına rağmen ayaklarını dikti ve sonra tüm ağırlığını taşımak için ondan uzaklaştı.

"Gördün mü? Gayet iyi," dedi, tam tersini hissederken olabildiğince neşeli davranarak.

O da bunu biliyor gibiydi, yüzü her zamanki gibi sertti. Ruh halini bozan sadece kaskatı kesilmiş bacakları değildi; yorucu bir yolculukla geçen koca bir günün ardından hepsinin yemeğe ve iyice dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kyleer atını bağlayıp her ikisini de hanın yanındaki derme çatma ahıra götürmek için geri döndüğünde Faythe bir anlığına olduğu yerde gerindi.

Izaiah, Livia ve Reuben'in kapının yanında durduğu hana döndü. Yabancılar en ufak bir gülümseme bile göstermemiş olsalar da zararsız görünüyorlardı ama Faythe, Livia'nın yakın dururken kınından çıkardığı bıçağa baktı

Izaiah'ya baktı ve ona diğerlerinden daha fazla ilgi gösteren erkeklere sık sık göz attı. Faythe onlara doğru olan kısa mesafeyi dizlerinin üzerine çökerek yürüdü, her adımda sanki tabanları taştan yapılmış gibi hissediyordu. Onlara ilk Kyleer ulaştı ve Faythe onun elinin Livia'nın sırtına inişini izledi. Sert omuzları gevşedi.

Faythe ve Reylan arkalarındaki hana adım attıklarında, bira ve ceset kokusu Faythe'nin burnunu kırıştıracak kadar güçlüydü. İki kişinin ancak geçebileceği genişlikteki karanlık bir geçitte ilerledikçe seslerin gürültüsü daha da arttı. Reylan arkasındaydı ama her adımında bir parçasının ona dokunduğunu hissedecek kadar yakındı. Sinirlerini dizginleyen tek şey buydu. Yabancı topraklar bunaltıcıydı ama zihnini, üzerinde gezinen her bir çift gözün kim olduğunu bildiğine inandıran küçük alaydan sonra ikinci sıradaydı. Bunun bir önemi olmamalıydı ama omurgasını kilitleyen sinir bozucu hissi bir türlü atamıyordu.

Müessese loş bir ön odaya açılıyordu. İnsanlar içki içip kâğıt oynarken burası şirin ve hayat doluydu. Erkekler, kadınlar ve fae'ler gördü. Garipti. Ve bir arada yaşayan türlere tanıklık ettiğinde yaşadığı şokun ve yeni bölgedeki temkinliliğinin, Farrowhold'da uçsuz bucaksız dünyadan ne kadar korunaklı olduğunun altını çizdiğini fark etti. Aynı ama *farklı olan bu* kadar çok şeyi deneyimlemek hem heyecan verici hem de ürkütücüydü. Hem de çok farklı.

Faythe etrafı incelemekle meşgulken Kyleer önden gitti. Diğerleriyle birlikte barmene doğru yürüdü. Pek çok kişi -aslında *herkes*- eğlence mekânlarına giren yeni bedenlere *baktı*. Bakışlarını kaçırıp bakışlarını değiş tokuş ederken, istilacı güç hakkında ne düşündüklerini fısıldayarak konuştular.

Faythe'nin sırtındaki tanıdık bir dokunuş duyularını sarstı. Reylan'ın eliyle birlikte, ilgiyle başa çıkmaya çalışırken hissettiği vahşi duyguların bir kısmını rahatlatan yatıştırıcı bir iç okşama da hissetti. İnsanlar kâğıt oynuyor, kadınlar erkeklerin kucaklarına sarılıyor, alkol havayı kokutuyor ve kahkahalar mekânda yankılanıyordu. İlgi üzerlerinden dağılmaya başladığında Faythe'nin duruşu rahatlamaya başladı. Nazik bir dürtü onu Kyleer ve diğerlerinin barmenle meşgul olduğu yere doğru yürüttü.

"Kaç oda var?" diye homurdandı adam, kendisinin iki katı büyüklüğünde bir fae'ye hitap etmekten hiç de rahatsız olmamıştı.

Kyleer sanki hesap yapıyormuş gibi onlara hızlı bir bakış attı. "Dört."

Faythe kaşlarını çattı. Bir odada yalnız kalmayacağı için memnun olduğunu itiraf edemezdi ama diğer dördünün de kendilerine ait bir alan isteyeceklerini düşünmüştü. Bu onu ilgilendirmezdi ama Livia'nın Kyleer'a ne kadar yakın durduğunu fark etti. Gerçi bu sefer bir elini kurnazca onun etrafına koyan Izaiah'ydı.

Reuben merakla odaya bakıyor, yüz ifadesinden milyonlarca farklı düşünce ve merak geçiyordu. Faythe ürperdi ve içgüdüsel olarak başını çevirmesine engel olamadı. Başını çevirdiğinde, odanın öbür ucunda, zaten bariz bir şekilde ona bakan bir adamın gözleriyle karşılaştı. Sert duruşu geri döndü ve bu da Reyhan'ın onun görüş hattını takip etmesini tetiklemiş gibi görünüyordu. Bir eli gelişigüzel hareket ederek kısa kılıcının kabzasında durdu. Faythe'nin derisi sivilcelendi. Bu çapkın adamda bu kadar korku uyandıran şeyin ne olduğundan emin değildi.

Kendini durduramadı ve ikinci kez baktı. Bir ölümlüye göre iriydi, yaşlanmış ve yıpranmıştı, ağır, alışılmadık giysiler ve ona üç köşeli bir kayığı hatırlatan eğik bir şapka giyiyordu. Artık bakmıyordu ama oynadığı kart oyununun turları arasında hâlâ sık sık bakıyordu ve bu sinir bozucuydu.

"Sadece üç tane kaldı."

Barmenin homurdanması dikkatini çekti. O zaman neden sordu? Izaiah, "Görünüşe göre ikinizle birlikte içeri giriyorum," diye takıldı.

Livia onun yanında.

"Bir ikiz ve iki çift kişilik," diye ekledi barmen.

Kyleer kardeşine kendini beğenmiş bir bakış fırlattı. "Ne kadar uygun. Reuben'le birlikte içeri gireceksin."

Izaiah'nın yüzü düştü ve normalde canlı olan yüz hatlarında kızgınlık görmek eğlenceliydi.

Uyku düzeni sağlandıktan sonra, Reyhan bir masa bulması için ona etrafta rehberlik etmeden önce sunulan şüpheli sıcak yemeklerden sipariş etmeye başladılar. Mekân ağzına kadar doluyken bu neredeyse imkânsızdı ve Reyhan tam odalarında yemek yemelerini önerecekti ki gürültüyü bastıran bir ses duyuldu.

"Vay, vay." Sarsılıp arkasını döndüğünde, başından beri onları izleyen aynı adamdı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, ama garip bir şekilde adamın belli belirsiz ilgisinden bir şeyler söylemesini bekliyordu. "Sizin gibileri buralarda göreceğimiz hiç aklıma gelmezdi." Adam ayağa kalktı,

Faythe gmbrty dyar duymaz gözlerini aağıya çevirdi ve adamın sadece bir bacağı olduğunu gördü. En azından sadece bir tanesi etten yapılmıtı. Diğeri kalın bir tahta ividen yapılmı ve metalle sabitlenmiti. "General Reyland Arrowood, güneyin ünlü beyaz aslanı, irketinizin ltfunu neye borçluyuz?"

"Sesini alaltman akıllıca olur," diye uyardı Reyland, sesi keskindi.

Adamın gülümsemesi bir sırtıa dntı. Faythe, adama bakarken yüzleri aynı derecede eliklemi olan Kyleer ve Izaiah'nın yaklatığını hissetti. Reyland'ın tanınmasına aırmamalıydı ama belki de   h r e t i n i n ne kadar yaygın olduğunu hafife almıtı.

"Bana katıl," dedi adam neeyle, oturduğu masaya elini uzattı, masa tamamen doluydu. Adamlar kendi aralarında yer değitirdiler. Yeni gelenlere tatsız bir bakı atarak ayağa kalkmaya baladılar. Faythe kendini kötü hissedebilirdi ama oturmak için duyduğu ihtiyaç, bıraktıkları yerlerden dolayı duyduğu rahatlamayla su yüzüne ıktı.

Faythe yorgunluktan irketle ilgilenmeye fırsat bulamadan teklifi kabul etmeye hevesliydi ama Reyland'ın eli karnına dolanınca durdu. Adam dikkatliydi, gözleri kısa bir süre o tutua kaydı. Bir kıkırdama duydu ve bir su domuzu edasıyla kendini tekrar aağı attı.

"Ayakta yemek istemezsiniz. Ellium'dan buraya kadar geldiyseniz yolculuğunuz uzun srm demektir."

Faythe akınlıkla kalarını kaldırdı. Bu adam kimdi ki bu kadar çok ey biliyordu? Arkadalarına attığı bir bakı, sert bir ekinceden baka bir ey göstermiyordu. Adam belli ki biraz sıcak karılamasına karılık verileceğini gözünde fazla bytmtı.

İlk hareket eden Reuben oldu ve en uzaktaki koltuğa otururken kimse onu durdurmaya niyetli görünmüyordu. Faythe adama karı gösterdikleri ihtiyatı anlayamadı ve Reyland'ın elinden kayarak onu takip etti. Reuben'in yanındaki sıraya, mavi gözlerini ondan ayırmayan tuhaf adamın tam karısına geçti. Reyland onun yanına geçerek diğerlerine yabancının yanına geçmekten baka seçenek b i r a k m a d ı .

"Sen de kimsin?" Reyland hobele vakit kaybetmedi.

Adam sırtını duvara yasladı. "Ben bir deniz tüccarıyım," diye rahatça cevap verdi.

"Bir korsan," diye düzeltti Kyleer.

Sırıışının bir tarafı kıvrıldı ve bir dışın yerini alan altın rengi bir parıltı ortaya çıktı. "Bir gezgin, bir tüccar-"

"Bir hırsız, bir düzenbaz. Senin gibileri biliriz. Bizi yanınıza davet etmeniz büyük cesaret," dedi Izaiah.

"Senin ne olduğunu sormadım," diye araya girdi Reyhan. Yüzü korkutucu derecede hesapçıydı. Onun bu yönünü daha önce hiç görmediğini fark ettiğinde vücudunu bir ürperdi kapladı. Korumacı ve sert biriydi ve daha önce de otoriter bir ton kullanmıştı ama bu farklıydı. Şu anda olduğu kişi, riske girmeyen biriydi; neye mal olursa olsun herhangi bir tehdidi ortadan kaldıracak biriydi. Burada, Reyhan'ın neler yapabileceğinden emin olamazdı. "Sadece bir kez daha soracağım, yaşlı adam. Kimsin sen?"

"Benden korkmanıza gerek yok, General." Tankardını kaydırıldı ve dramatik bir nefes vererek uzun bir yudum aldı. "Ben sadece sizi krallığın bu kadar güneyine neyin getirdiğini merak ediyorum. Siz şehirli buralarda pek sık görmüyoruz, özellikle de saygıdeğer ordu komutanlarımızı."

"Peki nasıl oluyor da bu kadar çok şey biliyorsun?" Kyleer sordu.

"Bana pek çok şey diyebilirsiniz ama seyahat ettiğim yerlerden bilgi toplamayı kendime iş edinmezsem nasıl bir korsan olurum?" Bakışları Faythe'ye kilitlendi ve kadının omurgası sertleşti. "Dünya uçsuz bucaksız ve harikalarla dolu."

Reyhan'ın kalçası onunkine bastırdı. Sonra adam doğrulurken kolu bir kez daha Reyhan'a dolandı ve elini kalçasına koydu. Onun yakınlığının bir güvenlik olduğunu inkâr edemezdi.

"Benim adım Augustine, ama siz bana Gus diyebilirsiniz. Peki seninki ne olabilir?"

"Fay-"

"Bu seni ilgilendirmez," diye sözünü kesti Reyhan.

Faythe kendini tutmak için yanağını ısırıldı. Bir çocuk gibi susturulduğunu hissetmek onu utançla kızarttı ve öfkesini kabarttı. Ondan biraz uzaklaştı ve bunu yaparken gözlerini üzerinde hissetti. Faythe kendine güvenerek doğruldu.

Adam her şeyi gözlemledi, kadınla general arasında gidip gelen bakışlarında eğlence parıldıyordu. "Ne kadar tuhaf gözleriniz var,"

Gus kollarını masanın üzerine dayayarak gözlemledi. "Böyle bir benzerliğe daha önce sadece bir kez rastlamıştım."

Şimdi dikkatini çekmişti, kalbi bu bilgi karşısında hoplayıp zıplıyordu. "Nerede?"

Adam cevap veremedi, çeşitli kapları dengeleyen bir hizmetçi masaya yaklaştı ve yiyecekleri yerleştirmeye başladı. Güveç ve ekmek kokusu Faythe'nin burun deliklerini doldurdu ve midesi açlıktan burkuldu ama dikkatini adama vermeyi sürdürdü, bilgiye duyduğu ani ihtiyaç her şeyin önüne geçmişti.

Gus başıyla kâseyi işaret etti. "Sen yemek için zaman ayırırken benim hikâyelerim yok olup gitmeyecek. Vahşi doğada yiyeceklerin o kadar da iyi olmadığını tahmin ediyorum."

Adamın ona bakışı, daha konuşulmadan bir şeyler biliyor gibi görünmesi ama yine de sorması tenine batıyordu. Ne olduğunu anlayamadığı, tanıdık, sinir bozucu bir histi bu.

Adamın devam etmeyeceğini görünce isteksizce kaşığını aldı ve yahniye daldırdı. Fazla bir şey beklemiyordu ama ağzında neredeyse eriyen lezzet ve et patlaması karşısında şaşırdı. Doğruca ikinci bir kaşık almaya giderken küçük bir mutluluk iniltisini bastırmak zorunda kaldı.

Gus kıkırdadı ve sonra hizmetçiye döndü. "Buradaki tüm arkadaşlarım için bir bira, Katia."

Katia başını salladı, ayaklarını sürüyerek gitmeden önce onları kontrol ederken yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. Belli ki adam düzenli bir ziyaretçiydi.

"Bizi böyle ilan etmeniz büyük cesaret," diye yorumladı Izaiah.

Gus ona çarpık bir sırıtış fırlattı. "Izaiah Galentithe, Şekil Değiştiren ve Rhyenelle'in büyük ordusunun üçüncü komutanı. En az gergin olanın sen olmasını beklerdim ama yine de kardeşinle boy ölçüşıyorsun."

Bu adamın yüzüzlüğünü nereden aldığından emin olamıyordu ama eğer onların güvenini kazanmaya çalışıyorsa, sözleri tam tersi bir etki yaratmıştı. Tüm fae'ler yemek yemeyi bırakmış, tehditkâr gözlerle onu süzüyorlardı.

Gus tereddüt etmedi. Kısmen dönerek devam etti. "Kyleer Galentithe, Gölge Taşıyıcı ve Majestelerinin ordusunun ikinci komutanı. Komutan Livia Arrowood- hesaba katılması gereken bir güç olarak görülmek için kesinlikle büyüye ihtiyacınız yok."

Faythe'nin üzerine ürpertici bir his çöktü ve tenini serinletti. Tam olarak kim olduklarını biliyordu. Ama bu herkes tarafından bilinen bir şey olabilirdi.

saygın itibarları. Adamın ışıltılı gözleri kızın bakışlarına kilitlendiğinde kız dehşetle kızardı.

"Bu seni sadece bir kişi yapabilir. Rhyenelle'e geldiğinden beri adı çok uzaklara ve hızla yayılan biri." Mavi gözleri parıltıyordu ama tavrında tehditkâr hiçbir şey yoktu. "Faythe Ashfyre" derken sesi kısıktı.

Faythe şok içinde gözlerini kırptırdı. Eğer adam daha önce yoldaşlarının tehdidi altında değilse bile, şimdi kesinlikle onların alarımının ağırlığını taşıyordu. Bu kadar çok şey bildiğini ortaya çıkarmak aptalca görünüyordu ama etrafındaki dört fae yeni bir tehditkâr odaklanmayla doğrulurken, etraflarındaki hava gerilirken elleri çeşitli silahların üzerinde gezinirken en ufak bir endişe duymuyor gibiydi.

"Yoksa... *Ekselansları* mı demeliydim?"

"Hayatına değer veriyorsan başka bir şey söylememelisin," diye hırladı Reylan.

Yüzü kızarmış olsa da Faythe, sıkıca kavradığı kılıcını kınından çıkarmaya bir kelime uzaklıkta olan Reylan'ı görmezden geldi. "Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu.

Adam sadece omuz silkti. "Yapbozun parçaları bu kadar yakın bir şekilde bir araya geldiğinde resmi görmek zor değil."

Gus gerçekten de tuhaftı. Ama ondaki bir şey korku belirtisi bile göstermiyordu. Tedirginlik, evet. Onu gözlemlemek için bir saniyesini ayırdı. Belirsiz şapkasının altından dışarı taşan kirli sarı saçlarının kıvrılmış buklelerini gördü, ama banyoda uzun süre keselenmenin onları altın sarısı bir bal tonuna dönüştürebileceğini düşündü. Mavi gözleri... neredeyse tanıdıktı. Yüzünde kısa saçlar vardı ve orta yaşı çoktan geçmişe benzemiyordu. Faythe onun dağınık, çapkın bir şekilde çekici olduğunu ve kişiliğinin kadınların dikkatini çekmekten çekinmediğini düşündü.

"Yine de tek olduğun bu değil, değil mi?" Gözleri meydan okumayla dans ediyordu.

Faythe'nin iştahı tamamen kesilmişti. Bu adam nasıl olur da *insan* bu kadar çok şey biliyor muydu? Onun ne demek istediğini sorgulamaya korkuyordu.

Gus'ın bakışları, yemeğini yemeyi bırakmayan ama diğerlerini hafif bir ilgiyle izleyen Reuben'e kaydı. Korsanın gözleri arkadaşının üzerinde bir parça daraldı ama bu kısa saniyelik tuhaf dikkat merak olarak geçebilirdi.

Kyleer, Gus'ın cüretkâr davranışını mazur göstermek istercesine, "Sanırım bu gece çok fazla bira içtin, ihtiyar," dedi.

Gus kayıtsız bir el salladı. "Sizi temin ederim ki durum böyle değil."

Tam o sırada barmen kız geri geldi ve önlerine birkaç fincan koydu.

"İşte şimdi oldu." Reylan ayağa kalktı ve Reuben hariç diğerleri onu takip etmekte gecikmedi. Faythe oturmaya devam ederken Reylan ısrarcı ama sabırlı bakışlarını ona dikti; Faythe bu tuhaf konuşmanın şaşkınlığı içindeydi ve hâlâ adamın iddialarını anlamaya çalışıyordu. Adam bir şeyler biliyordu ve Faythe'nin onunla ilgili merakı diğerlerinin sürdürdüğü temkinli yaklaşımı bastırdı.

Gus bir kez daha arkasına yaslandı, bunu bildiği için gülümsemesi eğlendiriciydi. "Daha önce benimkine benzer bir çift göz gördüğünü söylemiştin." Faythe iki katına çıktı. "Kim?"

"Faythe-"

"Rhyenelle'de mi?" diye sordu Reylan'ın aşırı korumacılığından duyduğu rahatsızlığı görmezden gelerek.

Gus arkasında duran fae generaline baktı ve bakışlarında anlayışa benzer bir şey parladı. "Desture'da ne kadar dinleneceksin?"

"Bu gece ve yarın gece."

"O zaman yarın gece bana tekrar katıl," diye teklif etti.

Faythe itiraz etmek istedi. Daha fazlasını öğrenme arzusu zihninin ön saflarında dans ediyordu. Ama adamın arkadaşlarına attığı bakışları fark etti ve daha fazla kalmasını istememesinin onların iyiliği için olduğunu anladı. Bu adam zekiydi ve *çok* dikkatliydi.

Omuzları çökerek kabul etti. "O zaman yarın gece," diye kabul etti, gözlerini onunla kilitleyerek. Bu belki de aptalca bir hareketti, çünkü o zamana kadar ortadan kaybolmayacağına dair umutsuzluğunu açığa vurmuştu.

Adam sadece başını salladı ve Faythe sonunda oturduğu yerden kalktı. Reuben'e beklenti dolu bir bakış fırlattı, o da hızla birkaç lokma daha yahni kaşıkladı, ayağa kalktı ve takip etmeye başlamadan önce bir ekmek kaptı.

Reylan önce Faythe'nin hareket etmesini bekledi ve Faythe yüzündeki hoşnutsuzluğu saklamaya çalışarak ona bakmadı ve Izaiah'nın arkasından g i t t i . Gus'ın bakışlarının, yükselen bir merdiven boşluğuna dalana kadar onları takip ettiğini hissetti.

BÖLÜM 38

Faythe

I Herkesin uzun bir dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, çünkü sadece birkaç kelime konuştuktan sonra mevcut odalara dağıldılar. Gece.

Zihninde dönüp duran kızgınlığa rağmen Faythe, Reyran'la birlikte kalacağı küçük mekânı ancak şimdi fark edebilmişti, gözleri köhne yatağa takılmıştı. Onunla birçok kez aynı yatağı paylaşmıştı ama şimdi *farklı* hissediyordu. O zaman onu öpmemişti. O da onu öpmemişti. Yatağın Ellium'da alışık olduklarından çok daha küçük olduğunu fark edince midesi bulandı.

Arkasından gelen kapı tıkırtısı farkındalığını artırdı. Şehirden ayrılalı bir haftayı geçtikten sonra... nihayet yalnızdılar. İçindeki bilgi tersine döndü. Reyran arkasından kıpırdamayınca ona döndü. Sanki o da yakın sınırların farkındaymış ve Reyran'ın tepkisini bekliyormuş gibi etrafı tararken yüzündeki tereddüt belirgindi. Alt kattan gelen hafif uğultu hâlâ duvarların arasından geliyor, görüş alanının dışında yalnız olsalar da ses **k o n u s u n d a** böyle bir lüksten uzak oldukları konusunda onları uyarıyordu.

Skandal düşünceleri su yüzüne çıktı ve yüzüne sıcaklık getirdi. Faythe karnında ve belinde hissettiği karıncalanmayı gizlemek için çekmeceli dolaba doğru yürüdü. Yüzünü ona dönerek vücuduna sarılı kılıflardan bazılarını çözmeye başladı. Reyran'ın bir paketin yerini değiştirip attığını duydu.

Bir yerlerde ve sonra taşıdığı silah yığınına etkisiz hale getirirken çeliğin tahtaya vuruşunun hafif şingirtısı.

Üzerinde çelik kalmayınca ceketini çıkardı. Sadece ince gömleği ve pantolonuyla ayakta dururken, soyunmak için başka bir hamle yapmadı. Reyhan uzun bir süre sessiz kaldı ama sonra onun yaklaştığını ve kısa bir mesafe arkasında durduğunu hissetti.

Sessizliği o bozdu. "Bana kızgınsın."

Faythe uzun bir nefes aldı. "Benim adıma konuşmana ihtiyacım yok."

"Niyetim bu değildi. Ama insanların sizin kim olduğunuzu bilmemesi en iyisi olacaktır. Dünya size zarar vermek isteyenlerle dolu."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Ben hiç kimse değilim."

Bunun üzerine gözleri parladı ve küçük bir adım daha yaklaştı. "Bu doğru değil ve soyadınızla ilgili olarak söylemiyorum." Yüzü yumuşadı. "Ama sen Faythe Ashfyre'sın, Agalhor Ashfyre'in kızı ve Rhyenelle tahtının yasal varisi. Bu bilginin yanlış ellere geçmesinin nelere yol açabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

Faythe sertçe yutkundu. Sanki kötü Ruh soyundan gelenler yeterli değilmiş gibi. Ama Reyhan haklıydı ve taçtan elde edebileceklerini düşündükleri her şeyi elde etmek isteyen bir sahtekâr olmasa bile, nerede olduğuna dair bir haber yayılırsa, Marvellas'ın onu aramak için pusuya yattığı her yere fısıldayabilirdi.

Faythe bir elini yüzünde gezdirdi. "Haklısın, ben sadece-"

"Biliyorum." Reyhan aralarındaki mesafeyi kapattı ve sert avucu yumuşak yanağıyla buluştuğunda teni karıncalandı. Hayal kırıklığı tamamen yok oldu, yorgunluğu onun dokunuşunun uyandırıcılığıyla bastırıldı. Adam hareket etmedi. Faythe'nin gözleri onun ağzına kaydı. Birkaç kez. Yine de yüzünü onunkine yaklaştırmadı. Onu hissetmek, Ellium'daki odalarındaki o ilk andan beri her şeyden çok arzuladığı bir şeydi.

"Beni öpecek misin?" diye fısıldadı, özlem dolu, arayan bakışlara daha fazla dayanamadığında.

Ağzının bir tarafı, başını eğip aç yapmadan hemen önce kıvrıldı. Dudaklarını onunkilere değdirirken yumuşak, yavaş ve neredeyse yeterli değildi. Faythe ayak parmaklarının ucunda doğruldu, parmakları adamın gümüş rengi saçlarında düğümlendi. Bu değişiklik adamın ellerini onun beline indirmesine ve onu vücuduna doğru çekmesine neden oldu. Ateş tenini tutuşturdu, karıncalandırdı, ısıttı. Yine de yeterli değildi - kalçalarının arasında oluşmaya başlayan ağrıyı dindirmek için değil. Bir süre sonra

Bir haftadır bu kadar yakın olmalarına rağmen hiçbir samimi anı paylaşamadıklarından, başkentten ayrıldıklarından beri bu acının büyüdüğünü biliyordu.

Öpücük iddialı, talepkâr bir hal aldı ve o daha ne olduğunu anlamadan, adamın eli onu kaldırmak için kalçalarının altına dolandı. Bacakları adamın etrafında sıkılaştı ve açtık öpüşmelerini derinleştirdi. Bacaklarının arasındaki sert his, boğazını okşayan bir iniltiyi bastırmasına neden oldu. Onun da kendisi kadar etkilendiğini bilmek kanını coşturdu ve kükretti. Ona karşı hareket etti ve bu kez dudaklarından kaçan yumuşak sesi durduramadı. Göğsünde alçak bir hırıltı titreşirken kalçalarındaki tutuşu sıkılaştı. Bu Ellium'da paylaştıkları gibi değildi; bu daha fazlasıydı. Bu öyle bir ihtiyaçtı ki, o anda parçalanacağını düşündü.

Düz zemine oturana kadar adamın attığı adımı neredeyse hiç hissetmedi. Faythe şifonyerin üstünde bacaklarını adamın etrafında doladı, kalçalarını yere vurursa adamın arzusunu hissedecek kadar alçaldı. O anda kimin duyabileceği umurunda değildi. Ona duyduğu ihtiyaçtan başka hiçbir şey umurunda değildi.

Dudakları onun dudaklarından ayrılıp çenesi boyunca karıncalanma hissi uyandıran bir sıcaklık bıraktı ve dikkatini, ağzı oraya girdiğinde canlanan boynundaki nabız gibi atan damarlara çekti. Uzamış köpek dişlerinin nazik sıyrıklarını hissettiğinde, çıkan ses dudaklarını acı veren bir ısırıkla ağzını kapatmasına neden oldu. Saçlarına dolanmamış olan eli, altındaki tahtayı neredeyse acı verecek kadar sert bir şekilde kavradı. Reyhan sakinleşene kadar ona karşı tekrar hareket ettiğini fark etmedi. Kalçalarındaki elleri *onu* sakinleştirmek için sıkılaştı.

"Eğer buna bir son vermezsen," dedi boğuk bir nefesle ve köprücük kemiğine doğru üfledi, "nerede olduğumuzu ve kimin duyabileceğini Cehennem'e lanetlemekten saniyeler uzaktayım ve seni hemen şimdi alıyorum." Dudakları kulağının altındaki çukur noktaya gitti, ellerini arkasına koyarken elleri uyluklarının altından geçerek sırtını bir parça yasladı. "Ve sana şunu söyleyeyim... bu şifonyer dayanmayacak."

Faythe zorlukla yutkundu. Sesinin tonunda derin bir kısıtlama olduğunu duymak uykudaki bir heyecanı *s e v i n d i r d i*. Sözleri tam tersi bir etki yaratmıştı, günahkâr bir davete dönüşen bir uyarı. Keyifle ürperdi ve bacakları kendiliğinden gerildi. Ata binmenin verdiği acıyla dişlerini sıktı ama Reyhan yüzünü geri çektiğinde neredeyse ısırarak itiraz edecekti. Yüz ifadesi bunu onun yerine dile getirmiş olmalı ki sırtıttı. Elleri dizlerine kadar uzandı ve orada duraklayıp başını kaldırarak Reyhan'la göz göze geldi.

"Alabilir miyim?" diye sordu, gözleri kızın ağrıyan kalçalarına kaydı. "Sabaha kadar gerginliğin biraz hafiflemesine yardımcı olacaktır."

Onun ne demek istediğini anladı ve tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Reylan iki elini de önce uyluklarından birine götürdü ve oradaki gergin kaslarına yavaşça masaj yapmaya başladı. İlk yoğuruşta küçük bir acı patlaması oldu ve kadın bir tıslamayla şifonyeri kavradı. Reylan onun tepkisi karşısında irkildi ama avuçlarını ve parmaklarını ustalıkla kullanmaya devam ettikçe acı azaldı ve... zevkli bir hal aldı. O kadar ki bacaklarını birbirine sıkıştırmaktan kaçınmak zorunda kaldı.

Faythe dikkatini dağıtmak için geceyle ilgili bir gözlem konusu bulmaya karar verdi. "Livia ve Kyleer...? Yani, onlar-?"

"Birlikte mi?" diye sordu kaşlarını hafif bir eğlenceyle çatarak.

Faythe'nin yanakları, bu gece ikilinin yakınlaştığını görünce vardığı sonuçla alev alev yandı. Onaylamak için başını salladı ve Reylan çarpık bir gülümseme verdi.

"Hayır. Ky sadece onu şiddetle koruyor. Geçmiş göz önüne alındığında hepimiz öyleyiz." Gözlerini ondan ayırdı ve karanlık bir anıyı hatırlamış gibi kaşlarını çatı.

"Yara izi mi?" Faythe sordu. Bu konuda baskı yapmak ona düşmezdi ve adam bu konuda başka bir şey söylemezse üzülmecekti.

Ama cevap olarak başını salladı. "Sanırım hiçbirimizin gerçekten bilemeyeceği kadar çok şey yaşadı. Biz onu kurtarmadan önce. Fae'ler ölümlülerden daha hızlı iyileşir, ancak yara yeterince derinse yara izinden muaf değiliz. Yüzünde gördüğünüz şey yaranın ancak yarısı kadar ve neredeyse hayatına mal oluyordu." Reylan dikkatini diğer bacağına çevirdi ve Faythe yine ilk rahatsızlığa karşı acı dolu bir tıslamayı bastırdı. "Livia'nın şu anda ona elini sürmeye cüret eden herhangi birinin icabına bakabileceğinden fazlasıyla emin olsam da, korkunun asla geçeceğini sanmıyorum."

Faythe'nin kalbi, üstesinden geldiği şey için yeni bir gurur ve hayranlık patlamasıyla birlikte fae komutanı için acıdı. Kendisine saldıranların üstesinden gelmek ve onların ona yaptıklarından çok daha fazlası olmak... Faythe sadece bu tür bir güce ve dirence sahip olmayı umabilirdi.

Sonra ruhunun derinliklerinden gelen bir s e s , öldürücü bir anıyı canlandırdı: Reylan'ın vücudunu saran yara izlerinin haritası. Bu yaralar, kalıcı izler bıraktığını hayal edebileceğinden çok daha kötü olmalıydı.

hatırlatmalar- tam da amcasının isteyeceği şey. Gözleri öfke ve kederle, artık hayatta olmayan birini öldürme arzusuyla yanıyordu.

Reylan'ın sessiz sesi onun o anki iç kargaşasını yatıştırdı. "Ky benim yapamadığımı yapıyor. Sanki birlikteymişler gibi davranarak, dışarıda ve belirsiz bir ortamda ona yaklaşmayı düşünenleri caydırıyor. Bu paylaştıkları doğal bir rahatlık ama artık farkında olduklarını bile sanmıyorum. Bazen Izaiah da devreye giriyor."

Faythe dikkatle sormaktan kendini alamadı, "Bunun gerçek olmasını hiç istemediler mi?"

Reylan'ın neşesi yerine geldi. "Livia kadınlarla birlikte olmayı tercih ediyor... romantik olarak." Şaşkın tepkisini ölçmek için gözlerini onunkilere dikti.

"Ah." Faythe yüzünün derilerinin kızıllığı kadar kızardığından emindi. "Tahmin etmemeliydim."

Reylan, bacaklarında karıncalanma ve gevşeme hissi bırakarak şefkatli işini bitirdiğinde, bir elini kızın kalçalarına koyup alaycı bir şekilde sıktı. "Daha önce de yakınlaştıklarına inanıyorum. Gerçi o kısmı hatırlamamaya çalışıyorum."

Birbirlerine baktılar ve Faythe neden onu kendine çekmek için karşı konulmaz bir istek duyduğundan emin olamadı. Adamın gömleğinin önünü kavrayarak başını tekrar kendi başının altına doğru eğdi. Öpücük yumuşaktı. Ta ki öyle olmayana kadar. Ağızları, dişleri ve dilleri açıklanamaz bir ihtiyacın harareti nabzında çarpıştı.

Yakın olmak. Burada ve şimdi olmak. Sanki yarın olmayacakmış gibi.

Alt dudağını ısırdıklarında adamın henüz geri çekmediği keskin dişlerini hatırladı. Faythe şaşkınlıkla soludu. Elini adamın göğsüne koyduğunda adam durdu. Tek gereken buydu ve onunla göz göze gelmek için geri çekildi. Adamın nefes alış veriş de onunki gibi düzensizdi ama gözleri daha önce sadece bir kez gördüğü dişlere sabitlenmişti. Elini yüzüne götürdü ve avucu açılı çenesine dayanıp başparmağının dişlerin uçlarını yavaşça takip etmesine ve hissetmesine izin verdiğinde hareketsiz kaldı. Hafif bir nefes çekti ve onları beklediğinden daha keskin buldu. Biraz daha bastırırsa eti kesebilirdi.

"Bana bunları ilk gösterdiğinde..." Sert bir şekilde yutkunarak fısıltıyla konuştu. "Bana zarar vermek mi istedin?" Zihni High Farrow'da, adamın onu kendi kapısının tahtasına kapattığı ve onları birbirinden ayıran şeyin ne olduğuna dair bir anlık bir bakış yakaladığı o ana geri döndü

kulaklarının dış hatlarından daha fazla. O zaman bunu bir tehdit olarak algılamıştı ve belki de öyleydi, çünkü aralarında çok fazla acı ve güvensizlik vardı.

Onun dokunuşuyla çenesi gerildi ve mavi gözleri bu söz üzerine sertleşti. "Sana asla zarar vermek istemedim Faythe. *Asla*." Faythe suçluluk duygusuyla biraz irkildi ama gözleri yumuşadı. "Gerçi o zamanlar sabrımı çok zorluyordun."

Ağzı yaramazlıkla kıvrıldı.

"Seninle ilk kez neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Belki de ilk kez gerçekten farkına vardım-" Rey lan kendini durdurdu.

"Ne?" diye sordu, kalbi hızlanmıştı.

"Seni ne kadar çok istediğimi," diye bitirdi, ama bu cevap değiştirilmiş gibi geldi. Ne olursa olsun, göğsünde bir sıcaklık patladı.

"*Tanrım*, High Farrow'a geri gönderilmeye karşı çıktım, gerçekten karşı çıktım. Çünkü o zaman bile sana yakın olmanın benim için ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum. Seni tanımanın. Korktum... Her şeyden çok, kendimi durduramayacağımdan, hayatta kalmanı sağlamanın ötesinde seninle arama mesafe koyamayacağımdan korktum." Gülümsemesi kısmen kırılmış, kalbini parçalamıştı. "Bu nafile bir korkuydu çünkü seni gördüğüm andan itibaren uzak duramayacağımı biliyordum. Sen olduğun kişi olmasaydın bile, Agalhor beni geri göndermeseydi, bir noktada... Yüksek Farrow'a kendim geri dönerdim. Sadece seni kontrol etmek için bile olsa, belki sadece uzaktan, ve sen asla bilemezdin. Yüksek Farrow'da beslenmiş ve korunmuş olabilirsin ama mutlu değildin. Nasıl mutlu olabilirdin ki? Hiçbir şeye sahip olmadığın halde hak ettiğin her şeye sahip olduğuna inandırılmış biriydin. Hiçbir şey senin değildi."

Faythe'nin nutku tutulmuş, boğazına düğümlenen pek çok duyguyla boğulmuştu. Rey lan'ın ne kadar dikkatli bir gözlemci olduğunu hiç fark etmemişti.

"Artık ben seninim. Bu krallık senin. Özgürlük senin ve istediğini yapabilirsin. Benim hayatımda, buna her zaman sahip olacaksın."

Onun sert sözlerini parçalanmış bir varlığın birleşmesi gibi hissetti. Rey lan onu güç, amaç ve sarsılmaz bir inançla doldurdu. Onu hak etmek için hayatında neyi doğru yaptığını bilmiyordu.

"Ben de seninim Rey lan." Sözleri sessizdi, onun için yaptığı onca şeye karşılık teklif ettiği şey zayıf görünüyordu. Ama bu gerçeğe s u r a t asmadı. Bunun yerine Faythe kendini adamıştı ve bir gün, belki de yeterli oluncaya kadar elinden geleni, tüm benliğini verecekti.

Yürek parçalayıcı bir rahatlamayla yüklü gibi görünen gülümsemesi odayı aydınlattı. Faythe'nin gözleri yine o keskin dişlere takıldı. Kafasında defalarca dönüp duran bu düşünceyle kalbi hızla çarptı ve kanının bir kez daha arzusuyla ısınmasına ve hızlanmasına neden oldu.

"Beni... ısıırırsan ne olur?" Bunun ne yapacağını biliyordu. Eğer gerçek eşler olsalardı, bu onların kaderindeki iki ruh arasında bu dünyada başka hiçbir şeyle eşleştiremeyecek o sonsuz, kırılmaz ve açıklanamaz bağı yaratacaktı. Faythe'nin kalbi göğsünden fırladı ve bunun asla mümkün olamayacağını anlayınca acı içinde kıvrandı. Onlarla değil. Onun ölümlü olmasıyla değil.

"Öğrenmek için riske girmezdim," dedi ve çenesini öpmek için ağzını geri getirdi.

Onu -belki de kendisini- korkunç gerçeklerden uzaklaştırmaya çalışan adamın ne yaptığını biliyordu. Nefesi onu terk etmeye başlasa da gitmesine izin veremedi. "Ne *olabilir ki*?"

Dudakları tekrar aşağıya, kadının boynuna indi ve kadının elleri adamın saçlarının arkasını kavradı.

"Acırdı ve ikimiz için de zevkli olmazdı," diye mırıldandı tenine karşı.

Bunun doğru olduğundan şüpheliydi. Bir çiftleşme bağı yaratmayacak ve belki de canını yakacak olsa da, bunun onun için zevkli *olacağını* düşünmeden edemiyordu. Fae mirasının ilkel kısmının bu eylemden zevk alacağını düşünüyordu.

"Senden istiyorum." Sözcükler umursamaz, şehvet dolu bir fısıltı olarak ağzından döküldü, Reyhan ona karşı tamamen katılaşıırken bunu söylediğine inanmadı.

Sonra hareket etti, eli boynuna dolandı. Faythe bir nefes aldı, onun bunu kabul edeceğine inanmakta güçlü çekiordu ve kendini onun merhametine bıraktı. Adamın ağzının, dişlerinin boğazına yerleştiğini hissettiğinde vücudu ona daha sıkı yapıştı. Nabızı çılgıncaydı ve göğsü kısıtlamayla derinden yükselip alçalıyordu. Başını geriye eğdi, beklenti midesinde kıvrılıp büküldü, zaman askıya alındı.

Bunu o istedi.

Bunu o istemişti.

Reyhan o dişlerle hafif bir baskı uyguladı ve kızın dudakları hafif bir çimdiklemeyle sık bir çığlıkla ayrıldı.

Sonra keskinlik yerini çok daha yumuşak bir şeye bıraktı. Dişler, boynuna daha büyük bir güçle bastıran dudaklara döndü. Faythe bastırılmış tüm beklentilerini serbest bırakırken nefesleri ağırlaştı. Reyhan'ın kısık kahkahası teninde gürledi.

Başını bir kez daha geriye çekti, eli onun çenesini okşamak için yer değiştirdi. "Sen benim sonum olacaksın Faythe Ashfyre."

Hayal kırıklığı midesini ağırlaştırıyor, arzusunu öldürüyordu. Bir başka utanç verici duygu daha ruh halini düşürdü. Bunu fark etmiş gibi görünen Reyhan'ın yüzünde bir çatıklık oluştu.

"Sorun nedir?"

Faythe o safir gözleri tuttu; yörüngesinin merkezi haline gelen gözleri ve bencilce. "Neden ben?" diye boğuldu. "Dışarıda senin için biri var. Bir eş - birlikte olman gereken ve bu yaşamda hâlâ yolunu kesebilecek biri."

Her iki eli de yüzüne gitti ve yüz ifadesindeki değişim ona savaştaki bir erkeği hatırlattı - kalbe çarpan bir konuşma yapmayı, onları zorlukların üstesinden getirmek için gereken gücü ve cesareti çağırmayı bilen biri. "Bu hayatta isteyebileceğim her şeyden fazlasına sahibim. Daha iyi bir erkek olmalıyım. Bencil olmamalıyım ve seni çok daha fazla hak eden birini bulmak için gitmene izin vermeliyim," dedi şiddetle. Faythe bir dizi protestoyla ağzını açtı ama Reyhan devam etti. "Görünüşe göre ben o erkek değilim. Ben seni seçtim Faythe. Her zaman da seni seçeceğim. Ve her zaman, ne kadar bencilce olsa da, senin de beni seçmeni umacağım."

Faythe'nin elleri onun yüzüne doğru kıvrıldı. "Bir eşin senin halkın için ne anlama geldiğini biliyorum-"

Onu öptü. Çok yumuşak ve zar zor. Dudaklarına karşı, "Sen benim halkımsın." dedi.

Faythe ona sarıldı, itiraz etmekle kabul etmek arasında gidip gelen duygu dalgasıyla savaştı. Faythe onu, onun bağlılığını hak etmek için ne yaptığını asla anlayamayacaktı ama yine de minnettardı. *Tanrım*, minnettardı.

Geri çekilerek başparmağıyla kızın hafifçe şişmiş dudaklarını okşadı. "Denenmiş olmalısın." Bir yanıt beklemek yerine, bir kolunu beline dolayarak onu zahmetsizce şifonyerden aşağı indirdi. Faythe'nin ayakları ağırlığını taşıyarak yerle buluştu, bacakları onun yardımıyla çok daha gevşek hissediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi.

Dudaklarını alnına bastırırken avuçlarını ensesinde gezdirdi. "Teşekkür ederim Faythe."

"Ne için?"

Kalbine sert bir çarpıntı veren o değerli gülümsemesiyle ona baktı. O nadir gülümseme: Ağzının her iki yanını eşit şekilde yukarı kaldıran ve karanlık bir geçmişin ve sorunlu bir ruhun gölgelerini kovan soluk gamzeleri kırıştıran gülümseme. Bu gülümseme ağzı kadar gözlerine de yansıyor. "Beni de seçtiğin için."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

Zaiana

A Dağlardan ayrılalı bir hafta olmuştu ve Zaiana cinayet işlemenin eşiğinde sallanıyordu. Kimi öldürmeyi daha çok istediğinden emin olamıyordu: Tynan

ya da Maverick.

"Değerli küçük kanatlarının dinlenmeye ihtiyacı var mı?"

Tynan bu söz üzerine Maverick'e döndü. Rhyenelle topraklarına giden sınır gölünü geçmeden önce Fenstead'in Gümüş Ormanları'na indiklerinde bir gün daha kaçma riskini göze almayı ya da at bulmayı tartışıyorlardı. Zaiana kararını çoktan verdiğinden, enerjilerini harcamak için olsa gerek, savaşmalarına izin vermişti. Bulutlar muhteşem yaz güneşini karşılamak için dağılmıştı ve müttefik krallıkların en güçlüsü olan Rhyenelle'de uçmak ve görünmek çok büyük bir riskti.

"Küçük mü?" Tynan öfkeleni, kanatları alevlendi.

Zaiana arkasındaki ego esnetici saçmalığa gözlerini devirdi.

Maverick soğukkanlılıkla, "Bir karanlığınkinden bile büyük değil," diye devam etti. Kollarını kavuşturmuş, bir ağaca yaslanmıştı ve ikinci adamından yayılan öfkeden hiç etkilenmemişti. Tynan ona doğru bir adım attı.

"Yeter," diye araya girdi Zaiana, ikisine doğru dönerek. "Ana kasabaya varana kadar yürüyerek gideceğiz. Atları alacağız ve buradan sonra bu şekilde seyahat edeceğiz."

Maverick bagajı itti. "Yolculuğumuza günler ekliyorsunuz-" "Hava değişiyor ve biz de buna uyum sağlıyoruz. Yeterince bulut yok saklanabileceğimiz bir örtü." Zaiana birkaç adım attı ve tam

onun önünde. "Beni bir daha sorgulama."

Kadın, adamın simsiyah gözlerindeki öfke ve protesto parıltısını görmesine rağmen, adam tek kelime etmeden ondan uzaklaştı.

Nerida gerginliğin üzerine, "Fenher'i çok seveceksin," diye ekledi.

Zaiana, fae'ye tanıdığı birini ziyaret etmek ya da eve dönmesine izin vermek için geçmeyeceklerini bildirmesi gerektiğini bildiği halde hiçbir şey söylemedi. Nerida'yı tamamen görmezden gelerek karanlık fae'ye "Kanatlarını parlat," diye talimat verdi. Fae'nin yüzü düşmüş gibi görünse de, Zaiana onun için sempati duymayı göze alamadı.

Maverick, "Kasabaya ulaşip onları almamız atlar olmadan yaya olarak iki günümüzü alır," diye homurdandı.

Zaiana onun yanından geçerken, "Açıkça söylemeni isteseydim sorardım," diye karşılık verdi. "Her kararımı sorgulamaya ve çocuklar gibi didişmeye devam ederseniz daha uzun sürecek."

Amaya hızla Zaiana'nın yanına doğru ilerledi. Nerida onun diğer tarafında kaldı. Görünüşe bakılırsa hepsi de yanlarındaki iki erkeğin ufak tefek didişmelerinden bıkmıştı.

Uzun bir sessizlikten sonra Amaya sessizce konuştu. "Onlara yettiğimizde ne yapacağız?"

Zaiana gözlerini karanlık fae'ye doğru kaydırды. Hafif bir kaş çatmayla kendi ayak seslerine baktı. "Onları Adalar'a kadar takip edeceğiz, tapınağı açacaklar ve Dakodas'ın yükselişinin tamamlanmasını sağlayacağız. Bunu biliyorsun."

"Ona ne olacak?" diye sormadan önce bir duraksama oldu.

Zaiana onların bilmediğini biliyordu. Faythe'nin adı kendisine verildiği anda, artık kararın verilmiş olduğunu biliyordu. Nasıl cevap vereceğini bilemiyordu, Amaya'nın masum kalbini yapmak için yola çıktıkları şeyin gerçeğiyle lekeleyip lekelemeyeceğini merak ediyordu. Merhamet gösterme yeteneğini neden *takdire şayan* bulduğundan emin olamıyordu. Halbuki ona bunu sadece bir insanın ölümüne yol açan iğrenç bir zayıflık olarak görmesi öğretilmişti.

Zaiana aniden durdu ve arkadaşlarını da durdurmak için kollarını kaldırdı. Hissettiği varlığa uyum sağladı ve çok uzak olmayan bir mesafeden dalların belli belirsiz çatırdadığını duydu. Zaiana derin bir nefes aldı ve rüzgârda kendilerine doğru gelen bir koku yakalamayı umdu. Bunu yaptığında rahatladı.

İnsanlar.

Zaiana yürüyüşüne devam etti. İnsanlar tehdit oluşturmuyordu ve onlara göre Zaiana ve beraberindekiler ormanda iz süren basit bir grup sıradan fae gibi görünüyordu. Ama yaklaştıkça, daha fazla ceset tespit etmeye başladı.

"Görünüşe göre Ruh Dakodas değerli günlerini boşa harcamaya pek hevesli değil," dedi Maverick eğlenerek.

Atlar artık hem ses hem de koku olarak algılanabiliyordu. Maverick yanından geçerken kaşlarını çatı. Bir dakika sonra insanlar görüldü. Üç kişiydiler. At sırtında ormanlık alanda rahatça onlara doğru yürüyorlardı. Neredeyse fazla mükemmeldi ve Büyük Ruh'un onlara yardım ediyor *olabileceğini* inkâr edemiyordu. Onlar yaklaştıkça Zaiana taşıdıkları yayları fark etti, okları hazır, ava çıkmış gibi görünüyorlardı. Okların parıltıdan koyu renkli uçlarına odaklandığında dikkati en üst seviyeye çıktı. Niltain Çelik.

Elbette bu bir sürpriz olmamalıydı. Çoğu silahın Rhyenelle için efsanevi olan malzemeden yapılmış olacağını düşünmüştü. Zaiana bunun krallığın özellikle Karanlık Çağ'da kendi türüne karşı benimsediği eski bir savunma yöntemi olup olmadığını merak ediyordu. Zamanla karanlık fae'lerin soyunun tükendiğine inandıklarından, bunun onlar üzerindeki ölümcül etkilerini bilecek pek fazla canlı olmayacağını tahmin ediyordu.

Zaiana yan adım attı, bakışları kısa bir süreliğine örttüğü karanlığa dönene kadar ne yaptığını fark etmedi. Amaya onun gözlerini masum bir ihtiyatla karşıladı.

Maverick sesini alçaltarak, "İyi ki de öyle," dedi. "Kavruluyorum."

İnsanlardan su içmek gibi bir planı olmayan ve mümkünse ölümden kaçınmak isteyen Zaiana kaskatı kesildi. Anlamsızca öldürmeyi seven biri değildi. Aldığı her canın bir sebebi olduğuna inanıyordu. Bazıları diğerlerinden çok daha önemsiz olsa da.

Hatırlayamadığı şey, Maverick'in beslenmeye muhtaç olduğuydu. Onu bundan mahrum edemezdi. Ve öldürmeden beslenebilse de, hala dünya için bir sır oldukları sürece bu bir seçenek değildi. Fae'ler insanlardan kan almazdı.

Zaiana durdu ve herkes onu takip etti. İnsanlar duyma mesafesine gelmeden önce Maverick'e döndü. "Şimdi ihtiyacın olduğuna emin misin?" İtiraz etmiyordu ama öldürüp öldürmediklerini teyit etmesi gerekiyordu.

Ya da yollarına devam edecekler ve susuzluğu üç yerine tek bir hayat bulana kadar bekleyebilecekti.

Maverick soğuk bir ifadeyle düşüncelere daldı, gözleri yaklaşan insanlara ve tekrar ona kayd. Zaiana'nın bir kısmı onun hayır demek istediğine inanmış olabilirdi ama simsiyah gözlerindeki açlığı görebiliyordu. İnsanlıktan nasibini almamış karanlık tarafını -artık almamıştı- sadece saf, doymak bilmez kana susamışlığını. Zaiana ona acımak zorundaydı çünkü içindeki canavarlar birbiriyle bağdaşmıyordu. Onun susuzluğu asla bir seçim değildi.

Yüzü tanıdık buz gibi bir soğukluğa büründü. "Bir şifacı bulmakla ve senin titiz planlarını dinlemekle meşguldüm, doğru düzgün bir gezintiye zaman ayıramadım," dedi, yani son beslenmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Bunun yakında gerçekleşmesi kaçınılmazdı ve eğer susuzluğunu şimdi gidermezse, burada, ormanın ortasında olması kasabada kontrolsüz kalmasından daha iyiydi.

Zaiana hiçbir şey söylemedi ama anlayışla başını salladı, adamın gözlerindeki boşlukta yapmak üzere olduğu şeyden nefret edebileceğine dair bir ifade yakaladığına inanıyordu. İnsanlarla yüzleşmek için hazırlıklı ve aynı derecede kalpsiz bir şekilde döndü. Artık insan kanıyla beslenmiyor olsa da, o da en az onun kadar karanlık bir fae'ydi. Bu ayartma onun iradesinin bir testi olacaktı.

Dik durdu. Maverick ve Tynan iki yanında durarak yaklaşan insanların yolunu kapattı. Yüzlerindeki ürkeklikten korkularının kokusunu şimdiden alabiliyordu. Eyerlerinde kıpırdanırken, okları yuvalarında kalmış ama indirilmişti. Bir tehdit iması bile onun merhamet göstermeyen soğukkanlılığına bürünmesi için yeterliydi. Acımasız yetiştirilme tarzından çok iyi bildiği zihni donmuştu.

"Başka tarafa bakmak isteyebilirsin, Nerida," diye uyardı Zaiana, hedeflerine sabitlenmiş bakışlarını ayırmadan. Ancak fae'nin gerçekleşmek üzere olan iğrenç olayı izlemeyi seçip seçmemesi umurunda değildi.

"Sen... sen onları öldürmeyeceksin, değil mi?" diye fısıldadı dehşet içinde.

Zaiana'nın sessizliği onaylanmıştı ve fae'nin inleyerek Tanrılara acınası bir yakarış gönderdiğini duydu. Her zaman duyulmayacak ve umursanmayacak sözler. Tanrılar onları terk etmişti.

İnsanlar birkaç adım ötede temkinli bir şekilde durdular. "İyi günler," dedi ortadaki adam titrek bir sesle, bugünün en kötü ve son günü olacağının farkında değildi. "Sadece geçmek ve yolumuza devam etmek istiyoruz."

"Korkarım hayır," dedi Zaiana, sesinde ya da sert, boyun eğmeyen duruşunda zerre kadar duygu yoktu. Bakışlarını Maverick'e kaydırıp ve onunla göz göze geldiğinde hafifçe başını salladı.

Hiç tereddüt etmedi ve bir solukta soldaki adamın karşısına geçti. Maverick dişlerini adamın boynuna geçirirken, atlar kendi atlarından sürüklendiklerinde kişneyip ofladılar ve adamın tiz çığlığı yukarıdaki kuşların yeşillikler arasında dağılmasına neden oldu. Zaiana kanın kokusunu aldı ve dikkatini dağıtmak için, arkadaşının başına gelenleri izlerken yaşadığı şok ve dehşet daha kök salmaya fırsat bulamadan ortadaki adama doğru atıldı. Tynan da hemen onu takip ederek son adamın icabına baktı.

Zaiana hedefine yaklaştı, onu atından indirdi ve almak üzere olduğu canın bakışlarını tutmak için birkaç saniye ayırdı. Onun düzensiz, dengesiz kalp atışlarını dinledi, o kadar hızlıydı ki, o sonlandıramadan kalbinin durup durmayacağını merak etti. Adam ona karşı koymadı bile, hareketsiz ve taş kesilmişti. Yosun yeşili gözlerinin yansımada, içinde gerçekte ne olduğunu gördü. Bir canavar. Hızlı bir hareketle boynunu kırdı ve bedeni ormanın zeminine düştü ama aşağıya bir bakış bile atmadı.

Bunun yerine, Zaiana arkasını döndü ve anında solgun ve dehşete düşmüş fae ile göz göze geldi. Amaya yaptıkları şeyden tam olarak rahatsız olmasa da, en azından bunun neden gerekli olduğunu bilecek kadar akli vardı. Ne olduklarını bilecek kadar.

Nerida ilk kez ona en başından beri görmeyi beklediği şeyle baktı: tiksinti, utanç ve dehşet. Zaiana dişlerini sıktı, kayıtsızca tozunu alırken doğruldu. Birkaç adım ileri yürüdü ve Nerida o sırada bir adım geri çekildi. Korkuyordu. Zaiana onun hayaletimsi tiksinti dolu bakışlarını umursamayacak kadar insanlığından uzaklaşmıştı.

"Yüce Tanrılar," diye fısıldadı Nerida, gözleri üç cesedi tararken.

Zaiana onun yüzündeki yargıyla öfkeyle seğirdi. "Seni bizim gibi canavarların merhametine terk eden Tanrılara dua etme." Kendini sakinleştirmek için bir nefes aldı ve fae'ye sırtını döndü.

"Korkmakta haklısın, Nerida. Seni uyarmaya çalıştım..." Zaiana'nın bakışları, Maverick'in neredeyse kuruttuğu bedeninden uzaklaştığı sırada ona kaydı. "Biz sadece kâbuslardan oluşuyoruz."

Kasabaya iki gün yerine bir günde yaklaştılar. Uçmaktan daha yavaş; yürümekten daha hızlı. Ama artık ihtiyaç duydukları atlara sahip oldukları için Zaiana durarak yolculuklarına boşa geçen saatler ekleme ihtiyacı hissetmiyordu. Amaya'nın Tynan'la, Nerida'nın da Maverick'le iki katına çıkması gerekse de, daha fazla at edinmek için zaman harcamaya değmeyeceğini düşünüyordu.

Fae'yi atın üstüne çıkarmak için sert bir yaklaşım gerekmişti. Ormanda talihsiz insanlarla yaptıkları acımasız gösteriden sonra Nerida onlara karşı tüm sıcaklığını kaybetmiş ve o zamandan beri solgun ve sessizdi. Şimdi Zaiana'ya narin yüz hatlarına hiç yakışmayan soğuk bir nefretle bakıyordu. Güzel. Olmadığı bir şey için sevmektense, olduğu şey için nefret edilmek daha iyiydi. Fae'nin onda olduğunu düşündüğü kurtarılabılır özelliklerin hepsinin yanlış olduğu artık kanıtlanmıştı. Böylesi daha iyiydi.

Sivil bir kasaba olan Fenher'e girmek için rotalarını değiştirmeyip orman yolundan Esmire'e doğru ilerlediklerinde, Nerida sonunda sesini yeniden buldu.

"Doğru yöne gitmiyoruz," diye endişeyle işaret etti ve bakışlarını gitmeleri gerektiğini düşündüğü yere çevirdi.

"Evet, öyleyiz," diye cevap verdi Zaiana kesin bir ifadeyle.

Fae'nin paniği havada ekşimişti ve Zaiana onun arkaya doğru kaydığını duydu. "Hayır-Fenher o tarafta," diye ısrar etti, sesi korkudan bir perde düşmüştü.

Zaiana onun itiraz edeceğini tahmin ediyordu ama morali bozuk olduğu için buna pek tahammülü yoktu.

"Beni geri götür," dedi Nerida, bu kez daha yüksek sesle.

Zaiana, fae'nin onu yükseklikten düşmekten koruyan Maverick'e karşı mücadele etmeye başladığını duyunca atını isteksizce durdurdu. "Kendine zarar vereceksin," diye homurdanarak onu bir çocuk gibi itip kaktı.

Tek söylediği "Beni geri götür!" olan bu sözler Zaiana'nın sinirlerini bozmaya başlamıştı.

Beni geri götürün! Beni geri götürün! Geri götürün beni! Siz canavarlarla kalmayacağım!

Zaiana'nın içinde bir şeyler koptu ve Nerida'nın Maverick'e karşı son şiddetli mücadelesiyle, sonunda bıkkınlıktan onu bıraktı. Fae anında yere düştü. Zaiana atından inip onu yakaladı ve Nerida'yı etrafında döndürdü. Onu pelerininin kıvrımlarından tutup gözleri alev alev yanarken, yüzünde hiç de nazik ya da merhametli bir ifade yoktu.

"Beni dinle. Geri dönmeyeceksin. Gitmene izin vereceğimizi düşünecek kadar aptalsın," diye bağırdı Zaiana, nefes nefese kalarak. Nerida çırpınmayı bırakmış, gözlerini dikmiş bakıyordu. "Seni öldürmeliydik. Bizden beklediğin şey bu. Yine de ne kadar iğrenç ve korkunç olduğumuz hakkındaki saçmalıklarını dinlemek zorunda kalıyoruz. Bilin bakalım ne oldu? Biz *tam olarak* ne olduğumuzu ve bizi korkmanız gereken canavarlar yapan şeyin ne olduğunu biliyoruz. Bunu asla saklamaya çalışmadık ve gözünüzün önündeki gerçeği böylesine şok edici kılan da sizin kendi saflığınızdı." Zaiana onu sertçe serbest bıraktı.

Nerida kıpırdamadı; korkusu ve paniği onu sersemletmişti.

"Biz kötülüğümüzü herkesin görmesi için giyiyoruz, ama *sizin* türünüz...? Kötülük sizin de içinde, zoraki barış ve sahte nezaket illüzyonunun ardında yatıyor. Söyleyin bana, sizi bu kadar farklı kılan nedir?"

Nerida sadece ayakta duruyordu, yüzü okunmuyordu ama en azından sağa sola sallanıp Zaiana'nın kafasında zonklamalara neden olmuyordu.

"Şimdi şu *lanet ata* geri dön." Zaiana, Nerida'nın emrettiği şeyi yapıp yapmayacağını görmek için beklemeden arkasını döndü ve hızla kendi atına bindi. Tam yoluna devam ederken, kimseye belli etmeden, "İşbirliği yapmazsa öldürün onu," dedi. Bu geri çekmeyeceği bir emirdi ama bunu söylerken bile fae'nin nazik yüzündeki incinmiş ifadeyi hayal etti. Zaiana herhangi bir pişmanlık ya da acıma duygusuna karşı kendini sertleştirdi. Önemsiz bir fae'nin planlarına zarar vermesine ve arayışlarını geciktirmesine izin veremezdi. Merhamet etmeyi göze alamazdı.

Buna rağmen, arkasından duyduğu hafif kıpırdanma sesiyle midesindeki rahatlama hissini görmezden gelememi, bir boğuşma ya da boyun kırılması sesi yoktu. Zaiana, Tynan ve Amaya'nın yanında onu takip eden toynak seslerini duyunca Maverick'in Nerida'nın atın üstüne çıkmasına yardım ettiği sonucuna vardı.

Tynan, "O bir sorun olmayacak," diye söz verdi.

Zaiana ona bir bakış attı ve onaylarcasına başını eğdi. Sanki gerekli olması halinde Zaiana'nın fae'nin hayatına kendi başına son veremeyeceğini biliyor gibiydi.

Ormanda uzun bir süre sessizlik hakim oldu ve Zaiana'nın zihni belli bir şeye odaklanmadı. Ormanlık alanın mırıltılarına kulak verdi, gölgelikten süzülen güneşin sıcaklığının tadını çıkardı ve dağlardan ayrıldıklarından beri zihnini bulandıran karanlığı ve nefreti yatıştırmaya nasıl yardımcı olduğuna şaşırdı. Bu sessizlik anı ona *neden* burada olduğunu, daha doğrusu buraya gelmek için ne yaptığını hatırlama fırsatı verdi. Onu dağların karanlık, klostrofobik sınırlarına geri çekecek olan ipi düşünmeden, anı bu şekilde yaşayabilmek.

"Bunu neden yaptın?" Nerida'nın sesi zayıftı, yenilginin sessiz bir sorusuydu.

Maverick tırısyla yanına gelirken Zaiana ona bir bakış atmaya cesaret etti. Fae'nin yüzündeki ifadenin tetiklediği, pek de aşına olmadığı bir hisle midesinde hafif bir burkulma oldu. Kendini kötü hissettiği için değil, ela gözlerinde acıma olduğu için. Sanki sessiz düşünce anlarını Zaiana'nın kim olduğunu -hepsinin kim olduğunu- değiştirmenin mümkün olmadığını ve varoluşlarının üzücü olduğunu fark ederek geçirmişti.

Maverick açıkça, "Atlara ihtiyacımız vardı ve benim de beslenmem gerekiyordu," diye cevap verdi ama çenesi kilitlendi ve ifadesi sertleşirken kimseye bakmadı.

Zaiana pişmanlığa benzer bir şey hissetti. Suçun bir kısmını üstlenmek için karşı çıkabilirdi ama adamın söyledikleri doğrudu. Eğer yanlarında bir Blackfair olmasaydı, cinayetlerden kaçınabilirlerdi.

"Neden sadece sen *besleniyorsun*?" Nerida yüzünü buruşturarak sordu ve bir rahatsızlık notası taşısa da onları anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Beslenebiliriz. Bu bizi daha güçlü, daha hızlı yapar," diye söze girdi Tynan, "ama sadece Geçişliler -Karaayaklar- hayatta kalmak için insan kanına ihtiyaç duyar."

"Neden sen...?" Nerida sessizce konuştu ama gözleri Zaiana'nın kılere kilitlenerek sordu: "Neden sen de *içmedin*? Madem seni daha güçlü yapıyor."

Zaiana hemen cevap vermedi ya da Tynan'ın da neden bu fırsatı değerlendirmedeğini merak etmesine rağmen ona bakmadı. "Yola çıkmadan önce yaptım," diye yalan söyledi ve en çok Maverick'in bakışlarını hissetti. "Bu bir uyuşturucu. Çok fazla insan kanı bizi vahşileştirebilir ya da aklımızı kaybetmemize neden olabilir. Bizim hakkımızda ne düşünürsen düşün, biz öyle değiliz. En azından savaşçı olanlarımız öyle değil. Gerçi kana susamışlıklarından kurtulamayanlar da var, hem Dönüşmüşler hem de Doğanlar."

Nerida titrek bir nefes aldı. "Her seferinde onları boşaltman mı gerekiyor?"

Zaiana onun ani merakı karşısında bir kaşını kaldırdı ama bunun onun korkudan titrediğini görmekten daha iyi olduğunu düşündü. Belki de daha fazla gerçek bilirse, korkusu azalsa bile en azından anlamaya başlayacaktı. kabul etmesine asla izin vermeyeceğim.

"Hayır," diye cevap verdi Maverick ve açıklamanın ona ait olduğunu düşündü. "Denetlenebilir. Haftada iki kez beslenerek ve insana zarar verecek kadar almayarak bir fae olarak iyi ve güçlü bir şekilde hayatta kalabilirim. Belki birkaç gün zayıflatır ama öldürmez."

"O zaman neden onu orada neredeyse kurutuyordun?"

"Son beslenmemin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti ve bu görev için ekstra güce ihtiyacımız var. Zaten onları öldürmek zorunda kalacaktık." Maverick bunu yalın bir gerçekmiş gibi açıkladı ama sonra yüzü düşer gibi oldu, kaşları o kadar hafif çatılmıştı ki, sert dış görünüşünde neredeyse fark edilmiyordu. "Buna tanık olmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Özrü Zaiana'yı şaşırtmıştı - Nerida'dan daha çok. Samimiyeti beklenmedikti. Duygusuz, dengesiz bir canavarla seyahat etmediği konusunda fae'yi rahatlatmak için onun pişmanlığını sıradan bir nezaket olarak geçiştirebilirdi. Ama Maverick'in yüzünü görünce... Zaiana onun pişmanlığına *inanmıştı*. Olduğu şey için ve çoğu zaman olmaya zorlandığı şey için. Onun bu hayatı asla seçmediğini sık sık unutuyordu; herhangi bir Doğan gibi benimsemiş ve ustalaşmış olmasına rağmen asla karanlık bir fae olmayı seçmemişti.

Kötü, şeytani ve zekiydi. Onun düşmanı... ama onun dengi.

BÖLÜM 40

Faythe

FAYTHE KAPANA KISILMIŞTI. Kurtulmak için çırpınırken şiddetli bir çığlık boğazını tırmaladı. Ama nafileydi. Onu yakalamıştı. Kaptan. Ve Vücudu bağlanmış ve zaptedilmişken bir sonraki adımın ne olacağını biliyordu. Onu öldürmesine saniyeler kalmıştı. Özgür olmasına saniyeler kalmıştı.

"Nefes al, Faythe."

Gözlerini açan bir komuttu bu, dehşetinin ön saflarında yer alan hınzır yüzle uyuşmayan bir sestti. Kalp atışları o kadar düzensizdi ki vahşi nefes alış verişleriyle uyuşmuyordu. Ses yakındı, çok yakındı ve gözleri sadece karanlıkla buluşurken, panik bir kez daha bağlı uzuvlarını savurdu.

Sonra yüzüne bir el dokundu ve gözbebekleri soluk ışığa alışırken safir ve gümüş rengi bir titreşim oldu. Yüzünü seçmeye yetecek kadar...

Reylan.

Onu tutan Reylan'dı. Reylan'ın parmakları alnına yapışan terden ıslanmış saçlarını düzeltiyordu.

Kadın dövüşmeyi bıraktığında ve adam onun bağırmayacak ya da mücadele etmeyecek kadar uyanık olduğunu anladığında, bileklerini başının üzerinde tutan eli gevşedi ve diğer kolu uzanarak kadının acı içinde kavradığı bir şeyi aldı. Adamın komodinin üzerine bıraktığı çelik hançeri görünce neden onu zapt etmek zorunda kaldığını anladı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, içinden çıktığı gece dehşetinden sıyrılmıştı. Faythe doğruldu ve iri gözlü bir dehşetle ona baktı. "Ben...?" Cümlesini tamamlayamadı, kanını donduran cevabı zaten biliyordu.

Ona saldırmaya çalışmıştı. Uykulu, halüsinasyon gören zihninde Kaptan Varis'i görmüştü. Kaptanı *hissetmişti*. Hiçbir şey onu Reyran gibi güvenli biriyle karıştırdığını bilmek kadar tiksindirici olamazdı.

Faythe çarşafı geriye savurdu ve iki büküm oldu, öğürmeye başladığını hissetti. Birkaç sert nefes alıp verdi ama hiçbir şey çıkmadı. Reyran'ın eli sırtındaydı ve sakinleşmesine izin verirken sessizce omurgasını okşuyordu. Serin havayı kucakladı, Reyran'ın yedek gömleğinin önünü çimdikledi - iç çamaşırı dışında giydiği tek şey buydu - etrafındaki havayı havalandırmak için. Nefesleri rahatladığında ve yaşadığı çileyi sindirdiğinde ona bakmaya dayanamadı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, başını öne eğerek. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Reyran'ın yatakta kıpırdadığını duydu ve arkasını zayıf ahşap başlığa yaslamış, bir dizini bükmüş, bir kolunu üzerine sarkıtmış, diğer dizini ise düz bir şekilde iki yana açmış olduğunu görmek için ona baktı. Adamın çıplak, mükemmel bir şekilde yontulmuş göğsünün bu kadar zahmetsizce uzandığını görmek vücudunun sıcaklığına hiçbir şey yapmadı. Bu kadar tanrısal görünmesi haksızlıktı.

Ona bir el uzattı. "Buraya gel," diye yumuşakça ikna etti.

Faythe tereddüt etti, yanakları kızarmıştı. "Korkunç derecede terliyim."

Çarpık, sinsi bir gülümseme ağzını kıvırdı. "Sadece buna sebep olan kişi olmadığım için kıskanıyorum." Kızın ağzı açık kalırken Reyran kısık bir kahkaha attı. "Gel," diye tekrar dener.

Faythe ona doğru süründü ve Reyran'ın kolu onun ortasına dolanarak onu öyle hızlı ve yumuşak bir şekilde döndürdü ki neredeyse çılgılık atacaktı. Biraz boşluk bırakmaya çalıştı ama Reyran'ın başka planları varmış gibi görünüyordu. Ellerini kalçalarına koyarak, ön tarafıyla aynı hizaya gelene kadar onu nazikçe geriye doğru itti. Omuzlarına dokunarak onu kendisine yaslanması için yönlendirdi. Bu pozisyon onun vücudunu daha da ateşledi. Sırtıyla göğsü arasında bir karış bile boşluk kalmamıştı ama bu çok... *doğru* hissettiriyordu. Adamın eli kolunu şefkatle okşamaya başladığında Faythe rahatladı ve onun formuna girdi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu sessiz bir anın ardından.

Faythe bir an için düşündü. Varis'le işkence odasında olanları hiç kimseye anlatmamıştı. Nik onun zihninde ne yaptığını biliyordu ve Reylan'ın da bildiğini tahmin ediyordu. Ama kısıtlamalar, kendisine fiziksel olarak ya da başka türlü ne yapacaklarından emin olmadığı zamanki çaresizliği, yeni bir dehşet odağı haline gelmişti.

"O..." Faythe korkunun karanlık sarmallarını yutarak o korkunç anıyı yeniden hatırladı. "Zihnimi işgal etmek için beni aldığında bileklerimi ve ayak bileklerimi bağlardı. Hiç bu kadar çaresiz, tamamen birinin fiziksel merhametine kalmış olmamıştım, zarar vermek istediği tek parçamın zihnim olup olmadığından emin olamıyordum," diye itiraf etti. Gerçek utanç gibi hissettiriyordu. Hiç o kadar ileri gitmemiş olmasına rağmen yağlı bir tiksinti tabakası gibi.

Reylan'ın eli kıpırdamayı bıraktı, öfkesinin dalgaları içinden akıyor ve karanlık görüntüyü tasvir ettiği için artan suçluluk duygusunu daha da artırıyordu.

"Bana kısıtlamaların ötesinde fiziksel olarak hiçbir şey yapmadı," diye ekledi. "Ama Orlon için ihtiyacı olanı aldıktan sonra daha fazla zamanı olsaydı bunu yapabileceği düşüncesi..." Kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "Bir daha asla böyle birinin merhametine kalmak istemiyorum."

"Olmayacaksın." Reylan'ın sözleri sertti. Bir söz. "Bir daha asla onun gibi aşağılık bir canavardan korkmayacaksın."

Faythe uzanıp dizinin üzerinden sarkan eline dokundu. Avuç içini adamın kalçasına bırakmadan önce onu nazikçe sıktı.

"Gittiklerini sanmıştım," diye devam etti sessizce. "Kâbuslar. Agalhor kendimi affetmem gerektiğini, onların zihnimin başarısızlıklarım yüzünden bana eziyet etme yöntemi olduğunu söyledi. Nik'e Gece Yürüyüşü'nden beri hiç kâbus görmedim."

Reylan'ın parmakları durgunlaştı, düşüncelere daldı, sonra kolunda harikulade yatıştırıcı karıncalanmalar gönderen boş vuruşlarla devam etti. Göğsünün üzerinde ısındıkça, dokunuşu yakın olmasa da Faythe'nin kalbini sıkıyordu. Faythe bilinçsizce bacağını onunkine bastırmak için büktü.

"Belki de söylediğim bir şeydi," diye düşündü, "Livia hakkında ya da-"

"Hayır, sanmıyorum," diye araya girdi, bir an için bile olsa kendisinin hatalı olabileceğini düşünmesinden nefret ediyordu. Faythe düşündü. "Alt kattaki adam, Augustine, beni biliyor. Dahası ben bir Ashfyre'im."

"Onunla biz ilgileniriz."

Başını onun göğsüne doğru salladı. "Sanırım ihtiyacım olan cevaplar onda var. Açıklayamıyorum ama o bir şeyler biliyor ve ben... Sanırım bilmekten korkuyorum."

Sanırım bunun Marvellas ve benim onunla olan bağlantımla bir ilgisi var." "Her ne ise, ben burada seninleyim."

Verdiği güvence Faythe'nin yükselen endişesini yatıştırdı; daha önce hiç karşılaşmamış olan bu tuhaf deniz tüccarının onun hakkında neler bilebileceğini keşfetmek istiyordu. Faythe'nin gözleri Reyran'ın tenini güzelce süsleyen ve bileğinde son bulan işaretlere takıldı. Parmaklarını uzatıp göğsünün yarısına kadar devam ettiğini bildiği kıvrımlı çizgilerden bazılarının izini sürmek zorunda hissetti kendini.

"Ne anlama geliyorlar?" diye sordu sessizce, onları ilk gördüğü andan beri aklını kurcalayan bir merakla bu.

Reyran'ın eli onunkini örtmek için uzandı. Faythe, Reyran'ın dokunuşunu kesmek üzere olduğunu düşünerek bir nefes aldı. Onun yerine parmaklarını işaretlerin üzerinde gezdirmeye başladı.

"Bu Fenher Savaşı," diye cevap verdi, kelimeleri anının karanlığıyla doluydu. Elini daha yukarı doğru götürmeye devam etti ve parmak uçları mürekkepli teninde karıncalandı. "Yanında **s a v a ş t ı k l a r ı m ı n** her birinin adı, öldükleri her yer, o savaşların sürdüğü her tarih." Faythe'nin daha önce gördüğü hiçbir dilde değildi. Belki de Eski Dil'den bile önceydi ve o da öyle olmasını istemişti, sadece kendisinin okuyabileceği bir hikâyeye. Sadece onun paylaşabileceği bir hikâyeye. Ama yine de herkesin görmesi için oradaydı. Acısı, kalp ağrısı, kaybı. Hepsi apaçık ortadaydı ve çok az kişinin bunu deşifre edebilecek kadar ona yaklaşmış olduğunu fark etmek aniden kalbini parçaladı.

Faythe, eli hâlâ onunkini yönlendirirken adamın ön kolundaki her güçlü kası hissetti.

"Bunlar o karanlık yıllarda karşılaştığımız diğer savaşlardan bazıları." Teni yumuşaktı ama işaretler ve belirgin damarlar yüzünden belli belirsiz dokuluydu. Keyifli bir ürperti parmak uçlarından kendi koluna doğru ilerledi ve bacaklarının arasını kızarttı. Yine de, Reyran ona geçmişinin haritasını göstermeye devam ederken, elini hareket ettirirken her anıyı onunla birlikte *hissetmesini* sağlarken donup kaldı. İri pazusunun üzerinden omzuna kadar uzandılar, sonra onun ve Faythe'nin parmakları birlikte Faythe'nin göğsünde gezindi. Arkasında, onunkinin yara izleri ve mürekkeple örülü olduğunu biliyordu ve bunu ilk gördüğü anın görüntüsü kanını dondurdu.

"Bunlar ailemle ilgili sahip olduğum birkaç anı," diye itiraf etti. Elleri kalbinin üzerinde hareketsiz kaldı.

Faythe'nin yüzü buruştu, gözlerindeki yanmaya karşı savaşıyordu. Kederi için ve bu bilgiyi onunla paylaşmak isteyeceği için duyduğu ezici rahatlamayla.

Reylan'ın eli sonunda onunkini bıraktı ve dizinin üzerine düştü. Parmakları Reylan'ın koluna yaslanmış olan kalçasını sıyırdı. Reylan onun dövme kaplı diğer koluna baktı.

"Bunlar benim karanlık günlerime ait. General olmadan önce. Amcamın adına aldığım her can ve katıldığım her savaş siyasi savaş değildi. Yeterince yakından bakarsanız, Kyleer ve Izaiah'ın bazı benzer işaretlere sahip olduğunu fark edeceksiniz. Görev sayesinde bir amaç bulmadan önceki o karanlık günlerin çoğunu paylaşıyoruz." Reylan'ın dizindeki parmakları çıplak kalçasında aşağı yukarı tembel tembel gezinmeye başladı. Bacaklarının arasındaki sıcaklık arttıkça Faythe'nin fiziksel bir tepki vermemesi için her şeyi yapması gerekiyordu. Kalbi tempo kazandı ve nefes alış verişini düzenlemeye odaklandı.

"Nasıl general oldunuz?"

"Agalhor beni buldu -hepimizi buldu- ve beni babamdan tanıdı. Kurtarılmaya değer bir şey gördü sanırım." Parmakları kalçasının yarısından aşağı inip dizine geri döndü. Tekrar tekrar. Bu, düşüncelerini dağıtan en tatlı işkenceydi. Adamın bunun kendisine ne yaptığını bilip bilmediğinden emin olamıyordu.

"Sen-" Adamın eli bir öncekinden daha aşağıya indi ve kadın sığ nefesini gizleyemedi, uyluklarını birbirine kenetleme ihtiyacından kaçınmak zorunda kaldı. "Sen kurtarılmaya değersin," diyebildi.

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı ama bacağındaki şefkatli izini durdurmadı. Reylan kımıldadı ve içgüdüsel olarak başını yana eğdiğinde omzunda onun sıcaklığını hissetti. Midesindeki düğüm sıkılaştı; tenini yalayan sıcaklık nabzının hızlanmasıyla birlikte yükseldi.

"Kurtarmanın kurtuluşa ihtiyacı var," diye mırıldandı. "*Yaşamak* için bir neden." Sonra dudakları onun boynuyla buluştu.

Faythe'nin elleri şaşkınlıkla uzandı ve yumruklarını her iki yanındaki pantolonunun içinden adamın kalçalarının etine doğru kıvrılırken buldu. "Sebebin neydi?" diye fısıldadı kararsız bir nefesle.

Reylan'ın parmakları durdu ve Faythe'ye kendini toparlaması için birkaç saniye verdi. Sonra tekrar hareket ettiler ve Faythe onun dokunuşuyla tamamen gevşedi. "Benim nedenim hâlâ arıyor olmamdı. Her zaman arıyordum. Bir şekilde burada işimin bitmediğini biliyordum."

"Ve onu bulduğunda... aradığın şeyi - o zaman ne olacak?" "Onu her şeyi m l e koruyacağım." Dudakları kızın dudaklarına yapıştı. Köprücük kemiği ve Faythe'nin başı omzuna yaslandı. "Kılıcımı ve son nefesimi ona vereceğim." Adamın söylediği sözleri Faythe sanki aralarında görünmez bir bağ varmış da onu bir söz olarak sarmış gibi içinde hissetti.

Adamın parmakları karnına doğru ilerlediğinde Faythe'nin adamın kalçalarını kavrayışı sıkılaştı ve parmaklar tekrar dizine gelene kadar gerildi. Bu tamamen çıldırtıcıydı.

"Durabilirim," dedi, kelimeler yakasının üzerinden titreşerek göğüslerine çarptı. Hareket ettiğinde gömleğinin hafif sürtünmesi işkence gibiydi. Ve neredeyse yeterli değildi.

Adamın eli önce kalçasını sonra da dizini keşfetmeye devam ederken kadının ağzı tamamen kurumuştı. Yavaş, eziyet verici vuruşlar, onun ağrıyan çekirdeğine ulaşması için yalvarışını ısırtmasını sağladı.

"Faythe." Adamın çakıl taşlarına batırılmış ses tonunda kadının adı günahkârca geliyordu. "Hayır," diye cevap verdi, zar zor törpülenerek.

"Daha açık konuşmalısın Faythe." "Durmanı istemiyorum."

Diğer eli nazikçe uzattığı bacağından aşağı indi, parmakları dizinin altından kıvrılıp kalktı ve uyluklarını birbirinden uzaklaştırdı. Faythe şehvetten öylesine kendinden geçmişti ki, adamın parmakları umutsuzca hissetmek istediği yere her yaklaştığında kalçaları biraz daha kalkıyordu. Adamın ağzı boynunda, eli kalçasındaydı; adamın pençeleri arasında kıvrınmamak ve meseleyi kendi ellerine almamak için kendini tutması gerekiyordu. Adamın parmaklarının bir sonraki alaycı darbesiyle Faythe'nin kalçaları adama çarptı. Adamın sertliğini sırtında hissettiğinde keskin nefesini gizleyemedi. Adamın *uzunluğu* dilini ağzının çatısına yapıştırdı.

Reylan kısa bir tıslama çıkardı. Kendini durduramadı; tekrar ona d o ğ r u hareket etti ve diğer eli onu sakinleştirmek için kalçasını kavradı.

"Bu benimle ilgili değil," diye mırıldandı boğuk sesi. "Bırak da uyumana yardım edeyim." Bu kez parmaklarının ucu Reylan'ın bacağı ile karnı arasındaki kıvrıma ulaştı. Reylan'ın karnının üzerinde kıvrılan kolu, onu hareket etme dürtüsünden alıkoyan tek şeydi.

"Lütfen." Bu kelimeyle ne demek istediğini bilmiyordu, sadece daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ondan daha fazlasına ve hepsine.

Onu kendisine sabitleyen eli daha aşağıya uzandı, sadece kalçalarının etrafında toplanan gömleğin eteğinin altına kayd1. Parmaklarını, aynı derecede alaycı bir şekilde, neredeyse yalvarmasına neden olana kadar yukarı doğru takip etti. Sonra göğsünü avuçladı.

Faythe'nin baş1 yumuşak bir iniltiyle Rey1an'ın boynunun kıvrımına düştü. "Çok mükemmelsin Faythe," diye inledi tenine karşı. "Sende hiç seni ne kadar beklediğimi bilemezsin."

Tanrım, tamamen ve tamamen çözülmeye çok yakındı.

"Seni ne kadar duymak istesem de, yakınlarda zar zor ses geçirmez duvarlarla uyuyan fae'leri hatırlatmalıyım." Adamın eli, en hassas yerine dokunmadan önce kadının göğsüne masaj yaptı ve kadın bastırılmış, sığ bir çığlık attı. Adamın gülümsemesini omzunda, dudaklarının oyalandığı yerde hissedebiliyordu. "Zevkini kontrolsüzce ve dilinin ucunda benim adımla çıkarırken duyacağım, ama bu gece diğerlerine dikkat etmek isteyebilirsin."

Oh Tanrım.

İşkenceci, harikulade parmaklarının bir sonraki inişiyile, nihayet en yumuşak kısmının üzerinden geçip daldılar. Faythe alt dudağını sertçe ısırđı, baş1 adamın omzuna yaslandı. Rey1an'ın iç çamaşırına ilk vuruşuyla birlikte boğazından bir ses yükseldi.

"Çok duyarlı," diye hayranlık duydu. Adam, kızın tutuşuna karşı gerilmesine neden olan sinir yumağının etrafında alaycı daireler çizerek ilerledi. "Çok mükemmel." Yavaş temposu onu çılgına çevirirken, iç çamaşırının malzemesini yana kaydırđı ve parmaklarını aynı şekilde nazikçe çalıştırmadan önce onu açığa çıkardı. Kadının ağzından çıkan ses ısırılmayacak kadar ani çıkmıştı. Buna karşılık, Rey1an'ın dişleri omzuna hafifçe bastırdı, hafif çimdik sadece çekirdeğindeki hisleri sıkılaştıran bir kontrast ekledi. Rey1an, dişleri kızın lobunu ısırmadan önce boynunun üzerinden ve kulağının altından üflediğı bir nefesle onu susturdu.

Faythe'nin gözleri yuvarlandı ve kapandı.

Sonra Rey1an değışti, yavaşça alay etme noktasını geçerken etrafındaki tutuşu sıkılaştı. Parmakları daha hızlı, daha fazla baskıyla hareket etti ve kadının tek yapabildiğı ona karşı kıvranmak oldu. Tek bir uzun parmak kıvrılıp içine dalmadan önce üzerinde aşağı doğru hareket etti. Sessiz bir ecstasy çığlığı onu bu hisle terk etti.

Adamın yalvarma ya da beddua gibi bir şeyler mırıldandığını duyduğunu sandı ama içinde kükreyen zevkten neredeyse hiçbir şey duyamıyordu.

Kulakları, vücudundaki her sinir ucunu ateşliyordu. Faythe kalçalarını sallayabildiği kadar salladı. Reylan bir ikincisini eklemek için parmağını yeterince uzun bir süre kaldırdı ve onu kenara doğru çalıştırırken yumuşak bir ritim başlattı. Başparmağı, Faythe'nin kendi salıverilişini kovalamak için zorlanmasına neden olan sinir demetini okşadı. Tırnakları adamın kalçalarına o kadar sert batıyordu ki bunun acı verici olduğundan emindi. Adam sadece hızını artırdı, daha sert ve daha hızlı bir şekilde içine girdi, ta ki kız oraya varana, yıldızları patlatacağını bildiği koşunun sonuna ulaşana kadar.

"İşte bu Faythe," diye fısıldadı, onun etrafında sıkıldığını hissederek. Diğer eli göğsünü terk ederek boğazına dolandı. Ağzını kendi ağzına yönlendirdi ve salıverilme onu acımasızca paramparça ettiğinde boğuk zevk çılgınlığını yuttu. Kız ona karşı titrerken onu hararetle öptü ve kendi arzu seslerini bastırıyormuş gibi göğsü kabararak ona sarıldı.

Vuruşlarına devam etti, kadın son dalgasına doğru sallanırken yavaşladı. Tamamen tükenmiş bir halde gevşek düştüğünde, ancak o zaman kendini ondan uzaklaştırdı. Adam iç çamaşırını tekrar giydirirken serin havayı hissederek keskin bir nefes aldı ve sert bir titreme vücudunu sarstı.

Faythe nefessiz kalmış ve bitkin düşmüştü. Daha önce hiç kimse ona böyle hissettirmemişti, üstelik bunu sadece onun *eliyle* yaptığını düşününce. Ürperdi. Bu iyiliğe karşılık vermek istedi, onu hissetme düşüncesiyle içinin yeniden kızardığını hissetti. Kendini onun göğsünden sıyırmaya çalıştı ama adam onu orada tuttu.

Bunun yerine Reylan zahmetsizce geri çekildi ve tamamen uzanana kadar onu da yanına aldı. Faythe yanağı Reylan'ın göğsüne değene kadar döndü ve bacakları mükemmel bir rahatlıkla birbirine dolanarak Reylan'ın üzerine uzandı. Bir şey söylemek üzereydi -ne, emin olamıyordu- ama göz kapakları çırpınmaya başladı, vücudunu karıncalandıran sıcaklığa tepki olarak ağırlaştı. Uyuşukluk onu sarmıştı.

"Uyu Faythe," diye mırıldandı, avucuyla ensesindeki saçları düzeltirken.

Ve öyle de oldu. Sesinin o son güzel notalarıyla Faythe, bedeni rahatlamış, zihni yatışmış ve kalbi dolmuş bir şekilde mutlu, karanlık bir uykuya daldı.

BÖLÜM 41

Zaiana

A Başkent Ellium'u geçtikten sonra krallığın kalbine uğrama riskini göze alamadılar. Dinlenmek ya da e r z a k için değil. Zaiana Faythe ve beraberindekilere yetismeye kararlıydı ama Adalar'a kıyasla ne kadar yakın olduklarını henüz bilmiyorlardı.

Bir başka ormandan daha geçtiler. Zaiana'nın umurunda değildi; ormanlık alandan, ona her zaman ıssızlığı ve umutsuzluğu hatırlatan dağların nemli taşlarından çok farklı olan seslerden ve kokulardan hoşlanıyordu. Yine de yol arkadaşları o kadar sakin değildi.

Maverick ve Tynan bir şekilde bir saat içinde kimin diğerini en çok kızdırabileceğine dair bir oyun oynamışlardı. Amaya ve Nerida harikulade sorularla ve aralarında anlattıkları hikâyelerle doluydu. Eğer Zaiana duymak istemediği şeyleri duymamak için kulaklarını ayarlamakta bu kadar usta olmasaydı, tek bir dakika bile huzur bulamadığı için yüzlerce kez sinirlenebilirdi.

Kendi düşüncelerine odaklandığında onların sesleri başka bir mırıltıdan ibaretti. Tuhaf ama özgürleştiriciydiler. Kendini asla gerçekleştirmeyecek bir geleceği düşünürken buldu. Hayal kuruyordu sanırım. Bazıları bulutsuz gökyüzüne bakıp özgürce süzölmeyi arzuladığı özgür bir yaşamdı. Bazıları atan bir kalbe sahip olmak ve bunun bir şeyleri değiştirip değiştirmeyeceğini merak etmekte. Arada sırada, Nerida'nın onu tamamen büyüleyen dalgalı temposuna kulak veriyordu. Düşüncelerinin ve duygularının çoğunu ele veriyordu. Sonra etrafına bakınırken

durgun ve güzel ormanı, hatta bazen bir *barış* ülkesini hayal ederdi
-Türlerin sürekli çatışmasıyla imkansız gibi görünen *bir* kavram. Birinin zafer kazanması *gerekliyordu*.

"Bir köye yaklaşıyor olmalıyız." Maverick'in sesi onun dalgın düşüncelerini böldü.

Tynan ofladı. "Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

"İyi işitme ve kusursuz koku. Sende eksik olduğu belli olan bir şey."

Tynan karşılık veremedi Zaiana araya girdi. "Zemin giderek daha fazla dönüyor ve bozuluyor. Ormanın bu kısımlarının düzenli avlanma için kullanıldığı açık. Ellerinden gelse yemek için fazla uzaklaşmazlar."

"Onlar" derken insanları ve fae'leri kastediyordu. Karanlık fae onlar gibi iz sürüp avlanmazdı; genellikle dağınık, stratejisiz ve plansız hareket ederlerdi.

"Temel gözlem becerileri de var," diye yorumladı Maverick. "Dürüst olmak gerekirse Zaiana, onların *yetenekleri* olduğunu söylüyorsun ama bunun ne kattığını göremiyorum."

Tynan'ın alçak hırıltısı bu hakaret karşısında teninde hissedildi. "Sana gösterirdim ama birbirimizi öldürmememiz konusunda uyarıldık."

"Gerçekten de öyle. Sayın delegemizin, değerli *yakın çevresinden* birinin hayatını kısa kesersem benden pek memnun olacağını sanmıyorum."

"Siz ikiniz çocuklar gibi didişiyorsunuz," diye homurdandı Nerida, sabrının sonuna geldiği belliydi.

Zaiana da öyle olacaktı ama önden giderken son birkaç saattir hepsine kulaklarını tıkamıştı. Şimdi onların boş tehditlerini de umursamıyordu.

"Etrafımda bir sürü çocuk oldu. Bu ikisi daha beter," dedi Amaya düz bir ses tonuyla.

Zaiana'nın gözüne bir şey takıldı; hışırdayan yapraklar ya da bir yaratık olarak geçirilebilecek bir renk titreşimi. Ama Zaiana duyularını bir ipucu, onları insan ve arkadaşlarıyla kesiştirecek doğru yola yönlendirecek herhangi bir işaret için alarma geçirmişti. Attan inerken, arkasından ani hareketini sorguladıklarını belli belirsiz duydu ama *h i ç b i r i n e* aldırmadı. Gözleri ağaçların arasından esen rüzgârla birlikte dalgalanan hareketlere sabitlenmişti.

Yaklaştığında ne olduğu anlaşıldı ve parmağı kumaş şeridini sıyırdığında şüpheleri doğrulandı. İlk fark ettiği şey, bunun sadece bir giysi takılması değil, bilerek oraya bağlanmış olduğuydu. Ağzını hafifçe çeğiştiren Zaiana, artık bir gemide olmadıklarını biliyordu.

Amaçsız, umutlu bir gezinti. Kumaş parçası bir yön, takip etmesi gereken bir kokuydu ve kumaşı burnuna götürdüğünde onu hemen tanıdı.

"Ne oldu?" Tynan onun yanına geldi.

Ağzı daha da kıvrıldı. "Doğrudan onlara giden yol bu."

Gidiş. Valgard askerleriyle dolu Güney Körfezi'ni deniz yoluyla geçme riskini almaktansa bu yoldan gitmek akıllıcaydı. Bunun yerine Ateş Dağları'ndan geçen belirsiz rotayı izlemek de büyük bir risk ve aynı derecede tehlikeliydi.

Zaiana'nın bulduğu kokuyu buraya kadar takip etmişler, onları en hızlı rotada tutmak için birkaç tane daha bağlı kumaş parçası bulmuşlardı. Bu onları doğruca kokunun güçlendiği ve tazelendiği bu kasabaya götürmüştü. Zaiana'nın avcı heyecanı ile başı dönüyordu. Hâlâ burada olma ihtimalleri yüksekti ve eğer buradalarsa, neyle karşı karşıya olduklarını anladıktan sonra bir plan yapmak çok daha kolay olacaktı.

Atları ormanın kenarında bıraktılar ve kasabanın içinde serbestçe dolaşmadılar. No-Zaiana'nın planları saklanmak, gölgelerde kalmak ve ellerinden gelirse onları uzaktan gözlemlemektir. Kokularının küçük bir hanın çevresinde en güçlü şekilde yayıldığını fark edince ayrılarak çeşitli çatıları kapladılar. Zaiana ve Maverick, uzun ön penceresinden içeri bakabilecekleri kadar iyi bir manzaraya sahip olan bitişik bir binanın eğimine bastırdı. İçerisi tıklım tıklımdı, sarhoşların arasında manevra yapacak yer bile yoktu.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde çömeldiklerinde Maverick, "Ben de girebilirim," diye teklif etti.

Zaiana tartıştı. Eğer pencereden görülebilecekleri yerin ötesinde bir yerde oturuyorlarsa, çatıdaki gözlem noktaları işe yaramazdı. Eğer dolaşırlarsa, fae'lerden birinin onlarda farklı bir şey tespit etme riski vardı. Sadece onların imkansız, acımasız karanlık fae olduklarından şüphelenmezlerdi.

"Tynan'ı göndereceğim," diye karar verdi.

Maverick'in hoşnutsuz itirazı belli belirsiz değildi ama bunu dile getirmekten akıllıca kaçındı.

Tam dengesini korumak ve ellerini serbest bırakıp ona işaret etmek için pozisyonunu ayarlamak üzereyken pencereden gelen bir hareket dikkatini çekti. Hareketli bir yer olduğu için dikkatini çekmemesi gerekiyordu ama yukarıdan aşağıya eğik bir şekilde bakınca bir grup sarhoş insanın masadan kalktığını gördü. Garip giyimli ve tanımlayabildiği türden olmayan bir adam oturmaya devam etti ve ardından birkaç kişi daha boşalan yerlere geçmek için hareket etti.

Zaiana daha iyi görebilmek için yana kaydı ve dikkati dağılınca nemli taş basışını aptalca yanlış değerlendirdi. Utanç verici bir şekilde kaymadan önce bir el kalçasını sıkıca kavradı. Maverick'in parmakları çıplak tenini, derisinin uzandığı yerden kalktığı yere değdirdi. Zaiana midesine yayılan sıcaklık için neredeyse düşecek olmanın verdiği adrenalini suçladı. Omzunun üzerinden ona bir bakış fırlatmak istedi ama onu beklediğinden çok daha yakında bulunca nefesi kesildi. Birkaç santim geriye kayması onu ona doğru bastıracaktı.

Adamın eli henüz onu bırakmamışken "Ben iyiyim," diye mırıldandı. Teninin üzerinde yavaşça ısıyı *düşüren* uğultunun yükseldiğini fark etmek istemiyordu.

Maverick bırakırken ofladı. "Bir şey değil."

Zaiana sözünü geri alarak dikkatini hana çevirdi. Şaşkınlık dolu dikkat dağınıklığı anı gözlemleriyle tamamen dağıldı.

Onlar Fae'ydi. Sinir bozucu bakış açısından onları pek göremiyordu ama geride kalan insanlara kıyasla devasa formlarından o kadarını biliyordu. Oturduklarında tek gördüğü gümüş rengi bir saç telinin arkadan görünüşüydü. Ama onun yanında...

"Bu o, değil mi?" Maverick sonuca vardı.

Zaiana cevap vermedi, gözleri yanındaki açık kahverengi saçlı insanın çarpıtılmış **g ö r ü n t ü s ü n e** sabitlenmişti. Doğrulaması gerekiyordu ama o olduğundan neredeyse emindi. Bu Faythe Ashfyre'dı.

Birdenbire, uzun, yorucu yolculuk haftaları, yol arkadaşlarının dayanılmaz didişmeleri, kaba uyku düzenlemeleri - hepsi acı ruh halinin yerini alan heyecan için tamamen buna değerdi.

İçerideki yoldaşlara sıcak bir yemek getirildi ve mekânı onlar için boşalttığı belli olan diğer garip insanla konuştular. Zaiana her şeyi gözlemledi, ancak duyma imkânı olmadığı ve onları çok sınırlı bir şekilde görebildiği için toplayabileceği çok az şey vardı. Faythe ve

Gümüş saçlı fae sadece iki yolcu değildi. İki erkek fae de onlara eşlik ediyordu ve bir an için Zaiana'nın nefesi kesildi.

"Ne oldu?" Maverick sorguladı.

Zaiana onu görmezden geldi ve dikkatini dağıtmak için gözlerini partilerinin son fae üyesine dikti. Zarif sarışın bir dişi. Zaiana onun hafife alınacak biri olmadığına hemen karar verdi. Taktığı silahlarda, duruşunda ve çevresine olan sürekli dikkatinde bunu görebiliyordu. Bunlardan herhangi birini kullanmaya hazırdı ve bunu ölümcül bir doğrulukla yapacaktı.

Sonra yanlarında bir insan vardı.

"Biliyor musunuz, düşünceleriniz hakkında biraz fikir sahibi olmanız çok iyi olurdu."

Zaiana gözlerini devirdi. "Hazırlık yapmanın anahtarı gözlem yapmaktır. Bu da sessizlik gerektirir. Kulağımın dibinde mırıldanmaya devam edersen bir şeyleri kaçırabiliriz."

O kadar yakındı ki, söylediği her kelime bilinçli olarak görmezden gelmeye çalıştığı sığ titreşimler gibi hissediliyordu. Vücutları neredeyse yan yana temas ediyordu ama kadın onun yakınlığına dikkat etmemek için iyi bir iş çıkarmış, aşağıdaki hedeflerine o kadar dalmıştı ki bunu umursamıyordu.

Yemeğinin sadece yarısını tüketmiş olan fae, görünüşte zararsız olan bu insan adama karşı temkinli bir tavır takınmıştı. Adamın böyle bir tepkiye yol açacak ne söylediğinden emin olamıyordu. Faythe onlara katılmadan önce bir süre daha oturdu ve Zaiana'nın belli belirsiz görüş alanından çıktılar. Gece için çekildiklerini varsaymak mantıklıydı. Zaiana dönerek çatının eğimine karşı sırt üstü uzandı.

Tynan tarafından görüleceğini bildiği hızlı bir el hareketi yaptı, gözleri onun üzerindeydi. Maverick'i beklemedi ve gizlice yere doğru ilerledi.

Dar bir sokağın karanlığında beşi yeniden bir araya geldi.

"Hepiniz biraz dinlenmelisiniz. Herhangi birinin müesseseyi terk etmesi ihtimaline karşı ben nöbet tutacağım," dedi Zaiana.

Tynan, "Nöbeti ben tutabilirim," diye teklif etti.

Zaiana başını salladı. Sonunda onlara yetiştigi için o kadar uyanık ve tetikteydi ki uykunun onu kucaklayacağından bile şüpheliydi. "Nerida ve Amaya'yı alın ve ormanda kamp kurun. Sabah yine burada buluşuruz."

Tynan kabul etmekte isteksiz görünüyordu ama iki dişiyle birlikte dönmeden önce başını salladı. Maverick'in hareketsiz kaldığını fark edince

Ona beklenti dolu bir bakış attı.

"Burada kalmana ihtiyacım yok."

Maverick kayıtsızca omuz silkti. "Eğer bir şeyler içmek için içeri girmeyeceksem, senin arkadaşlığın köpeğinkinden biraz daha iyi."

Zaiana bir tepki vermekten kaçındı, bunun sadece umduğundan çok daha fazla konuşmaya yol açacağını biliyordu. Gözcülük yapmak için ara sokağa doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Gece yarısıydı ve sarhoş bedenlerin ve süvarilerin gürültüsü azalmaya başlamıştı. Bu gece pek bir şey öğrenemeyeceklerdi. Sabaha kadar beklemek zorundaydı.

Zaiana o gece uyumadı. Bunun yerine şehirdeki hareketleri takip etti. Dinledi, izledi ve en azından birkaç saat dinlenmesi gerekirken, zihni çok uyanıktı.

Aynı sokağın duvarına yaslanmış, bir yandan hançeriyle boş boş tırnaklarını karıştırırken bir yandan da gözlerini handan ayırmıyor, hedeflerinden biri ortaya çıkarsa pencereden gözetliyordu. Kapı açıldığında ve gümüşün parıltısını yakaladığında, Zaiana anında doğruldu, gölgelerin içine daha da dalarak gözden kayboldu. Geri adım atarak, atılmış bir sandığın üzerinde oturmuş uyuklayan Maverick'in uzattığı bacaklarına çarptı.

Uyandırıldığı için hoşnutsuz bir inilti çıkardı ama Zaiana'nın sert bakışı onu tembel pozisyonundan sıyırdı. Onun arkasında durmak için geldi. Omzunun üzerinden geçen başı o kadar yakındı ki, sırtında sıcaklığını hissedebiliyordu. Zaiana onun yakınlığını fark ettiği için bile lanet ederken, ondan uzaklaşmak ya da geri çekilmek istemenin çelişkisinden kurtulamıyordu.

Gümüş saçlı savaşçıya bir başkası eşlik ediyordu; uzun kahverengi, dalgalı saçları ve çarpıcı yeşil gözleri olan bir erkek. Onda arkadaşından daha çapkınca bir güzellik vardı, karanlık ve evcilleşmemiş bir yüzeye sahipti.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Zaiana başını çevirdi. Aptalca bir şekilde, yakınlığı Maverick'in yüzünü onunkine o kadar tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı ki, ona baktığı açı neredeyse dudaklarını birbirine sürtecekti. Bu onu sersemletmiş gibi görünüyordu.

ama hemen geri adım atmadı. Gözleri kızın gözlerini tuttu ve kız o siyah gözlerdeki çekimi hissetti. Sanki onların derinliksiz boşluklarında tünel kazma riskiyle karşı karşıyaymış ve bir daha ışığı göremeyecekmiş gibi omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Üzücü bir düşünceydi ama böylesi bir karanlığın cazibesi de vardı.

Gözlerinin etrafında kırışan ağzının sinsî kıvrımı onu kendine getirdi. Zaiana tek eliyle göğsüne bastırarak onu geri itti.

"Yakınından bile geçmiyor," diye mırıldandı onun sorusuna cevap olarak.

"Hmm," dedi Maverick. "Dikkatinin dağılmasına izin vermek senin tarzın değil."

"Onları takip ediyoruz," diye tersledi. Zaman kaybetmeden ya da belki de sadece konuyu kapatmak için çaresizce, Zaiana bir çift fae sokaklarda gezinirken hareket etmeye başladı. Takip etti ve Maverick'in onu izlediğini anlamak için kontrol etmesine gerek kalmadı. Atılmış kasalardan oluşan bir yığına yaklaşan ve binada tırmanabilecekleri kadar yıpranmış oluklar olduğunu gören Zaiana, daha iyi bir görüş açısı ve takip kolaylığı için çatılara çıktı.

Fae birkaç kez durdu ve Zaiana ne sorduklarını yakalamak için kulaklarını ayarladı. Çoğunlukla sıkıcı, sıradan hayat tartışmalarıydı ve sadece gezginler olarak vatandaşları kontrol etmeyi umursamalarını garip buldu. Anladığı kadarıyla, kasaba halkının çoğu "Akıncılar" adını verdikleri bir grupla ilgili bir sorun olduğuna dikkat çekmek istiyordu. Görünüşe göre, kraliyete karşı kan davası güden acımasız bir fae grubu. Özellikle bir isim sürekli tekrarlanan bir korku gibi görünüyordu. *Rezar*.

Zaiana bunların konuyla ilgisi olup olmadığını bilmiyordu ama Akıncılar'ın krallarına olan kininden bahsedildiğinde iki fae de tetikte bekliyor gibiydi. Her zaman temkinli bir şekilde yürüyor olsalar da, herhangi bir durum ortaya çıktığında harekete geçmeye her zaman hazır olsalar da, topladıkları bilgilerle iki erkeğin *daha* tehditkâr görünmesinin mümkün olduğunu düşünmüyordu.

O ve Maverick bir saate yakın bir süre boyunca çılgınca peşlerinden gittiler, yine de hareketsiz durmaktan daha iyiydi. Geceyi onları gözetleyerek geçirdiği ara sokağa geri dönen iki fae, tam Tynan, Nerida ve Amaya'nın arkasından yaklaştığını hissettiği sırada hana girdi. Önünde durduklarında onlara döndü.

Zaiana, iki fae'nin girişimlerinden topladığı tüm bilgiler üzerinde bir süre düşündü ve aksi takdirde sıkıcı ve işe yaramaz bilgiler arasında aklına kurnazca bir plan geldi. Ağzında bir kıvrım oluşurken

Tynan'a, "Bütün gününü benim için birinin izini sürerek geçirmeni istiyorum," dedi.

Onun hınzır parıltısıyla eşleşti ve talimatlarını dikkatle dinledi, yoldaşlarının altısı da önünde dursa bile bu görev için seçebileceği en iyi kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Tynan hiç vakit kaybetmeden kadının talimatlarını uygulamaya koyuldu.

Bu arada Zaiana neyle karşı karşıya olabileceklerini anlamak için biraz eğlenmeye karar verdi. Tynan'ın onları bıraktığı paketi karıştırarak aradığı şeyi buldu.

Hanın penceresinden bakarken, kahvaltı için fae arkadaşlarıyla oturan insanı gördü. Bir an durakladı, nedenini tam olarak bilmiyordu ama sadece onları ve kaygısız tavırlarını, kahkahalarını, *dostluklarını* gözlemliyordu. Krallarının kızı olarak bu insana karşı bir görevleri olduğu açıktı ama bundan çok daha fazlasıydı. Zaiana hiç kimseye itiraf edemeyeceği bir şey hissettiğine şaşırmişti. Kıskançlık.

Sanki saf eziyetten başka bir şey sunmayan düşünceleri kovacakmış gibi başını salladı. Dikkatini dağıtmak için gözlerini onlardan ayırıp elindeki nesneye dikti.

"Bundan emin misin?" Maverick temkinli bir şekilde sordu.

Zaiana yüz ifadesini sertleştirdi. "Onun neler yapabileceğini bilmemiz gerekiyor."

Maverick kendini desteklemek istercesine uzun bir nefes aldı. "O lanet şeyden nefret ediyorum."

Ben de, zihninin zikrettiği ama asla dile getirmediği kelimelerdi.

BÖLÜM 42

Faythe

FAYTHE hafif ve mutlu hissederek uyandı. İçinde uyuyakaldığını hatırladığı başka bir bedenle temas kurmayı umarak uzandı. ama parmaklarını esnettiğinde sadece ince pamuklu çarşaflarla karşılaştı. Gözlerini kırıştırarak açtı. Yatağı boş bulunca, yüzükoyun yattığı pozisyondan dirseklerinin üzerine kalktı.

Odada tamamen yalnızdı.

Faythe dudağını ısırdı, önceki geceyi hatırladıkça yanaklarına bir sıcaklık yayılıyordu. Gördüğü kâbus ve dehşet içinde yanlışıyla yapmaya çalıştığı şey, Reyhan'ın tüm sinirlerini yatıştırarak onu nasıl derin ve huzurlu bir uykuya geri döndürdüğünü hatırlamasıyla tamamen bastırıldı. Faythe hiç kıpırdamadan Reyhan'ın altından nasıl kalkabildiği, bunun ne kadar işe yaradığının bir kanıtıydı.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması onu şimdiki zamana geri döndürdü. Faythe irkilerek alt yarısının üzerine örtülmüş olan battaniyeyi kaptı. Cevap vermek için omuzlarına doladı.

Faythe kapıyı biraz aralayıp başını dışarı eğdiğinde temkinliydi. Karşısında tombul ve esmer bir kadın görünce rahatladı.

"Bunu size getirmem istendi, hanımefendi."

Kadının kucakladığı şeye bakan Faythe rahat bir nefes aldı. Kadının buharı tüten su dolu leğeni getirmesi için kapıyı daha geniş açtı. Leğeni şifonyerin üzerine bıraktı; olaylarla birlikte zihninde canlanan bir başka yerdi bu.

Dün gecenin izlerini taşıyor ve tenini arzuyla karıncalandırıyordu. Kadının kolunun üzerine katlanmış bir havlu vardı ve suyun yanına Faythe'nin bir çeşit sabun olduğunu tahmin ettiği küçük bir kap yerleştirmişti.

Faythe ona döndüğünde, "Teşekkür ederim," dedi.

Başını hafifçe eğdi. "Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı hanımefendi?"

Faythe başını salladı. "Bu mükemmel."

Kadın gitmek için hareketlendi ve kapıda duraklayarak, "Sanırım işiniz bittiğinde arkadaşlarınızın geri kalanı kahvaltı için aşağıda olacak," dedi.

Bu bilgi için minnettar olan Faythe, kadın gitmeden önce bir kez daha şükranlarını sundu. Kendini zinde hissettiğinden, dün gecedan kalan vücudunu tazelemek için sabırsızlanıyordu ve yolculuktan bu yana geçen bir hafta boyunca sadece durup acı soğuk bir banyo yapabileceği akarsular vardı.

Çamurdan ve pislikten arınmak harika bir şekilde özgürleştiriciydi ve zihni rahatlamış, kendini daha hafif hissetmişti. Tamamen giyinen Faythe odadan çıkarken alt kattan gelen gürültünün gece saatlerine göre çok daha hafiflediğini fark etti. Masaların çoğu da boştu ve Faythe buna sevindi, bu kez endişelenecek çok fazla ilgi olmadığı için sert omuzlarını rahatlattı.

Faythe, Izaiah'yı gözleri onu bulmadan önce duydu. Odanın karşısındaki masada, yanında Livia'yla birlikte bir şeye gülüyordu. Reuben sırtı ona dönük o t u r u y o r d u ve Faythe etrafı hızlıca taradığında Reyhan ve Kyleer'ın kayıp olduğunu fark etti.

Izaiah onu fark ettiğinde başını sallayarak yanına çağırmadan önce ona bir sırtıfırlattı. Kız da ona karşılık verdi ve onları neşeli görmek moral vericiydi.

Faythe bir gece önce oturdukları masaya göz ucuyla bakmaktan kendini alamadı. Masa şimdi boştu, Augustine artık hanın ön odasında değildi. Karnı gergin bir huzursuzlukla sıkıştı. Bir yanı onu ikinci bir yüzleşmeden kurtarmak için Augustine'in geri dönmeyeceğini umuyordu ama daha büyük bir yanı da onun hakkında tam olarak ne bildiğini düşündüğünü öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Ona su ve erzak getiren aynı kadın, Faythe bankın altına kıvrılırken önüne bir kâse yulaf lapası koydu. Kadın

minnetle gülümsedi, bal ve yulaf kokusu burun deliklerini doldurdu ve hevesle kaşığını aldı.

"İyi uyudun mu?" Izaiah fincanından bir yudum alarak sordu. Faythe ilk lokmasını alırken Izaiah'yla göz göze geldi ve onun gözlerinin parladığını gördü. "Öyle görünüyor."

Faythe Livia'ya bir bakış attı, Livia gözlerini kaçırırken bilmiş bir gülümsemeyi bastırmak için berbat bir iş çıkarıyordu. Faythe soğukkanlılıkla, "Gayet iyi uyudum, teşekkürler," diye cevap verdi.

"Hmm." Izaiah fincanını yere bıraktı. "Bunu generalimizin yetenekleri hakkında vasat bir geri bildirim olarak kabul ediyorum."

Faythe bir sonraki yulaf lokmasında boğuldu.

Livia kıkırdarken, Izaiah ağzının yarım kıvrılmasıyla ihanete uğrayan masumiyet havasını korumaya çalıştı. İkili birlikte dayanılmaz bir şaka ekibiydi.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye homurdandı Faythe, yüzü kaynıyordu.

Izaiah sırtıttı. "Duvardan duvara böyle şeylerle karşılaştığınızda, bu pek de bir seçim olmuyor."

Faythe yanıyordu, tüm vücudu tutuşmuştu ama ikisi de en ufak bir rahatsızlık ya da kızgınlık belirtisi göstermiyordu. Yüzlerinde sadece saf, alev alev yanan bir eğlence dans ediyordu. Faythe Reuben'e korkuyla baktı ama Reuben kahvaltısıyla meşgul olduğu için konuşmaya sadece yarım kulak kabartmıştı. Sadece insani hislerinin bir şey duymadığı anlamına geldiğini umuyordu.

"Ne kadar da ince duvarlar," diye söze karıştı Livia.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye katıldı

Izaiah.

"Tamam, demek istediğini anladım. Özür dilemek ister misin?"

Izaiah başını eğdi. "Senin kontrolünde olmayan bir şey için özür dileyemezsin," dedi. Faythe'nin kaşları çatıldı ve gülümsemesi bir kediye dönüştü. "Kâbuslar çok korkunç şeytanolardır. Ne demek istediğimi sanıyorsun?"

Faythe onun oturduğu yerde küle dönmemesine şaşırdı. Keşke öyle olsaydı, Izaiah ve Livia'nın sabah eğlencelerinin merkezi olmaktan kurtulurdu. Kaşlarını çatarak cevap vermeye tenezzül etmedi. Dikkatini insan arkadaşına çevirdi.

"Şu ana kadar yolculuğu nasıl buldun?"

Yolculuğun büyük bölümünde olduğu gibi yüz ifadesi soğuktu. Boş bir şaşkınlık dışında çok az duygu ifade ediyordu. "Keyifli," dedi son kaşık yulaf lapasını bitirirken.

Beklediği tepki bu değildi, çünkü çamurlu zeminde ve uzun saatler boyunca at sırtında yaptıkları düzenlemelerle ilgili hiçbir şey rahat değildi.

Onun şüphecilğini fark etmiş gibiydi ve ekledi: "Dışarıda özgür olmak çok keyifli. Açık alanı ve temiz havayı seviyorum."

Faythe bunun doğru olduğunu düşünerek gülümsedi. Daha önce seyahat edeceklerini hiç hayal etmedikleri yerlerde kaybolmak çok hoştu. Çocukken, o ve Reuben memleketleri Farrowhold'dan ayrılacaklarına hiç inanmamışlardı. İnsanlar nadiren inanırdı. Kaç ölümlü yılı olursa olsun, aynı yavan rutini yaşamaya mahkûm olduğu düşüncesi Faythe için her zaman bir kıyamet duygusu olmuştu. Artık her şey farklıydı. Artık Farrowhold'daki o kız değildi ve bir daha asla da olmayacaktı. Reuben de artık o çocuk değildi.

Düşünceleri aynı doğrultudaymış gibi hüzünlü ve düşünceli bir gülümsemeyle birbirlerine baktılar. Faythe onun burada olmasından memnundu. Tıpkı kendisi gibi onun da tüm zorluklara rağmen hayatta kalmasına sevinmişti. Onun yanına yaslanıp tanıdık yumuşak sıcaklığını hissettiğinde kendini durduramadı. Artık daha güçlü, daha kaslı ve daha keskin yüz hatlarına sahip görünmesine rağmen, Reuben'i her zaman o çocuk olarak hatırlayacaktı. Onu her zaman koruma ihtiyacı hissedecekti.

Tam o sırada Faythe, Reuben'in yanından doğrulmadan saniyeler önce bir farkındalıkla kuşatıldı ve başını çevirdiğinde gümüş saçların hana girdiğini gördü. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi, sersemlemişti ama... gergindi de. Önceki geceyle ya da **y a p t ı k l a r ı y l a** ilgili hiçbir pişmanlığı ya da çekincesi yoktu, ama yine de zihninin ön saflarında yer alıyor ve en uygunsuz zamanda vücudunun *ihitiyaç* duygusuyla ağrımaya neden oluyordu.

Hâlâ sert bakışlı bir Kyleer'la konuşuyor olmasına rağmen koyu mavi gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı. Yine de hafifçe gülümsedi ve Faythe de ona karşılık verdi.

Reylan onun yanına gelirken Kyleer da Livia'nın yanına kaydı.

"Ben de tam Faythe'ye ilk gece uykusunun nasıl geçtiğini soruyordum," dedi Izaiah oturlurken, gözleri Reylan'ın üzerindeydi. "Görünüşe göre zavallı Faythe'mizi korkunç bir rüyadan sonra teselli etme yeteneğiniz biraz eksik."

Reylan ona şöyle bir baktı, Izaiah'nınkilere zerre kadar tepki vermeyen gözleriyle tenini büyüleyen tüy kadar hafif bir etki bıraktı

yorum yaptı. "Sanmıyorum," diye cevap verdi. Dans eden safir gözlerinde onaylandığını hissetti. Onun *yardımla* ne kadar iyi uyuduğunu çok iyi biliyordu. "Biliyorsun, bu masada onun konuşmasını bir süreliğine elinden alsan itiraz edecek kimse yok."

Izaiah'nın yüzü sonunda her zaman görmekten zevk aldığı kaş çatma haline bürünürken kıkırdama sırası Faythe'deydi. Yeteneğini ona karşı kullanmayı düşünmemişti ve kullanacağına da inanmıyordu. İstilacı bir şeydi ve tehdit altında olmadığı sürece kullanmazdı. Yine de adam alaylarında acımasızlaştığında bu fikrin cazip geldiğini inkar edemezdi.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi ve karşısındaki fae'ye meydan okuyan bir gülümseme gönderdi.

"Kasabada herhangi bir tehdit yok gibi görünüyor," diye araya girdi Kyleer, "endişelenen varsa diye."

"Tam olarak ne tehdit olarak kabul edilir?" Faythe sordu.

Reylan'ın eli kalçasına indi ve kolu kurnazca ona dolandı. Şaşkınlıkla doğruldu, onun dokunuşuna alışık değildi ama bunun kendisini rahatlattığını ve güçlendirdiğini fark etti. "Sadece şüpheli birileri olmadığından emin olmak ve biz buradayken kasabanın nasıl işlediğine dair birkaç araştırma yapmak istedik. Agalhor krallıktaki küçük köyleri kontrol etmeyi sever."

"Peki her şey yolunda mı?" Faythe kendini ilgili ve endişeli buldu. "İnsanlar iyi mi?"

Reylan ona bir gülümseme attı ama içinde ne okuduğundan emin değildi. Gurur - ama yersiz görünüyordu. "Biraz yiyecek sıkıntısı çekiyorlar. Bu yıl hasat pek iyi geçmedi ve görünüşe göre şehirden gelen arabalar sık sık baskına uğrayıp tehlikeye atılıyor. Bunu krala rapor edeceğim, o da daha detaylı inceleyecek."

"Baskın mı?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. Reylan'ın parmakları kalçasını boş yere okşamaya başladığında, bunun dikkatini dağıtmasına izin vermemeye çalıştı.

"Son zamanlarda Rhyenelle'de isyancı grupların sayısında artış var. Bu yüzden dün gece o korsana güvenmekte acele etmedik. Sizin hakkınızda ya da başka herhangi bir şey hakkında ne bilip bilmediğine bakılmaksızın ona hâlâ güvenmemeliyiz," diye açıkladı Kyleer.

Faythe kaşlarını çattı. "Kasabayı görmek isterim. Eğer bugün yapmamız gereken başka bir şey yoksa."

Fae'ler sessiz kelimelerle birbirlerine bakıyorlardı ve bunun onu germesinden ve ne anlama geldiğinden emin olamadığı bir kızgınlık yaratmasından nefret ediyordu.

Reylan yumuşak bir sesle, "Birinin sizi tanıma ihtimaline karşı burada kalmamız muhtemelen en iyisi," dedi.

Neden nazik bir ton kullandığını biliyordu çünkü hemen savunmacı tarafı alevlendi. "Tanrılar aşkına, biri beni nasıl tanıyabilir? Rhyenelle'e geleli daha beş ay bile olmadı ve Ellium'un dışına çıkmadım!"

İzaya, "Annen şehirleri dolaşmayı severdi. İnsanlar onun kral için kim olduğunu, gelecekteki kraliçeleri olduğunu biliyordu. Bence dış şehirdeki olaylar senin ona ne kadar benzediğini gösteriyor. Bu bir risk olurdu."

Lanet altın gözleri. Rhyenelle'de bir işaret fişeği gibi göründükleri için hızla en nefret ettiği özelliği haline geliyorlardı. "Pelerinli ve kapüşonlu gideceğim ve elimden geldiğince göz teması kurmayacağım," diye ısrar etti Faythe, bütün gün ve gece bu küçük hana tıklımayacağı konusunda kararlıydı.

"Faythe," diye başladı Reylan ama ona attığı bakış, söylemek istediğini bildiği şeyi durdurmuş gibiydi.

"Bu handaki herkes beni gördü ve kimse bir şey söylemedi," diye belirtti.

"Deniz tüccarı yaptı," diye karşı çıktı Kyleer.

Onunla ilgili şüpheleri hâlâ kafasını kurcaladığından, bilgisinin yaygın olmadığı yönündeki iddiasını geri aldı. "Dün gece burada olan düzinelerce insan arasında bir adam oldukça iyi bir oran."

"Sadece bir kişi yeter," diye araya girdi Reylan, sesi sertti. "Kim olduğunuzu fark edecek ve sırtınıza bir hedef tahtası yerleştirecek yanlış türden biri."

"Anlamıyorum," diye devam etti, kendisine karşı tamamen dürüst davranmadıkları için öfkesi artıyordu. "Birinin benim Ashfyre olduğumu öğrenmesinden neden bu kadar korkuyorsunuz?"

"Sesini alçalt," diye azarladı Livia.

Küçümseyici ses tonu o kadar hızlı beyaz bir öfkeyle parladı ki, birdenbire ortaya çıkmış gibiydi ve belki de son derece uygunsuz bir tepkiydi. Faythe o anda kendini anlayamadı ve daha da kötüsü, onu bastıramadı. Kalbi sert bir şekilde çarpmaya başladı ve sanki bir güç örtüsü derisine sızmadan önce yüzeyinde gezinmeye başlamış gibi vücudunun üzerinde giderek artan bir ısı yayıldı. Faythe iki büklüm oldu ve sandalyesinden kalktı. Zarar verme riski olan herkesten uzaklaşmak için duyduğu ani dürtü onu sözsüz bıraktı,

kesinlikle pişman olacağı bir şey söyleme-yapma- riskiyle karşı karşıya olduğunu hissederek odadan aceleyle çıktı.

Faythe arkasından seslenen sesi zar zor duydu, sadece arkasındaki varlığı belli belirsiz fark etti. Ağır ağır nefes alarak odasına girdi ve sanki onu sakinleştirecekmiş gibi ileri geri kısa bir yürüyüşe başladı.

"Faythe, sorun ne?"

Reylan'dı. Tabii ki oydu. Faythe, damarlarında, avuçlarında yakalanan sığ ateş karşısında gözlerini kapadı. "Bilmiyorum," diye nefes aldı. Panik içinde titremeye başladı. "Bence gitmelisin." Bu tanıdık bir duyguydu. Bunalmışlık hissi; aşırı güçlenmişlik. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Avuç içleri... Neden tatlı bir yanmayla karıncalanıyordu? Onları ters çeviren Faythe, içlerinde parlayan ikiz işaretleri görünce dehşetle irkildi - silikti ama sembolün ne olduğunu zaten biliyordu.

Marvellas'ın işareti.

Tökezleyerek geri çekildi ama sert bir güç tarafından yakalandı.

"Seni yakaladım," dedi Reylan, elleri avuçlarının içinde yukarı kalkana kadar dokunuşu kollarının altından kayarak.

Yavaşça onu hissetti, tıpkı High Farrow'da olduğu gibi. Faythe onun varlığını içinde, alev alev yanan, evcilleşmemiş ateşinin üzerinde serin bir dalga gibi hissetti. Bu onun yeteneğiydi, içindeki öfkeli gücün bir kısmını alarak kendini sakinleştirmesini ve kontrolü tekrar ele almasını sağlıyordu. Faythe gözlerini kapadı ve ona yaslandı, tüm odağını gücünü çok fazla yayılmadan önce geri çekmek için kullandı. Adam kulağına bir şeyler söylüyordu. Kelimeleri çıkaramıyordu ama sesi ve sırtına vuran yatıştırıcı gümbürtü onu sabit ve mevcut tutuyordu.

Nefes alışları kolaylaştı ve ateşi azaldı, avuçları artık doyumsuz bir özün hissiyle karıncalanmıyordu. Gözlerini açıp hâlâ Reylan'ın ellerinde olan ellerine bakmaya cesaret ettiğinde, avuçlarının içinde parlayan izler olmadığını bir nefesle fark etti.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti, normal haline döndüğünde kısa süreli enerji atışı karşısında şok olmuştu. Reylan'ın elinden kurtulmaya çalıştı.

Endişeden kafası karışmıştı. "Sanki-" "High Farrow."

Başıyla onayladı. Faythe'nin nabızı hızlı atıyordu, nefesi hâlâ onu saran kısa süreli enerji dalgasının etkisindeydi.

"Yanında getirmedin, değil mi?" Rey lan dikkatle sordu. "Harabe mi?"

Faythe gözlerini kocaman açarak ona baktı ve başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır."

Rey lan temkinli ve derin bir endişe içindeydi. "Belki de yaklaşan gündönümüyle bir ilgisi vardır... yükselişle. Belki de ruhani kan bağınızdan gelen gücünüzü ortaya çıkarıyordur."

Dakodas'ın yükselmesini sağlayacak olan güneş tutulması. Bir ürperti bedenini sarstı. Faythe, o çağırmadan gücünün neden harekete geçtiğinden emin değildi ama bunun mantıklı olabileceğini düşündü.

"Aurialis beni harabelerin kaosa tepki verdiği konusunda uyardı. Sundukları gücü yönlendirebilmek için olumsuz duygularımı kontrol altına almam gerektiğini, aksi takdirde beni tüketceklerini söyledi."

Rey lan düşüncelere dalarak uzun bir nefes aldı. "Sanırım bu arada diğerlerinin de seni kızdırmamaları konusunda uyarılmaları gerekiyor."

Kıkırdamaya dönüşen bir kahkaha attı ve ardından hayal kırıklığının kuru bir hıçkırığına dönüştü. Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Çok uzun süre dinlenmesine rağmen, kısa süreli enerji dalgalanması onu biraz kestirmeyi düşündürmeye yetmişti.

Rey lan hareket etti, kolları sözsüzce ona dolandı ve uzun bir süre öylece durdular. Rey lan'ın haklı olduğuna inanmaya başlamıştı ve mütevazı bir kasabada dolaşmasından endişe duymaları ne kadar saçma görünürse görünsün, bu konuda onlarla kavga edecek gücü kendinde bulamıyordu.

"Sanırım burada kalacağım," diye mırıldandı. Ani ve dramatik çıkışı için özür dilemeliydi. Özür dilerdi ama şu anda tek istediği, korsan Gus'ın söz verdiği gibi her zamanki yerinde uzanacağını umduğu akşam karanlığına kadar yatakta yatmaktı.

"Sanırım ben de öyle yapacağım."

Faythe ne kadar süre uyukladığından emin olamadı. Bu kez uyandığında hâlâ tanıdık, katı bir sıcaklığın karşısında yatıyordu. Onu saran koku, sonsuza kadar o mutluluk verici, rahatlatıcı alanda yatmak istemesine neden oldu.

Konuştukları son şeyi hatırlayamıyordu, Reyhan'ın sesinin alçak mırıltısına dalıp gitmişti ki sözleri bulanıklaşmaya başladı.

Başını geriye doğru eğdi ve adamla göz göze geldiğinde, adamın küçük gülümsemesi bir an için nefesini kesti. "Merhaba," diye fısıldadı, uykudan boğazı kurumuştı. Faythe oturur pozisyona geçti ve odadaki soluk ışığa alışmaya çalışırken yorgun gözlerini ovuşturdu. Masanın üzerinde bir mum yanıyordu ve küçük pencereden dışarı bakmak için döndüğünde parlak aya bakarak gece olduğunu doğruladı.

"Bütün gün dışarıdaydın." Reyhan bembeyaz kesilmiş düşüncesini dile getirdi.

Faythe gözlerini kırptırdı. *O kadar* yorgun olduğunu sanmıyordu. Adamın gözlerine baktığında, safir gözlerinde derin bir endişe ve biraz da korku vardı.

"Sorun ne?" diye sordu, onun aklında rahatsız edici bir şey olduğunu görmüştü.

Başını hafifçe salladı. "Sadece anlamıyorum... neden vücudunun zar zor dayanabileceği böyle bir gücü barındırıyorsun?" Söylemediği şey onun insan olduğuydu. Reyhan, Aurialis'in kardeş Ruhları durdurabilecek tek kişinin kendisi olduğu iddiasına karşı elindeki en büyük argümanı dile getirmişti. Faythe kontrolsüz gücün etkisiyle zayıf düşmüştü ve kötü Ruh'la yüz yüze gelirse Marvellas'a karşı hiç şansı olmayacağını düşünmek endişesini başka hiçbir şeyin artırmadığı kadar artırıyordu.

Reyhan sessizce, "Yeni arkadaşın aşağıda," diyerek konuyu saptırdı ve düşünceleri tehlikeli bir şekilde dönmeye başladığında onun duyup duymadığını merak etmek zorunda kaldı. "Onunla hiç muhatap olmamayı tercih ederdim ama bir şekilde sana yardımcı olabilecek cevapları olabileceğini düşünüyorsan..." Sözlerini yarıda kesti, onun varlığının gizeminden rahatsız olduğu belliydi.

Onu bu kadar endişeli görmek ve bunun sebebinin kendisi olduğunu bilmek içini burktı. Bir şekilde, onun iyiliği için bunu bastırabilmeyi, daha güçlü görünebilmeyi diledi. Zayıf bir başarısızlık gibi hissediyordu ve gerçek neredeyse eziciydi.

"Nereden biliyorsun?"

"Diğerleri kontrol ediyordu. Olanları anlattım. Her şeyi biliyorlar Faythe - şimdiye kadar- Yüce Farrow hakkında ve bana Ruhlar ve senin hakkında anlattıkların hakkında. Bilmek zorundaydılar."

Faythe, yatağın kenarında otururken kalçasının üzerinde duran elini tuttu ve arkasına sıkıştırdı. Bir gülümseme sundu - kasvetli ruh hali içinde toplayabildiği en iyi gülümseme. Anlıyordu ve diğerlerinin de anlamasından çekinmiyordu.

her şeyi biliyordu. Kendisi gibi onların da bu konuda hâlâ milyonlarca sorusu olduğunu hayal ediyordu.

"Şu anda aşağıda onunla birlikteler. Bir iskambil oyununun ortasında olacak kadar medeni bir konuşma yaptıklarına inanıyorum."

Faythe kıkırdadı ve onun eğlenceli bir gülümsemeyle gevşediğini hissetti. Derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve günün kısa olaylarını zihninden silmeye çalıştı. Rey lan yanında durduğunda uyuşmuş kaslarını esnetiyordu.

"İyi hissettiğinden emin misin?"

Faythe başını salladı, gülümsemesi samimiydi. Fiziksel olarak iyiydi ama alt kattaki herkesin karşısına çıkacağı, bütün gün yokluğu için özür dileyeceği ve içinde bir tedirginlik dalgası yaratan tuhaf deniz tüccarıyla konuşacağı düşüncesi sinirlerini bozmuştu. Ama Faythe cesur bir yüz ifadesi takındı. Korkakça davranacak zaman yoktu.

Heyecanlı, sarhoş yaygara tıpkı önceki gece olduğu gibi onu da vurmuştu. Faythe ellerini birbirine kenetledi ve Rey lan bunu fark etmiş olmalıydı çünkü ön odaya girdiklerinde eli Faythe'nin beline gitti. Tıpkı bir gece önceki gibi kalabalıktı, manevra yapacak neredeyse hiç alan yoktu ve neredeyse hiç boş masa ya da koltuk yoktu. Faythe bu gürültü karşısında irkildi ve Rey lan'ın sıcaklığında huzur içinde uyandıktan sonra belki de birkaç dakika daha dinlenmesi gerektiğini düşündü.

Onu kalabalığın arasından geçirdi; çoğu insan, üzerlerinde yükselen Rey lan'ı görünce yer açmak için isteyerek ayrılmıştı. Faythe birkaç adım ötedeki ceset boşluklarından arkadaşlarını gördü. Gülüyorlardı ve bu manzara onun gerginliğini azalttı. Reuben bile uzun zamandır görmediği çocuksu gamzeli gülümsemesiyle küçük bir kâğıt yelpazesine tutunmuştu. Kyleer, Izaiah ve Augustine diğer oyuncular, Livia ise Kyleer'ın kucağına tünemiş, kahverengi saçlarını parmaklarının etrafında döndürüyordu.

Onları ilk fark eden Izaiah oldu. "Ah, işte uyuyan güzelimiz."

Faythe kıpkırmızı kesildi ama Rey lan onun yanına otururken kendini onun oturduğu banka sıkıştırdı. "Özür dilerim," deme ihtiyacı hissetti. "Bir şey kaçırdım mı?"

Izaiah bir el salladı, etraflarındaki boş fincanlara bakacak kadar halsizdi. "Hiç de değil, ama arayı kapatman gerekiyor." Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi bir tanesini kaldırdı ve boş olduğunu belirtmek için salladı.

Faythe eğlenerek dudağını ısırđı. Hiçbirini sarhoş görmemişti ve ilginç bir gece geçireceklerini düşündü. Başını tekrar çevirdiğinde Gus, ne düşündüğünden asla emin olamayacağı, merakla karışık bir m u z i p l i k l e ona bakıyordu.

"İyi ki kaçmadın, yoksa doğru dürüst konuşma fırsatımız olmazdı," dedi ve destesinden bir kart çekip yere koydu.

Kyleer inledi. Livia kıkırdadı ama Ky'nin elindeki desteden bir karşı kart seçerek onu da aynı şekilde yere bıraktı. Gus kaşlarını kaldırarak ona kısa bir onay işareti yaptı.

Faythe oyunu biliyordu. Aslında, şansa ve yığının şansına çok güvenmesine rağmen bu oyunda biraz iyi olduğuna inanıyordu. Kendisini ve Jakon'u Farrowhold'daki handan men ettirdiğinde, çok sarhoş olduğu belli olan bu oyunu hatırlayınca yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. Kalbi en sevdiği arkadaşına özlem duyarken o geceyi düşünmek acı vericiydi. Onsuz Yüksek Farrow'da ne yaparlardı? Sadece Marlowe'la mutlu olduklarını, onun yokluğunda son derece kaygısız ve güvenli bir hayat sürdüklerini umuyordu. Onları tekrar görme düşüncesi Faythe'nin bu yolculuğu sonuna kadar götürüp getirmesini sağlayan şeydi.

"Sizi dinlemek isteyecek kadar ilgimi çektiniz," dedi Faythe kayıtsızca.

Bir barmen geldi, masanın etrafında hızlıca manevralar yaparak boş bardakları topladı ve yerine dolu olanları koydu. Bira Faythe'nin tercih ettiği bir içki değildi ama kaygısını dindirecek herhangi bir şeye minnettar olarak hevesle fincanı kavradı. İlk acı yudumda irkilmemek için kendini zor tuttu.

Gus derin derin kıkırdadı. "Bunu çok duyuyorum." "Eminim öyledir."

Kartlarının üzerinden onu süzdü, gözleri onun üzerinde ve kalçasında gezindi. "İyi bir kılıç kullanıyorsun," diye gözlemledi.

Reylan'ın kaskatı kesildiğini hissetti ve deniz tüccarının ona olan ilgisinin, aptalca bir şekilde aşırı tedbirli vücudundaki her aşırı korumacı siniri harekete geçirdiğini biliyordu. Bu, her zaman onun etrafında yolunu buluyormuş gibi görünen eline de yansımıştı. Bu kısmı umursamadı, hatta hoş karşıladı.

Faythe onun tuhaf yorumundan etkilenmemeye çalışarak, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

"Anahtar," diye mırıldandı, Izaiah sırasını alırken kartlarını gözden geçirip sırayı karıştırırken çok rahattı.

Faythe'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

Ağzında bir kıvrım oluştu ama yine de göz teması kurmadı. "Pek çok şey biliyorum Faythe."

Faythe, onun doğrudan cevaplar etrafında dans etmesine sinirlenerek yumruklarını sıktı. Belki de onlardan bir şey elde etmeye çalışıyordu. Para mı? Silah mı? Ayakkabının düşmesini bekliyordu.

"Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

O zaman bu geceki tek oyunun adamın elindeki kartlar olmadığını fark etti. Bu adam sorularında kurnazdı, sanki onun çok fazla şey anlatmasını bekliyordu. İnsanların zaten bildiğine inandıkları şeyleri itiraf etmelerini sağlayarak böyle bir bilgi hazinesini nasıl topladığını merak etti.

Faythe, "Ben kim olduğumu çok iyi biliyorum," diye mırıldandı.

Gus kahkahalarla gürlledi, gözleri bir an için neşeli bir parıltıyla onunkilere kaydı. "Sorduğum şeyin bu olduğuna inanmıyorum."

"Ne sorduğuna ve nasıl sorduğuna dikkat etsen iyi olur *korsan*," diye uyardı Reylan.

Herkes kendi oyununu oynadı ve sıra Gus'a geldi. Gözleri Faythe'ninkilere kilitlenmeden önce elindeki kartlara baktı. Sırtışı mavi gözlerini neredeyse kırıştırıyordu.

"Neden bana hangi kartı oynayacağımı söylemiyorsun Faythe?"

Kaşları çatıldı. Saniyeler geçti. Sonra bir anda buz kesildi ve tamamen kaskatı kesildi, omurgası dikleşti. Onun bakışını tuttu ve gülümsemesi diğer tarafa doğru genişledi, çünkü onun bunu anladığını biliyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Hiç mantıklı gelmiyordu. O da kendisi gibi bir insandı. Çok az kişi bilebilirken, onun içindeki imkânsızlığı nasıl bilebilirdi?

Faythe'nin kalbi vahşiydi ama korkmuyordu. Garip bir şekilde, sanki bunu bu adama açıklaması gerekmiyormuş gibi neşeli hissediyordu. Saklanması gerek yoktu. Adamın niyetini henüz bilmemesine rağmen Faythe onun sıradışı bilgisine teslim olmamakta ve ona üstünlük sağlamamakta kararlıydı.

Oyuna katılmaya karar verdi.

Dikkatle, Gus'ın zihnini giriş için test etti ve tamamen açık buldu. Gözleri masanın üzerindeki kâğıtlara kaydı. Birkaç saniye ileri geri düşündü.

"Kırmızı kraliçe elmas," diye karar verdi.

Herkes başını ona doğru çevirdi. Rey lan ne yaptığını bilerek yerinden kıpırdandı.

Gus, kızın seçtiği kartı koparıp yerleştirirken yüzünde vahşi bir gülümseme vardı.

Livia yedek desteden bir kart çevirdi. Bir rengi doldurdu ve ona bir tur daha kazandırdı.

"Siyah sekiz maça," diye devam etti.

Buna mecbur kaldı ve bir sonraki manevra onu çok rahat bir pozisyona getirdi.

"Kimin tarafındasın sen?" Izaiah elindeki desteye umutsuzca bakarak şikâyet etti. Ya çok sarhoştı ya da kâğıt oynamayı beceremiyordu, çünkü yüzü zaten kaybeden bir oyuncu olduğunu ele veriyordu. Kyleer sert, Livia şaşkın, Reuben ise eğlenerek sırtıyordu.

"Etkileyici," diye yorumladı

Gus. "Hangi kısmı?"

"Hepiniz."

Faythe nazlı nazlı gülümsedi ve birasından uzun bir yudum aldı. Birayı yere bırakıp kollarının üzerinde masaya yaslandı, belki de alkolün hafif vızıltısı sayesinde kendine güveni artmıştı. O kıpırdandığında Rey lan'ın eli kalçasına indi. Sıyırmak yerine, masanın altından kendi kalçasına asmak için kurnazca kaldırdı, bu sırada kolu onu kısmen kucağına gelecek şekilde yanına çekti. Eğer o da öne doğru eğilirse çenesi kızın omzuna dayanabilirdi.

O yapmadı. Rey lan kabinin uzun arkalığına yaslandı, bir eli tankardının kenarında boş boş dolaşırken diğeri hafifçe iç uyluğunu okşadı. Bunun içinde neden güç ve gurur uyandırdığından emin olamıyordu.

"Şimdi," dedi, "bu saçmalığı keselim ve konuya girelim, olur mu?"

BÖLÜM 43

Faythe

“**H** Benim hakkımda ne biliyorsun?” Faythe sorguladı.

Gus kart yelpazesini yeniden düzenledi. "Doğru soruyu sormuyorsun sorular, Faythe. Tekrar dene," dedi Faythe ile göz göze gelmeden.

Parmakları iki avucunda tuttuğu fincanın etrafında sıkılaştı. Öfkesi her alevlendiğinde, Reylan ya yatıştırmak ya da dikkatini dağıtmak için - muhtemelen her ikisi de- parmaklarını uyluğunun iç kısmında yavaşça gezdirerek karşılık veriyordu.

"Benimki gibi gözleri daha önce nerede gördün?" diye sordu.

Gus bir kaşını kaldırdı. "Uzun zaman önceydi," diye cevap verdi. "Belirli bir Griffin krallığına geçmesi gereken bir kadın. Denizin karadan daha güvenli olacağını düşünmüş. Görünmeden kalmak konusunda oldukça kararlıydı."

Faythe'nin nabızı sert bir şekilde atıyordu. "Adını biliyor musun?"

"Oynamayı bıraktığımızı sanıyordum. Neden şüphelendiğin şeyi sormuyorsun?"

-Annen miydi?"

Reylan'ın parmakları bir kez daha vurdu. Faythe bir nefes aldı, sonra bir yudum daha içti.

Gus yine de cevap verdi. "Evet, yirmi yıl kadar önce Rhyenelle'in kenar kasabası Tamrest'in limanlarında karşılaştığım Lilianna Aklinsera'ydı. High Farrow'da birkaç yıl yaşamıştım -bir yerde kaldığım en uzun süre- ve hikâyelerim karşılığında ona istediği geçişi teklif etmiştim. O da oldukça... *ruhlu* bir türdü," dedi hakaret olmamaya çalışan ama başaramayan bir şekilde.

"Siyah at maça," diye araya girdi Faythe, dikkatini onunla oyun arasında bölüştürerek. "İkiniz de ne hakkında konuştunuz?"

Mavi gözleri onunkilere kaydı. Tereddütle kartı çekti ve yerine koydu. "Her şeyi hatırlamak için sahip olduğumuzdan çok daha fazla gece gerekir. Daha spesifik olmalısın."

"Hediyemiz hakkında ne biliyorsun?"

"*Bildiğim* tek şey, onunkiyle seninkini aynı kefeye koymaman gerektiği."

"Ne demek istiyorsun?"

"Söylediğim şeyi kastediyorum."

Reylan elini nazıkçe sıkarak sözlerini tamamladı: "Lilianna'nın sadece Gecegezme yeteneği vardı. Faythe'nin bir insanın bilinçli zihni üzerinde de iradesi var."

Gus başıyla küçük bir selam verdi. "Gerçekten de öyle. Bunun nedenini hiç merak ettin mi?" "Ben bir Marvellas Varisiyim." Faythe bu bilgiyi hemen ağzından kaçırdı.

Onun sözel hilesine kandığı için lanet ediyordu.

Reylan'ın parmakları Gus'ın tepkisini beklerken kenarda durdu. Deniz tüccarının yüzündeki gülümseme seğirmesi zaferini ele verdi.

"Sen de öylesin, o da öyleydi." "Kırmızı dört elmas."

"Emin misin?"

"Olumlu." Faythe oyunu yeniden düzenlemek için uzandı. "O zaman neden benimki gibi bilinçli yeteneklere sahip değildi?"

Gus sırttı ve seçtiği kartı oynadı. "Şimdi doğru soruları sorduğunuza inanıyorum."

Kyleer homurdandı. "Cidden Faythe, bizimle uğraşmak yerine onu sabote edebilirsin." Tembelce karşı hamlesini seçti.

Reylan onun arkasından hafifçe kıkırdadı, elinin hareketi bir gurur okşamasıydı ve Faythe eğlenerek gülümsemesine engel olamadı.

"Sadakati sapmış gibi görünüyor," diye ekledi Izaiah ve sonra tüm kartlarını katlayarak bir şeye, hayır, *birine* baktı. Faythe onun görüş açısını takip edince kirli sarı saçlı, güzel bir fae erkeğinin onlara doğru baktığını gördü. Güzel ama karanlık bir çekiciliği vardı. Izaiah ayağa kalktı. "Yeniden doldurmam gerek."

Faythe sırttı ve diğerleri, adam dolu kadehini alıp uzaklaşırken gözlerini devirdi. Dikkatini tekrar denize çevirdi

Tüccar.

"Kanım yüzünden mi?" Faythe sordu. "Hem kutsanmış bir kandan hem de doğrudan Marvellas'ın soyundan geldiğin için mi?"

Parmağıyla onu işaret etti. "Aynen öyle. Annen sadece doğrudan soy hattına sahipti, tıpkı büyükannen gibi ve diğerleri gibi. Ama tek soy hattı siz değilsiniz. Babanın kan bağının olması - onun doğrudan soyuyla birleşmesi - seni ne yapar biliyor musun?"

Faythe başını salladı ve Gus öne doğru eğildi, gözleri merak doluydu. "Bir mucize Faythe. Sadece bir varis değil, Marvellas'ın *gerçek* bir varisi. Yaklaşık bin yıl önce yükseldiğinden beri var olan sadece iki kişiden biri."

Faythe bembeyaz kesildi, kalbi hızla çarpmaya başladı ve ağzı tamamen kurudu. "Benim gibi bir başkası daha mı vardı?"

Gus başını salladı. "Sanırım yaklaşık beş yüz yıl önce yaşamış. Ona ne olduğundan emin olamıyorum. Ruhlarla ilgili herhangi bir şeyden bahseden çok az kutsal kitap var, tam da onun istediği gibi, çünkü bunlar yanlış ellere geçerse planlarına ciddi şekilde ters düşebilir." Marvellas'tan ilk kez korkuyla bahsetti ve Faythe'nin vücudu dehşetle karıncalandı. "Senin olduğun şeyin anlamı büyük. Ona ve dünyaya. Ama onun seni durdurmasından korkmamalısın..."

Faythe istemsizce ürperdi.

"Seni *yakalamasından* korkmalısın."

Faythe titredi. Doğrulup omzunu Reylan'ın göğsüne bastırdı ve Reylan'ın kolu onun yerine Faythe'nin etrafında dolandı. "Benden ne istesin ki?"

Gus bir kart çekmek üzereydi. "Hayır."

Durdu.

"Blackjack sonra kırmızı beş kalp."

Önce ona, sonra da yayına baktı. Diğer herkes de aynı sonuca varmış gibiydi. Önümüzdeki bir ya da iki turda kazanmaması neredeyse imkânsızdı. Kyleer bir iniltiyle çekildi. Reuben de hafif bir kıkırdamayla onu takip etti. Faythe bir gram bile zafer kazanamamıştı, cevaplar için o kadar gergindi ki.

Gus kıkırdarak onun seçtiği kartları yerleştirdi ve herkes çekilirken diğerlerini katladı. Birasından uzun bir yudum aldı. "Korkarım emin olamıyorum ama bunun senin kanınla ve *karanlık fae* dediğin şeylerle bir ilgisi olduğuna inanıyorum."

Bu söz üzerine herkes kaskatı kesildi ve o da bunu karnına inen bir darbe gibi hissetti.

Kyleer, Livia'nın yanına eğildi. "Yani bu doğru, karanlık fae'ler yeniden mi yükseliyor?"

"İnsanlar böyle fısıldıyor. Binlerce yıldır yükseliyorlar ama ırklarının sayısını üreme yerine yaratma yoluyla çoğaltmanın bir yolunu buldular," dedi, bu bilgi onu onun kadar rahatsız etmiyordu. "Yeni bir Karanlık Çağ geliyor olabilir."

Nik ve Reylan'ın High Farrow'daki kulübede anlattıkları kısa geçmişi hatırlayınca Faythe'nin tenine yavaş yavaş bir buz tabakası batmaya başladı. O zaman da bundan korkmuşlardı ve Reylan'ın ona karşı gerginleşmesinden şimdi de korkmakta haklı oldukları anlaşıyordu.

"Bunun benimle ne ilgisi var?" Faythe'nin beti benzi atmıştı.

Gus'ın yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Buna vereceğim cevaptan hoşlanmayacaksın."

Faythe neredeyse sallanıyordu, Reylan'ın kolunun onu sardığını hissetti. "Yüce Lord Mordecai'nin tekrar yaşadığını biliyor musun?"

Akıldan çıkmayan bir anı daha. Faythe'nin tek yapabildiği başını sallamak oldu. "Karanlık Fae'yi yaratmak için ruhani kan gerekir. Bir zamanlar kâhinlik yeteneği şimdiki kadar nadir değildi. Marvellas'ın Geçiş Büyüsü'nde kullanmak üzere uzun zamandır onları avladığına inanıyorum."

Aman Tanrım. Canlı, güzel bir yüz zihninde canlandı. Marlowe. Sevgili arkadaşının bu kadar uzakta olduğunu ve Gus gerçeği söylerse kendisine yönelik iğrenç tehdide karşı uyarı gönderemeyeceğini bilmek Faythe'nin midesini bulandırdı.

"Faythe bir kahin değil." Reylan sorusunun cevabını almak için bastırdı, sesi neredeyse tehditkârdı.

"Hayır, o çok daha fazlası. Bir ruhun kanı güçlü ve tehlikeli bir şeydir. Ve gerçek bir Marvellas Varisi olarak, Kan Büyüsü'nün en karanlık biçimi için mükemmel olacak kadar kana sahip olabilirsin. Bir yaşamı dönüştürmek için değil, bir yaşam *yaratmak*, hatta ölüleri diriltmek için."

Ölüleri dirilt.

"Son gerçek varis mi?" Faythe fısıldadı, farkındalık bir gölgeler silsilesi gibi görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Gus'ın, yüzündeki acımasız ifadeyle zaten cevapladığı şeyi onaylamasına gerek yoktu. Herkes sessizdi. Hanın gürültüsü bile kulaklarını dolduran nabız sesiyle bastırılıyordu. Dehşet tenini yapışkan bir sıcaklıkla kapladı. Nefes almak zorlaşmıştı.

"Eğer Mordecai çoktan yükseldiyse, Marvellas Faythe'den ne istiyor olabilir?" Kyleer sordu.

"Bu cevabı bende olmayan bir soru, ama kesinlikle sormaya devam etmeniz gereken bir soru."

Gus'la tanıştığından beri ilk kez Gus'ın tüm neşesi ve sıcaklığı kaybolmuştu. Şimdi ona sempatisini gösteren okyanus gözleriyle bakıyordu.

Reylan'ın eli karnının üzerinde kıvrıldı ve onu incelikle kendine çekti. Ne olursa olsun onun yanında duracağını ve bununla birlikte aynı ölümcül hedefin onu da takip edeceğini bildiğinden, onun dokunuşuyla zorlukla rahatlayabiliyordu. Bu düşünceye katlanamıyordu.

Gus alçak sesle, "Marvellas o kadar karanlık bir büyü kullanıyor ki, Ruhların ötesindeki Tanrılar bunu yasakladı," dedi.

Kyleer alaycı bir tavırla, "Şimdiye kadar başarılı olduysa bunun pek bir etkisi olmamış gibi görünüyor," diye araya girdi.

Gus ona bir bakış attı. "Bizimkinden çok daha fazla diyar var. Hayal edebileceğinden çok daha fazla. İşte bu yüzden böyle Ruhlar kendi iradeleriyle hareket etmek, dengemizi korumak için yerleştirildiler. Bin yıl önce ortaya çıkan olayların nasıl gelişeceğini onların bile tahmin edebileceğini sanmıyorum," diye açıkladı. "Kalbin iradesi yüksek ve kudretli olanlar için bile güçlü bir şeydir."

Faythe, Marvellas hakkında bildiklerini ve yükselmek için neden Tanrılarına karşı geldiğini hatırlamaya çalıştı. Hatırladığı tek şey, *Unutulmuş Tanrıça* kitabından onu aptalca bir huşu ile çarpan aşk hikâyesiydi. Bacağını Reylan'inkinden ayırdı, odadaki hava nefes almasını engelleyecek kadar yoğunlaşırken kendini birine yakın olamayacak kadar sıcak hissediyordu. Öğrendiği her şeyin ötesinde, Augustine'i ilk gördüğü andan beri onu saran huzursuz edici his hâlâ varlığını sürdürüyordu.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Faythe onu anlamak için ne yapabileceğini öğrenmeye çalışarak sordu.

Gus başını eğdi, gözlerine vuran ışık çarpıcı bir okyanus rengini ortaya çıkardı. Çok tuhaf bir merakı vardı. Bilgisi o kadar fazlaydı ki...

Gizem yerine otururken Faythe keskin bir nefes çekti. Bu imkânsızdı. Öyle olmalıydı. Ve yine de... zihninde çılglık çılgılığa bağırان sonucu silemiyordu.

"*Sorun nedir?*" Reylan telaşla bastırdı.

Faythe ona bir bakış attı. Yüzü uyanık ve endişeliydi.

"Sana tanıdık geliyor mu?"

Reylan sessiz kalan adama baktı. Adamın ne yaptığını fark ettiği anı gördüğünü düşündü. Adamın sarı bukleleri, mavi gözleri, hatta çok *tanıdık* gelen birkaç özelliği daha vardı.

"Sen bir kahinsin," dedi Faythe inanamayarak.

Gus hiçbir şey söylemedi, doğrulamak ya da reddetmek için hiçbir ifade vermedi. Buna ihtiyacı da yoktu. Kimsenin sahip olmaması gereken ya da basit bir seyahatten edinemeyeceği muğlak bilgilerinin yanı sıra, bilmeceler ve sorularla konuşmasına, cevapları saklamasına rağmen... görünüşüyle Augustine, Faythe'in hediye barındırdığını bildiği kişiye sinir bozucu bir benzerlik taşıyordu.

Karşısındaki adam Marlowe ile esrarengiz fiziksel özellikler paylaşıyordu.

Mantıklı gelmemeliydi ama tam oradaydı ve inkâr etmek neredeyse aptallıktı. Faythe her zaman Marlowe'un sözde babası Dalton'a hiç benzemediğini gözlemlemişti. Zihni zaman çizelgesini hesaplamak için yarıştı: Gus, annesi gelmeden yıllar önce High Farrow'daydı; Marlowe Faythe'den birkaç yaş büyüktü.

Yukarıdaki tanrılar.

"Kokusunu kontrol edebilir misin?" Faythe, Reylan'ın şüphelerini uyandırmamak için gözlerini Gus'tan ayırmadan sordu.

"Deniz ve bira kokuyor," diye karşılık verdi ve kıkırdamamaya çalıştı. "Akraba kokusunu algılamak için çok daha yaklaşmam gerekirdi."

Bir saniye sonra Faythe kızardı ve Reylan'ın uzun zaman önce High Farrow'a geldiği ilk geceyi hatırladı. İlk yalnız karşılaşmalarında Reylan'ın ona neden bu kadar yaklaştığını şimdi biliyordu. Agalhor'un kokusunu arıyordu.

Doğrulama olmasa bile Faythe gözünün önündeki gerçeği görmezden geleliyordu. Muhtemelen bir kızı olduğunu biliyor muydu? Belki de bu yüzden gitmişti. Hâlâ hayatta olan ama çocuk istemeyen bir biyolojik babaya sahip olması, arkadaşı için yüreğini burkuyordu.

"High Farrow'dan neden ayrıldın?" diye sordu, bunu dostça bir merak olarak göstermeye çalışarak.

Gus omuz silkti ve arkasına yaslandı. "Manzara değişikliği," dedi ama kulağa yalan gibi geliyordu.

"Orada bir kadınla tanıştın, değil mi?" Faythe devam etti. Kendini durduramadı - arkadaşının iyiliği için bilmek zorundaydı.

Gus şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Seni buraya benim hakkımda konuşmak için davet etmedim.

."

"Öyle değil mi?"

Gözleri bir parça kısıldı. Kalbi çılgınca çarpıyordu.

"Ben yaptım."

"Ne oldu?" "O

evliydi." "Ve?"

"Ve benden başka bir şey istemedi."

Bazı gerçekleri saklıyordu ve onun işine burnumu sokmak yanlış gelse de Marlowe'un iyiliği için bu işin peşini bırakamazdı. "Geride ne bıraktığını biliyor musun?" Faythe ağzından dökülen kızgın soruya engel olamadı.

Gus'un her zamanki soğuk ifadesi şaşırtıcı derecede sert ve soğuk bir hal aldı, bu da onun sinirlendiğini gösteriyordu. Gevşek pozisyonundan doğruldu ve eğildi. Etrafındaki Fae'ler de yer değiştirdi.

"Bu seni ilgilendiren bir şey değil, kızım-"

"Kendine dikkat et," diye hırladı Reylan sert ses tonuyla.

Gus tereddüt etmedi. "Hayatımın yıllarını bir ilişki uğruna heba eden ve benimle işi bittiğinde beni bir kenara atan bir kadını geride bıraktım. Eğer onu tanısaydınız, sizi temin ederim ki anlattığı tüm sıkıntılar yalandı."

Marlowe'un annesi. Hamile olduğunu öğrendiğinde evliliğini korumak için Dalton'la ilişkisini kesmesi mantıklıydı çünkü bunun alternatifi... Zina yaptığı için dışlanacak, evsiz kalacak, tek seçeneği denizlerde seyahat eden bir adama bel bağlamak olacaktı - taşıdığı çocuk için belirsiz bir gelecek. Ama Dalton'ın Marlowe'un biyolojik olarak kendisinden olmadığını asla bilemeyeceğini düşünmek hem bir merhamet hem de bir trajediydi. Ve şimdi karşısındaki adam, Marlowe'un varlığından haberdar gibi görünmüyordu.

Faythe başka bir şey sormadan koridorun sonundaki hanın kapısı çarparak açıldı ve içeridekileri alçak mırıltılara boğdu. Reylan ve diğerleri, hatta odanın öbür ucundaki Izaiah bile, elleri çeşitli silahların üzerinde tetikte doğruldular ama kimse kıpırdamadı. Faythe'nin kalbi henüz tanımlanamayan bu davetsiz misafir karşısında yerinden fırladı.

Duvardaki boşluktan birkaç büyük form döküldü. Faythe onların Fae olduğunu hemen fark etti. Kaç tane olduklarından emin olamıyordu.

Alana girerkenki soğukkanlı kibrinden liderleri olduğu anlaşılan kişinin arkasındaki koridoru hâlâ birkaç kişi dolduruyordu.

"Bu gece doluyuz Rezar," dedi barmen, herkes konuşmayı keserken sesi duyulabiliyordu.

"Onlardan uzağa bak Faythe," diye talimat verdi Rey lan.

Tartışmaktan daha iyi olduğunu bildiği için adamın dediğini yaptı. Gözlerini Rey lan'a çevirdiğinde onun da onlara bakmadığını gördü ama yüzü tamamen değişmişti. Her çizgisi kesilmiş ve odaklanmıştı, hemen harekete geçmeye hazırdı. Hesaplıyor ve dinliyordu ve muhtemelen durumla ilgili birkaç farklı sonuç belirlemişti. Bu fae'lerin yerel halk tarafından pek hoş karşılanmadığı açıktı.

"Ah, hadi ama, eminim birkaç kişi için daha yer açabilirsiniz." Fae Rezar konuştu, sesi gölgeler gibiydi, karanlık ve pürüzsüz. "Ne de olsa bu güzel müessesenizde kraliyet ailesini ağırladığınız söyleniyor."

Faythe tamamen kaskatı kesildi. Kyleer, Izaiah ve Rey lan birbirlerine lazer odaklı bakışlar fırlattılar. Livia, Kyleer'ın kucağından kalkmış ve her an saldırmaya hazır bir şekilde çeşitli gizli silahlarını kuşanmıştı.

Faythe, kim olduğunu bildiğini açıkça söyleyen tek kişi olduğu için gözleri kocaman ve suçlayıcı bir şekilde Gus'a baktı. Ancak Gus'ın yüzü tam olarak telaşlanmasa da hafif bir endişe sergiliyor ve davetsiz misafirlerin gelişini beklediğine dair hiçbir belirti göstermiyordu.

"Agalhor ya da Malin Ashfyre barımda olsaydı bilirdim sanırım." Barmen alaycı bir kahkaha attı.

Bir saniye önce, fae kapının yanındaydı; bir saniye sonra, çılgınlıkları yüksek bir kargaşa izledi. Fae bara doğru ilerledi ve adamı barın üzerine çekti. Şimdi onu yakasından tutup duvara yapıştırmıştı.

Kyleer ve Livia ayağa kalktı. Izaiah diğer taraftan yaklaştı. Faythe'nin eli içgüdüsel olarak kılıcının kabzasına gitti, tehdide yönelmek üzereydi ama Rey lan'ın kolunu tutuşu buna karşı uyardı. Faythe dişlerini sıktı, gözlerini ve başını korkakça bir teslimiyetle aşağıda tutarken tek yapabildiği dinlemektir.

"Duymadın mı?" diye şakacı bir sesle söylendi Fae. "Onurlandırmamız gereken yeni bir *prensesimiz* var." Onu arayıp bulmak istemesinin nedeni ne olursa olsun, kin dolu sesi kötü niyetle cınlıyordu. "Ah, Faythe," diye seslendi Rezar kalabalığın arasından. Bunu omurgasının her bir çentiğinde alaycı bir okşayış gibi hissetti.

Neyse ki han, onun durduğu yerden sadece başka bir beden olacak kadar kalabalıktı. "Sevgili vatandaşlarınıza kendinizi tanıtmamanız ne büyük kabalık. Dışarı çık, küçük prenses."

Korkusu, adamın küçümseyici sözleriyle kışkırttığı öfkenin altında hafiflemeye başladı. Damarlarında lanet olasıca tanıdık bir sıcaklık dolaşıyordu. Odaklanmalı ve nefes almalıydı; başka bir olayı kaldıramazdı. Şimdi olmazdı.

Kadının sessizliği ona pek iyi gelmemiştı. "Bak ne diyeceğim Faythe," diye devam etti, "bu gece kendimi sabırlı hissediyorum. Kendini göstermen için sana üç saniye veriyorum, yoksa bu adamın hayatına mal olacak."

Kalbi durdu. Ciddi olamazdı. "Bir."

Tanrım, öyleydi. Faythe çılgın bir panikle başını Reylan'a çevirdi ama Reylan onun başını hafifçe salladı.

"İki."

Kalbi küt küt atıyordu. Belki de bunun bir blöf olduğunu, Fae'lerin ona ulaşmak için masum bir adamı öldürmeyeceğini biliyorlardı. Faythe o kadar değerli değildi.

"Görmüyor musunuz? Değerli asilleriniz sizin zavallı varlığını umursamıyor."

Sonra Faythe'nin kanını donduran mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu. Bakmadı, önündeki masayı öyle sert kavırıyordu ki kıymıklar parmaklarına takıldı. Herkes şeytani varlıktan uzaklaşmak için çırpınırken kulaklarını çığlıkları ve kargaşayı bastıran bir çınlama doldurdu.

Reylan'ın onu banktan çektiğini hissetmedi, ne de hepsi silahlarını çekerken ve uzun formlardan oluşan bir duvarın arkasında sıkışıp kaldığında arkasından itildiğini. Bir adam ölmüştü. Onun adına, onun hayatı alınmıştı ve ne için? Çığlık atmak, nedenini sormak istiyordu ama kelimeler göğsünde vahşi bir fırtına gibi savrulup duruyor, tutarlı bir ses çıkaramıyordu. Kelimeler adalete hizmet edemezdi ama kılıcı edebilirdi.

Kollarındaki karıncalanma daha da kötüleşti. Isı cildini kayganlaştırdı ve nefesleri zorlaştı. Bu sefer, onu geri çekmeye zorlamadı. Bunun yerine... o güce geri uzandı.

"Ortalık daha fazla karışmadan hepiniz gitmelisiniz." Belli belirsiz ayırt ettiği ses Kyleer'a aitti.

Karanlık bir kıkırdama bedenlerin arasından sızarak öfkesini alevlendirdi. "Kudretli General Reylan Arrowood," diye şaşkınlıkla kahkaha attı fae.

"Sizi fark etmiş olsaydım, bu talihsiz olaydan kaçınabilirdik. Arkanızda değerli bir şey sakladığınızı sanmıyorum?"

Konuşma şekli ona avıyla oynayan bir yırtıcıyı hatırlatıyordu. Kötü niyetli, alaycı. Bu ona Kaptan Varis'i hatırlattı. Birdenbire, sanki ona yaptığı -onu öldürdüğü- şey yeterli bir ceza değilmiş gibi geldi. Tamamen kendi hisleri miydi yoksa içinden geçen şeytani güç mü zihnindeki karanlık düşünceleri dile getiriyordu emin olamıyordu ama ikinci bir şans gördü... kâbuslarına hâlâ musallat olan canavardan intikamını almak için.

"Seninle tanışmayı çok isterim Faythe Ashfyre," diye seslendi Rezar.

Onun adını her söylediğinde, derisinin altında alevlenen ateşi daha da artırıyordu. Yine de odaklandı. Eskisi gibi onu boğmasına izin veremezdi. Kullanma şansı bulmadan önce olmazdı.

Rezar alay etti. "Bir zalimin kızının neye benzediğini herkese göstermek için."

Kyleer ve Izaiah hareket ederek önündeki ceset yığnında bir açıklık yaratırken Çelik şarkı söyledi. İki kardeş bıçaklarını her iki taraftan Rezar'ın boğazına doğrulttu ama liderlerinin yardımına gelen altı kişi tarafından eşit derecede tehdit edildiler.

"Ben buradayım," dedi Faythe. Sesinde ölümcül bir sakinlik vardı ve tüm korku duygularını bastırıyordu.

Artık tam arkasında olmadığını fark eden Reylan onu tekrar engellemek için hamle yaptı ama Faythe gözlerini ona dikti ve o n u n sert bakışlarında okuduğu şey, yakın adımını durdurmasına neden oldu. Fae' yle karşı karşıya gelmesine izin verme konusundaki isteksizliği yüzüne kazınmıştı ama çenesinin kasılmasını izlerken geri çekildi, yakın ve silahlı durdu.

Faythe başını yavaşça Rezar'a çevirirken kılıcını çekti.

Yüzündeki gülümseme vahşilikten başka bir şey değildi. Gözleri ela tonlarındaydı, ama onlara baktıkça gözbebeklerinin her türlü renk kırıntısını yutmak için genişlediğini görüyordu. Sert yüzünün üzerinde uzun, kabarık bir yara izi vardı.

Önünde Kaptan Varis'i gördü. "Ama keşke olmasaydım diyeceksin."

Faythe bir adım öne çıktı. Sadece o ve kendisi vardı. Ona hâlâ eziyet eden canavarı öldürmesi ve intikamını alması için ikinci bir şans.

anlamsızca alınan masum bir hayat. Rezar'la arasındaki mesafeyi kapatırken onun adını duyduğunu sandı ama midesindeki karanlık kıvrım, damarlarındaki uğultu onu sadece tek bir hedefe odaklanmaya yönlendirdi.

"İşte orada," diye gözlemledi Rezar, gözleri onu uykusunda bile terk etmeyen aynı sadist parıltıyla dans ediyordu. "Zayıf ve *insan*," diye tükürdü. Gülümsemesi düştü ve gözleri güçlü bir nefretle doldu. "Agalhor'un krallığın kaderini teslim etmek istediği kişi bu."

Kim-ne değil. Sanki adamın tabanındaki bir hamamböceğinden farkı yokmuş gibi. O zaman adamın hayatına son verirken neden gözünü bile kırpmadığını anladı. Arkasından kaç kişiyi daha düşüncesizce öldürdüğünü düşününce Faythe'nin öfkesi bembeyaz olmuştu. İnsanlar onun için sığırdı. Zayıf ırkları hor gören biri için.

"Onunla nasıl konuştuğuna dikkat etmelisin." Kyleer'ın sesi karanlığın içinde tanınmaz haldeydi. "Boğazını parçalaması umurumda değil."

Rezar ona bir bakış bile atmadı. "Konuşuyor mu, yoksa bunun için köpeklerine mi ihtiyacı var?"

Faythe mizahtan çok uzak bir kahkaha attı. "Kyleer, Izaiah."

Dikkatleri rakibin üzerindeydi ama bakışları

Onu.

Faythe tek bir baş hareketiyle onun yolundan çekilmesi için sessiz bir komut verdi.

Reylan gibi onların da yüzlerindeki protesto ifadesi seğirdi ve hemen harekete geçmediler. Faythe sağlam durdu, i ç i n d e hâlâ büyümekte olan gücün dizginleriyle boğuşurken, öfkesi ve gevşek duygularıyla dans ederken, itaat etmeleri için içten içe yalvardı. Kyleer ve Izaiah nihayet kılıçlarını indirip Rezar'dan geri çekildiklerinde rahatlamıştı -büyük bir rahatlama-. Tüm merhamet düşüncelerini yok eden gücün kucağında neler yapabileceğinden emin olamıyordu. Kontrolünü tamamen kaybederse kimseyi bağışlayacağından emin değildi.

"Cesur küçük kız," diye kışkırttı Rezar, karşı karşıya gelmekten zevk alıyordu. Kullandığı ton bile acımasız kaptana benziyordu. Bu onun içinde yaşayan en karanlık arzuyu körükledi; intikam duygusunu tek bir biçimde besleyen bir arzuyu. Kan. Aşağıya bakarsa, kılıcının kabzasına dayadığı avuçlarında alev gibi hissettiği o işaretleri göreceğini biliyordu.

"General Reylan, bir masumun öldürülmesinin cezası nedir?" Faythe gözlerini önündeki fae'den ayırmadan sordu.

Bir sessizlik oldu ve kadın onun adına müdahale edip etmemeyi düşündüğünü biliyordu. Müdahale etmedi ama ona yakın ve silahlı bir şekilde yanında kaldı. "Duruşmaya bağlı olarak hapis ya da idam, Majesteleri."

Neredeyse gülümseyecekti, ağzının kenarlarının hafifçe kıvrıldığını hissetti. Faythe bir kez olsun kendisine bahsedilen unvanın okşamasından hoşlanmıştı ya da belki de bu, otorite tacına tepki olarak damarlarında şarkı söyleyen güçtü. Kulağına fısıldıyor, yeteneğini kullanması için ilahi söylüyor, kirletmeye çalıştığı isimle adalet hizmet etmesi için onu çağırıyordu. Bu gece birileri bir arkadaşını, bir kardeşini, bir kocasını ve hatta belki de bir babasını kaybetmişti. Böylesine acımasız, anlamsız bir cinayetin suçlusu için başka adil bir ceza göremiyordu.

"Pekâlâ, duruşmaya devam edelim, olur mu?" Faythe kılıcını kınına soktu, elleri içinden akan büyüün etkisiyle hafifçe titriyordu. "Bu gece kanunsuzca bir adamın canını aldın. Benim kararına göre sen de aynı kaderi paylaşacaksın. Buna itirazı olan var mı?" Faythe bakışlarını odanın üzerinde gezdirdi.

İnsanlar toplanmış ve solgun yüzlerle ona bakıyorlardı. Diğer fae'ler daha az korkuyorlardı ama yine de temkinliydi. Rezar'ın yoldaşlarından birkaçı, ondan korkmaları gerekip gerekmediğini merak ederek kendi aralarında bakıştılar. Ama kimse konuşmadı.

Faythe soğuk bir şekilde gülümsedi. "Güzel."

"Bir *insan kızından* korkmuyorum." Rezar öfkeleni.

Kyleer bir adım ilerledi, ama Rezar'ın yandaşları da öyle. Taraflardan birinin önce davranmasını bekleyen gerginlik hissediliyordu. Adalet için tek bir yol vardı ve hepsi de tehditlerden olabildiğince uzak köşelere sıkışmış masumların üzerine kaos yaymadan o handan ayrılacaktı.

Faythe başını sallayarak dilini şaklattı. Yüksek sesli fısıltıları dinledi, şarkı söyleyen ve kullanılmaktan zevk alan doğaüstü bir güçtü bu. "Beni hafife alan son kişiye ne olduğunu sana anlatabilirim."

Rezar vahşi bir öfkeyle kılıcını çekip kurtardı. Arkadaşları da onu takip etti. Çelik ses çıkardı, bedenler hareket etti ve kılıçlar havaya kalktı.

"Ama sana göstermeyi tercih ederim."

İlerleme çabası bir ayağının ileri atılmasıyla durduruldu. Boğuk bir ses onu terk etti. Arkasındakiler ne yapacaklarını şaşırmış bir halde şaşkınlıkla yer değiştirdiler. Nefret ve kötülüğün akılsız takipçilerinden başka bir şey değillerdi.

Faythe ona doğru yavaş ve bilinçli adımlar atıyor, onu hareketsiz tutarken burun deliklerinin alevlendiği her santimi değerlendiriyordu. Boğucu bir sıcaklık tenini kapladı ve onu terden sıırsıklam etti. Yeteneği, kullanabileceğinin ötesinde artmaya başladı ve onu tüketti. Nefesler, mırıltılar ve korku fisıltıları

-belki de huşu- odada yankılandı. Rezar'ın önünde durarak onun iğrenç bakışlarını hiç kırmadı. Öfkesi tam üzerinden geçerken, bu nefretin içinde kurtarılacak bir şey olmadığından emin olmak için onun her parçasını dıştan ve içten inceledi.

Çenesini kaldırdı, gözlerini onunkilerden ayırdı ve kararını verdi. "Getirin onu."

Beklemedi ve çıkışa doğru yürüdü, ama onun ayak seslerini ve kaba protestolarını duydu. Herkes onun yolundan çekilmişti ama o onların korkusuyla gurur duymuyordu. Belki de yapmak üzere olduğu şey pervasızca ve bencilceydi. Ama umurunda değildi. Eşit derecede karanlık düşünceleriyle sevinen ve gelişen karanlık okşayış, aklındaki tek şeydi. Bire bir dövüş. Faythe'nin ikinci şansı... geçmişindeki iblisi sonsuza dek öldürmek için.

BÖLÜM 44

Faythe

OUTSIDE, FAYTHE DREW Lumarias. Odaklandı, şarj oldu. Kontrolün kendisinde olduğunu hatırlamak için derin bir nefes aldı. Olduğu şeye sahip olacaktı. ve gücünün onu ele geçirmesine izin vermemeliydi.

Ayak sesleri onu hanın ötesindeki açık alana kadar takip etti. Rezar'ın Kyleer ve Izaiah tarafından dışarı sürüklendiğini duydu. Kasaba halkı gölgelerden dışarı çıkmaya başladı, kargaşaya dikkat kesilmişlerdi. Pencerelerden silüetler görünüyordu ve bir kalabalık mırıldanarak toplandı.

Faythe hepsini susturdu.

Sonunda ona doğru döndüğünde sadece o ve savaşmak için durduğu fae vardı. Kyleer ve Izaiah onu dizlerinin üzerine itti ve o da onlara küfürler savurdu.

Faythe duygularını belli etmeden, "Silahlanın," diye emretti.

Yüzü vahşi bir öfkeyle ona doğru döndü. O yüz... Faythe, kendisine güçlü bir kötülükle bakan Kaptan Varis'in görüntüsünden kurtulmak için gözlerini birkaç kez kırpmak zorunda kaldı. Bu eziyet vericiydi. O yara izi derisini her kestiğinde, ela gözleri siyah tarafından her yutulduğunda, bu onun kalbini hâlâ çarptırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Reylan ona ulaştığında sesi alçaktı. Faythe gözlerini onunkilere kaydırды. "Adaleti yerine getiriyorum."

"Yol bu değil." "Peki ne?"

Çenesi protestoyla titriyordu ama Faythe geri adım atmadı. Yapamazdı. Reyhan'ın gözleri onunkileri aradı ama neyi değerlendirdiğinden emin olamadı.

"Kendini harcıyorsun. İzin ver bununla ben ilgileneyim."

Faythe tamamen ona döndü. "Bana olan inancını ne zaman ortaya koyacağını seçemezsin. Ben de seçemem. Rhyenelle'in varisi olacaksam, işte bu kadar. Sorumluluk. Kabul etmesi ne kadar zor ya da külfetli olursa olsun."

Reyhan'ın hesapçı bakışı anlayışla yumuşadı. Başıyla küçük bir selam verdi ve Faythe'nin sağlam duruşu, bu konuda onunla kavga etmediği için rahatlatarak sarkma tehlikesi geçirdi. Endişesi devam ediyordu ve göğsü sıkışsa da acıyı geri çekmeye zorladı. Bunu yapmak zorundaydı.

Tek söylediği "Çabuk ol," oldu, sesine bir parça gurur karışmıştı.

Faythe dudaklarında hafif bir gülümseme belirmesine izin verdi. "Planlıyorum." Bakışları, ayağa kalkmış ve şimdi elinde etkileyici bir çelik kılıç tutan Rezar'a döndü. Öfkesi odaklanmıştı ve sanki kendini geri almak için bir şansı olduğunu düşünüyormuş gibi onu kılıcıyla kısırdı.

Etraflarındaki kalabalık belirgin bir şekilde arttı. Herkes sanki bu büyük bir gösteriymiş gibi hanın dışına yığıldı. Bu düşünce midesini bulandırdı, neredeyse yüzleşmekten vazgeçmesine yetecekti. Amacı Rezar'la alay etmek değil, adaleti göstermekti. Bu kasabanın ve diğerlerinin insanları, onun yıkmaya çalıştığı Ashfyre adı altında korunacaktı. Bunu yapabiliirdi.

Yine de karanlık ve bencil bir yanı, ona huzur getireceği umuduyla fae'yi öldürmeye hazırdı. Ölümünde bile gitmesine izin vermeyi reddeden başka bir kötü kötülükten huzur.

"Beni yenebileceğini *mi* sanıyorsun kızım?" Rezar tükürerek tek bir adım ilerledi.

Faythe, Reyhan'ın öfkesini gölge dalgaları gibi *hissedebiliyordu*. Müdahale etmek için duyduğu ezici isteği. İçindeki kaos ve güç fısıltısı sayesinde Faythe ona geri dönmek için sakinleştirici bir dalga buldu ve bunun, ihtiyacı olanı elde edene kadar onu tok tutmaya yeteceğini umdu.

"Öğrenelim bakalım," diye cevap verdi ama kıpırdamadı.

Bekledi. İzledi. Dinledi. Rezar onun zihnindeki varlığını bile hissedemeyecek kadar öfkeye kapılmıştı, o kadar çok nefret ve kötülük vardı ki Faythe kendi bastırılmış duygularını birbirine karıştırmamaya odaklanmak zorundaydı, yoksa asla olmak istemediği bir şeye dönüşme riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Acımasız ve dengesiz.

Rezar tam da Faythe'nin beklediği gibi hızlı hareket etti. Faythe onun saldırısının etrafında döndü ama Rezar hiç vakit kaybetmeden dönüp bıçağını yatay olarak kesti. Faythe bundan da kaçınmak için uzun bir adım geri çekildi. Hızına yetişmek mümkün değildi ama hamlelerine daha o yapmadan cevap verebilmek koreografisi yapılmış bir dans gibiydi. Şarkıda keyif vardı ve izleyici kalabalığından tamamen kopuk bir şekilde rüzgâr gibi adım atıp dönerken ne kadar zaman geçtiğinden emin olamıyordu. Rezar'ın henüz ona vurmamış olmasına duyduğu öfke arttıkça, sükûnet dansı vahşetle eşleşti.

Kılıcı ilk kez onunkine öyle bir güçle saplandı ki, öfke titreşimleri kollarından göğsüne doğru yayıldı ve zihnini de öfkeye uydurdu. Faythe onun fae gücüne karşı koyamazdı, bu yüzden çınlayan çeliğin melodisinin tadını çıkarırken, bıçaklarının tekrar kilitlenmesine izin vermedi.

Adamın bir sonraki hamlesinin etrafında döndü. Tüm gücünü kullanarak, o kendini yeniden konumlandıramadan dizlerinin arkasına güçlü bir tekme gönderdi. Rezar gürültülü bir homurtuyla yere düştü. Faythe kılıcını onun sırtına dayadı. Adam silahının merhametine kalmışken, öldürücü ucu omzunun üzerinden, göğsünün üzerinden geçirdi ve bir kez daha ona bakmak için etrafında döndü.

Onu kıştıran bakışı öldürücü olmaktan başka bir şey değildi. Onu öfke ve dehşetle karşı karşıya getiren tanıdık, karanlık bir bakış. İnsanlık dışı bir öfkeyle buruşan yüzüne rağmen Faythe ilk kez onun korkusunu hissetti. *Ondan* korkuyordu.

Rezar'ın mürettebatından birkaçı ona yardım etmek için harekete geçti. Faythe onlara bir bakış bile atmadan altısının da kontrolünü ele geçirdi. Etrafındaki bu kadar çok zihnin nabzı neredeyse onu sallıyordu. Bunaltıcıydı ama içindeki güç, ilgilenmediklerini filtrelemesine yardımcı oldu. Onu dinledi.

"Nesin sen?" Rezar öfkeyle karışık bir şaşkınlık içinde boğuk bir sesle konuştu.

Faythe avucunu kaldırdı ve bir an için içinde yaşayan sembolün büyüüne kapıldı ama odaklandığı şey bu değildi. Yavaşça artan basıncı hissetti; fiziksel kavrayışının içinde, başka hiç kimsenin göremeyeceğini bildiği, Fae'nin özünden bir küre oluşuyordu. Faythe onun olduğu her şeyi görebiliyor, hissedebiliyor ve duyabiliyordu. Dünyayı çoktan kurtardığını sandığı kötücül kötülüğe o kadar çok benziyordu ki.

"Bana güçsüz diyorsun ama kendine bir bak," dedi boş boş, başını avucundaki küreye doğru eğerek. "İçten içe çok küçüksün. Korkuyu, başkalarının kendi gerçeğini görmesini engellemek için kullanıyorsun. Bir korkaktan başka bir şey değilsin." Faythe onun gözleriyle karşılaştı ve savunmasız görünmekte haklıydı; sonuyla karşılaşmadan önce bu korkuyu gerçek benliğini ortaya çıkarmak için kullanıyordu. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Rezar'ın gözleri yeniden parlamaya başlamıştı. "Bu krallık sen sahiplenmeden önce yanacak."

"Faythe sakince, "O zaman küllerden bir tahta oturduğuma tanıklık etmeyecek olman çok yazık," dedi.

"Bırakın bir *kızı*, bir insan bile hükmedemez!"

"Ben insan değilim." Faythe'nin yüz ifadesi irkilmedi, tereddüt etmedi. "Ben de Fae değilim." Etrafında toplanan kalabalığa baktı ve her iki türün de gözlerini ona diktiğini gördü. "Ben her ikisiyim."

"Sen değersiz bir insan parçasından başka bir şey değilsin-" Rezar kelimedede boğuldu, arkadan göğsüne saplanan bir okun darbesiyle kesildi. Kanla kaplanmış demir uç kalbinin çok yakınından çıkmıştı.

Faythe şaşkınlıkla başını kaldırdı ve Reyran'ın hâlâ atış yaptığı yayı ustalıklı tuttuğunu gördü. Gözleri sert ve öfkeliydi. Göğsü, ifadesini korkutucu bir şeye dönüştüren öfkeyle inip kalkıyor, karşısındaki fae'ye sabitleniyordu.

Dizlerinin üzerindeki Rezar'ın boğulma ve sıçrama sesleri dışında her şey durgun ve sessizdi. Fae'ye güçlü bir nefretle bakarken Faythe gözlerini Reyran'dan ayırmadı. Sonunda yayını indirdiğinde, bakışlarını ona kilitlemek için yukarı kaldırdı.

Faythe, Rezar'ın yaşam gücünün nabzının avucunda döndüğünü hissetti; ölümcül ok atışından dolayı bocaladığını hissetti. Bakışlarını ayıran Reyran oldu. Yayı bıraktı ve mesafeyi o kadar hızlı geçerken yüzünde nezaket ya da merhamete dair hiçbir şey yoktu ki Faythe'nin tek yapabildiği izlemektir.

"Onunla nasıl konuşman gerektiği konusunda uyarılmıştın," dedi Reyran tüyler ürpertici bir sakinlikle. Attığı oku acımasızca kavrayıp Rezar'ın göğsünden, fae'nin acı çığlığıyla maskelenmeyen mide bulandırıcı bir sesle çıkardığında tereddüt etmek için hiç duraksamadı. Yaradan kan akıyordu ama Reyran oku bir kenara fırlatırken, ellerinden biri Rezar'ın boğazına dolandı ve başını garip bir şekilde geriye iterek üzerinde yükselen fae generaline bakmaya zorladı.

Yine de o anda general değildi. Tanıdığı nazik savaşı değildi. Faythe onun bir zamanlar kendisine açıklamaya çalıştığı şeyi gördü. Onun bir zamanlar olduğu, olmak için yaratıldığı acımasız katili gördü. Ama içinde korku yoktu. Rey lan kendi adalet ihtiyacını fae'lerden çıkarırken ne tiksinti duydu ne de yargıladı.

"Kraliçenizin önünde diz çökerek öldüğünüzü bilerek Cehennem'de azap çekebilirsiniz."

Rezar'ın ağzı bir açılıp bir kapanıyordu ama boğulma ve sıçrama sesleri arasında "Çok yaşa Kral Malin" diyebilirdi.

Faythe Rey lan'ın sıcak öfkesinin yakıcılığını hissetti ve o anda ne yapmak üzere olduğunu anladı. Yumruğunu sıktı, Rey lan Rezar'ın boynunu keskin bir şekilde kırarken karnını kavuran acıya karşı dişlerini sıktı. Acı birkaç saniye içinde azalırken Faythe yüzünü buruşturdu.

Sonra hiçbir şey hissetmedi. Kötü kalpli fae'nin bedeni yere düştüğünde adil bir ceza verilmiş gibi bile hissetmedi. Bunu hak etmişti ama bu, kendisiyle birlikte masum bir canı ve muhtemelen daha önce de pek çok canı aldığı gerçeğini değıştirmiyordu.

Faythe'nin başı zonkluyordu ama gitmesine izin vermiyordu. Daha doğrusu, yaptıklarından dolayı içinde öfke ve sevinç duyan güç gitmesine izin vermiyordu. Hava solumak alev solumak gibi oldu. Görüşü bulanıklaştı.

Bir şey ona dokundu. Bir el henüz düşürmediği ön koluna, diğeri de beline. Temasla birlikte içine dolan serin dalga için dokunuşu memnuniyetle karşıladı ve kısmen bu güce yaslandı, güç ağlayıp varlığında azalırken yorgunluk zihnini süpürdü. Rey lan'ın varlığı. Fırtınayı dindirmek ve kaosu evcilleştirmek için içeri girdiğinde.

Güç onun gitmesine izin veriyordu. Şimdilik.

Diğ er zihinler üzerindeki hakimiyeti gevşedi ve geri çekildiler; korku, vahşi yüzlerini korkmuş çocuklarınkine döndürmüştü.

"Arkadaşınla aynı kaderi paylaşmak istemiyorsan, git," diye hırladı Kyleer.

Faythe bocalıyordu ama ayak seslerini duyuyor ve onlardan uzaklaşmak için koşuşturan bedenleri seçebiliyordu. Serinlik içinden süzölmeye ve ateşi söndürmeye devam ederken Faythe hâlâ toplanmış olan kalabalığa baktı -başka kimsenin yaralanmadığından emin olmak için. Gözlerini kırptırdı, gördüklerinin doğru olup olmadığından emin değildi. Duyuları bir anda uyandı.

Birçoğunun düştüğünü ve diğerlerinin de hızla onlara katıldığını görünce paniğe kapıldı. Faythe bir anlık dehşet içinde yanlışlıkla onlara da saldırdığını düşündü.

Ama görüşü odaklandığında, insanlar ölmemiş ya da zarar görmemişti. Çok uzaktaydılar. Tek dizlerinin üzerine çökmüş, başlarını eğmişlerdi. Faythe gördüklerine inanamıyordu. Bu korkudan ve Fae'ye boyun eğmekten miydi? *Ondan korktukları için miydi?*

"Anka Kraliçesi," diye nefes aldı bir kadın kalabalıktan gelen huşu dolu bir sesle. Bu ses kitleler arasında mırıldanana kadar aralıklı olarak yankılandı. "Teşekkür ederim."

Faythe şaşkına dönmüştü; yorgun zihni ve bedeni utanç ve suçluluk duygularıyla dolup taşıyordu. Orada olmaya daha fazla dayanamadı. Onların minnettarlığını hak etmemişti, düşmüş fae sonunu getirmeyi ne kadar hak etmiş olursa olsun, kötü tarafını göstermekten başka bir şey yapmamıştı. Onları kurtarmamıştı. Onun yüzünden hayatını kaybeden adamı da kurtaramamıştı.

Ancak güç tamamen kesildiğinde tam benliğine geri döndü ve farkındalık duygusu ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. Suçluluk, dehşet hissetmek istedi ama hissetmedi. Belki de yorgunluğu geçtikten sonra hissedecekti. Her şeyden çok dinlenmek istiyordu.

Reylan arkasındaydı, onu bir kez daha geri getirdikten sonra hâlâ onu tutuyordu. Hissettiği tek pişmanlık, onu bir kez daha bu işin içine sürüklemek zorunda kalmasıydı; onu kendinden kurtarmak için kendi yeteneğini harcamasıydı.

Adam onu yürümesi için ikna etti ama Faythe başını kaldırıp özellikle bir kişiyi aradı. Hanın girişinde Gus'ı gördü, yanında getirdiği birayı yudumlarken arkasını duvara yaslamış olan tek kişi oydu. Yüzünde iğrenme ifadesi yoktu, sadece hafif bir merak ve güvensizlik vardı.

Ona doğru ilerlerken Reylan onu bırakmadı.

"Seni tekrar bulabilmemin bir yolu var mı?" Faythe, Marlowe'un iyiliği için buna ihtiyaç duyarak sordu.

Gus ona bir yol göstermekte tereddüt ediyor gibiydi ama birkaç saniye düşündükten sonra, "Phoenixfyre," diye cevap verdi.

Kaşları çatıldı. Onunla bilmece oynayamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Kısık bir sesle kıkırdadı. "Bunun ne anlama geldiğini yakında anlayacaksın. Sana iyi şanslar Faythe Ashfyre. Sonun başlangıcı yakın." Başını hafifçe eğerek tankardını ona doğru kaldırdı.

Reylan başka bir şey söylemeden onu yana doğru yönlendiriyordu ve o buna karşı koymadı. Onu dinlenmeye zorlayan karanlıkta zar zor bir adım atabildi. Diğerlerine ulaştığında kendi aralarında konuşuyorlardı ama o sadece konuşulanların bir kısmını yakalayabiliyordu, başı suyun altındaymış gibi hissediyordu.

"Daha kalabalık gelmeleri riskini göze alamayız," dedi Reylan.

Kyleer, "Gece vakti, şu anda seyahat etmek riskli," diye karşı çıktı.

"Haber yayılırsa olacağı kadar büyük bir risk değil. Biz burada boş yemiz."

Tekrar hareket etmeden önce birkaç dakika daha tartıştılar - içeriye geri dönmedi. Böylesi daha iyi. Merdivenleri tırmanabileceğini sanmıyordu.

Faythe bundan sonra ne olduğunu zar zor fark etti. Bir sıcak güçten diğerine geçti. Sonra ayakları yerden kesildi ve bir an için uçtuğunu sandı, ta ki oturup arkasından bir şey onu kucaklayana kadar. *Biri*. Faythe o forma doğru geriledi. Onu ev ve güvenlikle saran kokuya. Reylan. Ortasına dolanan kolu, onlar hareket ederken düşmesini engelledi.

Faythe mırıldandı, "Onu ben öldürdüm." Adamın göğsünün genişliğiyle birlikte hareket etti.

"Hayır, yapmadın."

Başını salladı. Ya da öyle olduğunu sandı. Kelimeler ağzından kaçtı; dünya ondan kaçtı. Güvenli kollardaydı - onlar güvendeydi - ve handaki diğer insanlar da en azından o canavardan kurtulmuştu. Bu düşünceyle birlikte kendini bıraktı ve mutluluk içinde unutuluşa daldı.

BÖLÜM 45

Zaiana

ZAIANA üç yüz yıl boyunca hiç böyle bir şey görmemişti. İnsanın sahip olduğu güç, yedi fae'yi teslim alan yetenek.

Onun iradesine ve emrine... Bu, inanmaya yönlendirildiğinden çok daha fazlasıydı. Mordecai onu hafife almaması gerektiği konusunda uyarmıştı ama bu bile onu hafife almak gibi geliyordu. Yine de Faythe ölümcül derecede kusurluydu, büyük bir güce ve potansiyele sahip ama bunu kullanabilecek kadar disiplinli olmayan biriydi.

Zaiana, Maverick, Amaya ve Nerida dışarıdan izlerken, Tynan içerideki telaştan toplayabildiği kadarını topladı. Rezar'ı bulmak Tynan için kolay bir işti ve Faythe ile yoldaşlarının gerçek bir tehdide nasıl karşılık vereceklerini öğrenmek istiyordu.

Görünüşe göre Faythe'nin başka planları vardı. Onların dövuştüğünü göremedi; durumun kontrolünü ele geçirirken ve bu süreçte kendi hayatını riske atarken, hiçbir fae'yi iş başında görme şansı olmadı, öyle görünüyordu. Zaiana dizginlediği gücü hissetti; çok aşına olduğu ama nasıl kontrol edeceğini bildiği dünyevi titreşimleri hissetti. Onun bu kadar tüketilmiş ve disiplinsiz olduğuna tanık olmak karanlık bir zaferdi.

"Lanetleneyeğim," diye mırıldandı Maverick.

Faythe'nin Rezar'ı dizlerinin üzerine çökertmesini ve müdahale etmek isteyen diğerlerinin hareketlerini durdurmasını izlediler. Şaşırtıcı olan, gümüş saçlı fae somut öfkesinin son ipini de kaybetmeden önce onun hayatına son verme şansını yakalayamamış olmasıydı. İkisini gözlemlemek çok güzeldi

en karanlık ve çarpık hayranlıkla. Neler yapabileceklerini bilmek için.

Zaiana haklıydı: Karanlık hiçbir saf kalbi bağışlamadı.

Ama en dikkat çekici kısım bu değildi. Zaiana, Faythe'nin hayatının onu ele geçiren büyü tarafından ele geçirilebileceğine dair bir korku hissetmeye çok yakındı. Sonra, gümüş saçlı savaşçı ellerini onun üzerine koyduğunda hiç beklenmedik bir şey oldu.

"Bir Zihinbüyücü," diye mırıldandı Nerida.

Zaiana onun sesindeki merak karşısında başını iki yana salladı. "Bir ne?"

"Gümüş saçlı olanın bir Mindseer olduğuna inanıyorum. Başkalarındaki gücü tespit etme ve onu azaltma yeteneğine sahip biri. Bazen birinin tüm yeteneğini bastırabilirler; diğer zamanlarda ise sadece azaltırlar. Bu Zihinbüyücü'nün gücüne ve izleyen kişinin yeteneğinin gücüne bağlıdır," diye açıkladı fae, gözlerini sahneden ayırmadan.

Lanet olsun. Böyle bir yetenek onun planlarına karşı ciddi şekilde işe yarayabilirdi. Zaiana kendi zihinsel bariyerleri üzerinde her türlü kontrole sahip olsa da, ona karşı koyup koyamayacağını bilmek için daha önce hiç böyle bir yeteneğe sahip biriyle karşılaşmamıştı. O da Faythe gibi keşfedilmemiş bir tehditti. Diğerlerinde olduğu gibi onda da biraz korku ve ihtiyat uyandırmış olmalıydı ama Zaiana bu meydan okumada bir heyecan, belki de ölümcül bir karşılaşmada bile bilinmeyi keşfetme arzusu gördü.

Dikkatini tekrar onlara çevirdi. Faythe'nin görkemli gösterisini izleyenlerin teker teker eğilmeye başlamasını izlerken, bundan sonra olanlar karşısında hayrete düşmüş, hatta belki de hafif bir hayranlık duymuştu. Yüzlerindeki ifade korku değil, hayranlıktı.

Faythe bütün gece sohbet ettiği insan adamla son birkaç kelime konuştu. Topallamak üzereyken Mindseer'la birlikte ata binmesine yardım edildi ve hepsi de yarattıkları sahneyi hızla terk etti. İnsanın bilinci neredeyse hiç yerinde değildi ve Zaiana onun enerji dalgasıyla bu kadar zayıfladığını görünce bir zafer ışını hissetmiş olsa da göğsündeki hafif sızıya engel olamadı. Yoldaşlarının yüzlerindeki kolektif panikle karışık endişeyi izlerken neredeyse sempati duyuyordu.

"Anladığım kadarıyla onları takip ediyoruz," dedi Tynan.

Zaiana'nın gözleri tekrar pencereye kaydı; sohbet ettikleri adam bir kez daha tembel tembel oturmaya başlamıştı. "Amaya'yı al ve onları takip et," diye talimat verdi ikinci komutanına kısa bir süre sonra.

tefekkür. "Yakında arayı kapatırız. Karşılaştıkları insandan elde edilebilecek bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Tynan onun görüş alanını takip etti. "Pek bir şey öğrenemedim. Gürültü benim kulaklarım için bile yüksekti. O bir deniz tüccarı, ama insan ona başka bir şey diyordu - bir kahin."

Nerida derin bir nefes aldı. "Olağanüstü," diye mırıldandı.

Zaiana, Nerida'nın merak ve yeni kavramlara olan açlığı karşısında neredeyse gözlerini devirecekti ama şimdiye kadar entrikalarıyla faydalı olduğunu kanıtlamıştı. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu fae'ye.

Nerida onunla göz göze geldi. "Kahin, Ruhlarla bağlantısı olan kişidir. Genellikle onlardan vizyonlar ve rüyalar şeklinde bilgi ve öngörü alırlar."

Bu kavramla ilgili bir şey midesine korku saldı. "Bizi öğrenecek mi?"

"Emin olamıyorum. Öngörülerini öznel ve genellikle tam değildir. Bilmeceler ve genellikle cevaplardan çok sorular. Bazen ne gördüklerini başlarına gelen olaylardan, tanıştıkları insanlardan anlıyorlar... Hepsi çok değişken, gerçekten." Nerida büyük bir hayranlıkla konuşurken Zaiana beklentiyle soğuk hissetti. Dağlardan ve civar köylerden dışarı çıkmasına izin verilmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Acımasızca ve merhametsizce eğitilmiş ve öğretilmiş olmasına rağmen, bilgisinin dünyanın enginliğiyle kıyaslandığında hiçbir şey olmadığını çabucak öğreniyordu. En nefret ettiği şey, birkaç hafta içinde en güçlü ve en çok saygı duyulan karanlık fae'lerden biri olmaktan çıkıp, korunaklı bir *karanlık* gibi hissetmeye başlamasıydı. Yaşanacak o kadar çok şey vardı ki, hayatından çalınan o kadar çok şey vardı ki. Bu sadece onu o dağa zincirleyenlere karşı intikam alma ihtiyacını artırdı.

"Bence öğrenmeliyiz," diye karar verdi Zaiana. Sinmeyecekti ve eğer adam bildikleriyle ya da onlarla tanışarak anladıklarıyla bir tehdit olduğunu kanıtlarsa, soğukkanlılıkla yapmak için yaratıldığı bir şey vardı: bir sorunu sorun haline gelmeden öldürmek.

Zaiana planını hesaplamayı bitirdi. "Tynan ve Amaya fae'leri takip edecek. Yürüyerek gitmeli ve *saklanmalısınız*. Hiç şüphesiz yetenekli iz sürücülerdir ve bir santim bile fazla yaklaşırsanız sizi tespit edebilirler. Yakalanmayın yoksa hayatınızı kaybedersiniz."

Tynan başını salladı, yüzünde sert bir anlayış vardı. Hepsi gibi o da biliyordu ki, eğer yakalanır ya da esir düşerlerse, kurtarılmaları mümkün olmayacaktı. Sert ve acımasızdı ama böyle olması gerekiyordu.

"Burada işimiz bittiğinde size yetişeceğiz."

Kimse Zaiana'yı sorgulamak için ayağa kalkmadı, bu da onun liderliğini zorlayacak enerjiye sahip olmadığı için rahatlatıcı bir durumdu. Bu düşünceyle özellikle Maverick'e baktı. Maverick soğukkanlı bir şekilde durdu, plan hakkında ne düşündüğünü ya da kendilerini bir *kahine* ifşa etmek üzere oldukları gerçeğini ele verecek hiçbir ifade kullanmadı.

Tynan ve Amaya, fae'nin güvenli bir mesafeden takip edilebilecek kadar ilerleme kaydetmesi için yeterli zamanın geçtiğini hesaplayarak hızla oradan ayrıldılar. Zaiana hiç vakit kaybetmeden ara sokağın gölgelerinden sıyrılıp hana doğru ilerledi. Adımlarında ender rastlanan bir endişe ağır basıyordu. Yüzleşmeyi bir an önce bitirmek için sabırsızlanıyordu.

Müesseseye girdiklerinde Zaiana ortalığın sessiz olduğunu, dehşetle karışık bir korku havasının hakim olduğunu gördü. Garipti ve ön odaya girdiklerinde birkaç kişi onları korku dolu bakışlarla süzdü, belki de intikam için geri dönen Akıncılar grubundan olduklarını düşünüyorlardı. Zaiana gözleri aradığı adama kayarken onlara aldırış etmedi. Adamın sanki bakışlarının buluşmasını bekliyormuş gibi ona bakıyor olması hem şaşırtıcı hem de sinir bozucuydu.

Yolundan hevesle çekilen insan kalabalığının arasından yürüdü ve etrafı arkadaşları ya da akrabalarıyla çevrili, canı alınmış insana bir bakış attı. Hıçkırıkları ve kalp kırıklıkları boğucuydu.

Sarı bukleleri tuhaf şapkasından dışarı fırlayan adamın önünde durup birbirlerine bakarlar ve adam birasından uzun bir yudum daha alırken hiçbir şey söylemedi. Nedense bu durum onu sinirlendirdi ama yine de adamın karşısındaki banka kaydı.

"Lütfen bana katılın," diye seslendi.

Bu adamın cüretkâr bir cesareti vardı ve soğukkanlı kibri sinirlerini bozsa da, onları bekleyip beklemediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Bu çelimsiz varlığın, tenini kaplayan karıncalanma hissini böylesine kolaylıkla aşılayabilecek bir güce sahip olmasından nefret ediyordu.

Adam yattığı yerden doğruldu ve elindeki fincanı masaya bıraktı. Adam ön kollarının üzerine doğru eğildiğinde Zaiana irkilmedi,

Ona o kadar dikkatle bakıyordu ki, sanki adam onu *değerlendirmiş* ve hiç denemeden çelik dış görünüşünün ötesini görmüştü. Bu onu çok sarstı ama bir tepki vermedi.

Sonunda tekrar konuştu. "Bu gece karşılaştığım ilk tuhaf göz grubu sen değilsin." Bakışları önce kısa bir süre Maverick'e, sonra da Nerida'ya kaydı ve tekrar ona odaklandı. Gözlemci ve eleştirel bir düşünürdü.

"Bu gece kraliyet ailesiyle oturduğunu biliyor muydun?" Zaiana test etti.

Maverick onun yanında gerildi ama hiçbir şey söylemedi. Zaiana'nın bu adamla kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ve Faythe ile yoldaşları hakkında bildiklerini ifşa etmeleri hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Adamın ağzında yavaş ve kurnaz bir gülümseme belirdi. "Gerçekten de öyle. Gerçi bu gece birlikte oturma şerefine nail olduğum tek asilzade o değil." Adamın gözleri sırayla her birine eşit dikkat ve merakla baktı.

Zaiana'nın öfkesi pervasızca alevlendi, adamın sözlerinin alay konusu olduğunu hissetti.

Maverick ayağa kalktı, masanın etrafında süzüldü ve adamın yanına doğru kaydı. Adam vücudunu döndürerek izleyenlerin görüşünü engelledi ve o anda kadın adamın çektiği bıçağın parıltısını fark etti. Maverick sakince, "Önceki arkadaşlarınızdan çok daha az sabırlı olduğumuzu göreceksiniz," dedi. Bıçağa açığı verdiğinde, mavi alev yalımlarıyla parladı ve o da şakacı bir günahla gülümsedi. "Hiçbir zaman bilmecelerin hayranı olmadım. Bunları ona karşı test etmek de istemezsin - bu kılıç onun yapabileceklerinin yanında iğne ucu kadar kalır."

Adamın yüz ifadesinde ilk korku belirtisi belirdi ama bakışlarını alevli kılıcın tehdidinden ayırdıktan sonra hızla soğukkanlı tavrını geri kazandı. Zaiana muzaffer bir gülümsemeye karşı koyamadı.

"Kimsin sen?" Zaiana ona sordu.

Adam tekrar k a d e h i n e uzandı, Maverick onunla yer değiştirince durakladı ve gergin bir bakış alışverişinde bulundular. "Ben basit bir deniz tüccarıyım. Bana Augustine diyebilirsiniz. Düşmanınız değilim." Yine de birasını aldı. "Bir içki ister misin, Zaiana?"

Yaklaşırken Maverick'in boğazından alçak bir hırıltı çıktı. Elindeki bıçak adamın boğazına doğru hareket etti, ısıyı hissedeceği kadar yakındı ama Maverick ateşin yakıcılığını etkisiz hale getirebilir ve emriyle onu çağırabilirdi. "Onun adını nereden biliyorsun?"

Augustine bakışlarını ona kaydırıp ve sanki alev alev yanan bıçak ıslak bir odun parçasıymış gibi birasından rahat bir yudum aldı. "Sanırım bu akşam casusunuzu uzak köşeye yerleştirdiğinizden beri nasıl olduğunu biliyorsunuz."

Zaiana kendini sürekli bu adamın bir adım gerisinde hissediyordu, diğer herkesle birlikte olmaya alıştığı gibi önde değil. Bu çok saçmaydı. Dışarıdan bakıldığında, bu unvanla ün salmış sarhoş bir korsandan fazlası değildi. Ama daha önce karşılaştığı herhangi bir insandan çok daha kurnaz ve anlayışlıydı. Bu adamın hiçbir bağlılığı yoktu, belki de sadece bir kâhin olarak görevine bağlıydı. Aksi takdirde Faythe ve arkadaşlarını onlardan haberdar edeceğinden emindi.

"Benim ne olduğumu biliyor musun?" diye sordu, ona üstünlük sağladığını bilmenin memnuniyetini vermekten kaçınmak için sesini düz tuttu.

Gözlerindeki o parıltı geri döndü. Kendi oyunlarını oynamaktan, sakladığı ama şarkı söylemelerini istediği bilgilerle tebaasıyla oynamaktan aldığı keyif.

"Eğer kastettiğiniz, o bıçağın etinizi yırtması durumunda ikinizin de beklenen renkte kanamayacağını biliyor muyum ise, evet, sanırım biliyorum diyebilirsiniz."

Dikkatli üslubu Nerida'nın karanlık bir fae olmadığını bildiği gerçeğini ele veriyordu. Zaiana da aynı derecede gevşek bir yaklaşım sergilemeye karar verdi ve koltuğuna yaslandı.

"Korkmuyor musun?"

"Olmam için bir sebep var mı?"

Zaiana alay etti. "Evet. Kimse varlığımızdan haberdar olmamalı; bunu ortaya çıkaracak kadar aptalsınız."

"Pek çok insan hakkında pek çok şey biliyorum ve bu hikayeleri anlatmak için yaşıyorum."

Bu adam imkânsızdı. Cesaretine hayran mı yoksa küçümseyor muydu karar veremiyordu. Kibirli değildi; sadece gerçekçi bir sakinlikle konuşuyordu.

Augustine bakışlarını pencereden, Rezar'ın cesedini taşımak için nihayet gelmiş olan birkaç fae'nin bulunduğu yere kaydırıp. "Huh," diye mırıldandı kendi kendine, içsel bir sonuca varmış gibi görünüyordu. "Bir Ashfyre'ın kasabada olduğunu nasıl bu kadar çabuk keşfettiklerini merak ettim." Hiç de rahatsız olmuş görünmüyordu.

Sonra suçlayıcı bir bakışla tekrar ona odaklandı. İnkâr etmeye çalışma zahmetine girmedi.

"Kanatlarını görmek beni büyülerdi," diye yorum yaptı, gözleri sanki onları orada hayal edebiliyormuş gibi kızın omzunun üzerinden geçiyordu.

"Size gösterebilirim," diye teklif etti Maverick, "ama merakınızı gidermek için bu odadaki herkesin ölümü vicdanınızı sızlatacaktır."

Augustine neşeli bir kahkaha attı. "İçimden bir ses er ya da geç sıradan bir gözün g ö r e c e ğ i n i söylüyor. Sanırım bir süre daha bekleyebilirim."

Bu yorumda bir öngörü çekirdeği vardı ve onun bakışından, bunu bilerek onunla paylaştığını anladı. Damarlarında baş döndürücü bir heyecan dolaşıyordu. Karanlık Fae saklandığı yerden çıkacaktı ve bu çok yakında olacaktı.

Augustine dikkatini yanında sessiz ve endişeli duran Nerida'ya çevirdi. Zaiana, konuşmalarının üzerinden çok geçmeden kalbinin temposunun arttığını fark etmekte gecikmedi. Sanki orada olduğunu bile unutacaklarmış gibi, kasıtlı olarak hareketsiz kalmasına neden olacak şekilde fae'deki huzursuzluğu neyin t e t i k l e d i ğ i n d e n emin olamıyordu.

"Uzun zamandır senin türünden birine rastlamamıştım," dedi Augustine hayranlık dolu bir ifadeyle. "Bir Lakelarian. Gerçi biri sizi Fenstead yerlisi sanabilir."

Zaiana onun haklı olduğunu düşünüyordu. Beyaz saçlarıyla büyüleyici bir tezat oluşturan altın sarısı ten rengiyle her iki krallıktan da kışkanılacak özellikler taşıyordu. Nerida daha da gerildi, kalp atışları hızlandı. Hiçbir şey söylemedi; Zaiana'nın, sesiyle sık sık harikaları toplamaya ve paylaşmaya yönlendirilen biri için tuhaf bulduğu bir şeydi bu. Bir kahine soracak çok sorusu olacağını tahmin etmişti.

Augustine'in gözleri parladı ama fae'ye sırtı ve onunla ilişki kurma çabasından vazgeçmiş gibi göründü.

"Faythe ile ne konuştunuz?" Zaiana sorguladı.

Deniz tüccarı bir kez daha arkasına yaslandı, görünüşe göre onu hâlâ tehdit eden Maverick'ten etkilenmemişti. "Gerçekten sormak istediğin şey bu değil, Zaiana."

Gözleri kısıldı. "Öngörü yeteneğine sahip olabilirsin ama beni ve neler yapabileceğimi bildiğini düşünme hatasına düşme."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Bunu hayal bile edemezdim. Bazı şeyleri biliyor olabilirim ama bir insanın özü deneyimlenmesi gereken bir şeydir, sadece görülmesi değil. Çok ilgi çekicisin, Zaiana. O ametist renkli gözlerinde çok fazla çatışma var."

Burun delikleri alevlendi, değerlendirmesinden nefret ediyordu. Yoğun ilgiye alışık değildi ve bunun kendisini *savunmasız* hissetmesine neden olmasından nefret ediyordu. "Sizi temin ederim ki

"-tehditlerini ortaya koymak için pek çok kez kullandığı o ölümcül ses tonuna büründü-"Hiçbir ihtilafım ya da tereddüdüm yok."

Daha önce hiç kimse bu şekilde konuştuktan sonra ona hitap etmeye devam etmemişti. İçinde barındırdığı tek tartışma, insanın cesaretine hayran mı olduğu yoksa bu yüzden onu öldürmek mi istediğiydi.

"Tuhaf, göğsünüzdeki durgunluk. Bunun nedenini hiç merak ettin mi?"

Bir insanın ilgisini çekmekte ustaydı. "Ben böyle doğdum."

"Size böyle söyledikleri için mi?"

Yumrukları kıvrıldı. "Çünkü biz sizin sevgi ve merhamet gibi insani duygularınıza karşı *zayıf değiliz*. Her ikisi de genellikle ölümünüze neden olur."

Augustine nefes nefese bir kıkırdama çıkardı.

"Belki de bir gösteri istersiniz." Maverick bıçağını adamın boğazının yan tarafına bastırdı ama ateşi onu yakmadı.

"Neler yapabileceğinizi gayet iyi biliyorum. İkna edilmeye ihtiyacı olan ben değilim." Gözleri kılıca kaydı ve sonra Zaiana'ya kilitlendi. "Gerçeklerin içinde sırlar olduğunu görebilirsin; tek bir cevap her zaman *tek* cevap değildir."

Öfkesi patlamak üzereydi. Ayağa fırladı ve mekâna adım attığına pişman oldu. Sarhoş bir insanın tek bir konuşmayla onu çileden çıkarması zaman kaybıydı. Ona doğru ateş püskürdü. Yine de Augustine en ufak bir tehdit altında değildi.

"Onu öldürebilir miyim?" Maverick onun aklından geçen karanlık düşünceyi dile getirdi.

Yapmalılar. Adam çok şey biliyordu. Yine de buna degecek gibi görünmüyordu.

Augustine bir kahindi, ruhani kanı olan bir kahin.

"Eminim yakında sonunu getirecektir."

Marvellas onu bulacaktı, tıpkı Geçişler'i devam ettirmek için diğerlerini bulduğu gibi. Kanında böyle bir güç olan birini öfke ve kin yüzünden öldürmek aptallık olurdu.

Zaiana soğukkanlılığını yeniden kazanırken doğruldu ve buz gibi çelik bir muhafızla kucaklaşmak için tüm duygularını soğuttu. "Ne acınası bir varoluş." Onu tepeden tırnağa süzdü. Augustine tek bir altın dişini göstererek sırttı. "Eminim yakında yaratıcınla tanışacaksın." Bununla birlikte, gitmeye hazırlandı.

"Başkalarında alay ettiğın şey, kendinde gördüğün şeydir, Zaiana."
Durdu ve öfkesi ne kadar sıcak hissettiğinden anlaşılabilirdi.
Sırtını ona dönerken çenesi kilitlendi. "Lütfen onu
öldürmeme izin ver," diye mırıldandı Maverick
alçak sesle.
Kopmaya çok yakındı. Kabul etmeye çok yakındı. Ta ki ölüme meydan
okuyan deniz tüccarı tekrar konuşana kadar.
"Hayranlığınız bir soru, hayatınız boyunca içinizde sakladığınız bir soru.
Cevabı aramaktan vazgeçmeyin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

Faythe

DAYLAR BULANIKLAŞTI, sadece bir bakış atmayı başardığında gecedен gündüze geçen ayırt edilemez bir hareket haline geldi. Karanlık Hiçbir anısı, hiçbir vicdanı olmayan bu şey onu sonsuza dek kucakladı. Bazen gitmesine asla izin vermeyeceğinden korkuyordu. Bir kısmı buna aldırımıyordu ama daha büyük bir kısmı geri dönmeye değer bir şey olduğunu biliyordu.

Hayır, bir şey değil. *Bir şey.*

Kokusu karanlığın kucağıyla savaşıyor, sesi sık sık unutulmuşluğu kesiyordu. Tamamen teslim olmamak için tutunabildiği tek şey onun içinden geçen bağıydı.

Ses ona geri döndü. Birden fazla ses. Bu duyuya odaklandığında, orman mırıltılarını da duymaya başladı. Kuşların hafif cıvıltılarını. Gün ışığı olmalı. Bunu düşünürken, yüzünde güneşin hafif okşayışını ve yaz öpücüğü havanın tüy kadar hafif dokunuşunu hissetti. Işık karanlığı belli belirsiz delmeye başlamıştı.

Faythe parmaklarını esnetti, yumuşak deri dokusunu hissetti. Sırtında sert ve sıcak bir şey vardı, aynı derecede hareketsiz bir şey de önünü sarmıştı ve sallanıp dalıyordu.

Sonunda derin bir nefes aldı. Odun ve çam kokusu *onun kokusundan* sonra ikinci sırada geliyordu. Baharat, deri ve buz gibi hafif ve soğuk bir şey. Göz kapakları kanat çırparak açıldı ama keskin ışıktan irkildi. Başını oynatmaya çalıştı ama doğrulmaya çalışırken boynundan aşağıya inen acıdan o da irkildi.

Birden itiş kakış durdu ve onu sıkıca tutan kol gevşerken bir başka elin kendi elinin üzerinden geçtiğini hissetti. Faythe başının yana düşmesine izin verdi ve görüşünü yeniden ayarlamaya çalıştı. Güneşin parıltısı arasından onu gördü. Reylan'ı. Gümüş buklelerinden safir parıltısına kadar. Rüya görmediğinden emin olmak için elini uzatmak istedi ama bu bile çok fazla enerji harcamak gibi geldi.

"Merhaba," diye fısıldadı, boğazının kuru ve boğuk olduğunu fark etti.

Adamın rahatlamış gibi nefes aldığını duydu ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine başka biriyle konuştu.

Çevresi, duyuları ve farkındalığıyla birlikte yavaş yavaş ona geldi. Sonra anıları onu yakalamaya başladı. En son hatırladığı şey handı... Fae. O ölmüştü ama bu hatıra ona hissetmesi gerektiğini düşündüğü tiksintiyi vermemişti. Ne yaptığını hatırlamaktan değil.

Faythe bir anda düşmeye başladı. Panik içinde bir nefes verdi ve yüksek attan düşüşünü durdurmak için bir şeye tutunmaya çalıştı. Ayakları sert bir zeminle buluştuğunda ve yeni bir katı form tarafından kucaklandığında acı verici bir yuvarlanmaya düşme şansı bulamadı.

"Seni yakaladım, uyuyan güzel."

Izaiah. Kafası karışmış bir halde, tüm ağırlığını taşıyabilmesi ve adamın elinden kurtulmaya başlaması için bir an geçmesi ve birkaç uzun göz kırpması gerekti. Bunu yaparken, bir kol beline dolandı. Reylan.

Faythe etrafına bakındı, Kyleer'ın atları bağladığını, Livia'nın yardım ettiğini ve Reuben'in bir ağacın dibine çömelip bir paketi karıştırdığını gördü. Sonunda Faythe konuşma isteğini kendinde buldu.

"Ne kadar sürecekt?" sorabildiği tek şey buydu. Dönüp Reylan'a baktığında yüzü soğuktu, sanki haftalarını ıssızlıkta geçirmiş gibi kopuktu. *Başka bir şey mi olmuştu?*

"Üç gün," diye cevap verdi, sesinde zerre kadar duygu yoktu.

Adam onu tutmuyor olsaydı Faythe sallanabilirdi. Adam onunla birlikte diğerlerinin kamp kuruyor gibi görüldüğü yere doğru ilerledi. Faythe ilk kez gün ışığının tonlarının hoş bir alacakaranlık olduğunu fark etti.

Reylan onu büyük bir sandığın üzerine serilmiş bir yatağın yanına götürdü. Tam hareket kabiliyeti yarımsız manevra yapmasına yetecek kadar geri dönmüş olsa da ona yardım etti. Onu atlarla ilgilenen ve daha sonra yakmak üzere odun istifleyen diğerlerine yardım etmesi için bıraktı. Faythe'nin istediği

ama sadece yoluna çıkacağını ve gümüş saçlı savaşçının endişesini daha da artıracığını düşündü. Onu izledi, onu bu kadar kopuk görmek içini sıktı. Hepsi onun suçu muydu? Fae'ye yaptığı şey miydi? Onun hakkında herhangi bir kötü yargıya sahip olduğu düşüncesi göğsünü dolduran yavaş bir boğulmaydı.

Faythe gövdesine yaslandı. Dizlerini yukarı çekerek yana doğru kıvrıldı, ona bakmaya devam ederse düşüncelerine hücum eden duygulara dayanamayacaktı. Yorgun değildi - uzun dinlenme günlerinden sonra tamamen kendine gelmişti. Ona yapışan bu güçten ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Nereden gelmişti ve neden şimdi?

Gece çökerken ve tek başına otururken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Faythe ateşin çıtırtısına kulak kabarttı, kasları kaskatı kesildi ve kendini tamamen işe yaramaz hissederek alevlerin tangosunu izlemek için pozisyonunu değiştirdi. Reylan orada değildi. Dik oturdu, dişlerini sıktı ve uyuşuk kaslarını hareket ettirdi.

"Çevreyi kontrol ediyorlar." Livia'nın sesi ateşin k a r ş ı s ı n d a n geliyordu.

Gözlerini ona diktiğinde, gözlerinin acıma duygusuyla dolu olduğunu gördü. Bu sadece içini daha da kararttı. Faythe o anda Izaiah'nın da kayıp olduğunu fark etti. Livia ayağa kalktı, ateşin etrafından dolaştı ve onun yanına yerleşti. Bir parça ekmek ve peynir uzattı.

Faythe hemen içmeyince, "Seni içmeye zorlayacak kadar uzun süre bilincin yerindeydi ama günlerdir bir şey yemedin," dedi.

Kasvetli ruh hali, yarı baygın bir halde kendisine gösterilen ilgi ve ikramdan duyduğu utancı bile alevlendirmede. İştahı yoktu ama gücünü yeniden toplaması gerektiğini bildiği için minnettar bir gülümsemeyle yemeği aldı.

"Hepimizi epey korkuttun Faythe," dedi Kyleer, diğer tarafından yaklaşp kalın bir kütüğün üzerine oturarak.

Faythe yüzünü buruşturdu. "Ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti ve bu çoğunlukla doğrudu. "Sanırım bir şey yeteneğime tepki veriyor - sinirlendiğimde ya da üzüldüğümde artıyor ve her zaman geri dönemiyorum. Tek başıma değil."

"Reylan," diye düşündü Livia. "Hiç bu kadar mantıklı olmamıştı."

Faythe bununla ne demek istediğini bilmiyordu ama doğrudu. O olmasaydı yeteneğinin kontrolü dışında ortaya çıktığı onca zamandan sağ çıkamayabilirdi. "Bunun sadece harabenin etrafında olduğunu sanıyordum ama şimdi o kadar emin değilim," dedi onlara. "Aurialis, duygularım ve gücüm üzerinde disiplini öğrenerek kendi başıma kontrol edebileceğim bir yol olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Ama ben onu kullansam da o beni kullansa da bedenim enerji dalgasına zar zor dayanabiliyorsa bu pek mantıklı değil." Ellerini yüzüne sürerek hayal kırıklıklarını dile getirdi.

Livia omzuna nazik bir el atarak onu sarstı. "Cevaplarını alacaksın. Kötü kız kardeşini durdurmak için çıktığımız bu saçma görevden döndüğümüzde bu Yüce Yaşam Ruhu'nu çağır."

Faythe kendisini terk eden kıkırdamaya engel olamadı ve kasvetli ruh halini biraz olsun hafifletti. Livia gülümsedi ve bu, yaptıklarından ya da yapabileceklerinden dolayı onun ya da Kyleer'ın kendisini yargılamadığına dair büyük bir güvenceydi. Varlığını tehlikeli ve açıklanamaz kılan her şey.

Reuben kendi porsiyonu olan ekmek ve peyniri yemekte olduğu yere doğru kaydı. "Masada kartlarla ne yaptığını görene kadar sana inandığımı bile sanmıyorum," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Yüzünde bir sırıtiş belirdi, arkadaşının yapabileceklerinin diğer iğrenç yanından bahsetmemesine çok sevindi.

"O piç hak ettiğini buldu." Kyleer onun düşüncelerini okumuş gibiydi. "Reylan onu daha önce yakalamasaydı içim içimi yiyecekti ve bu çok daha fazla karmaşa ve yıkım bırakacaktı. O sabah erken saatlerde öğrendiğimiz kötü şöhretli bir Akıncı grubundandı. Ne olursa olsun krala rapor ettiğimizde yakalanacak ve icabına bakılacaktı. Bizi büyük bir zahmetten kurtardınız."

Suçluluk duygusuna yardımcı olmadı ama sordu: "Neden taca karşı kin besliyorlar? Benden ne istiyordu?"

Kyleer bir nefes verdi. "Türümüz içinde kendilerini hâlâ insanlardan üstün gören bir azınlık var. Agalhor'a, her zaman böyle olmadığı halde onlara eşitlik gösterdiği için kızıyorlar. Bizler uzun süre yaşarız ve değişimin bazıları tarafından kabul edilmesi yüzyıllar alabilir. Orada olduğunu nasıl bildi bilmiyorum. Reylan ve ben bütün sabahı tehditleri kontrol ederek ve bu sözde 'Akıncılar' için keşif yaparak geçirdik. Rezar sürekli tekrarlanan bir isimdi. Sanırım ulaşabileceği bir Ashfyre olduğunu nasıl öğrendiyse, Agalhor'a bir mesaj göndermek için seni kullanacaktı."

Şimdiye kadar gördüğü tek şey barış ve çeşitlilik iken Rhyenelle'de böylesine radikal bir hareket olduğuna inanamıyordu. Yine de krallığın her türlü kötü niyetten korunabileceğine inanan aptal ve naif tarafının bu olduğunu düşünüyordu.

"Beni öldürecek miydi?" diye sormaya cesaret etti.

Kyleer'ın yüzü asıktı. "Asla bilemeyeceğiz. Ama işlediği suçlar yüzünden böyle bir kaderi paylaşması kaçınılmazdı. Yaptığının yanlış olmadığını bilmelisin ve o kasabanın insanları onun geri dönme şansı olmadığını bilerek çok daha rahat uyuyacaklar. Diğer pörsümüştü korkakların liderleri olmadan yakın zamanda geri döneceklerinden şüpheliyim."

İnsanların Kyleer'ın ima ettiği gibi küçük de olsa bir güvenlik hissi duyabileceklerini bilmek kalbindeki karanlığı biraz olsun hafifletti.

Faythe, "Handaki insanlar bir isim söylediler... Sanırım bu ismi daha önce duymuştum," diye söze başladı. İçindeki huzursuzluk hissini bir türlü atamamıştı.

Kyleer sırtarak ekmegini karıştırdı. "Anka Kraliçesi."

Faythe sadece başını salladı.

"Sözlerinizle eski bir peri masalını canlandırdınız ve muhtemelen batıl inançlı zihinlerde bir vızıltı yaratmış olacaksınız."

Faythe şaşkındı ve bu sözlerin kendisine ait olduğundan tam olarak emin olmadığını dile getirmedi. Yaptığı şeyin sahibiydi ve bu eylem sadece ona aitti. Bunun, içinden kendi varlığı gibi fısıldayan gücün bir sonucu olduğuna inanmalarına izin vermeyecekti. Güç ona bunu gerçekleştirme gücü vermişti ama o bilinçli ve farkındaydı.

Livia gelişigüzel okudu, "Ungardia'nın en karanlık saatinde, her şey yanıp kül olduğunda, sadece Anka Kraliçesi küllerden bir taht bulabilir ve onu herkes için doğru bir şekilde yükseltebilir."

Vücudunu bir ürperti kapladı ve kaslarını sıkılaştırdı. Kyleer onun tepkisine kıkırdadı.

"Bu sadece Ateş Kuşu zamanından kalma eski bir Rhyenelle çocuk tekerlemesi. Krallık daha önce hiç yıkılmadı."

Livia'nın gözleri de bu kadar kısa bir romantik hikâyeden bir şeyler çıkarılabileceği düşüncesiyle keyifle parladı. Sonra Faythe bunu daha önce nerede duyduğunu fark etti. Sık sık unuttuğu bir şey vardı: Annesi Rhyenelle'in çocuğuydu. Bu kısa şiir ona tanıdık geliyordu çünkü annesi küçükken bu şiiri ve sözde kurtarıcı *Anka Kraliçesi*'nin uzun hikâyelerini ona defalarca okumuştı. Kendi çocuk benliği de bu şiirde huşu ve merak bulmuştu.

ama Şimdi bir tedirginlik duygusuna kapılmıştı. Annesinin Rhyenelle vatandaŐı olarak doğduğunu asla bilemezdi.

Faythe zayıf yemeğini bitirmek üzereydi ki ilerideki dallar çatırdadı. Ses ateşten gelmiyordu. Kısa bir panikle başını kaldırdı ama karanlıkta alevlere karşı parlayan gümüş saçları görür görmez rahatladı.

Reylan'ın ifadesi hâlâ mesafeliydi ve yaklaşırken Reylan'la göz göze gelmedi. Midesine korkunç bir ağırlık çöktü.

Izaiah kendini en yakın yatak rulosunun üzerine atarken, "Çeyrek mil yarıçapındaki herhangi bir büyük canavardan veya varlıktan güvendeyiz," dedi. "En azından Şimdilik."

"İlk nöbeti ben alacağım," diye duyurdu Reylan. Yakındaki bir direğe yerleşmek üzere uzaklaşmadan önce kimseye bakmadı.

Faythe'nin boğazında bir yumru oldu. Onun bariz kopuk ruh halinin nedeni sadece kendisi olabilirdi. Yaşanan olayların hangi kısmının onu kendisine bakamayacak kadar rahatsız ettiğinden emin olamıyordu.

Uzun bir sessizlik anından sonra Livia'nın sesi alçaktı ve yanındaki sessizliği bozdu. "Bizi geri çevirmek üzereydi, biliyorsun," dedi.

Faythe ona döndü.

"İki günden fazla zaman geçti ve sen hâlâ uyanmadın - doğru dürüst uyanmadın - ve o neredeyse rotamızı Ellium'a çeviriyordu. Onu yola devam etmeye ikna edenler Izaiah ve Reuben'di, çoğunlukla da senin onları pataklamandan korktukları için. Ama eğer uyandığında uyanmazsan, o gün Őıfacı olmadan kendine gelmeni ummaya hazır olduğu son gündü. Duyduğuma göre Yüksek Farrow'da kullandığın güce yakın olmayabilirdi ama en azından orada seni daha hızlı ve daha kesin bir Şekilde geri getirecek bir Őıfacı vardı." Livia'nın gözleri alevler karşısında neredeyse bembeyazdı. "Adalar'a ulaşamazsak nelerin tehlikeye gireceğini umursamadı."

Faythe suçluluk ve utançla doluydu. Onda yarattığı kargaşa diğerlerine de sirayet etmiş gibi görünüyordu, çünkü onlar da ona aynı temkinli ifadelerle bakıyorlardı. AĞzını açtı.

"Üzgün olduğunu söyleme," dedi Kyleer, o söylemeden önce bunu tahmin ederek.

Özür dilemek istediği için özür dilememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. "Bana kızgın mı?" d i y e sormak zorunda kaldı ve cevabı beklerken karnının düğümlendiğini hissetti.

Livia cevap verdi. "Hayır, tabii ki hayır. O sadece... iş yapıyor."

Kyleer, "Birine karşı bir şey hissetmesine izin vermeyeli uzun zaman olmuştu," diye açıkladı.

Faythe sertçe yutkundu. Bunu düşünmemekle aptallık etmişti, ama Farrah'dan böylesine üzüntüyle bahsettiğine bakılırsa, onun Farrah'yla olan ilişkisine denk olmadığını tahmin ediyordu.

"Ona olanlar için kendini suçluyor. Her zaman da öyle olacak," diye ekledi Izaiah üzüntüyle. "Ama sana bir şey olsaydı-"

"Anlıyorum," diye fısıldadı Faythe, çünkü tek yapabildiği buydu. Livia, sesi s e r t l e ş e r e k , "Y a p a m a z s ı n , " dedi. "Anlamıyorsun. Onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğumuzu anlayın - belki de her şekilde, çünkü yaşayıp yaşamamak umurunda değildi. Anlamıyorsun-"

"Liv," diye sözünü kesti Kyleer usulca.

"Bilmesi gerekirdi," diye devam etti Livia. "Hana döndüğünde intikam alma ihtiyacını anlıyorum ama bir dahaki sefere bu kadar pervasız olmadan önce ölümünün ardından mahvolabilecek hayatları düşün."

Faythe sersemlemiş bir halde gözlerini kırptırdı. Sonra boyun eğerek gözlerini komutandan ayırdı. Suçluluk duygusu onu sessizliğe gömdü ve Livia'nın ayağa kalktığını duymasına rağmen başını kaldırıp bir daha bakmadı. Bir anlık tereddütten sonra kampın diğer tarafına doğru yürüdü.

Faythe yorgun bir yenilgiye boyun eğerek başını öne eğdi. Kyleer usulca, "Biraz uyumalısın," dedi. Ayağa kalkarken Faythe'nin kolunu rahatlatıcı bir şekilde sıkmak için ona doğru eğildi.

Üç koca günün ardından aklındaki en son şeyin uyku olduğunu dile getirmede. Faythe yanında duran battaniyeyi aldı ve üzerine katladı. Arkasına yaslanıp alevlerin dalgalanışını ve örülüşünü izledi, yarılan kerestelerin sesine ve küçük ateş yıldızlarının patlamalarına kulak kabarttı. Diğerlerinin uykuya dalması için yeterli zaman geçtiğine inanana kadar bekledi. Dinlenme şansı yoktu ve bunun uzun uykusuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Faythe yavaşça doğruldu ve ölü gibi hareketsiz yatan diğerlerini taradı. Ayağa kalkan bir hayalet kadar sessizdi ve gecenin soğuğuna karşı battaniyesini omuzlarına atarak ormanlık alanda belirsiz adımlarla ilerledi. Çok geçmeden ona arkası dönük olan adamı gördü. Ay parıldıyor, bir ağaca yaslanmış, vücudu gümüş rengine bürünmüş ve saçlarının yan telleri beyaza dönmüş olan silüetini vurguluyordu.

Sadece onun yaklaştığını duyunca başını yana çevirdi. Kalbi gümbür gümbür atıyor, reddedilmenin acısı göğsünde oluşurken onu kovacağını tahmin ediyordu.

"Uyuyor olman gerekirdi," dedi tek söylediği, dönüp ona bakmadan.

"Sanırım bir süreliğine bu kadar yeter."

Reylan tekrar ileri bakmak için başını çevirdi ve bu onun midesini bulandırdı. Faythe ona aradığı yalnızlığı vermek için geri dönme konusunda çelişkiler yaşıyordu. Ama yapamadı... Ondan uzaklaşamazdı. Bu yüzden onu geçene kadar yürümeye devam etti, ta ki dönüp tam önünde durana kadar, battaniyeyi kendi etrafında tutarak. Adamın gözleri ona dikilmişti ama mesafeli ve ihtiyatlıydılar. Tıpkı High Farrow'da, birbirlerine yabancı oldukları zamanlarda sık sık gördüğü gibi.

"Dinlenebildiğin kadar dinlenmelisin-"

"Hayattayım," diye ağzından kaçırdı, çaresizlik dalgası hissediyordu. "Hayattayım, buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum." Bir acı titreşimi onun irkilmesine neden oldu. "Bunu ne zaman kabul edeceksin?"

Reylan ağaca yaslandığı yerden doğruldu ve ona doğru bir adım attı. "Eğer bunu kabul etmediysem Faythe, inan bana, bu benim alternatifine vereceğim tepkiden çok uzak."

"O zaman neden bana bakmaya bile tahammül edemiyorsun?" diye kızdı.

Reylan onu iliklerine kadar ürperten bir korkuyla inceledi. Belki de mükemmel yüzünden yansıyan, ifadesinin her kıvrımını vurgulayan ay ışığıydı onu hayalete çeviren. Ama safir derinliklerinde yıldızlı gece göğüne rakip olan perili bakış - bu daha derin bir şeydi. O kadar derinlere kök salmış bir acıdan oluşmuş bir şeydi ki büyümesi hiç durmamıştı. "Çünkü sen benim en büyük zayıflığımsın," diye söze başladı.

Fısıltı. Faythe şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ama sen aynı zamanda benim en büyük gücümsün, Faythe. Daha önce bir kez her şeyimi kaybetmiştim ve bunun yaşayan bir insanın her gün acı içinde ölmesine en yakın şey olduğunu düşünmüştüm."

"Açıklamak zorunda değilsin-"

"O gün Ebedi Orman'da ne gördüğümü bilmek ister misin?"

Faythe'nin kalbi bu anıyı hatırlayınca küt küt atmaya başladı, adamın bakışlarını ona sabitleyişinden gözeneklerine bir ürperti sızdı, High Farrow'da ormanın sınavlarından geçtiği o günkü hayalet gibi boş bakışına tekinsiz bir benzerlik vardı. Zihninden asla silinmeyen bir bakış.

"Ormanın çağırabileceğini bildiğim pek çok dehşeti, *korkuyu* yeniden yaşamaya hazırdım. İçlerinden en kötüsünü seçebileceğimi ve onunla yüzleşmek için kendimi hazırlayabileceğimi düşündüm. Asla hazırlıklı olamadığım şey... seni görmektir."

Nefesi kesildi, sık bir solukta yakalandı.

"Ormanlar benden önce senin benim en büyük korkum olacağını biliyordu. Gördüğüm vizyon gerçekleşirse, olduğum şeyin her kırık parçasının tamamen paramparça olacağını. Kaybetmenin acısı hakkında hissettiğimi sandığım her şeyin, seni kaybetmenin yanında bir hiç kalacağını."

"O handan ayrıldıktan sonraki ilk gün, nefesin o görüntüdeki kadar sıkıldı. Kalbin zayıftı. Solgundun, sendeliyordun. İkinci gün çok daha iyi değildi ama en azından bir şeyler içebilecek kadar bilincin yerindeydi. Üçüncü günün dördüncü saatinde geri dönmemize ramak kalmıştı, seni gerçek bir yardımdan daha da uzağa götürdüğüm için dehşete kapılmıştım. Sonra, beşinci saatte, uzun bir nefes aldın, bana baktın, uyanıktın ve o kadar güçlü bir rahatlamayla dizlerimin üzerine çökebilirdim ki hala üzerimde ağırlığı var."

Kalbi durabilirdi. Reyhan'ın yürek parçalayacak kadar kırılğan, ısıltılı mavi gözlerine bakarken üşüdüğünü, çok üşüdüğünü hissetti. Korku, Reyhan'ın bu kadar açıkça taşıdığı bir duygu değildi ama şimdi, savaşta sertleşmiş savaşçının gözlerini dehşet dolduruyordu.

Faythe bir adım attı. Sonra bir adım daha. Eli battaniyeye tutunduğu yerden kurtulup onun yüzüne doğru uzandı, neredeyse onun gerçek olduğuna ya da **kendisinin** uyanık olduğuna inanamıyordu. Pürüzsüz, köşeli çenesini hissettiğinde parmak uçları karıncalandı. Diğer eli, avucunun altında derin nefeslerle hareket eden göğsüne doğru ilerledi. Kalp atışlarının belli belirsiz gümbürtüsünü hissetti.

Gerçek. Bu gerçek.

Yine de mantıklı gelmiyordu. Nasıl bu kadar ham ve vahşi, bu kadar koruyucu ve güzel biri onun önünde durabilirdi. Onu umutsuzca istediği kadar onu *isteyebilirdi*.

"Beni geri getirdin," diye fısıldadı. "Beni hep geri getirdin."

Reyhan başını iki yana salladı. "Hayır Faythe." Her iki avucu da onun yüzünü tuttu. "*Beni* geri getirdin."

Faythe o anda kendini tutamadı; parmak uçlarında gerindi ve dudakları buluştuğunda, sanki ilk kez buluşmuş gibiydiler. Bütünlük. Adamın alnı onunkinin üzerine indi ve Faythe onun sıcaklığına gömülürken gözlerini kapadı. Uzun, şefkatli bir an boyunca öylece durdular, birbirlerine sarılmanın tadını çıkardılar ve bunun gerçek olduğunu hatırladılar.

"Bunu neden yaptığını biliyorum." Sessizliği o bozdu. "Senin adına bir can aldı ve bu senin alacağın intikamdı. Bunu senden alamazdım. Ama lütfen, eğer bu kendini harcaman ve hayatını riske atman anlamına geliyorsa, kılıcın olmama izin ver."

Faythe onun herhangi bir şey için yalvardığını hiç duymamıştı ve dudaklarından dökülen ses çok kırıktı. "Evet," diyebilirdi sadece.

Reylan geri çekildi, yüzüne kırılmalı damgasını vurmuştu. "Bütün bu zamanı gördüklerin için özür dilemek isteyerek geçirdim. O aşağılık yaratığın sana bakışına, seninle *konusmasına* dayanamayıp dönüştüğüm şey için."

Faythe'nin elleri onun derisini daha sıkı kavradı. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi, size üzgün olmadığımı söylemekten korkmuyorum. Bunu tekrar yapacağımı. Sana o şekilde bakmaya cüret eden her bir insanı ya da fae'yi öldüreceğimi. Ve pişman olmayacağım."

Faythe'nin kalbi kararsızdı. Ama bakışlarındaki şiddetli bağlılık, sanki itirafında dehşet bulabileceğine inanıyormuş gibi hafif bir belirsizlikle dalgalanıyordu. Kendisi de karanlık bir itirafta bulunurken, ona bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu gösterme isteğine boyun eğmezdi.

"Onu sen öldürmedin Reylan," diye fısıldadı Faythe. Karşı koymak için ağzını açtı. "Sen boynunu kırmadan saniyeler önce zihnini paramparça ettim. Bunu *hissettim*. Onu sen öldürmedin... çünkü ben öldürdüm."

Reylan'ın ifadesi donuklaştı. Gözleri ilk kez tamamen okunamaz haldeydi. Faythe göğsünde öfkeyle kafeslenmiş gibi hissettiği sert vuruşa kulak verdi ve onun tepkisini bekledi. Bir şey söylemesini, herhangi bir şey, yüzüne bakıp gerçeği değerlendirirken.

"Neden?" Ses tonunda bir inançsızlık notası vardı. Bu yükü üstleneceğine.

Faythe bir an düşündü. "Çünkü bu hikâyedeki canavar sen değilsin Reylan. Hepimiz birilerinin kötü adamıyız." Kaşları çatıldı ve kayıp bir dostun değerli bilgeliği dudaklarında yankılandı. "İyiye kötüden ayıran şey eylem değil, niyettir."

Adamın eli kadının ensesini kavradı. "Nereden geldin Faythe Ashfyre?" Bu soru, olmayan bir cevabı arıyormuşçasına yüzünün her santimetrekaresini içten içe süzerken merakını dile getirmekten ibaretti.

"Büyük ihtimalle Nether'in sapkın derinliklerinden," diye mırıldandı gönülsüzce.

Reylan başını onunkine doğru eğdi. Öpücük bir iddiaydı. Sanki yaşananlar, birbirleri olmadan kalma korkusunun gerçekleşmesi gibi bir aciliyet duygusu onları sardı. Bu, her anı değerli kılma ihtiyacını daha da umutsuz hale getiriyordu.

Faythe'nin parmakları adamın saçlarına kilitlendi ve adamın eli belinden arkasına doğru ilerlediğinde yumuşak bir inilti duyuldu. Bu yeterli değildi. Neredeyse yeterli değildi. Adam onun düşüncelerini okumuş gibiydi ve kısık bir iniltiyle ellerini hızla kadının kalçalarının altından geçirdi ve kadının bacakları ağırlıksız bir şekilde adamın beline kilitlendi. Dudakları tutkuyla kıpırdadı, ısı derisinin altından kayarak kızın çekirdeğinde birikti. Sırtı sert bir şeyle buluştu.

Geniş bir ağacın gövdesine yaslanan Reylan'ın kalçaları ona karşı sarsıldı ve tüm edep ya da ihtiyat kaygılarını dağıttı. Onun bunu tekrar yapmasını istiyordu.

-Onun her şeyini burada, doğaya karşı almak istiyordu. Bu tüketen bir ihtiyaçtı ve elini, adamın pantolonunun içinde zorlanan sert uzunluğunu hissedene kadar aralarına daldırdı. Avucunun topuğu sıkıca aşağıya indiğinde kalçaları tekrar büküldü.

"Faythe..." Sesi neredeyse tanınmaz haldeydi.

Hanın iyiliğine karşılık vermek istiyordu. Onun kendisi için çözülüşünü izlemeye *ihtiyacı vardı*. Ama tam onu tekrar okşayacakken, adam onu daha sıkı kavradı.

"Seninleyken kontrolümü kaybedemem. Burada olmaz."

Bu adil değildi. Bulundukları yerde, yakınlardaki arkadaşlarıyla birlikte, şehvetle sersemlemiş zihninde bir hayal kırıklığı dalgası uyandırdı. Farkındalığı geri geldiğinde, adamın kendini daha sıkı tutmasına minnettar oldu çünkü onunki herkesin duyduklarına lanet etmeye ve her şeyini ona teslim etmeye hazırdı.

Öpücükten çekildi ve onu hareketsiz tutarken yüzünü boynunun kıvrımlarına gömdü. Kısa süren tutku dalgası onu da nefessiz bırakmıştı. Çünkü hiçbir zaman vaat edilmemişti.

"Keşke yalnız olsaydık," diye fısıldadı nefesini tutarak.

Reylan'ın belli belirsiz kıkırdaması boynunda titreşti. Elleri kalçalarını sıkıca kavradı ama bu, içinde hissettiği dürtüye hiçbir şey yapmadı.

"Ben de." Dudakları kızın boynuna değdi ve kızın başı bu temasla geriye doğru eğildi. Gözleri gölgelikten yıldızlara doğru kayarken içten içe kontrolün geri gelmesi için yalvardı. "*Tanrılar*, Faythe, ben de."

Oceanof PDF.com

BÖLÜM 47

Faythe

FAYTHE, bir ağaç gövdesine yaslanmış yatak rulosunun üzerindeki tembel pozisyonunda bisküvi çiğnerken neşeli bir sırıtış takındı. O zorladıkça Bayat kahvaltısını yemeye çalışırken Izaiah'nın Reuben'e bazı temel yakın temas hançer manevralarını öğretmeye çalışmasını izledi. İnsan arkadaşının üçüncü kez kışının üzerine yığılmasını izlerken bir kıkırdama patlaması onu terk etti. Yine de biraz daha iyiye gidiyordu.

Reuben dramatik bir iniltiyle kendini orman zemininden sıyırdı, doğrulurken yaprakların ve kirin tozunu aldı. Faythe başını ağacın gövdesine yaslayarak kahvaltısının son lokmasını ağzına attı. Gözlerini kapadı ve oturduğu gölgelikten süzülen güneş ışınlarının yumuşak okşayışının tadını çıkardı. Anın tadını çıkarıyordu, bunun tüm fae arkadaşlarını temkinli davranmaya iten dağlara çıkmadan önceki son günleri olduğunu biliyordu. *Ateş Dağları*, Anka Kuşları'na ev sahipliği yapmış olmalarından dolayı haritalarda böyle adlandırılıyordu. Sözde, birkaç küçük orman boyunca uzanıyordu, ama çoğunlukla, taş için toprak ticareti yapacaklardı. Kamp kurdukları ormanlık alanın sert zemini hakkındaki içsel şikâyetleri, dağlardaki sert taş zemini henüz tatmamışken boşa gitmiş gibiydi.

Kısa süreli enerji tükenmesinden sonra yüzeye çıkmalı dört gün olmuştu. Atını Desture'de bıraktıklarını öğrenmişti, bu yüzden Reyhan'la birlikte ata binmişti. Tek şikâyeti atının ona hiçbir faydası olmamasıydı.

Saatler **b o y u n c a** kendisine baskı yapmasından duyduğu acının giderek arttığını hissediyordu. Yine de acı çeken tek kişi o değilmiş gibi görünüyordu.

Bakışlarını kaydırdığında Livia ve Kyleer'ın çok daha teknik ve etkileyici bir dövüş seviyesine girdiklerini gördü ama bu dövüş genellikle eğlenceli saldırı ve savunmalarla iç içeydi. Faythe neşelendi. Bir yanı onlara katılmak istiyordu ve gücünü yeniden kazanmak için son birkaç gündür onlarla birlikte antrenman yapmıştı ama şu anda güneş ışığında yıkanmaktan memnundu.

Faythe onun yanına çömelmeden önce yakınlarda olduğunu hissetti. Gözlerini araladı ve Reylan'la göz göze gelmek için başının yana düşmesine izin verdi. Adamın kendisine bakarken yüzünde beliren parlaklık karşısında kalbinin çırpınışı nefesini kesti. Her zamanki keskin ve çelik gibi yüz hatları yumuşamış, saçları tembelce başının etrafına düşmüş ve her bir teli güneş ışığında parlıyordu. Gece için yakacak odun toplamaktan döndüğü sanılıyordu ama kollarının boş olduğunu fark etmekte gecikmedi ve başını doğrulttuğunda kamp alanının etrafındaki hiçbir yere odun bırakılmadığını gördü.

Onun bu gözlemi karşısında gülümsemesi sırtmaya dönüştü ve avucunu uzattı. "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi, sesi kısıktı ve diğerlerine kısa bir bakış attı.

Onu duyabildiklerinden hiç şüphesi yoktu ama fae arkadaşlarından hiçbiri onları dikkate almadı ya da dikkatlerini meşgul oldukları dövüş derslerinden başka yöne çevirmedi. Avuçlarını Reylan'ın avuçlarının içine koyduğunda baş döndürücü bir heyecan midesini düğümledi ve Reylan onu tek bir hızlı hareketle ayağa kaldırdı. Onu gruptan uzaklaştırmaya başlarken parmakları çok rahat ve *doğru bir* şekilde onunkilerle birleşti.

Ormanlık alanın mırıltılarına karşı birkaç dakikalık sessizlik, diğerlerinden ne kadar uzaklaştıklarına dikkat ederek arkasına bir bakış atarken içini daha da sıktı. Faythe suyu görmeden önce duymuştu. Yine de sessiz kaldı ve onu istediği yere, dilediği kadar uzağa götürmesine izin verdi.

Faythe beklediği şelaleyi gördüğünde nefesi kesildi. Devasa, ısıltılı ve büyüleyiciydi. Bir an için yürümeyi bıraktı ve birleşen ellerindeki gerginlik onun da durmasını sağladı. Düşen su aşağıdaki geniş gölle buluşurken dalgaların vahşi çarpışmasını hayranlıkla seyretmek için bir saniye durdu ve düşen suyun yarattığı parıldayan perdeye aval aval baktı. Hafif sis, durgunluk ve vahşiliğin birleşimi boyunca dans ediyordu. Daha önce High Farrow'da bir şelale görmüştü ve böyle bir şeyin

Ebedi Orman'ın ruhani saflığıyla boy ölçüşebilirdi ama bu şelale çok daha büyüktü, sanki yüksek bir uçurumdan düşen bir fırtına gibiydi.

"Gel." Reyhan yavaşça elini çekti. Gözlerini onun kilitledi, ağzı açık ve şaşkıncı. "En iyi kısmı bu değil."

Sorgulamadan onu takip etti, güzelliğin ya da dehşetin yüzüne bakmasının fark etmeyeceğini biliyordu. Her zaman onu takip edecekti.

Onu şelaleye doğru götürdü, suyla savaşıyor suyun görüntüsü kulaklarında kaosa dönüşürken ses daha da yükseldi. Taştan bir saçak boyunca yürüdüler ve kız saçığın nereye gittiğine bir göz attığında daraldı. O zaman gördü: taş ve ölümcül akış arasındaki küçük boşluk. Adam onu şelalenin arkasına götürüyordu.

Gürültülü çatırtı onu irkiltti ve karanlığın içinden geçerken gözleri yarıklara kadar daraldı. Sonra, vahşi fırtınanın ardında, dağın yamacındaki oyulmuş boşluğa kadar uzanan çok daha küçük bir gölün bulunduğu büyük, kavernöz bir alana açıldı. Faythe çevrenin güzelliğini seyre daldı. Su kristal berraklığındaydı ve yanardöner dalgalanmalarla parlıyordu.

"Böyle bir yerde bolca yakacak odun bulabileceğini nasıl düşündün bilmiyorum," dedi Faythe gözlerini ona kaydırarak.

Sırıttı, o kadar parlak ve nadirdi ki, tuttuğu eliyle onu kendine doğru çekmeden önce. "Yakacak odun aramıyordum," dedi. Suyun şırıltısına rağmen, kolunu ona doladığında ses tonundaki düşüşü fark etti. Tam kalbi gümbür gümbür atmaya başlamıştı ki, "Daha mahrem bir yerde yıkanmak hoşuna gider diye düşündüm" diye ekledi. Masumca, onu bırakıp uzaklaşmadan önce alnına bir öpücük kondurdu.

Faythe önce suya, sonra da ona baktı. Bir haftadan uzun bir süre önce handan ayrıldığından beri banyo yapmadığı için doğru dürüst bir banyoya ihtiyacı olduğunu inkâr edemezdi. Ama orada durup onun önünde yıkandığını hayal etmek... Bir endişe dalgası vücudunu sardı ve onu hareketsiz bıraktı. Reyhan ne sıırıttı ne de sanki midesini neyin çalkaladığını biliyormuş gibi sinirlerine sataştı. Ona istediğini düşündüğü mahremiyeti sağlamak için arkasını dönmeye başladı.

"Yapma," diye söze girdi, kalbi kendi emriyle birlikte küt küt atıyordu.

Reyhan durdu, tüm vücudu gerildi. Faythe'nin nefes alışları düzgün ama sertti. Yavaşça başını geri çevirip onun bakışlarına kilitlendi.

"Bana bakmayı bırakma."

Sözler adamın içinde bir şeylere çarptı ve adam tamamen kadına döndü. Birbirlerine bakarken saniyeler dakikalar gibi geldi ve hava yoğunlaştı. Faythe'nin titreyen parmakları gözlerini onunkilerden ayırmadan yavaşça deri ceketinin bağcıklarına uzandı. Adamın safir gözleri önce onlara, sonra da Faythe'ninkilere kaydı. İçlerinden ilkel bir şeyin parıltısı geçti. Faythe bu bakışların etkisi altında titredi, bakışlar tarafından sahiplenildi.

Her bir tokayı ve düğmeyi çözerek kollarını ceketinden sıyırdı, gözleri onunkilerden ayrılmıyordu. Botlarını çıkaran Faythe'nin elleri pantolonunun düğmelerine gitti, dışarı adım atmadan önce onları çözdü ve serin, puslu havanın çıplak bacaklarının üzerinde esmesine izin verdi. Hafif soğuktan mı yoksa Reylan'ın hafif bir tüy dokunuşunu andıran bakışlarından mı emin olamadan titredi. Göğüsleri iç çamaşırlarına acıyla çarpıyordu. Yine de gömleğinin eteklerini kavrayıp hızlı ve kendinden emin bir hareketle katlayarak çıkarırken bile gözlerini Reylan'ın yüzünden ayırmadı. Adam onu izlerken o da onu izledi. Verdiği tepkiler başkalarına pek bir şey ifade etmeyebilirdi ama Faythe onu görüyordu. Her hafif kıpırtı ve irkilme, onun da kendisine en az kendisi kadar ihtiyacı olduğunu gösteriyordu.

Faythe'nin üzerinde zarif iç çamaşırlarından başka bir şey yoktu. Bir zamanlar Ellium'un Sloan Pazarı'nda onunla dalga geçtiği dantelli takımlar gibi değildi ama safir gözlerinin kararması Faythe'nin tüm vücudunun ihtiyaçla gerilmesine neden olan bir tepkiye yol açıyor gibiydi. *Ona olan* ihtiyacı.

"Faythe," dedi nefes nefese. Onun adı bir yalvarış, bir yakarıştı.

Kadın durmadı. Başka tarafa bakmadı. Faythe'nin titreyen parmakları kırılmış atletinin dikişlerini kavradı ve onu da tişörtü gibi hızlıca başının üzerinden geçirdi. Adamdan sadece bir metre ötede çıplak göğüsle duruyordu. Adamın bakışları bir saniyeliğine açıkta duran göğüslerine kaydı, ta ki gözlerinin içinde elle tutulur bir gece yarısı alevi gibi dans eden arzuyla tekrar buluşana kadar. O hareket etmeyince, kız hareket etti. Yavaş adımlarla ona doğru ilerledi ve bir kol mesafesinde durana kadar onu takip etti.

"Bana katılacak mısın?" diye sordu, sözlerinin şelalenin gürültüsü tarafından yutulabileceğini düşünerek.

Onları net bir şekilde duydu. Boğazı düğümlendi ve dikkatle elini kaldırıp kızın boynuna doladı, gözleri kızın gözlerinden hiç ayrılmadı. "Emin misin?" Sesi kızın teninde keyifle gıcırdadı.

Faythe'nin elleri adamın göğsünde, boynunda gezindi ve çıplak bedenini adamın güçlü, deri kaplı bedenine öyle bir arzuyla bastırdı ki

Tüketiyor. Reylan'ın diğer eli onun yanında kaldı. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," diye dürüstçe cevap verdi.

Sanki Faythe'nin gerçekten istediği şeyin bu olduğuna inanmıyormuş gibi kıpırdamadan durdu -gerçekten bu kadar uzak olduğu halde, arzusunun onun kararlarını gölgelediğini düşünüyordu. Faythe onun yüzünü avuçlarının arasına aldı, tutuşunda, gözlerinde bunu istediğini göreceğini umuyordu. Sadece bedeniyle değil, içindeki her şeyle.

"Beklemek istemiyorum Reylan," diye inledi. "Lütfen."

Belki de sadece birkaç gün önce yaşadığı korku, bu dünyadan ayrılma düşüncesi ve tek bir pişmanlığı olacağını bilmesiydi: onunla birlikte olma şansını kullanmamış olması. Tamamen ve bütünüyle. Onun için nasıl yanıp tutuştuğunu asla bilemeyecek ve *hissedemeyecekti*.

Adamın arzu dolu bakışlarında bir şey değişti, düşüncelerinin aynı hızda olduğuna inanmasını sağlayan bir acı titreşimi. Adam onun yüzünü tutup dudaklarını dudaklarına çarparken Faythe'nin elleri deri ceketinin kıvrımlarını kavramak için düştü.

Hareket etme biçimlerinde yavaş ya da yumuşak bir şey yoktu. Bu sahiplenici, talepkâr, aylarca süren arzusunun tamamen serbest bırakılmasıydı ve onlar teslim olmak için mutluluk içinde yalnızdılar. Faythe'nin elleri beceriksizce ceketinin üzerinde dolaştı ve onun dışarı kayması için ceketini çözmeyi başarması büyük bir şanstı. Ağızları, Faythe'nin gömleğini başının üzerine kaldırmasına yetecek kadar uzun süre ayrılmıştı ki Faythe hiç vakit kaybetmeden gömleğini pantolonundan çıkardı ve çıplak tenini kendi teninde hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Elleri onun güçlü göğsünde dolaştı, her bir yontulmuş hat parmak uçlarının altında yumuşatılmış çelik gibiydi. Adam korumak için yapılmış, savunmak için bilenmiş biriydi ve şu anda burada, onunla birlikte olmak için yaşadığı her yara izine ve kusura tapabilirdi. Sert karnının üzerinde gezindi - daha aşağıda - midesinde bir heyecan kıvrıldı. Avucunu adamın pantolonu boyunca sürükledi ve adamın kalçaları sarsılıp bir inilti ağzının içinde titreştiğinde yumuşak bir ses çıktı. Tam düğmeleri çözecekken, adamın elleri onun bileklerini yakaladı.

Adam ondan uzaklaştı, ikisi de şehvetle doluydu, nefesleri kesilmişti. Kadının iyice dağıttığı saçlarının bukleleri alına düşmüş, göz bebekleri o kadar kararmıştı ki neredeyse safiri yutacaklardı. Göğsü kabarmıştı ama ona arzudan çok daha derin bir şeyle bakıyordu.

Faythe'nin kalbi göğsünde çarparken, onu tamamen ele geçiren, ruhunun derinliklerinde bir şeye bağlanan bakışları tuttu. Parmakları

yavaşça bileklerinden kollarına, boynuna ve yüzüne doğru fırçaladı.

"Beklemeliyiz," diye söze başladı ve Faythe'nin ağzı itiraz etmek için hemen açık kaldı. Devam etmeden önce ağzı eğlenerek kıvrıldı. "Ama yarının benim vereceğim bir söz olmadığını fark ettim. Söz verebileceğim şey... kendimim. Son yarın gelene kadar. Her kırık parçamın sana ait olduğunu bilmeni istiyorum."

Faythe elini yüzüne doğru tuttu. Bir duygu dalgası yüz ifadesini sıkıştırdı, bu hayatta onu hak etmek için neyi doğru yaptığını bilmiyordu. "Sen kırık değilsin Reyhan. Bana değil," diye fısıldadı, onun kendisini duyacağını biliyordu. "Bilmen gerekirdi..." Faythe'nin ağzı kurudu, bir yumru konuşmaya çalıştığı kelimeleri boğdu. Onları geri almak, tüm kalbini ona açmaktan ve onu koruyacağını ummaktan geri dönüş olmayacaktı. Ondan şüphe duymuyordu, kalbini paramparça etmesi de umurunda değildi çünkü uzun zamandır biliyordu ki... o da ona aitti.

Alnı onunkine değdi ve gözleri kapandı. "Söyle," diye nefes aldı. Özlem dolu bir yalvarış.

Kalbi o kadar hızlı çarptı ve çarptı ki başının döndüğünü hissetmeye başladı. Adamın ellerinden biri yüzünü bırakıp beline dolandı, göğsü çıplak bir şekilde adamın göğsüne bastırdı ve bu dünyada hiçbir şey bu kadar heyecan verici ve mükemmel hissettirmemişti.

"Seni seviyorum diyecektim..." Kısa bir ara verdi. Acı göğsünde kabardı ve nefesini çaldı. "Ama bu yeterli değil. Sana karşı hissettiklerim için değil." Faythe başını salladı, aralarındaki şeyin ne olduğunu dile getiremiyordu çünkü bu sıradan bir kelimeden çok *daha fazlasıydı. Aşk.*

Reyhan uzun bir nefes verdi, başparmağı onun elmacık kemiğini okşarken Reyhan da içinde büyüyen acıyı hissetti. "Sen benim kalbimsin Faythe Ashfyre. Kendini öfkeye kaptırdığında, tutku tarafından tüketildiğinde, kendini savunmak için riske attığında... *Tanrılar*, senin her imkânsız, pervasız ve vahşi yanını seviyorum."

Faythe ağlamayla karışık bir kahkaha attı. Gözleri bulanıklaştı ama sevinç gözyaşlarının akmasını engelledi.

"Ve günlerimin geri kalanını, kelimeler yetersiz kaldığında senin her şey olduğunu *göstererek* geçireceğim. Bu hayatta ya da bir sonraki hayatta, her zaman seni bulacağım." Dudaklarını tekrar onunkilere götürdü, bir öpücük iddiaya dönüştü. İddia, iddiaya dönüştü.

Ruhları yaptıkları her hareketle iç içe geçerken, içinde çok derinlerde bir şeyler dövölüyordu.

Reylan bu kez pantolonunun düğmelerine yöneldiğinde onu durdurmadı. Onun için öylesine yanıp tutuşuyordu ki, beceriksizce hareket ediyordu. Bütün düğmeler ve kravatlar nihayet çözüldüğünde, elini ona dokunmak için daldırdı. Reylan alçak sesle hırlarken, kalçaları vahşi bir heyecanla beyazlamasına neden olan bir güçle dokunuşuna doğru sarsılırken bir soluk onu terk etti. Dudakları Reylan'ın dudaklarından ayrılıp boynuna yerleşti, elleri arkasını kavradı ve Faythe'nin nefes alış veriş i o kadar düzensizleşti ki havasızlıktan ve şehvetten başı dönmeye başladı.

Bir an için adamın büyüklüğü karşısında ağzı kurudu. Onun kendisine uyup uymayacağını bile merak etti. Yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve Reylan onun sertliğini bir tereddüt olarak algılayıp hemen geri çekilince sakinleşmiş olmalıydı.

"İyi misin?" diye sordu, eğer istediği buysa gerilimi tamamen düşürmeye hazırdı.

Faythe zorlukla yutkundu. "Ben... Yani, ben birlikte olmayalı uzun zaman oldu..." Tam olarak hangi cümleyi kurmaya çalıştığını bilmiyordu. Tecrübe eksikliğini açıklayacak bir şey... Birdenbire onun dört asırdır bildiklerinin yanında bunun hiçbir şey olduğunu fark etti. Daha önce birkaç erkekle birlikte olmuştu ama hiç bu kadar *önemli biriyle* birlikte olmamıştı. Ve hepsinden önemlisi, bir fae'ye bu kadar derinden aşık olacağını hiç düşünmemişti. Reylan güçlüydü, ölümsüzdü ve o...

Reylan onun gözlerini aradı, her zamanki değerlendirici bakışını, dile getirmesi çok zor olan cevaplara ihtiyaç duyduğunda takınırdı. Ve her seferinde olduğu gibi, onun tam olarak ne düşündüğünü biliyor gibiydi.

Dudakları onunkilere değdi. "Seni temin ederim ki,"-çenesini öptü-"sen ve benden başka hiçbir şeyin önemi yok. Geçmiş yok. Sadece şimdi." Sürtünen dudaklarının o tüy gibi dokunuşu, boynundan aşağı inen en tatlı işkenceydi. "Ve *hiçbir* şey beni senin kadar çıldırtmadı Faythe Ashfyre." Ağzı boynunun etrafında açılıp kapandı, uzun köpek dişleri orayı tırmaladı ve sığ bir çığlık onu terk etti. "Senin her santimine tapmayı planlıyorum. Tekrar ve tekrar, sen buna inanana kadar. Sana olan aşkım ve arzum sınır tanımıyor."

Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi ama adamın iri, nasırlı elleri belini daha sıkı kavradı. Bir gümbürtü boğazından çıkıp çıplak teninde gezindi. Faythe o anda tüm çekincelerini bir kenara bıraktı, elleri tekrar

kendi isteğiyle pantolonunun altına kadar indi. Adamın boyunu avuçladı ve Faythe hiç düşünmeden kontrolü ele aldı. Baş eğildi, dudakları adamın göğsüyle buluştu ve aşağı doğru indi. Parmakları adamın pantolonunun kemerini kavradı ve kendisiyle birlikte aşağı çekti.

"Faythe." Onun adı ağzından çıkan günahkâr bir yakarıştı. Kadın göbeğinden aşağısını öpüp dizlerinin üzerine çökerken onu durdurmadı. Atılan giysileri sert taşa yastık oldu ve Reyhan onun önünde görkemli bir şekilde çıplak durdu. Güçlü ve güzeldi ve Reyhan ona olan arzusunun ne kadar alevli olduğunu göstermeyi planlıyordu.

Faythe gözlerini onunkilere dikti, adam onu izlerken gözleri geniş ve vahşiydi. Onu avucunun içine aldı, parmakları zar zor buluştu. Dudakları onun etrafını sardı ve insan kulağıyla bile Reyhan'ın tıslaması bir iniltiye dönüştü, dalgaların üzerinde kulaklarına bir melodi gibi geldi. Kalçaları sarsılırken parmakları hafifçe saç örgülerini itiyor, sanki onu incitmemeye dikkat ediyormuş gibi davranıyordu. Ama Faythe nazik olmayı istemenin ötesindeydi. Bir yandan elini ağzına götürürken, bir yandan da ondan gelen seslerin ve kendini tuttuğunu bildiği seslerin tadını çıkarıyordu. Adamın tamamen serbest kaldığını hayal ederken bacaklarının arasındaki sızıyı dindirmek için uzanıp kendine dokunmaktan kaçınmak zorunda kaldı.

Kadın onu uçurumun kenarına sürükleyemeden, adam geri çekildi.

Adam da dizlerinin üzerine çöküp bir kolunu onun beline doladığında Faythe'nin işinin bitmediğini söylemeye fırsatı olmadı. Hızlı ve ağırlıksız bir manevrayla yere düşen kıyafetlerinin üzerine sırtüstü uzandığında şaşkınlıktan nefesi kesildi. Reyhan'ın parmakları kızın üzerindeki son giysinin altına daldı ve ikisi de serin, puslu havada tamamen çıplak kalana dek iç çamaşırını hızla sıyırdı. Vahşi ve özgürdü ve Reyhan onun bu yönünün her parçasına bayılıyordu. Üstündeki savaşçının her hınzır, parlak, vahşi yönünü seviyordu.

Reyhan onun vücudunu öptü, her bir göğsünü ağzına aldı ve o işkenceci köpek dişlerini hafifçe sıyrarak ondan kontrolsüz sesler çıkardı. Daha aşağıya, göbeğinin üzerine. Yavaşça, sanki niyetini anlaması ve itiraz etme şansı olması için ağzının her bir izini bıraktı. Kadın hiçbir şey söylemedi. Kalçaları kendi kendine dalgalanıyordu. Bunu istiyordu

-Bunların hepsi.

"Seni hissettiğimden beri," diye inledi, onun kokusunu içine çekiyormuş gibi görünüyordu, "bunu bulurken sesin kadar tatlı olup olmayacağını merak ettim.

benim elimle serbest bırakın."

Yüce Tanrım. Sözleri, onları söylediği derin çakıl taşları, kadının merkezindeki sınırlara karşı bir baskı olarak hissedildi. Sonra ağzı *oradaydı*. Kapalı göz kapaklarının altındaki yıldızları patlatan ilk temasla sırtı kavislenirken yüksek sesli bir inilti onu terk etti. Dünyaya ve ötesine karşı çıkardığı tüm sesler suyun hışırtısı tarafından yutuldu. Reyhan yine de onu duydu ve hırsla döndü, kıvrınmasını engellemek için bir kolunu karnının üzerine koydu. Diğer eli ağzıyla buluştu ve bir parmağını kızın içine soktukten sonra hızla diğerini ekledi.

Faythe nerede olduklarını unuttu. Zamanı, endişeyi, korkuyu unuttu. Adamın elleri ve ağzı üzerinde kusursuzca çalışıp onu daha önce hiç deneyimlemediği bir mutluluğun doruklarına çıkarırken, her türlü insani duygu onu terk etti. Daha önce *mümkün olduğunu* hiç düşünmemişti. Bu kez onsu ulaşmak istemediği o son noktaya doğru.

"Reyhan," diye keskin bir sesle homurdandı.

Bunu hemen, devam etmesi için bir teşvikten ziyade durması için bir yalvarış olarak yorumladı. Gözleri birbirine kilitlendi ve Reyhan onun bacaklarının arasında, isteyeceği ya da ihtiyaç duyacağı her şeye tamamen teslim olmuş halini görünce neredeyse parçalanacaktı. Yüzünde okuduğu her neyse Reyhan'ın dudaklarını tekrar vücudunda gezdirmesine neden oldu, ta ki parmakları onun ipeksi gümüş buklelerini kavrayıp yüzünü kendi yüzüne çekecek kadar yaklaşıp kadar.

Öpücük patlayıcıydı. Faythe onun üzerinde kendini tattı ve her saniyesine bayıldı. Adamın ucunu kalçalarının arasında hissetti, boşluğun acısı neredeyse acı verici hale geliyordu.

"Lütfen."

Reyhan onunla göz göze gelmek için geri çekildi. Safir altın rengine dönüştü, kaynaştı ve dövüştü, ikisi de doyumsuz arzuyla nefessiz kaldı. Elini aralarına sokup kızın girişine yerleştirdi.

Faythe'nin nefes alıp vermesi zorlaşmıştı ve adamın içine girdiğini ilk hissettiğinde keskin bir nefes omurgasını eğdi. Acı vereceğini bildiği halde bir anda ona yalvarmak istemesine neden olan yakıcı ihtiyaca rağmen ağırdan alıyordu. Ona uyum sağlamak için yavaş ve sabit nefes alıyordu ve adam kollarını onun üzerinde kavuşturmuş, kendini tutarak titriyordu. Faythe'nin gözleri, büyüyen ama çabucak en tatlı zevke dönüşen sıkışma karşısında kapandı.

"Bana bakmayı bırakma Faythe."

Bu bir emirdi, asla reddedemeyeceği bir yalvarış. Adam yavaşça hareket ederken gözlerini açtı, ikisi de sessizdi, nefeslerini paylaşıyorlardı ve adam onu tamamen doldurana kadar vücutlarının birleşiminde yanan duygular tarafından tüketiliyorlardı.

"Sen benim için yaratılmışsın." Reyhan ikisinin arasına baktı, adamın geri çekilip Faythe'nin karnına doğru dağılan sert bir nefesle yeniden içine girdiği yeri izledi. Faythe mutluluk içinde inledi. "*Tanrım*, inanılmaz hissediyorsun."

Adam hareket etmeye başladığında, yavaş ve istikrarlı bir şekilde, aralarında bir ritim oluşana kadar, kendi mükemmel uyumları kısa sürede arzularını kontrolsüz hale getirene kadar, özü onunkiyile iç içe geçen bir sıcaklıktı. Daha önce hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti ve hiçbir şeyin bununla kıyaslanamayacağını biliyordu. Onlarla. Tek bir sınır ya da çekince olmadan birlikte. O hiçbir şeyin varisi değildi; krallıklar ya da Ruhlar onun kaderinde yoktu; o anda sahip olduğu tek şey... onunkiydi. Paylaştıkları şey sadece şehvet ya da tutku değildi. Bu güce cevap veren bir güçtü, onun yeteneği onunkine şarkı söylüyordu ve bu duygunun dünyada başka hiçbir şeyle eşleştirilemeyeceğini biliyordu.

Reyhan bir elini kalçasının altından geçirerek onu daha derine gömmek için kaldırdı ve Faythe'nin başı yeni açıyla geriye düştü. Ağzı boğazıyla buluştu, inlemelerinin titreşimleri göğsünü karıncalandırdı ve vahşi itişleriyle birleşen zevkten ağlayabilirdi.

Faythe onun kendisine verebileceklerinin bir sonu, bir sınırı olmadığını düşünerek mutluluğun o imkânsız yüksekliğine tırmanmaya devam etti. Hiçbir şeyi onu istediği kadar isteyemezdi. Zevk, içindeki her parçayı sarsıyordu. Adamın teni kadınıninkine değdikçe titriyor ve her sinir ucunu uyandırıyor.

Dudakları onunkilerle buluştuğunda, boğazından gelen, tamamen ilkel ve sahiplenici bir şeyin düşük titreşimiyle karışan, inleme ve çığlık arasında bir şey onu terk etti. Elleri onun terden sıırılsıklam olmuş, en az kendisi kadar ısınmış teninde gezindi. Faythe, adamın kendisine doğru hareket eden kıvrımlı vücudunun tadını çıkarıyordu. Savaşta yara bere içinde kalmış formundaki her bir kusuru seviyordu. Sırtının açılı hatlarına karşı, tırnakları derisine battı ve sadece zevkini arttırıyor gibiydi, şimdi onu iliklerine kadar sahiplenirken çok kontrolsüzdü. Kalçaları daha sert çarptı; açısı daha derine döndü.

Ne beklediğini bilmiyordu ama bu hayal gücünün yaratabileceğinden çok daha fazlasıydı. Daha önce belki nazik olmak romantik ve şefkatli gelebilirdi ama şimdi ona arzuladığını bilmediği her şeyi veriyordu. Vahşi ve özgürdü. Özlemle geçirdiği günler, haftalar, aylar bir anda serbest kalmıştı.

"Yapamam," diye nefes aldı, söyleyecek hiçbir sözü yoktu, sadece sonunun çok yakın olduğunu biliyordu.

"Bırak Faythe," derken Reyhan'ın ağzı boğazındaydı. Ağız açıldı ve köpek dişleri yakasına sürtündü. *Tanrım*, onun ısırmasını istiyordu. Fae'nin ilkel işaretleme ve sahiplenme içgüdüsüne karşı kendini tutmaya çalışırken, keskinlik eskisinden daha sert bir şekilde onu sıkıştırıyordu. Bu tamamen çıldırtıcıydı ve zevke karşı bu hafif acı yıldızları paramparça etti. Bir galaksinin oluşumu gibi içinden geçerek serbest kalırken haykırdığı adı dışında her şeyi unuttu. Renkler, yıldızlar, karanlık... Vücudu yerden kesilirken kenetlenen gözlerinin ardında mutlu bir son ve yeni bir başlangıç gibi patladı.

Reyhan da onunla birlikte gitti, bir kolunu sırtının altında kilitledi. Birkaç son, güçlü itişten sonra, kendi sonu içinden geçerken sarsıldı ve hareketsiz kaldı. Adını duymuş olabilirdi ama o n d a n m ı, kendisinden mi yoksa suyun çırpınışından mı geldiğinden emin olamadığı kükreme ve çarpışmalarla boğulmuştu. Adamın alnı kadının boynunun kıvrımına gömülürken, serbest bırakılışı içinden geçerek *onları* titretti.

Dakikalar olabilecek saniyeler, saatler olabilecek saniyeler onun askıya alınmış coşku anında geçti.

Reyhan'ın kolu altından kayarken, kadın nefes nefese ve bitkin bir halde yere yığıldı. Adam da onun üzerine uzandığında nefes nefese kalmış ve kımıldamıyordu. Tenleri aynı hizadaydı ama Faythe'nin üzerine ağırlık vermiyordu. Faythe nefesini tutarken parmakları adamın saçlarına kaydı ve ikisi de o görkemli, dünyayı sarsan yükselişlerinden inerken gümüşün ipeksi tellerini boş boş okşadı.

"Bu..." Kısa bir nefes alıp verdi ve terden kayganlaşmış göğsüne doğru üfledi. Kadın ürperdi.

Tek söylediği "Evet," oldu, ikisi de tutarlı bir anlam ifade etmiyordu ama bir şekilde tam olarak ne demek istediklerini biliyordu. Hiçbir şey aralarında yanan ateşle kıyaslanamazdı. En azından onun için kıyaslanamazdı.

Reylan kıza bakarken ön koluna yaslanmak üzere kaydı. Parmaklarıyla yüzüne dökülen birkaç tutam saçını okşadı. "Sen benim Anka Kuşumsun, Faythe." Bununla ne kastettiğinden emin olamıyordu ama sözlerini bastıran hayranlık ona güç veriyordu. Sonra sesi boğuk bir mırıltıya dönüştü. "Bu seninle yapmayı planladığım şeyin sadece başlangıcı."

Mutluluktan titriyordu. Adam kısmen üzerinde gezinirken parmakları çenesinin üzerinde gezinirken yanakları ısındı. Boynunun ve omzunun üzerinden, yan tarafının kıvrımından aşağı iniyor, nefeslerini boğuyordu.

"Bu bedenin seni yavaşlatmasına ya da denemekten alıkoymasına asla izin vermedin. Seni aşağı görmeye çalışan fae'lerin arasında yaşamaya zorlandığında insan olmayı asla bir zayıflık olarak görmedin." O işkenceci, tanrısal parmaklar aynı yolu izlemeye başladı, teninin her santimini karıncalandırdı. "Seninle tanıştığım o ilk günden beri, bir *krala* karşı kendini savunmaya cesaret ettiğinde gözlerindeki kararlılığı gördüm. *Bana* bıçak çekmeye cüret ettiğinde yüzündeki cesareti gördüm."

Gergin bir kıkırdama onu terk etti ve Reylan sırttı. Bu o kadar değerli bir manzaraydı ki, hiçbir unvanı ya da yükü yoktu. Bu mağarada Reylan sadece bir fae, o da sadece bir insandı ve önemli olan tek şey birbirlerine duydukları aşktı.

Başparmağı kızın alt dudağında gezindi. "*Tanrım*, o andan itibaren seni istedim, kulağa ne kadar çarpık gelse de. Bunun için senden nefret ettim ama kendimden daha çok nefret ettim. Çünkü biliyordum ki... sen benim asla hak etmeyeceğim her şeydin. Çok doğru hissettiren ama çok yanlış görünen her şey."

Kalbi kabardı, gözleri yandı ve bir insanı acısını dindirecek kadar çok sevmenin mümkün olup olmadığını merak etti.

"Şimdi anlıyorum ki *yanılmışım*. Senin benim, benim de senin olman gerektiğini inkar etmekle hata etmişim."

Faythe uzun bir süre gerçekten ait olduğu yeri asla bulamayacağını düşündü. High Farrow'da, Rhyenelle'de, Ungardia haritasının herhangi bir yerinde ve ötesinde - onu bulacağına hiç inanmamıştı. *Hissedeceğine*. Şimdi nedenini biliyordu. Kalbinden çok göreviyle bağlı olduğu herhangi bir yerde değildi. Onun yanındaydı. Nereye seyahat ederlerse etsinler ya da nereye yerleşirlerse yerleşsinler, krallıklar yıkılsa ve dünya yanıp kül olsa bile, Reylan'ın yanında her zaman ait olacaktı ve gerçek evini bu kadar ham ve vahşi bir fae'de bulmayı hiç beklemiyordu.

Bir duygu dalgası, kulağına düşen tek bir gözyaşını dışarı itti. "Beni gördün. Çarpık bir varlıktan daha fazlası olarak. Ben de *seni* gördüm Rey lan. Hak etmediğini düşündüğün her şeyi hak ettiğini gördüm." Parmakları adamın çıplak göğsündeki izlerin üzerinde gezindi, acı veren bir duygu yumağı sözlerini daraltarak bir fısıltıya indirgedi. "Her şeyi ve çok daha fazlasını."

Yüzyıllar boyunca çektiği acılar ve kötü bir geçmiş yüzünden her gün yaşadığı eziyetler için içini bir hü zün kapladı. Varlığının her gününü onu *sevilmeyi* hak ettiğine inandırmak için harcayacağını biliyordu.

"Her şeye yeniden katlanabilirdim." Rey lan onun duygularının taşıdığı yeri öptü. "Beni sana getirseydi yüzyıllar boyunca dayanırdım Faythe." Sonra onun ağzını öptü, gözyaşlarının tuzu dudaklarındaydı. Onun acısı ve onunki. Onun sevinci ve onunki.

Nerede olurlarsa olsunlar, o anın daha mükemmel olacağını hayal bile edemezdi. Ama atılmış giysilerinin üzerinde uzanırken ve zeminin sertliği onu kendine getirirken, tek dileği yatağa girip yanına yerleşmesi ve sonsuza kadar orada uzanmasıydı.

Rey lan da yoksun oldukları lüksün farkına varmış gibiydi. Kızın köprücük kemiğine son bir öpücük kondurduktan sonra ondan uzaklaştı. Doğrulurken onun ellerini tuttu ve kucağına oturana kadar onu kendisiyle birlikte yukarı doğru çekti. Eğer onu kendisine doğru tutmasaydı, bir baş dönmesi dalgası onu hemen geriye yığabilirdi. Bu mümkün olmamalıydı ama çıplak tenleri birbirine yaklaştıkça, yorgunluğuna rağmen arzusu bir kez daha sığ bir ateş yaktı. Adamın gözlerindeki karar ma ve altında *hissettikleri*yle yalnız olmadığını anladı.

"Banyoya ne dersin?" dedi alçak ve boğuk bir ses tonuyla.

İçinden bir kıkırdama kaçtı ve dinlenme isteğini çağıran bir kahkahaya dönüştü. Kolları adamın boynuna dolandı; yanağı adamın omzuyla buluştu. Rey lan onu da yanına alarak ayağa kalktı. Vücudu sıcacık ve havada süzülüyormuş gibi hissederken neredeyse bulutların üzerinde uçuyormuş gibi hissetti. Rey lan sığ kısımdan havuza girerken Faythe keskin bir nefes aldı, serin suyun bacaklarında ve sırtında gezindiğini hissetti.

Faythe onu taşıyordu, hem de su tarafından. Kadın onu bırakmadı ve adam da güçlü kollarını kadından ayırmak için acele etmiyor gibiydi. Kadın nazikti.

Uyumak istiyordu ve hatta başı göğsüne yaslandığında gözlerinin kapandığını hissetti. Adamın eli saçlarını okşuyor, omurgasının üzerinden aşağıya doğru iniyordu. Sonra bir düşünce gözlerini açtı ve **b a ş ı n ı** geriye attı.

"Bunu planlamamıştık," dedi, yüzündeki şaşkınlık ifadesine bir yenisini eklerken yüzü kızarmıştı. "Doğum kontrol hapım yok."

Reylan'ın kaşları kalktı ama başka bir şeyle ilgilenmiyordu.

Faythe'nin ağzı açık kaldı, dünyaya bir *çocuk* getirmeyi düşünmek için uygun bir zaman olmadığını söylemek üzereydi. Çok nadir de olsa, o bir fae ve kendisi de çoğunlukla insan olduğu için, yine de bir şans vardı. O bunun yaşayan kanıtıydı. Faythe'nin vücudu bu düşünceyle ısındı. Sonuçlarını düşünmedikleri için pervasızdılar.

Tanrım, çocuk istiyor mu ki?

Adamın gürleyen kahkahası kızın koştururan düşüncelerini böldü ve kız inanamayarak ona baktı. Kıkırdamaları kesildiğinde gülümsemesi hâlâ parlaktı. "Liv bu ormanlarda bulunan bitkilerle yapılabilecek bir tonik biliyor. Savaş kamplarında, kasabalara düzenli olarak ulaşamayan kadınlara bu ilacı almaları için yardım ederdi," dedi Liv, kızın telaşlı bakışları karşısında safir gözlerinde hâlâ parıldayan bir eğlenceyle. "Sen böyle bir seçim yapmasaydın bunu riske atmazdım Faythe."

Seçim. Bunu söyleme şekli, neredeyse onun doğum kontrol hapi almamasına itiraz etmeyeceğine inanmasını sağlayacaktı. Bu düşünce midesinde yeni bir özlem yarattı. Şu anda bu onun arzusundan çok uzaktı. Etrafını saran bunca savaş ve belirsizlik varken, her şey yoluna girmeden dünyaya bir ruh getirme düşüncesine katlanamıyordu. Ama bu düşünce, yörüngesi haline gelen safirlere bakmak... ona umut veriyordu.

Onun için ve sahip olabilecekleri gelecek için yaşamak istiyordu.

BÖLÜM 48

Zaiana

THEY, Tynan ve Amaya'yı yakaladıktan sonra günlerce FAYTHE ve arkadaşlarını takip etti. İlk birkaç gün, Zaiana neredeyse onların Görev, insan baygınlıktan çıkmadığında sona erecekti. Faythe'nin her geçen saat daha da perişan hale gelen gümüş saçlı savaşçıya karşı gevşekçe at sürmesini izlediği üçüncü günde zihninde dönen plandan kimseye bahsetmedi. Eğer Faythe kendine gelmeseydi, Zaiana Nerida'nın insana yardım etmek için gitmesine izin verebilirdi, o kadar çok yalvarmıştı ki artık sinir bozucu bir sızlanmaya dönüşmüştü.

Ne de olsa Faythe'nin ölüsü hiçbirinin işine yaramazdı. Bu onun başarısızlığı anlamına gelirdi. Yine de Zaiana, insan nihayet bilinçli bir nefes alıp o lanet gözlerini açtığı anda duyduğu büyük rahatlamanın belli olmasına izin vermedi.

O zamandan beri karanlık fae, Ateş Dağları'na doğru yolculuklarına devam ederken onları fark edemeyeceklerinden emin olduğu kadar uzaktan avlanıyordu.

Zaiana yüksek bir kayalığın üzerine tünemiş, aşağıdaki yakın topluluk *eğlenmek* için gelişigüzel dövüşüyor gibi görünürken gölgelikten etrafı gözetliyordu. Eylemlerinin ve etkileşimlerinin çoğunu tuhaf ve ilgi çekici buluyordu. Onları izlemek sıkıcı günlerini geçirmesine yardımcı oluyordu. Onların dostluğunun gerçek ve samimi olduğuna inanmaya cesaret ediyordu - Mortus Dağları'nın etrafındaki kasabalarda nadiren gördüğü bir şeydi bu.

"Onları takip etmeli miyiz?" Tynan arkasından sordu ve onu dalgın düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Gözlerini onun kastettiği kişiye çevirdiğinde, gümüş saçlı savaşçının Faythe'yi diğerlerinden uzaklaştırdığını gördü. Gözleri onların birleşmiş ellerine kilitlendi ve başı merakla yana eğildi. Zaiana onların yakınlığını daha önce de fark etmişti. Fae'nin Faythe'ye karşı son derece koruyucu ve neredeyse sahiplenici olduğu açıktı. Faythe günlerce düştüğünde duyduğu endişe, onun için bitmek bilmeyen yaygaralarına rağmen diğerlerinininkinden çok daha derindi. Şimdi bunun nedeni açıktı. Eğer ona güçlü bir fae savaşçısının zayıf - belki de eşit derecede güçlü- bir insana aşık olduğu söyleneceydi... bu düşünceyle alay ederdi. Yine de onları bir arada görmekteki niyeti hakkında aklında tek bir şüphe bile oluşmadı. Neredeyse göğsünde huşuya benzer bir şey hissediyordu, birbirlerine olan sözsüz bağlılıkları sanki dünyanın böylesine imkansız bir eşleşme hakkında ne düşüneceğini umursamıyorlardı.

Zaiana Tynan'a cevap olarak başını salladı. "Yalnız başlarına fazla uzağa gidemezler." İnsanın günlerinin sayılı olduğunu bildiği için onları yalnız bırakacaktı. Bunu düşünmek içinde garip bir his uyandırıyor. Umursamaması gerekiyordu ama umursadığını inkâr etmek kendi zihninde yorucu olmaya başlamıştı. Faythe'nin yasını tutacak insanlar vardı. Rhyenelle'in Varisi olarak dünyada bir yeri vardı. Hayatının bir anlamı vardı.

Zaiana kendisine eziyet eden düşüncelerinin ne zaman ve neden bir şekilde insanın hayatını kendi hayatıyla karşılaştırmak için yaptığı gözlemlere geri döndüğünden emin olamıyordu. Varlığının gerçekten ne kadar acınası olduğunu kabul etmek için. O bu hayatta sadece bir askerdi. Doğduğu günden solup gideceği güne kadar. Olacağı tek şeyin bu olduğunun farkına varmak boğucuydu. Onun konumu, onun hayatı, değiştirilebilir bir şeydi. Efendiler bunu unutmamasına asla izin vermedi.

Gözlerini tekrar fae'lerin yaptığı derslere çevirdi. Gülüyorlardı, şakalaşıyorlardı ve dağların altındaki savaşta bu tür alaycı yeteneklere yer yokken bunu görmek garip bir şekilde ferahlatıcı bir şeydi.

Uzun siyah saçlı fae arada bir durup çevresini, hatta gökyüzünü bile tarıyordu. Onun tetikte bekleyişini ilk kez izlediğinde vücudu kaskatı kesilmiş ve neredeyse menzilden daha uzağa fırlayacaktı ama bunun onun için bir alışkanlık olduğuna ve eğer pozisyonu bir risk oluştursaydı şimdiye kadar onu fark etmiş olacağına karar vermişti. Nedeninden emin olamıyordu ama adam ilgisini çekmişti ve

gözlerinin ona sabitlendiğini fark etti - hareket etme şekli, dövüşü öğretme şekli. Zaiana bunun son derece *ilham verici* olduğunu düşündü.

Maverick ona katılırken, "Seni daha iyi tanımasaydım, hafifçe etkilenmiş görüldüğünü söyledim," dedi. Onu kendi haline bırakan diğerlerinin aksine, bu sinir bozucu piç uçuşunun kenarında onun yanına yerleşmeye karar verdi.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı, boş sohbet havasında değildi. "Ama hiçbirini hafife almamalıyız."

Maverick ellerinin üzerinde geriye yaslandı. "Hiçbiri için endişelenmiyorum. Elimizdekilerle değil."

O da aynı fikirdeydi. Çok yetenekli ve ölümcül savaşçılara rağmen aşağıdaki Fae'lerin onlara karşı çok az şansı vardı. İş dövüşe geldiğinde, Zaiana kaybetmekten endişe duymuyordu ama bir yanı -kimseye itiraf edemeyeceği bir yanı- işin dövüşe varmamasını umuyordu. Bu aptalca bir umuttu ve yapmaları gereken şey Faythe'ye ulaşmak için hepsini öldürmeyi gerektirebilirdi. Zaiana günlerdir çalkantı içindeydi ve sürekli olarak aşağıdaki hayatları göz ardı etme ihtiyacı duyuyordu. Onlar savaşta sadece birer teminattı. Başka bir şey değillerdi.

"Peki, onlarla yüzleşeceğiz - sonra ne olacak? İnsanı nazikçe isteyecek miyiz?"

Zaiana bir süre düşündü, gözleri fae'lerin üzerinde gezindi, sonra Faythe ve gümüş saçlı olanın gözden kaybolduğu yere baktı. Yüksek sesle düşündü, "Onu Zihinseer'ından ayırmalıyız." Zaiana Maverick'in gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. "Birlikte çok güçlüler. Ya sahip olmak için disiplini ya da güçlü olmadığını gösterdiği güce boyun eğmesi ya da onu almayı reddetmesi gerekiyor. Eğer adam onunla birlikteyse, gücü aralarında paylaşarak kullanabilir." Uygun kısıtlama ve kontrol olmadan artan gücünün Faythe'yi tüketmesi gerekirken, yeteneğinin onu nasıl geri getirdiğine tanık olmak onu hayrete düşürmüştü.

"Bunu yaparlarsa eşit bir rakip olabileceklerinden korkuyorsunuz." "Evet," diye itiraf etti. "Aksini düşünecek kadar kibirli bir aptal değilim."

Maverick uzun bir nefes aldı. "Gücünün zirvesindeyken, Zaiana, hesaba katılması gereken oldukça büyük bir güçsün. Dünyanın buna hazır olduğunu sanmıyorum."

Savaşları sırasında kullandığı yetenekten bahsetmiyordu. Bu ondan daha fazlasıydı. Yapabileceklerinin en karanlık, en tehlikeli kısmıydı. İçinde mühürlenmiş ve asla kullanmamayı umduğu bir canavar.

Yine de dağlardan ayrıldığından beri damarlarındaki uğultu, sanki elinin zorlanacağı zamana hazırlık yapıyormuş gibi acı çekiyordu.

"Belki de. Ama bu savaşta hesaba katılması gereken *tek* gücün ben olduğumu sanmıyorum."

Oceanof PDF.com

BÖLÜM 49

Faythe

T Atları, Ateş Dağları'nın kenarındaki son küçük kasabada değerlerinden çok daha az paraya SATTILAR. Önemli değildi.

Gidecekleri yerde paraya ihtiyaçları olmayacaktı ve yanlarında getirdikleri az miktardaki yiyeceği, giyecekleri ve erzakı, dağlardan geçerek Adalar'a doğru bir hafta sürecek yolculukları ve ardından dönüş yolculukları için iyi stokladıklarından emin olmak için harcamışlardı.

Geri dönmek için hazırlık yapmak Faythe'ye bunu yapmak için hafif bir kararlılık verdi, ama o bile herkesin moralinin düştüğünü ve aralarındaki havayı belirsizliğin kapladığını söyleyebilirdi. Fae'nin hesapladığı zaman diliminde geçebileceklerinden çok daha uzunmuş gibi görünen ürkütücü yükseklikteki sıradağlara baktı. Zirvelerin ve saçakların acımasız arazisine tırmanmak ve risk almak yerine bir tünel rotası kullanmayı planladılar. Yapıldıkları taş koyu griydi ama zirvelerine doğru, bulut örtüsünün ötesinde kaybolan bazılarının önünde, soluk kızıl bir kırmızı parlıyordu. Faythe bu büyüleyici, alışılmadık rengi daha önce Ellium'u çevreleyen dağların üzerinde görmüştü.

"Fyrestone." Reylan onun düşüncelerine cevap verdi, Kyleer'la birlikte bölgeyi keşiften dönerken eli onun sırtına düştü. Takip edilmediklerinden ve onları hazırlıksız yakalayabilecek yaratıkların olmadığından emin olmak istiyorlardı. "Phoenixfyre'da dövüldüğünü söylüyorlar, ona rengini veren de bu."

Faythe uzaktaki ısıltılı taşa hayranlıkla baktı. "Özel bir özelliği var mı?"

"Çoğunlukla sadece silah ya da giysi için çıkarılıyor." Reyhan Faythe'yi kendine doğru çekmek için bükte. Yüzü, göğsünü parçalayan bir endişeyle sıkışmıştı. "Artık kimsenin bu dağlara çıkmamasının bir nedeni var. Ateş Kuşu'nun zamanından beri dağların lanetli olduğunu söylüyorlar. İnanın bana, bunu herkesten daha hızlı bir şekilde batıl inanç saçmalığı olarak geçiştirirdim, ancak çok uzun zamandır kimse oradan geçip geri dönmedi." Bir eli yüzüne gitti ve Reyhan diğerleri duyabilecek durumdayken onun zihniyle konuştu. *"Geri döndüğümüzü görmek ve sana verdiğim sözü yerine getirmek için her türlü niyetim var. Birçok kez."*

Omuriliğinde bir arzu ürpertisi gezindi ve belki de adam kolunu ona doladığında bunu ne kadar istediğini anlatmak için kokusu değişti.

"Bu anı bölmekten nefret ediyorum ama eğer harekete geçmezsek mağaranın girişine varana kadar gece çökmüş olacak," diye seslendi İzaiah ve sesinin uzaklığından diğerlerinin çoktan dağlara doğru yol almaya başladığını anladı.

Faythe kıkırdadı ve Reyhan onu bırakmadan önce dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. Yürümeye başladıklarında elleri birbirine değdi ve Reyhan'ın avuç içi zahmetsizce onunkine kaydı. Bu bilinçli bir çaba değildi ve diğerlerinin bir kez bile tahmin ettiği bir şey değildi.

Şelale mağarasından döndükten sonra kimse onlara doğrudan bir şey söylemedi ama söylemek zorunda da değillerdi. İzaiah dolaylı yorumların ustasıydı ve Livia da onun kurnaz suç ortağıydı. Kyleer tüm bu olanları eğlenceli buluyordu ama pek de ince olmayan şakalara katılmaktan kaçındı. Reyhan'la aralarında geçenlerin kokusunu aldıklarını ya da sularda geçirdikleri uzun saatlerden, özellikle de Reyhan onu tekrar aldıktan sonra bunu tahmin ettiklerini düşünüyordu. İki kez. Faythe en ufak bir utanç bile hissetmiyordu ve kesinlikle pişmanlık da duymuyordu. Yüzleşecekleri her belirsizlikte değil. Zaman, günler çok değerliydi; kalbindekini aramak için onları boşa harcamayacaktı.

Sıradağların kıvrımına adım attıklarında güneş tamamen kapanmış ve gölgeler onları yutmuştu. Hava hâlâ net bir şekilde görülebilecek kadar aydınlıktı ama birkaç saniye önce altında yürüdükleri parlak yaz göğünün yerine ürkütücü bir kasvet çökmüştü. Faythe bilinçsizce

Reylan'ın elini biraz daha sıktı, içindeki duyularda yatıştırıcı bir okşama hissedene kadar bırakmadı. İçsel bir minnettarlıkla karşılık verdi.

"Bizi diğer tarafa geçirecek tek bir ahlak var," diye cıvıladı Izaiah önden.

"Peki, sorabilir miyim, nedir bu?" Livia sordu.

"Ne olursa olsun Faythe'nin her zaman yanımızda olduğunu unutmayalım diye." Işıl ışıl bir sırıtışla ona döndü ve şakacı bir göz kırptı. Bu onun ürkek ruh halini düzeltti ve gevşek bir kahkaha atarak başını salladı.

"Ölüm bir oyunmuş gibi yaşamak," diye katıldı Kyleer neşeyle.

"Aşk bir ödüldür," diye devam etti Livia.

"Ve tehlike arzudur," diye bitirdi Izaiah.

Hepsi kahkahalara ortak oldu, kısmen böyle bir anlamın gülünçlüğünden ama aynı zamanda kararlılıktan. Çünkü ne olursa olsun, onları eve götürecek şey tam da buydu. Kendini hafiflemiş hisseden Faythe dağ geçidine baktı, gözlerini zirvelerinin imkânsız yüksekliklerine dikti ve Aurialis'e hayatta kalmaları için sessiz bir dua mırıldandı - ve birlikte.

Fae arkadaşlarının bir haritayı takip ederek ulaştıkları mağaranın ağzına, güneş son vedasını ederken varmışlardı. Gece için dışarıda kamp kurmaya ve içeride meşaleleri yanar halde tutmak için seyrek yeşillikler ve çorak arazide bulabildikleri kadar erzak toplamaya karar verdiler. Eşsiz birleşik yeteneklerine rağmen, içlerinden birinin Ateşyelicisi olması büyük avantaj sağlayacaktı. O zaman ebedi bir alev yaratabilirlerdi, böylece ölmek konusunda endişelenmelerine gerek kalmazdı.

Reylan, uğradıkları her kasabada, bir tanesine rastlayıp gücünün bir kısmını ödünç alabileceği umuduyla yeteneğini genişletmişti, en azından yolculuğun yarısı için bile olsa, onu bırakmak zorunda kalmadan ya da kendini yakma riskine girmeden önce. Tabii ki şanssızdılar. İnsan yapımı ateş tek seçenekleriydi.

Faythe, yaktıkları orta ateşin yanındaki yatak rulosunun üzerine bağdaş kurmuş, gecenin soğuğuna karşı ısınmaya çalışıyordu. Ateşin içine bakmaktan kendini alamıyordu.

Yarın girecekleri karanlık, derinliksiz mağara ağızı. Sıcaklıktaki düşüşle hiçbir ilgisi olmayan bir ürperdi vücudundaki tüyleri diken diken etti. Titriyordu, zihni kapalı alan düşüncesiyle çılgına dönmüştü.

Faythe kendisini tuzağa düşürme ihtimali olan yerlerden her zaman kaçınırdı. Gençken bile, bir saklambaç oyununda, Faythe her zaman arayan kişi aramaktan vazgeçene kadar saklanmak yerine onu sessizce takip ederek kazanırdı. Jakon onun yöntemlerini çabuk kavradı ama diğerlerinin Faythe onları takip ederken onu bulmaya çalışmasını izlemek çok eğlenceliydi.

Güneşin doğuşu ve batışı olmadan, kesin bir çıkış yolu ve zaman ölçüsü olmadan yeraltında olma fikri... Faythe, gözleri mağara girişine sabitlenmişken içine düştüğü paniğin farkına varmamıştı, ta ki biri yüksek sesle yanına çökene kadar.

"Tüneller çeşitli gezginler tarafından haritalandırıldı. Birkaç geçiş yolu var ve biz seçtiğimiz rotaya güveniyoruz." Kyleer onun korkularıyla konuştu. Onun neden endişelendiğini nereden bildiğinden emin olamıyordu. Topladığı çeşitli sopaları, diğer bazı yeşillikler ve pamuk görünümlü malzemelerle birlikte önüne koydu. Faythe onun çalışmaya başlamasını izledi ve bir çeşit meşale hazırladığını anladı.

"Bu dağlardan kimsenin sağ çıkamayacağını sanıyordum," diye karşı çıktı. Biraz acımasızca ama ima ettikleri buydu.

Kyleer hafifçe kıkırdadı, ustalıkla sarmaya ve yuvarlamaya başladı. "*Hiç kimse* demedik ama pek *kimse* demiyor." Ona alaycı bir bakış attı. "O kadar dehşete düşmüş görünme Faythe. Kendimize güvenmeseydik bu riski göze alırmıydık sanıyorsun?"

Izaiah ateşin karşısından, "Ya da yaşayan en şanslı piçler olduğumuza güveniyoruz," diye ekledi.

"Her şey sıradan görünüyordu," diye gözlemledi Faythe. "Bu dağlarda bu kadar korkunç olan tam olarak nedir?" Parıldayan kırmızı zirveler ve sakın saçaklarda güzellik ve entrikadan başka bir şey olmadığını düşünmeden edemiyordu.

"Ateş Kuşları zamanından beri, burada olanlardan sonra, dağların lanetli olduğu söylenir. Anka kuşlarını katletmeye çalışan lanetlilerin cesetleri Skailies olarak bilinen korkunç şekillerde dolaşıyor." Kyleer ürperdi. Gerçekten *ürperdi*. Kyleer'in daha önce hiç bu kadar korktuğunu görmemişti. "Yüzsüz cesetler."

İliklerine bir ürperti yerleşti ve Faythe bilinçaltında etraflarını taradı. Izaiah kıkırdayınca Faythe'nin kalp atışları hızlandı ve bu acımasız hikâyeden ürkmeye başladı.

"Zavallı Faythe'miz artık kâbuslar görecektir," diye alay etti. Gözleri alev yalımlarının üzerinden ona kilitlendiğinde, gülümsemesi kediye dönüştü. "Dışarıda, Reylan yapamayacak-"

General, "Bu cümleyi bitir," diye uyardı ve Faythe'nin gözleri Livia'yla birlikte çevreyi gözetlemekten döndüğü yere kayd, "Skailies endişeleneceğin en son şey olacak."

Faythe, Izaiah ile göz göze geldi ve Izaiah hoşnutsuz bir cevap mırıldanırken yüzü düştü. Faythe, yanaklarına yayılan sıcaklığa rağmen çocukça bir tavırla dilini ona doğru uzatmaktan kaçındı. Reylan ve Livia'nın arkasına bakarak, "Reuben nerede?" diye sordu.

Reylan onun yanına yerleşti, kalçaları birbirine sürtünecek kadar yakındı. "Doğanın çağrısı, ilan ettiği gibi."

Faythe kıkırdadı. Çocukluğundan beri tuvalet molalarından bu şekilde bahsettiğini bilemezlerdi.

Izaiah, "Eğer hepimiz burada öleceksek-" derken son kasabadan aldıkları ekmek ve sığuş etleri dağıtmaya başladı.

"Ciddi misin?" Livia ölü bir bakışla araya girdi.

Tembel bir gülümsemeyle onu başından savdı. "Sadece bilmek istiyorum, eğer fırsatınız olsaydı, meşhur son sözleriniz ne olurdu?"

Faythe de gülümsedi, karanlık geceyi ve etraflarında pusuya yatmış olabilecek olası gulyabani tehditlerini keşfetmeyi aklından çıkarmak için eğlenceli bir oyun olduğunu düşünüyordu.

Kyleer mecbur kaldı. "Lütfen, yukarıdaki Tanrılar, Izaiah'ı bir sonraki hayatında dilsiz yapın."

Çemberin etrafında kıkırdamalar oldu ve kardeşinin kısa kaşlarını çatmasıyla daha da arttı.

Livia, "Bugün düşersen, yarın daha güçlü kalkacağım,"

dedi. Izaiah, "Ölürsen yükselemezsin," diye karşı çıktı.

Sırıttı. "Yaşayabileceğimiz bundan çok daha fazla hayat olduğuna inanıyorum."

Adil, tek omuzlu bir omuz silkme hareketi yaptı. "Belki de."

Karıştırma sesleri dikkatlerini Reuben'in ateş ışığının yaydığı parılının içinde belirlediği yere çekti. Yerine yerleşip kendine yardım ederken

Izaiah, "Meşhur son sözler, Reu-ne olacak?" diye sordu.

Reuben yüzünü buruşturdu ama Izaiah'nın sorduğu şeyden neden rahatsız olmuş olabileceğinden emin değildi. Kısa lakabın biraz iç açıcı olduğunu düşündü, bu sadece onun varlığını kabul ettiklerinin değil, aynı zamanda onu hoş karşılamaya ve dahil etmeye başladıklarının da bir işaretiydi.

Arkadaşı uzun bir nefes aldı, düşünür gibiydi. Sonra kararını verdi: "Kaçıracağım zamanın yasını tutmuyorum; sahip olduğum zamana seviniyorum."

Kyleer alçak sesle ıslık çaldı. "Bu iş derinleşiyor. Sözlerimi değiştirebilir miyim?" "Hayır. Son sözlerin bir sebebi var ve sen onları boşa harcadın. Burada

Konuşmadan sana eziyet edebileceğim sayısız başka yol var kardeşim," dedi Izaiah ve bilmiş bir kıkırdamayı paylaştılar.

Faythe, belki de daha önce düşündüğünü kabul etmek istemediği için, tüm bu süre boyunca sözlerinin üzerine sessizce oturdu.

"Haydi General, ver onları bize." Izaiah tembelce arkasına yaslanırken çemberin etrafında dönmeye devam etti.

Reylan kıpırdandı ve bir kolunu Faythe'nin sırtına dolayarak onu kurnazca kendine yaklaştırdı. "Elimde bir kılıçla dışarı çıkmayı planlıyorum ve böyle bir düşünceye ayıracak pek vaktim yok," dedi kayıtsızca.

Faythe onun yalan söylediğini hemen anladı ve başını ona çevirdi. Safir gözleri onunkilerle buluştuğunda, sanki son sözlerini de daha önce düşünmüş gibi, acı dolu bir sıcaklıkla örülmüştü.

"Son nefesim senin nefesin olacak," diye gerçeği duydu. "Bildiğinden emin olmak için... Seni her zaman bulacağım."

İçine dolan duygu dalgası, dışa karşı soğukkanlılığını korumasını zorlaştırdı.

Izaiah alay etti. "Oh, nasıl olduğunu anlıyorum. Bilirsiniz, topluluk içinde iç konuşmalar oldukça bencilce olur."

Faythe gözlerini alevlere çevirdi. Gruba son sözlerini söylemekten korkmuyordu. Derin bir nefes aldı. "Son sözlerim teşekkür etmek olacak. Beni olduğum kişi haline getiren aileme." Her birine bir bakış atarak, hepsinin yanı sıra Yüksek Farrow'da bıraktığı Jakon, Marlowe, Nik ve Tauria'yı kastettiğini anlamalarını sağladı. Reylan'ın düşüncelerine ekleme yaparken onunla göz göze gelemedi: *"Ve teşekkür ederim. Çünkü sen beni bulana kadar ne kadar kaybolduğumu hiç bilmiyordum."*

Adamın kalçasındaki eli onu nazikçe sıktı ve kadın onun rahat kucağına doğru yana doğru eğildi.

Şafakla birlikte herkes uyandı ve dağların tepelerinde gereğinden fazla kalmak istemedikleri için hızlıca toparlandılar. Tüneller daha hızlı olacaktı ve güvenmekten başka çaresi olmayan yol arkadaşlarının bilgisiyle, aksi takdirde dağları aşarlarsa karşılaşacakları yaratıklara karşı güvende olacaktı. Bu, tırmanma ve belirsiz arazi tehlikeli bir yürüyüşe neden olacaktı. Kesin bir çıkış bilmediği bir yere kendi isteğiyle yürümek Faythe'yi ne kadar korkutsa da, alternatifi de pek cazip değildi.

Meşaleler yakılmış ve erzaklar güvence altına alınmıştı, Faythe'nin kalbi mağaranın ağzına attığı ilk adımlarla birlikte çarpmaya başladı. Ama yalnız yürüyordu, omurgasını eğmek ve ayaklarını ileriye doğru bastırmak için güvenini zorluyordu. Korkak olmayı göze alamazdı. Reylan yakınlarındaydı, onun varlığı korkusunu diğer tarafa geçmesini sağlayacak kadar bastıran bir güvenlik ağıydı.

BÖLÜM 50

Zaiana

F YA DA SAATLERCE Faythe ve arkadaşlarını takip ettiler. Karanlık fae'ler tetikteydi, her biri çevredeki her santimi taramaya odaklanmıştı.

Zaiana fae'nin aşağıda hareket ettiği yerleri tespit etmek için odağını geliştirirken. Yeraltında bu kadar uzağa ulaşmak için duyularını genişletmek dikkatinin her damlasını aldı ve ayaklarının altındaki zayıf hareketten başka bir şey duymadı, botlarının altında dönen çakıllardan başka bir şey görmedi, gözleri sanki aşağıdaki altı cesedi hayal edebiliyormuş gibi zeminde delikler açtı.

Zaiana açıkta kalan daha tehlikeli yolu seçmeye zorlanmıştı. Karanlık fae'yi tedirgin eden şey tırmanmak zorunda oldukları ölümcül arazi ve dik çıkıntılar değildi; bu dağlarda gizlenen tek canavarın onlar olmadığı gerçeği idi. Efsaneleri, kötülerin gece korku hikâyelerinde bile boy gösteren lanetli *Skailie*'leri, yollarına çıkan her şeyi yutan yüz­süz lanetli düşmanları biliyordu. Yine de seçme şansı olsaydı bile Zaiana yeraltına hapsedilmek yerine bu yolu seçebilirdi. Onu çevreleyebilecek bir şeyi asla seçmezdi.

Maverick, "Anladığım kadarıyla hâlâ keyifleri yerinde ve birbirlerine bağlılar," dedi.

Zaiana sarsıldı, uzun süre odaklanmış bir sessizlik içinde geçirdikten sonra onun yakınlığından habersizdi. Korkudan kaşlarını çatarak ona baktı. "Şimdilik."

Maverick inledi. "Bu dayanılmaz bir şey."

Dudakları yukarı kalktı. "Elbette, sen sadece acı ve sefil şeylerden zevk alırsın."

Sırıttı. "Ben sadece karanlık ve güzel şeylerden zevk alırım."

Zaiana durdu, Maverick'in sesi alçalırken onu saniyeler önce fark ettiğinden çok daha yakında buldu. Gülümsemesi hınzırca baştan çıkarıcıydı. "Maverick Blackfair." Maverick'in boğucu ses tonuna ayak uydurdu ve bir an için onun akik gözlerinde bir parıltı belirdi. Yüzü dümdüz oldu. "Bana bir adım daha yaklaşırsan, bu dağların yaratıkları korkacağın son şey olur."

Hiç tereddüt etmedi; hatta bu tehditten zevk aldı. Zaiana ağzını açtı ama bir şey küfürler dizisini çaldı. Saatlerdir incelediği yere tekrar baktı, şüphelendiği şeyi doğrulayana kadar tüm duyularını bir kez daha odakladı. Fırsat pencereleri açılmıştı. Yanaklarına sinsi bir gülümseme yayıldı.

Yukarı bakınca, fare aşağıda rolünü oynarken onun gördüklerini algılamış gibi görünen Maverick'le göz göze geldi. Onun karanlık zaferiyle eşleşti. Diğerleri etrafa dağılmıştı ve şimşekler tenini delip geçerken onlara bir göz attı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Canlı okları parmaklarındaki muhafızların üzerinde şakladı. Kuyusuna dikkatle daldı, dağı sarsacak vuruş için topladı ve inşa etti. Büyü damarlarında dolaşıyordu, doğanın ona doğuştan verdiğinden çok daha fazlasını kullanırken kontrolünün her zerresini tüketmemesi gereken bir ateş.

Hepsine hitap edecek kadar toparlanmıştı. "Maverick ve ben Faythe'yi takip edeceğiz."

Tynan'ın ağzı hızlı bir protestoyla açıldı ama kızın sabit bakışları buna karşı uyardı.

"İkinci komutanım olarak, diğerlerini yeraltındaki diğer tek rotaya yönlendirmek için liderlik konusunda sana güveniyorum. Sen yetişene kadar biz onu çoktan yakalamış olacağız. Ama tahmin ettiğimizden daha hızlı ve kurnaz olurlarsa, onları geride tutmak için ne yapmanız gerektiği umurumda değil."

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun?" Nerida'nın sesi korku dolu ve tanıdıktı ama Zaiana'nın acıma duygusuna yer yoktu.

"Cevabını kabul etmek istemediğin bir şeyi sorma," diye karşılık verdi ve Nerida'nın zayıf kalbine tanık olmaktan dolayı bastıramadığı rahatsız edici damlayı önlemek için bakışlarını başka yöne çevirdi.

Amaya'nın bakışları hafif rahatsız ama kararlı ve anlayışlıydı. Tynan başıyla itaat işareti yaptı ve sonra hepsi geri adım atarak Amaya'nın serbest bırakmak üzere olduğu şeyin etkisinden uzaklaşmaya çalıştılar.

Büyüsünü evcilleştirip geliştirirken gözlerinin neden kendisine karanlık bir açlıkla bakan Maverick'i bulduğunu bilmiyordu. Gülümserken soğuk gözlerinde hayat vardı. Ellerini ceplerine soktu ve ondan geriye doğru uzun adımlar a t a r a k keyifle, "Fırtına çıkar, Zaiana," dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 51

Faythe

I ZAHIAH ilk birkaç saatin fazla huzur olmadan geçmesini sağladı. Faythe, ne tür alaylar ya da vahşi düşünceler gelirse gelsin dikkatinin dağılmasını memnuniyetle karşıladı.

ağzından. Hatta zaman zaman onun gergin bedenini kahkahaya zorlamayı bile başardı.

Sessizlik yerleşene kadar.

Faythe, sürekli karanlığın hepsinin zihniyle oynayacağına ve daha güneş batmadan onları yoracağına inanıyordu. Faythe'yi en çok panikleten şey günün saatini bilmemesiydi. Ya yol arkadaşları duygularını bastırmakta ustaydı ya da kendisi sandığından çok daha mantıksızdı. Şimdiye kadar, geçitlerdeki yolculukları umduğu kadar sorunsuz ve sürprizsiz geçtiği için bu kadar gergin olması için hiçbir neden yoktu. Bu düşünceyle omuzlarının gevşemeye başladığını hissetti ve yapışkan bir çocuk gibi görünmemek için Reyhan'la arasında daha fazla mesafe bırakarak yürümeye başladı.

Uzun bir süre sonra, kaç saat geçtiğinden emin olamadı. Diğerlerinin önünde Kyleer'ın yanında yürüdü. Kyleer ona Ellium'daki kışlardan, özellikle de başkente gelen yıllık karnavalдан bahsediyordu ve kulağa gerçekten harikulade geliyordu. Onun boş sohbetinin sadece dikkat dağıtmak için olduğunu bilse de, işe yaradığı için minnettardı.

Diğerlerinin ne zaman durduğunu duymadı ve Kyleer'la birlikte birkaç metre ilerledi. Geri döndüğünde, onları Reuben'in çömelmiş çantasını karıştırdığı patikadaki bir çatalda oyalanırken buldu. Kadın

Reylan daha iyi görebilmek için el fenerini aşağı indirdiğinde ne aradığından emin olamadı. Arkadaşı bir şeyler mırıldanıyordu ve Izaiah da muhtemelen hiçbir yardımı dokunmayacak yorumlar yapıyordu.

Livia herkesi susturan bir endişeyle, "Dinleyin," diye tısladı.

Anında tüm fae'ler alarına geçti ve her biri çeşitli silahları kapmak için pozisyon aldı. Faythe neyi fark ettiklerini anlamak için kulaklarını gerdi ve zorladı. Fae'ler birbirlerine şaşkın şaşkın bakıyor, geçitleri tarıyorlardı.

Faythe o zaman duydu. Çarpışan taş ya da uzak bir gök gürültüsü gibi hafif bir gümbürtü. Bakışlarını Reylan'a kaydırıp ve safir gözlerinin genişlemesi, uzun, kaslı bir güç tarafından geriye doğru çekilirken onu saran bir kolun ortasına dolanmasından önce gördüğü son şey oldu. O hafif gümbürtü kulaklarını patlatan sağır edici bir darbeye dönüştüğünde, hareketin zihnine kaydolması için ancak zamanı vardı. Sert taş zemine düştü, et tarafından hafifçe yastıklandı.

Çok çabuk oldu ama çok uzun sürmüş gibi görünüyordu. Titreşimler vücudunun altında hissediliyordu. Kayalar yanından yuvarlandı. Taşın taş çarpması gök gürültüsü gibi gürledi ve geçit boyunca yankılanarak zihninde tekrar tekrar çınladı. Bir şey onu yanından geçen gevşek molozlardan korudu. Kyleer'ın üzerine çömelmiş olduğunu anlayacak kadar dönmeyi başardı, düşen kayaların etkisiyle dişleri sıkılmıştı.

Faythe'nin kalbi taşlar gibi vahşi ve çılgınca çarpıyordu. Sonra her şey durmuş gibiydi. Kayaların sesinin yerini tiz bir çınlama aldı, havayı toz kapladı ve boğazını temizlemek için öksürdü. Kyleer inledi ve sonunda ondan uzaklaştı. Gafıl avlandıktan sonra hemen kendine geldi ve dizlerinin üzerine çökerek ona baktı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, gergin bir ses tonuyla, hiç de iyi olmadığını söylüyordu.

Arkadaşlarına bir göz attı ve dehşet onu tamamen çözme tehdidiyle karşı karşıya bıraktı. Hiçbirini göremiyordu. Birkaç saniye önce gözlerini diktiği Reylan'ın yerinde, devrilmiş kayalardan oluşan bir duvar vardı.

"Yardım çağıracağım," dedi nefes nefese ve panik içinde Onu.

Kyleer kısmen iniltiye benzeyen bir şeyler mırıldandı ama onu duymamıştı. Faythe tökezleyerek ayağa kalktı ve birkaç kısa adım atarak

Kayalardan oluşan çığı fark etti ve gevşek yamaçta beceriksizce ilerlemeye başladı, çılgınca yaklaşmaya çalışırken ayağı takıldı ve kaydı. Devrilmiş kayalardan oluşan duvarla karşılaştığında, keskin, pürüzlü kayaları tırmalamaya başladı. Birkaçı gevşedi ve onları yolun dışına fırlattı - kalın taş duvarda önemli bir çentik açmayan küçük, zayıf kayalar. Gevşetebildiği tek şey buydu. Kalbi hızla atıyor, zor nefes alıyordu ve tırmalayıp tırmalayıp ilerleme kaydettiğini düşünmeye başladığında taşların çarpışmasından sesler duyduğunu sandı. Duramıyordu, onlara ulaşmak için çaresizdi ve kapana kısılmamak için de çaresizdi.

"Yardım bulacağım," diye tekrarlayıp durdu, sanki bu onun başarma kararlılığını artıracak mış gibi. *Yardım alacağım. Yardım alacağım. Yardım alacağım.*

Eller üst kollarını sararak başka bir kayayı yakalamak için uzanmasını engelledi. Faythe fiziksel olarak kazmaktan alıkonulduğu için haykırdı. *Yardım çağıracağım.* Kurtulmak için çırpındı.

"Dur, Faythe." Kyleer. Onu sıkıca göğsüne bastırdı. Kolu, kollarını yanlarına sabitlemek için göğüs kafesinin etrafına dolandı ve görev zorla elinden alınır alınmaz, farkındalık bir anda geri geldi.

Parmakları zonkluyor ve acıyordu. Nefes almak zorlaştı. Paniğe kapılıyordu, önündeki bloğa bakarken en büyük korkularından biri gerçekleşiyordu, dağlardan tek emin çıkış yolundan bir barikat.

"Sadece nefes al," diye yatıştırdı Kyleer ve etrafındaki her şey netleşmeye başlayınca Faythe onun sesindeki acıyı fark etti.

Onun emrettiği gibi yaptı. Gözlerini kapadı ve nefes almayı tek odak noktası haline getirdi. Burnundan girdi, ağzından çıktı, nabzı artık pervasızca atmaya kadar bu hareketi tekrarlardı. Saniyeler, belki de dakikalar sonra, taşların arasından gelen belli belirsiz sesler duydu. Gözlerini açarak dinlemeye çalıştı, sesin Reylan ve diğerlerinden geldiğini biliyordu.

"Biz iyiyiz," diye bağırdı Kyleer ve Kyleer'ın onları kendisinden çok daha net duyabileceğini düşündü.

"Onlar...?"

"Onlar da iyi," diye onu rahatlattı Kyleer. Onu tutan kolu gevşedi ve yeni bir olaydan kurtulduğunu düşündü.

Faythe ona döndü ve gördüğu manzara karşısında irkildi. Alnının bir tarafı kanıyordu ve eli yan tarafını tutuyordu. Onu kurtarmıştı ve bir suçluluk dalgası

ve minnettarlık onu ıslattı.

"Ky-" Ne diyeceğini bilemiyordu ama adam tembel bir el sallayarak denemesini engelledi.

"Olduğundan daha kötü göründüğünü tahmin ediyorum." Adam onu geçiştirdi ama kadın ona inanmadı.

"Faythe."

Reylan'ın sesinin zihninde yankılanmasıyla Faythe bir solukta taş duvara döndü. Birkaç gevşek kayanın üzerinden tökezleyerek tekrar duvarın önüne geldi ve Reylan'ın zarar görmediğini duyunca rahat bir nefes alarak avuçlarını ve alnını duvara dayadı.

"Buradayım, iyiyim. Ky... o yaralı." Korku ve paniğinin sesine sızmasına izin vermemeye çalıştı ama bunu içten içe ondan saklayamazdı.

"O iyi olacak Faythe, güven bana."

Kadın başını salladı ve adam onu göremese de bunu hissedeceğini biliyordu. *"Ne kadar sürecek?"* Gözlerini kapattı ve Reylan onun ne demek istediğini çok iyi anladı.

"Gittiğiniz yoldan bir hafta. Yönümüzü değiştirip bir gün daha uzun olan başka bir rotadan gitmemiz gerekecek."

Faythe endişe dalgasıyla savaşıırken alnı kırıştı.

"Faythe, yakında görüşeceğiz."

Bu son sözle birlikte, içinden gelen kucaklamayı hissetti ve onun kolları olmadığı için hıçkırma arzusunu bastırmak zorunda kaldı. *"Yakında,"* diye fısıldadı.

Sonra onun sesini yüksek sesle duydu, Kyleer'la konuşurken uzak bir yankıdan daha fazlası değildi. Bazı kelimeler onun kulağında kaybolsa da, Kyleer hepsini duymuştu.

"Hayatım üzerine yemin ederim Reylan, o güvende olacak," diye öylesine kararlı bir şekilde yemin etmişti ki Reylan'ın içi daha da daralmıştı. Hem Reylan'ın endişesi hem de Kyleer'ın onun için hayatını ortaya koyma isteği.

Faythe avuçlarını bir an daha düzensiz taş duvara bastırdı, sanki duvar yok olursa Reylan'ın kollarıyla buluşacaklarını düşünüyordu. "Bir hafta," dedi kendi kendine umut ve kararlılıkla yüksek sesle. Zayıf olmayı göze alamazdı.

Kyleer bir elini onun omzuna koydu. "Bunu daha fazla uzatmayalım," dedi nazik bir ses tonuyla ve onu kayalardan uzaklaştırmak için gözlerini tetikte ve temkinli bir şekilde onlara dikti.

Faythe yavaşça ilerledi, yapı hâlâ bu kadar belirsizken ne kadar dikkatsiz davrandığını fark etti. Düşen kayaların altında kalmak

Her şey düşünöldüğünde trajik bir ölüm şekli. Kyleer dağılan molozların üzerinden geçmesine yardım etti ve çöküş mahallinden epeyce uzaklaşana kadar bir kolunu omuzlarında tutarak onu kısmen korudu.

Düşen meşalesini geri aldı ve Faythe'nin gözleri meşaleye takılınca farkına vardı ve sakinliğini bir kez daha tehdit etti. Faythe onun bakışlarını geniş gözlerle karşıladı ve o da aynı sonuca varmış gibiydi: Ateşi devam ettirmek ve yeni meşaleler yapmak için gereken tüm malzemeler diğerlerinin yanındaydı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Faythe, tek meşaleleri söndüğünde geçitlere zifiri karanlıkta girme düşüncesiyle korkudan beti benzi atmıştı.

"En az bir gün, belki de iki gün daha dayanır." Kyleer sakin bir ses tonuyla konuştu. Fae görüşüne sahipti ve belki de bu, zifiri karanlıkta yavaş bir tempoyla onlara rehberlik etmesi için yeterli olacaktı. Onu dehşete düşüren kendi görüşünün elinden alınmasıydı. "Hareket etmeliyiz. Şimdi hızlanırsak, rotamızı bir gün kısaltabiliriz."

Faythe onun pozitif kalma çabasını takdir etti ve sırtına nazik bir el koyduğunda ayaklarının hareket etmesini istedi. Artan paniğiyle birlikte adımları da hızlandı ve ateş ışığında geçirdikleri zaman geri sayıma dönüşürken Kyleer'ın uzun adımlarına ayak uydurdu.

Zayıf olmayacağım. Sinmeyeceğim.

BÖLÜM 52

Faythe

FAYTHE uykusunda kıpırdandı. Sert zeminde kemikleri sızlarken inleyerek yer değiştirdi. Gözlerini açtığı anda zifiri karanlıkla karşılaştı. siyahlık. Nefes nefese kaldı ve panik içinde yukarı doğru fırladı. Göremiyordu ama uyandığından, gözlerinin açık olduğundan emindi; gözlerini hızla kırptıştırırken, bir ılık kırptıntısı ya da en azından bir şeyi -herhangi bir şeyi- görebilmek için görüşünü ayarlama umuduyla yanıp tutuşuyordu.

"Faythe."

Çok yakınından gelen sesle sarsıldı ama nerede olduğunu anlayamadı. Bir el omzuna düştü ve tekrar sarsıldı, tüm vücudu kaskatı kesildi. Savaşma içgüdüğü devreye girdi ve ayağı fırladı ama karanlıkta tökezledi. Eli yanına doğru fırladı. Kılıcının kabzasını hissedince geçici bir rahatlama yaşadı.

"Benim. Sadece benim." Kyleer'ın sesi onu rahatlatan bir sel gibiydi. Eli, bıçağını çekmesine bir santim kala durdu.

Faythe'nin kalbi gümbür gümbür atıyordu ama anıları bir anda onu yakaladı ve tutsak ya da yalnız olmadığını hatırlaması korkusunu yatıştırdı. Sert nefes alışını kontrol etmeye odaklandı ama hiçbir şey göremezken ürkekliğini bırakmak zordu.

"Şimdi sana yaklaşıyorum," diye dikkatle devam etti ve kız bu uyarıyı çok takdir etti, onun kendisini görebildiğinden emin olmasa da başını sallayarak onayladı. "Tam buradayım ve sana dokunacağım."

seni." Sesi tam önündeydi ve onu hisseder hissetmez kollarına düştü.

Kaslarının gevşemesinin tek yolu buydu, güvenliğin kollarında olduğunu ve kendi duyularının yetersiz kaldığı yerde Kyleer'ın ona rehberlik edebileceğini biliyordu. "Hiçbir şey göremiyorum," diye fısıldadı dehşet içinde. Görüşü olmadan,

Her şey daha gürültülü görünüyordu ve endişesini yatıştırmak için onun kalbinin yavaş, sabit ritmine uyum sağladı.

"Biliyorum," dedi. "Bizi buradan çıkaracak kadar görebiliyorum. Gitmene izin vermeyeceğim."

Faythe ona doğru başını salladı.

Adam onu omuzlarından tuttu ve elini yakalamadan önce elinin kolundan aşağıya doğru indiğini hissetti. Faythe parmaklarını onunkilere gereğinden fazla bastırarak doladı ama Faythe ona sanki can simidiymiş gibi sarılırken adam hiçbir şey söylemedi.

Birleştirdikleri ellerindeki bir gerginlik ayaklarını hareket ettirmeye zorladı ve aralarında bir boşluk oluşmasına izin vermeyerek onun yanında kaldı. Kyleer onu ürkütmek için her zamanki sessizliğiyle tekrar yumuşak bir şekilde konuşmadan önce kısa bir sessizlik oldu.

"Ben de çok korkuyorum, biliyorsun."

Faythe'nin göğsü hafıfledi ve hatta kısmi bir kahkaha bile attı. "Senin hiçbir şeyden korktuğunu düşünmemiştim." Kyleer belki de içlerinde en sert olanıydı. Reylan'la ilk tanıştığında, duvarlarını aşp içeri girmeden önce, onun temkinli ve mesafeli olmanın zirvesi olduğunu düşünmüştü. Yine de Kyleer'da yürek parçalayıcı derecede kederli bir şey vardı. Duygularını dünyaya kapatmıyordu; onları gülümsemelerin ve cesaretlendirmelerin ardına saklıyordu; sanki başkalarına yardım etmek ve onları korumak, derinlere gömdüğü karanlık çalkantılarla başa çıkma yoluymuş gibi.

Alçak sesle, gürleyen kıkırdaması zihninde tam da ihtiyacı olan bir ışığı alevlendirdi. "Herkesin korkuları vardır. Ben yeraltında Shadowport yapamam. Hapsedilmek her zaman korktuğum bir şey olmuştur ama dağlardan geçmenin en güvenli yolunun bu olduğunu biliyordum."

Yeteneğinin kısıtlandığını bilmiyordu. Onun için göğsü sıkışmıştı ama endişesinde yalnız ya da mantıksız olmadığını bilmek de rahatlatıcıydı.

Kyleer ürkütücü sessizliği doldurup ikisinin de dikkatini dağıtınca Faythe minnettar oldu. "Reylan sana hiç nasıl tanıştığımızı anlattı mı?"

Bu soru onu şaşırtmıştı. "Hayır. Livia'yı kurtarmaya yardım ettiğini biliyorum ama olaylar ya da zaman dilimi hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Uzun bir süre sessiz kaldı ve elini sıkarak, "Bana anlatmak zorunda değilsin," diye ekledi. Onun hafifçe sendeleyeni nefesini dinledi.

"Bir köle tacirinin kampında tanıştık," dedi sonunda.

Faythe keskin bir nefes çekti, acı göğsünü sıkıştırdı. Reyhan'ın acımasız geçmişinin bir kısmını, acımasız amcası -Livia'nın babası- tarafından yetiştirilişini biliyordu ama hikâyesinde bundan hiç bahsetmemişti.

Söyleyecek sözü yoktu ve sadece sessiz kaldı, Kyleer'ın paylaşmak istemesini bekledi ama herhangi bir noktada durursa yargılamadı ya da hayal kırıklığına uğramadı. "Devam etmeden önce, yaptığım şeyden gurur duymadığımı bilmeni istiyorum ve ömrümün sonuna kadar sahipleneceğim. Ama kardeşimi daha kötü bir kaderden kurtarmak için her şeyi yine yaparım." Sesinde utanç gibi bir şey vardı. Faythe onun elini bir kez daha sıktı ve o da bu jسته zayıfça karşılık verdi. "Babam Reyhan'ın amcasına çok benzerdi. Çarpık zihninde acımasızlığın sevgi, acının da terbiye olduğuna inanırdı. Izaiah doğduğunda henüz birinci yüzyılımı doldurmamıştım ve babamın zalim yöntemlerinin bana verdiği zararı ona vermemesi için her şeyi yapacağımı biliyordum.

"Biz büyüdükçe, kardeşim hem onun hem de benim hatalarım yüzünden katlandığım cezaları fark etmeye başladı. Babam için hiçbir şey doğru ya da yeterli değildi." Kyleer'ın eli sıkılaştı ve Faythe'nin gevşek eli onun üst kolunu tutmak için döndü, bunu yargılamadığına dair bir güvence olarak algılamasını umuyordu. "İşler bizim için zorlaştı. Babam birkaç kez aşırı gaddarlık yaptığı için Yüksek Kumandanlık görevini kaybetti." Espri yapmadan kıkırdadı. "Ama yoksulluğa düştükçe işler daha da kötüleşti. İçmeye başladı, bu da zaten alev alev yanan nefret ve şiddet ateşini körükledi. Annem zayıf bir kadındı, bizi koruyamazdı ve ben ikinci yüzyılıma ulaşmadan önce bizi terk etti. Bugüne kadar nereye kaçtığını ya da hala yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum."

Faythe onun sesinin melankolik notaları aracılığıyla süregelen acısını hissetti. "Yapmamalıyım ama sanırım bir parçam onu suçluyor. Bizi hayal kırıklığına uğrattığı için değil.

Ona yardım edebileceğim halde Izaiah'ı yanına almadığı için. Eğer onu yanına alsaydı, kaçmasına ve sonsuza dek ortadan kaybolmasına yardım ederdim."

Kyleer'ın özverili ve koruyucu doğası karşısında göğsü kabardı. Paniğine, ayaklarının onun rehberliğinde nasıl ilerlediğine ya da ne kadar zaman geçtiğine odaklanmamıştı. Bir yandan da

Tutunduğu savaşçının yürek parçalayan hikâyesi Faythe'yi derinden etkiledi.

"O gittikten uzun bir süre sonra, sahip olduğumuz tek geliri sağlayan kötü şöhretli bir çukurda savaştıktan sonra bir gün eve geldim. Izaiah gitmişti ve sadece sarhoş babam yatağında yarı baygın yatıyordu. Sonunda ne yaptığını anladığımda... kendimi kaybettim." Kyleer'in sesi kısıldı ve hikâyesi değiştikçe karardı. "Onu bir köle kampına satmıştı ve ben dışarıdayken onun için gelmişlerdi, bu yüzden onları durduramadım. Babamı dövdüm ve bugün bile beni tüketen öfkeyi açıklayamıyorum. Onu hangi kampa götürdüklerini bana söylemesini sağlamak için ona acı çektirdiğim korkunç yöntemlerin bazılarını unutturuyor. Sonunda itirafı aldığımda, onu öldürdüm. Tam o anda boynunu kırdım ve tek pişmanlığım bunu daha önce yapmamış olmam."

Kyleer durakladı ve kız onun bu şok edici ifşaat karşısındaki tepkisini ölçmeye çalışıp çalışmadığını merak etti. Ama onun algılayacağını düşündüğü şekilde üzücü değildi. Tek düşünebildiği onun cesareti ve kardeşini kurtarmak için insanlığını feda etme isteği idi, babasının şeytani eylemlerine rağmen cinayetin ruhundaki lekesini taşıyacağını biliyordu. Tıpkı Reylan gibi. Generalin ikincisine ne kadar benzediğini ve yakın olduğunu sık sık gözlemlemişti - Izaiah'tan daha fazla. Aynı madalyonun iki yüzü gibiydiler.

Faythe onun elini uzun uzun sıktı, sesi duygusallıktan kısılmıştı. "Hak ettiğini buldu."

"Belki," dedi Kyleer üzüntüyle, kefareti için yeterli olduğuna inanmadığını kanıtlarcasına. "Izaiah'nın Rhyenelle'in karşısındaki bir kampa götürüldüğünü öğrendim ve bir plan yaptım. Kendimi bir köle olarak teslim etseydim, ikimizi de mahkûm etmiş olacaktım. Bu yüzden gözetmen olarak askere alınmak için bir plan yaptım. Eğitimden geçmek, testleri geçmek altı ay sürdü, tek düşünebildiğim Izaiah'a uyguladıkları korkunç koşullar ve ağır işti. O zamanlar, bugün onu tanıdığınız vahşi savaşçı değildi. Bu, bir daha asla kimsenin merhametine kalmamaya kararlı olduğu zaman ortaya çıktı."

"Rhyenelle'in köle kampları olduğunu bilmiyordum."

"Artık yok ama bu da hikâyenin bir parçası." Kyleer'ın sesi hafiflemişti ve neredeyse onun üzüntüsünü hafifleten hafif gülümsemesini hissedebiliyordu. "Sonunda gözetmen olarak atandım ama kamplar farklı ağırlara bölünmüştü. Belirli bir kampa yerleştirildim ama bu kamp

Izaiah öyleydi ve ben de nakil talep edemeyecek kadar yeniydim; bu sadece şüpheleri artırırdı. Bu yüzden, kölelerin tutulduğu acımasız ve yasadışı koşulları izleyen tüm efendileri ve gözetmenleri katletmek istesem de sabırlı olmak zorundaydım.

"Bu kamplar hem insan hem de fae'lerle doluydu. İşlerin çoğunu insanlar yapardı, ancak fiziksel yeteneklerinin dışında kalan veya bir fae tarafından çok daha hızlı yapılabilecek bazı şeyler vardı. Madencilik, nakliye, inşaat. Hepsi de çok can alan zahmetli işlerdi." Kyleer'ın eli Faythe'nin elinde sıkıştı, korkunç anıları hatırlamak zorunda kaldığı için öfkesi alevlendi. Faythe'nin diğer eli onunkinin arasına girdi. "Elimden geldiğince çok kişiye yardım etmeye çalıştım, fazladan su getirdim, kimsenin izlemediği zamanlarda daha uzun süre dinlenmelerine izin verdim. Yeterli değildi, neredeyse yeterli değildi ama bu kamplar çok yüksek ve güçlü insanlar tarafından yönetiliyordu ve çok iyi korunuyor, gözetleniyor ve izleniyorlardı. Kaçış neredeyse imkansızdı.

"Izaiah'ı hâlâ tuttuklarını umduğum kampa transfer edilmem için gereken açılışı nihayet almam altı ay daha sürdü. Tam bir yıl köleleştirilmişti. Belki de hala hayatta bile olmadığından korkuyordum, çünkü hem insan hem de fae olan pek çok kişinin korkunç kazalarda ya da temel ihtiyaçlarının aşırı iş gücüyle dengede olmadığı durumlarda yorgunluktan hayatlarını kaybettiklerini görmüştüm. Oraya vardığımda, Ruhların merhameti sayesinde onu bulana kadar mağara gibi kampı aramam uzun sürmedi."

Faythe'nin kalbi karmakarışıkı. Gözleri görmediği için, anlatılanları zihninde canlandırmak için elinde sadece karanlık ve özgür bir zihin vardı. Acımasız ve dehşet vericiydi ama her şeyi sanki onun anıları aracılığıyla yaşıyormuş gibi hissediyordu.

"Tek giydiği yırtık pantolundu. Gömlek yoktu, ayakkabı yoktu. Vücudu, maden mağarasında kesip biçerken hatırladığımdan çok daha yapılıydı. Ama aynı zamanda çok yaralı ve dayak yemişti. Özellikle sırtındaki kırbaç izleri neredeyse her şeye lanet etmemi ve onlar beni öldürmeden önce ulaşabildiğim tüm gözetmenleri öldürmemi sağlayacaktı. Ama kardeşimin de aynı şeyi yaptığı ortadayken akıllı davranmak zorundaydım. Izaiah sadece hayatta kalmak için değil, biraz daha fazla yiyecek ve su verilen kölelerin en güçlüleri arasında sayılmak için de mücadele etmişti. Onun yanında, hayatta kalma iradesine ve kararlılığına sahip olduğu açık olan bir başkası vardı. Uzun süre onları izledim, bizi oradan çıkarmanın bir yolunu planlamaya çalıştım. Görünüşe göre bir çeşit

Aralarındaki bağ ya da dostluk, biri işi yaparken diğerrinin sırayla dinlenmesinden, sularını aralarında paylaşmalarından kaynaklanıyordu. Bu tür koşullarda hayatta kalmak için gerekli olan küçük şeyler."

Faythe'nin gözlerinde bir anı parladı ve neredeyse adımlarını durduracaktı. Boğazı düğümlendi ama fısıldayacak kelimeleri buldu: "Reylan'dı."

Kyleer uzun adımlar boyunca sessiz kaldı ve sahne zihninde bu kadar canlıyken, farkında olmadan zihnini Kyleer'ın ayrıntıları hatırlarken hissettiklerinin dalgalanmalarını hissetmeye açık bırakmıştı. Hepsinin katlandığı şeyleri düşündükçe yanaklarından aşağı ıslaklık süzülüyordu.

Kyleer bunu doğrulamadı. Doğrulamasına da gerek yoktu. "Sonradan öğrendiğime göre aynı zamanlarda gelmişler ama Reylan önce gelmiş, amcası onu *dersini* aldıktan sonra geri almak niyetiyle satmış. Amcası daha önce kendi kızı Livia'yı bir geneleve satmış, Reylan da buna sinirlenip onu neredeyse öldürüyormuş, ta ki amcasının arkadaşları tam zamanında gelip Reylan'ı madenlere götürene kadar."

Aman Tanrım. Livia'nın hikâyedeki rolünden bahsedilince göğsüne bir acı saplandı. İçini her zaman doyumsuz kalacağını bildiği bir öfke doldurdu - çünkü Reylan'ın söylediği gibi kötü fae ölmüştü ve amcası ile köle kampı gözetmenlerinden kendi vahşi intikamını almak için öfkeden neredeyse titriyordu.

"Hepiniz nasıl kaçtınız?" Faythe sıkıca sordu, bugün burada olmalarını sağlayan muzaffer kararını umutsuzca bekliyordu.

Kyleer bir nefes verdi. "Neredeyse başaramıyorduk. Hepimizi oradan canlı çıkarmak için birkaç haftamı her nöbetçiyi, her vardiya değişimini, her olası açıklığı not ederek geçirdim. Kamplar büyüye karşı korunuyordu. Izaiah şekil değiştiremiyordu. Ben Gölge Geçişini yapamıyordum. Sıradan yollardan kaçmayı denemek için sadece küçük bir zaman aralığı vardı.

"Zaman aldı. Bir gözetmen olarak kölelerle iletişim kurmamam gerekiyordu. Mesajları onlara kurnazca iletme zorundaydım, genellikle yemeklerinin içinde ya da geçerken. Planımız hazır olduğunda hiç tereddüt etmedik. Bir sürü fae öldürdük ve daha önce hiçbir kölenin ulaşamadığı yere ulaştık: özgürlüğe. O mağaraların üzerindeki havanın tadına baktık ve o ilk nefesi asla unutmayacağım. Ama zaferimiz kısa sürdü."

Faythe, Kyleer'ın eli kendi elinin üzerine gelip onu geri çekene kadar hikayesinde oluşan gerginlikle kendi tutuşunun sıkılığını fark etmedi

günümüze kadar.

"Korkunç bir güçle üzerimize geldiler. Sayımız beşe birdi. Ama aynı zamanda büyüü engelleyen koğuşun da dışındaydık. Hepsini tek başımıza alt edip edemeyeceğimizi asla bilemeyeceğiz. Bugün hala bu konuda iddialarımız var."

Faythe'nin kaşları çatıldı. "Gitmene izin mi verdiler?"

Kyleer'ın kıkırdaması geçitte yankılandı ve bulaşıcı bir mizahla geri dönerek ağzını keyifle kaldırdı.

"Tabii ki hayır. Bizi oracıkta öldürmeye kararlıydılar. Ama sonra hiç beklenmedik biri geldi; o günden itibaren, içinden çıktığımız kamp keşfedilip de tüm köle kampları yok edilinceye ve aşağılanıncaya kadar rahat etmeyeceğini ilan edecek güce sahip biri."

Faythe'nin nefesi duyulabiliyordu. "Agalhor," diye bitirdi.

"İster kader, ister alın yazısı deyin, ister üç piçin şansı deyin, kral yakındaki bir savaş kampındaki gezisinden dönerken bizim destansı gösterimize rastladı. Serbest bırakılmamızı emretti ve Fenher köle tacirlerinin yeraltı dünyası yok edilen ve tüm kölelerin serbest bırakıldığı ilk kamp oldu. Reylan'ın yanımızda olmasına hiç o anki kadar minnettar olmamıştım. Agalhor bir mucize eseri onu tanıdı ve onun yakın bir dostunun, Agalhor'un hâlâ yasını tuttuğu önde gelen bir generalin oğlu olduğunu öğrendiğinde... sanırım hepimizin şu anki görevimize nasıl geldiğimizi biliyorsunuz."

Göğsündeki kalp gururla çarpıyordu. Fae savaşçıları için; babası için. Onları tanıma ayrıcalığına sahip olmak ve merhametli büyük kralın akrabası olmak. Faythe babasıyla hiç bu kadar gurur duymamıştı.

"Büyük bir deneme ve kararlılık olmadan olmadı. Agalhor kapıyı açtı, ancak kendimizi kanıtlamak ve şu anki statümüze yükselmek bize bağlıydı. Bu bize çabalamamız gereken bir şey verdi ve yeterince yüksek bir mevkiye geldiğimizde, bulabildiğimiz tüm köle kamplarını bulup parçalamak için gruplara liderlik etmemize izin verildi. Geriye kalan olup olmadığından emin değilim, ancak kendi iradeleri dışında hayatları tutmak son derece yasadışı ve ölümle cezalandırılıyor.

"Izaiah ve ben başardıklarımızdan memnunduk, liderlik etmekten, savaşmaktan ve yaşamaktan memnunduk. Reylan sanki asla yeterince yapamayacağını, yeterli *olamayacağını* düşünüyormuş gibi zorlamaya devam etti. Generalliğe kadar yükseldi ama yine de bir zamanlar babasının taşıdığı unvana layık olduğunu hissettiğini hiç sanmıyorum. Buna inanmayacak... ama o hepimizin tanıdığı en değerli kişi."

Faythe elinin tersiyle gözlerini sildi, duygusal kokusu yankılanan sessizlikte utanç vericiydi. Sonra kıkırdadı. Güldü. Kyleer da ona katıldı ve kahkahası ortalığı doldurup kalplerini yerinden oynattı. Kahkahası neşeliydi çünkü Kyleer'ın hikâyesinde yer alan herkese karşı derin bir hayranlık besliyordu. Aynı zamanda katlandıkları her şey için üzgündü ve savaşı ve *yaşayan* her biri için rahatlamıştı.

Kahkahaları kesildiğinde Faythe kendini daha hafif, yol arkadaşlarının her birine daha yakın hissetti. Yürürlerken başını Kyleer'a yasladı, hikâyeyi onunla paylaştığı için minnettardı. Her birini yeni bir gurur ve sevgiyle düşündü. Babasını ve onun krallığını özgür görmek isteyen kalbini. *Onların* krallığını. Ama en çok Reylan'ı düşündü. Onun sıcaklığını nasıl arzuladığını ve her günü, ne kadar çok olursa olsun, ona asla olduğuna inanmadığı her şeye değer olduğunu göstererek geçirmeyi nasıl arzuladığını.

Oceanof PDF.com

BÖLÜM 53

Zaiana

“S Tam olarak neden korktuğunuz için yangın riskini göze almıyorsunuz?”

Maverick tembel tembel sığılğın karşı duvarına yaslandı.

mağaraya sığındılar. Zaiana onun varlığını görmezden gelmeye çalıştı ama rahatsız edici sesinin aralıklı uğultusu huzur bulmasını engelledi. Cevap vermedi ve gözleri dağın saçaklarının üzerindeki sonsuz siyah boşluğa sabitlendiğinden ona bakmak için de dönmedi.

Gece için yürüyüşlerini durdurmuşlar, Faythe ve arkadaşının da aşağıda aynı şeyi yaptığını öğrenmişlerdi. Dağın yamacında hava koşullarına ve daha da kötüsü bu dağların lanetli olduğu söylenen efsanevi ölümcül yaratıklara karşı korunmak için yeterince derin bir oyuk keşfetmişlerdi.

Maverick kısa bir kahkaha attı. "Biraz uyumalısın. Yorgunluktan ne işe yararsın?"

Sonra gözleri onunkilere kaydı, herhangi bir ifadeden yoksundu. "Bitkin mi görünüyorum?" "Evet."

Kızgınlığını içinde tuttu. Onun enerjisine değmezdi. Avın yoğunluğunda dinlenemediği için enerjisinin azaldığını ona itiraf edemezdi. Dinlenmeyi reddetmesinin daha mantıklı bir diğer nedeni de ona güvenmemesiydi. Ya kendini savunmasız bırakırsa hayatını koruyacak ya da görevi tek başına bitirmenin zaferini aramak için kendi başına devam etmeyecekti.

Bir ürperti vücudunu sarstı ama belli etmemek için gerildi. Maverick'in gözlerinin önünde yer değiştirdiğini duydu ve onu ayakta yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu adam ona doğru ilerlerken.

Kibirli bir gülümsemeyle kısa mesafeyi geçti. Adam rahat edemeyeceği kadar yakınına gelip yanına oturduğunda Zaiana anında ayağa fırlama dürtüsüyle savaştı.

"Gizli bir kişisel ateşe ne dersin?" Maverick açık avucunu kaldırdı ve sık bir kobalt alevi tutuşturdu. Çarpık gülümsemesi kızın kaşlarını çatmasıyla genişledi. Asla itiraf etmese de, ateşin küçük boyutuna rağmen sıcaklık dalgaları kaslarını gevşetmeye yetmişti ve Maverick'in alevli bir fener yaratmadan ısınısını yükseltmek için çaba sarf ettiğini anladı.

Hiçbir şey hissetmemek Maverick için çoğu zaman daha etkiliydi. Onda herhangi bir tepki uyandırabilmekten büyük zevk alıyordu. Onun hoşnutsuzluğu Maverick'in sadistçe eğlencesiydi, bu yüzden karşılık vermemeyi seçti. Yorgun olmadığı konusunda ikna edici görünmeye çalışsa da, aslında hem fiziksel hem de zihinsel olarak çok yorgundu. İtiraz edecek gücü yoktu.

Maverick rahat edene kadar yer değiştirdi, bacaklarını uzattı ve ayak bileklerini çaprazlayarak rahatça arkasına yaslandı. Adamın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ama onlarla karşılaşmak için dönmedi.

Zaiana göz kapaklarını kapattı ve sessizliğin tadını çıkarmak için başını engebeli taş duvara yasladı. Yine de sesi bir kez daha gürlediğinde bu kısa sürdü. Yumruklarını sıktı.

"Tüm bunlar bittikten sonra ne yapacaksın?"

Gözleri birden açıldı ve bir cevap verme zahmetine katlanıp katlanmayacağına karar vermek için bir an bekledi. "O dağa zincirlenmek için geri dönmeyeceğim."

Bunu Maverick'e itiraf etmesi aptallık olabilirdi. Ne de olsa efendilerine ondan çok daha sadıktı. En azından yüzyıllar boyunca, onların her zaman itaatkâr kucak köpeği olarak herkesi buna inandırmıştı. Nephra'nın yatağını ısıttığı bir sır değildi ve onu seçtiği için Nephra'yı suçlamıyordu. Zaiana bu düşünceyle ona doğru attığı bakışa engel olamadı; yaptığı şeyden duyduğu tiksinti, Nephra ona bakarken siyah gözlerindeki yumuşaklıkla bir anlığına gölgelendi. Çok güzeldi. Kibir ve karanlığın altında Maverick inkar edilemeyecek kadar güzeldi. Bu düşünce karşısında başını salladı.

"Gitmene izin vermeyecekler."

Zaiana onun sesinden sadece endişe olarak yorumlayabileceği bir şey duyunca şaşırdı.

"Buna gerek yok. Nerede olduğumuza bakın, biz zaten özgürüz."

"Bizim için seçtikleri bir görev için. Eğer geri dönmezsek, bizi avlayıp öldürecekler."

Zaiana onun kelime seçimiyle sertleşti: "*biz*." Sadece o değil. Bunun kasıtlı olduğuna inanmıyordu. Maverick aptal değildi ve efendiler nezdindeki konumunu ve güvenliğini riske atmak için hiçbir nedeni yoktu.

"Biz' diye bir şey yok," diye açıkladı. "Onlardan kaçmayı planlamıyorum ama saklanmanın zamanı geçti."

Adam bir süre duraksadı, öyle ki kadın onun tepkisini ölçmek için merakına yenik düştü. Gözleri kızın sırtına kaydılar ama kızın kanatları da onunkiler gibi göz alıcıydı.

"Onlara yetiştiğimizde soyunu saklamayı düşünmüyorsun," dedi sormak yerine.

Dudaklarında küçük, kurnaz bir gülümseme belirdi. "Saklanma zamanı sona erdi."

Adam alçak sesle ama içten bir şekilde kıkırdadı ve kız bunun kendi gülümsemesinin genişlemesine neden olduğuna lanet etti. Adamın o siyah gözlerinin derinliklerinde bir gurur parıltısı taşıdığına neredeyse inanacaktı. Onun onayını istediğinden ya da ona ihtiyaç duyduğundan değil, ama itiraf etmek gerekirse, onunla alay etmediği için rahatlamış hissetti. Eğer yapsaydı, gülmek yerine yumruklaşıyor olurlardı.

"Sana bir konuda hayranım, Zaiana. Emirlerle karşı gelmekten asla çekinmedin," diye düşündü.

Bu söz üzerine bilinçsizce parmaklarını büktü. Haddini aşan birçok adımı, sırtını ve ellerini çirkinleştiren kafes şeklindeki deriyle birlikte ona gözle görülür kalıcı bir işaret kazandırmıştı. Ama umurunda değildi. Bu sadece bir bedendi ve yara izlerinin her birini hak etmişti ama bir şeyler vermeden olmazdı. Meydan okuduğu anlar zaferdi.

"Bu sefer hiçbir şeye meydan okumuyorum. Hakkım olanı geri alıyorum."

Maverick'in başı dikleşti. "Neymiş o?"

"Özgürlüğüm."

Ortaya çıkan kısa sessizlikte, dans eden yıldızlara sanki onunla konuşuyorlarmış gibi baktı. Sanki anlaşılmışlar gibi.

"Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun...?" Zaiana içindeki meraka karşı savaşıyor durakladı. Merakını gidermek karanlık piç kurusuna önemsedığı izlenimini verebilirdi. Onu endişelendiren şey, *umursamadığından* tam olarak emin olmamasıydı.

"Her şeyden önce, karanlık fae'ye dönüşmeden önce, Dalrune'deki hayatının nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

Cevap vermek için verdiği ara çok uzundu. Ona şöyle bir baktı ve başını kayaya yaslamış, gözlerinin düştüğü yıldızlara baktığını gördü. Mükemmel soluk tenini derin bir kaş çatma rahatsız ediyordu, düşüncede kaybolmuş gibi görünürken konudan sessizce rahatsız olmuştu. Ay ışığı yüzünün her açısını yumuşatıyor ve onu arama isteğini kaybetmiş birine ışık sunuyordu.

Zaiana bir an için onu bir fae olarak hayal etti. Karanlık Fae olarak değil. Olmaya zorlandığı gibi değil. Kalbinin nasıl atacağını ve sevgi, umut ve ondan çalınan her şeyle dolu olup olmayacağını merak etti. Onlara bu tür duyguların bir yük olduğu ve onları ellerinden almanın bir hediye olduğu öğretilmişti. Yine de Zaiana zihninin insan ve arkadaşlarının görüntülerine gidip gelmesine engel olamıyordu. Kahkahaları, birliktelikleri... Belki de bir yanı onları bu yüzden kıskanıyordu. Belki de bir parçası Maverick'in de bir zamanlar sahip olabileceği şeylerin yasını tutuyordu.

Bu aptalca düşünce geldiği gibi hızla zihninden kovuldu. Zaiana gözlerini hâlâ gökyüzüne dikmiş olan Maverick'ten kaçırdı. Belki de düşünceleri o nadir anda aynı hizaya gelmişti ve Maverick yüzyılı aşkın bir süre önceki hayatının en ufak ayrıntısını bile hatırlamaya çalışıyordu. Zaiana neredeyse ona acıyordu.

Maverick'in derin nefesi onu kendine getirdi. "O karanlık odada uyandığımdan sonrasını hatırlamıyorum," diye itiraf etti. "Yalnızdım ve kendimi... farklı hissediyordum. Yapmamam gerektiğini bildiğim halde kanatlarım vardı ama *nedenini* bilmiyordum. Geçiş süreciyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

Zaiana bir anlık hatıranın peşini bırakmadığını hissetti. Ona bakmadı. Bakamazdı. Onun yerine rüzgâra fısıldadı, "İstiyorum."

Adamın bakışlarını üzerinde hissetti. Çaresizlik ve şaşkınlık gibi. Zaiana ona hiçbir şey borçlu değildi ve ondan devam etmesini istemeyecekti. Ama bir şey onu sessizce yalvardığı cevabı vermeye zorladı. "Seni dağın altına getirdikleri günü hatırlıyorum. Bir asırdan fazla zaman önceydi ama yine de kendimi çok genç hissettiğimi hatırlıyorum. Aklım ya da bedenim yerinde olduğu için değil, gerçek *bir dehşet* hissettiğim için." Zaiana onun tüm dikkatinin üzerinde olduğunu bilerek tamamen gerildi ve sanki biraz daha yaklaştığını duydu

hikayeyi daha hızlı anlatabilir.

"Ayine ilk kez şahit oldum ve geçişleri gördüm. Sizden on kişi vardı, hepsi de Dalrune'den esir alınmış fae'lerdi, ama bildiklerim bu kadar. Tam olarak nereden geldiğinizi ya da ailenizin kim olduğunu söyleyemem. Hepsi gibi sen de çok korkmuştun ve sana nasıl bir işkence yapacaklarını görmek istemedim. Ama başka seçeneğim yoktu. İzlemek zorunda bırakılan tek kişi bendim. Sanırım bunun beni daha güçlü, daha acımasız yapacağını düşündüler, çünkü hiçbir zaman yeterli olmadığımı iddia ettiler." Zaiana tırnaklarını karıştırdı. Acımasız yetiştirilme tarzını ve sonsuza kadar peşini bırakmayacak o üzücü geceyi düşündükçe başparmağının etrafındaki deri acıyordu.

"Tutulma geldi ve Mordecai teker teker fae'lere bir kadehten ruhani kan içirdi, aynı anda yakalanan bir insanı öldürdü. Bir hayat yaratmak için bir hayat almak. Sana ulaştı ve seni içmeye zorlamadan hemen önce bana baktın. Gözlerin maviydi, neredeyse alevlerin kadar parlaktı." Sanki aynı geceymiş gibi, yanındaki Maverick'le göz göze geldi, hatırladığından daha yakındı. Avucunda dans eden ateşin kobalt rengi titreyimleri, şimdi gözbebeklerini dolduran oniks taşına yansıyor ve bu anıya hayat veriyordu. "Sende bana başarabileceğine dair küçük bir umut veren bir şey vardı. O zamanlar neden umursadığımı bilmiyorum, başıma nasıl bir bela olduğunu düşününce."

Kasvetli hikâyeyi bölmek için kısa bir kahkaha attı ve Zaiana dudaklarında beliren gülümsemeye karşı koyamadı.

"Onun kanını içtin ve o da senin boynunu kırdı. On fae'den sadece üçü hayatta kaldı. Geçiş neredeyse bir hafta sürdü. İznim yoktu ama nasıl çalıştığını görmek için meraktan her gün seni kontrol ettim. Ama aynı zamanda haklı olmak istediğim için. Gözlerinde gördüğüm meydan okuma seni *yaşayanlardan* biri yapacaktı. Ve sen bundan çok daha fazlasını yaptın. Yeteneğine tutundun ve her zamankinden daha güçlü geri döndün.

-Sadece fiziksel olarak değil." Daha sonra pişmanlık duyacak olsa da sesindeki hayranlığı gizleyemedi. Masum Maverick'i yıllar önce gösterdiği cesaret için gerçekten takdir etmişti. O kötü biri olarak doğmamıştı. Zaiana kendisinin de aynı olduğuna, bir zamanlar farklı olduğuna inanmak *isterdi* ama o karanlık fae olarak doğmuştu. Göğsünü kaplayan soğuk kalple doğmuştu.

Maverick'in sessiz sesi onun acınası düşüncelerini bozdu. "Eskiden birbirimize tahammül ederdik." Küçük bir kahkaha attı. "Sanırım seni bir müttefik olarak bile görebilirdim. Bize ne oldu, Zaiana?"

Bu soru göğsünde hafif bir sızı yaratsa da, açıkça "Biz büyüdük. Masumiyetimiz ve saflığımız sayesinde barışı görme şansımız olduğu için şükredin. Ama kaderimizde her zaman ortak bir hedefe, ortak bir amaca sahip düşmanlar olmak vardı. Bizler savaş silahlarıyız, başka bir şey değil."

"Sadece efendiler istediği için."

"Evet, yöntemlerinden dolayı onlardan intikam almayı planlasam da, onlar bizi hayatta tuttular, türümüzü geri getirdiler. Bizi zayıflığımızdan arındırdılar ve bu dünyada bize özgürlüğümüzü verecek olan savaşı kazanmamız için bilediler."

"Ya başka bir yolu olsaydı?"

Zaiana'nın başı ona doğru döndü. Zaiana'nın tek başına ifadesi bile onu bu konuyu açmaya ikna etmişti ama Maverick başını salladı ve söylemek istediklerinden vazgeçmiş gibi görünüyordu. Kendi başına bir sonuca vardığında yüzü yumuşadı.

"Fae'ler ve insanlar bizim türümüzü kabul etmezler. Tarihte kabul etmediler, şimdi de etmeyecekler."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Neye inandığının bir önemi yok."

"Hayatınız boyunca zirveye çıkmak için mücadele ettiniz. Bunca çabadan sonra bir başka piyade eri olarak unvan sahibi olmak nasıl bir ödül olabilir ki?"

Zaiana tek bir kuru kahkaha attı. "Eğer ben hâlâ buysam, o zaman zirvede değilim demektir. Daha işim bitmedi."

"Hayır, öyle olduğuna inanmıyorum." Cevabı sessiz, mesafeli ve merak doluydu. Maverick'in hafifçe kıpırdadığını duydu. Göz ucuyla onun parmaklarının yüzüne doğru ilerlediğini fark etti.

Eli yanına gitti, hançerini çıkardı ve oturduğu yerde dönerek bıçağı bir solukta adamın boğazına dayadı. Adamın üzerine bindi ve onun zevkle parıldayan yüzüne baktı. Kız da ona ters ters bakarken yüzünde hiç de nazik bir ifade yoktu.

"Seni uyarmıştım, eğer o elinle bana dokunmaya cüret edersen, onu kaybetmeye hazır olsan iyi edersin," diye tehditkâr bir şekilde tısladı. "Şimdi, sanırım doğrudan hayatına kast edeceğim."

"Beni öldürmeyeceksin," dedi, sesi alçaktı ve yakınlıklarıyla birlikte görmezden gelmeye çalıştığı derin bir çakıl taşıydı.

Hançeri adamın tenine daha sıkı bastırdı. "Yapmayacak mıyım?" diye meydan okudu. "Burada kimse yok. Kimse senin ölümünün zamansız bir kaza ya da ölümcül bir yüzleşme sonucu olmadığını kanıtlayamaz. Burada, benim elimde ölebilirsin ve kimse kılın bile kıpırdatmaz." Bu sözleri küçümseyerek söylemiş olsa da

ortaya çıkarmayı umduğu etkiden yoksundu. Onun idamını hayal ederek bir asır boyunca inşa ettiği vaadi kaçırdılar.

En kötüsü... o da bunu fark etmiş gibiydi.

"O zaman öldür beni, Zaiana." Sesi daha da alçaldı, sırtışı kayboldu. Kız kucağında asılı dururken doğruldu. Boynuna dayadığı bıçağa doğru eğildi, bıçak derisinin yüzeyini kırarken dişleri sıkıldı. "Yap şunu."

Korkmuyordu ve ona sert bir şekilde baktığında, korkmayacağına tam olarak inanmıyordu. Hayatını bir hediyeymiş gibi sundu. Bu hiç mantıklı değildi. Maverick ona hiçbir şey borçlu değildi. Eğer atan bir kalbi olsaydı, tıpkı sert nefes alışını dizginlemeye çalıştığı gibi, temposunun da düzensiz olacağını biliyordu.

Bu anı kaç kez hayal etmişti?

Yine de hayatı onun merhametine kalmışken, mükemmel bir fırsatla... tereddüt etti. Bunun görevin geri kalanında ona ihtiyaç duymakla ya da sorumlu bulunursa doğacak sonuçlarla hiçbir ilgisi olmadığını fark ettiğinde zihni çalkantılı bir sarmala girdi. Zaiana ona baktı. Onu *gördü*. O kalpsiz gözlerin ardında... bir kırılganlık vardı.

"Seni neden öldüremiyorum?" Zaiana aklındaki karmaşayı dile getirmek niyetinde değildi ama yine de ağzından haince bir itiraf gibi döküldü.

Maverick'in derinliksiz gözleri onunkileri aradı. Onun ne gördüğünden emin olamıyordu ama sanki kendisi için toplayamadığı nedenleri bulmasını *istiyormuş* gibi ondan geri çekilmedi. Bir asırdır beklediği şey k a r ş ı n d a onu durduran sebepler.

"Hiç düşündün mü," -Maverick'in sesi yumuşak, çakıllı bir fısıltıydı- "belki de bana baktığında kendini görüyorsun?" Adamın elleri kadının kalçalarını sıyırdı ve kadın bu temas karşısında içine çektiği keskin nefesi gizleyemedi. "Her aşağılık kötülüğü, her hainliği. O kadar da farklı değiliz, Zaiana."

Dizleri bir şekilde birbirinden daha da uzaklaştı, ta ki onu altında, havanın artık geçemediği yerde hissedene kadar. Zaiana kılıcını hazır tutuyordu, kendisine bu kadar uzun süre eziyet eden canavardan kurtulmasına hâlâ bir hamle kalmıştı.

"O zaman belki seni öldürmek benim kurtuluşumu sağlar."

"Hayır, olmayacak." Maverick bir parça doğrulur gibi oldu, öyle ki sıcak nefesinin fısıltısını çenesinde hissetmeye başladı ve sustu. "Bana bakıyorsun ve seni yarattıkları her şeyi görüyorsun. Bizi biz yaptı. Ama bazen... bazen daha derinlere bakmak için duraksıyorsun, kalın

Karanlık ve kötü bir ruhun derinliklerinde kurtarılabilecek bir şey olup *olmadığını* merak ediyorsunuz. Eğer bir ışık varsa."

"*İyiliği* barındırdığın için seni öldürmeyeceğimi *mi* sanıyorsun?" *diye* nefes aldı. Çünkü adamın elleri hâlâ üzerindeydi. Çünkü o anda hissettiklerine bir anlam veremiyordu. Nefes alış verişlerindeki kesik kesiklik, midesindeki çırpınan boşluk, çabucak bağımlılık yaratabilecek bir tuhafıktı.

Maverick'in yüzü garip bir şekilde yumuşaktı, kuşkusunu bir kenara bırakarak araştırıyordu. "Sanırım beni öldürmeyeceksin çünkü eğer öldürürsen, o ışığı bulma umudum da benimle birlikte yok olur."

Göz temasını hiç kesmediler. Avuç içleri, uyluklarının üzerine yayılmış dizlerinden yukarı doğru çıktı, çok ateşleyici bir dokunuştı ama zar zor oradaydı. Daha yukarı, daha yukarı ve kadın onu durdurmak için hiçbir şey söylemedi. Başka hiçbir şeye odaklanamadığı için gecenin serinliği kayboldu. Kalçalarına dokunuşu nefesini kesti ama duraksamadı, dikkatlice beline doğru ilerledi ve onu yavaşça göğsüne doğru çekti. Hançeri, bir siyah kan damlasının boynundan aşağı yuvarlanmasına yetecek kadar derin kesmişti. Yavaşça akan kanı izledi ve bunun onu kendine getirmeye yeteceğini düşündü; onları farklı kılan kan. Onu düşmanı yapan renk.

"Bana durmamı söyle." Adam ın sıcaklığı köprücük kemiğinin üzerinden geçerek düşüncelerinin dağılmasına neden oldu.

Zihninde kükreyen mantıklı gerekçeleri dile getirmeliydi, ama bunlar haksız yere özlem duyduklarına karışmıştı. İçindeki her çılgılık ve durma protestosu boğazındaki arzu tarafından kavranıyor, şehvetle geri çekiliyor ve bir şeyler *hissetme* ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Elleri belinde dolaşmaya devam etti ve kadın derisinin kalın kumaşının orada olmamasını diledi. Adam başını onun boynuna yasladı ve sanki onu bütünüyle yutabilecekmiş gibi uzun, dikkatli bir nefes çekti içine. Adamın onun üzerindeki etkisini hissedebildiğini biliyordu ve bu, ona karşı sonsuza dek kullanabileceği kibirli bir tatmin yaşatmamak için neredeyse geri çekilmesi için yeterliydi.

"Bunun hiçbir anlamı yok." Adamın sözleri kadının teninde titreşti. "Bana durmamı söyle, Zaiana."

Bu bir fırsattı, pişman olabileceği bir şeyi durdurması için ikinci bir şanstı. Yine, fark ettiği gibi tepkisi boğuktu...

Onun durmasını *istemedi*.

Kızın sessizliğı üzerine adamın ellerinden biri kızın belinden ayrılarak bıçağı hâlâ zayıf bir şekilde boğazına dayamış olan bileğinin etrafında yavaşça kıvrıldı. Bu durumda Maverick'ten ne beklediğini bilmiyordu ama onun nazik dokunuşu tanıdığını sandığı erkeğe hiç benzemiyordu. Maverick onun elini uzaklaştırdı ve parmakları kendiliğinden gevşedi, hançer onun elinden kayarak çeliğin taşla buluşma sesini yankıladı.

Yine de bu onu şehvet dolu transından çıkarmaya yetmedi.

"Oyununuz nedir?" diye sordu, sözcükler şaşkınlığı içinde bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Adamın ağzı boynundaydı ve dudakları temas ettiğinde kadın sessiz bir nefesle başını geriye doğru eğdi.

"Oyun yok."

Zaiana'nın teni, adamın dudaklarının yumuşaklığı ve sesinin gezgin çakılları arasında hoş bir sığ ateşle dalgalandı. Kulağının kabuğuyla buluştuğunda, "Ne istiyorsun, Zaiana?" diye fısıldarken sesi kalındı.

Adını bu ses tonuyla her söylediğinde, bu sadece çekirdeğinde oluşan ağrıyan sıcaklığı arttırıyordu. Cevap verip veremeyeceğini bilmiyordu. Düşünceleri bu kadar bulanıklaşmayalı uzun zaman olmuştu, kararları sert zihninin tezahüratlarıyla değil, yalnızca bedeninin tepkileriyle yönlendiriliyordu.

"Seni istiyorum," diye nefes aldı, tutarlı bir yanıt toparlamak için bir an bekledi, "seni. Sadece hissetmek, sadece bir gece için."

Sustu ama sadece birkaç saniyeliğine. Sonra onun g ü l ü m s e m e s i n i boğazında hissetti. "Bir gece," diye kabul etti.

Maverick geri çekildi ve Zaiana özlem dolu itirazını bastırmak için çaba sarf etmek zorunda kaldı. Ama bakışlarında bir şey vardı - böylesine soğuk ve kötü bir ruhta görebileceğini hiç düşünmediği bir şey.

Güvenlik açığı.

Bir an için Maverick'in *korkuya* benzer bir duyguyu su yüzüne çıkarmış olabileceğini düşündü. Maverick ona, bedenini kazanmasından beklediği zafer duygusuyla bakmıyordu. O anda bir fetih değildi ve bu, dürtülerine teslim olmasına izin verdiği için duyduğu suçluluk duygusunu bastırdı.

Elleri onun göğsüyle buluştu, güçlü hatlarını hissetmek için yukarı çıktı, ta ki ensesini bulana ve parmakları gece yarısı saçlarının yumuşaklığına dolanana kadar. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. Hiçbir anlamı ve etkisi olmamasına rağmen.

Nefret ettiği şey... onu *istemeydi*.

Gözleri onunkileri tuttu ve soğuk, siyah derinliklerinde yeni bir yaşam kıvılcımı çaktı. "Göster bana," diye meydan okudu, gözlerini kızın ağzına dikti. "Benden ne kadar nefret ettiğini göster."

Nefesi dudaklarında dolaştı. Burnu onunkine değdi, sonra çenesine, boynuna. Zaiana'nın saçlarını tutuşu sıkılaşıırken başı geriye eğildi ve gözleri dalgalanarak kapandı. Göğsü, karnının alt kısmında düğümlenen ihtiyaçla birlikte derin ve düzensiz bir ritimle inip kalktı.

"Hepsini istiyorum, Zaiana."

Adının dilinden dökülüştü, göğsünden aşağı, göğüslerinin yanından geçen bir okşamaydı. Zaiana'nın ağzı arzu dolu bir nefesle aralandı ve vücudu, yavaşça omurgasına doğru ilerleyen adamın dokunuşuna doğru eğildi. Zaiana kendini hiç bu kadar... *canlı* hissetmemişti. Sadece bir an için, bir gece için, belki de öyleymiş gibi davranabilirdi.

Geri çekilmeliydi. Hâlâ kontrolü elinde tutuyordu. Tek gereken geri çekilme isteğiydi. Yine de *kontrol*, karşı koyması gereken her şeye çoktan boyun eğmiş olan zihninde bir alay konusuydu.

Dinlediği tek ilahi şuydu: "*Lanet olası sonuçları siktir et.*"

Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, Maverick'in eli kızın boynunda kıvrıldı ve ağzını kendi ağzıyla buluşması için aşağıya doğru yönlendirdi. Ay ve yıldızlar gibi çarpıştılar: karanlığın birleşmesi, muzaffer. Tüm çekince duyguları, kendisini düşmanla karıştırdığı için onu sarsmak için çılgılık atan her düşünce gitti. Teslim olurken her şeyi bir kenara bıraktı.

Elleri aralarına girdi ama parmakları kadının derisinin bağlarını çözmekte yavaştı. Sanki hâlâ onun yanlış bir hareketle fikrini değiştireceğini düşünüyordu.

Nazik olmak istemedi, yavaş olmak da istemedi.

Elleri pelerininin düğmelerini açmak için saçlarından ayrıldı ve ardından parmakları ceketinin düğmelerini ilikleyerek omuzlarından çekti. Hiç vakit kaybetmeden gömleğinin düğmelerini açıp kaldırdı, tam o sırada göğsünde ve karnında havanın serinliğini hissetti, sonunda ipucunu aldı ve katlarını çıkarmak için daha hızlı davrandı.

Maverick'in elleri onu sadece gömleğini başının üzerine kaldırmak için bıraktı. Zaiana onun gövdesinin güzelce işaretlenmiş kaslarını keşfetme fırsatını değerlendirdi ve tıpkı kendisinininki gibi bir dokuya sahip olan pürüzlü derisini hissetmekten büyük keyif aldı. Sonra onun parmaklarını omuzlarına geçirerek gömleğini soyduğunu hissetti.

deri malzeme. Adam onu kendine doğru çekerken çıplak tenindeki soğuktan ürperme fırsatı bulamadı, göğüsleri göğsüne bastırıyordu, görkemli ve sıcaktı. Hareket edişlerinde yumuşak ya da araştırmacı bir şey yoktu; bu ıstırap ve nefretti, uzun zamandır barikatlanmış pek çok duygu öfkeli bir fırtına gibi serbest bırakılmıştı.

Hamdı ve öfkeliydi.

Elleri kadının sırtında geziniyor, kararmış yüzeye gözünü kırpmadan bakıyordu. Uzun parmakları, cazibesini serbest bırakırsa kanatlarının tam olarak nerede genişleyeceğini takip etti, ancak his yine de doğrudan çekirdeğine çarptı ve onu terk eden ses, mutlak mutluluğun çılgılığı ve inlemesi arasında bir şeydi. Kendi boğazından bir inilti yükseldiğinde ne yaptığını tam olarak biliyordu.

Bacaklarının arasındaki sıcaklık neredeyse acı veriyor, serbest bırakılması için yalvarıyordu. Ona karşı hareket etti, altında sertleştiğini hissetti. Adam onun ağzına doğru inledi ve memnuniyetle gülümseme sırası ona geldi. Tekrar hareketlendi ama adamın elleri onu durdurmak için kalçalarını daha sıkı kavradı. Kadın itiraz edemedi, adamın güçlü kolu sırtına dolandı ve onu döndürdü.

Atılmış giysilerinin yumuşaklığıyla buluştu. Adam geri çekildi, gözleri kızın yarı çıplak görüntüsü üzerinde gezinirken donuklaştı.

"Sana yapmayı hayal ettiğim ahlaksızca şeyler, Zaiana," dedi boğuk bir sesle.

Gözlerinin izlenimi tenini zevkle ürpertti. Sözleri neredeyse onun felaketiydi.

"Hepsini yap."

Gülüşi yıkıcı derecede güzeldi. Ve umut vericiydi. Onun üzerinde durmak için hareket ettiğinde, dağınık saçları yüzünün etrafında kıvrıldı ve ifadesine sık sık kazınan acımasızlığı yumuşattı. Şu anda rüzgâr kadar özgür ve yüksüzdü ve göğsünden şaşırtıcı bir sıcaklık geçti.

"Hepsini yapmak için tek bir gecede yeterli zamanımız olmazdı."

Zaiana ona bu gecenin sahip oldukları tek şey olduğunu hatırlatarak havayı dağıtmak istemiyordu. Yeni şafağın doğuşuyla birlikte serbest kalma ve fantezi zamanları sona erecekti.

"O zaman elinden geleni yap, Maverick."

Dudakları göğüslerinin arasındaki tenle buluşmadan hemen önce boğazından derin bir onay sesi çıktı. Sertçe nefes aldı, vücudu tepki olarak kamburlaştı. Adamın eli kadının belinin alt kısmında gezindi, karnının alt kısmında tembel, alaycı daireler çizirken, adam işkence edercesine yavaş hareketlerine devam etti

Dudakları göğsünün üzerinde iniyordu. Onun altında kıvranıyor, daha aşağı inmesi için sessiz bir yalvarışla kalçalarını kaldırıyordu.

Alçak bir kıkırdama göğüslerinin üzerinde titreşti. "Her zamanki gibi talepkâr," diye keyifle yorumladı, eli pantolonunun düğmelerini çözmek için eğildi. Geri çekilip kalçalarındaki derinin kenarlarını kavradı ve bacakları nihayet serbest kalana, çıplak teni elementlere karşı muhteşem olana kadar malzemeyi çekerken başka bir şey söylemedi. Maverick onun önünde dizlerinin üzerinde durdu ve karanlık, iddialı bir açıklıkla vücudunun her santimini inceledi.

Zaiana kendisi de dizlerinin üzerine çökene kadar yavaşça ayağa kalktı. Elleri adamın saçlarına uzandı, onu tekrar kendine çekebilmek için tutabildiği tek şey buydu. Zaiana onu Çiddetle, her Çeyi tüketen bir tutkuyla öperken, Zaiana da onu sıkıca kendine çekti. Sanki aylar, yıllar, *on yıllar* boyunca kendisiyle savaşmış, içinde barındırdığını kabul etmeyi reddettiği bir özlemi inkâr etmişti.

Zaiana'nın ellerinden biri göğsünden aşağıya, göbeğini geçip pantolonunun üzerinden sertliğini hissedene kadar kaydı. Boğazından yükselen ses, onu çıplak hissetmek için çaresizce düğmeleri karıştırmaya neden oldu. Avucu aşağıya indi ve eli adamın uzunluğunun etrafında kıvrıldığında neredeyse nefesi kesiliyordu.

"Zaiana," diye yalvardı onun dudaklarına karşı.

Onu istiyordu, onun her şeyini. Ama tam geri kaymak üzereyken, adamın elleri bileklerini yakaladı. Adamın kolu kadının etrafında dolanarak, kadın eğilip onun tadına bakamadan onu kendine doğru çekerken, kadın onunla göz göze geldi.

"Eğer bunu yaparsan," diye sertçe üfledi, "ikimiz de hazır olmadan bu iş biter."

Zaiana'nın vücudu omurgasını eğen bir titreme yaydı.

"Ayağa kalk."

Başka zaman olsa, Maverick'ten gelen bir emir onun ölümcül bir meydan okumayla alevlenmesine neden olurdu. Ona itaat *etmek istemek* tamamen yeni bir duyuydu. Emir üzerine uyuyan bir heyecan uyandı. Dikkatle ayağa kalktı.

"Yüzünü duvara dön."

Hiç tereddüt etmeden yaptı.

Maverick ayağa kalkmadı. Bunun yerine, onunla taş arasındaki boşluğa yerleşmek için hareket etti, hâlâ onun için dizlerinin üzerindeydi. Daha aşağıya bakmadan onun karanlık, tehlikeli gözleriyle kendisine baktığını görmenin kendisini tamamen zayıflatacağını biliyordu.

"Her zaman istediğin şey buydu, değil mi Zaiana?" Maverick göz temasını kesmeden kadının üzerindeki son dayanıksız giysiyi de çıkardı ve kadın iç çamaşırını tamamen çıkararak adamın karşısına çıktı. "Ben, senin önünde diz çöküyorum." Eli baldırının arkasında kıvrıldı, bacağını omzuna asmak için kaldırdı ve yönlendirdi. Dudakları baldırının iç kısmına değdiğinde Zaiana bir elini duvara dayamak zorunda kaldı, bacaklarının arasındaki ağrı artarken dudaklarından bir inilti döküldü. "Çok güzel."

Sonra ağzı kızın en yumuşak kısımla buluştu ve kız bu temas karşısında başını geriye atarken çığlığını bastıramadı. Maverick nazik değildi. Ne diliyle ne de kısa süre sonra birleşerek onun zevkine mümkün olduğunu bilmediği boyutlar katacak olan parmaklarıyla. Merhamet göstermeden yutuyordu ve serbest bırakılması her parçasını paramparça etmeden önce onu uyuracak kelimeleri yoktu. Adam durmayınca parmakları adamın saçlarında sıkılaştı. Adam, başını döndüren sarsıntılar arasında ona zevk vermeye devam etti. Birdenbire ortaya çıktı ve mutlu bir doruk noktasının dalgaları yatışmaya başladığında, sertçe nefes alıyor, az önce olanları anlamak için yavaşça gözlerini kırpyordu.

Bu yeterli değildi. Ondan daha fazlasını istiyordu.

Maverick'in parmakları vücudundan ayrılırken keskin bir nefes aldı ve yüzü geri çekildi, dudakları onun iziyle parlıyordu. Gözlerinde dans eden karanlık aklıktan başka bir şey yoktu.

"Lanet olası bir Tanrıça."

Omurgasından aşağı güçlü bir heyecan aktı. Zaiana kendini kasıtlı olarak yavaşça alçalttı ve göğsündeki bir eliyle onu bir kez daha kucağına oturana kadar geri yönlendirdi. Kendini isteyerek ona teslim etti. Yapmak üzere oldukları şeyi geri alamayacaktı ama korkmuyor ya da itiraz etmiyordu.

Yarın her şey eski haline dönecekti ve kan türlerini ayırırken her zamanki gibi olacaktı. Bu gece, unutmak ve daha da önemlisi... affetmek için kendine izin verecekti. Zihnini ve bedenini her türlü mutluluktan mahrum bıraktığı için kendini affedecekti. Ve paylaştıkları kötü geçmiş için *onu* affedecekti; aralarında sık sık yaşanan zalimlik için.

Hiç beklemediği hassas bir tutuşla yüzünü ellerinin arasına aldı. Eğildi ve onu öptü, dudaklarında kendini tattı, dili onunkiyle çarpışırken. Onu bacaklarının arasında hissedene Zaiana kalçalarını tamamen aşağı indirdi. Adam onu doldururken ikisi de sert bir nefes aldı. Dudakları boynuna gitmek için onun dudaklarını terk etti ve keskin dişlerinin nabız gibi atan damarlarını sıyırdığını hissetti.

Birlikte hareket ettiler, tutku her türlü mantıklı düşünceyi gölgeliyordu. Onu ısırmaması için uyaracak kelimeleri yoktu. Umurunda da değildi. O anda, belki de bunu *istiyordu*.

Hiçbir şeyin önemi yoktu. O ve kendisinden başka hiçbir şeyin. Şimşeklerinin kıvılcımlarının damarlarında uğuldadığını, dokunduğu her yerde teninin üzerinde izini sürdüğü ateşin sıcaklığına cevap verdiğini hissetti. İkisi de arzudan nefes nefese kalmışlardı. Kendini tırmanıyor, tırmanıyor, daha önce hiç görmediği yüksekliklere ulaşıyor gibi hissediyordu. Karanlığa karşı karanlıktılar. Ateşe karşı ateş. Birlikte, birbirlerini ve peşlerindeki dünyayı mutlulukla yok edebilirlerdi.

Karnının alt kısmında başka bir uç oluşmaya başladı. Uyluklarına, göğüslerine, her santimini kaplayana kadar karıncalanıyordu. Maverick dudaklarını onun kulağına götürürken göğsüne masaj yaptı.

"Kendini serbest bırak, Zaiana." Adamın sözleri kum gibi kızın ensesinde patladı. "İsteddiğini al. İhtiyacın olanı."

Kızın eli adamın saçlarını öyle sıkıca kavradı ki acı vereceğini biliyordu ama Maverick sadece ilkel bir arzu sesiyle karşılık verdi. Tırnakları göğsünün derisine, omuzlarına batıyor, kalçaları Maverick'in ellerinin onu mengene gibi kavramasının da yardımıyla ona doğru sallanırken koyu renkli kan akıtıyordu.

Serbest bırakılmasının ona ilkinden daha sert vurabileceğini düşünmüyordu ama yanılmıştı.

Çok yanlış.

Maverick onunla birlikte bu sona ulaşmış gibi görünüyordu ve onun yüksek sesli inlemeleri, kız titrerken hareketsiz kaldığında aldığı zevki daha da artırdı. Onu kendine çekti, birbirlerine sarıldıklarında alnı omzunun çukur noktasına bastırdı. Ulaştığı yerde sınır yoktu ve bir an için unutulmaya sürüklenip geri gelmemesini umursamadı.

Sonra mutlulukla ve bir anda düştü. Gergin bedeni ağırlıksız hale geldi. Yine de Maverick ona sarıldı, mağaradaki geceye karşı tek ses zorlukla aldıkları nefeslerin melodisiydi.

Yavaşça eli adamın saçlarından çözüldü ve bakışları kilitlenecek kadar geri çekildi. "Senden hâlâ nefret ediyorum," diye nefes nefese kaldı, bitkin ve tükenmiş bir halde.

Maverick istediğini elde etmişti. Tıpkı onun gibi. Yine de yüzünde zafer ifadesi yoktu.

"Eğer yapmasaydın endişelenirdim."

Dudakları bir kez daha çarpıştı. Kalpsiz göğsünde bir şey patladı. Buna karşı koymadı ve ağızları birleşirken sırtı sert bir şeyle buluşana kadar onun hareketini hissetmedi.

Maverick onu yere yatırdı ve y a n ı n d a n ayrılırken, "şimdi uyu, Zaiana," derken omzuna son bir öpücük kondurdu.

Bitkinliğı ve azalan şehveti bu sözlere karşılık verdi. Gözleri çırpınarak kapanmaya başladı.

Karanlığa t e s l i m olması halinde onu savunmasız bir halde öldürebilecek olması umurunda değildi.

Sıcak ve ağır bir şey çıplak bedenini kapladı.

Uyuduğı anda onu o sığ mağarada terk edebilecek olması umurunda değildi.

Başı teslim oldu ve gevşedi.

Umurunda değildi.

Ama daha da önemlisi, pişman değildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 54

Zaiana

ZAIANA, kendini çok hafif hissedenden bir bedende, kendini çok özgür hissedenden dolu dolu bir nefesle uyandı. Her şeyi hatırlıyordu. Onunla yaptığı her şeyi Maverick, güneş ayın yerini aldığı anda bile pişmanlık duymadı.

Aralarında hiçbir şey değişmemişti. Ama bir gece pervasızca dürtülerine yenik düştüğü için pişmanlık duymuyordu. Hor gördüğü biriyle bile olsa.

Bu düşünceyle gözleri fal taşı gibi açıldı ve mağaranın çatısının sivri, koyu renkli taşıyla buluştu. Hiçbir şey duymadı. Beklediği başka birinin nefeslerini bile. Zaiana bir anlık öfke ve panikle, çıplak bedenini örten pelerini tutarak doğruldu. Etrafını hızlıca taraması zaten bildiği şeyi doğruladı.

Maverick burada değildi.

İnançsızlık hareketlerini engelliyor, gizli alandan fırlayıp onu avlamasını isteyen öfkesiyle tam bir tezat oluşturuyordu. Maverick'in varlığının her nefesinde tasvir ettiğinden farklı olduğuna bir an bile nasıl inanabilirdi? Acımasız, kendine hizmet eden, umursamaz.

Onu terk etmişti. Maverick istediğini elde etmiş ve onu terk etmişti.

Öfkesini kabartan şey bu değildi. Vücudunun verdiği ve karşı koyamadığı tepkiydi. Zaiana'nın dişleri öylesine sıkılmıştı ki, kırılmaları *umurunda* bile değildi; gözlerindeki o *lanet* olası aptalca acıyı yok etmek için her şeyi yapabilirdi. Ondan aldıkları için değil... ama onu terk etmesi çok kolay olduğu için.

Bu o değildi. Bu duygular, bu hisler o kadar derine işlemişti ki onlarla ne yapacağını bilmiyordu. Zaiana onu yıkmakla tehdit eden bu kadar acınası her şeyin üzerine bir kızgınlık ve kopuş örtüsü atmaya çalıştı. O böyle biri değildi. *Zayıftı.*

Zihninde, midesinde dönüp duran lanet olası, iğrenç duygulardan uzaklaşmak için yaptığı dikkat dağıtma çabası, yakındaki bir varlığı fark ettiğinde donup kaldı. Zaiana tamamen açıkta ve savunmasızdı. Onu bu şekilde *bırakmıştı.* Zihni bir sonraki hamlesini hesaplamak ve mağaranın ağızında gizlenen her neyse ona uyum sağlamak için soğukkanlı bir sükûnete bürünürken sadece kendini suçlayabilirdi.

Dikkatlice ayağa kalktı, pelerinini hızla üzerine geçirdi ve dün gece tam olarak atıldığı yerde duran hançerini kaldırdı. Anının göğsünde belli belirsiz bir sızı yarattığını inkâr edemezdi. Parmakları bu acıyı yönlendirmek için avucunun içine kıvrıldı. Savaşmak için uygun bir pozisyonda değildi ama ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Mağaranın girişinde bir gölge olupup büyüdü ve tam onlar görüş alanına girerken hançerini daha sıkı kavradı...

Sert yüzü şaşkınlıkla gevşerken Zaiana'nın tutuşu gevşedi. Sonra rahatladı. Bir öfke dalgasıyla geri püskürttüğü tek bir güçlü dalga. Onun yerine yüzü kaşlarını çattı.

Maverick mağaranın girişinde durdu ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. Gözleri kadının tuttuğu silaha kaydı, sonra tekrar taş bakışlarına döndü.

"Seni terk ettiğime inandın mı?" Sesinde anlam veremediği bir nota vardı. Acı belki, ama bu uygun görünmüyordu.

Zaiana sonunda kılıcını indirdi ve bakışlarını kaçırdı. "şaşırmazdım." *Yalancı.* Kendisine eziyet eden düşünceleri yüzünden dişlerini sıktı.

"Yakınlarda bir göl buldum, sonra yıkanmak isteyebileceğini düşündüm-"
"Yapma," diye uyardı, gözleri onunkilere kayarken soğuktu. "Biz konuşmayız

"

Kaşlarının atılması beklenmedik bir şeydi. Ona doğru yavaş adımlarla ilerledi ve telaşlı bir *karartı* gibi geri ekilmemek için her şeyini ortaya koydu. Çenesini sertçe kaldırdı. Maverick birkaç adım ötede durdu ama alnına çatışma damgasını vurmuştu. Dudakları aralandı ve kızın gözleri dudaklarına kaydı. Dudakların teninde nasıl bir his uyandırdığını hatırlayınca kısa süreli bir sıcaklık dalgası hissetti.

"Bunu sadece bir kez söylemek istiyorum-"

"Dün geceden hiç pişman değilim, Maverick." Sözünü kesmek zorunda kaldı. Sessiz yalvarışında sesi sığ, tanınmaz halde çıktı. Her şeyi mahvedebilecek bir şey söylemesini engellemek için. "Bana bir tane verme."

Daha fazlası olamazdı. Asla bundan daha fazlası olamazlardı: bir kurtuluş gecesi. Sevgi, aşk, söz... Bu onları herhangi bir fae ya da ölümlüden daha çabuk öldürebilirdi. İkisinin de istediği bu değildi, gerçekten değil. Bunu görecekti. Görmek *zorunda kalacaktı*.

Gözlerinin etrafında bir protesto seçirmesi vardı. Zaiana onu hiç bu kadar yenilmiş görmemişti. Ama yüzündeki kederli ifade geldiği gibi hızla kayboldu. Zaiana aralarındaki gerginliği yatıştırmak için hiçbir şey söylemedi ve atılmış giysilerini toplayarak onu gölü aramak üzere mağarada bıraktı.

Yalnızlığa ihtiyacı vardı. Zihnini boşaltmak için temiz havaya ihtiyacı vardı.

Ondan uzak durmak. Çünkü en az onun kadar kendini de ikna etmesi gerekiyordu... Daha fazlasını yapamayacaklarına.

Zaiana, ayırabileceğini düşündüğü süre boyunca suda ıslandı. Mağaraya geri dönerken Maverick'in kokusunu bir türlü üzerinden atamıyordu. Belki de Maverick'in artık sürekli olarak onu saracağını düşünerek alay eden kendi eziyet dolu zihniydi.

Paylaştıkları şeyi, o gün görevlerine doğru yola çıktıkları anda geride bırakmaya karardı. Bunu kabullenebilmesinin tek yolu, onu kendisi yapan soğuk ve mesafeli kişiliğine geri dönmektir. Sahip olduğu her şeyi ona kazandıran.

Maverick'in mağaranın dışında rahatça eğildiğini gördü. Onun yaklaşması üzerine doğruldu ve kelepçelerini çekiştirmeye başladı. Zaiana yüzünü düzeltti ama aralarında açıklanamayan ve rahatsız edici derecede dikkat dağıtıcı bir şey yayılırken onun gözlerine bakmaya zorlukla dayanabildi. Artık ne şehvet ne de o mağarada hissettiğini düşündüğü başka bir şey vardı. Aralarındaki gerilimi anlamak zordu ve bu onu daha da kızdırıyordu. Onun hakkındaki ölümcül düşünceleri geri döndü. Belki de onu sonsuza dek öldürerek geçmişinin hayaletinden ve bugününün hançerinden kurtulacaktı.

Zaiana mağaranın yanından geçip gitti, içeriye bir bakış bile atmadı. Yapılanlar orada kalacaktı. Aptal kalbinde bunun değerli ve korunaklı olduğunu düşünen küçük bir pırıltı vardı ve bu, sıcak ve canlı olan her şeyin terk edildiği zihnindeki çelik bir bariyerin arkasına saklamadan önce anıya vereceği en fazla duyguydu. Bir kez hissetti ve bir daha asla.

Maverick yakından takip etti ama sessiz kaldı. Zaiana aşağıda izledikleri kişilerden bir şeyler yakalamak için tüm duyularını hedef almaya karar verdi. Dağlar o kadar durgun ve sessizdi ki, neredeyse duyulmayacak hale gelene kadar ayak seslerini hafifletti.

"*Banyo yapmak* için değerli vaktini harcadığından beri yaklaşık yarım mil ilerideler." Maverick'in sesi, her zaman elinin bir bıçağa uzanmak için kaşınmasına neden olan dayanılmaz sertliğine geri dönmüştü. Ona bir uyarı bakışı fırlattı. Hâlâ onun amiriydi; bu görevde hâlâ komuta ondaydı. Maverick şimdiye kadar buna uymakla iyi etmişti ama şimdi yüz ifadesini sertleştiren soğuk bir karanlık vardı. Dehşet verici olabilecek bir meydan okuma.

"Senin kokunu silmek için her saniyeye ihtiyacım vardı," diye karşılık verdi. "Ateşte bir banyo bile ondan kurtulmak için davetkâr geliyor."

Gözlerindeki hafif irkilmeden, sözlerinin isabet ettiğini anladı. Bu şaşırtıcıydı çünkü en kötü anlarında bile Maverick asla tepki veren biri olmamıştı. Çok küçük ama çok önemliydi.

Sonra yüzü buz gibi bir çeliğe dönüştü. "Bunu sizin için memnuniyetle ayarlayabilirim." "Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Yine de dün gece söylediklerin bunlar değildi, Zaiana." Maverick'in sesi alçaldı, tehditkârdı. *Kızgındı*. Güzeldi. Onunla konuşurken bildiği en iyi dil buydu. Yüzleşmek için yürüyüşlerini durdurduklarında ona doğru bir adım attı. "Her şeyi arzuladın. Ve her şeyi aldın. İstememiş gibi davranamazsın."

"Ben istedim!" Sesi onun öfkesine uyacak şekilde yükseldi. "Duymak istediğin bu mu? Bunu ben *istedim*, Maverick. Ama bunun tek bir gece serbest kalmaktan başka bir şey olacağına inanacak kadar aptal değildim. Bağlılık yok. Duygu yok." Ölümcül bir bakışmanın içinde dururlarken göğsü derin bir şekilde inip kalktı. Adamın alevleri tutuşurken kadının şimşekleri çakıyordu.

Zaiana, aralarında doğal bir şekilde, zahmetsizce ortaya çıkan karşılıklı karşısında pervasızca bir şey yapmaktan kaçınmak için sakinleştirici birkaç saniye geçirdi. Onlar

bir çatışma ve kaos patlamasıydı. Tek başlarına ölümcül, ama birlikte tamamen ölümcül.

"Kim olduğunu hatırla, Maverick. *Ne* olduğumuzu hatırla. İstemek, karşılayabileceğimiz bir lüks değil. Bir anlık bir fantezi yaşadık, hepsi bu. Bu mu?" Etraflarındaki acımasız dünyaya bir elini uzattı. "Bu gerçek. Ve biz *istese* bile mutlu sona ulaşamayan canavarlarız."

İfadesinde dile getirilmek üzere seğirten bir tepki vardı, ne hissettiğini ya da düşündüğünü okumak o kadar zordu ki çözemedi. Zaiana bunu asla öğrenemeyecekti çünkü Maverick'in ayırık dudakları sert bir çizgiyle birleşmiş, bakışları onunkilerden uzaklaşmış ve başka bir şey söylemeden geri çekilip topuğunun üzerinde dönerek oradan ayrılmıştı.

O andan itibaren saatler boyunca sessizlik içinde yürüdüler, aralarındaki gerilim hissediliyordu. Hava bulanıktı ve nefes almak o kadar zordu ki olabildiğince solumaktan kaçınıyordu. Öfkesi onu ayaklarını protesto ettiren sert bir yürüyüşe zorladığı için vücudu acı verici bir şekilde kaskatı kesilmişti. Zaiana çok geçmeden bir kopuş durumuna girdi. Yapacak işleri vardı ve avlanma zamanları sona ermek üzere gibi görünüyordu.

Çünkü grev zamanı gelmişti.

Faythe ve arkadaşının çıkacağı mağara ağzına yaklaştıklarında güneş alçalmaya başlamıştı. Zaiana her türlü aptalca ve saçma dikkat dağınıklığını bir kenara bırakıp soğukkanlı ve hesapçı bir sükûnete büründü.

"O halde plan nedir, delege?" Maverick'in sesi sert ve tanıdıktı ama o buna tepki vermedi.

Zaiana derin bir nefes aldı. "Faythe'yi yakalayın, ne pahasına olursa olsun." "Arkadaşı mı?"

Zaiana tereddüt etti. Maverick fark etmiş gibiydi ve onun sessiz alayları Zaiana'nın yumruklarını sıkmasına neden oldu.

"Ne gerekiyorsa."

BÖLÜM 55

Faythe

FAYTHE'NİN BACAKLARI DİKKATİNİ DAĞITTI. Kyleer'a ayak uydurmak için hızını tüketmesine rağmen tek düşünebildiği bir ayağını diğerinin önüne atmaktı

Yavaşlaması için ona yalvarıyordu. Tek istediği karanlıktan çıkmaktı.

Birbirlerine pek çok hikâye anlatmışlar ve Faythe zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Bu, yeraltında hapsedikleri korku ve umutsuzluk dolu düşüncelerinden uzaklaşmak için iyi bir fırsattı. Taşın çöküp onları Rey lan ve diğerlerinden ayırmasından bu yana ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Kalbi çok uzun olduğu için ağlıyordu. Çok uzun zaman, ama Kyleer'a bilip bilmediğini sormaya tenezzül etmedi, yoksa soğukkanlılığını kaybetme riski vardı. Adımlarına ve onun sesine odaklandı ve zihninin, onu boğan duvarların paniğinden **s a k i n l e ş m e s i n i** diledi.

Kyleer'ın, özgür fae olarak Ellium'a geldiklerinde Rey lan ve Izaiah ile yaptıkları maskaralıkları anlatmasını dinlerken başı öne eğik, yere bakıyordu. Kalbi hikâyeyle doluydu ve daha sonra Rey lan'ı kızdıracağı parçaları sakladı. Kahkaha karanlıktaki en parlak sest i ve Kyleer onu kahkahaya ikna etmekte ustaydı, ona içinde bulundukları ıssız durumu düşünecek çok az zaman bırakıyordu.

Bir köşeyi döndüler. Faythe onun yeni doğmuş bir bebek gibi sarıldığı kolundaki gerginlikten anladı. Sık sık onun görüşüne imrenirdi. Sınırlı olduğunu hayal etse de, Faythe'in alıştığı karanlığın boşluğundan daha iyiydi.

Bakışlarını yukarı çevirdi, başını eğdiği zamana kıyasla bir şey görmeyi beklemiyordu. Ama birkaç saniye sonra Faythe gözlerini kırptırdı. Tekrar. Ve tekrar. Kyleer'ın sözleri umut dalgası içinde bulanıklaştı. Bir parıltı yakaladığını düşünerek gözlerini yana kaydırđı. Gözleri boşlukta gezinmeye başladı. Şekiller. Taş duvarlar olduğunu düşündüğü çıkıntıları belli belirsiz görebiliyordu. Burada bir parıltı, orada bir açđ. Faythe zihninin çığlık çığlığa bağırdığı sonuca varırken hızla atan kalbini durduramadı.

Işık vardı.

"Ky," diye fısıldadı, sevincinden kaçırdığı için kendini suçlu hissettiği hikâyeyi yarıda kesti.

Konuşmayı hemen kesti ve neredeyse onu durduracaktı. Faythe hareket etmeyi bırakamazdı; ileride, neredeyse ulaşabileceği bir çıkış varsa bile. Adımlarını hızlandırdı, kolunu Faythe'nin kolundan ayırmadan onu sürüklerken, Faythe temkinli tavrını korumaya çalışıyordu.

Yaklaştıkça gözlerini kısıp mesafeyi taradıkça, taş duvarın pürüzlü yüzeyini ve ayaklarının altındaki belli belirsiz parıldayan nemi daha iyi seçebiliyordu.

Kesinlikle ışık vardı.

Faythe kolunu Kyleer'ın kolundan çekti ve belli belirsiz onun yankılanan ismini duydu ama zihninin onu yakın olduğuna ikna ettiği açıklığa ulaşmak için çok çaresiz bir şekilde başladığı koşuyu durduramadı. İlerlemeye devam ettikçe, etrafını saran acımasız taştan yansıyan daha fazla ışık görüşüne süzüldü. Koşuyordu. Ta ki rutubet ve taştan başka bir koku, yavaşça boğulma kokusu burun deliklerini doldurup ona hayat ve rahatlama nefesi verene kadar.

Faythe'nin onu görmesi uzun sürmedi. İlerideki delici beyaz ışığı gördü. Onca günden sonra parlaklıktaki değişim gözlerini yaktı ama bu onu ışığa doğru koşmaktan alıkoymadı. Işık büyüdükçe Faythe acıya karşı gözlerini kapamak zorunda kaldı.

Sonunda özgürlük tarafından kuşatılana kadar hızını kesmedi. Karanlığı bir anda yok eden ışık tarafından bütünüyle yutuldu.

Hava. Saf, sınırsız hava onu serin bir kucaklamayla sardı ve adımlarını aniden durdurdu. Faythe gözlerini kapalı tuttu ama gözlerinin arkasında tuzlu su birikmeye devam ediyordu. Sevinç gözyaşları. Muzaffer güneş ışığı kapalı göz kapaklarına nüfuz etmeye çalıştı ve Faythe iki büküm olmak zorunda kaldı, nefes alıyordu

açgözlülükle ellerini dizlerine dayadı, hatta sayıklama halindeyken bir kıkırdama bile çıkardı. Dışarıda olduklarına inanamıyordu. Özgürlerdi.

Faythe temiz havanın sarhoşuydu ve nihayet gözlerini açtıktan sonra dışarının aydınlığına alışmak için sulanmış gözlerini kırptırması gerekti. Karanlıkta bir hafta. Reylan'sız bir hafta.

Onu düşünen Faythe, gümüş saçlı generali kendisini beklerken bulmayı umuyormuş gibi döndü. Onun yerine, alçalan güneş ışığının tadını çıkaran Kyleer'la karşılaş t ı . Kyleer onun bakışlarını hissetti ve gözleri onunkilerle buluşmak için açıldığında yüzündeki parlaklık kayboldu. Onun hayal kırıklığını okumuş gibiydi.

"Hâlâ bir gün geride olabilirler ama yolumuzu keseceklerini tahmin ettiğim bir yerde kamp kurabiliriz," dedi bölgeyi tarayarak.

Faythe, o görmese de başıyla onayladı. Temiz havayı sanki ilk kez tadıyormuş gibi soludu ve bir daha asla bu kadar basit bir şeyi hafife almayacağını biliyordu.

Kyleer onu takip etmesini işaret ederek yürümeye başladığında hiçbir şey söylemedi. Faythe onun yakınlığına güvenerek içgüdüsel olarak eline uzanmaktan ve karanlıkta kendisine rehberlik eden parmaklarını mengene gibi kavramaktan kaçınmak zorunda kaldı.

Çivit mavisini gökyüzünde dağılmaya başlayan pembe tonlara bakılırsa, fazla gün ışığı kalmamıştı. Faythe bacaklarındaki ağrıya rağmen Kyleer'ın uzun adımlarına ayak uydurmak için adımlarını hızlandırdı. Geçen hafta boyunca çok az dinlenmişlerdi, mağaralardan bir an önce çıkmaya can atıyorlardı. Daha sonra, diğerleriyle tekrar bir araya geldiklerinde dinlenebilirdi. Reylan'la yeniden bir araya geldiklerinde. Bu düşünce ayaklarına güç verdi ve yorgunluğunun azalmasını sağladı.

Dar bir saçaktan çıkıp daha geniş bir dağ yamacına çıktılar, eğilen güneş ışığına karşı yakut kırmızısı bir ışık saçan yüksek zirveler tarafından kapatıldılar. Çok güzeldi, büyüleyiciydi ve Faythe parıldayan kırmızı zirveleri izlemek için boynunu bükerek yürüdü. Dikkati dağıldığı için Kyleer'ın yürümeyi bıraktığını fark etmedi ama acı içinde sırtına çarpmadan önce Kyleer döndü ve bir kolunu onun beline doladı.

Yanında durduğunda kolunu bırakmadı. Gözlerini onun yüzüne çevirdiğinde çelikleşmiş ve tetikte olduğunu gördü. Yeşil gözleri önünü ya da arkasını taramıyordu; yüksek taş duvarları takip ediyordu

Her iki tarafta da üzerlerinde yükseliyordu. Adamın bariz telaşı onu da hemen harekete geçirdi. Gözleri adamın dikkatini neyin çekmiş olabileceğini bulmaya çalışırken kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Ne oldu?" Sesi endişeyle kısılmıştı.

Kyleer kolunu yavaşça kadından ayırdı, eli kılıcının kabzasına doğru ilerliyordu.

Faythe hareketi kopyaladı.

"Bunu daha önce de hissetmiştim," diye mırıldandı, hazırlanırken ve tararken neredeyse kendi kendine. "Önce handa, sonra da haftalar önce ormanda."

Faythe Lumarias'ı kavradı. "Ne?" Kalp atışları dağların sessizliğine inat kulaklarında çınılıyordu.

"Sanırım takip ediyoruz." Kyleer bunun yerine sırtındaki yaya yöneldi ve Faythe de kılıcını çekti. "Bana yakın dur."

Her bir siniri beklenti içinde diken üstündeydi, vücudundaki her bir tüy diken diken olmuş, bekliyordu. Ve bekliyordu. Faythe arkasına baktı. Hiçbir şey yoktu. Başını öne eğdi. Hiçbir şey yoktu. Gözlerini yukarı dikti ama alacakaranlıkta görüş mesafesi giderek zayıflıyordu ve gece tamamen çöktüğünde saldırıya uğrarlarsa daha da dezavantajlı duruma düşecekti. Zihni olasılıklarla dolup taşı. Aklına gelen ilk sonuç, Rezar'ın arkadaşlarının onları izleyip takip ettiği ve intikamlarını almaya hazır olduklarıydı. Kanı zonkladı, damarlarında tanıdık bir his karıncalanmaya başladı. *Aman Tanrım*. İçindeki güce yenik düşemezdi, en lanet olası zamanda uyanmıştı ve bundan geri dönemeyeceğinden korkuyordu.

Reylan burada değildi.

Faythe odaklandı ve içinde açıklanamayacak kadar karanlık bir şeye şarkı söyleyen güç kuyusuna erişimini kapattı. Gözlerini gökyüzüne çevirdi ve tepesinde bir kuşun uçtuğu karanlık bir nokta buldu. Bunun dışında her şey hareketsizdi ve etrafındaki tek yaşam belirtisi ikisiydi.

Faythe gözlerini yalnız kuştan ayırmadı. Ne kadar çok bakarsa, onu o kadar tuhaf buluyordu. Sürü olmadan tek başına, herhangi bir yöne doğru gidiyor gibi görünmüyordu. Kuşun neredeyse hiç hareket etmediğini fark ettiğinde bir ürperti kapladı tenini. Bildiği hiçbir tür havada bu şekilde asılı kalamazdı.

"Ky," diye fısıldadı, gözlerini ondan alamıyordu, büyüdüğünü düşünüyordu.

Siyah siluet genişledi ve Faythe, Kyleer bir ok yerleştirip bilinmeyen hedefe nişan alırken ipin çıkardığı iniltiyi duydu.

Yaratığın kanatları kayboldu. Doğruca onlara doğru dalıyordu.

Faythe kılıcına açtı verdi. Kyleer bunun bir tehdit olup olmadığını görmek için beklemeye niyetli değildi; okunu mükemmel bir isabetle fırlattı ama her ne idiyse onun geldiğini gördü ve mızrağı kıl payı ıskalamak için döndü.

Biçim büyüdü ve yaklaştı. Kyleer şimdi üç ok atmıştı, her biri ustalıklarla atılmıştı ama yaratık hâlâ oklardan kaçmayı başarıyordu. Faythe'nin midesindeki gerginlik arttı ve yumruğu Lumarias'ın kabzasının etrafında sıkılaştı.

Her neyse, bir aklı vardı ve Kyleer'ın ölü atışını bir amatörün nişan alması gibi gösterebiliyordu. Şimdiye kadar yere inmesi gerekirken gökyüzünde süzülüp yuvarlanarak onu vurma girişiminden zevk alıyor gibi görünmesi de sınırlarını fena halde bozmuştu.

Kyleer bunu çabuk kavradı ve sırf alay konusu olmak için bir sonraki okunu fırlatmaya zahmet etmedi. Bir tanesini yerine yerleştirdi ve sağlam duruşuyla lazer odağıyla oku takip ederek destekli bir şekilde durdu.

"Hazır ol Faythe," dedi Kyleer ve bu emir onu savaştaki bir asker gibi etkiledi.

Kılıcını bileğinde döndürdü, hazırlıklı ve kararlıydı, korkusu odaklanmasını sağlayan sakinlikle bastırılmıştı. "Her zaman öyleyim."

Kyleer sırtıttı ama karanlık formun mesafeyi kapatmasını izlerken dikkatini bir gram bile azaltmadı. Büyük kanatları açılmadan önce bir kez daha dalışa geçti ve son inişiyile karanlık bir gölge oluşturdu.

Sonra her şey çok hızlı oldu.

Zarif bir çömelişle yere indi ve her bir tüyü diken diken eden bir şimşek gibi toprağa çarptı. Bir yaratık değil...

Bir insan.

Faythe'nin mutlak şokuna ve dehşetine. Gece yarısı kadar koyu renk saçları ve buna uygun parıldayan oniks gözleriyle başını yukarı kaldırıp onlara kilitlendi. Yüzündeki gülümseme son derece acımasızdı. Güçlü kanatlarından çıkan rüzgârın kuyruğu, unutulmaz bir kucaklaşma gibi yanlarından geçti. Kyleer hazırladığı oku fırlatmakta tereddüt etmedi ve ok isabet etmeliydi; ancak varlık inanılmaz derecede hızlıydı. Doğrulurken kanatları sıkıca kıvrıldı, durduğu yerde vücudunu döndürdü ve oku uçarken yakaladı. Faythe afallamıştı. Adam okunu fırlatmadan önce bir sonraki nefesini alacak zamanı bile olmamıştı.

gözleri ona kilitlenmişti. Hain bir sırıtışla ağzının bir tarafını kıvrarak oku parmaklarının arasında döndürdü. Onunla ilgili her şey -görünüşü ve hareketleri- çok zarif bir şekilde ölümcüldü.

Faythe çok geç olana kadar onun ne yapmak üzere olduğunu anlayamayacak kadar yavaştı. Oku tutan kolunun geri çekilişini yakaladı ve sonra uzun, dolgun bir form görüşünü engelledi ve Kyleer'ın homurtusu kulaklarında yankılandı. Adamın sırtına -omzundan çıkan kanlı ok ucuna- baktı ve neredeyse parçalanacaktı.

Bu mümkün olmamalıydı. Bir yay olmadan oku bu kadar hızlı fırlatabilirdi. Kyleer, onun önünde ilerlerken ok darbesini almaktan başka bir seçenek görememişti.

Faythe'nin çığlığı yaşadığı şok yüzünden boğuldu. Onun yerine boğazına saplanacak olan kanlı demir uca baktı. Onu kurtarmıştı.

Kyleer'ın göğsündeki kirişi kırarken çıkardığı tahta sesini duyunca sersemlemişti. Faythe onu çıkarmanın en güvenli yolunun doğrudan içinden geçmesine izin vermek olduğunu biliyordu. Onun sormasına gerek kalmadan, *bu şeyin* ikinci bir saldırıya hazırlanıyor olabileceği ihtimaliyle adrenalini yükselip içinden akarken, Faythe öne doğru bir adım attı ve bir elini onun sırtına dayadı. Titreyen parmaklarını adamın boyuna doladı ve adamın kanının kaygan sıcaklığı midesini bulandırdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ama oku çekmekte tereddüt etmedi.

Kyleer dişlerini sıktı, sadece kısa bir acı homurtusu çıkardı. Faythe oku hemen bıraktı ve kılıcını açarak yanına yaklaştı, hâlâ kılıç kullanabildiğinden emin olmak için bir göz attı. Adam kalçasındaki kılıcı çekip yarasını tutarken acıyla irkildiğinde ve elinden kıpkırmızı damladığında endişesi cevap buldu. Yardıma ihtiyacı vardı ama arkadaşlarının ne kadar geride olduğunu bilmezken paniğine yenik düşemezdi.

Faythe onu tamamen işe yaramaz hale getirmekle tehdit eden düşünceleri bir kenara attı. Odağının hedefe yönelmesine, damarlarındaki tehlikeli uğultuya karşı öfkesinin fırtına yaratmasına izin verdi. Eğer Kyleer'ın yaşadığını göreceksen, bunu kullanmak zorundaydı.

Şimdiye kadar indiği yerde kalan ve merakla onları karanlık bir neşeyle gözlemleyen tehdidi ölçtü. Kötülüğün en güzel haliydi. Kanatları uzun, geniş omuzlarının üzerinden kalktı ve keskin pençelerle kıvrıldı. Kalbi artık vahşileşmişti, zihni hızla imgeler ve

ne olduğunu anlamak için birlikte bilgi. Bu tür kanatların benzerini daha önce de görmüştü. Gözleri kulaklarına kaydığında, kanatların narin sivri ucu, yapbozun son parçası da yerine oturdu. Zihninin inanmakta zorlandığı imkânsız şey önünde duruyordu.

O karanlık bir fae idi.

Bunu düşünürken Kyleer'ın kendi türünün adını söylediğini duyduğunu sandı ama bunu anladıklarında gülümsemesi daha da kıvrılan koyu renkli fae erkeği dışında hiçbir şeyi fark edemeyecek kadar inançsızlığa kapılmıştı. Keşfedilmemiş bir tehditti ve Kyleer gibi ölümcül bir savaşçıya karşı bile hesaba katılması gereken bir güç olduğu açıldı.

Onlar gergin bir sessizlik içinde birbirlerine bakarken, Faythe onlar karanlık fae'nin yanına inene kadar diğer varlığın farkına varmamıştı. Kalbi boğazına fırladı ve korku çılgınlığını bastırdı. Onun türünden bir başkasıydı ve Faythe, kanatlı güzellik dönene kadar zaten olduğundan daha fazla aptallaşamayacağını düşündü. Dişi bir karanlık fae. O kadar yıkıcı bir güzelliğe sahipti ki, korkmak bir çelişkiydi. Onlar cezbedici silahlardı ve High Farrow kalesindeki mağaralarda karşılaştığı sakatlanmış, korkunç yaratığa hiç benzemiyorlardı.

Kadın dik ve dengeli duruyordu, başı merakla eğikti, ellerini arkasında kavuşturmuştu. "Merhaba Faythe." Sesi melodik ve davetkârdı ama dudaklarında zalim bir eğlence dans ediyordu.

Faythe'nin omurgası her çentiğin üzerinde donan buzla kilitletti. Adını biliyordu. Binlerce soru onu hırpalıyordu, karanlık fae'nin onun kim olduğunu nasıl bilebileceğini açıklamak imkânsızdı. Ve neredeyse dizlerini bükecek olan tek bir sonuç vardı.

Marvellas Dakodas'ın yükselişini durdurmaya gittiğini biliyordu.

Kuzguni saçlı güzelin gözleri Kyleer'a kaydı ve yaralı omzuna dikildi. "Maverick," dedi soğuk bir sesle arkadaşına, "onlara henüz zarar vermemeni söylediğimi sanıyordum."

Sadece omuz silkti. "Özür dilerim, Zaiana. Kendimi savunmak gerekirse, onu yakalayacak gizliliğe sahip olduğuna inanıyordum."

Zaiana'nın liderliği üstlendiğini fark etmek zor değildi. Kendine olan güveninde, duruşunda ve soğukkanlı kolektifliğindeydi. İlk bakışta bile bilenmiş bir lider ve savaşçıydı. Faythe tereddüt etmemeye çalıştı.

"Kimsin sen?" Faythe sordu, sert sesi dehşetini ele vermediği için memnundu.

Karanlık fae başını eğdi, gözleri onu bir merak havasıyla değerlendırıyordu. Avını kaçamayacak şekilde tuzağa düşürdüğünü bilen bir avcının sahip olduğu türden. Gözleri... hipnotize ediciydi. Faythe'nin daha önce hiç hayal etmediği ya da görmediği, Maverick'in simsiyah gözlerinin aksine, parlak mor bir çekirdek gözbebeğini çevreliyordu. O unutulmaz oniks gözleri hiç kimsede unutamayacaktı.

"Ben korkman gereken her şeyim Faythe."

Faythe, güçlerinin ya da yeteneklerinin yüksekliğini bilmeden dehşete kapılmak yerine, tehdit ya da meydan okuma karşısında her zaman yaptığı gibi, savaşmak için zihnini ve bedenini düzeltti ve yatıştırdı. Dengede duran sadece kendi hayatı değildi; Kyleer'ı sahip olduğu her şeyle koruyacaktı. İçindeki güç buna seviniyor gibiydi - yeteneğine ne kadar çok kanalize olursa o kadar büyüyen çağrısına teslim olma isteğine. Karanlık fae'nin zihnini giriş için test etti ve daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemeyen sağlam bir blok buldu. Nik ve Reyhan'ınki karşılaştığı kadar aşılmazdı ama bu daha fazlasıydı. Tek başına barındırdığı güç kuyusuyla parçalayamayacağı bir şeydi.

Bir uğultu tenini taradı, nazik bir dürtüydü, sanki ona yardım etmeye istekli bir cevaplayıcı güç varmış gibi - yeteneğine ona savaşma şansı verebilecek bir yükseklik katmak için. Yumruğu Lumarias'ın kabzasında sıkılaştı, diğer yumruğu ise açıklanamayan karanlık çağrıya karşı zorlanırken hiçbir şeyin üzerinde kenetlenmedi.

Zaiana sanki kendi eğlencesiyle savaşıyormuş gibi dikkatle onu izledi, Faythe'nin titrediğini biliyordu. "Hissediyorsun, değil mi?" diye sordu, meraklı ve harikulade. "Baskıyı... karanlığın ilahisini. Seninle birleşmeye çağıran bir varlık olarak güç."

Faythe sessiz kaldı ama karanlık fae'nin içinde hissettiklerini bu kadar doğru bir şekilde açıkladığını duyunca soğukkanlılığının sarsıldığını inkâr edemezdi.

"Doğrusu, şimdiye kadar anlamış olabileceğini düşünmüştüm. Ya da en azından daha önce onu kullandığınızı göz önünde bulundurarak şüpheleriniz vardı."

Saniyeler geçiyor, o canlı bakışını korurken kalp atışlarıyla ölçülüyordu. Kafasına dank eden şey, onu çökertmekle tehdit eden bir ağırlıktı - sadece dizlerine kadar değil, belki daha da ötesine, dünyayı altından çekip almakla. Karanlık Fae haklıydı: Faythe bunu daha önce bilmeliydi. Belki de bu sonuç haftalar boyunca aklının bir köşesinden geçmişti ama buna inanacak kadar cahildi. Hiç mantıklı gelmiyordu. Yine de şimdi, cevap

inkar edilemez bir şekilde zihninin ön saflarında çılgılık attı ve olduğu yerde sallandı.

Faythe'nin dudakları aralandı. "Tapınak harabesi."

Karanlık fae'nin yavaşça kıvrılan ağzı keskin bir onaylama hançeriydi. "Sahip olduğun gücün tamamen kendi eserin olduğunu düşünmedin, değil mi?" Faythe hiçbir şey söylemeyince, Zaiana alaycı bir kahkaha attı. "Güçlüsün, bu inkâr edilemez, ama sen bile bir amplifikatör olmadan bu kadar gücü kullanamazsın. O zaman bile vücudun buna dayanamayacak kadar zayıf."

Faythe beynini zorladı. Karanlık Fae'nin ona sahip olması imkansızdı. Tabii...

Aurialis'in harabesi değilse tabii.

Diğerleri sadece Marvellas olabilirdi. Faythe bir aptaldı. Ruhların Ruhu'nun kendi mahvına sahip olabileceğini düşünmeyecek kadar aptaldı. Bir anlığına odaklanmalı ve başına gelen tehlikeli ihtimaller karşısında soğukkanlılığının tamamen dağılmasına izin vermemeliydi.

"Merak ediyorum Faythe, handa o fae'lere yaptığın gibi beni yenmek için onun gücünü alma riskine girecek misin? Yanında seni geri getirecek Zihinbüyücün olmadan, yani."

Faythe buna inanamıyordu, karanlık fae tarafından takip edildiklerini nasıl gözden kaçırabilmişlerdi ve hiçbir şey tesadüf değildi. Pek çok şey yerli yerine oturdu ve bu onun dövüş duruşunu sarstı. Mağara... doğanın garip bir kazası değildi. Karanlık Fae onu yalnız bırakmak istemişti. Her şeyin arkasında Marvellas mı vardı? Mide bulantısı içinde dalgalandı.

"Seni yenmek için onun gücüne ihtiyacımız olmayacak, karanlık şey," diye hırladı Kyleer.

Karanlık fae Maverick bu tehdit karşısında bir adım ilerledi ama Zaiana elini kaldırdı ve onun sessiz komutuyla durdu. Başını merakla Kyleer'a doğru eğdi. Mükemmel ağzında bir gülümseme belirdi ve Faythe'nin gözleri hâlâ sabit tuttuğu eline kaydı, iki demir kaplı parmağı zarifçe işaret ederek üzerlerinden yayılan ametist kıvılcımını yakaladı. Başta küçük, pürüzlü çizgiler olan bu kıvılcımlar parmakların metalinin üzerinde büyüyüp kırılıyordu. Şimşek. Onun emriyle büyüleyici bir şekilde dans eden canlı mor şimşekler.

Zaiana Kyleer ile göz temasını kesmedi. "Stratejilerinizi yeniden değerlendirmek isteyebilirsiniz, komutan."

Bakışlarında yoğun bir gerilim vardı ama Faythe bunu tek bir şekle indirgeyemiyordu. Sonra karanlık fae'nin bakışları kayarak

Faythe bu ilgi karşısında kaskatı kesildi. Zaiana diğer elini kaldırdı ve saniyeler içinde şimşekler çakarak demir uçlar arasında aynalı bir pozisyon aldı.

"Onlar da hissediyor, biliyorsun," diye konuştu Faythe'ye doğrudan, özel olarak. "Ama bizi daha çok çağırıyor. Doldurulacak en güçlü kuyuyu bulmanın bir yolu olarak büyü. Ama seninle benim aramdaki fark her şey Faythe."

Şimşeği büyüdü ve ölümcül havai fişekler kararan geceyi aydınlatırken ellerini yana doğru kaldırdı. Arkadaşı ondan bir adım uzaklaştı. Faythe karanlık fae'nin gücünün büyüdüğünü, tezahür ettiğini hissedebiliyordu ve Zaiana harabenin gücünü en ufak bir ter titremesi ya da onun tarafından tüketilmenin verdiği bir titreme olmadan ele geçirirken bunun kendisiyle alay etmek için bir gösteri olduğunu anladı.

"Disiplin, kontrol, sende hepsi eksik. Ve bu yüzden bu dövüşü kazanamayacaksın. Eğer onun gücünü alırsan, belki engellerimi aşabilirsin. Belki dövüş eşleşebilir. Ama kazanamayacaksın, çünkü sahip olduğun gücü nasıl kullanacağına dair en ufak bir fikrin yokken beni yenmek seni tamamen tüketir."

Faythe'nin kalbi gümbür gümbür atıyor, zihni çılgınca kendisinin ve Kyleer'ın yaşadığını görmek için çözümler üretmeye çalışıyordu. Ama ikisinin de kullanamayacağı ya da karşı koyamayacağı eşsiz silahlarını ortaya çıkardıkları anda ihtimaller iyice azalmıştı. Zaiana'nın büyüleyici şimşeğinin çakışını izleyip dinledi ve başka bir durumda olsa güzelliğine hayran olurdu. Gözlerinin rengiyle eşleşti, gözbebeklerinin etrafındaki renk çekirdeği doğaüstü harabe enerjiye tepki olarak daha da parladı.

"Teslim olman ve benimle kendi isteğinle gelmen için sana bir şans vereceğim Faythe."

Faythe, çenesi kilitlenmiş, bıçağı teklife doğru açılmış ve savaşmaya tamamen hazır olan Kyleer'a baktı. İhtimaller ne olursa olsun onu korumak için. Acı içinde ağırlığını hafifçe bir yana bırakan yaralı omzunu tararken kalbi sıkıştı. Faythe değerlendirmesini tekrar iki karanlık fae'ye yöneltti. Zaiana, amplifikatörle birlikte tek başına ölümcül bir güçtü ve Maverick de hiç düşünmeden öldürmeye aynı derecede hevesli görünüyordu. Zaiana'nın işaretini beklerken derinliği olmayan siyah gözlerinde insana dair hiçbir şey yoktu.

Faythe, Kyleer'ın yaşaması için ne yapması gerektiğini biliyordu. Teslim olduğunu söylemek için ağzını açtı ama önce Kyleer konuştu.

"Kızıışma şanssı yok."

Zaiana'nın gülümsemesi şimşeginin parlaklığı karşısında daha da parladı. "Dürüst olmak gerekirse, ben de bunu söylemeni umuyordum." Bir sonraki manevrası o kadar hızlı oldu ki Faythe'nin neler olduğunu fark etme şansı olmadı. Zaiana'nın şimşeginin önünde birleşerek inanılmaz kalınlıkta bir şimşek halinde patladığını gördü. Mor pürüzlü çizgi parmak uçlarından dışarı çıkarken elini gökyüzüne doğru kaldırdı. Kulaklarında sağır edici bir gumbürtü yankılandı, gökyüzünü çatlattı ve bulutları kızdırdı. Sonra, gözleri Faythe'ye kilitlenmiş bir halde elini aşağı indirdi.

Duman ve karanlık onu yutmadan önce Faythe'nin gördüğü son şey, ölümcül elektrik akımının gökyüzünden ona doğru inişini izlemek oldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 56

Faythe

THava ciğerlerini terk etti. Keskin bir çekiş vücudunu çekiştirdi. Faythe bir anlık vahşi bir paniğe kapıldı, ta ki her şey bir anda durulana kadar. hareket etti. Ayaklarının altındaki zemini ve karanlığın değiştiğini hissettiğinde Faythe uzun bir nefes çekti ve kalbi sakinleşmeye başladı.

Karanlık bulutlar dağılırken Kyleer'ın eli belinden ayrıldı ve Faythe başını kaldırıp baktığında, Zaiana'nın ölümcül darbesi sadece birkaç saniye önce bulunduğu yere inerken kendini karanlık fae'lerin sırtlarına bakarken buldu.

Kyleer onunla birlikte Shadowported'a gitmişti.

Ne bekleyeceğini bilmiyordu ama doğal olmayan hareket yerleştiğinde midesi korkunç bir hareket hastalığı dalgasıyla düğümlendi. Gökyüzüne düşen şimşegin patlamasıyla bulutlar kırıldı. Yağmur yağdı, hafif bir sağanak, bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmura dönüştü. Su, fırtınayı hazırlayan hava gibi ılıktı, öfkeli bulutlar tepelerinde yuvarlanıyor, onları bir anda karanlıkla kaplıyordu. Faythe gözlerindeki yağmuru kırıştırdı, görüşünün artık su ve loşluk yüzünden bozulmuş olmasına lanet etti. Çaba sarf etmesi gerekti ama yine de düşmanın siluetlerini seçebiliyordu.

Karanlık fae onlara doğru döndü ve Zaiana'nın gözleri bu alay karşısında korkutucu bir öfkeyle parladı. Faythe hâlâ Lumarias'a tutunuyordu ama kılıcı rakibinin yapabilecekleri karşısında zayıf kalmıştı. Kılıcına baktı, koyu renkli çelik pürüzsüz bir arduvaz karışımıydı. Bir anlık bir anı, bir uyanış, parlak bir farkındalık gibi zihnine çarptı. Onun

Keskin nefesi -ya da belki de hızla çarpan kalbi- onu tepeden tırnağa tarayan Kyleer'ı uyardı.

"Niltain Steel," dedi, sözcükler bir umut ışığı gibiydi. Küçük de olsa olasılıkları kendi lehlerine çevirmenin bir yolu.

Kyleer bakışlarını ondan ayırdı ve karanlık fae bir kez daha onları takip ederken kılıcını doğrulttu. "Detaylandırmak ister misin?"

"Niltain çeliği," diye tekrarladı, çekiç gibi yağan yağmura karşı daha yüksek sesle, lanetlenmiş Ruhlara bildiklerinin gerçek bilgi olduğunu umarak. En azından tüm karanlık fae'ler için doğrudur. "Onlara diğer tüm maddelerden çok daha fazla zarar verdiğine inanıyorum." Yüksek Farrow mağaralarındaki mutantın korktuğu tek şeydi ve nihayetinde ona önemli ölçüde zarar veren tek metaldi.

Kyleer'ın kudretli kılıcı güzel bir kayrak grisi rengine parlıyordu. Tıpkı ok uçları ve Rhyenelle'deki efsanevi Niltain Çeliğinden yapılmış pek çok silah gibi. Böylesine zeki ve iyi hazırlanmış atalara ait bir krallıktan geldiği için hiç bu kadar memnun olmamıştı.

"Umarım bu doğrudur," diye mırıldandı Kyleer, ilerlemeye hazırlanırken.

Ona baktı. Uzun saçlarının tutamları yüzüne yapışmış, çenesinin altına düşen tellerden damlalar süzülüyordu. Bakışlarını ona kilitledi, yeşil gözleri odaklanmıştı, tetikteydi ama... korkuyordu. Kendisi için değil; gözlerinde çaresiz bir yakarış vardı.

"Faythe, ne görürsen gör, beni kurtarmak için o gücü ele geçirme. Ama iş kendi hayatını kurtarmaya gelirse, denemelisin. Koşum takımı. Teslim olma."

Onun çaresizlik dolu sözleriyle Faythe duruşunu düzeltti ve belki de çok daha fazla güce sahip olan keşfedilmemiş tehdide karşı çoktan kaybedilmiş olduğunu bildiği bir savaşa hazırlandı. Faythe onun gözlerindeki bağışlayıcılığı görebilmeyi umuyordu; önündeki savaş ne olursa olsun, bu onun hatası değildi.

"Benim için kendini riske atmayacağına söz ver," diye yalvardı, zamanları dolmak üzereydi.

"Söz veriyorum," diye boğuldu, dudaklarından çıkar çıkmaz bunun bir yalan olduğunu biliyordu...

Yalan.

Zaiana bir tanesinde korkutucu büyüklükte bir yıldırım yüklemişti bile. Elini. Faythe onu takip etti ama mavi bir şey Kyleer'a doğru fırlamadan hemen önce görüş alanının köşesine takıldı ve Kyleer tam zamanında eğilerek aralarına mesafe koydu.

Sevgili Tanrılar. Sanki şans tanrılar tarafından daha fazla lanetlenememiş gibi, Maverick bir *Ateş Kalkanı* olmak zorundaydı. Algıladığı tek küçük merhamet, ateşinin yağmura karşı bağışıklığının olmamasıydı. Patlama Kyleer'ı tekrar vururken hafifçe dağıldı. Ve tekrar.

Onun dikkatinin dağılmasıyla Zaiana boşluğu yakaladı ve Faythe bu kez onun doğrudan yere gönderdiği darbenin yolundan sıyrıldı. Taş zemin ayaklarının altında şiddetle sarsıldı, darbenin gücü dağın saçaklarını yarmaya yetmişti. Zemin ayaklarının altında gevşemeye ve parçalanmaya başladığında Faythe haykırdı. Enkazın üzerinde koşarken tökezledi, sonra sıçradı ve yuvarlandı, Zaiana'nın açtığı derin yarığın içine çekilmekten kıl payı kurtuldu. Tapınak harabesinin yükselticisiyle birlikte, onun yeteneği Faythe'nin daha önce gördüğü ya da hayal ettiği her şeyin ötesindeydi.

Ayağa fırlayan Faythe, Kyleer'ın hayatta olduğunu ama karanlık fae ile gölge, ateş ve çelikten oluşan çirkin bir savaşın içinde olduğunu görerek hem rahatlamış hem de dehşete düşmüş bir halde etrafına bir göz attı. İkili birbirlerine karşı son derece acımasızdı. Gözlerini ondan ayırmak için tüm iradesini kullanmış, zafer kazanabilmesi için var gücüyle dua etmişti.

Ama gözleri kendi yakın tehdidine takılırken şu anda bunu düşünmeyi göze alamazdı.

Zaiana yıldırımıyla tekrar saldırmadı. Onun yerine yanından muhteşem bir kılıç çıkardı: yanardöner siyahla parıldayan koyu renkli bir çelik. Faythe'nin kanı dondu ve böyle bir taşı en son ne zaman gördüğünü hatırladı. Görünüşe göre kendilerini hangi malzemeye etkili bir şekilde savunacaklarını bilenler sadece Fae'ler değildi. Zaiana'nın kılıcı kısmen Magestone'dan yapılmıştı. Faythe kendisi için korkmuyordu ve Maverick'in kılıcı da aynısından yapılmışsa dönüp Kyleer'a bir uyarıda bulunmamak için odaklanmak zorundaydı.

"Adil değilsem ben bir hiçim, Faythe." Karanlık fae ona doğru yürüdü, ayak sesleri engebeli zemindeki yağmur havuzlarında dalgalanıyordu. Faythe hazırlandı ve kılıcına açtı verdi. "Güç yok, kanat yok." O bunu söylerken, yüksek pençeli kanatları omuzlarının üzerinden belli belirsiz bir parıltıyla kayboldu. "Sadece sen, ben ve çelik."

Yine de Zaiana, içgüdüsel bir tepkiyle kılıcını kaldıran Faythe'ye doğru atılırken ölümsüz hızının haksız avantajını unutmuş gibiydi. Ya da belki de Faythe'nin acımasız ölümlülüğünü umursamıyordu.

karşılaştırıldığında zayıflık. Bıçaklarının çınlaması, yüzüne tehlikeli bir şekilde yaklaşan suyun gürültüsüyle kulaklarında acı verici bir şekilde yankılandı.

Faythe tüm gücüyle itti, bu hareket zihnini savaşa odaklayan tüm uyuyan duyularını uyandırdı. O canlı, ametist renkli gözlere kilitlendi ve saldırdı. Bir hamleyle öne doğru adım atarken, karanlık fae'nin geldiğini göreceğini tahmin ederek son saniyede manevrasını değiştirdi. Lumarias'ın kalçalarını yakalamasına kıl payı kalmıştı ve geri çekilmeyen Zaiana'dan bir tıslama duyuldu. Faythe dönerek, yana doğru savrulan kılıcın yönünü değiştirdi ve çömeldi. Ayağını dışarı attı ama Zaiana bunu fark etmekte gecikmedi ve ilerlemeden önce menzilden çıktı. Faythe hazırlıksız yakalanmıştı ve bir ayak göğsüne çarparak acı bir şekilde rüzgârını kesip onu sert taşa doğru savurdu.

Adrenalin onu yuvarlanmaya, ayağa kalkmaya ve yaralı kaburgalarına saplanan darbelere karşı savunmaya geçmeye itmişti. Zaiana hızlı ve çok daha güçlüydü ve bu özelliklerinden geri adım atmıyordu. Faythe'nin bir parçası tamamen rakipsiz olduğunu kabul ediyordu ama hayatta kalmak için verdiği mücadele onu her şeye rağmen devam etmeye itiyordu.

"Gücü al Faythe," diye seslendi Zaiana.

Faythe onun darbesini savuşturmak için savruldu, vücudunu aynı acımasızlıkla hırpalayan fırtınaya karşı çelikleri tekrar tekrar birleştiğinde nefesini tutacak bir saniye bile bulamadı. Sırılıslam kıyafetlerinin ağırlığı çevikliğini bir nebze bastırmaya yetmiş, kılıcının kabzasını kavrayışı zaman zaman kayarak kalbinin boğazına fırlamasına neden olmuştu. Yine de Faythe zorlamayı bırakmadı. Zaiana'ya odaklandı, hareketli bir hedef olarak gözlerinin ametistine büyülenmişti; karanlığa karşı bir ışık feneri.

Gök gürültüsü tepelerinde gümbürdüyor, fırtına ve çelik danslarına acı katıyordu. Faythe ileri atıldı ve arkasındaki karşı saldırıyı yakalamak için döndü. Şelalenin içinde dönüp durdular ve Faythe, Zaiana'nın hızına yetişmek için sarf ettiği eforu hissetmekten uzun süre kendini alıkoymuştu. Bu karanlık fae karşılaştığı hiçbir rakibe benzemiyordu. Hareket ediş şekli hava gibiydi, hamleleri ve adımları o kadar hesaplanmıştı ki sanki rakibinin yüz manevrasını daha yapmadan tahmin edebiliyordu.

Zaiana onunla dalga geçip adımlarını ve tarzını anlamaya çalışırken Faythe kendini boş yere harcıyordu. Karanlık fae onunla alay ediyordu,

Faythe'nin eğitiminin ve becerisinin her zerresini bir amatörün pratiğinden daha fazlasına indirgemek.

Ateş omzundan dirseğine kadar yırtıldı ve Faythe, Zaiana'nın açtığı uzun yarayı tutarak geriye doğru tökezledi. Kanının sıcaklığı elinin üzerine döküldü. Dişlerini sıktı ve duruşunu bir kez daha savunma pozisyonuna çevirdi. Pes edemezdi.

O asla pes etmezdi.

"Benimle mücadele edemezsin," diye seslendi Zaiana, kolundaki yaraya bakarak. "Bu halinle değil."

Faythe yakıcı acıyı görmezden gelerek omuzlarını geriye doğru yuvarladı. "Olmayabilir. Ama meydan okumayı severim." Önce o hamle yaptı ve Zaiana onun saldırılarını zahmetsizce savuşturdu.

"Güçlü bir iradeye sahipsin," dedi Zaiana su şırıltıları ve çelik şakırtıları arasında yüksek sesle, sanki çocuk oyuncağıymış gibi onun saldırılarının etrafında dans ederek. "İçinde takdire şayan bir mücadele var," diye devam etti ve karanlık fae kolaylıkla savuşturmaya devam ederken Faythe öfkesinin yükseldiğini hissetti. "Ama benim dengim değilsin, Faythe."

Zaiana hiçbir uyarıda bulunmadan Faythe'nin kılıcını itti. Yıldırımının canlı mor rengi karanlığa karşı parlaktı ve kılıcını uzatmadan hemen önce çeliğini sardı. Bu ölümcül işaret fişegi Faythe'nin menzilden çıkmaya çalışamayacağı kadar hızlı bir şekilde ona doğru fırladı.

Göğsüne çarptı ve Faythe birkaç saniye havada asılı kaldıktan sonra sırtı ve başı katı, affetmeyen bir güçle çarpıştı. Yağmur durdu; dünya kayboldu; derinliği olmayan bir karanlık onu içine çekti. Sonra öne doğru düşüyordu, kollarını desteklemek ve avuçlarını açmak için tam zamanında duyuları geri geldi. Islak taş zemine çarptılar ve dizleri acıyla çatladı. Ağırlığına dayanamadı ve yanağı soğuk zeminle buluşarak yere yığıldı. Faythe'nin düzensiz, sert nefesleri, onu yukarıdan boğmaya çalışan ince bir su tabakasının üzerinde dalgalanıyordu.

Birinin ona seslendiğini duyduğunu sandı. Belki de Kyleer'dı ama fırtına kulaklarını dolduran çınlamayla karıştığı için emin olamadı.

Faythe önündeki varlığı hissetti ve titreyen dirseklerini yukarı iterek kollarını sürükleyip açmak için tüm gücünü topladı. Yukarı baktı. Zaiana yavaşça çömelmiş, çözemediği bir bakışla onu izliyordu.

Beklediği gibi bir zafer ya da kötü bir neşe değildi. Yüzünde hiçbir duygu yoktu.

"Hepimizin bir kaderi var, her ne kadar bize karşı pek nazik olmasa da." Zaiana'nın sesi soğuk ve kişiseldi.

Faythe'nin damarlarındaki uğultu artmış, sanki içgüdüğü gücünü tapınak harabesinin, karanlık fae'ye karşı ona bir savaş şansı verebilecek amplifikatörünü kavramak için uzatmıştı. Faythe onsuz her şeyde tamamen, tamamen rakipsizdi. İnsan, zayıf, çelimsiz. Yeteneği tek başına Zaiana'nın zihninin aşılmaz bloğunu kırmaya yetmiyordu. Parmakları taşa doğru kıvrıldı ve etrafında biriken suyu topladı. Görüşünü kullandı ama hızlı bir dövüşe tutuşmuş iki figürü güçlükle seçebildi. Tüm gücü ve bilinciyle bile Kyleer ve Maverick'in ne kadar hızlı hareket ettiğine yetişebileceğinden şüpheliydi.

Ama birinin savaşı yönlendirdiği ve diğerini savunmaya zorladığı açıktı. Savaş alanında ne kadar ölümcül olduğunu bildiği Kyleer olduğuna dair bir an aptalca bir umuda kapıldı. Yine de kanatların yükselen gölgesi ona kazananın o olmadığını söylüyordu. Karanlık fae, fae çevikliğinin bile ötesindeydi ve kısa bir anının geri dönüşü Kyleer'ın da lanetlendiğini fark etmesine neden oldu. Onu yenemeyecekti.

Sistemlerindeki insan kanıyla bir orduyu beşe bir yenebilirlerdi.

Bilginin parıltısı onu arkadaşı için çaresiz bir umutsuzluğa sürükledi. Faythe, Zaiana'nın da aynı olup olmadığını, gücünü ve hızını artırmak için insanların yaşam gücüyle beslenip beslenmediğini merak etti. Faythe öyle olduğunu varsaymakla akıllıca davranmış olurdu. Harabeyi kullanma yeteneğiyle birleştiğinde... Zaiana durdurulamazdı.

Karanlık bir ilahi onu çevreledi, ağzını kül tadıyla doldurdu. Kulaklarını yatıştırıcı bir fısıltıyla boğdu. Tenine karıncalı bir sıcaklıkla dokunuyordu.

Koşum takımı. Teslim olma.

Faythe bacaklarını altından çekti ve dizlerinin üzerine çökerken yüzünü buruşturdu. Doğaüstü güç, ne yapmak istediğini biliyormuş gibi yüksek sesle ona şarkı söylüyordu. Ne yapması *gerektiğini*. Onu ele geçirene kadar durmayacaklardı ve Kyleer da onu almaya çalışırlarsa durmayacaktı. Onun için denemek zorundaydı. Şansı olmasının tek yolu... oyun alanını eşitlemekti.

Faythe başını yukarı kaldırdı ve dişlerini sıkarak kendisiyle birleşmek isteyen harabenin gücüne karşı yıkılmakta olan duvarı sessizce serbest bırakmaya başladı. İlk dalga delip geçti ve Zaiana'nın yıldırımını gibi ona çarparken Faythe bu kez kontrolü elinde tutmak için mücadele etti. Faythe onu takip ederken yavaşça yükselen Zaiana ile göz göze geldi. Karanlık fae uzun bir adım geri çekildi ve Faythe yüz ifadesinde onu neredeyse *temkinli* gösteren şeyin ne olduğundan emin değildi.

Düzenli bir şekilde nefes alırken, harabenin okşaması acısını dindirdi. Göğsündeki bıçak saplanması hafifledi; sırtının ve başının darbeden dolayı zonklaması uyuştı. Faythe'nin başı geriye düştü, damarlarını yakmaya başlayan sığağa karşı yüzündeki yağmur yatıştırıcı oldu. Sonra kılıcını tutarak ayağa kalktı...

Ve onun içinde güçlenen karanlık gücün kuyusu *oldu*.

"İşte orada," dedi Zaiana, fırtınayı bastıran sessiz bir esintiyle. Gözleri Faythe'nin avuçlarına, içindeki parlayan sembollere kaydı. İkisi de harabenin gücünden faydalananı olsalar da Zaiana'da böyle işaretler yoktu.

Faythe uzun bir nefes aldı, kanında uğuldayan, duyularını artıran ve düşüncelerini tek bir içgüdüyle hesaplayan enerji dalgasını hissetti. Hayatta kalmak. Sadece kendisi için değil, şu anda dağın yamacında zihninin nabzından bocaladığını hissedebildiği fae savaşçısı için de. Hafif bir zafer kazanmış olan karanlık fae Maverick, büyük bir muhalefet olmadan liderlik etmiyordu.

Zaiana ile göz göze geldi, parmakları Lumarias'ın etrafında kenetlendi. "İşte buradayım." Faythe hareket etti, kılıçlarını bir kez daha karanlıkla çarpıştırdı, yeni bir kararlılık gücü yükseldi. İkisi de çarşaf gibi yağın yağmuru yarararak geçtiler. Zaiana'nın zihnindeki siyah bariyere odaklanan Faythe onu zorladı ama harabenin artan gücüyle bile büyük bir dirençle karşılaşmadan geçemedi.

Hareketleri Faythe'nin zihninde parıldadı ve ikili karanlık geceye karşı çelik ve deriden, kehribar ve ametistten oluşan bir bulanıklığa dönüştü. Zaiana içinden savaştı ve zaman zaman onu düşüncelerinden alıkoymayı başardı. Zihinlerin itişip çekişmesi, kılıçların dansı ve iradelerin savaşında birleştiler.

Faythe harabenin gücünden daha fazlasını almak için kendini açtı ve bunu yaparken gücün içinde sevinçle olduğunu hissetti. Geri püskürtmeye odaklandığında başı donuk bir ağrıyla zonkluyordu. Hayatı iki eşsiz kaynak arasındaki dengede asılı kalmıştı.

Ama ikisine de teslim olmadan önce kendini yok edecek ve ikisini de kendisiyle birlikte götürmeye çalışacaktı.

Kılıçları kilitlendi ve yüzleri birbirlerine sadece birkaç santim yaklaştı. Kehribar alevi ametist şimşegine dönüştü, öfkeleri ve meydan okumalarının ardından dünyayı yok etme riskiyle karşı karşıya kaldılar.

Faythe, Zaiana'nın onu dışarı itmek için bir kez daha diktiği zihinsel duvarı paramparça etti. Bu kez kontrolü ele almakta tereddüt etmedi. Zaiana boğuldu ve düştü, Faythe'nin emriyle dizleri taş zemine çarparken, bıçağının ucunu göğsüne dayadı. Yeteneğini bu şekilde kullandığı diğer zamanlar kadar kolay olmamıştı. Zaiana cesurca karşı koydu ve Faythe'nin kafası onun zihnini tutmak için harcadığı çabaya karşı çarptı.

"Arkadaşlarımın peşinden gelerek büyük bir hata yaptın," dedi Faythe, göğsü eforla kabarak.

Zaiana gülümsedi, mizahtan yoksun, nefes nefese bir kahkaha atarken o da nefes nefese kalmıştı. "Ben öyle düşünmüyorum."

Çok hafif bir sesle, Maverick'in, hayatı kılıcının ucunda dengede duran arkadaşının adını haykırdığını duyduğunu sandı. Faythe baskı uyguladı ve keskin uç derisini yarıp tene temas eder etmez Zaiana, Faythe'nin varsayımını sağlamlaştıran bir çığlık attı. Niltain çeliği onlara sıradan çelikten çok daha fazla zarar veriyordu.

"Zaiana!"

Adının çağrısı, suyun çarpıntısından ve kanının zonklamasından daha fazla duyuldu. Hızından dolayı değil, tek bir kelimede saklı olan dehşet ve çaresizlikten dolayı.

Her ikisi de tam zamanında Maverick'in dikkatini Kyleer'dan ayırıp Zaiana'nın yardımına koşmaya başladığını görmek için dikkatlerini savaşılan erkeklere yöneltti. Bu pervasızca ve aptalca bir hareketti ve Kyleer hızlıydı. Bir saniye içinde karanlık fae'nin arkasındaydı ve duman onu yuttuğunda Maverick'in yolunda yeniden belirdi.

Kyleer'ın saldırısı hızlı ve tereddütsüzdü. Kara Fae acı içinde yüksek sesle bağırdı ve dizlerinin üzerine düşerken karnına saplanan uzun yarayı tuttu. Hayalet gibi solgun elinin üzerinden *siyah* kan döküldü. Faythe böyle bir renkte kanı en son ne zaman gördüğünü hatırlayınca baş döndürücü bir an için dikkatini kaybetti. Her ne kadar karşılaştığı yaratık

D a h a önce insan ya da fae olarak tanınmıyordu, artık bir şekilde onların *akrabası* olduğuna şüphe yoktu.

Kyleer kılıcını Maverick'in göğsüne saplamak için tamamen hazırды...

"Bunu yapmak istemezsin."

Oceanof PDF.com

BÖLÜM 57

Faythe

FAYTHE metalin serin nefesini boğazında hissederken, karanlık fae dikkatinin dağılmasını kendi avantajına kullandı. Zaiana'nın sesi ona seslendi Maverick'in hayatını almadan önce Kyleer'ı durdurmak. Faythe bu ölümcül hata için kendini lanetleyebilirdi ama içindeki gücün çıkızsız bir öfkeye dönüşmesiyle karanlığın sürünen iddiasını hissetti. Onu bırakmayı denemek zorundaydı; onu ele geçirip tamamen tüketmeden önce kendi başına geri çekilmeliydi. Ama pençeleri ayrılmaya isteksiz bir şekilde derine battı.

Kyleer yer değiştirdi, o da hedefinin arkasında, Zaiana'nın yanında durana kadar gözlerini Maverick'ten ayırmadı. Karşılıklı olarak uzlaşmışlardı. Ancak arkasındaki karanlık fae, Faythe'nin yeteneğinin boyutunu unutmuş ve Maverick'in zihnini ele geçirip bu mesafeden harabenin güçlendiricisiyle paramparça edebileceğini hesaba katmamış gibi görünüyordu.

Tam onlara avantaj sağlayabilecek tek şeyi kullanmayı düşünürken, yuvarlanan kayalar gibi hareket eden bir vuruş taşın üzerinde yankılandı

Hayır, taşlar değil. Onları bekleyen şey tehlike değil, kurtuluştı. Herkesin dikkatini dağın eteklerini döven yağmurun içinde sarsılarak ilerleyen istila çekmişti. Faythe'nin ağırlığı öyle güçlü bir rahatlamayla çöktü ki, etrafını saran birçok tehdidi bir anlığına unuttu.

Figürler onlara doğru koştu -dört kişi- ve yaklaştıklarında...

Reylan diğerleriyle birlikte durdu, gözleri hesapçı bir öfkeyle boğazındaki bıçağa sabitlenmişti. Izaiah ve Livia durumun her iki tarafını da

Ölümcül bir odaklanma ve dikkat. Reuben nefes nefese kalmıştı ama iki kısa hançerle silahlanmıştı.

Tanrım, acı içindeydi. Yanıyordu. Ama Rey lan buradaydı ve güç bu kez onu ele geçirse bile Rey lan buradaydı ve ona söyleyebilirdi...

"Sakın buna cüret etme." Sesi, zihnindeki ışık parıltılarının arasından net bir şekilde duyuluyordu. Faythe, hayatı çelik ya da büyü tarafından ele geçirilmek arasında gidip gelirken o safirlere tutundu. *"Sakın pes etme Faythe Ashfyre."*

Faythe nefes aldı ve elinden kayıp gitmeye başlayan kontrol dizginlerini elinde tutmak için gözlerini kapattı. Görüşü sarsıldı ama açık dağın eteklerinde onlara katılan başka zihinlerin nabzını yakaladığında tekrar uyandı. Gökyüzünden geliyorlardı, Faythe'nin yoldaşlarını yansıtmak için zarıfçe alçalan iki form.

Maverick kadar çarpıcı ama koyu sarı saçlı bir kara fae, hızla ayağa kaldırdığı başka birini taşıyordu. Faythe onun kanatsız olduğunu fark edince şaşkına döndü. O bir fae idi. Ve birlikte geldiği karanlık fae'den tamamen korkmasa da, tavrı gergin ve endişeliydi, açıklıktaki herkesi tarıyordu.

Zaiana'ya katılan son üye şaşırtıcı bir şekilde daha gençti ve okunu yerleştirmiş, hazır ama fırlatmaya hazır olmayan bir yay tutuyordu.

Kimse kıpırdamadı ve acı verici uzunlukta bir an boyunca kimse konuşmadı, birbirlerini rakip olarak ölçtüler. Görünüşe göre hiç kimse avantajlı bir strateji bulmakta acele etmiyor ya da kendisinin ve Maverick'in hayatı bir saniyede sona erebilecekken düzen almadan saldırmaya başlayacak kadar aptal değildi.

Faythe'de bir tane vardı. Arkadaşlarının bu durumdan canlı çıkabileceğinden emin olmasının tek yolu buydu. Yine de bu kendi ölümünün işaretiydi. Güç, aklından geçenler lehine ilahi söylüyordu. İçinden güçlü bir itiraz geldiğini hissetti. Rey lan onun ne yapmayı planladığını bildiği için bu güçle savaştı. Onu geri çekemeyecek kadar uzaktaydı ve belki de bıraktığında, kendini harabeye ilk açtığından beri içinden süzülenlerin birikimi, bu sefer onu kurtarmak için bile çok fazla olacaktı.

Tek yol buydu. Ve karşılığında Marvellas istediğini elde edemeyecekti. Arkadaşları o olmadan da Adalar'a ulaşabilirdi. Faythe gözlerini kapadı ve gardını tamamen indirdiği takdirde içinden geçecek olan enerji patlamasına karşı sıkı sıkıya tuttuğu bariyeri hayal etti. Ancak o zaman tüm karanlık fae'lerin zihinlerini ele geçirebilecek kadar güçlü olabilirdi.

Kendini hazırlarken Reylan'a "*Özür dilerim,*" diye seslendi. Tam dişlerini sıkmışken, şaşırtıcı ışık dalgalarının varlığını delmeye başladığını hissetti...

Yağıştan gelen keskin çığlıklar gözlerini açtı.

Ses herkesi alarma geçirdi ve Faythe yankılanan tiz çığlıklara verdikleri tepkilere bakarken, çoğu sesin ne olduğunu bildiği için dehşetle irkildi. Zaiana bile bir an için damarlarındaki ısıyı donduran ve içini ürperten bir kelime söylemeden önce arkasında kasılmıştı.

"Skailies."

Feryat giderek daha yüksek sesle yankılanırken bunu bir lanet izledi. İki yöne. Reylan, Izaiah ve Livia geldikleri yöne doğru dönerken, Zaiana'nın yoldaşları silahlarını karşı vadi girişine doğru çevirdi. Faythe, Reylan'ın görüş alanını takip etti, kalbi gümbür gümbür atıyordu ama bunun titreyen ellerinde tuttuğu doğaüstü büyüyle hiçbir ilgisi yoktu.

Bir an sonra korkuları gerçek oldu ve Faythe'nin nefesi kesildi. İlk başta bir duman bulutu gibi tünelden içeri girmişti ama her iki taraftan da onlara doğru koşarken, bunun duman olmadığını fark ederek dehşete kapıldı. Simsiyah bedenlerden oluşan vahşi bir izdihamdı bu, birbirlerine öylesine sıkıca kenetlenmişlerdi ki bir dalga gibi hareket ediyorlardı.

Yani. Çok fazla. Ceset.

Zaiana tekrar küfretti ve kılıcının tehdidi Faythe'nin boynundan çekildi. Faythe ona doğru döndü, ama karanlık fae herkes gibi onun da dikkatine odaklanmıştı.

Bir anda düşmanlar müttefik oldu.

Hepsi meçhul düşman kitleleri tarafından tüketilirse hiçbir şeyin önemi kalmazdı.

"Ne büyük bir trajedi olurdu," diye düşündü Zaiana kılıcını kınına sokarken, "şimdi hepimizin öldüğünü görmek." Karanlık iyice yaklaştı; Zaiana şimşegini ellerinin üzerine çekti. "Tanrıların gerçekten de kötü bir mizah anlayışı var."

Faythe neredeyse gülecekti ama ön saflar Reylan ve diğerleriyle karşılaştığında, bazıları aralarından sıyrılıp onlara doğru koşmaya başlayınca Faythe kılıcını eğdi. "Burada Tanrıların suçu olduğuna inanmıyorum," diye cevap verdi inanmaz dehşetine rağmen. "Destansı gösterinizle onları siz çağırdınız."

Zaiana onunla göz göze geldi ama Faythe gözlerinden ne geçtiğini okuyamadı, "Gücü kullan Faythe. Sadece teslim olursan seni tüketir ya da tümüyle ayrılmaya kalkarsan bedenini kapanmaya başlar."

Faythe başıyla onayladı ve kendini yanıyormuş gibi hissederken bunu söylemenin yapmaktan çok daha kolay olduğunu dile getirmekten kaçındı. Ama bu her şeyi tüketen bir şey değildi; uyarıcı ve odaklayıcıydı. En azından şimdilik. Bu his Faythe'ye kaygısız çocukluğunda Jakon'u kasaba boyunca bir yarışta yenmeye kararlı olduğu bir zamanı hatırlattı. Koşmaya başladı -mesafe düşünüldüğünde aptalca bir hata- ve çok geçmeden boğazını bir yanık kapladı ve nefeslerini kesti. Daha yolun yarısına bile gelmeden kasları ağrımaya ve protesto etmeye başlamıştı. Ama meydan okuyarak durmadı. Kazanmak için acının ötesine koşmaya devam etti ve sonunda acı katlanılabilir hale geldi, devam etmesini sağlayacak bir uyusukluğa dönüştü.

Ancak koşmayı bırakır bırakmaz, hissetmekten kurtulduğu her şey bir anda onu yakaladı. Jakon daha sonra uzun bir süre onunla yarışmayı reddetmişti. Hemen ardından onun korkunç bir şekilde iyileşmesine tanık olmak, ölümü kucaklamak gibi gelmişti.

Harabenin gücünden yararlanmak da bu koşu gibiydi. Faythe zorlamaya devam etmesi gerektiğini biliyordu.

Skailie'ler onlara o kadar yaklaştı ki Faythe kılıcını s a l d ı r m a k için kaldırdı ama Reylan ve diğerlerinin savunmasını yaran birinci ve ikinci sıradakileri yakıp kül eden bir şimşek parlaması yollarına düştü. Onu düşünmeye dayanamıyordu, eğer düşünürse, kaç kişiyle savaştığını ve hepsine karşı yığılmış olasılıkları görünce yaşayacağı paniğin felaketi olacağını biliyordu.

Sonunda bir tanesi ona yetişti ve yüz yerine tuttuğu arka boşluğu görünce korkusunun yüzeye çıkmasına fırsat vermedi. Sadece dişleri ve uzun, ölümcül pençeleri ona doğru savruldu. İlkini çok az bir çabayla indirdi ama bir diğeri önüne çıkmadan önce ancak bir saniye nefes alabildi. Sonra bir başkası. Sonra bir başkası. Faythe dönüyor ve ölümlü bedeninde mümkün olmaması gereken bir hassasiyetle kesiyordu. Harabe sadece yeteneğini güçlendirmekle kalmamıştı; ona ölçülemez bir güç ve hız kazandırmış, içgüdüsel olarak hareket etmesini sağlamış, bıçağının çürüten karanlık eti sonsuza kadar yırttığını hissettirmişti.

Sırlısıklam saçları yüzüne savrulurken kendini h e r açıdan korudu ve Zaiana'nın arkadaşlarını geçip arkasına geçenleri de fark etti. Bu çok zordu ama o hiç tereddüt etmedi.

Çok fazlalardı. Sayıları çok fazlaydı ve bir çıkış yolu göremiyordu. Umutsuz görünüyordu ama tek yapabilecekleri savaşıma devam etmekte. Zaiana her seferinde birçoğunu öldürüyordu, cesetler arttıkça canlı mor oklar korkunç savaş alanını aydınlatıyor ama ilerlemeyi durdurmuyordu. Maverick dartlarla ve kitleleri yutan mavi alev tabakalarıyla saldırdı. Faythe karanlığın içinden bir an Izaiah'nın parlak bir siyah pantere dönüştüğünü ve sayısız kişiyi parçaladığını gördü. Yine de yeterli değildi.

Midesinin çukurunda umutsuzluk tohumlarının yeşerdiğini hissetti. Hareket etmeyi bırakmadı. Savaşımayı bırakmadı. Ama hiç ışık göremiyordu.

Skailie'lerin çığlıkları ve hırıltılarının üzerinde, çok daha yüksek, çok daha delici bir şey gökyüzünde cınladı. Bu ses onu irkiltti ama bir ürperti de uyanır gibi vücudunu sardı. Faythe kendini mecbur hissederek başını kaldırıp bakmaktan kendini alamadı. Birkaç saniye sonra sırtına bir acı saplandığında ve haykırarak yere düştüğünde bu büyük bir hataydı. Omzuna keskin bir şey saplandığında bir sonraki saldırıyı görece kadar odaklanamadı. Dişler. Acı dayanılmazdı ama yaratık fazla dayanamadı ve Skailie'nin etrafında canlı mor bir ışık yandı ve Skailie yanıp kül oldu.

Zaiana'ya teşekkür etmiş olabilirdi ama onun hayatını düşünmesi sadece daha büyük, çok daha günahkâr bir amaç uğruna onu hayatta tutmak içindi. Yine de başını çevirdi ve karanlık fae'nin onun çaresiz bakışlarındaki minnettarlığı görmesini umdu.

Faythe onu içinden bir şeyin kavradığını hissetti ve sürüklenmesini engellemek için bir güç dalgası yaydı. Bu Reyhan'dı. İçindeki yaşam çizgisi, onu handa olduğundan daha çabuk etkisiz hale getirecek olan harabenin gücünü bırakmasını engelliyordu. Lanet olası ölümlü bedeni sınırlarının çok ötesinde kullanılmıştı.

Etrafını koyu bir duman sarmıştı ve onu saran varlık çok saf ve güvenli bir güçtü. Faythe bir an için etrafında yaşanan katliamdan uzaklaştı. Acımasızca yağın yağmurun vücuduna verdiği ağırlık hafifledi. Başının çarpıntısı uyuştı. Sadece o birkaç mutlu saniye için... çünkü o buradaydı. Reyhan karşıındaydı. Ama sert damlacıkların etraflarındaki suyu dalgalandırmasını izlerken başını kaldırıp bakamadı. Başını eğdiğinde onun elini boynunda hissetti ama dokunuşu umduğu gibi içindeki fırtınayı dindirmede.

"Ben buradayım." Yumuşak sesi, sözleri, ağzından bir inilti çıkmasına neden oldu. Yağmur birikintilerinin içinde diz çökmüş, boyun eğmeye ve yenilgiyi kabul etmeye hazır umutsuzluğun ortasında belli belirsiz bir mutluluk titreşimi. Kanı kükredi; yaraları alev gibi yırtıldı; başı patlamaya çok yakındı. Reyhan da onunla birlikte dizlerinin üzerine çöktü. "Seni görüyorum Faythe. Seni görüyorum ve seni duyuyorum."

Sözler onu bir şarkının huzurlu dizeleri gibi etkiledi, her zaman kalbine çok yakın tutacağı bir söz. Bu sözü ona yankılamak istedi ama çektiği acı, kısa bir anlık umudu bile söndürmekte gecikmedi.

Tek söyleyebildiği "Acıyor," oldu. Ya da en azından söylediğini sanıyordu. Boğazı çok sıkıştı, zihni öfke ve acıyla bulanıklaşmıştı. "Çok acıyor."

"Biliyorum." Sesi zihninde yatıştırıcı bir şekilde yankılandı, öfkeli cehenneme karşı serinletici bir esinti. Ama bu kez o bile alevleri dindirememişti. Eliyle ensesini kavradı ve alnını onunkine yasladı. Avuç içi onun gevşek elinin içine kayarken, diğer eli kılıcına kenetlenmiş halde kaldı. "*Sandığından çok daha güçlüsün Faythe. Ayağa kalkmalısın.*"

O bir korkaktı. Zayıf, çaresiz bir korkak. Faythe başını salladı. O gürültülü, tiz çığlıklardan biri daha yıldızları çınlattı -şimdi daha gürültülüydü. Faythe bir hıçkırıyla irkildi.

"*Lütfen,*" diye zar zor fısıldadı. "*Lütfen durdur şunu.*"

Hepsini. Ne gerekiyorsa. Acının ve gücün sona ermesini her şeyden çok istiyordu.

"*Yapamam.*" Reyhan'ın sesi tamamen yıkılmıştı. Geri çekildi ve parmakları çenesinin altında kıvrıldı, cansız başını kaldırıp bu dünyaya bağlayan tanıdık safiirlere bakmaya zorladı.

Yağmur onları acımasızca dövüyordu. Reyhan'ın gümüş rengi saçları hüznü bir griye dönüşerek yüzünün etrafını sarmıştı. Çok güzeldi. Su damlacıkları onun sert, yontulmuş yüz hatları boyunca iz bırakıyordu. Arada bir, beyaz ve mordan oluşan parlak bir parıltı yüz ifadesini aydınlatıyordu. Savaş için sertleşmiş ama unutulmaz bir korkuyla yumuşamıştı.

"*O gücü serbest bırakmana yardım edersem, bedenim iflas edecek. Biraz daha savaşmaya devam etmelisin. Bu gece boyunca savaş. Sana henüz verme fırsatı bulamadığım her şey için savaş. Hayatım boyunca her zaman senin yanında olacağıma söz veriyorum.*" Gözleri içindeki bir şeye bağlandı

Onu. Yeteneği değil ama çarpıcı bir hayatta kalma arzusu. Onun için, kendisi için... birlikte geçirmeyi hak ettikleri zaman için. "*Günlerin sonuna kadar.*"

Faythe gücünün geri geldiğini hissetti. Katıksız aresizlik ve tek başına irade, boyun eğme arzusunu bastırmak için içinden akıyordu. Yavaş ve düzenli nefes aldı. Odaklandı ve "*Belki daha da uzun süre*" derken omurgasını bir kez daha dikleştirecek gücü buldu.

Onun cevabıyla birlikte Reylan'ın göğsünden rahat bir nefes geçti.

Bir kolunu ona doladı ve zayıf dizlerinin üzerinde kalkmasına yardım ederken itiraz etmedi. Devam etmek zorundaydı.

Ayağa kalktığında Faythe etrafına korkuyla bir göz attı ve gördüğü manzara neredeyse bir kez daha boynunun bükülmesine neden oluyordu. Herkes karanlık yaratıklarla savaşıyordu ve o zaman Reylan ona yardım ederken Zaiana'nın tek başına Skailie'leri onlardan uzak tuttuğunu fark etti.

Her şey karanlık, ıssız ve acımasızdı. Sonra kırmızı ve kehribar rengine parlak bir parıltı gökyüzünü aydınlatarak dağın eteklerindeki her şeyi aydınlattı. Bunu bir başka keskin çığlık izledi, çünkü tepelerinden bir şey fırlatılmıştı. Skailie'ler, bocaladılar. Teker teker saldırmayı bırakıp geri çekilmeye başladılar. Yüzü olmayan bir canavarın korkuyu hissedebileceğini sanmıyordu, yine de vahşi ırpınışlarının bir boyun eğme kıvrımına dönüşme şeklinden bunu anladı.

Bir tiz çığlık daha. Faythe gözlerini gökyüzüne çevirdi, sert ve delici ses karşısında ırkıldı. Reylan'ın kolu, gökyüzünü ele geçiren her neyse ona karşı gerekirse tüm vücuduyla onu korumaya hazırmış gibi Faythe'yi kendine doğru çekti.

Ne kadar hızlı göz kırpsa da karanlık ve yağmur suyundan başka hiçbir şey görüşünü bulanıklaştırmadığı için birkaç ürpertici, gergin saniye sürdü. Yaratık kendini göstermek isteyene kadar gremeyeceklerdi. Ve o an, kırmızı ve kehribar rengi dallardan oluşan canlı bir parıltı geceyi kavurduğunda geldi...

Hava Faythe'yi gördüğü şey karşısında tamamen terk etti.

Gözlerinde biriken suyu boşaltmak için sertçe gözlerini kırpıştırdı, bulanık görüşünün yanlış olup olmadığından emin değildi. Kırmızı cehennemi elinden geldiğince takip etti, ateş üzerlerinde bir dalga gibi güzelce dalgalanıyordu. Faythe her şeyi unutmuş, sersemlemiş bir halde hareketsiz kalmıştı. Gözleri, yanlarından geçip dağ sırasının sonuna doğru uana kadar onu takip etti. Sonra, devam edeceğini ve güzelliğini bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü anda, zarif bir szlşle dönerek onlara doğru geri geldi.

Faythe'nin tam önüne yaklaştıkça daha da alçalıyor gibiydi. Daha da yaklaştı. Kanatları alev aldı, koyu renkli tüylerini yalayan muhteşem alev sarmaşıkları. Hızla ve ölümcül bir yakınlığa ilerlerken Faythe korkmadı. Gördüğü şeyin gerçek olduğuna inanamıyordu ve belki de onu hareketsiz tutan şey buydu. Devasa ve son derece büyüleyiciydi.

Reylan'ın güçlü kolu onu kendine getiren tek şey oldu. Alevler kanatlarından ölümcül bir dalga halinde fırlayıp onlara doğru yönelirken, yan tarafa doğru çekildi ve büyük bir kayanın arkasına sürüklendi.

Ateş siperlerini aştı. Büyüleyici. İnsan eliyle yaratılabilecek hiçbir aleve benzemiyordu ve büyüyle yaratılan ateşlere de benzemiyordu. Bu çok daha çekiciydi. Hafif bir ışıltıyla, beyaz ve parlayan kehribar tonlarıyla saf kan kırmızısıydı. Faythe büyülenmişti, tüm doğal içgüdülerine rağmen ona dokunmak için elini uzatmaktan kendini fiziksel olarak alıkoymak zorunda kaldı.

Tiz çığlıklar araziye yayıldı. Ateş, meçhul düşman **k i t l e l e r i n i** yırtarak, ölümcül gücün tamamını sadece birkaç saniye önce durdukları yerde yaktı. Faythe o anda farklı bir ilahinin etkisine kapıldı. Harabenin fısıltılarını kesen bir çağrı. Ateş kesildi ve taşın etrafına bir göz atmaya cesaret etti. Kül ve duman havayı kaplamıştı ama ateş hâlâ alev alev yanıyordu ve bulutları tamamen görebileceği kadar dağıtmıştı. Birkaç dakika önce orada bulunan tüm iğrenç yaratıklar ateşin gücüyle küle dönerken, bu onun hayal gücü değildi.

Büyük bir Anka kuşu alev alev yanıyor ve zafer kazanıyordu. Onu tanımamak mümkün değildi. Kanatları hâlâ alevle kaplı olsa da, sanki tekrar saldırmadan önce etki alanına yönelik tehdidi değerlendiriyormuş gibi alçalmıştı.

Faythe onunla göz göze geldi ve onun da kendisine baktığına inanmaya cesaret etti. Diğer herkes çeşitli kayaların ve taşların arkasına saklanmıştı. Ama sonra çok sevdiği bir *arkadaşının* çığlığını duydu; onun acısını açık zihninin nabzında hissetti.

Gözleri Izaiah'ı bulmak için uzun süre arama yapmadı. Ciddi şekilde yaralanmıştı.

Faythe kıpırdandı ama Reylan onu durdurdu.

Faythe, "Ona yardım etmeliyiz," diye soluk soluğa bağırdı.

Sarı saçlı koyu renk fae, Izaiah'ı arkasına sığındıkları büyük kayanın arkasına sürüklemeyi kıl payı başarmış gibi kollarını arkadaşının altına dolamıştı.

"Kendimiz kül olmadan ona ulaşamayız. O iyi olacak."

Reylan'la göz göze geldi ve gözlerindeki acıyı o da gördü. O da içinde bulundukları çaresiz duruma karşı savaştı. Kardeşine gitmek için güçlü bir ihtiyaç duyuyordu.

Bu düşünceyle Faythe'nin dikkati Kyleer'ı buldu. Ona rehberlik eden, onu kurtaran ve savunan kişi. Sert savaşçıyı dizlerinin üzerine çökmüş, yaralı omzunu tutarak cesurca savaştığı düşmanının yanında bulunca iniltisini bastırmak için dişlerini sıktı, aralarındaki savaş, ortak, çok daha ölümcül tehlide karşı siper alırken uykudaydı. Her ikisi de çok zayıflamıştı.

Yeteneğini, yani duyularını tamamen açık bıraktığı sırada Faythe'nin içinden keskin bir acı çizgisi daha geçti. Eliyle karnını kavuran hayali ateşi kavradı ve sonra gözleri kaynağını buldu. Livia da yaralı ve çaresiz yatarken, karanlık fae'nin yanına gelen fae ona yardım ediyor, kanayan karnıyla ilgileniyor gibi görünüyordu. Faythe bunun canavar Skailies tarafından vurulmuş bir darbe olduğunu düşünmekte haklıydı. Küçük karanlık fae onlarla birlikte çömeldi, yayını bir kenara bıraktı ve Livia'ya yardım ederken yalnızca fae'nin ondan istediği şeye odaklandı.

Reuben. Reuben bu kıızışma lanetinin neresindeydi? Livia'nın acısının yakıcı sıcaklığının yerini soğuk bir korku yılanı aldığında Faythe'nin onu araması uzun sürmedi.

Yan tarafına baktığında, Zaiana'nın ilk patlamayla daha da küçülen siperinin arkasına zar zor sığabildiğini gördü. Parlaklık büyüdü ve Faythe gözlerini bir kez daha kuşa dikti. Kuş doğruldu ve kocaman siyah-kırmızı tüylü göğsünü şişirdi, kanatlarındaki alevler kanatlarını açtıkça büyüyordu. *Tanrım*, çok parlaktı.

Faythe bir solukla geri dönerek kayanın arkasında tam siper aldı. Sıcaklığı hissetti ama bu, damarlarındaki harabeden gelen ve derisini kayganlaştıran ateşti. Faythe, Skailie'leri saniyeler içinde toza çeviren alevlerden yayılan hiçbir şey hissetmedi. Elini kaldırdı ve bileğinde parlak bir yakut gibi parlayan taş bakarak nefesi kesildi.

Anka'nın Gözü.

Tepki veriyordu... ve eli ateşe yaklaştığında Faythe *hareket ettiğine* yemin etti. Taş daha parlak titreşirken alevler onun dokunuşundan uzaklaştı. Bir el ön koluna uzandı ve Faythe'nin kolunu geri çekmesine fırsat vermeden kolunu geri çekti.

pervasızca ölümcül ateşe dokunmaya çalıştı. Reyhan ona akıl sağlığını kaybetmiş gibi baktı. Kaybetmediğinden tam olarak emin değildi. Harabenin etkisi ve *başka* bir şeyin yeni dalgalanması arasında Faythe çılgınca durdurulamaz hissediyordu.

"Yanmıyor," diye düşündü yüksek sesle.

Zümrüdüanka kuşu rahat durmadı ve solundan gelen bir çığlık dikkatini rüzgârda toz olmaktan öteye gidemeyen Zaiana'ya çevirdi. Hepsi duman ve kül olana kadar durmayacaktı. Onlar kutsal topraklardaki düşmanlardı.

"Sizi temin ederim, öyle," diye nefes nefese kaldı Reyhan.

Faythe sıcaklık hissetti ama *ısı* değil. Etraflarındaki havayı ve toprağı kavuruyormuş gibi görünen şey gibi değil.

Sonunda ateş kesildi ama Anka Kuşu'nun işinin bittiğine inanmıyordu. Hepsi etki alanından kovulana kadar durmayacaktı. Faythe tekrar etrafına bakmaya cesaret etti ve beklediği gibi, Anka kuşu tüm vücudunu genişleterek alanı yutarken, korkutucu derecede büyüktü. Yağmur hâlâ yağıyordu ama yayvan kanatlarının üzerinde yükselen alevleri söndürmek yerine, su buhara dönüşerek daha yere inmeden havayı ısıttı.

Yukarıdaki tanrılar.

Tekrar saldırmak için hazırlanıyordu ve Faythe bakışlarının neden kendi içine kıvrılan Zaiana'ya düştüğünü bilmiyordu. Arkasına saklandığı kaya başka bir patlamaya dayanamazdı ve ateşin etkisinden kurtulamazdı. Faythe onun hayatı için endişelenmemeliydi. Aslında, onun ölmesine izin vermek eninde sonunda onu avcıdan kurtaracaktı. Tehdit bertaraf edilir edilmez, ölümcül düşmanlara döneceklerdi.

Ama Zaiana onu kurtarmıştı -belki de kendi nihai kazancı için, gerçi Faythe bunun böyle olduğuna inanmayı reddediyordu.

Bileğindeki Anka Gözü'nün dans eden ışıltısını izledi ve aklına bir görüntü geldi. Rhyenelle'in kalesinin büyük kütüphanesindeki bir kitapta tasvir edildiğini gördüğü bir görüntü. Kalbinin çarpmasına neden oldu, tıpkı hareketsiz bir görüntü olarak baktığında olduğu gibi, o zaman bunun sadece bir fantezi olduğuna inanıyordu; harika bir hayal gücünden bir resim.

Ama ya tarih olsaydı?

Keşke cesaret edebilseydiniz - High Farrow'da Dresair'le karşılaşmasından bir anı daha aklına geldi - *sıçrama* yapmak için...

Ya bu bir kehanetse?

Faythe'nin gözleri büyüdü. Onu harekete geçmeye zorlayan tamamen çılgınca, umutsuz ve ölümcül planı ikinci kez değerlendirecek zamanı yoktu. Başka bir yol yoktu ve ateşin bileğindeki muskaya verdiği tepki -şimdi o resimde gördüğüne inandığı muskanın aynısı- cesaretini bulmak için tutunması gereken küçük bir umut kırıntısıydı.

Ve Anka Kuşu ile uçağınıza güvenin.

"Faythe, her ne düşünüyorsan..." Reylan belki de onun yükselen adrenalinini hissederek uyardı.

Onunla göz göze geldi ve gözleri korkudan kocaman olmuştu. Bu onun içindi.

-Hepsi için denemek zorundaydı. Bunu yapabilecek tek kişi oydu.

Yüzü çöktü, ıssızlaştı. Başını iki yana salladı. "Hayır-"

"Reylan," diye boğuldu Faythe, savaşçının yüzündeki acı, içindeki güç savaşından çok daha derine işliyordu. "Her zaman hatırla... sen benim kalbimsin." Gözleri yanıyordu. "Lütfen beni affet."

Ona yapmak zorunda olduğu şeyden nefret ediyordu, yapmazsa onu takip edeceğini biliyordu. Onu her zaman takip edecekti. Ona ihanet etmenin acısına karşı savaşırken gergin bir çılgılık attı. Onun güvenine. Ama bunu yapmak zorundaydı.

Harabenin artan gücüyle Faythe, Reylan'ın sağlam zihinsel bariyerini paramparça etti. Onunla savaştı. Tanrım, savaştı. Hareketlerini durdurmak için içeri girdiği anda gözleri şok, dehşet ve farkındalık içinde genişledi. Gözlerindeki dehşet o kadar derindi ki.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Onun acı dolu sessiz protestosu kadının nefesini kesti.

"Seni seviyorum. Lütfen beni affet."

Gözlerini onun çılgınca yalvaran bakışlarından ayırmak için tüm iradesini ve fiziksel direncini kullanması gerekti. Siperin arkasındaki pozisyonundan doğrulmak için. Ondan uzaklaşmak için ilk adımı atmak.

Faythe tek bir akıcı hareketle büyük kayanın etrafında döndü...

Ve efsane ve mit yarattığıyla yüz yüze geldi.

Ateş Kuşu'nun üstün ırkı. Önünde et, ateş ve kül vardı. Eşit derecede hayranlık uyandırıcı ve dehşet vericiydi.

Faythe ona doğru yürüdü ve kuşun onu takip ettiğine yemin etti. Durup kendini destekledi ama kuş alevlerini azaltmadı. İri başının hafifçe kıpırdadığını gördüğünü sandı; ateşten yanmış tüylerden zarif bir yele onu taçlandırıyordu ve

boynundan aŖađı akıyordu. Bu Ŗimdiye kadar gördüğü en nefes kesici yaratıktı.

Kanatlarını biraz daha geniŖletip tekrar saldırmaya hazırlanırken kanatlarındaki ateŖ daha da parladı. Faythe'nin nabzı ılgıncaydı ama odaklanmıştı. Ve hazırdı.

Neredeyse kr edici olan cehennem toplandı ve kuŖun göğsü derin bir nefesle kabardı. Phoenixfyre'ı onu ele geçirmek için savurmaya hazırlanıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 58

Zaiana

I Kendi hayatını hiçe sayan bir insanı kurtarmak için gönderilmiş olması sadece onun şansıydı. Onu öldürmemek bir mücadeleydi, ama Faythe'nin kendini öldürmesini engellemek daha da önemliymiş gibi görünüyordu.

Faythe saklandığı kayanın arkasından çıkarken Zaiana gözlerine inanamadı. Gümüş saçlı savaşçı şaşırtıcı bir şekilde yerinde kalmıştı ama insanın kendisinden uzaklaşmasını izlerken yüzünde derin bir dehşet ifadesi vardı. Zaiana bu bakış karşısında gerildi ve gözlerinin ileri kaydığını fark etti. Faythe'ye değil, fae Kyleer ile birlikte çömelmiş olan Maverick'e. Her ikisi de yaralıydı ve fae savaşçı için de bir şeyler hissetmiş olabilirdi. Onun iyi olması için bir istek. Zaiana bu zayıf düşünceyi kovdu. Onun hayatı onu ilgilendirmiyordu.

Maverick onun gözleriyle buluştu, yüz ifadesi acısına odaklanmıştı. Zaiana bakışlarını Tynan'ı aramak için çevirdi ve onu zarar görmemiş ama düşmanlardan birinin kurtarıcısı olarak buldu. Riske attığı şey için öfke duyması gerekirdi ama içi sadece *rahatlamayla* doluydu. Amaya ve Nerida'yı da rakip grubun son fae'siyle birlikte olabildiğince güvende bulan Zaiana, herkesin hesaba katıldığını bilerek rahatladı. Hepsi yaşıyordu.

Ancak parçalanmakta olan örtüsü bir başka Phoenixfyre patlamasına daha dayanamayacaktı. Kanatlarındaki büyüü serbest bırakmayı ve gökyüzüne doğru bir atış yapmayı planlıyordu. Şimdiye kadar onu engelleyen şey, canavarın onu ulaşamayacağı bir yere uçmadan çok önce yakıp kül etme ihtimaliydi. Zaiana Ateş Kuşları hakkında çok az şey biliyordu; onların bir efsane olduğuna inanılıyordu. Belki de

Hatta hepsini yakıp kül etmeye çalışmasaydı, yaratığın parlaklığına ve güzelliğine hayran bile kalacaklardı.

Zaiana bakışlarını bir kez daha Faythe'nin üzerine dikti, açık taştan ateş alanına doğru yürüyen insanın aptallığına inanamıyordu. Krallığının bir yaratığı olabilirdi ama kırmızı-beyaz alevleri büyümeye ve karanlık gökyüzünü yakmaya devam ederken onu hâlâ düşman olarak görüyordu.

Zaiana harabeye bağlı kalırken Faythe'nin güç hattını da hissetti. Güçlüydü, sahip olduğu beden için çok güçlüydü. Zaiana onu kullanmaya zorlamıştı, bıraktıktan sonra onu kullanılamayacak kadar tüketeceğini biliyordu. Ama insanın bunu ne kadar uzun süre tutabileceğini açıkça hafife almıştı. Yakalamayı kolaylaştırmak için onu yorması amaçlanan şey, daha önce hiç karşılaşmadığı bir meydan okumaya dönüşmüştü. Faythe'nin bir insanın zihnini kontrol etme yeteneği... eşsiz ve kesinlikle ölümcüldü. Şimdi, harabenin gücü onu hayatta tutan ve elinde tuttuğu sürece savaşmasını sağlayan tek şeydi.

Tüm enerji boşa gitmek üzereydi.

Faythe yaratığın önünde durdu ve birbirlerini ölçüyorlarmış gibi görünürken aralarındaki çekişmeyi izlemek gülünç görünüyordu. Eğer insan korkuyorsa, Zaiana'nın bu büyük tehdit karşısındaki çelikleşmiş ifadesi ve savaşa hazır duruşu için ona hayranlık duyması gerekiyordu.

Her şey bitmek üzereydi.

İki taraf da büyük Firebird'e yenilmişti.

Kanatlarını açtı ve Zaiana olabildiğince küçük bir şekilde kıvrılma zahmetine girmede. Kaya onu sıcaklığının yakıcılığına karşı koruyamazdı. Eğer ölecekse, bu korkusuzca olacaktı.

Zaiana kendinden emin bir şekilde duruyordu. Yuvarlanan bulutlara karşı fırtınaydı; sessiz havadaki gök gürültüsüydü. Karanlığın zaferiydi. Boş durmayacaktı.

Zaiana sefil hayatında yaptığı en aptalca şeyi yaparak Faythe'ye doğru koştu. Onun yanında, kendini korumak için son bir nafile çaba olarak, Zaiana yıldırımını çağırdı. Parmakları bir araya geldi, aniden ayrılarak uzun, asılı bir şimşek çaktı ve önünde duran parmaklarını saat yönünde çevirerek bir elektrik kalkanı oluşturdu.

Kayayı ve eti ne kadar kolay parçaladığını gördüğü Anka Ateşi'ne dayanabileceğine inanmıyordu. Yarattığı parıldayan örtü neredeyse gülünç görünüyordu.

Alev alev yanan kırmızı ateş onlara doğru fırlatıldı ve Zaiana kalkan birkaç saniye bile dayanacak olsa darbeyi emmesi için bacaklarını destekledi. Ateş onlara çarpmadan hemen önce Zaiana irkilerek başını çevirdi ve gözleri kapandı. Kalkanı korumak için kollarını sıkıca tuttu.

Saniyeler geçti ve sıcaklığı hissetti ama beklediği gibi etini yakacak şekilde değildi. Kayanın arkasında büzüşmüş halde yattığı zamankinden bile daha az yakıcıydı. Ve yine de hiçbir şey hissetmedi. Hâlâ dizginlediği zayıf kalkanına vuran hiçbir güç yoktu.

Zaiana gözlerini açtı ve gördükleri karşısında şaşkına döndü. Kollarını indirdi ve bu sırada şimşeği söndü.

Bu mümkün olmamalıydı ama yine de oradaydı.

Faythe, akıl almaz, açıklanamaz bir mucizeyle, etraflarında alevlenen ateşi saptırırken sanki bir Tanrı'nın gücünü kullanıyormuş gibi duruyordu. Sanki önlerinde görünmez, kavisli bir duvar varmış gibi elini uzattı ve Zaiana'nın gözü bileğini süsleyen, parlayan kırmızı taşa takıldı.

İmkansız. Orada canlı durmaları imkansız olmalıydı.

Etraflarında alev alev yanan ateşi izlerken saniyeler dakikalar gibi geçti. Faythe'nin elleri titredi ve bir an için insanın onu tutamayacağından korktu. Bu güce sahip olması onu hâlâ şaşırtıyordu.

Sonra, bir anda, ateş kesildi.

Faythe soluk soluğa kalmış, dizlerinin üzerinde iki büklüm olurken nefes nefese kalmıştı. Zaiana bilinçsizce ona doğru birkaç adım attı, hâlâ Ateş Kuşu'nu takip ediyordu.

Faythe zor nefes alarak, "İşe yaradı," diye homurdandı.

Zaiana inanamayarak başını insana doğru çevirdi. "Çılgınlığınızın bir yöntemi olduğunu bilmek güzel."

Faythe soluk soluğa bir kahkaha attı. "Deliliğimde şans da vardı." Zaiana buna gülümseyebilirdi ama onun ve diğer herkesin dikkati

-Anka Kuşu'nun dev başını gökyüzüne doğru çevirirken çıkardığı tiz çığlık onu yakaladı. Kulaklarındaki çınlama acı vericiydi ve irkildi.

"Bence onu daha da kızdırmış olabilirsiniz."

Faythe doğruldu ve yorgunluğu her halinden belliydi: Buna bir daha dayanamayacaktı. Ama kuşa nadir görülen bir meydan okumayla bakarken korkudan uzak duruyordu. Aptallık ya da cesaret, çoğu zaman ince bir çizgide yürürlerdi.

"Bu... kesinlikle aptallık."

Zaiana gözlerini kırptırdı, Faythe'nin bu düşünceyi duymuş olması onu şaşırtmıştı. Muhtemelen başka pek çok kişi de duymuştu, çünkü yeteneği gevşemiş ve güçlenmişti ve zihinsel bariyerini güçlendirmek şu anda onun ana önceliği değildi.

Faythe başını çevirip Zaiana'nın bakışlarına kilitlendi, tüm duyguları sert ve tehditkâr bir bakışla çelikleşmişti. "Eğer onlardan birine bile zarar verirsen," diye uyardı, "ölüm senin için gelmemi engelleyemez."

Faythe'nin topuğunun üzerinde dönüp aniden havalanmasıyla cevaplandığı için Zaiana onun sözlerini sorgulama fırsatı bulamadı. Anka kuşu hiç tereddüt etmeden kanatlarını açtı ve tek bir güçlü hamleyle gökyüzüne fırlayarak sert bir rüzgâr estirdi ve neredeyse Zaiana'nın dengesini bozacaktı. Zaiana duruşunu değiştirdi ve gözlerini siper etti. Hava tekrar durulduğunda kuşun başının üstünden süzülüşünü izledi, sonra gözleri kendilerinden uzaklaşıp sadece tek bir yere çıkan çıkıntıya doğru koşan insana takıldı: aşağıya. Kanatları olmayan biri için uzun ve ölümcül bir iniş yolu.

Zaiana onun peşinden gitmeyi deneyebilirdi ama artık çok geç olduğunu anlamıştı. Faythe onun kaderini belirlemişti. Belki de acınası, trajik bir kahraman olacak ve kuşun dikkatini dağıtacak, böylece hepsi kaçabilecekti.

Yapmalılar, ama kimse kımıldamadı.

Gümüş saçlı fae onun adını haykırdı. Tekrar tekrar. Zaiana ona bakamadı bile. Sadece sesinin tonu bile içinde bir şeyleri parçalamıştı. Bir başkasının acısına tepki vermek garipti ama en büyük düşmanına bile, o anda fae'nin katlanıyor gibi görüldüğü fiziksel işkenceye benzer bir işkence istemezdi. Bir hayatı bu kadar önemsemek aptallıktı. Zaiana zayıf kalbi için ona acıyordu.

"Ne büyük kayıp."

Faythe'nin son anlarına odaklanmışken yanındaki Maverick'in sesi onu irkiltti. Haksız değildi. Bu kadar yetenekli birinin dünyadan ayrılması çok trajik bir yoldu. Zaiana tüm bunların bencilce yanını düşünemiyordu bile. Faythe'ye ihtiyaç duydukları yerde olmadan görevlerinde başarısız olmuşlardı. Yine de bu pervasız insanı hayatta tutmanın ne kadar zor olduğunu tahmin etmek neredeyse imkânsızdı.

"Kurtarın onu!" Nerida umutsuzca bağırdı. "Kanatların var!" "Artık çok geç," diye tersledi Zaiana.

Faythe dağın saçaklarının sonuna ulaştığında, kendisine yetişen kuşun ateşiyle aydınlanan küçük bir siluetten fazlası değildi.

Nerida inledi ve Amaya'ya baktığında onun yüzünün de kederle kaplı olduğunu gördü. Çok saçmaydı. Zaiana onu tanımadığı biri için duygularını gösterdiği için azarlamalıydı. Düşman. Zaiana'nın özgürlük bileti.

Faythe dağın yamacından atladı. Anka Kuşu döndü ve onun peşinden dalışa geçti.

Sonra her şey karanlık ve sessiz oldu.

Düşmanların gerginliği geri döndü. İki taraf arasında inançsızlık fırtınası esti.

Faythe'nin arkadaşlarının kalp kırıklığı hissediliyordu.

Maverick hayal kırıklığı yaratan bir gösterinin sonuna tanıklık ediyormuşçasına, "Sanırım hepsi bu kadar," dedi. Bu onun için bile yüzüzceydi.

Zaiana ona baktı ve hâlâ siyah kan sızan karnını nasıl tuttuğunu fark etti. Sesi acılıydı ve Nerida, Maverick'in yardıma ihtiyacı olduğunu fark ederek yaralı fae'ye yardım etmek için diz çökerken sersemliğinden kurtulmuş gibiydi. Niltain Çeliği tarafından vurulmuştu. Hâlâ ayakta durabilmesi bir mucizeydi ama içinden akan insan kanının ona yardımcı olacağını düşündü.

Nerida Maverick'in yanına gidip onu iyileştirmeye çalışmadan, gümüş saçlı fae başını ona doğru çevirdi. Kılıcını çekerken bakışlarını öylesine çığ ve insanlığın ötesinde bir öfke süzüyordu ki. Korkutucuydu. Sonra bir anda Maverick'in üzerine atıldı. Karanlık fae kendi kılıcını son anda kaldırdı ve acıyla tısladı.

Maverick ve gümüş saçlı fae kılıçlarını birbirine kenetlemişti, ölümcül bakışları o kadar yoğundu ki alev alsalar şaşırmazdı.

"O şey her an geri gelebilir," diye tısladı Zaiana onlara. "O gitti. Hakkımızda ne düşünürseniz düşünün, hepinizi bir hiç uğruna öldürmek gibi bir niyetimiz yok."

"O haklı."

Herkesin kafası Tynan'ın yanında diz çökmüş, aptalca kurtardığı fae'yi değerlendiren Nerida'ya döndü. Şifacı fae ile karanlık fae'nin arasına baktı. Zaiana'nın içi ihanete benzer bir şeyle burkuldu, ancak bu iğrenç duyguyu hissetmek bile aptalcaydı. Ne de olsa Nerida bir fae idi. Birlikte geçirdikleri onca haftadan sonra onların esiriydi ve şimdi kendi türüne sığınma şansı vardı.

"Siz doğuştan düşman değilsiniz. Bırakın yas tutsunlar," dedi karanlık fae'ye. Dikkatini fae'lere çevirerek, çenesini iki fae'ye doğru sallayarak devam etti

erkekler öfkeli bir şekilde karşı karşıya geldi. "Ve çok geç olmadan onu iyileştirmeme izin vermelisin. Anka Kuşu geri dönecekse Faythe'nin bize kazandırdığı zamanın boşa gitmesine izin vermemeliyiz."

Herkes onu dinledi, onun barışçıl ve mantıklı tavrından etkilendi ama yine de karşılıklı meydan okumalarında isteksiz davrandılar.

"Reylan," dedi yumuşak, acılı bir ses. Sarışın dişi fae dirseklerinin üzerinde doğruldu ve karnındaki derin yarayı tutarken yüzünü buruşturdu. "Bu onu geri getirmeyecek."

Bu sözlerdeki bir şey savaşçının aklını başına getirmiş gibiydi. Su katılmamış öfke yerini tam bir sefaletle bıraktı. Reylan kılıcını Maverick'inkine sertçe vurarak uzun bir adım geri çekildi ve karanlık fae tökezleyerek geri çekildi. Masmavi gözlerini Faythe'nin son durduğu yere dikti. Kırılmıştı. Daha önce hiç bu kadar vahşi birinin bu kadar *kırılmış* görüldüğünü görmemişti.

Zaiana ağzını açtı, ne söylemek istediğinden bile emin değildi. Bunun yerine, diğerlerine şimdilik geri çekilmelerini emretmek üzere arkasını dönmek üzereydi. Tapınağın anahtarının hâlâ onda olup olmadığını öğrenmek için Faythe'nin cesedinin peşinden gitmek o anda onun için bile çok acımasız ve üzücüydü.

Yıldızları sarsan o çok tanıdık çılgılık herkesin irkilmesine ve dehşet içinde ona doğru dönmesine neden oldu. *Kahretsin*. Zaiana içten içe ve tekrar tekrar küfretti. Zaman avantajlarını boşa harcamışlardı. Faythe'nin...

"Yukarıdaki Tanrılar."

İnançsızlığın çarpıtılmış mırıltısı fae'lerden birinden geldi - Kyleer'a benzeyen ama çok daha zarif ve dengeli o l a n . Zaiana onun şaşkın bakışlarını takip etti ve gördü.

Onu gördüm.

Anka kuşunun yükseldiğini gördüm.

Sırtında taşıdığı küçük formu gördüm.

Ruhlar lanetlensin. İmkânsız insan *yaşıyordu*. Tanrıların bir mucizesi sayesinde Faythe, az önce onu küle çevirmeye kararlı olan dev canavar tarafından kurtarılmıştı.

"O da ne?" Herkes duman ve ateş ikilisinin ardından bakarken Tynan da aynı şekilde inanamayarak "O ne?" diye sordu.

Kuş onlardan uzaklaşarak güneye yöneldi ve ardından ateşten yıldızlar yağdırdı. Görüş alanından çok fazla uzaklaşmadan önce Zaiana Faythe'nin dik oturmadığını fark etti. Harabenin gücü olmadan, Faythe'nin de

insan karanlığın dibine iniyor olacaktı. Bu onu öldürecekti.

Faythe'nin kuşun yönü üzerinde herhangi bir etkisi olup olmadığından emin olamıyordu ama onun için hiçbir şeyin imkânsız olmadığını varsaymak güvenliydi. Bu onu yol arkadaşlarından, ona hayatta kalma şansı verebilecek tek şifacıdan daha da uzaklaştırdı.

Faythe Niltain Adalarına gidiyordu.

Ay tutulmasına birkaç saat vardı ve eğer hayatı için yeterince uzun süre mücadele ederse... Zaiana'nın tam istediği anda kullanılacaktı.

Kyleer dizlerinin üzerinden kalktı ve onların şaşkın bakışları arasında sessizce konuştu. "O Rhyenelle'den Faythe Ashfyre. Ve o Anka Kraliçesi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 59

Faythe

E HER ŞEY ACITIYORDU. Başının çılgınca çarpması. Hareket etmeyen kemiklerinin sıkılaştan ağrısı. Kanında dolaştan ateşin sıcaklığı. Sanki güneşin çekirdeğine dokunmuş ve parlayan bir yıldız haline gelmiş gibi somut bir güç. Zihninin neden sadece böylesine amansız bir ıstırap çekmek için yüzeye çıktığını merak etti.

Ama sefaletinin içinde küçük bir mutluluk yankısı vardı. Arada sırada bir serinlik dalgası, acının onu özgür bırakması için yaptığı umutsuz yakarışa cevap veriyordu. Yine de bu, içindeki cehennemi söndürmeye yetmiyordu.

Çektiği acıların ötesindeki düşünceler ona geri dönmeye başladı, kim olduğuna dair zayıf titreşimler. *Benim adım Faythe Ashfyre. Ben... Ben... Yüksek Farrow'dan geliyorum, hayır, Rhyenelle'den. Ben...* Zihni hafızasının gevşek ipleriyle bulanıktı. Bunun yerine, tüm odağını fiziksel duyularına geri dönmeye verdi.

Faythe bir rüzgâr onu tamamen savurmadan önce bir hışırtı duydu. Ardından yan tarafına gelen bir dürtme onu yerinden oynattı ve neredeyse devirecekti. Gözlerini açmak için gerekli gücü topladı. Bulanık görüşünü odaklamak için irkilmesine neden olacak kadar parlaktı. Başını yana eğdi ama büyük bir şey görüşünü engelledi. Bir duvar. Yine de birkaç uzun göz kırpmasıyla görüşünü düzelttiğinde, duvarın *hareket ettiğini* fark edecek kadar bilinçlendi. Duvar ondan uzaklaşmıştı. Faythe hatırladığında olduğu yerde kalakaldı.

Ne olduğunu hatırladım.

Büyük gagası boynuyla birlikte düzeldiğinde korkusu doğrulandı ve Faythe gözlerini yukarı kaldırarak muhteşem

Yanında Firebird var.

Tamamen hareketsiz kaldı. Elinden başka bir şey gelmiyordu ama öldüğünü düşünürse ilgisini kaybedeceğini düşündü. Yine de Zümrüdüanka kuşu başını eğdi -bütün vücudu uzunluğunda bir baş- ve Faythe onun zayıf halinin kırmızı gözlerinin camına yansımasını izledi. Onu *inceledi*.

Bir canavara insani duygular yüklemek tuhaftı ama sessizce onu izlerken, başı arada sırada seğirirken, hareketsizliğini sadece merak olarak yorumlayabiliyordu. Faythe'nin korku hissetmesi, en azından çekince duyması gerekirdi ama acı dolu çığlığını bastırmak için dişlerini sıkarak kendini dirseklerine dayadı. Gözlerini kuştan ayırmadan, içinde yeni bir yaşam kıvılcımının varlığıyla birlikte anıları geri döndüğünde merakla doldu. Küçük bir çıra alevi gibi. Bunun gücü, belki de onu unutulmaya doğru tünel kazmaktan alıkoyan tek şey olan bir enerji atımıydı.

Faythe harabeden çok uzaktaydı -gücünden kopmuştu- ve artık hızlı bir geri sayım içinde olan bedeninin iflasını hissediyordu. Korkunç Skailie'lerle yaşadığı çileden kıl payı kurtulduğu anın anısıyla Faythe elini omzuna götürdü. Omzu hassas olsa da, orada bulmayı beklediği yaralar, karanlık fae'lerden aldığı acımasız yaralar ve dayaklarla birlikte...

Faythe bir kez daha Anka Kuşu'yla göz göze geldi. Onu iyileştirmişti. En azından etini. İçindeki yeteneğini kullanması, görünüşe göre onun iyileştirme kapasitesinin dışındaydı. Büyü, ölümcül sonuçları olmadan o kadar kolay meydana okunacak bir şey değildi.

Faythe bir iniltiyle yuvarlandı, nefes almak için elleri ve dizleri üzerinde bir an durdu, ancak bu, içindeki alevlere küçük bir fan gibi geldi, sığlaştı ve sonra yükseldi. Bir başka soğuk dalgası onu sardı ve bu küçük nimet ne kadar kısa sürerse sürsün, büyük bir rahatlamayla inledi. Faythe dik oturacak gücü buldu ve başını Ateş Kuşu'na çevirdiğinde serinliğin ne olduğunu anladı. Her nasılsa, inanılmaz bir şekilde, iyileştirici gücünü doğrudan içinden ona yansıtıyordu. Göğsündeki minik alev titredi ve birbirlerinin gözlerine baktıklarında farkındalık yerine oturdu. O imkânsız bağın içinden tek bir kelime -tek bir *isim*- *yankılandı* ve Faythe bunu duyduğunda nefesi kesildi.

Faythe inanamayarak, "Atherius," diye fısıldadı. Ateş Kuşu bu isme tepki verince daha da baş döndürücü oldu. Alevleri titredi ve başı hafifçe eğildi. Temkinliydi ama... onaylıyordu. Faythe neredeyse rüya gördüğüne inanmaya hazırdı. Ya da belki de gerçekten o uçurumdan düşüp ölmüştü ve bu da Öteki Dünya'ya çarpık bir karşılamaydı.

Akıl almaz bir şeydi. Yine de tam önünde, ıslıl ıslıl ve görkemliyen inkâr edilmeye dayanamazdı. Nasıl bildiğini açıklayamıyordu. Konuşmuyordu - ne kelimelerle ne de zihninde - ama bir şekilde Faythe biliyordu.

Nerede olduğunu ölçmek için cehennemden uzaklaştığı anı değerlendirdi. Güneş yükseliyordu, ufuktaki manzara gerçekten nefes kesiciydi. Pembeler ve turuncular karanlık gecenin içinden süzülüyor, yıldızları uyutuyor ve yeni bir günün şafağını uyandırıyor. Orada oturup güzelliğin tadını çıkarmak istiyordu. Eğer bu onun son günü olacaksa, sonundan önce tanıklık edebileceği daha güzel bir ortam düşünemiyordu.

Ama yapamadı. Son bir görevi vardı. Vücudunda hâlâ nefes vardı ve kalbinde görevinin yerine getirildiğini görme isteği vardı. Arkasına bakan Faythe bir mağaranın girişini gördü; ürkütücü derecede siyahtı ve derin olmayan boşluğuna baktıkça karanlık bir şekilde çağırıyordu. İçinden karanlık ve sessiz bir çekim çıktı. Bir ürperti ağrıyan bedenini sarstı ve irkildi.

Sorusunun cevabı içinden süzüldü, bilinen herhangi bir dilden değildi. Faythe yorgun bakışlarını tekrar Atherius'a çevirdi. Faythe'yi tam da olması gereken yere götürmüştü, çünkü arkasında...

Faythe onu Dakodas'ın tapınağına götürecek olan mağaraların önünde diz çöktü.

Zayıf bir bacağını altından çekti. Atherius onun hareketi karşısında kıpırdandı. İkisi de korkmuş değildi ama birbirlerine karşı temkinli davranıyorlardı. Devasa bir canavarın yanında, ürkütmemeye çalıştığı bir atmış gibi çekingen ve temkinli olmak tuhaf bir düşünceydi. Atherius'un onu tek bir nefes bile alamadan öldürebileceği pek çok yol vardı.

Yavaşça ayağa kalkarken bacakları titredi, neredeyse bükülecekti. Ateş Kuşu'na uzun, gergin birkaç saniye boyunca baktı, onu öldürmek istemenin geçmişte kaldığından tam olarak emin değildi. Faythe saf ve umursamaz bir delilikle, Agalhor'un doğru olduğu tam olarak kanıtlanmamış bir geçmişe dair anlattığı hikâyeleri hatırlayarak bir aptalın çaresizliğiyle bu adımı atmıştı. Bu anı aklına yerleştğinde, ağzı hayranlık ve inançsızlık içinde açıldı. İmkânsız olana

Firebird'ün büyük efsanesinin önünde durduğu gerçeği. Onu *kurtarmıştı*. Atherius, Rhyenelle'in ilk kralı Matheus Ashfyre'ye bağlıydı.

"Ne oldu sana böyle?" Faythe fısıldadı, daha çok içsel bir korkunun boşalması gibiydi.

Daha yakından incelendiğinde, kuşun sağlıklı olamayacak kadar zayıf olduğu anlaşıyordu. Tüyleri Faythe'nin hayal ettiğinden daha mattı, resimde tasvir edildiği kadar canlı değildi. Eğer efsane doğruysa, Atherius Ateş Dağları'nda binlerce yıldır tek başına ve az yiyeceklerle acı çekiyor olabilirdi. Bu acımasız düşünce göğsünü sıkıştırdı. Hayal ettiği her yere uçabilen böylesine muhteşem bir yaratığın nasıl ve neden böylesine korkunç bir kadere yenik düştüğünü merak etti.

Faythe temkinli bir şekilde elini kaldırdı ve dev canavar irkildiğinde yüzünü buruşturarak gerildi. Kanatlarını ve alev alev yanan yelesini kaplayan sıg alevler hafifçe parladı. Faythe önce hareket etmedi. Sonra, alevler bir kez daha azalırken ve başı merakla eğilmiş gibi görünürken, Faythe bir adım atmaya cesaret etti. Sonra bir adım daha. Ve bir adım daha. Durdu, Ateş Kuşu'nun tepkisinin her titreşimini izlerken kalbi çılgınca çarpıyordu. O kadar temkinliydi ki, Atherius başını eğip dokunuşunu karşılamak istercesine öne doğru eğilmeye başladığında Faythe gözlerine inanamadı.

Faythe kıpırdamadan durdu, beklentisiyle tamamen kaskatı kesilmiş, aralarındaki mesafenin kapanmasını izliyordu. Başı sadece birkaç santim uzaktayken avucundan hafif bir ısı yayıldı. Ve birbirlerine dokunduklarında, aralarından parlak bir parıltı yayılırken Faythe'nin nefesi kesildi. Zihninde pek çok renkten oluşan görüntüler parladı. Savaş ve hükümdarlık. Zafer ve özgürlük. Atherius ve Matheus'un anıları. Faythe, onlarca yıllık hikâyeler içinden süzülürken hâlâ nefes alıp almadığından emin değildi. Ama bunaltıcı değildi. Heyecan vericiydi.

Göğsündeki o küçük ateş canlandı, bu seferki güç ve cesaret aleviydi. Büyü ve mucize. Olduğu şeyin özüne doğru bir çizgi uzanıyordu ve Atherius'u orada hissedebiliyordu. Faythe Ateş Kuşu'nun ne hissettiğini, ne düşündüğünü biliyordu ama daha önce hiç tecrübe etmediği bir şekilde. Ne insanlar, ne fae'ler, ne de herhangi biri tarafından açıklanabilecek ya da anlaşılacak bir şekilde.

Yüksekten indiğinde, "Teşekkür ederim" diye nefes aldı.

Atherius minnettarlığa benzer bir şeyler yankıladı ama Faythe bunu çözmenin zaman alacağını biliyordu. Aralarında süzülen garip itme ve çekmeyi öğrenmek. Birbirimizi anlayabilmek için. Ama Faythe birdenbire

böyle bir şansı olmayacağını farkına vardı. Nether'in ateşleri bir kez daha alevlenmeye başladığında, değerli zamanının hızla tükendiğinin sinyalini verdiğinde ve hâlâ tamamlaması gereken son bir çabası varken olmadı. Dakodas'ın harabesini ortadan kaldırmalı ve onların dünyasına geçmesini engellemeliydi. Geride bırakacaklarına borçlu olduğu şey buydu: *yaşama* şansı.

Faythe, yenilgiye boyun eğmek istemesine neden **O l a n** bir korkunun üstesinden gelerek gitmesi gereken yola geri döndü. Avucunda hafif bir ısıнын toplandığını hissetti. Bu, harabe gücüyle onunla alay ettiğinde hissettiği karıncalanma gibi bir yanma değildi; onun yerine sakın bir okşamaydı. Avucunu yukarı doğru çeviren Faythe'nin gözleri, içindeki alevin büyümesini izlerken genişledi, ta ki avucunun içinde yüzen kırmızı Anka Kuşu'yla kaplı beyaz bir ışık küresine dönüşene kadar. Gözlerini Atherius'a çevirdi ve garip bir cesaretlendirme -gitmesi için sessiz bir itme- hissettiğinde teşekkürlerini dile getirmeye gerek duymadı. Zaman tükenmek üzereydi.

Faythe arkasından yayıldığını hissettiği gücü, inancı içine çekti. Tüm korkuyu bir kenara bıraktı ve kararlılığının yükselmesine ve son görevini başaramadan onu tüketmekle tehdit eden alevleri bastırmasına izin verdi.

Mağaranın ağzına doğru adım atan Faythe son bir nefes aldı. Meydan okuma, kararlılık. Sonra ölümün alanına ilk adımını attı.

Faythe mağaranın göbeğinde, elinde ruhani bir güzellikle dans eden alevi kontrol edebildiğini fark etti. Alevin büyümesini ve girdiği çarpık geçidin daha geniş bir alanını aydınlatmasını izledi. Faythe bunu nasıl yaptığından emin olamıyordu, sadece içinde akan bağa bağlı olduğunu ve Atherius'tan çok uzaklaşırsa yakında hepsini bir arada tutma yeteneğini kaybedeceğini biliyordu.

Sessizlik onu kuşatmıştı. Ayakları neredeyse hiçbir enkaza takılmıyordu. Alevi sessizdi ve tek duyabildiği kalbinin sert atışı ve nefes alış verişiydi; yanık ateşi teninin her santimini sararken bunu sabit tutmaya odaklanmıştı. Aciliyet adımlarını hızlandırdı. İleriden başka hiçbir yer yoktu. Tek bir kavşak ya da yapılacak bir seçim yoktu. Mağaranın kayaları daha önce gördüğü hiçbir doğal taştan yapılmamıştı, simsiyahtı ve parlıyordu. Mekânla ilgili her şey *ölüm* saçıyordu.

Dar geçit nihayet daha geniş bir alana açıldığında Faythe durdu. Önünde bir kapı vardı. Önündeki tüm duvarı kaplayan büyük, dairesel bir kapı. Taşın üzerine Dakodas'ın işareti kazınmıştı. Faythe boştaki eliyle Lumarias'ı çekti. Tam bıçak serbest kalırken.

Işığı sönmüştü.

Faythe'nin paniği, aniden ve bir anda tamamen karanlığa gömülmesiyle daha da arttı. Lumarias'ı iki eliyle kavradı, görüşü elinden alındığından beri yönünden emin olamıyordu. Kulaklarını zorladı. Sessizlik. Ta ki...

Arkasında bir Şey kıpırdandı; ona doğru koşan adımlar. Faythe döndü ve bıçağıyla gözünü kırpmadan bir kesik attı. Sadece havayı kesti ve tüyler ürpertici bir kıkırdama etrafı sararak her bir tüyü diken diken etti.

Faythe'nin dehşeti dilini tutmuş, tüm duyuları bir hayalet gibi dolaşan varlığın soğuk beklentisiyle alarma geçmişti.

"Tuhaf bir zihnin var," diye seslendi bir ses, omurgasının her bir entiğine bir kat buz göndererek. "ok fazla çatışma var. Çok tutkulu seviyorsun ama çok kesin bir Şekilde nefret ediyorsun. Çok korkuyorsun ama çok nadir görülen bir cesarete sahipsin."

Bir parıltı karanlığı yardı ama parıltının aydınlattığı yüzle rahatlaması çabucak söndü. Şok onu olduğu yerde sersemletti. Anlayamıyor, grdğu kişinin gerçek olduğuna inanamıyordu.

Odanın diğer ucunda, ona doğru yürüyen Marlowe vardı. "Nasıl-"

"Beni terk ettin." Arkadaşı Şaşkınlık içinde sözünü kesti. Faythe'ye nefretle bakan Marlowe'un narin yüz hatları o kadar yabancıydı ki.

Faythe'nin ağzı aralandı ama göğsünü acıyla daraltan özür dileme isteğini dile getiremedi. Yanında başka bir figür ışığa doğru adım attı, bir kol beline dolandı. Jakon'un bakışları çok güçlüydü ve Faythe'nin karnına inen bir darbe gibi onu sıkıŐtırıp havasını tamamen kesmişti.

"*Bizi* terk ettin."

Faythe bir kez daha konuşmaya çalıştı ama en uzun süreli ve en yakın arkadaşının hiç tereddüt etmeden kendisine doğru savurmasından saniyeler önce elik hançerin parıltısını yakaladı. İçgüdüsel olarak hançerin kendisine isabet etmesini tamamen hak ettiğini düşünmesine rağmen hançerin yolundan kaçmak için çömeldi. Faythe kendi içine kıvrılıp gözlerini kapatırken hıçkıra hıçkıra ağladı. Ama kılıcın arkasındaki taşla buluşma sesini duymadı. Gözlerini açmaya cesaret ettiğinde, zifiri karanlık onu bir kez daha evreledi.

Faythe sanki ışığı geri getirecekmiŐ gibi gözlerini kırpıŐtırdı, her ne kadar en yakın arkadaşlarının ona bakarken tiksinti dolu bakışlarını görmekten korksa da

Öldü. Onlara yaşattıkları için bunu hak etmişti. Faythe dizlerinin üzerine çöküp karanlığın onu sonsuza dek kucaklamasına izin vermeye hazırды.

"Gerçekten zayıfsın Faythe." Yanından gelen ses vücudundaki her hücreyi dondurdu. Acı veren bir titreşim kaskatı kesilmiş bedenini sarstı. Hayalet gibi bir dokunuş boynuna dolandı ama Faythe dehşeti yüzünden buna karşı koyamadı. Hiçbir şey göremiyordu ama adamın nefesinin sıcaklığını kulağında *hissede biliyordu*. "Ne yazık ki birlikte oynamak için daha fazla zamanımız olmadı." Kaptanın sözleri tüyler ürperticiydi.

"Seni ben öldürdüm," diye fısıldadı Faythe unutulmaz bir şekilde.

İçinden karanlık bir kıkırdama geçti. "İçimden bir ses geçmişindeki hayaletlerin sana şimdiki düşmanlarından çok daha fazla eziyet ettiğini söylüyor."

"Korkuyor musun küçük prenses?" Rezar'ın sesi karanlık bir şekilde alaycıydı ve diğer tarafından bir ürperti olarak yankılandı.

Faythe ne istediğinden emin olamayarak, "Lütfen," diye inledi.

Her ikisi de güldü. Ses büyüdü ve karanlık boşlukta yayıldı. Sesi teninde hissediyor, zihnini rahatsız ediyordu. Faythe ellerini kulaklarına kapattı ama mide bulandırıcı kahkahalar her yerdeydi. Hançerini kınından çıkarma isteği duydu ama sesler her açıdan çarpıtıp saldırırken işkencecilerinin nerede olduğundan emin olamıyordu.

Hançerinin kabzasını sıkıca kavradı ama çaresiz haliyle cesareti tamamen dağıldı. Varis ve Rezar ondan intikamlarını alacaklardı. Onu öldüreceklerdi.

"İşte buradasın."

Faythe'nin nefesi kesildi ve kahkahası ona katılan sesle aniden kesildi. Gözleri birden açıldı. Bir hıçkırık onu terk etti. Soluk bir ışık parıltısı, ebedi işkencecilerini tutan karanlığı kovdu ve kurtuluşunun görüntüsünü karşıladı.

"Faythe." Reylan açık alana çıkarken sesi çok yumuşaktı. Faythe onun burada olmasından duyduğu rahatlama ve sevinçle daha çok hıçkırdı. Onun önünde çömeldi. "Seni görüyorum-"

"Ve seni duyuyorum," diye mırıldanarak sözlerini tamamladı.

Reylan gülümsedi ve o da zayıf bir şekilde gülümsemesini yansıttı. Kollarını açtı. Faythe dizlerinin üzerinde ona doğru süründü ve kucağına düştü. Kollarını onun etrafında doladı ve gözlerini kapattı. Onu saran koku ona aitti, onun hissi o kadar gerçektir ki. Faythe rahatlamak için kendine küçük bir an tanıdı. İnanmak için sadece birkaç saniye...

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, sonra hançerini adamın sırtına saplarken haykırdı.

"Faythe," Reylan onun adını boğuk bir şekilde söyledi.

Kadın şiddetle titriyordu ve adam ondan uzaklaştığında gözleri dehşetle açılmış bir şekilde birbirlerine baktılar. Her mükemmel ayrıntısıyla ona benziyordu. Her hatlarıyla onun gibi hissettiriyordu. Onun gibi *kokuyordu*. Ev gibi.

Bir an için Faythe'nin kalbi durdu. Elindeki bıçağa baktı, bıçak şimdi koyu kırmızı bir kıpkırmızı ile kaplanmıştı. Reylan'ın kanı.

O ne yapmıştı?

Reylan'ın yüzü şaşkınlık ve acıyla paramparça olmuştu ama yavaşça elini kaldırdı ve yumruğunu Reylan'inkinin etrafında kıvrarak onun hançeri titreyerek tutmasını engelledi. Göz temasını hiç kesmeden elini yönlendirdi ve Faythe de ölümcül ucun göğsüne dayandığını hissedene kadar ona izin verdi. Reylan elleriyle baskı uyguladığında Faythe'nin ağzı sessiz bir çığlıkla yarıldı. Bıçak derisini sıyrıp geçti ve derisini sıkıştırdı. Gözleri soğudu. Çok soğuk. Safir havuzlarında ne sevgi ne de neşe parılıyordu.

Onu öldürmek istiyordu ve o da bunu kabul etmeye hazırды.

Faythe, bıçak biraz daha derine battığında duyduğu acı karşısında zorlukla nefes aldı. Reylan'ın gözleri cansız ve merhametsizdi. Hançeri göğsüne saplamak yerine elini aşağı doğru yönlendirdi ve sanki kalbini oymak istercesine derin bir yara açtı. Göğsünde, derisinin üzerinde ve elinin üzerinde sıcaklık birikti. Faythe yere baktı, kendi kanamasını izlerken duyduğu acı haykırma isteğini bastırdı. Görüşü sallanmaya başlarken damlacıkların yere düşüşünü izledi. Eli düştü; vücudu iki büküm oldu. Bir elini yarasına bastırırken bıçak yere çarptı.

"Çok cesursun Faythe."

Onun sözleri üzerine gözlerini tekrar yukarı çevirme isteği duydu. Ama Reylan gitmişti.

Etrafına bir kez daha karanlık çökmüştü ve yorgunluğundan dolayı büyük bir kısmı artık ışığa hasret kalmamıştı.

Yorulmuştu. *Çok* yorgundu. Ve çok acı çekiyordu.

Sonra önünde bir parıltı belirdi. Büyüdü ve karanlığı kovdu. Zayıf bakışları onu buldu: Phoenixfyre aynı büyüleyici küre olarak. Gözleri kapıya kaydı, farkına vardı.

"Anahtar kandır," diye okudu Faythe zayıf bir nefesle. *Kendi* kanını. Kanını akıtmayı hak ettiğinin kabul edilmesiyle birlikte. Tapınağın sınavını geçmişti.

Lumarias onun yanında yerde yatıyordu. Faythe gözlerini ateşin ışığında aytaşı gibi parlayan Riscillius'tan ayırmadı. Yarası hâlâ kanıyordu ama acısı azalmaya başlamış, hayatını almaya niyetli çok daha karanlık bir unutuşun pençeleriyle boğulmuştu.

Faythe gücünün son kırıntılarıyla kılıcının kabzasını kavradı, ayağa kalkmak için onu kullanırken acı çığlıkları boşlukta yankılandı. Nefesleri sertti ve sıcaktan yanıyordu. Ateşi söndürmek için kendini boğmak istiyor ama devam etmek için havaya ihtiyaç duyuyordu.

Riscillius'u gözüne kaldırarak, içinden kapıya kazınmış parlayan işareti gördü. Faythe elleri zaten yeterince kan içinde olduğu için ilkini çizmek için ayaklarını sürüyerek ilerledi. Son sembolü görmek için geri adım atan Faythe, ikinci işareti çizmek için yeterli kanı toplamak üzere parmaklarını yarasına bastırırken çığlığını bastırmak için dişlerini sıktı.

Kapılar içeriye doğru homurdandı ve Faythe kapılara yaslandı, tüm vücudunu kullanarak kapıları içeri girebilecek kadar yavaşça itti. Phoenixfyre hareket etti ve bilinçaltı iradesiyle mi yoksa tamamen başka bir şey mi olduğundan emin olamadı, dörde bölündü ve alanı tamamen aydınlatmak için çevredeki meşalelere kilitlendi.

Yeraltında ve görünüşte çok daha tekinsiz bir yerde olmasına rağmen, içerisi Aurialis'in tapınağına ürkütücü bir şekilde benziyordu. Yine de ortayı boyayan Dakodas'ın işaretiydi ve onu çevreleyen parlak bir ışın parlayan güneş değil aydı.

Tepenin ardında Faythe podyumu gördü ve rahatlayarak inledi.

Tek yapması gereken ona ulaşmak, harabeyi ortadan kaldırmaktı ve bunu başaracaktı. Ondan sonra ona ne olduğu önemli değildi.

Ayaklarını sürüyerek ilerlerken yanan yarasını kavradı, her adımda bir ton ağırlık hissediyordu, sanki Cehennem'in iddiasının pençeleri ayak bileklerini kavramış, o podyuma ulaşamazsa sonsuza dek ona eziyet edecek başarısızlıkla birlikte onu da götürmeye kararlıydı. Teninin her yeri kaygandı, nefesleri ateş ve buzun savaşı gibiydi.

Sadece birkaç adım daha.

Çok uzak görünüyordu. Çok uzak.

Sadece birkaç tane daha.

Gevşek eli sabit durmak için podyuma uzandı. Başı öne düşerken nefes almak ve odaklanmak için durakladı. Doğrulamak için tüm gücünü harcadı. Doğrulduğunda Faythe'nin gözleri irileşmiş, kalbi durmuş bir halde kürsünün etrafında süzülerek önde duruyordu.

Süzülüyordu çünkü artık uyanık olduğundan emin olamıyordu. Tüm bunların çarpık bir hayal ya da çarpıtılmış bir gerçeklik olmadığından. Faythe gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar kırıştırdı, gördüğü şeyin gerçek olduğunu anlayamadı. O baktıkça ve baktıkça dünya altından parçalanıyordu...

Harabenin olması gereken yerdeki oyukta. Orada değildi.

"Bir şey mi kaçırdın?"

Faythe'nin gözleri ona katılan sese takıldı. Figür yana doğru düştü. Hayır, düşen Faythe'ydi. Dizlerinin bağı tamamen çözülürken avuçları taşa çarptı. Acıyı hissetmedi. Faythe şok halindeyken hiçbir şey hissetmiyordu.

"Sana hayranım." Bulanık görüşünü zeminin soğuk arduvaz taşına sabitlerken ses yaklaştı. Nefes almakta zorlanıyordu. "Hayatta kalmak için verdiğin mücadele gerçekten olağanüstü. Bu uğurda kanınızın dökülmesi tam bir trajedi. Kaderin çarpık mizahını tanımlamak için acımasız belki de çok yumuşak bir kelime."

Bir çift siyah çizme görüş alanına girdi ve ardından karanlık fae onun hizasına çömeldi. Faythe tam bir yenilgi ve bitkinlik içinde gözlerini Zaiana'ya kaldıramadı. Görüş alanına bir eşya getirilmeden hemen önce bir hareket titremesi yakaladı. Faythe'nin gözleri, zaten ne olduğunu tahmin ettiği şeyi net bir şekilde görece kadar odaklandığında, kısa bir hıçkırık çıkardı.

"Nasıl bir yıkım yaşadığımı düşündün Faythe?"

Kandırılmıştı. Bunca zaman... Aurialis onu buraya tek bir amaç için yönlendirmiş, *itmmişti*. Faythe beynini zorladı ama Aurialis'in talimatlarını doğru hatırladığını biliyordu. Yükselişi durdurmak için tapınak harabesini kaldırım.

Faythe, Yaşam Ruhu'nun Dakodas'ın tapınağındaki harabenin çoktan kaybolduğunu bilmediğine bir an bile inanmak için aptal olmak gerekirdi. Bu hiç mantıklı değildi. O anda hiçbir şeyin anlamı yoktu ve Faythe o kadar ileri gitmişti ki, karanlığa düşmeye o kadar yakındı ki, sahip olduğu tek şey yenilgiydi.

Artık umursamıyordu.

Ruhlar hakkında, diyarlar hakkında. Krallıklar ve krallar hakkında. Savaş ve kader. Faythe'nin şu an tek umursadığı şey oydu.

Son anlarına girdiğini fark ettiğinde, zihninde en ön planda beliren kişi Rey lan oldu. Onun için olduğu her şey, onun için yaptığı her şey için Faythe son düşüncelerini ona borçluydu. Ve bunu yaparken, bir anlığına da olsa, kendini affetmişti.

Zaiana ayağa kalktı ve Faythe'nin etrafından dolaşarak podyumun önünde durdu. Faythe kendini yerdeki umutsuzca zayıf durumundan kurtarabilse bile onunla mücadele edemezdi.

Faythe kaybetmişti.

"Bunu başarısızlık olarak görme," dedi Zaiana, Faythe'nin hâlâ duyacak kadar bilinçli olup olmadığını umursamadan, onun düşüncelerini yankılamasına. "Dünyayı daha iyi hale getirmek için kullanılacaksın. Bu bir onurdur. Öyle görünmese de, hayatının boşa gitmediğini bil Faythe Ashfyre."

Taşın taş sürtünme sesini belli belirsiz duydu ve Zaiana'nın ne yaptığını ve harabenin yerine döndüğü anı anladı. Faythe uzun ve keskin bir nefes çekti.

Sırt üstü düşerken, tüm vücuduna yayılan enerji patlaması onu o odadan tamamen uzaklaştırdı. Bir ışık boşluğunda asılı kaldı. Ateşi söğümüştü. Sonra düşmeye başladı. Ve düşüyordu. Ve düşüyordu.

Tuttuğu o uzun nefes, şimdiki zamana geri düşerken bir anda içinden çekildi. Kavisli sırtı bir kez daha serin taş a düştü. Işık, karanlık mağarayı yeniden berraklığa kavuşturmak için dağıldı.

Sonraki birkaç nefesi acısız bir mutluluktan ama cehennem bir kez daha üzerine çökmeye başladığında bu mutluluk kısa sürdü.

"Fazla zamanımız yok." Zaiana düşüncelerini dile getirdi. "Ayağa kalk."

Faythe hareket etmedi, hâlâ kendisinden dağılan doğaüstü enerjinin hızlı dalgalanmasını inceliyordu. Orada, karanlığın ve ölümün merhametine kalmıştı.

Ceketini sertçe kavrayan biri tarafından oturur pozisyona çekildi. Faythe'nin başı, baş dönmesi dalgasıyla birlikte gevşekçe geriye düştü. Karşı koymadı ya da itiraz etmedi. Zaiana, Faythe'nin kendi ağırlığına dayanamaması en büyük talihsizlikmiş gibi sinirli bir homurtu çıkardı. Faythe, Zaiana onu nereye götürmeyi düşünüyorsa oraya sürüklenmeye hazır dı.

Şaşırtıcı bir şekilde, karanlık fae bir kolunu arkasına bağladı ve Faythe'yi ayağa kaldırırken tüm ağırlığını alarak gerildi. Faythe hareket ettiklerinde bir ayağını diğerinin önüne koymaya çalıştı -daha doğrusu, ayaklarını sürüyerek. Zaiana onu zayıf ve sayıklayan haliyle utanç verici bir şekilde çok daha kolay sürükleyebilirdi.

Fazla uzaklaşmadılar ve Faythe dizlerinin üzerinde dik durmayı başardığı yere indirildi ama başı öne eğikti. İşte o zaman altındaki siyah işaretleri fark etti: Dakodas'ın sembolü üzerinde eğilirken ay ışığında parıltıyan, karanlık bir yanardönerlik. Öne düşme arzusuna karşı Faythe parçalanmış gücünün her zerresini başını geriye eğmek için kullandı.

Baktığı gerçek ay değildi. Tıpkı Işık Tapınağı'nda parlayan gerçek güneş olmadığı gibi. Ama dışarıda yaşanacakları tersten taklit ediyordu. Güneş tutulması. Karanlık bir küre yavaşça ayın görkemli parlaklığına yaklaşıyor, onun güzelliğini bütünüyle yutmaya hevesleniyordu. Muhteşemdi.

Faythe boynu boyunca uzanan metalin serinliğini hissetti ama Zaiana'nın bıçağının tehdidi karşısında irkilmedi ya da korkmadı. Hatta acısı sona ermek üzere olduğu için rahatladığını bile hissetti. Gözlerini aydan ayırmıyordu; bu manzara ona her zaman Reyln'ı hatırlatıyordu. Gümüş saçları ve safir irislerinin gece gökyüzünü. Faythe Jakon ve Marlowe'u, birbirlerine sahip oldukları için hayatlarının ne kadar mutlu ve dolu olacağını düşündü. Nik ve Tauria'yı düşündü, hükümdarlık rollerinde zafer kazanacaklarını biliyordu. Babasını ve onun kısa ama değerli anılarını düşündü. Annesinin masum mutluluk ve özgürlük dolu ilk yıllarını düşündü. Ama her zaman ona, Reyln'a geri döndü, çünkü bu hayatta olmak istediği tek şey... onunki idi. Hiçbir şeyi hak etmediğini düşündüğünde her zaman sahip olacağı bir şey.

"Bu şekilde olmak zorunda olduğu için üzgünüm." Zaiana'nın sesi sessizdi, kelimelere sinmiş belli belirsiz bir hüznün Faythe'nin bakışlarını yukarı çevirip arkasından ona bakan ametist çekirdekleri yakalamasına neden oldu. İfadesi hüznü yansıtmıyordu ama bir rahatsızlık kırıklığı barındırıyordu. Soğukluk ve acımasızlığın altında... Faythe karanlık fae'nin pişmanlık ya da vicdan azabından tamamen yoksun olmadığına inanıyordu.

Faythe'nin dudakları aralandı, bakışları tutulma başlarken ona kaydı. "Seni affediyorum."

"Senden af dilemedim."

"Biliyorum."

Faythe yanıyordu. Kanı kaynıyor, teni terden kayganlaşıyordu. Gözleri kapandı ve bitmesi için *yalvarmaya* çok yaklaştı. Zaiana'nın canını almaya hazır kılıcı kullanması için. Zihni sakinleşmeye başladı. Son nefesini vermeye hazırlanırken panik onu serbest bıraktı. Mutlu, acısız bir unutuş ona kollarını açtı. O hazırды.

Faythe bıçağın baskısını hissetti ama keskin kenarı derisinin yüzeyini kırarken acıyı hissetmedi. Karanlık, üzerindeki ayın okşayışının parçalarını iptal ederek üzerine yuvarlandı.

"Zaiana!"

Karanlık fae'nin adı, ölüm vaadiyle sarmalanmış bir dur çağrısıydı. Sesle birlikte Faythe'nin omurgasına bir ürperti yayıldı ve uyandı. Bu kelimeyi kaplayan kötülük ve ölümcül tehdit tüylerini diken diken etti. Ondandır hiç böyle bir ses tonu duymamıştı. Tüm gücüyle gevşek başını dikleştirmeye çalıştı ve bulmayı umduğı gözlerle karşılaştığında... Faythe soğuk bir dehşete kapıldı.

Rahatlaması, hatta sevinmesi gerekirdi ama Reyland'a bakarken onu boğan tek şey korku ve kalp acısıydı. Faythe gözlerini kırptırdı. Uzun ve sert. Onun gerçek olup olmadığını ya da bunun başka bir illüzyon olup olmadığını merak etti. Son anlarında bir hile ve eziyet.

Sonra içindeki hafif serin esintiyi hissetti; hızla düşerken ona yardım etmeye, onu yakalamaya çalışıyordu. Ama bu, öfkeli bir cehenneme karşı alınan kısa bir nefes gibiydi.

O gerçek. O burada.

Reyland öylesine çığ bir öfke taşıyordu ki. Sert ve katı duruşuyla Zaiana'ya bir ok doğrulttu. Nefesleri hesaplı ama sertti. Gözleri karanlık fae'yi bir ölüm işaretiyle sabitlerken hiç merhamet göstermiyordu.

"Burada olmamalısın." Faythe kelimelerin ayırık dudaklarından yüksek sesle çıkıp çıkmadığından emin değildi ama Reyland duymuştu.

Gözleri bir an için ona kaydı ama bu, taktığı ölümcül maskenin altındaki sıkıntıyı görmesi için yeterliydi. Bu yüzden tüm varlığıyla onun burada olmamasını diledi, sadece onun ölümünü izlemekten kurtarmak için bile olsa. Onsuz geçireceğı günlerde bu yükü taşımayı hak etmiyordu.

Reyland'ın gözleri tekrar Zaiana'daydı ve ona hitap ederken sesinde merhametli hiçbir şey yoktu. "Eğer ona zarar verirsen-" Birkaç sakinleştirici

nefes alıyor, öfkesi odada elle tutulur bir güç haline geliyordu.

"Saklanabileceğin hiçbir yer yok. Kaçabileceğin bir mesafe yok. Seni bulacağım. Ve bulduğumda, benden korkacağın şey ölüm olmayacak, ama yalvaracağın şey de bu olacak."

Bir ürperti teninin her santimini kapladı. Faythe boğazındaki bıçağın hafifçe gevşediğini hissettiğini düşündü. Reyhan'ın sözü tüyler ürperticiydi. Kalbini paramparça etmişti... çünkü bunu yapacağını biliyordu. Eğer burada karanlık fae'nin eliyle ölürse, bu söz yerine getirilene kadar rahat etmeyecekti. Belki o zaman bile.

Faythe, Zaiana'ya yalvaracak ya da Reyhan'a gitmesi ve onun ölümüne tanık olmaması için yalvaracak kelimeleri bulamadı. Zaiana'nın kılıcıyla ya da büyüünün ateşli pençesi altında, fazla zamanı kalmamıştı.

Hançer bir kez daha boğazına sıkıca bastırıldı ve keskin bir acı yaydı. "İster inanın ister inanmayın, bu tür sözleri daha önce de duymuştum," diye cevap verdi Zaiana. Alaycı ya da kötü niyetli değildi ama sesi o kadar bağımsızdı ki monotonlaşmıştı. "Yine de konuşanlarla alay etmek için yaşıyorum."

"Özür dilerim."

"Yapma," diye yalvardı Reyhan. "Bunu veda eder gibi söyleme."

"Veda etmiyorum..." Tanrım, canı yanıyordu, kalbi patlamak üzereydi. "Çünkü bu hayatta ya da bir sonraki hayatta, seni her zaman bulacağım."

"Lütfen," diye yüksek sesle konuştu Reyhan. Yay üzerindeki gergin tutuşu gevşerken, öfkesi saf çaresizliğe dönüşürken Faythe'ye değil. "Onun yerine benim canımı al."

"O olmalı," dedi Zaiana, belli belirsiz bir pişmanlık tonuyla. "Yükseliş için yeterli ruhani kana sahip tek kişi o." Sonra sesi Faythe'ye doğru yöneldi. "Doğduğun gün işaretlendin. Daha ilk nefesini almadan avlandın. Marvellas senin doğuşunu biliyordu, tarihi tekrar edebilecek tek kişinin sen olduğunu biliyordu. Gerçek bir varis, Mordecai'ı yetiştirmek için gereken şeydi ve Dakodas'ı yetiştirmek için de gereken şey olacak. Neden geldin Faythe? Uzak durabilirdin, sessiz kalıp saklanabilirdin, yine de günlerinin başlangıcından beri kurulan katliam tuzağına doğru yürüdün."

Buraya yönlendirildim. Aurialis. Hepsi bir numaraydı. Faythe onun inançsızlıkla başını salladığını düşündü ama o anda orada olmadığı için emin olamadı. "Sadece yapman gerekeni yap, Zaiana."

Kaybetmişti.

"Hayır!"

"Reylan," diye inledi Faythe. "Lütfen..." Ona gözleriyle yalvardı; aralarındaki o açıklanamaz bağın gerdiği ve acı içinde ağlayarak onu kırılma noktasına doğru sürüklediği her şeyiyle. Ona gitmesi için yalvardı. Başka tarafa bakması için. Bunun onun kaderi olduğunu ve onun suçu olmadığını kabul etmesi için.

Birlikte gördükleri hayatı hak etmişlerdi. Yine de ne üzgün, ne kızgın, ne küskün ne de intikamcı olabiliyordu. Hissettiği tek şey... minnettarlıktı. Faythe bu dünyada geçirdiği kısa süre için bile minnettardı. Hak etmediği halde kendisine sarılan sevgi için bile minnettardı. Jakon ve Marlowe için. Nik ve Tauria için. Onu kabul eden ve takip eden herkes için. Ama hepsinden *önemlisi... ona* minnettardı. Ondan, onun *için* hissettiği sevgi, ödünç aldığı zamanın her anına değerci.

Tepesinde, bir zamanlar onu çevreleyen parıltı tamamen gölgelenmişti. Zamanı dolmuştu. Başarısız olmuştu.

Faythe gözlerini onu alıp götüren safir havuzlardan ayırmadı. Reylan -çelik savaşçı, hayatta kalan, onun gücü- dizlerinin üzerine çökmüş, onun önündeki pozisyonunu yansıtıyordu. Dudakları kıpırdadı ama Reylan onun sözlerini duyamadı. Artık onu içinden de duyamıyordu. *Aman Tanrım*, artık onu *hissedemiyordu*. Faythe onun çaresiz gözlerini kırpmadan tuttu, etrafındaki silik renklerden başka bir şeye dönüşmeyen diğer hareketleri kaydetmedi. Gece gökyüzünden başka bir şey görmüyor, gökyüzünün verdiği affı kucaklıyordu.

Göğsünde yakıcı bir acı patladı ama bu Reylan'ın son, perişan bakışına tanık olmanın verdiği ıstırabın yanında ikinci plandaydı. Faythe ondan özür diledi. Tekrar tekrar. Son nefesini verene ve karanlık düşerken onu yakalamak için kollarını açana kadar... o safirleri bir sözle tuttu.

Faythe her zaman, her diyarda ve her seferinde, onlara giden yolu bulacaktı.

BÖLÜM 60

Zaiana

ZAIANA ölümün ve karanlığın yaratığıydı. Ona merhamet etmemesi öğretilmiş, zayıflardan kazanılacak bir şey olmadığına inandırılmıştı. İnsan ve Fae duygularının kendilerini tüketmesine izin verdiler.

Fae savaşçısının dizlerinin üzerine çöküşünü, onu mutlak merhametine teslim eden bir güce boyun eğişini izlemek, şimdiye kadar tanık olduğu en aptalca şeydi. Aptalca... yine de Zaiana onun için hâlâ göğsünün *sıkıştığına* inanmaya cesaret etti.

Aşk. Saçma bir kavramdı. Birinin duygularını bir başkasına bağlamak, onları sonsuz işkence ve manipölasyon biçimlerine açıyordu. Birbirlerinden; yabancılardan. Aşk lanetleyiciydi. Ama aynı zamanda bir bağışlanmaydı.

Bunu gözlerinin önünde gördü: Faythe son anlarında huzur bulmak için savaşçıya olan aşkına tutunmuştu. Rey lan da ona olan aşkını, ruhunu paramparça etmiş gibi saklıyordu.

Zaiana asla hissedemeyeceğini düşündüğü bir şey hissetti.

Kalp ağrısı.

Göğsünde bir hareket olduğuna bile inanabilirdi, eğer bu mümkün olsaydı, aralarındaki bağın akımını ne kadar güçlü hissettiğine göre. Uzak bir anı, zihninin çelik bariyerini acımasızca aştı, bir zamanlar dizlerinin üzerindeki vahşi savaşçı kadar umutsuz ve yalvarır görünüyor olabilirdi.

Sonra Zaiana yapacağını hiç düşünmediği bir şey yaptı.

Bıraktı.

Kılıcını çıkararak bir adım geri çekildi. Sınırlarının ötesinde tükettiği büyü yüzünden başka bir ölümcül güç tarafından sonunun gelmesine saniyeler kalmış olan Faythe'yi kurtaramayacaktı. Zaiana tam bir aptaldı. Bir hiç uğruna her şeyini feda ediyordu. Onlara hiçbir şey borçlu değildi. Ama Reyhan'ın yüzündeki belli belirsiz rahatlamayı görünce pişmanlık duymadı.

Başarısızlığı yüzünden öldürülecekti, hatta belki de Yüce Lord'un eliyle. Ama önce onu bulması gerekecekti. Zaiana kaçabilirdi. Bu mağaradan ayrıldıktan sonra yapması gerekebilecek eylemlerin ani bir telaşı ona her şeyi unutturdu. Sadece Tynan'ı ve diğerlerini geride bırakmayı hayal ettiği için içinde bir sızı vardı. Bu onun başarısızlığı, zayıflığıydı ve bunun sonuçlarına tek başına katlanacaktı.

Tutulma neredeyse sona ermişti. Fırsat penceresi - özgürlük penceresi -O kadar hızlı kapanıyordu ki artık kararından dönmek için çok geçti. "Eğer onu sen öldürmeyeceksen, sanırım ben öldüreceğim."

Zaiana'nın kafası tapınağın girişine doğru kaydı ama Maverick çok hızlı hareket edip, gözleri fal taşı gibi açılmış Reyhan'ın yanından geçmeden önce onu zar zor görebildi. Maverick Faythe'nin arkasındaydı, bıçağını çekmişti ve bıçağı insanın göğsüne saplamadan önce hiç tereddüt etmedi, düşünmedi ya da merhamet göstermedi.

Zaiana bu manevrayı anlamaya çalışırken zaman durmuştu. Bir kez göz kırptı. İki kez. Maverick bıçağı çıkardı. Faythe bedeni yere düşmeden önce tek bir acı sesi bile çıkarmadı. Zaiana şok içinde ona bakarken cansız bedeninin yere çarpma sesini duymadı. Altından kıpkırmızı kan akıyor, keskin ve tatlı kokusu odayı dolduruyordu. Zaiana işitme duyusunu tekrar kalın, çınlayan sessizliğe ayarlarken buna bir tepki vermedi.

Böylesine düzensiz bir ritimle atıp duran tek kalp atışı Reyhan'ınkiydi.

Faythe...

Gümüş saçlı savaşçının ruhunu parçalayan acı dolu çığlığı omurgasını dikleştirmeye yetti ama dizlerini zayıflattı. Öne doğru düştü, avuçlarını açmıştı, sanki ölüm onu da parçalamıştı. Hava buz gibi soğudu ve kadının gözlerinin arkasında hafif bir sızı belirirken, vücudundaki tüm tüyler diken diken olup onu izledi.

Maverick buna hiç tepki vermedi. Faythe'nin kılıcını kaldırdı. Kabzasındaki taşın içinden bir ışık huzmesi fırladı. Bir kumaş şeridini yırtarak, eli Niltain Steel'in uzunluğunun etrafında kıvrılmadan önce bıçağı hızla sardı. Sonra Riscillius'u içinde uzatarak daire işaretinin dışına çıktı ve ışık lazeri girişin üzerindeki taş hedefe bağlandığında...

Etraflarında beyaz bir parlama patladı.

Zaiana irkilerek gözlerini delici ışığa karşı korudu. Işığın onları sarmaladığı merkezden eterik güç dalgaları yayıldı. Bu hem acı hem de güçtü. Karanlık ve kaosla iç içe geçmiş sihir ve mucize dalgaları. Zaiana böyle bir güce -gerçek formu olmayan bir varlığa- boyun eğmek istedi.

Saniyeler dakikalar gibi geliyordu. Zaiana gözlerini kısarak çevresine baktı. Işığın boşluğundan bir şekil ortaya çıkmaya başlayana kadar her şey son derece parlaktı. Ötede yatan şey ile sıradan, sıradan dünyaları arasındaki perdenin tam içinden geçerek, karanlığın ve gücün, zafer kazanmış ölümün bir figürü ortaya çıktı.

Ay Tanrıçası. Ölüm Ruhu'nun ta kendisi. Dakodas onun önünde durmak için yükseldi.

Zaiana böylesine yüce ve kudretli bir varlığa saygı göstermek zorunda kalarak tek dizinin üzerine çöktü. Yanındaki Maverick de aynısını yaptı, ikisi de başlarını öne eğdi. Zaiana birinin önünde durmaya *layık olmadığını* hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Dakodas içinden geçtikten sonra ışık pusulası düşmedi. Faythe'nin bedeni pusulanın içinde kaldı ve Zaiana kısa bir an için içindeki burkulmayı kabul etti. Pişmanlık. Arkadaşları vedalaşmak için bile onun bedenine sahip olabilecekler miydi? Faythe Zaiana'nın düşmanı olsa da, onların bu dileğini yerine getirebilirdi.

"Zaiana Silverfair."

Bir ürperti vücudunu en keyifli şekilde sardı. Zaiana gözlerini yukarı dikti ve onları daha önce olma ayrıcalığına sahip olduğu en yıkıcı derecede muhteşem varlığa kilitledi.

"Ayağa kalk, çocuğum." Sesi senfonikti, etrafında belli belirsiz dolaşan gölgeler gibi bir okşayıştı. Onunla birlikte hareket ediyordu.

Zaiana Dakodas'ın emrettiği gibi yaptı, efsane ve mitlerin Büyük Ruhu ile yüz yüze geldi. Halkının Tanrıçası. Dakodas ona doğru yürüdü.

Hayır, *süzülmek* hareket etme şekline daha uygun görünüyordu. Elbisesinin siyah dalgaları sanki gölgelerden yapılmış gibi görünüyordu. Güneşe göz kırabilecek bir karanlık.

"İyi iş çıkardın." Dakodas gözlerini Maverick'in hâlâ diz çöktüğü yere dikti. "İkiniz de. Beni yüzüstü bırakmayacağınızı biliyordum."

Zaiana sertçe yutkundu. Başarısız *olmuştu*. Yapmakla görevlendirildiği tek görevde. Eğer Maverick gelmeseydi...

Dakodas Maverick'in yanına gitti. Uzun, ince bir el yüzüne doğru uzandı, çenesinin altından kıvrıldı ve ayağa kalkması için ona rehberlik etti. Zaiana bu dokunuşun onu neden rahatsız ettiğinden emin olamıyordu. Maverick Ruh'un övgüsünü hak ediyordu; ama o hak etmiyordu.

"Şahsen daha da çekici," dedi, gözleri Dakodas'ın yüzünün her santimetresini içip uzun bedeninde gezinirken yüksek sesle söylenmiş gevşek bir düşünceydi. Dakodas'ın arzulu bakışları üzerinde oyalanırken Zaiana'nın yumruklarının kendiliğinden sıkılması çileden çıkarıcı ve çelişkiliydi.

Arkalarındaki hareket hepsinin dikkatini çekti, ardından kesik havanın hızlı ıslığı duyuldu. Karanlık fae'lerden hiçbiri kıpırdamamasına rağmen atılan ok hedefini bulmamıştı. Ok havada asılı kalmış, Dakodas'tan sadece bir adım ötede bir gölge sarmaşığı tarafından yakalanmıştı.

Reylan çoktan bir ok daha yerleştirmişti, atışı tekrar denemesine bir nefes kalmıştı. Sonra gölgeler bileklerini sarmak için uzandı, dumandan bir kol boğazını çevreledi ve Dakodas onu tutarken boğuldu. Gözleri Ruh'a kaymadı. Ya da Zaiana'ya, gerçi o olmalıydı. İnsanlığın ötesinde olan o alev alev yanan safir gözler Maverick'e sabitlenmişti. Faythe'nin canını alan kişiye.

Arkadaşı buna tepki vermedi, fae'nin ona yaptığı işareti kabul ederken en ufak bir p i ş m a n l ı k ya da üzüntü belirtisi göstermedi. Yerine getirilinceye kadar asla sona ermeyecek olan tüyler ürpertici bir sonun vaadi. Maverick bunu kabul etti ve sonra Dakodas'a döndü.

"Arkadaşları çoktan buraya doğru yola çıkmış olabilir." Ses tonu çok mesafeliydi, tek bir duygu bile yoktu. Maverick Zaiana'ya **h i ç** bakmadı.

Dakodas, "Haklısın, yapacak çok işimiz var," demeden önce uzun ve zarif bir nefes aldı. Ona döndüğünde, ağzının kıvrımı usta bir baştan çıkarıcınıninkine benziyordu. Maverick ona karşılık verdi,

ve bu ince flörtleşmeye tanıklık ederken midesindeki küçük düşüş kendisi için bile şaşırtıcıydı. "Harabemi getirin."

Maverick onun dediğini yapmak için harekete geçti.

Zaiana o kötü şeyi tutma düşüncesine katlanamıyordu ama yükseliş tamamlanmış olsa bile o hâlâ ölümcül bir silahtı. Zaiana'nın hayatını nasıl kullanılacağını öğrenerek geçirmek zorunda kaldığı, birçok kez canını almaya çok yaklaştığı bir silah.

Dakodas'ın gölgeleri fae savaşçısını bir anda serbest bıraktı. İkinci bir saldırı denemedi. Karanlık fae'ye hiç bakmadı. Gözleri Faythe'nin bedenini içinde tutan ışık pusulasına sabitlenmişti, yüzü o kadar kopuktu ki yaşayan bir ölüyü izler gibiydi. Kendisinin de aynı sonla karşılaşp karşılaşmayacağını umursamadan, perdenin içinden geçmeyi düşünürken bir hayalet gibiydi.

Zaiana acınası bir an için bir insan için bu kadar çok şey ifade etmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. Hayatta ve ölümdede.

Odadaki en karanlık iki güç, hafif eğlence dozları bitmiş ve can sıkıntısı onları ele geçirmiş gibi çıkışa doğru süzüldü. Zaiana duraksadı, gözlerini perdeye doğru yavaş ve boş adımlarla ilerleyen fae'den ayıramadı.

Zaiana takip edebileceğinden çok daha fazla sayıda ölüme tanık olmuştu. Pek çok kişinin ölümüne *sebepti*. Yine de bu... farklıydı. Bir başkasının dünyasının gözlerinin önünde paramparça oluşunu izlemek tuhaf bir duyguydu. İçini ürperten ve midesini bulandıran duyguların ne olduğunu çıkaramıyordu. Böylesine güçlü ve vahşi bir fae'nin tamamen bir hiç h a l i n e geldiğini görmek tuhaf bir manzaraydı.

"Zaiana."

Maverick'in söylediği isim karanlık bir okşayış gibi yayıldı. Bakışlarını ona çevirdiğinde, Ölümün Ruhu'nun onun gözlerinde dalgalanan hafif bir yalvarış notasını fark edip etmediğini merak etti. Tapınağın kapısında durduklarında onu takip etmesi için ikna etti.

Zaiana omurgasını dikleştirdi ve gözlerini sertleştirdi. Çok karanlık ve yalnız bir yere doğru tünel açmak için sakinleştirici üç nefes aldı. Hiçbir his ya da duygu tanımayan bir yere. Zaiana onlara doğru ilk adımlarını atarken kendisinden beklenen her şeye dönüştü. Maverick ve Dakodas ayrıldılar.

Onu girişte, sırtı fae'lere dönük bir şekilde durmaya zorlayan şeyin ne olduğundan emin olamıyordu. Kıpırdamadan durdu, biri hariç tüm duyuları iptal etti. Öyle ayarlanmıştı ki

tam olarak son bir kez. Savaşçının kalbinin her atışında kırık bir şeyler vardı. Bunu da duymazdan geldi, tünel kazmaya ve beklemeye devam etti. Ta ki...

Bu imkansızdı.

Zaman yavaşladı.

Arkalarındaki ışık bir anda azaldı ve kulakları geri çekilerek çevreyi bir kez daha içeri davet etti. Savaşçı ayaklarını sürüyerek Faythe'nin gevşek bedeninin olması gereken yere doğru gitti.

Zaiana yavaşça başını çevirdi. İnsanın hareket etmeyen formuna baktı. Emin olmak için baktı ve dinledi. Reylan onun hayalet formunu dizlerinin üzerine yatırmıştı ve bu, onu sonsuza kadar rahatsız edeceğini bildiği ürkütücü bir manzaraydı. Sonra gözleri ona kaydı ve paylaştıkları geniş bakış...

Zaiana onu bu ıssız halde terk etmek niyetiyle arkasını döndü. Ancak daha ilk adımını atar atmaz sesi sadece onun duyabileceği bir sessizliğe büründü.

"Sakın bırakma."

BÖLÜM 61

Faythe

NO ACI. SES YOK. HİS YOK. Yük yok.

Ölüm, geçip giderken böyle bir uyuşukluk bahşetme nezaketini gösterdi.

dünyalar.

Faythe ağırlıksızdı. Özgürdü.

Gözleri, içinde asılı kaldığı boşlukta hiçbir şey göstermiyordu. Sessizliğin ve huzurun diyarında biraz daha kalmak istediğinde ne için ya da bir sonraki adımda ne olacağını bilmiyordu. Yine de bir şekilde biliyordu...

Burası öbür dünya değildi. Henüz değildi.

Faythe oraya gitmek için neden kendini bırakamadığını anlamaya çalıştığında, bunu hissetti - ruhuna yapışmış bir bağ, o kadar ince gerilmişti ki kopmaması bir mucizeydi. Bu onun bir sonraki âleme tamamen geçmesini engelliyordu ama Faythe kurtarılmak istediğinden emin değildi.

Uzakta belli belirsiz bir siluet belirmeye başladı ve Faythe ılık boşluğunda ilk gerçek duygusunu hissetti. Tedirginlik. Doğruldu ve bekledi. Eğer Ölüm Ruhu Faythe'nin geride bıraktığı dünyanın başına bela olmak için görevini bıraktıysa, ona diyarlarda rehberlik etmek için başka kimin geleceğini merak ediyordu.

Bu bir sürpriz olmamalıydı ama Faythe ortaya çıkan kişinin görüntüsü karşısında şaşkına döndü. Aurialis, sanki etraflarını saran ışıktan doğmuş **g i b i** tüm berraklığıyla ortaya çıkarken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Birdenbire tüm anılar ve duygular üzerine çöktü. Faythe ne düşüneceğini ya da hissedeceğini bilmiyordu. O ölmüştü. Her şeyin üstündeydi,

suçluluk

hissetti. *Oh*

Tanrım.

Reylan onun ölümünü izlemişti. Bu tarifsiz bir acıydı, çünkü biliyordu ki eğer o burada ve kendisi orada olsaydı...

Faythe'nin dizlerinin bağı çözülmek üzereydi. Yaşam Ruhu'na bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı; kendisine ihanet eden kişinin gözlerine bakıp bakmadığından emin değildi ama öfkeye de yer yoktu.

"Başarısız oldum." Mutlak inançsızlığın fısıltısı göğsünde sıkılaştıran bir acıya dönüştü. Ama bu küçük bir teselliydi; hâlâ *hissedebiliyordu*. Bunun ne anlama geldiğinden emin olamıyordu.

Aurialis yine de başını salladı. "Hayır Faythe, tam olarak olman gereken yerdesin."

O kadar çarpıktı ki Faythe onun ifadesini eğlenceli buldu. "Her şey bitti." "Daha yeni başladı-"

"Ben öldüm!"

"Dönüşüm geçiriyorsun."

Faythe gözlerini kırptırdı ve geri çekildi. "Ben-ne?"

Ruh o kadar sakin, o kadar derli topluydu ki Faythe'nin zihninde dalgalanan tüm duygularla tam bir tezat oluşturunuyordu. "Gel Faythe." Aurialis dönüp uzaklaşırken onu takip etmesini işaret etti; boşluk uçsuz bucaksız ve sonsuz görünürken hiçbir şeye doğru gitmiyordu.

İtiraz edecek enerjisi yoktu. Kaybedecek ve kazanacak hiçbir şeyi yoktu. Faythe'nin ayakları Ruh'un peşinden gitti, eğer onu perdenin arkasından Öbür Dünya'ya götürüyorsa, bunun bu ürkütücü ışık alanından daha iyi olacağını düşündü.

Aurialis, "Hayatın boyunca olduğuna inandığın şeyden çok daha fazlasın," diye söze başladı ama yan yana yürürlerken ona bakmadı.

Faythe, Ruh'un soğukkanlı ifadesini izledi ama sonra gözüne ilk renk ve hareket titreşimi çarptı. Etraflarında beliren şey karşısında küçük bir nefes aldı. Hareketli görüntüler. Birçoğu ve Faythe her birinde yer alıyordu. Anılar. Yine de kendini izlerken o n u n bakış açısında değillerdi. Çok genç olduğunu hatırlayamadığı günlerden bugüne kadar. Faythe ilk yıllarında annesiyle birlikte yaşadığı anıları gördü. Reuben'le birlikte büyüdükleri zamanları. Jakon'un yanında geçirdiği uzun yıllar. Nik'le yaptığı maskaralıklar, Marlowe ve Tauria ile olan arkadaşlıkları. Eğitim günlerinden ve karanlık günlerinden. Faythe onunla olan birkaç anıyı gördü

Babam ve Rhyenelle'deki her yeni arkadaşım. Kyleer, Izaiah, hatta Livia. Karanlık Fae Zaiana ile olan savaş. Sonra *onu* gördü. Reylan'ı görünce Faythe'nin kaşları çatıldı.

"Yolunuzun kesiştiği ve sizinle bağ kuran her insanın kim olduğunuzun şekillenmesinde bir rolü vardır. Bilgi, cesaret, bilgelik, güç, dayanıklılık, karanlık ve aydınlık; siz bunların hepsinden oluşuyorsunuz. Ve her biriyle birlikte bu savaşta hala bir şansımız var. Kız kardeşlerime karşı olan savaşta."

Faythe gözlerini anılardan alamıyor, geride bıraktığı her birini düşündükçe göğsünün sıkıştığını hissediyordu. "Anlamıyorum," diye zar zor fısıldadı. "Kaybettik. Ben öldüm."

Bu düşünce, diğerlerinin arasından bir sahneyi ön plana çıkardı. Faythe ağlamasını bastırırken eliyle ağzını kapattı. Reylan'ın parçalanmış görüntüsü karşısında. Kendisine... cansız. Ardında bıraktığı mutlak yıkımı görünce, aniden tüm üzüntüsü beyaz bir öfke parıltısı tarafından yutuldu.

Öfkeli bakışlarıyla Yaşam Ruhunu hedef aldı. "Harabenin orada olmadığını biliyordun."

Aurialis hiçbir şey söylemedi ama çenesinin hafifçe kalkması bunu doğruluyordu. Faythe'nin burada ne gücü ne de silahı vardı, ama öfkesi hiçbir zaman ikisi olmadan ne yapabileceğinden korkacak kadar elle tutulur olmamıştı.

"Beni kurbanlık koyun gibi buraya çektiniz." Kükredi. "Tam da Marvellas'ın başından beri beni istediği yere!" Faythe'nin umurunda olan kendisi değil, geride bıraktığı acıydı. Aurialis'in sessizliği, "*Neden!*" diye haykırmasına *neden* oldu.

Faythe'yi değerlendirmeye devam ederken Ruh'un gözlerinde pişmanlık gibi bir şey titreşti. "Dakodas geçiş yaptığında türümüzün yasalarını çiğnedi," diye açıklamaya başladı. "Kurban edilmek için senin kanına ihtiyaçları vardı, ama sonuç olarak sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Her kötü doğduğunda-"

"Sırayla onu yok etmenin bir yolu düşünülür."

Aurialis başını salladı. "Marvellas kendi kehanetini durdurduğuna inanıyor olabilir ama kız kardeşlerim seni feda e d e r e k sadece ikisinin de sonunu getirecek gücü yaratmış oldular. Bu savaşın gidişatını değiştirme şansımız var."

Faythe sessiz kaldı. Söyleyecek bir şeyi yoktu. Baş döndürücü inançsızlığını çözmeye çalışırken söyleyecek bir şeyi yoktu.

Faythe'nin hayatının geçişinde yeniden yavaş bir yürüyüşe başladılar. "Dakodas ve Marvellas güçlüdürler ama geçiş sürecinde sınırlıdırılar. Fae formuna büründüklerinde büyük güçlerinden feragat etmiş oluyorlar ama yine de sizin diyarınızdaki hiçbiriyile boy ölçüşemezler ve birlikte durdurulamaz olacaklar." Aurialis'in soğuk mavi gözleri onu iliklerine kadar donduran buzdan hançerler gibiydi. "Sana kadar."

Faythe sertçe yutkundu, içinde ürkütücü bir huzursuzluk duygusu vardı. "Buradan sonra ne yapmam gerekiyor?"

Aurialis başını salladı. "Geri dönmelisin Faythe. Ama bir zamanlar olduğun gibi değil."

"Anlamıyorum."

Ruh gülümsedi. Sıcaklık ve hüznle. "Fazla zamanımız yok. Ruhunu bir sonraki âleme geçmeden önce yakalayan bendim ama eşinin bağı olmadan ikiniz de burada... ve oradasınız. Yine de en güçlü bağların bile kopabileceğini unutmayın."

Faythe zamanın içinde asılı kalmış gibi hissettiği bir nefes aldı. Karnına bir ağırlık çöktü. Bir şafak vakti. Bir uyanış. Farkına varmanın ve aydınlanmanın parlak bir parıltısı. Gözleri kocaman açılmıştı. Hâlâ öyle. Sanki tekrarlayacakmış gibi Aurialis'e sabitlenmişti.

"Ne dedin sen?"

Tek bir kelime. Hayal etmediğinden emin olmak için tekrar duyması gerekiyordu. Aurialis, tam olarak ne yakaladığını bilerek doğruldu.

"Rhyenelle'in Büyük G e n e r a l i , Güney'in Beyaz Aslanı dedikleri kişi ve tarihte bin yıl boyunca savaş ve hükümdarlık hikâyeleriyle hatırlanacak olan kişi... senin ruh eşin Faythe Ashfyre."

Bu kelime bir enerji nabızıydı. Çarpıcıydı. Faythe Aurialis'e döndü ve gözleri bir anının üzerine düştüğünde berraklıkla, farkındalıkla buluştu, doğrudan Reyran'ın gözlerinin çekimine baktı. *Dostum*. Görüşü ezici dozda bir inançsızlıkla odaklanamadı. Bu mümkün olmamalıydı.

Yine de artık inkâr edilemezdi.

"Güç güce cevap verir. Sen Ruhlar'ın çocuğusun Faythe. General, barındırdığı yetenekle daha önce kendisi gibi başkalarıyla karşılaştığına inanabilir ama yanılıyor. O sadece bir Zihinbüyücü değil, çünkü böyle bir yetenek sadece bir başkasının gücünü azaltmak için kullanılır. Başka kimse *alamaz*. Reyran

Arrowwood üç Ruh'tan da güçlü kan bağı kutsamalarına sahip. O, hiçbirimizin tahmin edemeyeceği kadar güçlü bir nadirlik."

Parçalar oradaydı ama şaşkınlığı ve dehşet duygusu içinde Faythe'nin zihni tam bir sonuca varamayacak kadar dağınıktı.

"Siz aynı kılıcın iki parçasısınız. Kabzası olmayan bir kılıç kullanılamaz. Kılıcı olmayan bir kabza unutulmuş bir potansiyeldir. Olabileceğiniz silahla, birlikte dünyayı değiştirebilirsiniz."

Faythe gözlerini kırıştırdı, acaba... belki de daha önce fark etmiş olabilir miydi? Ona olan çekimi; aralarında var olan ve zihninin diğer pek çok tuhaf olasılığı kabul etmekle yetindiği açıklanamaz bağı. Çünkü gerçek, üzerinde durmayı reddettiği ölümcül farklılıklarının ezici kalp ağrısı tarafından gölgelenmişti. Eş olmak o kadar imkânsız bir fikirdi ki, zihni bu düşünceye bir gram bile değer vermemiştir.

Sonra kavram yerleştiğinde dünya üzerine yıkıldı. Bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Çok daha iyisini hak eden özverili savaşçının omuzlarına boğucu bir keder yükü eklemekten başka bir şey değildi. Kazandığını bilmediği şeyi çoktan kaybetmişti. Kız da onu kaybetmişti.

Faythe'nin düşünceleri Aurialis'in sözlerindeki bir başka kilit noktaya geri döndü. "'Geri dönmek' derken neyi kastediyorsun?"

"Size ihtiyacınız olan biçimde geri göndermenin tek yolu Geçiş Büyüsü'dür. Yine de bir hayat için bir hayat talep ediyor... ve benim planım başından beri kendi hayatımdan vazgeçmektir."

Bu düşünceyle göğsünde bir şey acıdı. Aurialis'in ona yaşattığı onca şeye rağmen, önerdiği fiyatı kabul etmeyecekti. Faythe başını sallamak üzereydi ama Aurialis devam etti.

"Bu tamamen bir kurban değil... bunun yerine, sen ve ben bir olacağız, Faythe Ashfyre."

Yüzü tamamen kızardı. "Senin taşıyıcın olmayacağım."

"Yanlışı anlıyorsun. Beni şu anda gördüğün şekil, zihninin benim gerçekte ne olduğumu kavrayabilmesi için sadece bir form. Bir enerji kaynağı; güç. Benim gerçek bir formum, yüzüm ya da bedenim yok. Geçiş sürecinde, kız kardeşlerim görsel dünyevi formlarını tezahür ettirdiler ve bu tür kemik ve et formlarını yaratırken büyük güçlerini kaybettiler. Bu bedenlerde, Ruhani kalıntıların hiçbirini tutamazlar ya da kullanamazlar, çünkü y a p ı l d ı k l a r ı şey budur. Bize ne verecek

Avantajım, seninle kaynaşarak kendimi feda etmeyeceğim. Çağrılacak bir güç olarak içinde yaşayacağım, emrinizle ortaya çıkmadıkça uykuda olacağım. Kontrol ve disiplini öğrenmek gerekecek. Fırtınayı evcilleştirebilecek bir öğretmene ihtiyacın var, çünkü bu olmadan, sana vereceğim şeyle dünyayı yok edebilirsin. Ve bu kontrolde ustalaşarak Üçlü Harabeyi kullanıp ruh portalını açabilecek ve kız kardeşlerimi geri gönderebileceksin. Dünyanın daha önce hiç görmediği bir şey olacaksın. Ama büyük güçle birlikte büyük sorumluluk da gelir çocuğum. Altın kalbini asla gözden kaçırmamalısın, çünkü güç en saf ruhlarda bile karanlığın cazibesini uyandırabilir."

Faythe sözlerinin üzerinde düşündü. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Başını salladı, kaderinin aldığı akıl almaz dönüşü kavrayamıyordu. Gözlerini kaldırdı ve bir kez daha soğukkanlılığının her bir parçasını paramparça etmekle tehdit eden görüntüye takıldı: Reylan, dizlerinin üzerine çökmüş, hareketsiz bedenini kucaklıyor ve ona buradan fısıldayan sessiz yakarışlarda bulunuyordu.

"Bana geri dön."

Yanaklarında ıslaklık vardı ve biliyordu... savaşçıyı dizlerinin üzerinden kaldırma şansı için her şeyi yapabileceğini, her şeyi verebileceğini biliyordu. Onu tekrar hissetmek için. Bu son olamazdı. Hak ettikleri zamanı geçirmemişlerdi. Korku ve belirsizlikle dolu olsa bile, o karanlık yolda onunla birlikte yürümek istiyordu.

Faythe gözlerini Reylan'dan ayırmadan sessizce, "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Sen dövuş, Faythe Ashfyre."

Bakışlarını Reylan'dan ayırma isteğini kendinde buldu ve Aurialis'e döndüğünde Faythe'nin paniği arttı.

"Hayalperestlerin dünyası için yaşıyor ve savaşıyorsun." Ruh'un formu o kadar parlaktı ki Faythe irkilerek gözlerini siper etti.

"Bekle!"

Ama artık çok geçti. Bir ışık parlaması patladı ve Faythe'nin göz kapakları parıltının acısına karşı kapandı. Işık söndüğünde Faythe onları tekrar açtı. Önünde, Aurialis'in bir an önce durduğu yerde, parlak bir ışık küresi *parlıyordu* -hareket ediyordu- sanki güneş onun önünde zaferle parlıyordu. Kehribar, erimiş bir cevher nehri gibi yüzeyinden akıyordu. *Canlıydı*. Bu...

"Sizinle konuşabilecek miyim?" Faythe Aurialis'in parlak gerçek formu karşısında şaşkına dönmüştü. Saf, su katılmamış enerji ve ışıltı. Böyle bir gücün önünde yere kapanmak istedi.

"Senin diyarında değil." Aurialis aynı yatıştırıcı melodiyle, ama her yerde var olan bir yankı olarak konuştu. "Sen hâlâ yaşarken, ben de senin içinde yaşayacağım. Bilinçli düşüncelerin üzerinde etkim olmayacak ve sana yardım etmesi için özümü çağırdığında, kontrol sende olacak. Ama seni tüketmesine izin verirsen, ikimiz de kalıcı sonumuzla karşılaşırız."

Faythe'nin vücudu ürkütücü bir ürpertiyle sarsıldı, taşıyabileceğine inanmadığı bir sorumluluk ve güç duygusu. Ama deneyecekti - onun için ve geride bıraktığı herkes için. Yenilgiye boyun eğmek isteyen her şeye rağmen Faythe sakinleştirici üç nefes aldı.

Kendine olan inancından.

Başarmak için bir kararlılık. Geri dönmek için bir güç.

Faythe son nefesini verirken omurgasını bir meydan okuma parıltısıyla dikleştirdi. "Ben hazırım."

"Evet, öylesin altın gözlü çocuk."

Aurialis ona doğru süzüldü, o parlak güneş onu bütünüyle yutmak için yaklaşıyordu. O eşsiz enerjinin kendisine doğru ilerleyişini izlerken, her şeyi tüketen bir korku vücudundaki her kası hareketsiz bıraktı.

"Acıyacak mı?" Faythe hazırlandı, kürenin yüzeyindeki ateş dalgalarını izledi, tehlike ve mucizenin büyüleyici bir dansıydı bu. Yaklaştıkça, onu şaşırtan bir şekilde, güneş yoğunlaşmaya başladı, dokunabileceği kadar yakın olana kadar küçüldü ve avucunu uzattı. Faythe, dokunuşunun üzerinde gezinen bir Büyük Ruh'un özüne sahip olmaktan tamamen büyülenmişti - öylesine baştan çıkarıcı, öylesine karanlık bir şekilde çekici bir güçtü ki, onu tamamen mest etmişti.

"Bundan sonra,"-korku nefes alışını zorlaştırıyordu-"sırada ne var?"

Işık ona doğru sürüklendi, enerji çoktan etrafında titreşmeye ve somutlaşmaya başlamıştı.

Ciğerlerini dolduruyor, kanını yakıyor.

Yankı fısıldadı, "Sonun başlangıcına giriyoruz."

Faythe'nin hazırlanmak için bir saniyesi bile yoktu, tek bir ön uyarı bile almamıştı ki o ışık topu içinden geçip gitti. Göğsüyle buluşup içine battığında... Faythe içten dışa doğru tutuştu.

Hareketsiz bırakan bir acı tüm benliğini sardı ama onu dizlerinin üzerine çökertmedi. Faythe, ateş onu parçalara ayırırken sanki sonsuz bir unutuşun içinde yüzüyormuş gibi hissetti.

ve içindeki her parçayı yuttu. Sahipleniyor, yok ediyor ve yeniden ortaya çıkıyordu.

Faythe onu düşündü. Sadece onu. İçindeki bağa uzanırken sözünü tekrar tekrar söyledi; onu nihai unutuşa sürüklenmekten alıkoyan tek şeye uzanırken. Faythe Ashfyre sözünü sanki bir daha söyleyeceği son sözlermiş gibi tekrarladı.

Seni görüyorum, Reylan. Seni görüyorum, seni duyuyorum ve eve geliyorum.

OceanofPDF.com

EPİLOG

Reuben

S OSMANLI yaralanmıştı ama Reuben, yaşamak zorunda bırakıldığı insanların acı ve ıstırap çektiğini görmenin ona memnuniyet verdiğini inkar edemezdi

ona bir aptaldan daha iyi davranmıyorlardı. Aptal olan onlardı. Hepsini dize getirme planının önemli bir parçası olmak ona bundan daha büyük bir gurur ve sevinç veremezdi. *Onun* önünde eğileceklerdi. Bundan emin olacaktı.

Düşmanlar arasındaki savaş, Faythe'nin Ateş Kuşu'nun sırtında çok hızlı bir şekilde yükseldiği anda geri döndü. Hayranlık uyandırıcı bir andı, kabul etmek zorundaydı, onun yerine kendi sonuna düşmemiş olmasından duyduğu hoşnutsuzluğa rağmen. Bir zamanlar ona hayranlık duymuş olabilirdi. Belki de aşk. Ancak tüm bunlar onun dayanılmaz kibri ve saflığının ardındaki bir yanılsamaydı. Kendisi bile ona sanki korunmaya ihtiyacı olan bir çocukmuş gibi bakıyordu; korunmaya ihtiyacı olan bir korkak.

Ona gösterecekti. Hepsine gösterecekti.

Kısa bir çatışmadan sonra, Zaiana duman ve ateş ikilisinin peşine düşerek kaçmayı başardı. Bu onun için bir zevkti. Gerçi generalin de zayıf düşmüş Şekil Değiştiren'in yeteneklerini kullanabilmesi ve onu yakından takip edebilmesi öfkesini kabartmıştı.

Şifacı dikkatini yaralılar arasında dağıttı: Izaiah, Livia, Kyleer ve Tynan. Reuben onların etkisiz hale geldiğini görünce dudaklarında küçük bir gülümseme belirmesine izin verdi. Herkesin dikkati başka yerdeyken o gölgelerin arasında oyalanarak katliamı izledi. İnsan olmanın getirdiği kötücül zayıflık lanetleyiciydi. Onlar gibi olmak istiyordu, tıpkı onun gibi: karanlık ve ölümsüz. Diyarın gerçek kurtarıcı türü.

Omzuna sert bir el indi ve Reuben çarpmanın etkisiyle irkildi. "Ne kadar da meşgul bir kemirgensin."

Alaycı ses tonu öfkesini alevlendirdi ama karanlık fae Maverick'e saygı duyuyordu. Farkında olsun ya da olmasın, hepsi gibi o da *ona* cevap veriyordu.

Maverick ona bakarken, siyah kan akan yaralı karnını tuttu. Niltain Çeliği onun hızlı iyileşmesini engellemişti. Karanlık fae bakışlarını karnına kadar takip etti ve Reuben'in gözleriyle bilmiş bir sırıtışla karşılaştı.

"Şifacımız biraz meşgul ve benim de ayıracak vaktim yok." Oniks gözleri Reuben'in boğazına dikildi, gözlerini korkutucu bir açlık dolduruyordu. Reuben'in omurgası korkuyla kilitlendi ama karanlık fae hamle yapmadan önce kendini toparlayacak bir saniye bile bulamadı. Ani hareket, keskin dişler etini deldiğinde acı çılgınlığını yuttu. Olduğu yerde sersemlemişti.

Acı uzun sürmedi. Maverick içerken onu bastırılmış bir uyuşukluk hissi sardığında söyleyebileceği tek şey dakikalar geçmiş olabilirdi. Karanlık fae sorma zahmetine girseydi bile Reuben itiraz etmezdi. Zaiana'nın peşinden gitmeye niyetli olduğunu biliyordu ve Faythe de gerekli şekilde kendi sonuyla karşılaşacaktı.

Maverick nefes nefese kalarak aniden ondan uzaklaştı. Büyük bir dirençle kendinden uzaklaştı. Reuben bir elini kaldırdı ve zonklayan yaralara bastırdı. Kara Fae kendi içinde savaşıyor gibi görünüyordu, sanki kanını kurutmak için tekrar saldırmaktan kaçınıyordu. Sırtı ona dönük olan Maverick sonunda doğruldu ve içinde yatan insanlık kırıntılarıyla boğuşmasında zafer kazanmış gibi görünüyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu ve Reuben bu soruyu Maverick'in savaştığı kana susamışlıktan kendini uzaklaştırma çabası olarak değerlendirdi. Maverick'in derinliksiz bakışları ona sabitlendiğinde açlık yerini meraka bırakmaya başladı. "Faythe sana böyle bir ihaneti hak edecek ne yaptı?"

Karanlık fae'nin umurunda değildi ama bu soru Reuben'in zihnini bulandırdı.

Faythe ne yaptı?

Nefret bir neden gerektirir miydi? Faythe'ye karşı hisleri makul bir neden olmadan haklı gösterilemez miydi? Beynini zorladı. Faythe kibirli, bencil, aptaldı... Ama Maverick'in sorduğu bu değildi.

Faythe ne yaptı?

"Tuhaf bir insansın," dedi Maverick, Reuben içsel kargaşa anında sessiz kalırken tek kaşı kavisli bir şekilde.

İnsan, inşa ettiği her şeyi durdurmaya çalıştığı için Faythe'den nefret ediyordu. Bu yeterliydi çünkü düşmanları onunkilerdi.

"Geri dönseniz iyi olur. Şüphe uyandırmak istemem." Maverick'in sırtışında karanlık bir eğlence vardı. Sonra etkileyici kanatlarını açtı ve havayı boğan duman ve kül tarafından yutulana kadar Reuben'in takip ettiği güçlü bir hareketle gökyüzüne fırladı.

Reuben, yüzüne sahte bir korku ve dehşet sıvayarak ve koşusuna bir aciliyet katarak geri döndü. Onları kalın bulutlarla tıkanmış dağ saçaklarının arasından gördü, boğazına takılan ve gözlerini yakan suyla öksürdü. Nerida, ilk bakışta kömürleşmiş giysileri ve yanmış derisiyle en yaralı görünen Izaiah ile ilgileniyordu. Diğer herkes onun etrafında çömelmiş, ihtiyaç duyduğu her şekilde yardım etmeye hazırdı.

Nerida'nın ellerinin etrafında dolaşarak yağmur suyunu düşmeden önce toplamasını hayretle izledi. Çekingen bir tavırla suyu Izaiah'nın en kötü yarasına doğru indirdi.

"Bu biraz acıtacak ama ben bir merhem hazırlayıp uygulamadan önce derinin soğumasına yardımcı olacak." Savaşçının cevabını beklemeden, emriyle derisine su serpti ve savaşçı haykırdı, kardeşi ve karanlık fae Tynan tarafından tutuldu.

Onlara yardım etmemeli. Hiçbiri etmemeliydi. Ama Amaya'ya baktığında, onun da Livia'nın yanan karnına baskı uygulayarak yardım ettiğini gördü.

Nerida ayağa fırladığında su olduğu yerde kaldı ve mesafeyi aşarak sendeleyemeyen kumral saçlı fae'nin yanına düştü.

"Sanırım Skailie'lerin etlerinde bir tür zehir var. Bunun hâlâ kanıyor olmaması gerekir." Şifacının gözleri onunkilere kilitlendi.

"O pakette Tazenite adında bir bitki var. Kırmızı kuru yapraklar ve uzun siyah saplar. Bul onu-şimdi!"

Bu durumdaki liderliği ve sarsılmaz cesareti takdire şayandı. Fae'nin yaşamasını ya da ölmesini umursuyormuş gibi görünmek için Reuben aşağı indi ve istediği şeyi bulmak için çabaladı.

"Burada değil!" diye geri seslendi.

Nerida yemin etti. "Şuradaki ormanda Hemedite gördüğüme emindim. O kadar güçlü değil ama yardımını olur. Mor benekli tomurcukları olan koyu yeşil gövdeler. Küçüktürler ve sıradan yeşil çalı bitkilerinin altında büyüme eğilimindedirler, bu yüzden dikkatli bakın."

Reuben başını salladı. "Şu ormanın içinden geçtik. Sanırım birkaç tane görmüş olabilirim." Hiç tereddüt etmedi ve koşmaya başladı.

Gözden kaybolur kaybolmaz, yüzündeki tüm duygular kayboldu. *Aptal Fae*. Ayakları sıırıslıklam ormanlık alanda kayıyor, botlarında biriken su birikintileri vücudunu titretiyordu. Dişlerini birbirine vurdu ve şiddetli titremesini bastırmak için kollarını kendi etrafında kenetledi. Soğuktan ya da belki de her an pusuda bekleyen o korkunç yaratıklardan daha fazlasının olabileceği korkusundan. Kendi güçsüzlüğünü kabul etmekten nefret ediyordu ama Lakelaria'daki acımasız eğitimine rağmen, yeni keşfettiği savaş becerilerinin onlarla boy ölçüşebileceğine inanmıyordu.

Gözleri ormanın üzerinde gezindi. Ağaçların arasından geçerken her karanlık titreşim, düzensiz kalbinin sert bir şekilde çarpmasını tetikledi. Ama dikkati bir kez olsun şifacının tarif ettiği şeyi bulmak için yaprakları taramaya yönelmedi.

Reuben onu görmeden önce hissetmişti. Zihnini okşayan varlığı, düşmanların arasında olmak için ondan ayrı kalmanın aylardır bastırılmış kızgınlığını ve öfkesini yatıştırdı. Bir el sırtına dolandı ve döndüğünde... o pırıl pırıl altın gözlerdeki gururla tanışmak için her saniyelik acıya değerdi.

Tanrım, muhteşemdi. Kırmızı dudakları zevkle kıvrılmıştı ve adamın tek yapabildiği başını eğip dudaklarıyla buluşmaktı. Paylaştıkları şey ham ve tutkuluydu, tıpkı kızıl saçlı güzelden yayılan diğer her şey gibi.

"Seni özledim," diye nefes aldı yüzünü tutarak.

"Uzun süre ayrı kalmayacağız Reu, söz veriyorum." Onun ellerini tuttu. "Hiçbir şeyden şüphelenmiyorlar mı?"

"Hiç de değil. Faythe beni bir çocukmuşum gibi karşıladı ve korudu." Alay etti.

Onun kıkırdaması, sonunda dinen yağmurun bedenine yüklediği soğuğa karşı bir sıcaklıktı. Ama o kuru kalmıştı. Kusursuzdu. Bazen, böyle bir kusursuzluğu sürdürebilmek için onun gerçek olup olmadığını merak ediyordu.

"Merak etme, her şey plana uygun gidiyor." Kadının eli sevgiyle yüzünü okşadı ve adam bu dokunuşa doğru eğildi. Zafer ve fetih. Çok zekiymiş. "Aradığımız şeyi buldun mu?"

Reuben'in kaşları çatıldı, onu hayal kırıklığına uğratmaktan her şeyden çok nefret ediyordu. "Henüz değil. Faythe, Adalar'a yaptığı seyahatten haberdar olmamdan ve gelmem için ısrar etmemden çoktan şüphelenmeye başladı ama kendi sonunun yaklaştığını göremeyecek kadar kanayan kalbinin esiri olmuş durumda."

Kıkırdaması yumuşak ve duygusaldı, sesi o kadar büyüleyiciydi ki onu tekrar öpme isteğine engel olamadı. Ondan gelen yumuşak sesler vücudundaki her siniri okşuyor ve uyandırıyordu. Elleri onun belinde, göğüslerinde dolaştı. Önündeki bu muhteşem yaratığa doyabileceğini hiç sanmıyordu.

"Reu," diye nefes nefese ondan uzaklaştı. "Korkarım fazla zamanımız yok."

Onu daha sıkı kavradı ve kızın altın sarısı gözlerinde dönen şehvet, adamın bir iniltiyi bastırmasına neden oldu. "Seninle geri gelmeme izin ver," diye yalvardı.

"İş henüz bitmedi. Yakında tekrar birlikte olacağız ve sen de bu dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeme yardım edeceksin, küçük evcil hayvanım."

"Benden ne istersen."

O kızındı. Onun için her şeyi yapardı.

"Senden ne istediğimi biliyorsun."

Reuben başını salladı. "Işık Tapınağı Harabesi."

Allık boyalı dudakları yavaşça kıvrıldı. "Onu benim için geri alacağına söz vermiştin."

"Çünkü onları kendiniz tutamazsınız." Başını salladı.

"Peki Faythe giderse onları kim paramparça edecek?"

İlk kez gözlerinde bir tereddüt vardı. İçini burkan bir şüphe titreşimi. Neredeyse sadakatle dizlerinin üzerine çökecekti. Bu ağırlıksız bir şeydi.

Konuştığında nefes alıyor, bilginin onun tarafından korunacak kadar güvenli olduğunu düşünüyordu.

Onu her zaman koruyacaktı.

"Yıkıntıları parçalamaya yetecek güce sahip sadece iki kişi var."

"İki mi?"

"Faythe onlardan biri ve uzun süre onun tek olduğuna inandım." Kadının yüzü bocaladı ve onu kargaşa içinde izlemek adamı kahretti. "Ama onları paramparça edebilecek beklenmedik bir aday daha var. Hatırı sayılır bir güce sahip olabilecek biri - belki de bu görev için gücü ona verirsem benden bile alabilir."

Reuben'in yüzü farkına varmakla yumuşadı. "Reylan Arrowood." *Piç kurusu*. O da en az Faythe kadar çekilmez biriydi. Birlikte hareket etmeleri, konuşmaları, dokunuşları... mükemmel bir uyumdu, bozmak istediği bir dengeydi, sadece düşüşlerini izlemek için bile olsa.

"Benim adım ne, Reu?"

Onun adı.

Zihni çok kolay gelmesi gereken cevabı bulmak için çabaladı. Ama soru cevapsız kaldı. Düşünürken kolları yavaşça ondan ayrıldı. Onu seviyordu. Ona tapıyordu. Onun adını bilmeliydi.

Şaşkınlık kalbine vurdu. Korku yok.

Onun adı ne?

Sonra o altın gözlere bakarken sorgulaması gereken bir şey yüzeye fırladı ve sırlıslık bedenini dondurdu. "Neden ona benziyorsun?"

Bir cevap beklemiyordu çünkü zihni, ondan hızlı adımlarla uzaklaşmasına neden olan anı parçalarıyla yanıp sönmeye başlamıştı bile. Sırtının kalın bir ağacın gövdesiyle buluşmasına ve bedenini ona bastırmasına kadar her birine cevap verdi.

"O benim akrabam." Başını eğdi ve avucu yüzüne doğru kalkınca Reuben tamamen kaskatı kesildi. "Benim adım ne, Reu?"

Gözlerini sımsıkı yumdu, çünkü onun adı bir anahtardı ve arkalarından gelen herkese zorla kapattırmak istediği kapıların kilidini açıyordu. Hatırlamak istemiyordu, artık değil.

Kim olduğunu.

Ne yaptığını.

Faythe düşman değildi. Faythe onun arkadaşıydı ve o da Faythe'nin en büyük hainiydi.

Oh Tanrım.

"Söyle," diye tısladı güzelce.

Zihninin derinliklerinde gölge pençelerinin şarkı söylediği ve ona sevindiği yeri bulduğunda dudakları aralandı, vücudu titredi. Efendilerini.

"Marvellas."

Altın rengi gözleri bunu duyunca parladı. Ruhların Ruhı, Yıldızların Tanrıçası onu tamamen merhametine teslim etmişti. Ama bunun tek nedeni Faythe'nin en çok aradığı, büyülendiği ve ona saplandığı kişi olması değildi. Faythe onun istediği ve nefret ettiği her şeydi. Ama Marvellas sadece güzel bir canavar değildi... Kalbinde dönen zalimlik ne olursa olsun, insanın sadece sempati duyabileceği bir geçmişi vardı. Bir zamanlar sevmiştir. Bir zamanlar neşe doluydu. Bir zamanlar, güçlü bir varlık olmasına rağmen diğerleri kadar sıradan görünebilirdi.

"Neden ben?" diye fısıldadı, kadının zihnine sızmasıyla dehşete kapılmıştı.

Onu takip etmesi için baştan çıkarmıştı. Ona tapmaya. Daha da kötüsü, daha

önce paylaştıkları her şeyi hatırladıkça duygularının birbirine karışmasıydı.

Merak etti... belki de düşman olmasaydı, hükümdarlığı bu kadar kan ve terörle

dolu olmasaydı, onu gerçekten sevmeyi öğrenebilir miydi? "Tıpkı ona

benziyorsun," dedi uzaktan, ona bakıyordu ama

tamamen başka biri. Geçmişinden biri. Ve bir an için, işte oradaydı. İnsanlık.

Kalbini karartmak için her şey ondan koparılmadan önce bir zamanlar olabileceği şeyin bir anlık görüntüsü.

Sanki bir düğmeye basılmış gibi, güneşi bir anda söndüren bir karanlık bakışlarını buz gibi çeliğe çevirdi. "Ama sen ona hiç benzemiyorsun."

Marvellas ondan uzaklaştı ve Reuben rahat bir nefes aldı.

"Neden her şeye bir son vermiyorsun? Neden sadece onu almıyorsun?

Neden beni kullandın?" "Bana geldin, Reu. Bir Tanrı olmadığına

inanmakta zorlanıyorum.

Bu dünya için vizyonumu görmede diğerlerine karşı çıkmak. Bana aşık olmanı istedim. Kendi isteğinle. İster inan ister inanma, olayları benim istediğim gibi görmen için yapmam gerekeni yapmaktan hiç zevk almıyorum. Ben kötü adam değilim, Reuben. Ben kurtarıcıyım."

Ona inanmak istedi. Göğsünde, sahip olduğunun farkında bile olmadığı kırılganlığı yatıştırma arzusuyla tepki veren bir sızı vardı

su yüzüne çıktı. Marvellas tek trajik arzusunu asla kabul etmezdi. Bu hayatta özlemine çektiği tek şey birinin ona destek olmasıydı. Gerçekten ve tamamen.

Ama yapamadı.

Kurtarmak öldürmek anlamına geliyorsa hayır. Yok etme. İhanet.

Teslimiyet. Asla isteyerek onun yanında duramazdı. Ya da ona boyun eğemezdi.

Ve sanki o saniyede onun hakkında düşündüğü her kötü düşüncüyü duymuştu. Gözlerindeki güneş erimiş cevher gibi dalgalanıyordu, ama buzdan mızraklar gibi d e l i k deşik ediyordu onu. Kadının eli adamın boğazına doğru uzandı ve adam boğuldu.

"Nasıl istersen öyle olsun, Reu. Ama ben istediğimi alacağım."

Karanlık, lanet olasıca tanıdık bir his zihninde gezindi. Gölge pençeleri tısladı ve pençeledi ama onu olduğu yerde dondurdu. Düşüncelerini ve anılarını, onu seven, değer veren ve hissettiren her şeyi bir kez daha yuttuklarında bedeni ve zihni acıyla hareketsiz kaldı. Ama bir parçası, onun meydan okumasına karşılık işkencesini hafiflettiğinde sunacakları uyuşukluğu memnuniyetle karşıladı.

Reuben bir sonraki göz kırpışında gözlerini açarak güzel yaratığa baktı.

"Yakında tekrar görüşeceğiz," diye fısıldadı dudaklarına, sonra sıkıca bastırdı. Adam ona uzanmak istedi ama kadın aniden geri çekildi. "Şimdilik git, küçük evcil hayvan."

İtiraz etme isteği güçlüydü ama ona itaat etme isteği daha güçlüydü. Yapmasını istediği şey buydu. Reuben, kendisini aptallar gibi karşılayacak olan bir grup farkında olmayan fae'ye doğru hışımla ilerlerken arkasına bile bakmadı.

Cebine uzanan parmakları gevrek ve kuru bir şeye dokundu. Onu çıkarırken ve bitkiye bakarken yürümeyi bırakmadı. Kırmızı kurumuş yapraklar, uzun siyah saplar. Şifacının Livia'yı kurtarmak için ihtiyacı olan şey buydu. Reubens'in avucu onu sardı, elini açtığında parçaları arkasındaki rüzgâra kapılana kadar öğüttü.

Aptallar. Hepsinin. Neye mal olursa olsun ya da bulmak için kimi ortadan kaldırmak zorunda kalırsa kalsın, ona ihtiyacı olan şeyi alacaktı.

Marvellas'ta Işık Tapınağı Harabesi var.

YA SEVMEK KINAMAKSA?

Güneş son inişini yaparken Nik, Tauria'nın kaybolduğu yerden başka bir yere baktı. Tauria Stagknight'ın kaybolduğunu bilerek kalesine geri döndü. ölümcül oyunlarının açılış gambiti olarak isteyerek feda etti.

Hikaye çok eskilere dayanıyor.

Oceanof [PDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

ÜÇ MAHKEMENİN BİR KÜLÜ

Oceanof [PDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

IV

Kalplerin savaşında, kaderler mühürlenir. Ama bir taht savaşında hiçbir bağ gerçekten kırılmaz olmayabilir.

MAHKEME...

Tauria, tahtını geri almak için güvenliğini geride bırakıp saraylar arasında seyahat eder. Olmstone'un huysuz Prensi ile yapacağı bir evlilik

Krallığı için savaşma gücü... ya da değer verdiği her şeyi tehdit eden bir hükümdarın ölümcül intikamına ilham verme gücü.

BİR BAĞ...

Araya giren hiçbir mesafe Nik'e arzularını unutturamaz ama kalbiyle görevi arasında eziyetli bir çatışmanın ortasında kalan Nik, her ikisini de kaybetme riskiyle karşı karşıyadır. Şimdi seçim yapma zamanı. Bağa sahip çıkacak ve onu bunca zamandır ondan uzak tutan kehaneti kabul edecek... ya da acıyan kalbini -ve *onunkini*- bir kez olsun *özgür bırakacak*.

Herkes için.

BİR KARANLIK...

Ancak savaşın gölgesi belirdiğinde barış hiçbir zaman vaat edilmez ve Tauria'nın üzücü keşifleri, kötülük taşıyan herkesin lanet olası kaderinin habercisidir.

Taç. Sevmek kınamak olabilir ama inkâr etmek, onları alaşağı etmeye niyetli uğursuz güçlerin elinde çok daha ölümcül bir lanet olacaktır.

[Şimdi ön sipariş verin!](#)

[Oceanof PDF.com](#)

TELAFFUZ REHBERİ

İSİMLER

Faythe: faith

Reylan: ray-lan

Nik: nick

Jakon: jack-on

Marlowe: mar-low

Tauria: tor-ee-a

Kyleer: kai-leer **Izaiah:**

i-zai-ahh

Livia: liv-ee-a

Reuben: ru-ben

Zaiana: zai-anna

Maverick: mah-ver-ick

Mordecai: mor-de-kai

Tynan: tie-nan **Amaya:**

ah-mah-ya **Nerida:** ner-

i-dah

Lycus: lie-cuss

Tarly: tar-lay

Marvellas: mar-vell-as

Aurialis: orr-ee-al-iss **Dakodas:**

da-code-as **Augustine:** au-guss-

teen **Ashfyre:** ash-fire

Arrowood: ok ağacı

Galentithe: gal-en-tithe

Zarrius: zar-ee-us

YERLER

Ungardia: un-gar-dee-a
Farrowhold: farrow-hold **Galmire:**
gal-my-er
High Farrow: yüksek farrow
Lakelaria: göl-la-ree-a
Rhyenelle: rye-en-elle
Olmstone: olm-stone **Fenstead:**
fen-stead
Dalrune: dal-rune
Fenher: fen-er
Ellium: elle-ee-um
Niltain: nill-tain

DİĞER

Riscillius: risk-ill-ee-us
Lumarias: lou-ma-ree-as
Yucolites: you-co-lights
Dresair: dress-air
Magestone: mage-taşı
Skailies: skay-lees
Fyrestone: ateş taşı
Phoenixfyre: phoenix-fire

TEŞEKKÜRLER

Sevgili okuyucularım, ilk kitaptan bu yana ne kadar çok yol kat ettik. Bu seriye olan sevginizi yaydığınız için her birinize teşekkür ediyorum. Bu kitabın sonu cevapsız bir uçurum sorusu değil; bir söz. Bu dünyayı daha da açmak ve Faythe'nin hikâyesinin dönüm noktasına dalmak için sabırsızlanıyorum. Ama önce sizi, bu kitapta Faythe ve Zaiana'nın hikâyeleri arasında yeterince hakkını veremediğim bir kraliyet ikilisine geri götürmeliyim. Bundan sonra olacaklar için heyecanlıyım ve sizleri de kitap kitap bu yolculuğa ortak edeceğim için daha da heyecanlıyım.

Anneme, her zaman olduğu gibi, bunu sensiz yapamazdım. Sen benim kayamsın, bir numaralı amigosun ve tüm desteğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Eva, Marcus ve Jason'a. Dört kardeş nasıl bu kadar benzer ama aynı zamanda farklı olabilir? Beni farklı şekillerde şekillendirdiğiniz için her birinize teşekkür borçluyum. Hayallerinize ulaşmanız için hepinizi destekliyorum.

Köpek dostlarım Milo, Bonnie ve Minnie'ye. Üç minik çılgınlık ve sevgi yumağı.

Miranda'ya, dostluğun içinde bulunduğumuz bu bunaltıcı denizde bana rehberlik eden ve odaklanmamı sağlayan gerçek bir ışık oldu. Seni destekliyorum dostum. İnanılmaz olmaya devam et.

Güçlü bir grup kadına, kim olduklarını biliyorsunuz. Ne olursa olsun birbirimize amigoluk yapıyoruz ve hepinize ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Birinci kitaptan beri benimle birlikte olan sokak ekibime, bu hikâyeye duyduğunuz şevk ve sizinle paylaştığım her şey için duyduğunuz heyecan için ne kadar teşekkür etsem azdır. Beni ayakta tutuyorsunuz.

Mükemmel editörüm Bryony Leah'a. Bir kez daha ekibimde olduğun için kendimi inanılmaz derecede minnettar buluyorum. Harika düzenlemelerinin ötesinde, bu sayede oluşan dostluk çok değerli. Bu devasa kitaptaki muhteşem çalışmanız için teşekkür ederim. Daha nicelerine.

Alice Maria Power'a, nasıl oluyor da bu kapaklar sürekli daha iyi oluyor? Gerçekten büyölüyorsun. Faythe'nin büyümesini ve gücünü her seferinde o kadar mükemmel ve zahmetsizce yakalıyorsun ki aynı fikirde olmadığımıza inanmak zor.

Her zaman olduğu gibi, size tekrar teşekkür etmek için geri döndüm, sevgili okuyucularım. İzleyicilerin büyümesini izlemek ve bu dünyanın ve karakterlerin sizde nasıl yankı bulduğunu bilmek benim için hayatımın neşesi. Desteğiniz için ne kadar şaşkın ve minnettar olduğumu kelimelerle asla ifade edemeyeceğim. Size içiyorum. Bize.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

C.C. PEÑARANDA, ilgi çekici epik fantezi serisi *An Heir Comes to Rise*'ın İskoç yazarıdır.

Hayatı boyunca hevesli bir okuyucu ve yazar olan Chloe, hikaye anlatıcılığına olan tutkusunu ilk gençlik yıllarında keşfetti. *An Heir Comes to Rise*, kurgusal karakterler üzerine inşa edilen ve uydurma dünyalarda Tolkien benzeri maceraları keşfeden yılların üzerine inşa edilmiştir. Chloe, University of the West of Scotland'da geçirdiği süre boyunca kısa filmler için yazmaya, animasyonlar üretmeye ve sınıfta uzak diyarları hayal etmeye daldı.

Chloe, doğal İskoçya'daki evinde yazmaktan arta kalan zamanlarında dijital sanattan, grafik tasarımdan ve üç tüylü arkadaşıyla vakit geçirmekten hoşlanıyor. Gerçek dünya çağırdığında... nadiren dinler.

www.ccpenaranda.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.